Jumătate

+5

Toate personajele din această carte sunt fictive. Toate acţiunile prezentate în această carte sunt fictive.

Deşi s-ar putea să recunoaşteţi anumite zone din România (restaurante, hoteluri, blocuri - locaţii publice şi private) şi veţi afla multe adrese (reale), nu - ceea ce veţi citi în această carte nu s-a întâmplat.

Orice asemănare cu persoane şi întâmplări reale este deci doar o coincidenţă nefericită...

5 decembrie 2020. Sâmbătă.

19,05

Afurisit să fie el, moţul ăsta afurisit! Nu voia să stea "neam"! Mm - aşa-i venea să bage foarfeca-n el... Mm...

Foşnetele din cameră o enervau şi mai şi! Parcă special făcea aşa - ca să-i amintească ei că e târziu, că stă de 20 de minute în baie, că mai e şi el pe planeta asta... Prea bine!

Piruetă; trase de uşa băii şi dădu, bineînţeles, de privirea lui încruntată! Aah, ce om! Îl înhăţă de tricou şi-l trase-n baie. Şi închise uşa. Şi se stropşi la el:

- Da' ce te jenezi aşa, dragă? Intră!

Emil dădu să bată în retragere:

- Ei, lasă! Fă-ţi moţul acolo...
- Da' pot să-l fac şi cu tine aici! Ce - tu nu poţi să te bărbiereşti cu mine de faţă?
- Ei, nu prea...
- Atunci las' că te bărbieresc eu! Ia! Unde-i spuma, unde-i lama?

Emil Popescu părea tot mai indispus! Da' ce-avea? Apucă reverele propriei cămăşi:

- Da' duş cu mine faci?

Se aşteptase să-l... dezmeticească. Sau măcar să-l înveselească un pic! Când colo, Emil se stropşi la ea, încruntat pân' la Dumnezeu:

- Mă laşi să mă bărbieresc? Sau nu mă laşi?

Mm...

Îşi luă trusa de farduri şi îi întoarse spatele. Şi ieşi din baie. Închise corect uşa, ştiind că Emil abia aştepta s-o audă pocnind şi bufnind ca să vină să se ia la harţă...

Avea bărbatul ei unele momente când o scotea din minţi! Avea... În 90% din timp, era o dulceaţă de om! Şi de tată şi de soţ şi de bărbat! Dar alelalte 10% erau o pacoste!

"Din fericire, tu eşti o femeie matură şi ştii să eviţi toate potenţialele certuri." Gândul ei "o simţea" imediat. Cum era supărată sau tristă, gândul ei cel feminist "se activa". Şi-o mângâia şi-o alina şi-i readucea zâmbetul pe buze...

Deci aşa! Ea era o femeie matură... Şi ce femeie!

Ca dovadă, desfăcu nasturii cămăşii unul câte unul, în faţa oglinzii... Şi ia uite-o pe femeia matură!

Zâmbea. Era extrem de amuzată de gândul ăla! Adică de amintirea aia! Ea depusese CV-ul pentru postul de editor - şi fusese angajată redactor de teren... Chestie care, la momentul ăla, i se păruse un fel de misiune imposibilă... Şi iat-o acum, după cinci ani de "teren"... Mulţumindu-i zi de zi dlui Drăghici pentru că o convinsese să fie redactor de teren...

Jumătatea vieţii ei marcase o cotitură uriaşă în tot ceea ce însemnase existenţa fiinţei ei. Nu-şi schimbase doar înfăţişarea, slujba şi bărbatul; schimbase modul de a gândi, modul de a reacţiona... Îşi schimbase, practic, alegerile. Ea, ruşinoasa ruşinoaselor, muta mutelor şi proasta proastelor devenise una dintre cele mai apreciate jurnaliste de modă din Bucureşti. Şi, probabil, şi din România. Nu era cea mai bună - nici n-avea pretenţii la locul întâi! Dar era printre primele zece. Jurnaliste. Adică femei care chiar scriau lucruri serioase despre modă! Iar chestia asta îi adusese un munte de beneficii! De la publicitate "cu carul", până la accesorii la discreţie. Şi abonament la sală şi spa şi masaj. Şi chiar şi altfel de "beneficii" - ca de exemplu această minunată excursie de-o săptămână *all inclusive* la Paris! Cică magazinul organizase tombolă...

În fine! Iată-i pe amândoi la Paris, într-o binemeritată vacanţă de-o săptămână. Era "ziua

trei", aşa că începând de mâine dimineaţă o să-i dedice întreaga viaţă soţului ei. Şi timpului petrecut nu alături de el, ci cu el. Până acum trebuise să se documenteze. Fiindcă dl Drăghici voia un minifoileton despre "moda la Paris cu ocazia sărbătorilor". Fusese o condiţie absolut necesară pentru ca el să dea telefon acolo unde trebuie şi să se asigure că redactora lui o să câştige tombola... Aşa că, până acum îl plimbase pe bietul Emil prin toate mall-urile, prin toate magazinele mai acătării, îl pusese să facă poze, să filmeze, să ia pliante...

"Uneori nici nu realizezi tu cât de mult te iubeşte omul ăsta!" Gândul ei era absolut corect - uneori realiza şi ea că exagera, adică că trebuia să exagereze ca să ajungă victorioşi la finish...

"Hai, sărbătorito! Pune mâna şi îmbracă-te! Că acu' plecaţi spre spectacol!" Dat fiind că azi era ziua ei, or să participe la un show exclusivist. Se ţinea într-un soi de sală de bal. Şi, din câte pricepuse ea, biletul costa 150 de euro de persoană şi era interzisă fotografierea, filmarea, înregistrarea... Deci va fi ceva "super"! Ceva cu muzică şi dans, nu?

Îşi scoase rochia... Mm, ce rochie! Ce minunăţie de rochie! "Compusă" special pentru ea de Mădălina - una dintre cele mai talentate croitorese din Bucureşti! Îi făcuse două pagini, ultima oară când scrisese de ea; şi cum ieşiseră minunat şi-i crescuseră fetei încasările cu 20%, Mădălina o măsurase şi-o cântărise şi-i compusese această minunată rochie... de-o obrăznicie atât de cruntă, că nu-şi permitea s-o poarte altcumva decât alături de Emil...

Şi la dracu cu moţul ăsta! Frecă bine-bine tot capul, peste tot - şi la ceafă, şi-n creştet, şi pe la urechi - şi gata! Acum era "super"! Trebuia să se fardeze repejor, că la opt fix începea spectacolul...

Uşa băii pocni scurt. Ia - era gata? Aşa repede?... Da, se părea că da...

De ce Emil era atât de încruntat? Ce-avea? Ce nu-i plăcea?

Lăsă baltă fardurile şi se apropie de el. Şi făcu abstracţie de faptul că bărbatul ei îi oferea spatele:

- Ce-i cu tine? Eşti supărat?

- Nu. Mă cam doare stomacul.

- Vrei o pastilă?

- Am luat una. Trebuie să-mi treacă...

Şi-i oferea în continuare spatele... Sigur, avea scuza hainelor de pe pat - dar, totuşi! Îl privea lung... El tăcea, ca un mut, şi îşi încheia cămaşa... Hm!

- ... Sigur nu eşti supărat?

- Sigur.

Ea n-ar fi fost chiar atât de sigură. Dar... "Dar, Eleno, ştii ceva? La urma urmei, e ziua ta azi! Dacă vrea să fie botos de ziua ta, atunci lasă-l să fie botos!"

Şi cu asta, gata! Reveni la farduri. Să-nceapă cu pudra - tenul ei era atât de bine întreţinut, că nu necesita fond de ten. Aşa o sfătuise cosmeticiana, să nu-şi facă inutil foiţă de hârtie pe faţă...

Era linişte în camera lor de hotel - ca la neoameni... Ook! Hai să înceapă tot ea!

- ... Mi-am terminat documentarea pentru revistă.

Tăcere... Continuă:

- Din seara asta, suntem liberi ca păsările cerului.

- Pe dracu! Nu trebuie să şi scrii?

- Pot să scriu când ajungem în România.

Tăcere... Aprecia faptul că Emil Popescu nu bombănea despre "las' că te ştiu eu pe tine, eşti în stare să scrii şi noaptea-n pat"... Aprecia faptul că Emil Popescu era îndeajuns de inteligent ca să nu-i ridice mingea la fileu astfel încât ea s-o lovească cu "da' salariul şi bonusurile şi comisioanele din publicitate şi hainele şi toate celelalte sunt bune, atunci când curg în valuri"...

"Eleno... E ziua ta. Zen. Vă certaţi de mâine-ncolo, da?"

... Era linişte în camera lor. El se îmbrăca cu spatele la ea, probabil că tot botos... Ea zâmbea şi-şi trăgea "dintr-o suflare" dunga de tuş şi-i transmitea, mental, pupici Alinei - buna ei prietenă care îi tot spunea "Zen, Enna, zen"...

Probabil că pe Mister Bot îl deranja şi "numele succesului" - Enna Vassiliadis... Jumătate Orlando Sorrenti, jumătate numele ei de fată, zero Popescu poliţistul...

Era nebun dacă gândea aşa. Că ea nu gândea niciodată că o chema ca pe el, dar dacă le cerea cineva certificatul de căsătorie "erau în pom"! Şi-i făcuse şi-un copil în condiţiile astea - şi tot nu-i amintise că, după scena cu inelul lui pe degetul ei, el promisese că urma scena cu popa şi primarul şi invitaţii...

"Zen, Enna, zen..."

Ungea cu bleu - nuanţa care i se potrivea mănuşă...

20,05

Privea scena - adică spaţiul liber din mijlocul sălii. Erau toţi - erau "în păr", cum se spune, demonstrând că urma un spectacol de calibru. La ce preţ avea biletul... Mesele erau mari, de câte opt persoane - dar găzduiau doar câte şase, pentru că erau aşezate în formă de "floricică" - astfel încât toată lumea să poată vedea spaţiul din mijloc. Grupurile de mese formau coridoare radiale, cum spunea Alina, fiinţă cerebrală care adora cuvintele drepte şi uşor ascuţite. Adică o floricică cu multe petale. În orice caz, erau în sala asta vreo 200 de inşi şi inse - iar mintea ei calcula şi socotea oameni şi euro şi se întreba cum să facă ea să obţină un interviu cu "capul de afiş", fie el dansator sau violonist sau stand-up man...

Prezentul demonstra din plin ideea că nici un plan nu putea fi pus în practică impecabil, la sfert de secundă, iar întârzierile erau inerente în orice chestie complicată. Întârziaseră cinci minute, nu-i aşa? Şi nu se grăbeau să aprindă lumânările de pe mese, semn că or să mai întârzie probabil pân' la şi-un sfert...

Probabil că şi-n războaie se mai întârzia câte-un minut-două...

Aha! Gata! Veneau să aprindă lumânările! Hai, că-ncepea acu'!

Unul dintre ospătari se apropia, grăbit... şi se apleca lângă ea:

- Dna Popescu Elena?

Hait! Aprobă cu capul... iar individul făcu un gest amplu:

- Dvs şi domnul Popescu - vă rog să mă urmaţi.

Ook! Îl urmau! Da' ce se-ntâmplase? Emil o prinse de braţ:

- Ce vrea?

- Să-l urmăm. Se pare că ne mută...

- Hm! Şi să mai spună unul şi altul că super-ştaif, super-ultra fâs!

"Da, bine - când vreodată eşti tu mulţumit atunci când îţi pică pe gratis?" Azi, acum, recepta cuvintele lui ca pe-un reproş. Personal. Că ea "câştigase" tombola cu excursia la Paris! Adică ea vorbise cu dl Drăghici s-o ajute să câştige la tombolă! El ar fi preferat să-şi petreacă seara de sâmbătă la televizor!

Hait - că-i muta la prima masă! Chiar în faţă! *Shit*! Da' ce-i apucase - că localul era plin-ochi, adică pe cei doi de la prima masă îi muta o domnişorică în spate, pe locurile lor! Mm - se-nroşise rău de tot, că nu se ştia a fi cine ştie ce VIP şi toate privirile erau aţintite acum asupra ei...

Se aşeză. Şi zâmbi. Şi încercă să pară cât mai naturală, cât mai...

Le aprinsese şi lor lumânarea... Gata. Luminile se stinseseră. Mm - începeau cu un vals! Minunat! Deci apuca să şi danseze azi! Ideea-n sine o bucura din două motive. Primul, rochia ei era "nedansată" - şi-avea un ansamblu de voaluri care dădeau foarte bine la piruete. Şi-al doilea, minunata relaţie dintre ea şi Emil avea mare nevoie de-un pic de dulceaţă...

... Ba pe dracu! Dansatorii profesionişti tocmai puseseră stăpânire pe scena aia - tineri şi

tinere cu rochii cu fulgi şi paiete şi frac şi papion şi ani întregi de şcoli de dans! Păi, asta e! O să caşte printre dinţi, că era chiar în faţă...

Se aplecă spre Emil:

- Tu ce zici - se supără cineva dacă aţipesc?

- Nu cred că o să reuşeşti.

- Într-adevăr, muzica e cam tare...

- Mă refeream la energia debordantă de care dai dovadă zilele astea.

Al doilea reproş. Personal. Reveni la poziţia dreaptă pe scaun... şi se aplecă el spre ea:

- Dat fiind că o să stai pe scaun în seara asta, ce zici - conservi un pic de energie şi pentru mine?

Întoarse încet capul şi-l privi lung - că bărbatul ei se simţea nebăgat în seamă... şi netratat corespunzător... Ochii negri o priveau concludent - Emil Popescu se simţea nebăgat în seamă şi netratat corespunzător... I-o trânti în nas, direct:

- Să vedem. Depinde. Că nu-i de-ajuns doar să vreau eu; trebuie să contribui şi tu.

Yes! Îi picase moaca! Ce mişto! Continuă cu lovitura *numeros dos*:

- O şampanie, un trandafir - sau măcar un zâmbet şi-o vorbă bună!

Aoleu, ce-o străfulgera! Minunat! Şi-acum ea o să fie foarte atentă la spectacol iar el o să rumege-n tăcere! Mi-nu-nat!

Valsul era spre sfârşite. Domnul Emil Popescu o făcuse să rateze minunăţie de melodie... Ce om! Da' ce om!

Stop aşa - că mai avea ceva de spus! Se răsuci, aplaudând şi ea finalul melodiei:

- Mai ales că azi e ziua mea. Şi mă aşteptasem la o trataţie mai de Doamne-ajută din partea ta.

Reveni pe scaunul ei - iar reflectoarele se stinseră, cu excepţia unuia singur. Iată că spectacolul de 150 de euro scaunul avea şi prezentator... Care le mulţumea pentru prezenţa azi aici, în această minunată sală, în această minunată adunare, iar minunaţii artişti le promiteau că se vor simţi minunat şi vor avea o seară magică. Pam-pam! Acu' chiar începea!

Reflectorul se stinse. Preţ de-o clipă, nu reuşi să vadă decât beznă - căci lumânările de pe mese erau, totuşi, mult prea slabe ca să poată să lumineze sala...

Hait! În mijlocul scenei stătea o siluetă... cu un buchet - că treaba aia nu putea fi nici o ciupercă uriaşă, nici o piramidă "de clasa a opta"... Îşi acoperi faţa cu palmele - auzea *"Happy birthday to you"*, varianta instrumentală...

"Băi, ruralo! Şi dacă tocmai Emil a pus la cale chestia asta, special pentru ziua ta? Dacă i-ai trântit-o total aiurea?"

Se răsuci spre el - dar el fixa cu privirea acea siluetă... probabil...

Puse mâna pe mâna lui, să-l facă atent - dar bărbatul ei nici nu clipi! Se uita fix pe scenă - unde era din nou lumină! Ei, la dracu! Da' ce dracu văzuse acolo, de rămăsese aşa stană de piatră?

...

Bufni în râs. Iar lacrimile îi ţâşniră din glandele lacrimale aşa, pur şi simplu...

Nu mai era frumuşel ca Tom Cruise, varianta din Top Gun. Nu mai semăna cu vreun actor celebru. Era el însuşi "cineva". Ea nu-i găsea asemănare - dar îl privea şi simţea că, de-acu' încolo, o să-i intre în vocabular expresia "ca Orlando la Paris, în 2020"...

Zâmbea. Afurisitul ăla mic zâmbea şi-o privea un pic pe sub sprâncene, înarmat cu un superb buchet multicolor...

Pam-pam! Melodia se terminase. Iar Orlando începu să râdă:

- La mulţi ani, Enna!

Ouch! Roşie toată! Şi, la dracu! Venea la ea! Venea să-i dea florile! Doamne, ce... Ce...

Se ridică, în virtutea inerţiei - iar Orlando îi întinse florile. Doamne, ce minunat era azi, acum, aici, Orlando Sorrenti... Şi ce blocată era ea, care nu putea decât să-şi ţină palmele apăsate peste faţă şi să se uite la el şi să încerce să conştientizeze că da, el era, el în carne şi oase...

Tânărul îi luă mâna de pe obraz şi i-o sărută:

- La mulţi ani! Să fii sănătoasă şi să...

Nu se mai auzea - oricum era gălăgie mare-n sală, iar ea se repezise şi-l strânsese bine-bine în braţe, că-i fusese îngrozitor de dor de el şi se tot întrebase ce se mai întâmplase cu el şi ce mai făcea Orlando şi dacă era bine, dacă reuşise în Italia... Dacă se însurase, dacă...

Şi-l avea acum aici...

Tânărul râdea, la urechea ei:

- Şi-acu' să vezi tu că o să pic în fund la cea mai uşoară săritură! Că sunt deja foarte emoţionat, şi...

Îi dădu drumul:

- Cine, mă - tu? Tu nu cazi niciodată! Din principiu!

El râdea şi-i punea florile în mâini şi se retrăgea... Ea se reaşeza, emoţionată toată, privindu-l şi râzând şi plângând şi tremurând destul de rău...

Orlando ridică mâna şi-o răsuci scurt - ca un fel de "taie lumina". Iar lumina, acel reflector, se stinse. Începea muzica - ceva nu dansant, ci ritmat...

Oo, Doamne! Orlando al ei! Ia uite unde-i fusese ei scris să se revadă cu Orlando! Strânse, scurt, florile-n braţe, că erau de la el şi-i venea să plângă rău fiindcă-i fusese dor de el şi se-ngrijorase şi se tot întrebase ce se-alesese de Orlando şi îi stătuse inima-n loc când îl căutase printre absolvenţii de bac din Bucureşti şi nu-l găsise... Le strângea destul de tare - dar zău că nu i-ar fi părut rău dacă le-ar fi strivit tare de tot, că le strivea cu dragostea ei... Cu bucuria asta uriaşă, minunată...

Ceea ce vedea era incredibil deja...

Spaţiul acela din mijlocul sălii nu era foarte generos - dar era foarte ingenios gestionat. Spaţiul acela se umpluse cu tineri şi tinere în costume uni - formând însă ditamai trupa multicoloră... Oare câţi oameni erau aici, în sala asta? Câţi acrobaţi? Îi era greu să calculeze - erau peste 30, după părerea ei, unii "pe sus" şi unii "pe jos" şi fiecare făcea câte ceva, zăpăcindu-i straşnic atenţia...

Fu bătută pe umăr - şi tresări şi se-ntoarse, bucuroasă că Orlando venise să

- V-am adus o vază, pentru flori.

"Auzi, Eleno? Ia apucă-te tu şi revino-ţi! Hai! Că ai rămas fascinată cu mintea la Orlando, şi bărbatu' tău e deja iritat!"

Şi-n plus, nu se făcea să rămână aşa, leşinată, după copilul ăla! Că era un copil pentru ea! Cât avea acum? Dacă ea împlinea 40, el făcuse 25...

Băgă florile în vază. Şi se întoarse spre Emil:

- Tu ştiai că ei sunt? Adică...

Bărbatul ei privea scena şi nega încet cu capul...

Îl privea lung... şi nu înţelegea de ce bărbatul ei nu se bucura nici măcar un pic... un strop... măcar pentru bucuria nevesti-sii, care primise un buchet de flori de ziua ei şi-un loc mai în faţă la spectacol...

Ei bine, bărbatul ei tocmai reuşise ceea ce ar fi fost, teoretic, imposibil. Reuşise s-o întristeze. După aşa bucurie şi emoţie uriaşe, bărbatul ei nu scremuse decât o negare cu capul - şi ucisese totuşi totul...

Se întoarse mai spre scenă. Şi decise să nu-i mai dea soţului ei nici un strop de atenţie. La urma urmei, aveau tot timpul din lume să se certe după spectacol! Acum, însă, ea voia foarte-foarte mult să vadă "ce-a mai făcut Orlando Sorrenti în ultimii cinci ani"...

22,10

Spectacolul se apropia de final. Ăsta era al treilea bis. Se simţise că bisurile fuseseră "aranjate", în sensul că nu fuseseră o repetare a vreunui număr - ci numere distincte. După părerea ei, Orlando n-ar fi acceptat mai mult de trei bisuri. Şi-aşa, îşi atinseseră scopul - sala era în extaz, fuseseră aplaudaţi în picioare, li se urlase "bravo"...

Deci, cât de curând, Orlando Sorrenti o să facă o reverenţă... O să-i facă ei cu mâna şi-apoi o să iasă din sală. Şi-o să dispară. Iar. Pentru totdeauna, după părerea ei. Pentru că soarta, aşa cum o cunoscuse ea de-a lungul timpului, organiza cu multă plăcere o revedere a doi oameni speciali care trăiseră ceva special împreună; dar nu obişnuia să biseze la nesfârşit, aşa că cea de-a doua revedere era în 99% din cazuri exclusă... Şi deci, aşa cum ea îl revăzuse pe Mihai în 2018, la Praga, împreună cu soţia cea nouă şi un pic mai bătrână şi mai bogată decât el, peste vreun sfert de oră o să poată spune că îl revăzuse şi pe Orlando. Şi gata - drumurile lor nu se vor mai intersecta...

Zău că simţea o strângere de inimă atunci când se gândea că o să-l mai vadă doar vreo cinci minute şi-apoi...

Orlando Sorrenti părea a fi şeful acrobaţilor. Deşi participa activ la aproape toate numerele, rolul lui în ele nu era definitoriu. De parcă încerca să participe la fiecare ca să se asigure că totul e OK, că oamenii fac ceea ce trebuie făcut, că nu dau rasol sau... Făcea şi el unele exerciţii - dar nu pe cele complicate. Şi nu participase la nici una din "reprizele" de dans - nici clasic, nici sportiv, nici rock'n roll. În rest, fusese aproape omniprezent. Toţi cei care apăruseră în spectacol prezentau două-trei numere. De-aia totalul lor era multicolor - pentru că ei erau îmbrăcaţi "pe culori". Numărul de căţărare avusese costume albastre, numărul de echilibru avusese costume roşii... Iar el era, totuşi, şeful lor. Că apărea în toate dar nu făcea mare lucru. Ea una îl tot privise, în seara asta, şi de la un punct încolo îl revăzuse pe puştiul de cinci anişori de pe telefonul mobil. Deşi actorii îşi ştiau rolurile, şeful lor se-nvârtea acolo în mijloc şi...

S-ar fi bucurat mult să afle că, într-adevăr, trupa asta minunată era a lui Orlando. S-ar fi bucurat, de fapt, să afle că Orlando Sorrenti era proprietar de circ! Că avea propriul lui circ, cu care dădea tot felul de reprezentaţii - când doar de-alea de acrobaţie, când doar de-alea de dresură... Adică s-ar fi bucurat enorm să afle că Orlando era un om realizat acum. Că reuşise. Că învinsese toate obstacolele şi luase pasiunea lui şi-o răsucise astfel încât să inventeze el o chestie nouă şi să fie şeful ei... Şi să se umple de bani, aşa cum visase maică-sa, în timp ce face ceea ce-i place lui... şi-asta fără să-şi frângă gâtul sau spinarea sau...

Gata - spectacolul se terminase. Se ridică, bineînţeles, aşa ca toţi ceilalţi... Îi aplaudau la scenă deschisă, pentru că meritau - erau pur şi simplu minunaţi şi talentaţi şi meritau să fie celebri...

Îl privea - şi-l întreba aşa, din priviri, dacă reuşise - adică dacă simţea el, în adâncul sufletului lui, că reuşise... Dacă totul era aşa cum visase el să fie, dacă era în sfârşit fericit, dacă...

Capul lui se plecă scurt într-o parte: "Tu ce crezi - chestia asta este un succes total, sau nu?"

Yes!

Orlando îi făcu cu mâna; iar ea îi răspunse la fel, cel puţin încântată de descoperirea că totul era perfect şi-şi găsise şi el fericirea şi...

Şi gata. Acrobaţii ieşiseră. Luminile se aprinseră prompt - de parcă se zoreau să-i uşuie de-acolo, că era târziu şi voia şi personalul auxiliar să plece acasă...

Îşi luă poşeta şi florile şi se ridică. Iar Emil îi oferi braţul:

- Mm - încă jumătate de oră şi mă lua somnul pe scaun!

Era răutăcios - făcea răutăţi gratuite, că nimeni nu-i spusese nici dă-te mai încolo şi nimeni nu-l deranjase cu nimic...

- Dar a fost, totuşi, frumos.

Fleoşc. Aşa-i venea să-l repeadă... şi n-o făcea pentru că nu mai avea nici o plăcere să se certe cu el...

Traversau holul hotelului în a cărui sală de conferinţe se ţinuse spectacolul... Ieşeau - iar

Emil solicita un taxi... Tăceau acum...

Urcă în maşină, Emil o urmă şi rosti numele hotelului la care erau cazaţi... După care dl comisar şef simţi nevoia să atingă măgăria supremă:

- Golănelul a fost de-a dreptul genial. A adunat golănei aşa ca el, taie-frunză-la-câini, şi i-a pus să facă ceea ce ştiu mai bine - să se scălâmbăie cu rolele şi cu bicla şi cu tumba mare. Şi se-mbogăţeşte de pe urma lor. Bravo! O să-i spun lui Adrian - Orlando al lui a crescut şi s-a copt şi e acum un golan 100% genial!

Prefera să tacă. Ştia că bărbatul ei rosteşte cuvintele alea din pură gelozie. Că el nici tumba pe saltea nu mai ştia s-o facă şi era anchilozat ca dracu. Şi făcuse 44 de ani şi începuse să încă-runţească serios şi să aţipească la televizor şi să n-o mai pupe câte-o săptămână-ntreagă... Îl lăsa să spună ce vrea el. La urma urmei, de ce nu?! De ce să-i ia ea apărarea lui Orlando? Că Orlando era, la urma urmei, cel care era - iar cuvintele lui Emil nu-l ajungeau nicicum! Nu, Emil n-o să-l ia de nevastă pe Orlando. Aşa că...

Era din nou linişte. Ea zâmbea. El probabil calcula o răutate nouă, şi mai şi...

Ciudat - Emil nu insista cu răutăţile, semn nu că încetase, ci că socotea măgăria supremă...

Soţul ei oftă greu:

- De ce faci toate chestiile astea?

Ridică mirată sprâncenele:

- Ce-am făcut?!

- De ce ţii tu musai să fii bărbatu'-n casă? Şi să iei decizii şi să faci numai ce vrei tu şi să mă tragi după tine de parc'-aş fi remorcă?

- Dar nu ţin să fiu bărbatu'-n casă!

- Dar o faci!

- La ce anume te referi?

- La rahatul ăsta, de exemplu!

"Rahatul ăsta - care dintre ele?" Emil avea momente când vorbea atât de ambiguu, că o scotea din minţi!

- La rahatul ăsta gigantic cu tombola!

Aa!

- De ce dracu sunt eu acum la Paris?

- Pentru că mi-am dorit foarte mult să ajung o dată-n viaţă la Paris.

- Şi nu puteai să ajungi decât acum, aşa? Pleca Parisu' din Franţa dacă nu-l vizitai în 2020?

Clar - bărbatul ei avea draci, aşa că singurul lucru inteligent era să tacă şi să-l lase s-o bombăne şi s-o critice şi să critice rahatul ăsta cu şederea în Paris o săptămână *all inclusive* pe gratis...

- Serios acum! De ce-ai ţinut musai să ajungem la Paris **acum**? Nu puteam să venim la anul?

Întoarse capul şi-l privi lung:

- Deci nu-mi vine să cred! Idioţii ăia cu tombola lor au cumpărat excursia în decembrie! Înainte de sărbători! Ce cretini! În loc s-o organizeze după, când se fâsâia tot oraşul şi toată atmosfera şi se împachetau toate luminiţele şi dispăreau toţi vânzătorii stradali şi se terminau toate spectacolele! Ce idioţi!

Era rândul lui să tacă... Reveni spre parbriz:

- Am vrut să ajung la Paris măcar o dată-n viaţă. Şi se pare că am făcut bine; că, dacă era după tine, muream holbându-mă la poze.

- Stai puţin!

Ridică mâna şi-l opri:

- Ajunge. Am priceput ce-ai vrut să spui. Mai sunt patru zile şi scapi. Crezi că poţi să mai suporţi patru zile de Paris, în condiţiile în care am făcut deja tot ceea ce ţinea de slujba mea şi de excursia asta? Şi, în următoarele patru zile, nu te mai chinui cu drumurile şi te las să dormi?

- ... Ştii bine că nu asta am vrut să spun.

- Ştiu. Ai vrut să spui că nu ţi-ai dorit excursia asta la Paris. Că te enervează şi excursia în sine, şi prezenţa mea, şi treburile pe care le am de făcut ca să merit excursia asta. De mâine, o să poţi dormi cât vrei tu.

- De mâine, o să ieşim să vizităm.

- Tu poţi să ieşi. Mie nu-mi mai arde.

- Hai, acum nu-ncepe!

- Nu-ncep. Ieşi tu, fă ce vrei tu - mie mi-a stat deja în gât.

Şi cum taxiul oprise deja la trotuar, coborî. Las' să plătească el - că el era bărbatu', nu? Era bărbatu' şi era plin de bani - că alergase nevastă-sa şi făcuse publicitate şi comision din publicitate şi-i adusese banu' gros...

Se opri în faţa recepţionerei şi încercă să-i zâmbească amabil:

- 305, vă rog.

Primi cardul şi se grăbi la lift. Evident, bărbatul ei nu era chiar atât de "ieşit din formă" ca să n-o poată ajunge la timp pentru urcarea în lift:

- N-am spus nimic din ceea ce încerci tu să-mi pui în gură.

- Ei, atunci bat eu câmpii şi sunt dementă şi mi se pare. Asta e - ai o nevastă nebună, aşa că de mâine poţi să te pui la adăpost de ea. Eu stau mâine în cameră. Tu eşti liber ca pasărea cerului!

"*Slobodaa!*" Aşa-i venea să-i strige! Exact ca-n filmul ăla care-i plăcuse ei mult, cu ţiganii de la Dunăre! Şi las', că se descurca ea! Vizita ea Parisul... într-un fel sau altul...

"A dracu' să fie viaţa ta şi sufletu' tău, Eleno, că un rahat ţi-ai dorit şi tu şi n-ai parte de el!" Aşa-i venea să plângă... Şi nu era bine să plângă, că Emil era îndeajuns de furios ca s-o întoarcă "de urgenţă" la Bucureşti...

Uşile se deschiseră. Se grăbi să iasă şi să pornească spre camera lor. Aşa se culca acum cu curu' la el... Hm!

Descuie, intră şi aruncă gentuţa pe măsuţă.

- Mergem să mâncăm, da?

Haa? Cuum? Îi era foame? Cearta cu ea îi produsese un exces de suc gastric? Negă scurt:

- Eu nu merg.

- ... Dar n-ai mâncat nimic în seara asta.

- Nu mi-e foame. Fac un duş şi mă culc. Tu, dacă vrei, du-te!

Îşi scoase rochia dintr-o mişcare - că era plină de draci! Adică era supărată fleaşcă! Şi abia aştepta să-l vadă ieşit, ca să facă un duş şi să se culce despuiată! Uite-aşa, ca să-l calce pe el pe nervi - că el zicea că de la dormitul despuiată o trage pe la şale!

- ... Hai şi tu să mănânci.

- Nu mi-e foame. În plus, la ora asta nu mai mănânc nici salată - că se depune.

Emil Popescu o privea lung şi nu ştia dacă să urle de furie sau să-şi smulgă părul de disperare... Păi las' că se lămurea el! Găsea el o activitate de făcut! Îi întoarse spatele şi intră în baie. Şi dădu drumul la duş - că nu mergea cu el nici rugată, nici luată pe sus! La halul în care se comportase azi cu ea, nici nu se gândea să-l însoţească la masă!

- ... Eu mă duc să mănânc ceva.

- OK. Poftă bună.

În locul răspunsului lui auzi uşa... Şi-i venea să râdă rău... Că făcuse ea ce făcuse şi-l scosese din papuci pe domn' poliţistu'...

"Apăi măi dragă poliţistule, una şi cu una fac cel mult o păruială! Semeni vânt, culegi furtună!" Nu de alta, dar ea nu-şi amintea să nu-şi fi îndeplinit vreodată sarcinile ei de femeie! Copiii lor erau super-ultra! Aveau femeie care îngrijea de casă şi le făcea şi mâncare delicioasă! George avea bonă! Care bonă mai făcea când şi când temele cu Georgeta! Erau toţi înţoliţi şi dotaţi cu electronice şi-şi permiteau să umple coşul la hypermarket fără să caute etichetele cu preţul! Şi toate astea se făcuseră şi se făceau şi-or să se facă pe salariul ei! Şi pe comisionul ei

şi pe pilele ei şi hai, gata, că se înfuriase îngrozitor!

Luă telefonul, intră pe Facebook şi se aşeză pe marginea patului. Şi-şi selectă userul "de scenă", pe Enna Vassiliadis, şi începu să scrie "postarea serii". Adică "recenzia" după îndelung anunţatul concert despre care nu ştiuse nici un amănunt...

"Azi, am fost martora unei minuni. Azi, în faţa ochilor mei s-a desfăşurat nu un spectacol, ci o minune. Au fost două ore incredibile, două ore rupte din această lume. Două ore nepământene, aduse pe Terra de tineri şi tinere aproape nepământeni. Nu există asemănare pentru ceea ce s-a petrecut azi în acea sală de spectacole. Şi cred, simt că pentru tinerii şi tinerele pe care le-am văzut azi nu există limite. Şi, dacă soarta îmi va fi extrem de favorabilă, o să-i revăd, cândva - şi-o să mă minunez iar, gândindu-mă că sunt aproape nepământeni...

Azi am fost martora unei minuni. Şi am trăit o a doua minune. Dar despre asta shh..."

Hihihi, ce-o să se-nfurie domn' poliţistu' când o să afle că Orlando era şi-acum "o minune"! Post! Buun! Şi-acum hai să facă duşul ăla!

22,35

Straşnic duş! Se simţea fresh - şi parcă-parcă se simţea dispusă să coboare totuşi la restaurant şi să stea cu el la masă, să-i ţină de urât...

Ding! Telefonul piuise scurt. Piuise a mesaj pe Messenger; aşa că era foarte posibil să fie Emil, care-o invita totuşi să mănânce ceva... Tresări - nu era Emil, ci o chestie care începea cu "Teatro sportivo" şi continua pe vreo trei rânduri!

"Aţi tras obloanele?
Mă gândeam că, dat fiind că ne revedem tocmai la Paris,
aţi avea chef să ieşim toţi trei la o cafea."

Hait! Ăsta Orlando era! Bufni în râs şi se grăbi să răspundă.

"N-am tras nimic.
Emil a coborât la masă;
eu am făcut un duş şi mă pregăteam să mă culc."
"La ora asta? Nu păreai chiar aşa de obosită..."
"M-aş fi culcat nu de oboseală, ci de oftică!
Adică ne vedem tocmai la Paris
şi n-apucăm să vorbim şi noi despre
ce-am făcut în ultimii cinci ani
ca să ajungem să ne-ntâlnim aşa la Paris?!"

Primi un emoticon care râdea cu lacrimi...

"Haideţi - vă invit la o cafea.
Voi staţi la Hotel Washington?"

Mm - ceva-i spunea că Orlando se interesase temeinic şi aflase mult mai mult decât hotelul la care stăteau ei! Dar nu asta conta acum:

"Da."
"Vin eu în barul hotelului, într-un sfert de oră.
OK?"
"OK."

Şi repede, apăsă pe numele soţului ei.

"Iubitule, pe unde eşti?"

Aştepta... Aştepta... Începea s-o înfurie rău de tot...

"Mănânc."

"Eşti aici, în hotel?"

"Nu, la o crâşmă pe dreapta."

Deci era furios. Aah, Doamne! Oftă greu... Hai să încerce măcar!

"Şi nu vrei să bem o cafea cu Orlando?"

Send. Aştepta... Aştepta şi realiza că poliţistul tocmai se-nnecase cu bolul alimentar... Hai să-i detalieze!

"M-a contactat pe febeu şi ne-a invitat
să bem o cafea în trei şi să vorbim despre
ce-am mai făcut în ultimul timp."

Send. Iar aştepta - iar Emil probabil că voma ceea ce mâncase...

"Acum mănânc.
Şi după aia o să încerc să-mi şi priască ceea ce mănânc.
Dar tu du-te liniştită - că tu eşti fan Orlando!"

Hm - asta fusese aşa, oareşcum pălmuită!

"Eleno, lasă-l în pace! Lasă-l, că ai obţinut ce-ai vrut! Ţi-a zis să te duci! Du-te! Lasă-l să-i priască şi du-te!"

Tasta repede-repede...

"OK.
Vine în barul hotelului nostru;
aşa că, dacă vrei totuşi să vii şi tu..."

Send. Şi gata! Repede - să se-mbrace! Blugii, un pulover fantezie, cizmele cu toc cui şi accesoriile şi fardurile şi parfumul - repede, că venea Orlando!

22,55

Traversa recepţia. Era privită, aşa că se simţea, din nou, rotundă şi frumoasă şi armonioasă... Şi chiar era rotundă, frumoasă şi armonioasă! Ce naiba - după ce născuse, dăduse iama-n toate: şi în sală, şi în masaj, şi în creme bune! Şi chiar era rotundă şi frumoasă şi armonioasă! Şi n-avea nici vergeturi, nici portocală - îşi permitea să poarte minijupe vara! Mm - ce muiere straşnică avea poliţistul ăla, şi-şi bătea joc de ea şi n-o lăsa să se bucure şi ea de nenorocita asta de vacanţă la Paris...

Iar îi stătea-n gât...

"Enna, lasă prostiile! Te vezi cu Orlando azi, da? Zâmbeşte!"

Intră în bar şi zâmbi. Că Orlando o aşteptase cu cafelele pregătite şi ochii aţintiţi asupra intrării - şi se grăbise să se ridice... Şi-acum ea mergea spre el, iar el o măsura neaoş din cap până-n picioare şi-napoi şi-şi compunea o mutră de-aia de "habba-habba-habba"... Ce obraznic!

Îl apucă de bluză şi trase spre ea - şi-l îmbrăţişă straşnic, ruseşte, şi-i altoi două palme tovărăşeşti pe spinare... El râdea şi gemea şi spunea ceva despre femeile care exagerează cu sala... Oftă greu:

- Mi-a fost dor de tine, mă!

Îl simţi dând să se îndepărteze un pic, cât să-i dea replica, aşa că nu slăbi strânsoarea:

- Tu ştii cât de îngrijorată am fost? Ştii cât mi-am stors creierii ca să încerc să-mi dau seama dacă ai plecat în Italia? Şi dacă ai reuşit? Şi dacă ai rămas acolo?

Palma lui o mângâia uşurel pe spate; el nu spunea nimic... Îşi trase scurt nasul - că o cam bântuia o repriză straşnică de bocit:

- În fine! Bine că e bine!

Se aşeză şi-l privi lung:

- E bine, da?

El aproba şi râdea, sorbind-o din privire... Se stropşi la el, bineînţeles:

- Nu face aşa!

- E foate bine. Am urmat sfatul tău - şi e incredibil de bine.

Serios? Sfatul ei? Ce sfat?

- Scuză-mă că te întreb... Pe care din multele mele sfaturi minunate şi 100% garantate l-ai urmat?

Orlando râdea - şi părea mirat de aşa Enna dezinvoltă şi amuzantă şi pusă pe şotii verbale...

- Pe cel care spunea să-mi iau pasiunea şi să inventez, în pasiunea mea, acea bucăţică nemaivăzută care să-mi asigure banii şi succesul şi viitorul.

Aha! Parcă-parcă îşi amintea şi ea de sfatul ăsta...

- Mi-am luat pasiunea pentru acrobaţie şi am inventat un teatru.

- Chiar - de ce i-ai spus "teatru" şi nu "circ"? Că nu-i teatru, orice-ai zice tu!

- Pentru că nu toată lumea e dispusă să cumpere un bilet cu preţ piperat ca să meargă la circ. Să vadă clovni şi ponei şi bişoni şi dansatoare. Dar "teatru" sună cu totul altfel!

Aprobă, râzând:

- Şi chiar nu-i poţi spune "circ"! Că nu e circ! E... Ce e?

- E un fel de sport extrem executat cu mănuşi de gală. Dar, dacă-i spuneam "sport extrem"...

Dacă-i spunea "sport extrem", la spectacol veneau doar cinci ciudaţi rupţi în coate. Corect! Şi-atunci îi spusese "teatru"! Bun!

- Chestia e că am ajuns în Italia, la mama, şi m-am dus la întâlnirea cu acrobatul ăla. Şi m-a înfuriat. Îmi promisese că mă ajută să-mi fac numărul după ideile mele, dar în realitate încerca să mă bage într-una din trupele deja formate. Trupe mari, serioase, cu renume - da! Dar...

- Dar clasice. Acrobaţie clasică.

- Exact. Şi-atunci m-am înfuriat rău. Şi m-am dus, ai să râzi, la Festivalul sporturilor extreme.

Cum-cum? Ce festival?

- Chiar în perioada aia se desfăşura un Festival al sporturilor extreme. De la skateboard la căţărări şi parkour şi BASE... Motoare, biciclete... Toate ustensilele de făcut fracturi şi cucuie. M-am fâţâit pe-acolo o zi şi-am strâns băieţii pe care-i am acum. Le-am spus conceptul teatrului meu şi l-au înţeles; şi şi-au gândit şi conceput singuri numerele.

- Bravo! Foarte bine! Şi, cum e? Cum se simte celebritatea?

- Nu suntem celebri. Suntem iluştri anonimi. Teatrul nostru are pe Facebook doar 144 de prieteni.

- ... Nu sunteţi celebri???

- Nu. Atunci, în ziua aia, le-am mai spus o chestie. Le-am spus să nu-şi facă niciodată publicitate şi să nu se lase niciodată filmaţi - nici la repetiţii, nici în spectacol.

Era uimită! Cum, să nu se lase filmaţi?! Păi şi promovarea? Reclama?

- M-am pus cu burta pe treabă şi-am "produs" numerele de telefon a zece case de producţie de spectacole. Am reuşit să-i strâng pe toţi în acelaşi timp, sub acelaşi acoperiş. Şi-apoi le-am dat vestea cea proastă - noi nu ne "înregimentăm" într-o companie sau alta, ci colaborăm armonios cu toate companiile. Iar ei au înţeles că ceea ce facem noi este "premium". Şi ne cheamă la show-uri exclusiviste, aşa cum a fost cel din seara asta.

Aha! Bravo! Bravo lui! Reuşise o chestie uriaşă! Reuşise să rămână propriul lui stăpân - să nu se bage slugă

- Aşa că suntem anonimi bogaţi.

Aha! Asta era "tare"! Anonimi bogaţi! Aproape că sesiza o contradicţie de termeni!

- Dacă am fi "pe toate DVD-urile", cum se spune, şansele noastre de-a fi aproape nepământeni scad cu repeziciune. Că ne fură alţii ideile şi...

Şi amuţise şmecherul de Orlando, pentru că Enna lui îl privea lung - şi-i venea să-i zică ea vreo două apropo de spionaj şi isteţime şi cum se scotoceşte-n feisbucu' unuia sau altuia...

Îl admonesta încetişor cu degetul... El zâmbea şi-şi compunea repejor mutriţa aia ghiduş-haioasă de golănel... aproape genial...

"Afurisită pielea pe tine, Emile! Că iar mi-ai făcut-o!" Iar i-o făcuse - iar îi ucisese toată bucuria-n faşă! Încercă să nu-i arate şi lui Orlando asta - îşi aprinse o ţigară, ca să aibă timp să-şi ascundă neplăcerea de pe chip, şi arătă spre verigheta de la degetul lui:

- Văd că nu mi-ai urmat chiar toate sfaturile.

- Ba să ştii că nu m-am abătut sub nici o formă de la sfaturile tale! Asta e butaforie.

Poftiim?

- E verigheta tatei. O port eu, ca să n-am probleme sentimentale. Sunt deci lăsat în pace, chestie care-mi place mult...

- Uite, să ştii că cu chestia asta nu pot să fiu de acord!

- Cu ce - cu neînsurătoarea? Sau cu însurătoarea de faţadă?

- Cu verigheta asta! Păi tu nu mai eşti băiat tânăr! Eşti bărbat în toată firea! Şi-ncă un bărbat frumos şi deştept şi mândru şi plin de valoare şi toate alea!

Orlando râdea, roşu ca racul, şi-i înfrunta totuşi privirea... Hihi!

- Trebuie să te-nsori şi tu! Cine te crede că-ţi cauţi consoartă, când tu afişezi ditamai şaiba pe inelar?!

- Dacă mi-aş căuta consoartă, crede-mă că nici o şaibă din lume nu m-ar împiedica s-o şi găsesc! Dar n-o caut.

Adică nu-şi căuta pereche... Hm!

- Nu vreau să mă-nsor. Nu încă. Momentan îmi văd de carieră şi de propriul portofel. Care portofel să ştii că e burduşit bine! Adică dacă ai vedea în ce condiţii locuieşte acrobatul Sorrenti, ai fi invidioasă!

Aa, dar nici nu-şi închipuia că acrobatul Sorrenti stă la cort! De-ăla de pânză!

- Şi-am observat o chestie! Atunci când primesc certitudinea că există undeva o nevastă, de-aia "oficială", femeile se simt amante; şi pică într-un fel de competiţie de-aia furibundă, aşa, şi le vine-un libidou debordant şi-o mie de idei şi iniţiative... Şi au chef să se costumeze, să-mi facă surprize, să vină netam-nesam pe capul meu...

Şi-i venea şi lui un pumn în umăr, în glumă fireşte - că era prea şmecher şi mai vorbea şi prostii...

- Şi tu? Trebuie să recunosc că ţi-am surfat prin cont; dar n-am găsit decât modă.

- Asta pentru că am un cont de modă şi-un cont în particular. Şi nu le-amestec.

- Aha...

Începu să scoată telefoanele... Ochii lui Orlando se măriseră mult... Zâmbi:

- Două de la job, două private. Şi sunt pline-ochi. Patru telefoane, adică 800 de numere în agendă. Toate importante, toate potente şi influente...

- Încerci să-mi spui că moda-n România merge chiar atât de bine?

- Încerc să-ţi spun că mie, jurnalist de modă, îmi merge chiar atât de bine. Treaba asta cu moda îmi mănâncă zilnic între 8 şi 14 ore. Dar merită.

El dădea încetişor din cap şi n-o scăpa din privire... Începu să-i enumere, "oarecum" pe degete - că n-avea atâtea degete câte beneficii îi aducea ei moda:

- Tratamente corporale, sală, coafor, cosmetică - totul e redus sau gratis. Salariul e salariu; reclama e reclamă, aşa că comisionul e comision. Am femeie-n casă şi bonă la copil. Am de toate - în afară de mâncare, totul e "pentru doamna jurnalistă". Inclusiv taxiul, inclusiv trenul, inclusiv avionul dacă e cazul...

- Iar soţul tău ce părere are?

Stinse scurt ţigara şi luă cafeaua pregătită pentru Emil - şi-o degustă... după care zâmbi:

- El? Ce părere are? Acum? Păi, el e foarte neplăcut impresionat de faptul că nevastă-sa s-a descurcat şi-a "produs" 7 zile *all inclusive* la Paris, în decembrie. Şi e apăsat şi de tot felul de lucruri mărunte... Aşa că el s-a dus să mănânce. Eu nu mănânc noaptea, ci beau cafea cu tine...

Privirea lui încerca să-i spună să fie atentă, să nu întindă prea mult coarda... Ete, fleoşc!

- Are 44 de ani şi cred că intră la andropauză. Se simte îmbătrânit, încărunţit, anchilozat... Şi ţâfnos. Foarte-foarte ţâfnos.

Orlando aproba cu capul... aşteptând continuarea... Bufni în râs:

- Dar aşa, în general, în România, Emil Popescu e un tip de nota zece! E dulce ca o bomboană şi amabil ca secretara de la privat...

Iar îl făcuse să râdă cu poftă... Continuă:

- Şi e cel mai scump şi atent şi topit tătic care se putea inventa.

Ia - Orlando făcuse ochii mari! El nu ştiuse despre George! Hihi! Luă telefonul şi-i activă ecranul. Ia să-i arate ea pozele...

6 decembrie 2020. Duminică

1,44

Descuie uşa, intră şi şopti:

- Ai adormit?

Nu primi răspuns... Păi unde era omul ăsta?

"Eleno, fii serioasă! Şi gândeşte! Dacă tu ai luat cardul de acces de la recepţie, nu-i clar că el nu s-a întors încă?"

Emil încă era la restaurant. Şi zău că ora asta era prea târzie pentru cină! Apropo de oră...

Se dezbrăca încetişor şi trăgea de gândul cu "apropo de oră"...

"Apropo de oră..."

Se lungi pe pat. Şi zâmbi.

Timpul parcă zburase pe lângă ei. Avuseseră atât de multe de povestit, atât de multe de împărtăşit, de sfătuit, de... Avuseseră poze. Multe. Rostiseră cuvinte multe. Râseseră, că veştile lor fuseseră bune şi vesele... Şi se lăsase furată de timp. Ea coborâse doar pentru jumătate de oră; când colo, uite că stătuse cu Orlando aproape trei ore...

O complimentase. Îi complimentase viaţa, familia, copiii, bărbatul, articolele, succesul - avusese doar superlative la adresa ei! Recunoscuse cinstit - sau minţise graţios - că îi verificase contul de Facebook - ăla "de jurnalistă" - cam o dată pe lună. Despre celălalt nu spusese nimic, semn fie că nu-l căutase niciodată, fie că poza ei de profil şi-atât n-avea nimic spectaculos în ea... În fine! Tot ceea ce adresase Orlando la adresa ei fusese menit să-i inducă ideea că are un mariaj minunat, o familie minunată, copii minunaţi, slujbă minunată... Şi chiar şi înfăţişare minunată! Despre asta spusese doar "eşti neschimbată - tot 30 îţi dau", iar ea se simţise complimentată " la maximum"...

"Da' ce voiai tu, Eleno, să auzi de la Orlando? Că eşti o super-bucăţică numa' bună de tăvălit? Ce voiai să-ţi spună?"

Nu voia să-i spună nimic. Mai ales că, atunci când o revăzuse în barul hotelului, Orlando

o privise a “habba-habba-habba”...

Nici chiar el n-avea filmări cu teatrul lor. Avea, în schimb, poze. I le arătase, probabil, pe toate. Îi vorbise despre toţi. Orlando avea 39 de acrobaţi şi acrobate. Cu el, 40. Contabilă n-avea - socotelile i le făcea o firmă de contabilitate, care “nu se punea” la socoteală... Avea 4 căţărători, 6 gimnaşti, 6 echilibrişti, 4 specialişti în bicicletă, 4 maeştri în tot ceea ce se termina cu “board”, 9 parkour-işti şi 6 contorsioniste. Şi el. Care făcea câte-un pic cu fiecare. Îl întrebase de ce nu încercase să danseze - dat fiind că trei dintre fete aveau, cu trei dintre băieţi, numere “punctuale” de dans. Orlando negase şi râsese şi se-nroşise uşor... În orice caz, ceea ce văzuse ea azi era incredibil. Într-adevăr - Orlando îşi luase pasiunea şi scotocise bine-bine prin ea şi găsise acea nişă pe care n-o exploatase nimeni. Nişa senzaţionalului - a mişcărilor care nu făceau parte din nici un sport, dar pe care nici un om oarecare nu le putea face. Avea un număr de căţărare - dar căţărătorii lui nu doar se căţărau pe-un perete de căţărare, ci făceau tot felul de exerciţii de forţă: se ridicau într-un singur deget, executau elemente de gimnastică, “săreau” din suport în suport... La fel - contorsionistele nu se răsuceau strâns pe-o masă, ci se strecurau printre picioarele scaunelor, printr-un labirint din plastic transparent absolut imposibil, printre ele însele - ca într-un foarte alambicat joc de Twister... Echilibriştii făceau echilibristică pe monociclu şi pe airwheel, parkour-iştii săreau de peste tot peste tot, făcând tot felul de mişcări de gimnastică...

Orlando era genial. Şi era, acum, după cinci ani de transformări uriaşe, bărbat. Ea, dacă ar fi avut cu 20 de ani mai puţin, şi-ar fi cumpărat pistol. Şi l-ar fi sechestrat şi i-ar fi făcut 10 copii...

“Eleno... Faci afirmaţii ciudate, aşa că mai bine te culci.”

Şi-aşa, era destul de târziu! Cât se făcuse? Aproape două...

2,10

Bum-bum-bum!

Ptiu, drace! Cineva descuia uşa cu piciorul!

Se ridică şi-şi puse repede bluza lui de pijama. Şi se grăbi să valideze cardul.

Ochii negri o priviră lung:

- Gata? V-aţi şustuit pe săturate?

Pfiuu! Puţea a alcool de la zece poşte! Mm - ce tâmpenie!

- Sau mă duc înapoi, să vă mai şustuiţi un pic?

“Calmă, Eleno! Calmă! E beat mangă şi-i pus pe harţă!” Şi chiar dacă bărbatul ei era un om minunat, ea una nu-l mai văzuse vreodată în halul ăsta de “aghezmuit”! Aşa că îi făcu loc să intre... Îl invită din gesturi să intre... Emil se sprijini de tocul uşii:

- L-ai trimis acasă, da? Adică nu-l găsesc pe-aici, pe sub pat...

- Intri sau mai stai?

Ridicase vocea la el! Păi nu mai putea! Adică, cum? O acuza pe ea de amantlâc cu Orlando? Hai-hai!

Bărbatul ei tot nu catadixea să intre; aşa că îi întoarse spatele şi reveni în cameră. Şi se trânti pe pat şi-şi scoase bluza şi “decretă” că va adormi cu spatele la locul lui! Şi gata!

- ... O să răceşti.

Mm...

“Ete că azi nu vreau să mă-mbrac! Da’ nu vreau deloc! Să vedem ce dracu faci!” Nu se clintea; rânjea fericită, în gând fireşte... Se simţi lovită de nişte textilă:

- Îmbracă-te.

Deschise ochii şi-l privi lung... Emil nu-i dădea atenţie. Îşi aprindea o ţigară. Şi se ducea la geam...

"Eleno, mai bine te-mbraci. Că chiar o să răceşti, de vreme ce bărbatul tău s-a decis să fumeze-n cameră!"

Se ridică - ia! Ce dracu îi dăduse?... Îşi trase dintr-o mişcare bluza de trening. Pantalonii... Puse mâinile-n şolduri:

- Aşa e bine, dragă?

Emil o măsură lung, de sus în jos şi-napoi, şi aruncă ţigara pe geam:

- Da.

Hait - că venea la ea!

Şi venea cu paşi mari!

Şi era furios şi băut bine!

Şi părea că

Au!

- A dracului să fii tu, cu moda ta cu tot!

Au! Aaau!

- A dracului tu şi numele tău şi dracii tăi din cur!

... Nu mai apucase să-şi termine gândul - şi nici să-şi apere măcar faţa! Bărbatul ei venise "întins" - şi-ntinsese o mână şi-i altoise-un pumn în plină frunte! Şi-apoi unul în plin pomete! Şi, imediat cum ochii ei văzuseră steluţe verzi, o serie întreagă de alţi pumni le coloră în roşu şi galben!

"Băi! Apără-te!"

... Se ghemui pe covor şi-şi acoperi capul cu braţele.

... O lovea. Şi-o înjura bine - şi de modă, şi de fiţe, şi de Orlando...

... Niciodată n-o mai lovise! Niciodată! Nici nu-i vorbise urât, sau...

Au!

- Ai auzit? Ai auzit ce-am zis eu?

Nu, n-auzise - dar dădea afirmativ din cap şi încasa şuturi în burtă! Fu înhăţată bine de braţ şi săltată-n picioare:

- Vino-ncoa!

Aau! O smucea şi-i strângea rău braţele! Şi unde-o ducea?

Răsucire; aproape se dezechilibră, dar mâna lui o ţinu bine de braţ. Simţi din plin izbitura cu spatele de perete - iar mâna mare, grea, se-nfipse-n gâtul ei:

- Aşa! Fii atentă la mine! Tu...

Au! Scăpă un ţipăt, simţind durerea cruntă şi sângele ţâşnind prin ambele nări!

- Ai terminat...

Au! Nu! Să nu mai dea! Nu cu pumnul! Şi nu tot în nas!

- Cu moda!

Au! Iar! Degetele o apucară de păr şi strânseră bine - şi începură s-o izbească cu capul de zid:

- Tu... şi revista aia... tocmai aţi divorţat!... O să stai... acasă... şi-o să creşti... copiii!... Aşa cum se cresc copiii!

Aau! O azvârlise prin aer pe-acolo! Nici nu mai ştia unde dracu era şi-n ce direcţie zbura!

Se izbi, în cădere, de mânerul de la fotoliu - şi sfârşi pe covor. Aau! Să nu mai dea! Ridică braţele, să-şi apere capul! Auzi un foşnet. Şi-un trosnet. Şi-un pas greu, de bărbat furios.

Izbitura o făcu să ţipe!

- Că-s copii, nu cocote!

O lovise cu ceva! Dăduse cu ceva greu şi dur - şi-o izbise peste mâini!

Îi rupsese mâna! O durea cumplit!

Mai scăpă un ţipăt - şi încasă un şut în burtă!

- Taci!

Cretinul, îi rupsese mâna...

Se răsuci spre locul unde o azvârlise - adică spre fotoliu. Se ghemui acolo, încercând să facă abstracţie de ploaia de lovituri...

Trecea, după mult timp, printr-un moment de blocaj. De-ăla în care viaţa se derula la viteză normală în jurul ei, dar creierul ei n-aude şi nu procesează acţiunile celorlalţi. Ştia c-o loveşte în continuare - dar creierul ei nu-i dădea comanda "ţipă, că dă tare". Creierul ei calcula nasul spart, mâna ruptă şi copiii-cocote - şi-i dădea eroare de calcul, aşa că nu se dezmeticea...

Deci îi zisese...

"Eleno, fii atentă la el! Şi fă cumva să scapi! Şi las' că de calcule te ocupi mai încolo!"

Bun gând! Mobilizator! Auzea din nou cuvintele şi le-nţelegea!

- Eu nu-s prostu' tău! Auzi? Eu nu-s prostănacu' tău, să mă fac că nu-ţi văd "rătăcirile sentimentale"! Eu nu stau să-mi pui tu mie fustă! Că io's bărbat - nu tu! Şi nu-s chior, să nu văd cum calci pe de lături!

Aa, hop-stop! Ţipă:

- Nu te-am înşelat niciodată!

- Nu mă mai lua de prost!

Maicăă, cu ce sete o lovise! Gata - nimic nu mai spunea! Nici un cuvinţel! Nici măcar un oftat nu mai scotea! Emil răcnea la ea şi-o lovea sistematic cu piciorul:

- Tu crezi că eu nu ştiu de unde dracu vin contractele de publicitate? Şi comisioanele? Şi invitaţiile la smuls şi uns şi bronzat şi saună şi masaj? Toate gratis? În vremurile astea când nici hârtia igienică nu-i gratis? Tu crezi că nu ştiu de ce le şi primeşti? De ce nu le vinzi mai departe pe la fotomodele? Ia zi-i - care-a fost deal-ul cu astea şapte zile la *all inclusive*?

Tăcea bineînţeles! Că doar nu era proastă, să înceapă să-i povestească iar cum fusese cu astea şapte zile şi tombola! El o lovea şi bombănea nişte înjurături de-alea alambicate...

Aau! Iar o lovise cu putere! Şi... Şi, ciudat! Uite că n-o mai lovea! Da' de ce n-o mai lovea?

"Demento! E bine dacă nu te mai loveşte!"

Da, bine, ştia asta - dar se minuna că n-o mai lovea, în condiţiile în care avea un debit verbal considerabil...

Emil se dusese undeva. Şi bombănea ceva. Bombănea tare. Ceva despre Orlando şi copii. Bărbatul ei avea o problemă, apropo de modul cum creştea ea copiii? Foarte... interesant...

"Eleno!"

Corect! Trebuia să scape! Şi judeca ea mai încolo restul!

Lăsă capul pe spate, să vadă pe unde dracu era nebunul...

Aha! Era în baie! Emil intrase în baie! Lumina era aprinsă iar apa fâşâia în chiuvetă!

"Acum, Eleno! Fugi! Actele, banii, telefoanele şi fugi!"

Se ridică dintr-un salt - deşi, vorba aia, încasase nişte lovituri serioase în stomac! Maicăă, în ce hal o durea mâna dreaptă! O lipi de ea - pe piept! Şi încercă să se concentreze la primul plan - ăla cu actele, banii, telefoanele şi fuga!

Înhăţă gentuţa-plic şi-o aruncă în gentoiul "de zi cu zi", unde aruncă şi telefoanele, "la grămadă". Bareta gentoiului o trecu peste cap - şi în momentul în care fâşia de piele lată nimeri peste mâna dreaptă gemu şi simţi că face pe ea la propriu...

"Eleno! Fugi! Fugi - că se-ntoarce!"

Traversă camera, răsuci mânerul şi ieşi. Şi închise uşa încetişor...

"Bravo! Ai evadat! Acum fugi! Repede! Fugi cât mai departe de el!"

Alerga spre lift... Alerga aşa, desculţă, că nu-i dăduse să se-ncalţe... şi ea nu se gândise...

"Să zici mersi că nu te-a bătut despuiată!"

Oo, da! N-ar fi fugit dezbrăcată prin hotel pe-acolo! Ar fi rămas în cameră, ar fi mâncat bătaia vieţii ei şi-apoi ar fi sfârşit la spital, iar el ar fi stat la zdup nişte zile bune...

"Fugi, Eleno! Pune-te la adăpost! Şi, după ce te pui la adăpost, fă cumva să întrerupi orice

tip de contact cu individul ăsta!" Ea la omul ăsta nu se mai întorcea! Nu-nu! Nu-i mai trebuia!

Intră în lift. Apăsă parterul. Apăsa repede, cât de des putea, ca să pornească odată! Apăsa şi privea coridorul şi simţea că tremură şi respiră repede şi se sufocă, pentru că Emil putea oricând să iasă după ea şi...

Uşile se închiseră.

Propria imagine apăru, brusc, în faţa ei, oglindită în uşile de aluminiu...

În halul ăsta o desfigurase? Uau! Piruetă - că aveau oglindă mare în lift!

"Dumnezeule mare! Eleno! Uau!" Se privea şi nu-i venea să creadă că există plastician capabil să-i repună faţa într-o oarecare ordine! Nasul spart, pomeţii muiaţi bine, buzele şi arcadele umflate din cauza loviturilor... Şi cucuiele din spate, şi şuturile... Loviturile în stomac...

"Eleno, gata! Nu stomacul te doare acum! Ieşi şi caută un taxi! Şi caută-l pe Orlando!" Şi se gândise la el nu fiindcă simţea nevoia să-l vadă pe Emil crăpând de furie; se gândise la el fiindcă nu cunoştea pe nimeni altcineva pe-aici. Şi, dacă se ducea la poliţie, Emil Popescu putea să-şi dea singurel demisia şi să-şi schimbe meseria - că la aşa dosar de violenţă în familie cum îi întocmeau lui omologii, nu-l mai primeau nici paznic pe la vreun Minister al Multilingvismului! În plus, simţea că doar Orlando era capabil s-o apere acum - să-l împiedice pe Emil s-o mai lovească.

Aşa că strânse bine din dinţi şi-şi băgă "de bunăvoie" mâna ruptă pe sub bareta genţii. Şi ieşi din lift, traversă în fugă recepţia şi năvăli afară, în stradă. Şi întinse mâna stângă spre stradă, ţipând din tot sufletul:

- Taxi! Taxi!

Slavă Cerului! O maşină semnaliza dreapta şi încetinea... "Hai, taxiule! Hai odată! Că acu' vine!" Gândul ăsta cu "acu' vine" o făcea să simtă respiraţia grea, grăbită, în spatele ei; şi-o făcea să simtă că mâna aia mare, puternică, o s-o înhaţe de umăr din clipă-n clipă - şi-o s-o răsucească şi-o s-o lovească iar şi...

Maşina se opri în faţa ei. Trase de portieră şi se trânti pe banchetă. Şi se grăbi să se blocheze în maşină!

- S-a întâmplat ceva?

Cum-cum? Şoferul o privea lung, un pic speriat, un pic nesigur că era aşa o idee bună s-o ia pe ea... Bufni în suspine:

- Vă rog, porniţi! Porniţi tot înainte! Vă rog!

Bărbatul nu comentă; reveni spre parbriz şi apăsă acceleraţia. Porniseră spre înainte, aşa cum ceruse ea...

"Repede - sună-l pe Orlando!"

Scotoci după telefon şi intră pe Facebook. User-ul cu *Teatro sportivo*... Call. Suna... Suna...

- Da, Enna.

Înghiţi greu nodul din gât şi încercă să şoptească îndeajuns de tare ca s-o şi audă:

- ... Unde eşti?
- La hotel. Ce s-a întâmplat?
- ... La ce hotel stai?
- La Splendor. Ce s-a întâmplat?

Îl privi lung pe taximetrist:

- La Hotel Splendor, vă rog.
- Enna, ce s-a întâmplat?
- ... Vin până la tine...
- Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut?

Nu putea să-i spună... Trase aer în piept, ca să-i spună, dar nu reuşi decât să bufnească în plâns!

- Enna!

La dracu! Apăsă butonul roşu...

- ... Cred că ar trebui să mergeţi la un spital.

Ah! Evident! Se grăbi să-l lămurească:

- Mă duc întâi la un prieten, care poate să mă apere în caz că...

Şoferul n-o contrazicea, aşa că scurtă mult povestirea:

- Şi merg cu el la spital.

Şi gata. Era linişte în maşină. Bărbatul de la volan accelera destul de serios... Ding! Mesaj! Emil? De la Emil era? Îi scrisese Emil?

"Camera 202. Te aştept."

Orlando era. Îi trimisese numărul camerei, să nu întrebe la recepţie... El nu ştia că, în clipa în care ea o să intre în lumina din recepţie, or să se oripileze toţi...

Scotoci în geantă şi scoase o bancnotă. Şi şerveţelele. Din nefericire, n-avea nici o eşarfă la ea. Nu că-i ardea de modă, sau de propria imagine, sau... Se gândea doar că or s-o vadă aşa, plină de sânge şi desfigurată şi plânsă şi desculţă şi cu mâna ruptă. Şi-or să cheme poliţia. Şi-o să-i facă probleme bietului Orlando - care, deşi va fi evident că n-avea de-a face cu bătaia cruntă pe care-o mâncase ea, o să trebuiască să dea declaraţii. Că se văzuseră în noaptea asta, stătuseră la bar în văzul tuturor, râseseră, glumiseră...

Dacă Emil afla la ce spital mergea... Adică dacă afla în ce hotel stătea Orlando, o să vină să facă balamuc. Şi cum era beat, o să facă un balamuc amplu... pătându-i bietului băiat obrazul şi...

Ajunseseră la hotel. Acum era acum! Totul era să intre - şi să ajungă repede la camera 202! Nevăzută cumva! Trebuia să se strecoare înăuntru...

Îi întinse bancnota:

- Vă mulţumesc.

- Să mergeţi neapărat la spital!

Aprobă şi coborî. Şi se apropie de intrarea bine luminată...

Ah! Acum îşi dădea ea seama! Scotoci iar în geantă şi scoase un şerveţel. Şi-şi mască cât de cât faţa cu el.

De cum păşi în hotel, toate feţele se întoarseră spre ea...

- Oo, Doamne!

Ce dezastru! Se grăbi la recepţie:

- Camera 202, vă rog!

- Doamnă, aveţi nevoie de ajutor?

Negă; iar femeia ridică receptorul şi formă interiorul...

- Vă caută o doamnă...

- Enna.

- O doamnă Enna... Urcaţi. Etajul doi.

Aprobă şi se grăbi nu la lift, ci la scări. Că pur şi simplu nu putea să stea în recepţie, în faţa uşilor, şi să se simtă privită de-atâţia ochi! Recepţia asta era plină! Parcă toţi clienţii deciseseră brusc să coboare "să ia o gură de aer"! Era cumplit!

În sfârşit! Împinse uşa şi văzu imediat dreptunghiul luminat de pe coridor. Se grăbea spre uşa larg deschisă... şi simţea că Orlando o să vrea să ştie ce s-a întâmplat şi cum şi de ce a bătut-o în halul ăsta... Iar ea o să fie nevoită să-i spună... Aşa că reîncepea să plângă...

Se opri în faţa uşii. N-avea curaj să intre, deşi o aştepta - vorba aia... Şopti:

- Orlando...

Paşii se apropiară grăbiţi. Iar tânărul înlemni pur şi simplu, ca într-un film cu extrem de multe efecte speciale... Suspină:

- Iartă-mă, dar... nu ştiu pe nimeni... aici şi nu pot... să mă duc singură... la spital...

Orlando o privea lung şi nu reuşea să reacţioneze...

- ... Cred că... mi-a rupt mâna... şi nasul...

Nu prea mai avea ce să spună, aşa că... Tânărul se dezmetici brusc; păşi spre dreapta:

- Îmi iau actele şi mergem la spital.

Slavă Cerului, mergeau la spital! Adică mergea cu ea la spital! Aprobă şi oftă uşurată. Şi,

contrar bănuielilor ei, Orlando o prinse uşurel de umeri şi-o trase înăuntru, în cameră...

- Te rog, nu te şterge.

Poftim? Tânărul băgă mâna-n geanta ei, scotoci un pic şi scoase unul din telefoane. Şi începu să-i facă poze! Ia uite...

Ia uite, de fapt, ce omitea ea - dovada că ea şi Emil nu puteau continua împreună... Iar George trebuia să rămână la ea... Iar Georgeta era într-un potenţial pericol, mai ales dacă-l contrazicea ferm pe taică-su...

- ... Te-a aşteptat în cameră?

- Nu... A stat undeva la o crâşmă, sau într-un bar... A venit beat în ultimul hal...

- ... Ţi-a spus şi ce dracu l-a apucat?

- Oarecum... A bălmăjit ceva despre divorţul dintre mine şi revista de modă... Ceva despre cum o să stau eu acasă şi-o să cresc copiii aşa cum se cuvine, nu ca pe cocote...

Orlando n-o mai poza - o privea lung... La dracu! Scăpă un şir de suspine turuite:

- Să ştii că eu la el nu mă mai întorc! Gata! S-a terminat!

- A câta oară e?

Poftim?

- ... Poftim?

- A câta oară e când te loveşte?

- Prima. Dar nu contează. Adică nu contează a câta oară e. A dat în mine - l-am lăsat! Gata! S-a terminat!

Tânărul continua s-o fotografieze - şi parcă zâmbea un pic, un piculeţ de tot...

- ... Tu ai medic la trupă?

- Nu.

- Adică pentru accidentări vă duceţi la spital?

- Nu.

Şi-atunci?... Nu-şi prea permitea să întrebe, pentru că era foarte încruntat - şi chiar nu era momentul să-i spună şi lui că ea, Elena Popescu, femeia cu mâna ruptă şi nasul spart şi faţa plină de sânge, n-ar fi făcut, totuşi, plângere împotriva poliţistului violent cu familia lui...

Orlando îi băgă telefonul înapoi în geantă; şi-apoi îşi luă adidaşii şi papucii. Evident, papucii erau pentru ea... Decizie perfect îndreptăţită, de vreme ce era neînsurat - adică n-avea prin preajmă decât adidaşi 42...

- Hai - mergem la spital.

Ce bine! Chiar dacă mâna n-o mai durea chiar atât de tare, era totuşi ruptă. Adică nu se rezolvase aşa, doar cu speranţă şi dorinţă...

Intrară amândoi în lift iar Orlando şopti:

- Ştie unde eşti?

- Nu ştiu. Eu nu i-am zis nimic - doar am ieşit şi-am fugit.

Tăcere... Completă:

- ... Probabil că bănuieşte...

- ... Spune-mi cum a fost.

Adevărul e că Emil o să vină la el, cu o falcă-n cer şi una-n pământ, urlând şi făcând ca toate alea că golanul i-a furat nevasta... Sau ceva de genul ăsta...

Păi... Păi, începu cu un oftat greu... Şi gata, curajul ei zburase odată cu aerul expirat, aşa că "mitralie" o serie de suspine şi simţi că înnebuneşte - avea nasul spart, aşa că tot ce-i mai lipsea acum erau nişte tone de muci...

Ieşiră în recepţie. Recepţionera întrebă imediat dacă "doamna doreşte să cheme ambulanţa", iar bodyguardul se oferi să cheme poliţia. Orlando îi asigură, cu voce fermă, că mergeau chiar acum la spital. Evident, se ofereau să-i explice cum se ajunge... Acum, în era GPS-urilor şi-a hărţilor inteligente... În fine!

Ieşiră, iar Orlando porni spre dreapta. Îl urmă şi tăcu. Nici el nu spunea ceva, aşa că...

Orlando avea un Mercedes. De-ăla "de oraş" - nici prea luxos, nici prea lucios, nici buburuză şi nici limuzină. Mercedes, clasica maşină de oraş. Era frumos; era civilizat şi curat şi puţea de la trei poşte a maşină de burlac care se vrea burlac...

"Apropo! Maşina lui e impecabilă iar tu eşti plină de sânge!" Oftă greu:

- Ai o pătură, o pungă - ceva?

- Nu. Hai, urcă odată!

... Prea bine! Deşi zău că n-ar fi vrut să-i umple maşina cu sânge şi...

Deşi părea o maşină normală, de oraş, Mercedesul lui Orlando ştia să ţâşnească precum racheta...

- ... Spune-mi cum a fost.

Plecă încet capul... Oftă greu, greu de tot... Mâna parcă o durea mai tare acum...

3,30

Putea spune că "merge repede". Francezii îşi ştiau interesul - atunci când un turist avea o problemă, se repezeau s-o rezolve. Probabil ca să-l ajute pe turist să uite incidentul nefericit! Ea una, de când ajunsese în camera de gardă a Spitalului Universitar Bichat-Claude Bernard, avea senzaţia că trăia un vis! Sau că "câştigase la loto şi ea n-aflase încă"! Era tratată cu maximum de atenţie, grijă şi compătimire. Fusese luată imediat în cabinet, consultată şi trimisă la tomograf. Că, dacă o lovise şi cu picioarele-n stomac, şi cu capul de zid, cine ştie pe unde-o mai nimerise iar ea, speriată, nu fusese pe fază! Aşa că făcuse un CT. Şi-apoi vizitase, rând pe rând, vreo 10 cabinete. Inclusiv radiologia. Inclusiv cabinetul ortopedului. Şi-al ORL-istului. Îndreptarea nasului fusese cumplită... Deşi nu fusese rupt, ci doar "agresat", aşa că doctoriţa apucase de el şi smucise... Şi vizitase... Hm!

De cum o văzuseră, medicii se repeziseră la ea iar bodyguarzii la Orlando. Aproape că-l imobilizaseră într-un colţ al camerei de aşteptare! Le vorbise normal, pe limba lor - în franceza aia literară - şi n-o luaseră în seamă. Insistase. Medicii încercaseră s-o ia de lângă tânăr, dar ea nu se dăduse dusă. Şi-apoi fusese nevoie de criza ei de nervi ca să priceapă toţi că nu el o bătuse! Ca s-o şi creadă! Francezii ăştia erau... În fine!

Se pregătea să iasă din camera de urgenţă. Fusese condusă aici după vizitele la cabinetele specializate. Aici începuse "dregerea" ei, se părea că tot aici se va şi sfârşi - specialistul în medicină de urgenţă studia fişele completate de colegii lui şi scria diagnosticul, reţetele, recomandările... Şi-apoi o va trimite la domiciliu. Era linişte. Ea tăcea şi simţea că începe s-o doară antebraţul, fiindcă-i reaşezaseră oasele şi-i puseseră mâna-n ghips şi era grea... Iar ea era obosită... Şi-o mai aştepta şi poliţistul, să-i ia declaraţia despre cine şi cum şi când şi unde şi de ce o bătuse în halul ăsta! Îi auzea staţia, când şi când, semn că era chiar la ieşire - chiar pe hol. Lângă Orlando probabil - care fusese drăguţ şi amabil şi-o aşteptase să termine cu repunerea pe picioare. Din păcate, ea n-avea o rezolvare la problema acelui poliţist. O să trebuiască să iasă de-aici şi să dea ochii cu el. Nu putea să-l "fenteze" spunându-i că se duce să mai facă o analiză-două şi se-ntoarce, pentru că "plasticul" ei era la el...

Era sigură că poliţistul îl descususe pe Orlando până acum. Era sigură că el îi spusese poliţistului ceea ce-l rugase ea să spună, în drum încoace - ceea ce îl va ajuta pe Emil să scape. Că se văzuseră la spectacol, că se revăzuseră la bar şi-apoi că se despărţiseră ca doi amici şi-atât. Bătălia cea grea ea o va duce; Orlando spusese "nu ştiu cine a agresat-o" şi era filmat pe camerele de supraveghere ale hotelului ieşind din bar şi plecând glonţ. Dar ea era absurd să nu ştie...

- Uitaţi fişa. Şi reţeta. Să nu le pierdeţi! În caz că se-ntâmplă ceva, sau aveţi nevoie de vreun consult suplimentar, or să vi le ceară!

Aprobă şi luă hârtiile.

- Încercaţi să mâncaţi nesărat; să nu se umfle mâna. Dacă cumva se umflă şi simţiţi că vă doare, sau vă strânge ghipsul, vă rog să vă întoarceţi la noi, ca să-l ajustăm.

OK. Aprobă...

- ... Sigur nu a fost vorba de tânărul de afară?

- Tânărul de afară nu ar ridica nici măcar vocea la mine.

Medicul zâmbea... Ieşi, închise uşa şi se pomeni faţă-n faţă cu uniforma poliţiei franceze. Individul o prinse de braţul stâng:

- Bună dimineaţa. Dna Elena Popescu?

Aprobă cu capul.

- Inspector Deschamps. Am fost anunţaţi de către spital că aţi fost victima unei agresiuni.

Aprobă din nou. Era trasă pe coridoare pe-acolo - dar Orlando păşea lângă ea, în dreapta ei, aşa că nu încerca să se opună inerentului interogatoriu...

Fu împinsă într-un mic birou - mai mult un soi de cameră de interogatoriu mascată sub aparenţa unui mic birou. Scaunele aveau "ochi" pentru prins cătuşele... Se aşeză pe scaunul indicat, iar poliţistul o privi drept:

- Sunteţi cetăţean român. Vorbiţi franceza?

- Da.

- La nivel bun? Adică doriţi un interpret de limbă română?

- Nu. Sunt traducător autorizat de engleză şi franceză.

- Înţeleg. Bun! Atunci, vă ascult. Cum s-a întâmplat?

Oftă greu, uitând complet că nasul ei are o problemă şi provocându-şi astfel durere inutilă... şi încercă să nu mai plângă:

- Am stat cu Orlando Sorrenti la barul hotelului până în jurul orei 1,40.

- Care hotel?

- Hotel Washington. Acolo sunt eu cazată. De fapt, s-o iau de la început! Am câştigat la tombolă o excusie *all inclusive* la Paris şi...

Poliţistul o privea şi tăcea şi parcă o îmbia să spună tot...

- În seara asta, am fost invitaţi la un spectacol exclusivist.

- Dvs şi dl Sorrenti.

- Nu, eu şi Emil Popescu.

- Sunteţi la Paris cu soţul?

- Nu suntem căsătoriţi legal. Avem împreună un băieţel, el are şi-o fetiţă din prima căsătorie, dar nu suntem căsătoriţi.

Privirea bărbatului înalt şi solid devenise bănuitoare încă de la primul "nu". Orlando era uimit, semn că băgase mâna-n foc că nu greşeşte atunci când îi declarase poliţistului că soţul ei nu băuse cafea cu ei... Completă:

- Îl cheamă tot Popescu. E o coincidenţă de nume, dar toată lumea crede că suntem căsătoriţi. Şi pur şi simplu n-am considerat necesară hârtia care să ateste că suntem împreună! Adică

- Am înţeles. Deci aţi fost cu dl Popescu la un spectacol exclusivist.

- Da. Acolo l-am reîntâlnit pe dl Sorrenti, o foarte bună cunoştinţă de-a mea şi-a prietenului meu.

- Şi v-aţi revăzut cu el după spectacol.

- Da. A venit el şi ne-a invitat la o cafea, la barul hotelului unde suntem noi cazaţi.

- Între ce ore aţi fost cu dl Sorrenti la bar?

- Cam de la 11 până pe la două fără un sfert.

Poliţistul aprobă cu capul. Continuă, minunându-se şi ea că omul ăla pricepuse ceva din bălmăjeala ei alambicată şi prost gestionată ca desfăşurare în timp:

- Apoi ne-am luat la revedere, eu am revenit în cameră...

- Dl Popescu v-a însoţit în cameră?

Poftim! Ca de exemplu!

- Nu. El ieşise să mănânce, după spectacolul de acrobaţie, şi nu se întorsese nici la ora aia.

- ... Deci dl Popescu nu a venit la bar cu dvs.

- Nu.

- Iar dvs v-aţi întors singură în cameră.

- Da.

- Dl Popescu era în cameră când aţi urcat dvs?

- Nu.

- Ştiţi cumva unde era?

- Nu. Presupun că acolo unde a servit cina! La un restaurant "pe dreapta", cum s-a exprimat atunci când a declinat invitaţia la cafea!

- Şi nu l-aţi sunat?

Negă încet, realizând că chiar ar fi putut să-l sune atunci când ajunsese în cameră... Că ar fi fost normal să-l sune, să-l întrebe unde e şi dacă vine şi el... Să se asigure, măcar, că nu i-a dat vreunul una-n cap şi... Inspectorul o privea lung şi părea că-şi făcuse o idee despre amantlâcul ei cu Orlando şi dracii concubinului încornorat... Păi, hai să-l mintă mai departe!

- Am intrat în cameră şi m-am dus să fac un duş şi să mă schimb. Când să intru în baie, m-a atacat cineva.

- Cine?

- Nu ştiu. Era mascat. Purta cagulă.

Poliţistul o privea lung, în timp ce ea se simţea tot mai inspirată - şi turuia:

- Mi-a spart nasul de la primul pumn - şi-am preferat să tac şi să-mi apăr capul, decât să urlu şi să caut telefonul şi să risc să mă lovească în zone vitale. Mi-a cerut banii şi bijuteriile. Nu i-am dat nimic; i-am spus că bijuteriile sunt în seiful hotelului iar banii sunt pe cardul soţului meu. M-a trântit pe jos şi a încercat să mă facă să spun PIN-ul cardului meu, dar am refuzat cu încăpăţânare. Atunci a luat unul din scaunele din cameră şi m-a lovit cu el - şi mi-a rupt mâna.

Privirea poliţistului era tot mai "lămurită", apropo de minciuna ei - iar privirea lui Orlando era tot mai încruntată, fiindcă ea profitase de drumul scurt şi maşina rapidă şi nu-i povestise lui chiar totul...

- Şi-apoi nu ştiu ce s-a întâmplat, că vocea lui s-a estompat. M-am uitat, am văzut lumina aprinsă la baie, aşa că m-am ridicat, mi-am luat geanta şi telefoanele şi-am ieşit. Şi-am fugit în stradă, unde am luat un taxi... M-am dus la Orlando, singura persoană pe care-o cunosc în Paris care ar fi putut să mă ajute...

- De ce n-aţi venit la cea mai apropiată secţie de poliţie? Când cel mai sigur şi mai sincer şi onest ajutor vă venea tocmai din partea organului îndrituit să vă apere, de ce

- Pentru că aşa m-am gândit atunci! În clipele alea, n-am mai ştiut decât că trebuie să ajung la el! Că el mă va ajuta!

- Îl cunoaşteţi pe Orlando Sorrenti de mult timp?

- De cinci ani.

- Şi ce relaţie există între el şi dvs?

- De amiciţie şi ajutor reciproc.

Şi-l privi lung, încercând să-l roage să nu mai pună întrebări de-alea indiscrete...

- ... Înţeleg...

Şi nu mai zicea nimic - doar se uita la ea şi constata, ca pentru el, una şi alta... Încercă să fie persuasiv-rugătoare:

- Sunt sigură că nu mi-a dispărut nimic din cameră. Şi nu vreau să reclam agresiunea, nu vreau să...

Tăceau...

- Mai am patru zile de şedere în Paris; după care mă întorc în Bucureşti şi...

Tăceau în continuare - amândoi tăceau, pe nervii ei desigur! Hm...

- De aceea, cred că n-are rost să

- Legea franceză obligă poliţia să se sesizeze din oficiu în privinţa agresiunilor cu vătămare corporală: tâlhării, jafuri şi orice alt tip de violenţă. Inclusiv violenţa domestică.

Păi, un lucru era sigur! Nu era prost deloc inspectorul ăsta! Cum dracu să facă să-l convingă să nu se ducă la hotel? Că Emil o să se piardă cu firea când o să vadă poliţia la uşă, aşa că întoarcerea în Bucureşti nu va fi deloc uşoară...

- ... O să mergem la hotel, să investigăm ce s-a întâmplat acolo. Mergeţi cu noi?

- Nu.

Haha! Înlemniseră amândoi! "Ce dracu, bă băieţi - păreaţi inteligenţi!" Hm!

- O să închiriez o cameră în alt hotel. Că poate am fost urmărită, iar individul o să încerce să se răzbune. Sau ceva de genul.

Poliţistul o privea în continuare... Orlando decise să intervină şi el:

- În ultimă instanţă, eu am o rulotă. I-o pot pune la dispoziţie, pentru cele patru zile pe care le mai are excursia.

Ciudat - inspectorul aprobă şi îi întinse cartea de identitate:

- Vă rog să-mi lăsaţi un număr de telefon. Unul la care ştiţi că veţi răspunde de fiecare dată când va suna.

Oo, ce bine! Îşi luă actele şi "recită" numărul. Inspectorul se ridică:

- Mergeţi să luaţi reţeta şi apoi încercaţi să vă odihniţi.

Aprobă, iar Orlando o prinse uşurel pe după umeri. Plecau. Ea se întreba dacă o s-o cazeze în camera lui, sau doar în acelaşi hotel cu el... Sau în rulotă...

- O ultimă întrebare: ce meserie aveţi, dvs şi dl Popescu?

- Eu sunt jurnalist de modă. El este poliţist.

Bocancii şovăiră... şi-şi continuară drumul. În tăcere. Se părea că dl inspector nu voia să ştie ce grad avea omologul român care-şi permisese ca, în doar 5 minute, să-şi umple nevasta de sânge...

Ieşiră din spital, iar Orlando o trase spre farmacie. Şi aici, ca şi în Bucureşti, exista un lanţ de farmacii "aciuat" pe lângă spitalele mari, care aveau deschis non-stop şi erau foarte bine aprovizionate. Nu ştia de ce, Franţa anului 2020 începea să semene îngrijorător de mult cu România de-acu' cinci ani... De-acu' cinşpe ani, de fapt, de când se împământeniseră toate furăciunile alea în republica bananieră...

- ... Crezi că e mai bine aşa?

- ... Cum, aşa?

- Aşa - scutindu-l de-o noapte la arest.

Hm...

- O să-şi tot permită să te bată, dacă vede că eşti proastă şi-i iei apărarea. Şi-l protejezi, nu care cumva să-l deranjeze cineva sau ceva.

Ştia că are dreptate, aşa că tăcea şi intra în farmacie... Hârtiile erau la ea, dar vorbea el... În clipa când îl văzu scoţând port-actul, se încruntă. Şi trânti geanta pe măsuţă şi scoase port-actul ei. Că nu banii erau o problemă, dar ideea de a-i plăti el medicamentele era de neacceptat. Evident, el îi simţea furia şi n-o contrazicea nicicum... Farmacista se-nvârtea ca o albinuţă, aşa că micuţa măsuţă se umplea repede cu tot felul de cutii şi cutiuţe... Unele cu creme, altele cu pastile... Şopti:

- Nu pot să mă întorc la hotel.

- O să mergi la hotelul meu.

- Nu înţelegi! Nu pot să mai dau ochii cu el! Adică nu pot să mai ştiu că e el prin apropierea mea! Nu pot! Înţelegi?

- Am înţeles.

Nu, nu înţelesese nimic - aşa că începu să tremure şi să plângă:

- Nu, n-ai înţeles! Nu vreau să-l mai văd! Niciodată! Absolut niciodată!

- Asta nu se poate.

- Ba se poate şi-o să vezi că o să se poată! O să plec! O să mă mut în UK şi gata - s-a terminat cu toate!

- Şi copilul?

Al dracului să fie el, cu gura lui spurcată cu tot! Îl împinse cât colo, bufnind în hohote de plâns:

- Lasă-mă-n pace! Lasă-mă!

Orlando o înhăţă de braţ - şi i se adresă farmacistei, solicitându-i un calmant şi-un somnifer. Femeia îi indica nişte cutii deja pregătite pentru ea, semn că medicii se gândiseră deja la asta... Îi dădu cardul bancar şi se întoarse cu spatele. Că era "de-ăla bun", nu-i cerea PIN-ul. Scotocea după şerveţele... Iar Orlando n-o mai băga în seamă, pentru că, la urma urmei, nu era psiholog ci acrobat şi nu era bărbatul ei ci doar un amic "de departe"...

Gata? Plecau? Da, plecau. Bun! Se grăbi să iasă. Ea prima. Voia să ajungă mai repede şi să se-ncuie într-o cameră de hotel şi să facă cumva ca Emil să n-o mai găsească vreodată! Mm...

Urcă "cu grijă" în maşină. Iar Orlando se grăbi să demareze.

O durea mâna, o durea nasul, o dureau loviturile... O durea sufletul. Nu se aşteptase! Sincer! Niciodată nu se gândise că Emil ar putea... De fapt, niciodată nu observase ceva în neregulă la ea! La ei - sau la el sau la ea! Sau la familia lor! De unde până unde toate nemulţumirile lui - alea pe care i le azvârlise o dată cu loviturile? Că ei nu i le arătase niciodată! Şi bănuia că le fierbea-n el de ceva vreme, dacă se înfuriase îndeajuns de mult ca să-i spargă nasul şi să-i rupă mâna...

Ciudat - se părea că şi el era de aceeaşi părere cu ea, pentru că nu o suna... Nu-i scria... Adică, în fine - dacă poliţistul ajunsese la hotel, normal că nu se-apuca să-i scrie, nu? Că vorbea cu poliţistul! Încerca să-şi scape pielea! Avea o atitudine umilă, colabora cu organul şi "i-o promitea" şi mai şi, da'-n gând! Hm...

Era linişte în maşină. Orlando tăcea. Nu dăduse drumul la muzică, nu claxona... Oraşul era destul de adormit... Oftă greu:

- N-am... N-am observat nimic în neregulă. Nici la el, nici la căsnicia noastră. Iar faptul că fi-sa poartă bijuterii de bun-gust iar fi-su îşi asortează eşarfele cu adidaşii nu cred că îi înglobează la capitolul "cocote". Tu ce zici - sunt cocote, dacă se gândesc să se-mbrace civilizat înainte să iasă din casă?

Orlando tăcea... Oftă din nou:

- Nu ştiu ce dracu vrea. După ce m-am ars, rămânând 17 ani la acelaşi nivel şi plafonându-mă şi trecându-mi viaţa în slujbe anoste la stat, m-am dezmeticit şi-am descoperit privatul. Şi-am tras tare, să ştii! Am tras cât am putut eu de tare! Nu oricine poate să facă, în cinci ani, ceea ce am făcut eu! Un renume şi-o carieră în jurnalismul de modă! Da? Sunt unele care se chinuie de douăj' de ani şi nu le iese! Iar mie mi-a ieşit din prima! Şi jurnalismul, şi salariul, şi comisionul din reclame, şi hainele şi abonamentele la spa şi masaj şi toate, la dracu! Toate le-am clădit în cinci ani! La revista de modă! Ce dracu o fi în capul lui, de-şi doreşte să mă vadă demisionând şi pătrăţindu-mă la cratiţă şi la curu' copiilor? Ce-i în capul lui? Spune-mi tu!

Orlando tăcea... Bufni în plâns:

- Dacă nici tu nu ştii ce-i în capul lui, eu de unde dracu să ştiu?!

- Eu ştiu ce-i în capul lui. Dar nu pot să-ţi spun acum.

- De ce?

- Pentru că nu e încă momentul. O să-ţi spun, atunci când o să fie momentul.

Aha! Cu alte cuvinte, Orlando îl înţelegea pe Emil! Mişto! Aşa-i venea să-i zică ea vreo două... Deşi, vorba aia - nu Orlando o bătuse, nu Orlando îi reproşase că copiii ei sunt nişte cocote, nu Orlando...

Mai bine se culca. Deci, imediat cum o să ajungă la hotel şi-o să-şi ia o cameră, o să înghită un pumn de pastile şi-o să se culce. Şi, până atunci, trebuia să facă cumva să se potolească!

Şi să nu mai bocească! Păi avea nasul umflat, chinuit, şi-l mai şi înfunda cu muci! Normal că o durea! Mai ales că nu putea să se şteargă, tocmai pentru că avea nasul aşa cum îl avea...

Constata acum că hotelul în care era cazat Orlando era mai "central" decât se gândise ea... Făcând-o astfel să tacă, "să păşească în spate" şi să fie mult mai atentă la lucrurile pe care le spunea - fiindcă o trupă oarecare de acrobaţi nu şi-ar fi permis să locuiască "în spatele Pietrei Crăcănate" din Paris...

"Şi dacă a prins şi el hotel bun, prin contract?" Că doar presta într-un spectacol exclusivist! Poate făcea şi el ca divele - ca să vină cu trupa în oraş, cerea 24 de prosoape şi 101 trandafiri albi şi fructe de mare...

Mercedesul se oprea în parcare... Orlando oftă scurt:

- Până îţi pregătesc ăştia o cameră şi-ţi găsesc niscaiva haine, mergem la mine în cameră.

- Nu-mi trebuie haine.

- Astea sunt murdare de sânge.

Clar - era obosită şi zăpăcită şi zdruncinată rău - psihic vorbind...

Coborî şi-l aşteptă şi pe el. Şi porniră spre hotel.

- ... Te-aş ţine cu dragă inimă în camera mea. Dar nu vreau să se interpreteze. Adică nu vreau să interpreteze el.

- Sinceră să fiu, nu vreau să stau în camera ta. Tocmai pentru că s-ar putea interpreta. Iar reapariţia mea şi problemele mele nu trebuie să afecteze viaţa ta - nici pe cea publică, nici pe cea particulară.

Orlando începu să râdă:

- Sunt solo, Enna. N-am o relaţie stabilă - am scăpări dese, dar zero relaţii stabile.

- Şi vrei să nu mai ai nici măcar scăpările alea dese? Sau, Doamne fereşte! - să te pomeneşti cu vreo tigaie "la intelect"?

Tânărul râdea şi nega... Şi se mira, probabil, că nebuna avea chef de glumă şi-atunci când era "proaspăt muiată"... Iar îi venea să plângă...

- Nu-mi duce mie grija. Eu mă descurc. Sunt băiat mare şi mă descurc. Ştii asta, da?

Da. Aprobă cu capul, ca să nu mai discute despre asta.

- Aşa că momentan te cazezi în camera mea.

Aprobă iar şi şopti:

- Nu vreau să-ţi fac probleme. Mi-e că vine şi-ţi face spectacol...

- Cine? Poliţistul tău? Spectacol? Nu-i aşa de talentat, crede-mă!

El se amuza pe cinste iar ei îi venea să plângă rău! Ce om! Ce-avea cu ea, de-o pedepsea în halul ăsta?

"Râde, Eleno! Ce altceva să facă - râde! Dacă te vede, în ce hal te-a adus «poliţistul tău», normal că râde! Şi de tine, şi de situaţia-n sine..."

Intrară în hotel.

La vederea ei, recepţionera se grăbi să bălmăjească ceva despre "vă simţiţi bine". Orlando i-o reteză scurt: doamna se simte mai bine, a fost la spital şi s-a tratat şi a dat o declaraţie. Acum, doamna doreşte o cameră, în care să se cazeze şi să se odihnească şi să-şi ia tratamentul. Şi în care ar dori să rămână incognito, dacă se poate. Vaai, bineînţeles că se poate! Cu excepţia poliţiei, nimeni nu va afla că ea locuieşte în hotelul ăsta! Frumos...

Privea formularul. Primise un rahat de formular, să-l completeze. Orlando i-l luase. Mâzgălea el în el. Îi auzea vocea, îi vedea mâna scriind datele din actele ei şi-i venea să plângă...

"După cinci ani de zile, ai sfârşit tot la mâna lui Orlando. Adică tot la ajutorul lui." El îi aruncase atunci fotoliul şi-o scosese din depresie şi-i limpezise mintea şi-o pusese pe făgaşul cel bun... Şi tare se temea ea că tot el o s-o treacă cu bine prin chinul despărţirii de "poliţistul ei"...

Când se gândea la Emil, la... La momentele lor... La familia lor... La chipul lui, în maternitate... La visele ei, la planurile ei... Speranţele ei... Visul acela frumos cu bunicii ei, cu... Cu îmbătrânitul frumos, cu... nepoţii...

- Gata. Hai să urcăm.

Urcau...

- Ai auzit ce-a zis, da?

Negă - nu auzise nimic. Se rupsese de cruda realitate şi zăcuse-n gândurile ei...

- Nu au nici o cameră acum, în momentul ăsta; mâine dimineaţă, însă, se eliberează trei. Am rezervat-o pe cea de pe etajul ăsta. Ca să fii aproape de mine. E OK?

Aproba în virtutea inerţiei... Intrau în lift... El tăcea, iar ea n-avea curaj să-l privească sau...

- ... O rog pe una dintre fete să-ţi aducă nişte haine.

- Nu e nevoie.

- Bine, nu e nevoie.

Mm, Orlando avea şi-un ton aspru - şi nu se jena să-l folosească! Dar avea dreptate să-i vorbească aşa. Fusese explicit: hainele ei erau murdare de sânge, iar ea urma să locuiască în camera lui, aşa că nu putea sta despuiată sau într-un halat de hotel. Ca de obicei, Orlando era mult mai iute şi perspicace decât ea...

Holul era cufundat în întuneric, deşi era un hotel bun... Fu poftită să intre.

Camera lui Orlando era într-o dezordine cumplită. Îi venea să-l întrebe dacă-şi căutase lentila de contact - şi mai ales dacă o şi găsise, la aşa revoluţie completă...

- Tu dormi în pat, eu pe canapea.

- Nu. În caz că vine totuşi aici, să nu...

Orlando nu insista; strângea hainele ca pe recolta anilor 1900 - le punea pe toate pe-un braţ... Ea stătea lângă canapea, acolo unde intenţionase să ajungă, şi se uita la el cum strângea totul la viteză...

Cioc-cioc! Oare cine era? Hainele sfârşiră pe pat; Orlando traversă camera şi deschise uşa.

- Am adus. Vezi dacă-s bune.

O voce de femeie care adusese... hainele probabil.

- Sunt bune.

Şi-acum şuşoteau ceva... Foşneau, semn că tânăra intrase ca s-o vadă... Uşa se închise.

- Bun! Sunt bune - sunt largi şi comode. Hai să te schimbi.

Îi luă hainele din mână şi intră în baie.

- Nu vrei să te ajut?

- Momentan, mă descurc.

- Dacă nu te descurci, să mă strigi! Auzi? Să nu-ţi forţezi mâna aiurea!

- Dacă nu mă descurc, te strig.

Împinse un pic uşa, deşi era conştientă că Orlando chiar nu era genul care să tragă cu coada ochiului... Era în faţa chiuvetei. Acolo unde era, în 99% din cazuri, oglinda. Şi zău că îi era frică să se vadă! Zău că era îngrozită de perspectiva de-a se vedea acum... Ridică totuşi privirea spre oglindă.

... Şi-o externaseră în halul ăsta? Adică o lăsaseră să plece acasă în halul ăsta? Hm...

Era desfigurată. La propriu. Era vânătă mai peste tot - iar nasul... Buzele... Cum dracu o lovise, de nu-i spărsese buzele?... Păi, cu pumnii. Nu cu palmele. De-asta nu-i spărsese buzele - dăduse cu pumnii în nas. Dac-ar fi dat cu pumnii în gură, probabil că i-ar fi lipsit şi nişte dinţi...

Cioc-cioc... Şopti:

- Intră.

Orlando se conformă - şi oftă greu:

- Eram sigur că aşa o să faci!

- Tot m-aş fi văzut, mai devreme sau mai târziu.

- Deşi pare grav, să ştii că nu e. Ia - uită-te la mine!

Nu, n-o să-i reuşească schema asta! N-o să poată s-o convingă că mâine va fi ca nouă! Orlando se aplecă, să-i studieze faţa...

- Exact - într-o săptămână, cu cremele potrivite, dispare totul.

Aha! Cremă de suflet luase de la farmacie? Prefera să tacă...

- ... Te-a sunat?

- Nu.

- Ţi-ai verificat telefoanele?

- Nu.

- Şi nu le verifici?

- Nu.

- ... Încerc să te înţeleg, dar nu reuşesc.

- Pe de-o parte, probabil că e cu poliţistul acum - şi nu riscă să mă sune şi să nu-i răspund, pentru că asta l-ar da de gol. Pe de altă parte, nu e genul care lasă nasul jos şi spune "recunosc că am greşit, îmi asum greşeala şi îmi primesc pedeapsa". Aşa că n-am de ce să-mi verific telefoanele.

Cioc-cioc! Orlando se grăbi să iasă:

- Asta gheaţa trebuie să fie!

Gheaţa? Păi pentru ce, gheaţă?... Adică...

Se aplecă încet spre oglindă... Îşi privea pomeţii umflaţi, vineţi... Pleoapele umflate... Negreala... Arcadele... Urma de vânătaie în formare, din frunte... Nasul era conştientă că o să se desumfle. Pentru nas simţea că există o rezolvare - chiar şi chirurgicală, în caz că lucrurile vor merge prost cap-coadă. Dar... Dar restul... Negreala o să se vindece, oasele or să se sudeze... Dar sufletul... Sufletul ei, care...

Orlando anunţă, de lângă uşă:

- Schimbă-te, că a venit gheaţa!

Păi, hai să se schimbe! La urma urmei, hainele de pe ea erau murdare. Şi-i murdărise deja maşina; parcă nu era cazul să-i murdărească şi patul...

Îşi scotea destul de greu hainele, pentru că o durea rău mâna... Ghipsul era greu, ea nu era obişnuită cu mâna imobilizată, nu era obişnuită să se folosească de mâna stângă pentru "fineţuri" gen nasturi...

- Te schimbi, da?

- Da.

Se schimba - şi-i venea să plângă, fiindcă o durea îngrozitor sufletul...

N-o să se întoarcă la el. Niciodată. O să ceară în instanţă să-l crească ea pe George. Adică să îi fie încredinţat ei. O să închirieze o garsonieră, că nu avea nevoie de mai mult...

Făcuse 40 şi iat-o din nou trecând pragul despărţirii de bărbatul ei... Cu un minor la mijloc, de data asta... Cu o casă comună la mijloc - casă mare, valoroasă, în care îndesaseră amândoi toate resursele financiare pe care le avuseseră... Cu doar 50.000 de lei în cont, adică nici 10.000 de euro... Sigur, o să recupereze banii pe vilă; dar când o să-i recupereze, dracu ştia! Că Emil era bugetar iar piaţa imobiliară era la fel de moartă ca întotdeauna...

- Ai nevoie de ajutor?

- Nu, mă descurc.

Se descurca greu, pentru că fata aia îi adusese o bluză fără nasturi, iar ea era şi ciungă, şi bătută bine...

În sfârşit! Trase încetişor de poale... Încercă să coboare încetişor mâna, să nu o doară foarte tare pe la coaste pe-acolo... Ieşi.

Orlando bătu scurt în canapea. O aşteptase cu pastilele şi apa şi punga cu gheaţa... Era un băiat minunat; un prieten minunat, un suflet minunat... Se aşeză şi se lăsă pur şi simplu pradă plânsului:

- Îl las, Orlando! Îl las!

Tânărul sâsâi şi-i puse paharul în mână. Şi-i oferi apoi palma lui pe post de tavă. Mm, ce de pastile...

- Farmacista a fost umană; a scris pe fiecare când şi câte trebuie să iei.

Normal că scrisese - nu era obligată să scrie pe cutii? Hm - Orlando încerca să facă atmos-

feră, sau să schimbe discuţia... Îi puse paharul în palmă, iar Orlando se răsuci şi-i aşeză capul pe spătarul canapelei şi-i aşeză, uşurel de tot, punga cu gheaţă pe nas... Decise s-o ţină ea. Şi să rostească acele cuvinte de îndeajuns de multe ori ca să le facă să devină însuşi ţelul ei în viaţă:

- Deci eu pe Emil Popescu nu vreau să-l mai văd vreodată în faţa ochilor mei! Înţelegi? Eu cu Emil Popescu nu mai am ce discuta! Eu, imediat cum ajung înapoi în România, mă duc şi depun acţiune pentru încredinţarea lui George. Şi închiriez o garsonieră. Şi nu mai vreau să am de-a face cu el!

- Calmează-te. N-ai cum să nu mai ai de-a face cu el.

- Ba am! O să vezi!

- Enna, te rog, opreşte-te.

- Da' nu mă opresc deloc! Îl las şi-i iau copilul! Şi gata!

- N-ai cum să-i iei copilul! Că e şi copilul lui!

- Da' creşte mai bine la mine, aşa că o să i-l iau! El o are pe fi-sa!

- Enna...

Nu-nu! Tremura toată de furie, plângea cu sughiţuri şi porcăria aia de pungă începuse s-o cam lovească la nas:

- N-am să-i permit să-şi bată joc de copilul meu! N-are decât să vină să-l viziteze! Dar de luat, nu-l ia nicăieri! Iar cu mine n-o să mai dea ochii niciodată!

- Nici chiar atunci când o să vină să-şi viziteze copilul?

- Nici chiar! O să se vadă cu bona!

- Asta nu-i o idee chiar aşa de bună...

- Ba e o idee minunată şi-o să se-ntâmple cât de curând! Fiindcă eu nu mai vreau să am de-a face cu omul ăsta! Absolut deloc! Gata!

- Eu te rog să te linişteşti. Eşti aici, eşti în siguranţă, eşti incognito... Te rog!

OK. Dar numai fiindcă o rugase el! Că altfel...

- Vrei să te întorci în România?

- Bineînţeles!

- Când? Zilele astea?

Păi... da!

- Da. Am bilet de avion pe 9. Din Nisa, ce-i drept, adică de pe Mandelieu... De ce?

- Fiindcă arăţi îngrozitor. Şi mi-e că or să-l aresteze pe Otopeni, înainte să iasă din avion.

Aoleu! Aşa era! Faţa ei era îngrozitor de tumefiată! În condiţiile astea, apariţiile ei în mediul monden erau absolut interzise! Şi parcă nici prin preajma paparazzilor n-ar fi stat; că ăia vânau orice subiect. Iar jurnalista de top 10 care se-ntorcea din excursia la Paris fardată natural şi proaspăt despărţită de bărbat era un subiect de aur pentru "concurenţa" ei! Ehei, câte nu şi-ar fi dorit "să muşte" din "piaţa" de publicitate şi publicul pe care le formase ea la Femme fatale...

- Serios! Mi-e că-l încalţă înainte să-şi recupereze valiza cu chiloţi de pe bandă. Aşa că eu zic să rămâi în Franţa până te vindeci. Mâna poţi să zici că ţi-ai rupt-o în cameră, împiedicându-te de covor. Dar vânătăile...

Omul avea perfectă dreptate...

- Noi mai avem două spectacole la Paris. După care plecăm în Spania - unde avem 10 sau 11. Dar nu ştiu în ce măsură ar fi bine să lipseşti aşa mult de-acasă, adică din România...

Aa, nu! Nu era vorba de România acum!

- Exclus! Adică nu mă pot întoarce acum, aşa! Cunosc cel puţin 200 de persoane care s-ar bucura enorm să mă vadă bătută bine! Aşa că, nu! Nu pot să plec acum!

- Atunci rămâi cu noi, cât stăm la Paris?

- Da, bineînţeles!

- Problema o să fie după ce plecăm noi; că sunt sigur că n-o să se-ntoarcă în România fără tine! Şi-o să te găsească singură-n cameră şi-o să profite de slăbiciunile tale.

- Eu nu rămân aici! Nu-nu! Merg cu voi!

- Enna,

- Merg cu voi şi nici n-o să mă simţiţi! Nu mut un ac, nu scot un piu! Jur!

- Nu e vorba de piu. E

- E vorba de mine. Şi de ceea ce vreau eu. Ceea ce e bine pentru mine. Îţi aminteşti când mi-ai zis că ar trebui să mă gândesc mai mult la mine, decât la ceilalţi? Din ziua aia, zău că m-am concentrat serios asupra mea! Şi uite ce-a ieşit! Deci, eu nu rămân singură aici. Şi nici nu mă-ntorc la el. Eu merg cu voi în Spania.

- Cred că va trebui să anunţi

- Am bani destui ca să mă întreţin singură! Şi nu vreau nimic de la voi - absolut nimic!

- Va trebui să

- Vreau doar să aveţi grijă ca individul ăla să nu mai poată ajunge la mine!

Orlando o privea lung...

- Te rog eu mult de tot! Ia-mă cu voi! Jur că nu vă-ncurc cu nimic! Jur că n-o să ai probleme din cauza mea!

Tânărul aproba normal; ea avea sentimentul că aprobă "la mişto", că n-o să se-nvrednicească nici să-l deranjeze cu un salut, darămite să sară s-o apere sau...

Tresări şi scăpă un ţipăt - mobilul ei tocmai începuse să cânte! Şi era melodia lui! A lui Emil! Nu-nu! Şopti, tremurând toată:

- Nu răspunde!

Orlando se ridică, oftând greu...

- Nu-nu-nu! Nu-i răspunde!

Ce dracu făcea? Se ducea la geanta ei? De ce se ducea la geanta ei?

- Serios! Nu-i răspunde!

Scotocea înăuntru, scotea telefonul... Realiza că tremura îngrozită doar pentru că o suna Emil, iar asta chiar nu era normal... Tânărul îi întindea telefonul, pe al cărui afişaj apărea numele soţului ei, dar ea se ferea să-l atingă de parcă era otrăvit, sau ar fi explodat...

Gata. Tăcuse. Îi întinse punga cu gheaţă:

- Eu la el nu mă-ntorc. Te rog - până găsesc o cale de a-l împiedica să se apropie de mine, ia-mă cu voi...

- OK. Eşti binevenită să mergi cu noi în Spania.

Fiu!

- Şi eşti invitata mea, aşa că o să stai la mine.

Era bine şi-aşa! Las' că ştia ea mai bine! Născocea ea 1001 motive să-şi ia cameră separată! Că bani avea, nu era o problemă...

Ptiu, drace - ce-o speriase! Iar o suna! Şi tot el era! Telefonul sfârşi pe masă:

- Eşti îngrozită de el. Într-un fel, te înţeleg; mă pun în postura femeii care nu se aşteaptă ca tocmai omul de lângă ea s-o lovească în halul ăsta şi-ţi înţeleg şi hotărârea, şi determinarea cu care o rosteşti. Şi totuşi, nu-ţi înţeleg groaza din clipele astea - e doar apelul lui...

Sincer, nici ea nu-şi înţelegea groaza; dar era îngrozită de Emil, asta era o realitate şi nu-şi bătea capul să afle de ce. Că nu-şi pregătea doctoratul în psihologie. Era îngrozită de el şi-atât. Hm...

Suna în continuare. Emil insista. Orlando încerca să facă ordine în cameră fără s-o privească... Fără să rişte să mai fie "cooptat" la o discuţie despre ea şi relaţia ei cu Emil şi planurile ei de viitor...

Canapeaua era liberă. Se lungi deci pe ea... Ceasul de pe masă arăta aproape cinci dimineaţa... Telefonul ei suna într-o frenezie... Orlando foşnea prin cameră, continuând probabil curăţenia...

O să se vindece. Toate se vindecau - toate femeile "muiate" de bărbaţii lor se vindecau. Dar sufletul...

Când îşi amintea 2015, plimbarea lor cu taxiul, povestea despre bunicii ei... El îi promisese atunci că lucrurile or să se îndrepte. Se îndreptaseră, într-adevăr - şi se îndreptaseră spre

rănile de azi... Spre felul acela brutal în care Emil decisese să-şi impună dorinţele...

Orlando îi apăru brusc în faţa ochilor!

- Am strâns cât de cât pe-aici. Sper că nu eşti maniacă cu curăţenia...

Aa, nu! Nicidecum! Negă, iar el se aplecă şi-i prinse uşor de tot capul în palme...

- Încearcă să adormi. Eşti obosită şi supărată - cel mai bun remediu este să adormi. Bine?

Aprobă. Orlando o sărută pe frunte...

- Şi te rog să nu mai plângi. Da?

- Da.

Şi-atât - el se ducea în dormitor, ea se uita pe tavan... Mobilul cânta pe masă...

Se ridică şi apăsă telefonul roşu. Şi intră în setări. Trebuia să-i blocheze apelurile, pentru că Orlando avea mare nevoie de odihnă - că avea spectacol diseară... Diseară avea spectacol, nu-i aşa?... Habar n-avea; dar avusese aseară spectacol, aşa că sigur era obosit frânt! Şi oricum, nu era obligat să asculte soneria mobilului ei! Şi cum tocmai numărul ăsta i-l dăduse poliţistului, nu putea nici să pună telefonul pe silent...

Gata. Îl trecuse la "blocate". Reveni pe canapea, închise ochii...

Se gândea că în geanta ei mai erau trei telefoane - şi-or să înceapă să cânte şi alea...

Se ridică din nou. Încerca să nu foşnească rău, să-l lase să doarmă... Se aşeză la masă. "Tema" n-ar fi fost dificilă, dacă scumpul de Emil s-ar fi obosit să-i rupă mâna stângă - nu dreapta...

O luase razna - era obosită şi mintea ei nu se mai cenzura, aşa că făcea mişto de ea însăşi...

Reveni pe canapea. Închise ochii. Trebuia să facă cumva să adoarmă. Trebuia să reuşească să nu mai plângă, pentru că i se înfunda rău nasul şi-o durea şi când îl sufla, şi când îl trăgea... Trebuia să respire pe gură. Deşi, dacă respira pe gură, poate se-nfunda nasul cu muci şi se strâmba iar când îl sufla! Nu ştia ce să facă, cum era mai bine... N-avea pe cine să întrebe...

Dacă dormea pe spate, cu capul pe pernă, exista riscul să-şi înfunde rău nasul. Că mucii "vor sta pe loc", cum se spune. Aşa că se ridică în fund. Lăsă capul pe spătarul canapelei... Mâna trebuia s-o ţină-n sus, iar asta era greu - o durea şi era grea...

Îşi puse perna-n poală. Şi pernuţele-fantezie. Una sub cot... Mâna se odihnea corect acum... Lăsă iar capul pe spate...

Încerca să adoarmă, dar parcă-i era frică să adoarmă. O bântuia imaginea din oglindă - propria reflexie. Vânătăile şi umflăturile şi negrelile, ochii umflaţi, buzele umflate... Imaginea aia în care se văzuse şi începutul ghipsului... Şi-i era frică să nu viseze. Să nu-l viseze pe Emil... Să nu sară din somn urlând, speriindu-l şi pe Orlando...

9,15

Piupiupiu! Hei! Cine suna? Era un piuit ca de telefon fix - sau ca de interfon! Cine era? Cine venise?

Piupiupiu! Tresări şi deschise repede ochii - cine era? Orlando oftă, trecând prin faţa ei:

- Fir-ar să fie de treabă! Te-a trezit!

Da' bine că o trezise! Că presupunea că nu era room service-ul! Tânărul ridică receptorul:

- Da.

Cine era? Cine îl sunase? Probabil că recepţia, nu? Oare venise poliţistul? Se-ntorsese ca să-i spună şi ei ce vorbise cu Emil? Cum mergea ancheta?

- Spuneţi-i că cobor în cinci minute.

Aoleu! Cobora! Da' de ce cobora? De ce nu stătea aici, la adăpost? Orlando zâmbi:

- Emil tocmai a descoperit la ce hotel suntem cazaţi. Şi mă aşteaptă jos, în hol.
- Nu te duce! Stai aici!
- E mai bine să mă duc.
- Nu-nu! Să nu-ţi facă ceva!
- N-are ce să-mi facă. Sau a plecat în excursie cu pistolul din dotare?
- Nu, fii serios! Deci, nu te duce! Te rog!
- Enna...

Iar îi spunea pe numele ăla care-i amintea...

- E mai bine să mă duc. Se poate strecura aici, să te caute. E mai bine dacă mă duc eu la el şi-i spun că nu eşti aici. Dealtfel, recepţionera i-a spus deja că sunt singur în cameră. Aşa că...

Aşa că ea nu-l va putea opri, fiindcă era ferm hotărât să se ducă să-l înfrunte... Hm! Orlando o sărută din nou pe frunte:

- O să încerc să nu stau mult. Te rog să încui uşa - da?

Aprobă. Iar el ieşi grăbit, trase uşa...

Oftă greu şi se ridică. Şi încuie uşa. Şi-şi aminti apoi de propriile telefoane, aşa că se apucă să le verifice...

N-o sunase nimeni. Emil probabil că o sunase "pe toate canalele", dar sunase-n gol, cum se spune. Iar de la redacţie n-o căutase nimeni. Toţi ştiau că Enna Vassiliadis e în vacanţă...

Copiii n-o sunaseră, semn că nu aflaseră nimic...

Se reaşeză încet pe canapea...

Trebuia să-şi limpezească mintea şi să-şi pună niţică ordine-n toate. Adică să-şi ordoneze propria viaţă. Acum era bezmetică; dar, dacă-şi ordona gândurile, priorităţile şi planurile, viaţa ei va deveni mult mai "normală"...

Trebuia să vorbească cu copiii. O să le spună ea ce s-a întâmplat... şi ce se va întâmpla. Nu ştia cum dracu să facă, pentru că telefonul copiilor era în grija Georgetei, iar ea va trebui să le spună că se desparte de Emil şi-l ia cu ea doar pe George... Şi, chiar dacă nu era fetiţa ei, Georgeta era totuşi fetiţa ei şi-o iubea... Şi simţea că iar îi vine să plângă, pentru că şi ea o iubea mult pe fetiţa ei... Şi n-o putea lua cu ea, fiindcă era în primul rând fetiţa lui Emil... Ce rahat monstruos!

"Eleno, gândeşte constructiv! Lasă prostiile şi pune mâna şi gândeşte-te la o cale de-a rezolva toate astea!"

Cale pentru asta n-avea. Nu acum. O să vorbească cu el separat. Să vadă cum să facă... Poate-o să-l sune normal, prin telefonia mobilă, şi-atunci George o să fie singurul care o să asculte în receptor...

Trebuia să vorbească cu Alina. Chiar şi doar din dorinţa de a auzi o compătimire şi-un "Da, Elena, ai dreptate, trebuie să-l laşi în spate şi să mergi mai departe". Trebuia apoi să-l sune pe dl Drăghici... Să-i spună că ea mai rămâne în Franţa cel puţin două săptămâni... Că nu prea vedea cum or să-i treacă rănile de pe faţă...

Chiar! Oare cum arăta acum, la câteva ore bune după întâlnirea cu pumnii lui Emil? Se ridică şi intră în baie. Şi oftă greu - era mult mai rău. Se învineţise spre înnegrire. Era crunt. Să încerce să se-ascundă de poliţistul francez - că, la aşa privelişte cum era acum faţa ei, Emil era în mare pericol de arestare! Hm...

Reveni în cameră. Se reaşeză pe canapea. Trebuia să aştepte. Încerca să nu-şi imagineze cum decurgea întâlnirea dintre Orlando şi Emil...

Îu! Sări în picioare, ţipând straşnic! Doamne, ce-o speriase! Suna telefonul! Telefonul ei mobil - suna... Se apropie şi... Şi recunoscu un număr "de Franţa", aşa că se grăbi să răspundă:

- Da.
- Dna Popescu Elena?
- Da.
- Inspector Deschamps.

Oo, ce minunat!

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Sper că nu v-am trezit din somn...

- Nu.

- V-am sunat să vă spun că am fost la hotel şi am investigat atacul asupra dvs.

Aşa... "Hai, poliţistule - povesteşte tot!" Nu putea să-i spună asta, aşa că tăcea...

- L-am găsit pe dl Popescu dormind dus. Se pare că a consumat o cantitate considerabilă de alcool aseară.

- E posibil. Ori de câte ori aude de dl Sorrenti, Emil Popescu pică în depresie.

- Înţeleg... L-am trezit personal, după ce recepţia hotelului a deschis uşa cu cartela de rezervă. Într-adevăr, în cameră erau urme de agresiune. Scaunul rupt, sânge peste tot... Am găsit sânge şi pe hainele lui.

Aoleu! Dezastru! Nu se gândise la asta - la faptul că sângele sărise dinspre ea, spre el...

- Dânsul nu-şi aminteşte nimic din ceea ce s-a întâmplat după ce a comandat a doua sticlă de vodcă.

Vodcă? Emil? Pe bune?

- Dar, întrucât l-am găsit dormind pe covor, am presupus că a intrat în contact cu urmele de sânge trecând pur şi simplu prin ele.

"Poliţistule, eşti o bomboană!" Turui, grăbită să-i întărească spusele:

- E foarte posibil să se fi întâmplat aşa. Emil nu bea. Faptul că a comandat ieri a doua sticlă de vodcă chiar mă uimeşte!

- A întrebat unde sunteţi şi i-am spus că într-un hotel. Că numele hotelului e confidenţial şi că v-aţi speriat foarte tare pentru că aţi fost agresată chiar acolo, în camera dvs. A vrut să ştie detalii; i-am spus doar că aţi ajuns la spital azi-noapte. A fost destul de zdruncinat de vestea asta. V-a sunat non-stop, cât am fost eu acolo...

- Ştiu. Am văzut.

- ... I-am verificat declaraţia la restaurantul Regis le Caviste iar şeful de sală de acolo i-a confirmat spusele. A servit cina, după care s-a mutat la bar şi a consumat două sticle de vodcă. Şi a plecat din restaurant pe patru cărări, puţin după ora la care aţi fost dvs agresată.

Deci "notase" el o oră ceva mai târzie, ca să se potrivească cu "ideea atacatorului"...

- Am solicitat filmările camerelor de supraveghere. Din nefericire, camerele de pe hol nu au funcţionat aseară. A fost o defecţiune...

La naiba! Înţelesese perfect! O înţelesese! Încercă să nu suspine foarte tare:

- Vă mulţumesc, dle inspector. Vă mulţumesc mult!

- N-aveţi pentru ce. Îmi fac doar meseria. Sper să nu vă fi înşelat dvs...

Mda...

- ... O să vă contactez, dacă ancheta o să aducă elemente noi. Între timp, în caz că vă amintiţi ceva referitor la atacator, vreun amănunt sau vreo informaţie care să ne ajute la identificarea lui, mă găsiţi la acest număr.

- Perfect. O să-l salvez în agendă...

- Câte zile intenţionaţi să rămâneţi în Paris?

- ... Nu ştiu. Cred că o săptămână. Vă anunţ atunci când plec.

- În regulă. Încercaţi să vă odihniţi.

- O să încerc.

- Multă sănătate, dnă Popescu.

- Vă mulţumesc, dle Deschamps.

"Şi să vă dea Dumnezeu tot ce vă doriţi!" Poliţistul ăsta fusese de-a dreptul fantastic...

Deci Emil aflase... Aflase că "fusese atacată", că fusese la spital... Şi-o sunase non-stop, iar ea îşi setase telefonul să nu mai piuie la apelurile lui...

"Dragă Elena, să-ţi zic o chestie. Dacă vrei să-l revezi pe George, ar trebui să-ţi scoţi

restricţia de pe telefon. Că copilul e cu bona şi-i obişnuit şi cu cumnată-sa - şi-ar fi floare la ureche pentru el s-o convingă să ducă ambii copii la mămuca!" Şi-asta chiar ar fi fost o lovitură majoră! Hm...

Hai să-şi scoată restricţia - şi să-i schimbe tonul de apel. O să caute unul care doar dingănea o dată. Şi-o să-nceapă să-i refuze apelurile. Că Orlando nu era obligat să asculte dingăniturile din concubinajul ei.

9,48

Ding! Era a 'şpe mia oară când o suna ca turbatul... Cioc-cioc!

Se ridică imediat - era cineva la uşă! Oare... Oare era Emil? Oare îl convinsese pe Orlando să-l ajute să ajungă la ea? Spera sincer să nu fie aşa; că dacă şi Orlando se dădea cu el, atunci...

- Enna, descuie.

Nu - Orlando era! Şi sigur nu era cu Emil! Nu-i făcea el ei una ca asta! Se repezi şi descuie uşa. Iar Orlando intră:

- Gata - am lămurit lucrurile. Ţi-l aminteşti pe Mario, da?

Poftim? Cum-cum? Tresări - în cadrul uşii era un bărbat!... Iar bărbatul ăla şaten, mărunţel şi slab, îi oferi un zâmbet mititel şi doi ochi mari cât cepele, aţintiţi asupra vânătăilor ei:

- Săru' mâna!

Adică... Cum adică?

- Mario, colegul meu!

Îl privea lung - şi parcă-parcă recunoştea... Serios?

- Mario de-atunci, din 2015?

Parcă simţind că "fusese acceptat", bărbatul intră. Iar Orlando închise uşa:

- Exact. Mario de-atunci, care pe-atunci avea 12 ani de gimnastică artistică la activ. E unul din dansatorii de bază - şi e şi consultantul nostru artistic. El dă... "exactitate" mişcărilor noastre.

Aha! Adică Mario îi învăţa pe băieţii ăia foarte mobili să fie şi graţioşi! Adică nu graţioşi, ci "exacţi". Să nu-şi împrăştie picioarele, să încerce să ţină vârfurile întinse... Şi-asta era doar ceea ce-şi amintea ea de pe vremea când se uitase la televizor la campionatele de gimnastică! În fine! Mario butona telefonul. Părea îmbujorat. Sigur îşi amintea de Enna - cea din 2015... Ding! Iar o suna omul ăla! Da' de ce-o suna? De ce n-o lăsa în pace?

- Vii?

Poftim?... Bineînţeles că venea! Orlando o invită pe canapea:

- Deci, m-am întâlnit cu Emil. Care tuna şi fulgera şi făcea cărare prin recepţie, furios că golanul aproape genial şi-a băgat iar coada-n viaţa lui.

Acum avea chef de glume? Mario orientă telefonul spre televizor, iar Orlando îl porni:

- Mario a stat deoparte şi a filmat totul. Discret, desigur...

Aoleu! Îl filmaseră pe Emil! Erau nebuni!

- Sunteţi nebuni!

- De ce? Fiindcă l-am filmat? Nu ştie că am făcut asta. Şi nu văd de ce te-ai apuca să-i spui tu; aşa că...

Aşa că...

Pe ecran se vedea clar recepţia. Se vedea şi Emil, care se-nvârtea pe-acolo cu paşi mari şi furioşi... Se vedea furia cu care îl privise pe Orlando, atunci când îl văzuse apropiindu-se...

Orlando întinsese mâna spre el; Emil i-o strânsese "de nevoie" - din nevoia de-a nu începe

scandalul cu singura persoană, exceptând poliţistul francez, care ştia unde poate fi ea găsită... Orlando "propusese" fotoliile şi masa din cel mai îndepărtat colţ al acelei încăperi; Emil nu prea voise să accepte invitaţia, dar n-avusese încotro aşa că... Ding - Emil insista cu telefonul...

- Aici m-a întrebat dacă ştiu unde eşti. I-am spus că ştiu, dar că nu-i pot spune. El m-a întrebat de ce. I-am spus că, din cauza faptelor lui, simt nevoia de-a te ţine la o distanţă sigură de el. Uite ce faţă a făcut! Vezi?

Într-adevăr, Emil făcuse mutra aia care promitea "arest de-ăla dificil, fără drepturi"...

- Aşa că i-am arătat pozele.

Scosese telefonul şi-i arătase pozele. Alea cu ea, făcute atunci când se dusese să-l roage s-o ajute. Alea cu ea plină de sânge. Iar Emil se repezise şi i-l smulsese din mână! Şi parcă dăduse-n alertă de război - aşa se agita şi turuia şi derula imaginile alea...

- Evident, n-am marşat la propunerile lui; nici la ameninţări, nici la rugăminţi... Aici, la ultima poză, i-am spus că, conform cu spusele tale, el este artizanul rănilor şi-al nasului spart şi-al mâinii rupte...

Emil se blocase, preţ de 2-3 secunde; după care spusese "nu se poate" - se văzuse limpede mişcarea buzelor - şi reluase derularea pozelor. Mult mai încet, mult mai atent la ceea ce vedea...

- I-am povestit cum m-ai sunat, cum ai apărut la hotel plină de sânge şi cu mâna ruptă şi şocată... Cum am mers la spital, cum era să fiu eu acuzat pentru faptele lui... A spus că nu el te-a bătut.

"Nu eu am făcut asta." Deşi distanţa era destul de măricică iar Emil vorbise cu capul aplecat, Mario făcuse zoom. Şi-avea telefon bun. Plus că ecranul televizorului din cameră era chiar generos...

- I-am spus că eu te cred pe tine, nu pe el. Că am observat panica şi groaza care pun stăpânire pe tine ori de câte ori sună telefonul. Că am stat lângă tine atunci când ai vorbit cu inspectorul, te-am auzit spunându-i ăluia o minciună şi nu văd ce motiv ai avea să iei apărea unui necunoscut, mai ales după ce te loveşte în halul ăsta. Şi-am încheiat cu certitudinea cu care spui că îl părăseşti.

Emil ridicase iar privirea şi-i promisese lui Orlando "arest dificil la a doua"... Telefonul ei dingăia iar...

- Drept şi prin urmare, cam asta s-a întâmplat azi-noapte. L-am informat şi pe el, iar mai mult de-atât nu ştiu. A întrebat unde eşti; i-am spus că te-a cazat inspectorul la un hotel de-aici, din apropiere. Evident, nu ştiu numele hotelului, fiindcă nu-mi permit să-l descos eu pe inspector... Şi-acum s-a reapucat să te sune.

Exact - se apucase să o sune. Ştia. Dingănise telefonul. Dingănise de vreo 10 ori...

- În tot timpul ăsta, am încercat să-i explic de ce n-o să-i răspunzi. M-a ignorat.

Se vedea limpede că-l ignorase! Emil Popescu avea aşa o atitudine superioară în imaginile astea, că zău că-i inducea sentimentul de persoană cu care ea nu va mai putea convieţui...

- Mi-a spus că nu-şi aminteşte decât că a mâncat cina şi a comandat o sticlă de vodcă. Şi că plănuise să se-mbete rău de tot, pentru că a fost ziua ta şi nimic din ziua de ieri nu s-a asemănat în vreun fel cu ceea ce plănuise el să-ţi ofere de ziua ta.

Al dracului soi de om, Emil ăla! O-nvenina şi-o făcea să plângă! Auzi - plănuise el să-i ofere una şi alta de ziua ei! Ce nemernic...

- A zis că nu-şi aminteşte nici întoarcerea lui la hotel - darămite revederea cu tine! Aşa s-a exprimat - "revederea cu ea". A fost o expresie "muncită", că s-a cam bâlbâit până i-a reuşit omiterea cuvântului "bătaia"...

Într-adevăr - după două sticle de vodcă, era foarte posibil ca Emil să nu-şi mai amintească...

- I-am cerut telefonul şi mi-a cerut să-i spun unde eşti. I-am repetat că nu ştiu. Iar el, fii atentă - uite ce atitudine de uliu are! El s-a uitat la mine şi mi-a zis: "Dar o să afli în curând, pentru că o să te sune". Şi-acum, în punctul ăsta, i-am zis aşa: "Probabil că o să mă sune, da. Iar dacă mă sună şi-mi spune iar că nu mai vrea să se întoarcă la tine, EU mă voi asigura că tu nu

vei mai putea să ajungi vreodată la ea!" Iar m-a disecat cu privirea lui de miliţian cu experienţă...

Oamenii ăştia doi, bărbaţii ăştia doi chiar aveau ceva unul cu celălalt - şi se părea că ea era unica tâmpită care nu observa chestia asta... Ding!

- I-am cerut din nou telefonul înapoi, mi l-a dat şi am urcat. Şi l-am aşteptat şi pe colegu'...

Orlando chicotea, amuzat, în timp ce Mario oprea filmarea... Înghiţi greu nodul din gât şi şopti:

- Te rog, transferă-mi şi mie filmarea asta.

- Sigur! Imediat!

Luă telefonul şi-i refuză apelul. Deşi ştia că acum, după ce-i demonstrase că atinsese telefonul - adică era trează şi ştia că el o sună -, Emil o să fie şi mai îndârjit, o s-o sune şi mai mult... Mario butona telefonul, să-i trimită înregistrarea... Era linişte...

- Când vrei tu, oricând, îi spun că vă mijlocesc o întâlnire într-un loc public. Şi-l atragem la o terasă, timp în care tu te duci la hotel şi-ţi recuperezi bunurile - hainele, electronicele, actele...

Aprobă cu capul... Era o linişte de-aia stupidă, de film est-european prost... Piu! Recepţionase filmarea. Mario reacţionă primul, pornind spre uşă:

- Eu am fugit să mă pregătesc! La cât plecăm?

- La doişpe.

Şi era aproape zece! Ce prostie! Le mâncase tot timpul liber, cu problemele ei...

Mario ieşi ca vijelia. Orlando zâmbi:

- Tu mergi cu noi?

- Unde?

- La repetiţie. Adică să ne montăm decorurile, aparatele şi să facem scenariul şi repetiţia. Poftim?

- ... Scenariul?

- Da. O să aibă altă tematică. Una mai... sportiv-psihedelică, aşa...

Aoleu! Orlando zâmbea; ea, nu prea:

- Şi spectacolul când îl aveţi?

- Miercuri. Şi apoi îl repetăm vineri. Şi-apoi pornim spre Spania...

Aha! Cu alte cuvinte, ei or să rămână în Paris în timp ce Emil va trebui să plece spre casă...

Spre casă...

"Al dracului să fie el, capul tău de femeie tâmpită!"

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. O să-mi treacă.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- ... M-am gândit că Emil o să trebuiască să plece spre casă. Şi mi-am amintit din nou de super-vila în care sunt blocaţi toţi banii mei...

Orlando clătina încet capul... Ce-i? Ce-avea, de o dezaproba aşa?

- N-ar trebui să vorbeşti aşa.

- Nu, Orlando. N-am să mă răzgândesc în privinţa asta. Am să-mi recuperez şi copilul, şi viaţa. Şi n-am să-mi mai bat joc de

- Deci, mergi azi cu noi?

- ... Nu. În caz că a rămas în recepţie, prin preajma ta...

Orlando ridică scurt din umeri, preocupat să strângă prin cameră... De ce avea impresia că insistenţa ei referitoare la despărţirea de Emil îl deranja pe Orlando? Şi de ce să-l deranjeze, la urma urmei?! Că nu era nici socrul ei, nici viitorul ei camarad de viaţă! De ce-l deranja faptul că ea insista să întrerupă definitiv orice legătură cu Emil?

... Nu mai conta. Chiar nu mai conta! Scoase telefonul de serviciu şi selectă numele Alinei. Decise s-o sune, pentru început... Suna ocupat... Alina era o tipă foarte comunicativă, foarte populară şi avea un stil aparte de-a socializa cu clienţii - aşa că o sunau toţi, oricând, la orice oră posibilă şi imposibilă...

O să aştepte. N-or să vorbească o veşnicie. Imediat după acea calitate de "hiper-comunicativitate", al doilea mare avantaj al Alinei era "forfecuţa" - după maximum cinci minute, era capabilă să încheie orice convorbire telefonică, indiferent de interlocutor. Şi pe nevasta premierului o "tăiase" o dată...

Nu mai foşnea. Era linişte. O linişte stranie, ca şi cum... Se răsuci încet spre Orlando... Tânărul o privea lung, atent... Arătă spre mobil:

- Prietena mea. Vorbeşte...

- Aha. Păi, e bine dacă ai o prietenă! Sau sunt mai multe?

Negă - era doar una. Una singură de-aia "adevărată", pe care se putea baza şi la foarte bine, dar şi la foarte rău...

Gata. Terminase de vorbit. O suna. Bun!

- Da.

- Bunăă!

- Bună, Alina. Ce faci - te-am deranjat?

- Aa, nu! Stăteam cu Ionuţ şi ne uitam la un film.

Deci era cu bărbatul, acasă - şi era singură. Perfect!

- Dar m-a sunat Emil, aşa că mă pregăteam să te sun! Adică atunci când m-ai sunat tu, eu vorbeam cu el. Şi să ştii că spunea lucruri foarte neliniştitoare!

- Aha! Şi ce lucruri neliniştitoare spunea?

- Păi a zis că acolo, la Paris, s-a întâmplat, citez, "o nenorocire uriaşă". Iar tu ai plecat la Orlando şi nu-i răspunzi la telefon. Iniţial, când am auzit de Orlando, am crezut că glumeşte! Sau că, vorba aia - a cinstit un pahar în plus! Dar era de-a dreptul panicat, aşa că mă pregăteam să te sun!

Deci Emil încerca să-şi joace "atu-ul" şi atacase primul la bunăvoinţa şi capacitatea de înţelegere a Alinei... Hm!

- Hai că te sun eu pe FB.

- Oki!

Închise şi schimbă telefoanele. Orlando foşnea ceva mai tare acum, dar nu-i spunea nimic apropo de intenţia ei de "a-şi difuza" vânătăile şi ghipsul în eter... Suna... Îşi vedea imaginea în pătrăţelul ăla mic şi zău că-i venea să plângă rău...

"Păi plângi - ce mai stai?! Fata asta e atât de sufletistă, că ar fi în stare să vină la tribunal ca să ţină cu tine sub semnătură!" Încredinţarea custodiei lui George, în România, în condiţiile în care Georgeta era minoră şi era înfiată, o să fie o adevărată odisee... Alina îi apăru pe ecran. Biata fată era perplexă - ochii erau măriţi de uimire iar degetele acopereau gura... Încercă să zâmbească, printre suspine:

- Bună...

- Dumnezeule mare! Ce-ai păţit?

- Am... Să spunem că aşa a decis Emil să-mi arate cât de mult i-a displăcut modul cum mi-am petrecut ziua de naştere.

- Da' ce dracu s-a întâmplat? Ce i-a venit?

- Păi... Păi, a fost indispus încă de dimineaţă. Botos şi mut şi încruntat. L-am întrebat ce are, a zis că nimic, aşa că m-am dus la treabă. Adică prin magazine. Ştii tu - articolele...

- Da, ştiu.

- Am umblat amândoi toată ziua.

- Păi l-ai cărat după tine?

- Şi ce era să-i fac - să-i zic să stea în hotel, la televizor?

- Da, la urma urmei nu l-ai luat cu tine la Paris ca să se uite la televizor...

- Seara, ştii că am fost invitaţi la un spectacol special...

- Ştiu, şi-am văzut că ai scris că a fost minunat!

- Da, spectacolul a fost minunat. Şi ştii care-i culmea? Că cei care fac spectacolul ăsta

sunt acrobaţii lui Orlando.

- ... Poftim?

- Orlando Sorrenti şi-a făcut trupă de teatru. Trupa lui a susţinut spectacolul aseară.

Alina era "scoasă din joc" cel puţin pentru următoarele 10 fraze, aşa că continuă:

- M-a recunoscut, aşa că ne-a mutat la o masă din primul rând, iar după primul număr de dans a venit cu un buchet de flori şi mi-a spus "La mulţi ani"...

Consumase o frază, mai avea nouă - Alina nici nu clipea...

- Şi-apoi, restul spectacolului, şi-a văzut de-ale lui. Adică de spectacol. Evident, Emil s-a copt în suc propriu, mut ca întotdeauna... După care ne-am întors la hotel. El a vrut să mănânce - că nu mâncasem înaintea spectacolului. Eu ştii bine că la zece noaptea nu mai mănânc nimic. El a coborât singur. Şi m-a mesăgit Orlando, imediat după ce-am postat comentariul. Ne-a invitat pe amândoi la o cafea şi-o depănare de amintiri. Emil a refuzat, dar eu am coborât. În barul hotelului, adică nu la 'j de kilometri depărtare! Am stat cu el la palavre până pe la unu jumate... M-am întors în cameră, am constatat că bărbatul meu avea chef de golăneală aşa că nu se-ntorsese nici atunci... M-am culcat. Şi m-a trezit ciocănind la uşă cu bocancii. A intrat... A părut paşnic... Şi-apoi a venit şi... Şi mi-a...

- Gata! Nu mai spune nimic! Sper că ai anunţat poliţia!

- A anunţat-o spitalul. Dar nu l-am denunţat; am declarat că m-a atacat un necunoscut.

- De ce? De ce nu l-ai băgat 24 de ore la beci, la reeducare? Că aşa merită! Tu nu vezi în ce hal te-a lovit? El ţi-a rupt mâna, sau ţi-ai rupt-o când te-a azvârlit pe-acolo?

Alina era o fată tânără şi inteligentă şi foarte sufletistă. Şi obişnuită să pună problema aşa cum îi pica ei bine. Oftă greu:

- Pentru că

- Spune, Elena! El ţi-a rupt mâna? Sau a fost un accident?

Mm, ce se enervase Alina! Straşnică fată!

- El.

- Atunci, scuză-mă că-ţi spun, eşti o mare proastă!

- Nu am putut să-l denunţ.

- Sigur, n-ai putut! Tu, inimă mare! De ce n-ai putut? Pentru că

- Pentru că Georgeta e înfiată şi e încă monitorizată de Protecţia Copilului. Iar el e poliţist. Iar eu n-am apărut în vieţile lor ca să le distrug.

- Aa, daa? Da' el de ce-a apărut în viaţa ta? Ca să te mutileze în halul ăla?

- El m-a ajutat enorm până acum.

- Şi-acum s-a plictisit brusc să te mai ajute! Sau cum?!

- Alina, te rog!

Chiar nu era momentul să insiste pe tema aia! Că oricum nu se ducea acum să-l denunţe!

- A spus multe lucruri, în timp ce mă lovea. Şi-a rostit nemulţumirile. A spus ce vrea de la mine. Crea să divorţez de Femme fatale, vrea să stau acasă să cresc copiii aşa cum se cresc ei - nu ca pe cocote...

- Aşa a spus Emil? Că tu creşti copiii ca pe cocote?

Aprobă cu capul - iar Alina îngustă ochii şi încleştă maxilarul... Hm!

- Cred că a obosit, la un moment dat, aşa că s-a dus la baie. Mi-am luat imediat geanta şi telefoanele şi-am fugit. Am ajuns la Orlando, care a mers cu mine la spital... Şi m-a primit să stau la el, în camera lui, până

- Emil ştie ce-ai păţit? Adică ştie că ţi-a rupt mâna?

- Nu. Emil a declarat că, după prima sticlă de vodcă, i s-a rupt filmul.

- Ce mincinos nenorocit! El nu bea!

- Ba cred că, cu ocazia revederii cu Orlando, a cinstit cât pentru tot cincinalul în care n-a gustat decât sucuri.

O privi concludent, ca să-i amintească faptul că ea era cazată acum în camera lui Orlando,

aşa că fata asta trebuia să aibă grijă ce spune...

- După ce-a vorbit cu el, poliţistul francez m-a sunat şi mi-a spus ce s-a întâmplat când au investigat în camera noastră. L-au găsit pe Emil dormind pe jos, beat mort. Cică l-au trezit ei, după ce au descuiat uşa cu cheia de rezervă. El nu-şi aminteşte nimic; dar şeful de sală de la restaurantul unde a servit cina spune că a băut două sticle de vodcă. Acu', vorba aia - şi mici să fi fost sticlele alea, şi tot îl lua flama de la atâta alcool!

- Asta nu-i dă dreptul să facă ceea ce ţi-a făcut! Şi de ziua ta! Tocmai el! Şi tocmai ţie, care, vorba aia - ţii casa, cu toate cheltuielile aferente!

- În orice caz... Eu stau acum în alt hotel.

- Stai liniştită, că nu-i spun nimic. Adică, mai bine zis, dacă insistă să-i spun eu ceva, dracu l-a luat!

- Nu te băga tu. Lasă-l pe mâna mea.

- Ba nu-l las deloc! Când văd cât de prostuţă eşti, când aflu că nu l-ai denunţat după asemenea bătaie, zău că nu pot să-l las pe mâna ta!

- M-am decis să-l părăsesc.

- Normal!

- Definitiv.

Tăcere...

- M-am decis să-l iau pe George şi să ne rupem de ei.

- Dacă ai nevoie de ajutor, să-mi zici!

- Îţi zic.

- Orice ajutor! Şi cu mutatul, şi cu tribunalul - cu orice! Doar să-mi zici! Şi vin cu Ionuţ! Şi vede el!

Îi trimise un pupic - era o scumpă şi-o încuraja mult... Alina ridică din umeri:

- Adevărul e că e un tip ok. Un om bun. Dar uite ce rahaturi face! Adică, la dracu - o dată ce te-a bătut, e evident că o să se obişnuiască să recurgă la metoda asta de-a te reduce la tăcere!

Chiar nu se mai simţea în stare să se lupte cu ea, aşa că tăcea... iar Alina continua, fireşte, "în acelaşi registru":

- Cine ştie - poate că s-a obişnuit aşa de la secţie! Na, e poliţist! Îţi dai seama că nu recunosc toţi de bunăvoie, nu? Îi mai pocneşte...

Poate că chiar aşa era - Emil nu-i povestise ei decât păţanii vesele de la munca lui, şi-ar fi fost imposibil să fie numai păţanii vesele în viaţa unui poliţist de secţie...

- ... Probabil că aşa fac toţi - că au, totuşi, o meserie violentă. Şi ştiu tot felul de metode de-a te înmuia fără să lase urme. Acu', eu mă uit la tine şi-mi dau seama în ce hal trebuie să te doară de fapt...

Scăpă un suspin:

- Mai rău mă doare sufletul decât...

- Oof, ştiu, dar... Dar poate că e mai bine că s-a întâmplat aşa. Că ai şi tu timp să-l laşi şi să-ţi găseşti pe unul care chiar să te merite.

- Stai liniştită, că eu sunt bine. Mi-au prescris medicii de la spital tot felul de pastile; inclusiv de-alea de moral. Şi mă simt bine. E şi Orlando aici, aşa că mă simt în siguranţă...

Paşii se apropiară - şi văzu în pătrăţelul cu ea apariţia lui Orlando, în spatele ei. Tânărul zâmbea şi făcea cu mâna; Alina se grăbi să-l imite:

- Bunăă! Alina!

- Bună. Orlando.

Gata, plecase din cadru. Ce bine! Băgăcios individ! Ea voise să-l ţină surpriză, iar el... Hm!

- Tu să ai mare grijă, să nu-i permiţi să se mai apropie de tine! Nici chiar în public! Înţelegi? Că cine ştie ce dracu îi mai trece prin minte!

- Bineînţeles. Stai liniştită, că am mare grijă să fiu de negăsit pentru el! Îţi dai seama că...

"... că, la halul în care arăt şi mă doare, chiar mă feresc de el cu cea mai mare atenţie!

Renunţă la restul de cuvinte şi-i făcu cu mâna:

- Pa! Vorbim!

- Pa! Să mă suni! Indiferent ce se întâmplă, să mă suni!

- Te sun!

- Oof! Pa!

- Pa, Alina.

Buton roşu...

Orlando era în dormitor. Foşnea ceva acolo. Ori se schimba, ori împacheta. El ştia. Ea una se aşeza chiar acum pe canapea... Întrucât aştepta plecarea lor şi ora 12, ca să se mute în propria cameră, scoase telefonul. Galerie... Fişiere primite... Apăsă pe filmarea făcută de Mario. Că şi-aşa nu mai avea poftă de micul dejun.

11,55

Orlando era gata de plecare. Şi ea era gata să rămână singură - adică "să atace" problema mutării în camera rezervată ei. Aştepta să plece Orlando, ca să ştie "partea aia" rezolvată...

- Gata. Te rog să comanzi prânzul în cameră.

- Aa, dar îţi dai seama că n-o să cobor la restaurant, nu?

- Nu, dar ai putea fi tentată să sari peste el. Noi ne întoarcem târziu, în jur de 10-11. Să nu mă aştepţi, da? Să mănânci! Adică să mănânci şi să m-aştepţi mâncată!

Aprobă, zâmbind... Orlando părea fâstâcit - părea, din nou, şcolarul de demult care fusese prins cu şmecheria şi slăbiciunea... Doar că Orlando cel de acum se manifesta altfel. Tânărul din Tei plecase capul şi recunoscuse tot ce greşise. Tânărul proprietar de teatru din prezent avea obrajii roşii şi trecea ca vijelia prin cameră, încercând să mimeze căutarea acelui ceva uitat la viteză... Pe hol se auzeau paşi şi voci de fete şi băieţi... Cioc-cioc!

... Îu!

Trecuse ca vijelia pe lângă ea, îi prinsese capul în palme şi-o sărutase pe frunte! Şi se repezise la uşă! Ce om!

- În orice caz...

În orice caz... Privirea lui deveni foarte serioasă - şi parcă şi-un pic întristată de o atare posibilitate:

- În orice caz, dacă totuşi te-ntorci la el, să-mi laşi un bilet. Să ştiu, să nu te-aştept aiurea...

Oof, Doamne! Tot se mai gândea că ea se putea întoarce la Emil!

- Am fugit, că întârziem!

Aprobă cu capul şi decise să-l lămurească totuşi:

- Dacă nu mă găseşti aici, voi fi în camera mea. O să-ţi las totuşi bileţel, ca să nu te sperii...

"... crezând că m-am întors la el." Tânărul zâmbi... şi ieşi. Şi trase uşa după el. Hm...

Cum putea Orlando să-şi imagineze că ea o să se întoarcă la Emil?! Cum putea să gândească băiatul ăsta, dacă o credea în stare de asemenea idioţenie cumplită? Păi tocmai la Emil să se întoarcă? Nu se-ntorsese ea la Mihai, om care n-o deranjase niciodată nici cu un "dă-te puţin mai încolo" - şi se-ntorcea la omul care-i spărsese nasul şi-i rupsese mâna şi-o fardase aşa natural? Şi care-şi imagina că nevasta lui se-ntindea cu unu' şi cu altu' ca să primească nişte smuls şi nişte uns şi şapte zile la Paris? Hm...

Ridică receptorul şi apăsă R. Suna...

- Recepţia, bună ziua.

- Bună ziua. Numele meu este Elena Popescu şi vă sun din camera lui Orlando Sorrenti.

- Da, dnă. Vă ascult.

- Am rezervat o cameră aici, azi-noapte, dar nu era încă liberă. Voiam să ştiu dacă s-a eliberat şi dacă mă pot muta în ea.

- Camera dvs... este... aproape liberă. În maximum 60 de minute veţi putea s-o preluaţi.

- În regulă. În cazul ăsta, aş dori masa de prânz în camera dlui Sorrenti.

- O clipă, să vă redirecţionez către restaurant...

O să mănânce prânzul şi-apoi o să se mute. Şi-apoi probabil că o să vorbească, totuşi, cu copiii...

14,20

Camera ei era frumoasă. Era curată. Mirosea a produse de curăţenie. De-asta aşteptase încă o oră ca să se mute - făcuseră curăţenie şi împrospătaseră totul. Folosiseră mult parfum de trandafiri. Parfumul ăsta îi amintea de maternitate... şi-o făcea să plângă...

Mâncase, îi scrisese lui Orlando şi se mutase. Şi zăcuse în pat, cu ochii-n tavan, întrebându-se cum dracu să facă ea să se spele totuşi măcar la subraţ...

Îşi verifica telefoanele, când şi când. Emil o suna încontinuu, când pe unul, când pe altul; iar ea verifica să n-o fi sunat şi poliţistul, sau copiii... Suna şi acum. Emil Popescu nu putea fi convins că insistenţa lui e în zadar! Nu va pricepe niciodată că s-a terminat. Că s-au despărţit. Că George...

Oftă greu şi se ridică. Şi munci ceva-ceva ca să-şi ridice perna, ca să se bage sub pătură... Luă telefonul şi refuză apelul. Şi intră în messenger. Georgeta... Call.

Îi venea să plângă. Când se gândea la cuvintele pe care va trebui să i le spună, îi venea să plângă şi să urle rău...

Georgeta răspunsese în virtutea inerţiei - făcea ceva pe masă, aşa că se uitase la telefon doar cât să nimerească butonaşul verde:

- Bună, Enna!

- *Bonjour, ma cherie*. Ce faci - aveai treabă?

- Aa, nu! Mi-a adus Bianca nişte mărgele - şi încercam să le rezolv, că sunt cam jumulite.

Aha! Adică copiii-cocote purtau eşarfe şi mărgele - şi-asta era anormal şi-o făcea şi pe Bianca o cocotă...

- OK. Ai vorbit azi cu tati?

- Nu. De ce?

- Pentru că aici s-au întâmplat unele lucruri...

Şi nu mai putea să-i spună, fiindcă îi venea să plângă rău... Georgeta ridică în sfârşit privirea spre ea, după care înhăţă telefonul cu ambele mâini:

- Aoleu! Cine te-a bătut în halul ăsta?

Şi zău că nu-i mai venea să-i spună, pentru că bietul copil n-avea - la urma urmei - nici cea mai mică vină...

- Enna! Cine te-a bătut aşa de rău?

La dracu! Îşi acoperi faţa cu mâna dreaptă şi mârâi printre dinţi:

- Emil...

Georgeta nu mai spunea nimic - probabil o şocase vestea aia...

- George e pe-acolo, prin preajmă?

Capul şaten-blonduţ nega încet - ochii albaştri speriaţi priveau ecranul, adică vânătăile de pe ecran...

Păi, un lucru era sigur - trebuia să fie sinceră cu bietul copil. La cei 13 ani ai ei, era îndeajuns de mare ca să înţeleagă şi situaţia, şi ceea ce se va întâmpla, şi de ce se va întâmpla ceea ce se va întâmpla. Aşa că trebuia să fie limpede şi sinceră.

- ... Emil s-a hotărât aseară să-mi spună tot ceea ce nu-i convine şi la mine, şi la convieţuirea cu mine. Că ştii că noi nu suntem căsătoriţi.

- Dar formaţi o familie.

- Formăm un cuplu cu doi copii - nu o familie. Am înţeles asta aseară. Când, cu ocazia zilei mele de naştere, a binevoit să bea două sticle de vodcă şi să vină să-mi spargă nasul cu pumnii, să mă lovească cu picioarele, să-mi rupă mâna rupând scaunul pe mine...

Biata Georgeta plângea deja - plângea prevăzând dezastrul iminent...

- Nu ştiu de ce-a făcut asta - de ce a decis să-mi spună toate nemulţumirile lui nu civilizat, omeneşte, la o discuţie normală, ci lovindu-mă din toate puterile lui. În orice caz, mi-a reproşat că sunt jurnalist la Femme fatale. Şi că voi doi, copiii noştri, creşteţi ca nişte, citez, "cocote".

- Poftiim?

- Da. Faptul că vă îmbrăcaţi asortat şi cu grijă la detalii, pentru el, se numeşte "cocotă". Şi s-a referit cu termenul ăsta la amândoi - şi la tine, şi la George.

- Nu se poate! S-a întâmplat ceva cu el! Ştii bine că tati nu-i aşa!

- Ştiu. Şi ştiu şi ce s-a întâmplat - pentru că a continuat spunându-mi că el nu e prostul meu şi că e evident pentru el de unde vin şi banii, şi bonusurile, şi hainele şi excursiile. Din relaţiile mele cu alţi bărbaţi.

Georgeta răbufni într-un râs nervos:

- Aa, nu! Stai liniştită, că vorbesc eu cu el!

- N-ai de ce să mai vorbeşti cu el. Am hotărât să nu mă întorc la el.

O secundă, două secunde... Georgeta suspină:

- ... Să nu faci asta! Să nu ne laşi singuri!

- Scumpa mea, mă tem că nu am altă soluţie.

- Da' cum poţi să spui aşa ceva?!

- Georgeta, eu ţi-am mai spus ţie cândva: ori o să fim trei, ori o să fiţi doar voi. Îţi aminteşti, da?

Da - mititica îşi amintea dimineaţa când făcuseră cunoştinţă, iar tanti Elena o asigurase că nu va fi cazul să se mute la tuşa.

- Eu nu mai pot să convieţuiesc cu tatăl tău.

- Dar n-o să te mai bată niciodată!

- Nu e vorba de

- Absolut niciodată! Că vorbesc eu cu el!

- Nu trebuie să

- Îţi aminteşti că ţi-am spus că lui tati nu-i place nici măcar să ţipe?

Se aplecă spre telefon:

- Tu crezi că mi-am făcut singură negrelile astea? Şi mi-am spart singură nasul şi mi-am rupt singură mâna?

- Da' nu e vorba de asta!

- Aşa e! E vorba că eu nu mai pot să convieţuiesc cu el! Înţelegi? Nu mai pot şi pace!

- Da' o să se schimbe! O să fie din nou tati pe care-l ştii tu! Tati care-a fost până acum!

- În ochii mei, nu va mai fi vreodată tati care-a fost până acum. Înţelegi? S-a schimbat ceva în mine - în inima şi mintea mea.

- Adică nu-l mai iubeşti!

- Nu mai pot să am încredere în el. Dacă ar veni acum spre mine, n-aş mai putea să am încredere în el că nu-mi trage un pumn în frunte, aşa cum a făcut azi-noapte.

- Enna, dar

- Te rog să-mi spui Elena.

Gata - o amuţise... Oftă greu:

- Enna este numele-poreclă pe care mi l-a pus fostul meu prieten. Şi care, presupun eu acum, a alimentat zilnic nemulţumirea şi furia din mintea lui Emil.

Georgeta păru că nu-i ascultă explicaţia - ci doar se conformează cerinţei ei:

- Elena, te rog eu mult să nu ne părăseşti!

- Nu pot să mai stau cu voi.

- Ba poţi, da' nu vrei!

- Nu pot, scumpa mea.

- Nu-mi mai spune "scumpa mea"!

Aoleu, ce ţipase la ea! Georgeta ţinea telefonul cu ambele mâini şi ţipa, printre suspine:

- Nu mai sunt scumpa ta! Cum mai poţi să-mi spui "scumpa mea", dacă după aia îmi spui că mă părăseşti? Ce fel de scumpă îţi sunt, dacă poţi să mă azvârli peste umăr ca pe-un cotor de măr?

Oof, Doamne!

- Scum... Georgeta!

Îi închisese. N-o mira gestul - ea una, pusă în situaţia Georgetei, ar fi tras şi nişte înjurături de-alea de mamă şi de morţi! Oof! Păi...

"Păi, Eleno, un lucru e cert - chiar în clipele astea, Georgeta urlă la Emil iar el te-njură din tot sufletul şi-ţi urează foarte multe lucruri sub formă de blestem!" Tocmai "dereglase" copilul rău de tot şi "îi băgase mortu'-n casă" bărbatului, cum se spune...

Nu prea mai avea ce să facă. Realitatea era că se terminase. Pur şi simplu. Nu se va întoarce la Emil. Îi era frică de el. Şi nu mai avea încredere în el. Şi, dacă l-ar fi auzit spunând "Ce vrei să iau de la Mega", simţea că n-ar fi putut să-i spună o listă, pentru că s-ar fi temut ca nu cumva el să considere că ea le dă copiilor mâncare nesănătoasă, sau sucuri potenţial cancerigene, sau ia pâine de-aia contrafăcută... Sau că plănuieşte "să pună de-o pizza", în loc să fiarbă nişte legume sănătoase...

Îl vizualiza în holul vilei... Înalt, bine - avea un bărbat "bine", drept, frumos proporţionat -, cu punga de pânză în mână, o privea drept şi întreba "Ce vrei să iau de la Mega?". Iar ea îl privea, de la doi metri distanţă, şi avea gura legată şi ghemul de ace în gât - fiindcă simţea că exista posibilitatea ca el să dea drumul sacoşei şi să păşească spre ea şi să mişte "din scurt" braţul şi s-o altoiască fix în nas, fix între ochi... Iar ea urma să cadă - iar de-acolo, de jos, Emil se vedea şi mai înalt, şi mai bine proporţionat... şi se simţea şi mai puternic, mai...

Nu. Nu mai putea să se întoarcă. Nu mai putea şi pace!

Îşi şterse lacrimile şi se ridică. Ăla o mai suna mult? Că o dingănea încontinuu! Chiar nu putea să priceapă că s-a terminat?

Luă telefonul, refuză apelul şi intră în mesaje. Emil, mesaj nou.

"Nu mă mai suna. S-a terminat. Nu mă mai suna niciodată."

Send. Georgeta, mesaj nou.

"Să nu fii supărată pe el. Să ai grijă de el, fiindcă o să-i fie greu."

Send. Ca să se subînţeleagă că urma despărţirea aia grea, oficială, definitivă şi completă şi complexă...

Era... Era greu. Îngrozitor de greu. Îi era dor de copiii ei... De amândoi copiii... Nu apucase să vorbească cu George - iar piciul o s-o vadă pe Georgeta plângând, o s-o audă strigând la Emil şi-o să înţeleagă şi-o să creadă că mami îl abandonase...

Ce rahat! Ce rahat dezastruos! Ce monstruozitate îi era dat să trăiască! Acum, în clipele astea, simţea că dorul de copii îi sfâşie deja inima! Dar era atât de şocată de imaginea lui lângă uşă, cu sacoşa-n mână, pregătit să se ducă la Mega, că i se părea mai uşor să renunţe la copii, decât să se întoarcă la el de dragul lor!

La dracu!

Bufni în plâns!

22,35

Ridică încet capul... Deci trecuse de zece jumate. Bun! Putea să se culce! Asta, sigur, dacă putea să se culce...

Îşi petrecuse ziua aşa cum spusese deja c-o s-o petreacă. În camera ei. Încuiată bine. Bocind şi refuzând să citească mesajele trimise de "clanul Popescu". Şi Emil, şi Georgeta îi scriseseră - dar ea ştersese imediat totul... De parcă se temuse să nu fie totuşi convinsă...

Pe măsură ce orele trecuseră încet-încet prin camera asta, gândurile ei se mai limpeziseră. Îşi văzuse viitorul. Singură, cel mult cu George lângă ea... Cu un George mereu absent, pentru că ea chiar trebuia să tragă tare la revistă ca să-şi permită să crească copilul ăla aşa cum merita... Singură cuc, la 40 de ani... Apoi la 45... La 50... La 55, atunci când George va avea 20 şi se va îndrăgosti şi se va căsători... Singură, bătrână, îmbrăcată în rochie de soacră mare... Oare ce fel de soţ o să fie fiul ei? Dacă va creşte într-o familie formată doar din mamă, oare ce fel de soţ o să-i fie femeii lui? Oare cum o s-o iubească? De unde, de la cine o să înveţe el să iubească o femeie - şi nu se referea la una şi la alta, ci la tot ceea ce însemna "iubire": la amor, la înţelegere, la sentimente... La convieţuirea de zi cu zi, la compromisurile inerente... Zăcuse în pat, făcând abstracţie de apelurile lor, şi se gândise la eşecul lamentabil al băiatului ei... De parcă "îi ghicise" că o să reuşească să-l ia sub tutela ei şi să-l crească un "*perfect loser*"...

Cioc-cioc!

Se ridică, oftând greu, presimţind că Emil făcuse pe dracu-n patru şi reuşise să treacă de bodyguarzi şi să urce...

- Enna, eu sunt.

Orlando era. Oftă greu, simţind că iar îi vine să plângă rău... Şi descuie. Şi-i deschise uşa.

Tânărul acrobat era obosit - vlăguit şi încercănat şi, probabil, suferind de febră musculară acută. Şi era şi întristat - se întristase în cea de-a doua secundă a revederii lor. După bucuria revederii urmase întristarea cauzată de ochii ei plânşi...

Îl invită să intre, iar el n-o refuză şi încuie uşa:

- Până acum am stat ca să asamblăm decorurile, să le pregătim... O să fie un show nonconformist; iar băieţilor le plac temele de genul ăsta, deşi sunt foarte grele.

Aha...

- ... Te-a mai sunat?

Aprobă scurt.

- Şi la mine a insistat. A trebuit să-i dau numărul de telefon, când am plecat din hotel; şi m-a tot sunat, când şi când...

- Îmi pare rău că ţi l-am pus din nou pe cap.

- Stai liniştită. Am lăsat mobilul în vestiar şi mi-am văzut de treaba mea!

Da? Aşa făcuse?

- Că doar nu era să opresc repetiţia ori de câte ori suna Emil Popescu!

Aprobă - n-ar fi avut nici un rost, nici un beneficiu...

- A şi venit la sală de câteva ori.

Cum-cum? Emil se dusese la repetiţie?

- Te-a căutat pe-acolo! A scotocit prin decoruri, prin cutii...

Era dement...

- Zicea că ţi-a scris un foileton întreg, iar tu n-ai catadixit decât să-i spui fetei lui că îi părăseşti şi să-i dai lui un mesaj cum că "s-a terminat".

Aprobă.

- Şi cam despre ce-i vorba în foiletonul lui?

- Nu ştiu. L-am şters pe tot, rând după rând, în clipa în care le-am primit. Şi deci nu l-am citit.

Orlando "se pleoşti" teatral:

- Aah! Aşa faci tu mereu cu mesajele oamenilor!

Nu, ei nu-i ardea de râs şi amuzament:

- Am vrut să mă protejez de persuasiunile lui.

Tânărul redeveni serios; o prinse uşor de braţ şi-o trase spre canapea... Şi, după ce se aşezară amândoi, şopti:

- De ce, Enna? Chiar nu simţi nimic pentru el?

- Eu? Eu... Eu sunt îngrozită de perspectiva de-a rămâne singură! Dar îmi dau seama că nu mai pot convieţui cu el! Înţelegi? Nu mai pot! Adică azi mi-am imaginat scena cu el întrebându-mă ce să cumpere de la Mega şi cu mine nevoită să-i răspund. Şi mi-a fost frică să-i răspund! Mi-a fost frică să nu i se pară că le dau copiilor mâncare nesănătoasă, sau că mi-e lene să gătesc, sau... Mi-a fost frică că o să-l văd iar venind spre mine, ţintuind-mă cu privirea şi ridicând pumnul şi

- Am înţeles. Dar cred că exagerezi.

- Şi eu cred că exagerez. Numai că nu pot să gândesc altfel. Am încercat, am scormonit prin minte după o altă imagine şi n-am găsit. Când l-am văzut întrebându-mă dacă mergem prin parc, mi-a fost frică să nu-şi închipuie că îi ţin copiii sedentari în casă. Când m-am văzut de dimineaţă, trezindu-mă singură în pat, mi-a fost groază de gândul că el se trezise primul şi bântuia prin casă iar eu n-o să mai pot pleca la muncă! Că o să afle că vreau să plec la muncă, adică la revistă, şi-o să mă joace-n picioare iar!

- Ştii bine că

- Nu pot să văd altfel. Nu pot să gândesc altfel.

- Enna, ce ţi-a făcut ţie omul ăsta? Ce ţi-a făcut, de eşti atât de îngrozită de el?

Ce-i făcuse? Păi... Păi, nici ea nu prea ştia ce-i făcuse. Dar era îngrozită de el. Punct.

- Nu ştiu. Hai să ne odihnim.

- Imediat.

Orlando butona telefonul... şi revenea spre ea:

- S-a ţinut toată ziua după noi, aşa cum am aflat că a tot bântuit pe-aici prin recepţie. Simte că eşti în hotelul ăsta - şi vrea musai să vorbească faţă-n faţă cu tine. Noi suntem 40. Dacă vrei, te ajut cu mare drag să discuţi cu el în siguranţă.

- Nu vreau să discut cu el.

- Va trebui să discuţi cu el cel puţin două aspecte: custodia lui George şi împărţirea casei. Aşa că, dacă vrei ca discuţia asta să se poarte în termenii agreaţi de tine şi să te simţi în siguranţă indiferent ce-i spui, e de-ajuns să-mi zici. Şi se rezolvă.

Aprobă - deşi chiar nu era cazul... Orlando se ridică şi intră în baie... Luă telecomanda şi porni televizorul - până se culca, o să se uite la nişte ştiri. Orice ştiri. Chiar şi de-alea cu Moş Crăciun!

... Devenise jalnică...

Cioc-cioc-cioc!

Aoleu! Emil! O găsise!

Sări în picioare şi se repezi în dormitor! Orlando călca şi acum, la 25 de ani, uşor cam prea apăsat pentru un acrobat:

- Stai liniştită - sunt fetele mele.

Serios? Fetele lui? Da' ce voiau fetele lui de la ea? Sau veniseră la el?

- Nora şi Patricia - contorsioniste. Şi maseuze.

Tinerele intraseră şi-i zâmbeau încurajator. Ea le privea lung, serioasă. Era limpede, după părerea ei, că prichindelele astea două mici şi slabe nu erau baschetbaliste... Deci erau şi maseuze... Nora arătă larg spre... baie:

- Hai să te ajutăm să te speli şi să te bagi în pat! Hai!

- Aa, nu! Nu se poate!

- Nu te poţi spăla singură. Iar ghipsul trebuie protejat de apă. Mâna toată trebuie protejată, să nu facă efort! Haide!

Orlando aproba şi el "încurajator"...

"Eleno, lasă vrăjeala şi figurile! Taci şi mergi cu ele!" Şi chiar dacă-i era ruşine să facă duş "cu martori", tare mult îşi dorea să nu se mai simtă transpirată şi năclăită şi uşor împuţită...

23,50

Ziua de azi aproape se sfârşise. Aproape - va începe în curând ziua de mâine. Îi era un somn cumplit, dar nu putea - şi nu voia - să le întrerupă pe fetele astea. Erau extrem de pricepute. O spălaseră, o masaseră, o unseseră cu cremele recomandate de medici... Iar ea gemuse şi plânsese - şi aproape că ţipase uneori... Şi rememorase, de fiecare dată, pumnii şi palmele şi şuturile...

Fiecare clipă din viaţa ei care se scurgea, o împingea să păşească spre despărţire. Tot ceea ce i se întâmpla, de aseară încoace, părea menit s-o despartă de Emil! Zău că era bulversant! Parcă soarta voia să-i vadă despărţiţi...

Mm, cât de rău o durea! Strângea din dinţi şi stătea cuminte "la frământat"...

Patricia îi masa faţa. Era un masaj uşor, fin - dar era un masaj al vânătăilor şi umflăturilor, aşa că o durea cumplit...

- Gata. Eşti gata.

În sfârşit! Doamne! - că mult mai durase chinul şi durerea! În sfârşit, era curată şi tratată şi putea să doarmă! Le privi cu recunoştinţă pe cele două tinere:

- Vă mulţumesc mult!

- Stai liniştită! Oricând vrei tu, venim şi-ţi repunem corpul în ordinea corectă!

Patricia era o scumpă şi-o drăguţă şi încerca s-o înveselească... Orlando le făcu scurt cu mâna şi se ridică:

- Hai - te-ajut să te bagi în pat.

Aprobă şi se lăsă ridicată - ea una nu se mai simţea în stare să se ridice singură... Şi nici să păşească nu era foarte aptă, iar el bănuia asta şi-o înhăţase bine şi-o cam ducea pe sus...

Gestul lui, forţa şi mai ales determinarea cu care-o ţinea îi aminteau de 2015 - de acea toamnă când mâinile lui nu se lăsaseră convinse să renunţe, când el insistase îndeajuns de mult ca să ajungă amândoi sub cuvertură... Când el încercase, în felul lui special şi-un pic neînţeles, să transforme *freelove* în relaţie stabilă cu convieţuire cu tot...

"Eleno, ia vezi tu cum faci să-ncepi să plângi..."

Nu. N-o să plângă. Omul ăsta care-o ducea spre pat nu era bun pentru ea. Da, era bun cu ea. Era un prieten minunat, un amic minunat, un ajutor de nădejde - era orice altceva, numai nu viitorul ei consort! Exclus! Păi erau 15 ani diferenţă între ei! Iar el era acrobat de succes şi proprietar de teatru - şi se-ndoia sincer că plănuia el să renunţe la toate ca să revină în Bucureşti şi să locuiască cu chirie... alături de ea... şi băiatul ei...

Bătea câmpii. Ca întotdeauna.

Se lăsă aşezată pe pat; el îi scoase halatul şi o ajută să-l dea jos. Şi-apoi îi aranjă perna sub

cap şi părul pe pernă, o înveli, îi sprijini mâna dreaptă pe o altă pernă ca să stea în sus... Şopti, simţind că iar începe să plângă:

- Iartă-mă că ţi-am bulibăşit iar viaţa!

- Stai liniştită, că n-ai bulibăşit nimic.

- Şi-am nimerit iar pe capul tău, cu problemele mele şi cu neamul meu băgăcios şi plin de energie!

- E o plăcere pentru mine să mă lupt să-ţi rezolv problemele. Tocmai pentru că sunt problemele tale. Enna, tu chiar vrei să-l părăseşti?

Aprobă cu capul, suspinând rău...

- Te-ai gândit foarte, foarte bine?

Aprobă din nou... Tânărul se aşeză pe marginea patului şi-i strânse mâna stângă în mâinile lui... Şi şopti, privind-o lung:

- ... Şi copiii?

- Copiii îi las momentan la Emil. În ianuarie, când mă-ntorc şi eu în România, o să mă lupt cu el în instanţă şi-o să obţin custodia lui George.

- Şi fata?

"Ce fată? Care fată?" Se încruntă la el şi-i răspunse tăios:

- Fata e a lui.

Orlando oftă greu... Atât de greu de parcă era fata lui, nu a lui Emil... Şi-apoi o contrazise:

- Fata e a voastră. Te iubeşte la fel de mult cât îl iubeşte pe el. Ba, la cum te ştiu eu pe tine şi la cât de absent cred că e el, fata s-ar putea să te iubească un pic mai mult decât pe el!

Aa, stop! Îşi trase scurt mâna şi ridică vocea:

- Fata e a lui! Au o relaţie specială, din care eu şi băiatul suntem deseori excluşi! Aşa că o să-mi iau băiatul şi-o să plec. Ah! - şi încă o chestie! Dacă te-ai gândit să mă convingi să mă-ntorc la el doar ca să nu stau belea pe capul tău, poţi să fii liniştit! Că n-am să stau pe spatele tău! Am bani să mă întreţin! Şi-o să stau la hotel - şi-o să-mi plătesc cheltuielile! Nici nu trebuie să mă bagi în seamă! Putem să ne plimbăm prin Europa ca şi cum nici nu ne cunoaştem!

Orlando zâmbea larg şi clătina încet capul... Pufni la el - ca să ştie că toată insistenţa lui era cel puţin enervantă şi deplasată! Iar el îi luă din nou mâna stângă în palmele lui:

- Tu crezi că despre bani e vorba?

- Păi despre ce altceva să fie vorba?! Că nu-nţeleg de ce insişti să mă vezi întorcându-mă la el! De ce altceva insişti chiar aşa de tare! De parc'ai vrea să mă vezi dispărând repejor de unde-am apărut şi lăsându-te în treaba ta!

- Nu, Enna. E vorba despre copii. Şi despre greşelile pe care le fac uneori oamenii. Şi despre felul cum fiecare om merită să primească o a doua şansă... sau măcar bunăvoinţa necesară îndreptării greşelilor...

La dracu! Ăsta nu pricepuse nimic! Şopti, plângând de-a binelea şi trăgându-şi iar mâna dintre palmele lui:

- Nu. E vorba despre mine. Cum ai zis tu atunci? "Mă aşteptasem să te intereseze mai mult de tine" - adică de mine! Şi-apoi m-ai întrebat: "Da' pentru tine ce-i bun? Cum e bine pentru tine?" Pentru mine să ştii că, acum, cel mai bine e să mă despart de ei! De amândoi! Să-mi iau băiatul şi să ne despărţim drumurile înainte ca lucrurile alea neplăcute să le şteargă de tot pe lucrurile plăcute!

- Pentru tine nu-i bine să rămâi singură.

- Lasă, Orlando - nu mai încerca. O să mă descurc singură.

- Enna,

- Pe bune-ţi zic! Nu te mai căzni! Am bani şi pot să-mi plătesc şi singură tot ce-i de plătit! Şi, ştii ceva? Nici nu trebuie să vizitez Spania! Mi-e de-ajuns să rămân în Paris! Aşa că, uite cum facem! Tu du-te cu circul tău şi fii fericit; iar eu las' că mă descurc!.

Mizase că o să-l înfurie şi-o să-i dea el motiv să-l dea afară şi să se certe. Când colo, Orlando

negă cu tot calmul din lume:

- Nu. Tu mergi cu mine. Cu noi adică - cu circul. Şi eşti invitata mea specială.

Şi cum nu mai încercase s-o ia de mână, făcu un semn amplu de "lasă, că nu-i cazu'". Iar el se aplecă şi-i prinse capul în palme... şi-o privi lung, drept:

- Mi-ai salvat viaţa de trei ori. A venit acum timpul să-ţi întorc măcar o mână de ajutor.

Serios? De trei ori? Nu de două ori? Când îi salvase ea viaţa a treia oară? Că nu-şi mai amintea...

Orlando se aplecă şi-o sărută pe frunte:

- Noapte bună.

Păi...

- Noapte bună...

Gata - Orlando stinsese lumina şi ieşise... Şi încuiase şi uşa după el, cu cartela ei desigur...

Nici nu mai conta. Şi-aşa, nu plănuia să iasă nicăieri, aşa că...

Era un întuneric aproape compact. Nu coborâse jaluzelele, dar noaptea era înnorată aşa că...

Închise ochii şi căscă - păi, hai să-ncerce să doarmă!

7 decembrie 2020. Luni

2,22

Ceasul arăta o oră... nenorocită. Ceasul îi arăta trei perechi - adică cupluri. Erau limpezi: Orlando era cu soţia lui aia tânără şi frumoasă şi deşteaptă şi vrednică şi foarte potrivită să fie soţia lui; Emil era cu Georgeta. Iar ea era cu George. Şi-atât. Nu putea să doarmă, iar toate gândurile de până acum convergeau spre acelaşi final, aşa că-i venea să plângă rău... Că o durea sufletul şi după copii, o durea şi după vremurile liniştite şi calme şi vesele, şi-o durea şi după Emil - fiindcă fusese îndrăgostită de el, şi era foarte probabil să-l iubească şi-acum, cu toate loviturile care... Iar speranţele şi planurile ei... Gândurile alea, amintirile despre bunicii ei... Bunici care... Hm!

"Eleno, stop gânduri!" Prea târziu, fiindcă plângea din nou...

Ce naiba se-ntâmpla din nou? Chiar nu era în stare să se odihnească un pic? Că era aproape două jumate! Ea când mai dormea? Ea nu se mai odihnea azi?

... Păi, se părea că o să se odihnească ea... când o să se termine gândul ăla nenorocit, cu bunicii ei! Amintirea cu bunica ei, care-i şoptise "mai printre dinţi" să aibă grijă la Mihai, că e om cu multe feţe... O să adoarmă după ce-o să termine gândul despre cum reuşea ea de fiecare dată să se lege de câte-un nemernic... Ăla curvar, ăsta nimicos şi încuiat şi predispus la violenţă... Că mai auzise ea de bărbaţi care-şi băteau nevestele - da' nici una nu sfârşea cu nasul spart şi mâna ruptă şi burta burduşită de şuturi şi...

Şi uite-aşa bocea ea ca proasta, la două douăştrei - şi se gândea că 3 ăla venea de la copil... Adică de la un copil cu doi părinţi... Aşa cum putea să vină şi de la un părinte cu doi copii... trişti...

Doamnee...

Doamnee, ce ciudat se auzeau hohotele ei de plâns în liniştea aproape monstruoasă a hotelului! Doamnee, ce ciudat or să se audă hohotele copiilor ei în liniştea monstruoasă a super-vilei! Şi cine ştie dacă Emil Popescu o să fie îndeajuns de înţelegător şi de temperat şi de răbdător ca să le-aline suferinţa cu mângâieri şi îmbrăţişări şi cuvinte calde - cine ştie dacă nu cumva, obosit şi surmenat după atâta muncă de poliţie, n-o să se ducă la ei să le-nchidă gurile cu dosuri de palmă...

Era nedreaptă şi făcea presupuneri bazate pe propria imaginaţie, dar nu putea fi altfel azi, acum, aici, la două douăş-şi-ceva...

Clac!

La dracu! Venise cineva! Adică tocmai intrase cineva! Cine intrase?

Dădu să ridice capul, dar realiză că nu putea ridica nici măcar capul - că era imobilizată în pat, sleită de puteri şi de forţă şi de glas şi de speranţă...

- Enna! Ce-i cu tine?

Oo, Doamne! Venise Orlando! Reuşise să-l scoale, ca o dementă ce e!

... Dar... Dar cum de auzise el plânsul ei, de vreme ce erau cazaţi la trei camere distanţă? Ce dracu?!

Tânărul se aşeză pe marginea patului - şi se repezi să pună mâna pe fruntea ei:

- De ce plângi? Ce s-a întâmplat? Te doare?

Se părea că n-are temperatură - abandonase fruntea şi-acum îi studia mâna. Aia pusă-n ghips. O apăsa colo şi colo, probabil ca să vadă dacă se umflase, sau dacă apăruse vreo complicaţie...

- Enna, de ce plângi?

Oof! Scăpă o nouă serie de suspine:

- Pentru că trebuie să las copiii cu el! Şi sunt mici şi-or să plângă şi-o să-i bată!

- Fii serioasă! N-o să-i bată deloc! Hai - hai sus!

Daa, de parcă ea era acrobată, să sară ţup instantaneu într-un picior! Încerca să se ridice, dar zău că era bleagă "ca după anestezie"! Şi uite că până şi el abandona - o lăsa-n pat şi se ducea undeva... Nu ştia unde, că nu putea să vadă fiindcă nu putea să ridice nici măcar capul de pe pernă... Ce dezastru!

Zăcea în pat, suspina şi asculta. Orlando umbla la medicamente - se auzea clar cum zornăie cu pastilele... Se auzise iar uşa... Probabil că le chemase pe fetele alea, să-i facă ceva, s-o deblocheze cumva... Tresări - în dreapta ei apăruse un tânăr! Unul pe care nu-l ştia!

- Hai!

Orlando spusese "Hai"! Unde, "Hai"? Şi ea "Hai"? Sau cum? Că nu pricepea nimic! Nu vedea, aşa că nu...

Tânărul băgase o mână pe sub ea. Şi-o săltase-n fund ca pe-un fulg! Ptiu, drace! Nici n-apucase s-o doară, că... Şi-acum acel tânăr stătea "spătar" pentru ea, pentru ca ea să poată să ia pastila şi să bea apa...

Evita să-l privească pe Orlando; îi simţea supărarea în voce. Îl auzea spunând că "tu iei telefoanele, eu o iau pe ea iar tu încui". Adică tânărul încuia. Va trebui să-i înveţe după nume, dacă voia să meargă cu ei prin Europa...

Orlando strecură mâna pe sub ea... Oftă:

- Sunt prea grea.

... Evident, făcuse abstracţie de cuvintele ei. La fel de evident, o săltase pe sus de parc'ar fi fost campioană mondială la bulimie...

O ducea în camera lui, făcându-şi bineînţeles probleme cu iubita - sau amanta, titulatura nu era foarte importantă... Riscând să-şi facă probleme şi cu Emil, care va face ca bomba nucleară atunci când va auzi că...

Închise ochii.

Uite că Orlando o ajuta din nou... Fără să i-o ceară ea, fără să... Îi era jenă de băiatul ăsta minunat. Îi era ruşine şi jenă şi iar îi venea să plângă rău...

"Ateriză" pe ceva moale. Mm, ce frumos şi lin şi uşor o aşezase! Unde era? Apucă să deschidă ochii şi să recunoască "modelul" dormitorului; Orlando o "aranjă" în poziţia culcat şi ridică un deget:

- Vin imediat.

Nu! Să nu vină! Adică să vină şi s-o mute pe canapea şi să revină aici, în dormitorul lui! Că era al lui! El chiar trebuia să se odihnească bine, că era acrobat - avea nevoie de odihnă şi de

atenţie şi de minte odihnită şi

- Gata.

- Mută-mă pe canapea.

- O să dormi aici, în braţele mele, ca să fiu sigur că nu mai plângi. Şi că te culci.

- Nu vreau să riscăm să-ţi faci probleme.

- Nu-mi fac probleme.

- Cu Emil, îţi faci probleme.

- Cu Emil am o problemă încă de-acu' cinci ani. Dar ceva îmi spune că suntem pe cale s-o lămurim.

Orlando se aplecă şi-o răsuci... cam ca pe clătită. Îi puse ditamai perna în braţe, astfel încât să ţină ghipsul pe ea... Hait - că se băgase-n pat în spatele ei! Aoleu!

- Te rog, mută-mă pe canapea.

- Nu. Deci, tu ai plâns până la două jumate pentru că ai lăsat copiii la el. Hai să te-ntreb ceva. Câţi ani ziceai că are fata lui?

- ... 13.

- Şi e monitorizată de Protecţia copilului. O să fie monitorizată până face 18; aşa că, încă 5 ani de-acu' încolo, Emil Popescu n-o să ridice mâna la fiică-sa. În primul rând, pentru că-i fiică-sa şi-o iubeşte. În al doilea rând, pentru că o pierde dacă o loveşte - şi nu vrea s-o piardă pentru că o iubeşte. Iar duduia de la Protecţia copilului nu trebuie să afle de isprava lui, respectiv bătaia ta, pentru că îi ia copilul cu viteza luminii dacă află de ce-i capabil doar cu pumnii şi picioarele! Şi chiar dacă o să fie şmecher şi într-o lună o să-i spună că tu eşti la muncă, iar în luna următoare o să zică că îţi faci analizele la Sovata şi în a treia lună o să zică că ai interviu cu preşedintele - nu-l crede femeia aia, şi te sună! Aşa-i?

Păi... cam aşa era! Femeia aia încă venea la ei, încă mai discuta cu Georgeta, încă mai completa chestionare...

- În concluzie: tu n-ai cum să pierzi copiii. El n-are cum să ascundă copiii de tine. Cel puţin o dată pe lună, atunci când vine duduia de la Protecţia copilului, tu vei fi invitată în casă şi te vei aşeza pe locul dintre copii. Şi, după ce-ţi transfer şi ţie pozele cu tine plină de sânge şi vânătăi, o să fii în măsură să-i impui lui Emil regulile şi dorinţele tale! Aşa e?

Aprobă încet cu capul - sau încercă să aprobe, că era anchilozată rău...

- Bun! Şi-acum, te rog, hai să ne culcăm! De dimineaţă am ditamai repetiţia-antrenament! Chiar trebuie să-mi încarc bateriile!

- OK.

Şi era linişte şi întuneric... Orlando se lipise din nou de ea - ca atunci... O ţinea din nou cu braţul - ca atunci... Îi simţea respiraţia pe gât - ca atunci... Şi totuşi, simţea că trăia aceeaşi scenă de-atunci, dar cu alt înţeles. Unul total lipsit de vreo intenţie de apropiere! Era atât de ciudat...

Căscă laarg, din tot sufletul... eliminând, o dată cu aerul, circa 99% din toată energia pe care-o mai avusese... I se lipiseră ochii - şi de plâns, şi de somn... Şi era linişte şi întuneric şi cald şi bine în braţele lui... Nu. N-o să adoarmă înainte să-i spună şi lui asta!

- ... Ai adormit?

- ... Aproape...

- ... Voiam să-ţi spun...

Prefera să facă o pauză, deşi risca să adoarmă - pentru că ar fi preferat ca el să adoarmă înainte ca ea să-i spună... Ca să nu şi-o ia-n cap, dacă afla... Zâmbi slab:

- ... Eşti minunat...

- ... Venind de la tine... ăsta e un compliment uriaş...

... Şmecher ca întotdeauna...

11,48

Bum!

... Cum-cum? Ha? Ce? Deschise grăbită ochii...

Vedea fereastra. Jaluzelele erau închise, draperia era trasă 90% - doar prin capătul celălalt al geamului se vedea un pic de lumină, cât să se distingă mobilierul...

Era singură în pat - nu mai simţea nici căldura lui Orlando, nici mâna. Părea că e singură în cameră. Acel "bum" pe care-l auzise venise de sus, din camera de deasupra. Se băteau cu mobila sau redecorau - bubuiau când şi când...

Încercă să ridice capul... Nu - exclus! Încercă să ridice mâna... Exclus. Hai să se răsucească pe spate!... Nici o şansă. Era sută la sută anchilozată, blocată complet, imobilă ca un dulap... Încercă să-şi dreagă vocea - că poate era totuşi pe-aici! Auzi un fel de icnet surd, de om ale cărui corzi vocale explodaseră sau se ofiliseră şi căzuseră...

Era blocată aici, în camera lui, în patul lui, în poziţia asta... Mâna începuse s-o cam doară, dar momentan era suportabil. De dormit, nu mai putea adomi. Se întreba cât e ceasul... şi în ce măsură Orlando va întrerupe repetiţia-antrenament ca să vină la hotel şi să verifice dacă s-a trezit...

Ding... Era linişte şi întuneric - şi-acum vedea spaţiul de deasupra noptierei luminat, semn că Emil se trezise şi se gândise să-i facă şi ei un serviciu şi s-o trezească...

Ding... Ce bine că-i schimbase soneria! Dacă ar fi sunat şi acum în acordurile alea de pian romantic, ar fi plâns rău...

Ding... O singură satisfacţie avea - că nu putea să-i răspundă. Nici dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să-i răspundă! Era al treilea apel, va urma al patrulea, al cincilea... El o să fiarbă în suc propriu, în draci proprii, iar ea o să zacă aici imobilă, uitată de toţi, şi-o să zâmbească cât de larg îi permitea musculatura desfigurată...

12,06

Clac! Era cineva la uşă... Intrase... Vorbea în şoaptă, semn că Orlando era - şi se aştepta s-o găsească sforăind pe rupte... Se apropia... Orlando era!

- Ei, neaţa!

Încercă să zâmbească, că voce oricum n-avea... Tânărul se aplecă şi... se încruntă:

- Iar ai plâns!

- ... Dar am şi râs... Pentru că a sunat... încontinuu şi nu... am putut să-i răspund...

- Asta-i bine! Dar e totuşi rău că ai plâns.

Şi-o ridica el, cât de cât... Ea gemea, că o durea şi-o furnica mai tot corpul...

- ... Stai aşa. Stai, că trebuie să-i dăm cumva de cap!

Da! Era de aceeaşi părere! Nu mai bine o ducea la Mercedes şi şofa el pân' la spital şi-o lăsa acolo, pe-o brancardă? Şi-şi vedea de-ale lui, fără să mai fie încetinit de ea şi problemele ei?

- Le-am chemat pe fete. Mă duc să văd ce medicamente trebuie să iei de dimineaţă.

Aha! OK! Medicamentele trebuia să le ia! Că cine ştie ce se-ntâmpla dacă nu le lua! Cine ştie ce efect...

Nora şi Patricia intrau - şi-o vedeau şi grăbeau pasul, zâmbindu-i, deşi era la mintea cocoşului că o detestau deja pe duduia care le lua timpul de odihnă şi mâncare...

12,45

Îl aştepta pe Orlando. Se dusese să facă un duş. Şi chiar dacă îi spusese răspicat să nu-l aştepte, ea nu se apuca de mâncat. Îl aştepta şi pe el. Dacă tot se sacrifica şi mânca în cameră, cu ea, măcar să nu-l lase să mănânce singur, nu?

Nora şi Patricia erau două fete minunate. O unseseră şi-o cremuiseră şi-i muiaseră din nou fiecare muşchiuleţ - şi reuşiseră "s-o repornească". Se putea din nou mişca. Era mai bine; un pic mai bine... Şi faţa părea să fie mai bine - adică aşa spusese Patricia după ce-o unsese şi-o masase şi-i provocase din nou dureri... Era mai bine. Când îşi privea vârful nasului, vedea şi altceva în afară de umflătură - semn că începuse să se desumfle. Adică să se vindece. Asta era bine. O să înnebunească încuiată-n hotelul ăsta!

Apropo de "o să înnebunească" şi de "hotelul ăsta" - avea un şef care avea nevoie de materialele ei! Trebuia să-l sune...

Brr! Avea un mesaj. Oare tot de la Emil?... Nu - de la Alina.

"Bună! Ce faci? Cum te simţi? Eşti puţin mai bine?"

Scria cu o singură mână, stânga, aşa că mergea greu şi greşea destul de des...

"Da, e mai bine un pic."

Send. Uşa băii se deschise - iar în cameră năvăli un iz minunat de gel de duş bărbătesc, "adevărat"...

- N-am stabilit că mănânci?
- Ba da. Am stabilit că mănânc împreună cu tine.

Orlando o certa cu degetul; ea se făcea că nu vede, că e atentă acolo, la ecranul mobilului...

- Te-a mai sunat?
- Mai sună, când şi când. Când îşi aduce aminte, probabil.

Tânărul se aşeză în faţa ei:

- Nu mai vorbi aşa.

Poftiim?

- Nu mai fii sarcastică. Te rog.

OK, n-o să mai fie sarcastică... în gura mare. Dar gândurile erau proprietatea ei şi făcea ce voia cu ele! Le construia cum voia ea! Las' că avea ea ac de cojocul lor! Bărbaţii aveau uneori tendinţa de-a fi solidari până la cretinismul suprem... Şi nu ştia unde "să-l încadreze" pe bărbatul din faţa ei, care se grăbea să-i taie ei friptura - că ea avea mâna-n ghips şi nu se cădea să ia de felie şi să muşte ca femeia de Neanderthal...

Gata. Terminase. Acum se ocupa de propria farfurie - şi deschidea discuţia "la fix", adică fix înainte ca ei să-i dea lacrimile:

- Cum te simţi după ce te-au vizitat fetele mele?
- Mai bine. Adică mult mai bine! La naiba - pot să mă mişc!
- Ţi-au dat pastilele, da?
- Da.
- Atunci, poftă bună.
- Poftă bună.

Şi-acum mâncau împreună, aşa cum stabiliseră... Ding! Oftă scurt şi deschise discuţia:

- Cum a fost repetiţia? Cum a mers?
- Foarte bine. Nesperat de bine, de fapt!

Ridică sprâncenele cât mai mult, ca să-l îndemne să detalieze...

- Următoarele două spectacole sunt în colaborare cu doi DJ. De-ăia care se consideră super-faimoşi şi circulă cu elicopterul prin videoclipuri...
- Aha! Şi ce gen de muzică pun ei pe platane?
- La show-ul ăsta vor pune muzică electronică. Va fi un fel de party *underground*...

Aha... Mm, ce-o speriase telefonul ăla! Începuse să sune! Deci ăsta insista - şi-o scotea din

pepeni! Adică, nu - că el era setat să dingăne şi-atât! Luă telefonul... Nu era Emil. Era un număr de Franţa. Se întreba, deci, dacă să răspundă sau...

- La cum te uiţi la ecranul ăla, presupun că ţi-a dat şah.

Cine, Emil? Ei? Niciodată! Buton verde - şi răspunse, serioasă:

- Da.

- Elena, nu închide!

Ei, na! Lui o să-i închidă întotdeauna! Exact ca acum! Buton roşu...

- Şi-a luat o cartelă?

Aprobă cu capul. Butona, ca să-i salveze numărul - să n-o mai păcălească... Super! Acum suna - că era număr nesetat, aşa că suna frumoasa melodie romantică la pian. Îi venea să plângă...

Gata! Gata cu toate prostiile cu sonerii dedicate şi alte setări de mironosiţă! Gata! Meniu, sunet... silent. Acum o să fie linişte. Ridică iar privirea spre el:

- Deci muzică electronică. Te rog, dă-mi cel puţin trei indicii.

- Ai auzit de Prodigy?

Poftiim? Ridică o sprânceană la el:

- Mă jigneşti! Bineînţeles că am auzit de ei! I-am şi dansat, dacă vrei să ştii!

Orlando râdea şi aproba şi mânca... Telefonul ei avea ecranul luminat... În cameră se instalase liniştea, pentru că ecranul luminat, adică insistenţa lui Emil, le stricase concentrarea şi le zburătăcise ideile şi-i ţinea aşa, captivi cu ochii la telefonul ăla...

"Gata, Eleno! Ia şi mănâncă! Hai! Că ieri n-ai mâncat cine ştie ce!" Tot din cauza lui Emil n-avusese apetit şi aruncase mai bine de jumătate din fiecare porţie...

Orlano tăcea şi el şi mânca... Ecranul era în continuare luminat... Brusc, tânărul din faţa ei sparse tăcerea:

- Cred că ar fi bine să-i răsp

- Nici nu mă gândesc!

- Lasă-mă să termin de spus ceea ce vreau să spun.

Hm... OK! Îi făcu semn să continue, iar el reluă:

- Cred că ar fi bine să-i răspunzi. Ai menţine legătura cu el, pentru că e important să se observe că tu ai încercat o împăcare. Măcar ai încercat. Ştii tu - gestul contează...

Aproba aşa, în virtutea inerţiei - de răspuns, n-o să-i răspundă! Hm...

- Şi mai e o chestie. Privind lucrurile prin prisma vizitelor duduii de la Protecţia copilului, cred că e momentul ideal să-i răspunzi şi să insişti cu ceea ce vrei tu să obţii. Ai şanse mari să obţii ceea ce-i ceri...

Da, normal! Adică logic! Emil voia fetiţa - şi, ca s-o poată păstra la el, trebuia s-o convingă pe Popeasca să facă act de prezenţă armonioasă. Dacă Popeasca chiulea, cine ştie ce vor auzi urechile celor de la Protecţia copilului!

... Frumos!

Apucă butonul verde şi-l glisă. Şi răspunse scurt, tăioasă:

- Da.

- Nu-mi mai închide, Eleno! Nu-mi mai închide, că nu ştiu ce fac!

OK! Hai - să toarne ce-avea de turnat! Şi să-nchidă el, după ce turna şi tuna! Era un vânt aspru, numa' bun de descris în scenarii apocaliptice... Ei, poftim! Acum tăceau amândoi! Ce oameni! Şi el, da' şi ea! Hm... Ridică vocea la el:

- Spui ce-ai de spus? Sau închid totuşi?

- Eleno, te rog să nu închizi!

Oo, mult mai frumos! Mult mai civilizat! Nu mai răcnise la ea, ci coborâse tonul... Sau... Sau mârâise? Vorbise civilizat, sau mârâise?

- Nu închid. Spune ce vrei.

- Vreau să cobori chiar acum în recepţie.

Daa, mârâia la ea! Adică îi ordona printre dinţi, aşa! Mârâi şi ea la el:

- Să cobor? De ce să cobor?
- Ca să discutăm şi să mergem acasă. La noi acasă.
- Aha. Păi dacă ăsta-i planu' tău, n-am să cobor.
- Eleno,
- N-am de ce să cobor.
- Ele
- Nici de ce, nici pentru cine.

Tăcere... şi-un nou mârâit:

- Ce-ai spus?
- Că n-am pentru cine să cobor. Şi adaug şi că vreau să divorţez.

Emil bufni într-un hohot de râs nervos:

- Ce vrei?
- Să divorţez. Dar de asta mă voi ocupa în ianuarie.
- Fii serioasă! Hai - coboară jos.
- Nu-s Luceafăr, să cobor jos. Sunt Elena Popescu şi stau sus. Şi mă despart de tine. Cu tot ceea ce va implica asta - inclusiv împărţirea casei şi ruperea lui George de creatura masculină care-i poate strica educaţia frumoasă dată de mă-sa. Dar de toate astea mă voi ocupa în ianuarie. Până atunci, fă bine şi lasă-mă-n pace.
- Încetează odată! Încetează, că vin după tine!
- Vii după mine?
- Vin sus după tine şi te iau eu! Şi-atunci să vezi!
- Aa, înţeleg! Mai ştii nişte lovituri pe care nu mi le-ai arătat încă, şi te-ai gândit că de ce să fii zgârcit tocmai cu proasta de nevastă-ta! Nu? Cam asta intră în "să vezi" - loviturile alea noi!

Orlando îi făcea semn să tacă şi să închidă. Dar ea nu putea să tacă. Nu mai putea. Ea, dacă nu-i spunea lui Emil tot ceea ce avea de spus, o să-nnebunească! Aşa că continuă:

- Du-te de unde-ai venit şi lasă-mă-n pace! Că, dacă nu mă laşi în pace, o să scot numărul poliţistului şi-o să-l sun şi-o să-i spun că mi-am amintit cum arată cel care m-a atacat şi m-a bătut şi mi-a spart nasul şi mi-a rupt mâna! Şi te spun şi comandantului de la a şasea, ca să te dea afară şi să sfârşeşti bodyguard la Obor! Şi lasă-mă dracu-n pace! Aaa!

Şi cum după urletul ăla de furie nu mai putea exprima şi altceva, apăsă butonul roşu. Şi aruncă telefonul pe covor. Şi înfipse furculiţa în bucata de carne, trăgându-şi nasul şi încercând să se abţină cumva şi să nu plângă...

Era linişte. Telefonul avea în continuare ecranul luminat, semn că o suna ca dementul... Orlando era un domn - se ridica şi-i aducea telefonul, fără să pară că observă cum gestul lui o făcuse să plângă rău...

- Te rog, bea puţină apă. Şi linişteşte-te.
- Nu pot să mă liniştesc. Cum apare ăsta, cum mă dă complet peste cap! Poftim! Uită-te şi tu!

Se uita. Vedea şi el cum telefonul ei suna încontinuu - chiar dacă nu se auzea, ecranul era luminat "ca ziua"...

Hei! Acum suna telefonul lui! Orlando începu să râdă... şi răspunse:

- Da... Nu-i spun asta... Nu. Eu nu-i spun asta. Pentru că nu ar fi un lucru bun pentru ea... Aşteaptă puţin.

Şi-i închisese! Ce miştoo! El de ce ştia faze aşa mişto, şi ea nu? Ea de ce trebuia să-i dea idiotului mii de explicaţii şi-apoi să plângă ca o proastă, iar Orlando îl amuţise din patru vorbe şi-i şi închisese-n nas? Şi mai era şi vesel?

Telefonul se ridică spre ea - şi-apoi reveni spre masă. Era ocupat, butona de zor...

- Azi, acum... tu vrei să... vorbeşti... cu femeia din... poza asta... semnul întrebării... Aşa. Mai departe. Te aştepţi... să te asculte... semnul întrebării... Send. Hai să mâncăm.

Nu-i ardea. Împinse farfuria şi se ridică.

- Ai spus că mănânci împreună cu mine.

Se reaşează. El împinse farfuria înapoi spre ea. Ea o împinse înapoi spre mijlocul mesei. Iar el împinse propria farfurie spre farfuria ei...

Se priveau, de parcă aveau ei doi ceva de-mpărţit... Privirea lui părea să-i jure că nu mai gusta o bucăţică dacă ea făcea aşa...

Trase farfuria spre ea. El trase farfuria spre el... Ea încerca din greu să nu zâmbească atunci când lua furculiţa... El "mustăcea" şi ridica o sprânceană, "ca să-i dovedească" ei că tot ca el era pân' la urmă...

Era incredibil. Chestia asta dintre ei doi era de-a dreptul incredibilă. Felul cum o convingea el să facă anumite lucruri, felul cum reuşise de dimineaţă s-o adoarmă în două minute... Oare cum ar fi fost convieţuirea cu el?

"Eleno, stop! Tot cinşpe ani e diferenţa dintre voi! Şi, în timp ce el s-a mai maturizat, tu te-ai făcut un pic mai babă! Potoleşte-te, că n-aveţi drumuri comune!"

Da' era foarte potolită! Mintea îi juca uneori feste şi-i punea nişte întrebări tâmpite; în rest, ea una era chiar potolită... Nici el nu părea "neliniştit"... Mâncau - iar telefoanele, amândouă, rămâneau mute...

Îşi drese scurt vocea:

- Deci, ce spuneam înainte de a fi atât de nepoliticos întrerupţi?

Orlando se repezi la şerveţel - şi bufni în râs. Mm - aşa reacţie avusese el, că şi ea aproape se-nnecase cu mâncarea! Repede, apa!

... Aşa. Şi-acum să continue, nu?

- Ah, da! Spuneam că am şi dansat Prodigy!

Orlando râdea şi mai şi! Adăugă, făcând un gest studiat cu furculiţa:

- Sigur, nu acum, recent; dar...

Bietul Orlando se dusese la baie, să-şi repună în ordine respiraţia şi ce altceva mai deranjase ea cu poantele ei...

Ecranul telefonului lui se lumină. Iar râsul ei "se blocă" exact ca-n filme... sau ca-n centralele nucleare, când directorul apasă butonul roşu...

Ecranul se stinse... Era posibil să fi primit vreun mesaj de la colegi, nu? Că avea, vorba aia, 39 de colegi! S-o fi găsit vreunul să-i zică ceva!

Trebuia să fie atentă şi să-şi păstreze luciditatea. Nu Emil era centrul universului lui Orlando. Dacă pe ea nu prea avea cine altcineva s-o sune, pe Orlando îl putea suna oricine! Inclusiv maică-sa! La naiba - Orlando avea o cu totul altă viaţă, cu totul alte probleme, alte...

Scaunul se trase scurt:

- Şi zi-i aşa - ai dansat şi Prodigy...

- Da. Chestiile mai comerciale, aşa... Şi doar singură-n casă! Adică să nu crezi că... în public!

El râdea şi butona telefonul... Butona, butona, semn că scria un mesaj...

"Eleno, s-ar putea să-i scrie maică-sii. Vezi-ţi de mâncarea ta şi fii discretă!"

Îşi vedea de mâncarea ei; el apăsa ecranul... Îl apăsa...

Telefonul lui poposi lângă farfuria ei. Cu textul spre ea.

Emil îi scrisese lui Orlando. Îi scrisese ***"Nu cred că eu sunt cel care-a lovit-o. Fiindcă n-am lovit nici o femeie, niciodată. Cu atât mai mult, mi se pare imposibil s-o lovesc pe femeia pe care o iubesc!!"*** Ete, fleoşc! "În toate există un început" - aşa i-ar fi răspuns ea! Ia - Orlando ce-i răspunsese? ***"1. Dacă o băteam eu, nu se refugia la mine. 2. Dacă n-o băteai tu, s-ar fi refugiat la tine. 3. Hotelul vostru are camere de supraveghere pe coridoare, tu eşti turist iar francezii sunt amabili şi săritori cu turiştii. Încearcă să vezi filmarea de pe holul vostru."*** Mda...

Luă telefonul şi i-l returnă:

- Şi cum o să fie spectacolul gen Prodigy?

- Păi o să fie în două părţi. O parte se va desfăşura pe scenă, în faţa DJ-ilor, iar cealaltă

parte se va desfăşura în mijloc, printre spectatori.

Cum-cum? În mijloc? Păi...

- Cum adică, în mijloc?

- Adică la un moment dat va fi adus "decorul". Acolo se vor desfăşura anumite numere... Fetele vor face contorsionism în nişte sfere mari de metal... Şi în nişte cuburi transparente...

El mânca, ea căsca gura la el şi nu-i venea să creadă că existau asemenea "numere"...

- Numerele de dans nu vor mai fi valsate...

- Aha! Păi atunci, degeaba îşi spun ei *DJ extraordinaire* - dacă nu-s în stare să pună Prodigy în trei timpi, sunt vax!

El aproba, râzând, evitându-i privirea...

- ... Când ziceai că aveţi spectacolul ăsta?

- Primul e diseară; al doilea e miercuri seara.

Aha...

- ... Păi dacă-mi trec vânătăile astea îndeajuns cât să fie acoperite cu fond de ten, poate mă iei şi pe mine miercuri...

Mm? Ce zicea? Se-ndura şi-o lua şi pe ea? Orlando aproba încet cu capul... Zâmbi - adică încercă să zâmbească:

- Promit că n-o să m-apuc să dansez, sau...

Ar fi vrut să-l vadă râzând - ca să n-o apuce pe ea plânsul. Că îi venea să plângă rău! Şi nu ştia de ce! Pur şi simplu, îi venea să plângă - probabil pe sistem nervos, sau...

- ... Îmi amintesc dimineaţa când un individ de doi pe doi te-a trântit pe asfalt şi te-a luat la şuturi, în încercarea de a-ţi lua geanta. Îmi amintesc cum ţipai şi-l loveai cu picioarele şi-l ţineai la distanţă. Tu nu eşti speriată de pumnii lui Emil - eşti speriată de cuvintele lui. Ce dracu ţi-a spus în noaptea aia?

Ce-i spusese în noaptea aia?... Păi...

- ... Ţi-am spus ce-a spus...

- Te rog să mai spui o dată.

Şi-şi aprindea o ţigară... Ea se simţea inundată de lacrimi - apa din corpul ei ţâşnea şi prin glandele lacrimare, şi prin nas, şi-i transpirase şi fruntea şi...

Înhăţă paharul cu apă. Bea încet, să nu se-nnece... Încerca să se liniştească, de fapt. Că, dacă bocea, nu avea nimic de câştigat - îşi umplea nasul cu muci şi umfla ochii total inutil. Aşa că...

Aşa că lăsă paharul pe masă, îşi luă telefonul şi se ridică:

- Mă duc să vorbesc cu şefu', să-i spun că trebuie să improvizăm luna asta. Mulţumesc pentru masă.

Orlando îşi privea, atent, ţigara:

- Nu ţin musai să ştiu. Dar cred că, dacă ai rosti totul, ţi-ar fi mai uşor.

- Poate. Dar nu pot să spun nimic acum. Te rog să nu te superi pe mine...

- Nu mă pot supăra pe tine, şi tu ştii bine asta.

Hm...

Ocoli masa, se aplecă şi-l pupă pe creştet:

- Eşti minunat. Te las să te odihneşti.

Îl lăsa să se odihnească - adică o ştergea repejor, fiindcă nu putea să-i spună... Şi fiindcă era, totuşi, târziu - el avea spectacol azi, aşa că trebuia să se odihnească...

Ieşi, închise uşurel uşa... Camera ei era în dreapta Una, două, trei. Validă cardul şi intră. Şi încuie după ea. Ca să fie în deplină siguranţă.

... Ajunsese să-şi dorească să fie în siguranţă faţă de soţul ei...

"Auzi, proasto? De ce dracu îl tot numeşti «soţul meu»? De ce dracu tot spui că «divorţezi»? Ăla râde şi cu curu' de tine când te-aude! Că sunteţi concubini! N-a catadixit să te ia de nevastă! Degeaba ai făcut tu vrăjeala cu inelele - te-a prostit de mama focului! Ţi-a băgat banii în viloiul lui şi te-a dus de nas!"

Bine, viloiul era pe numele amândurora - dar era ea supărată şi simţea nevoia să fie rea şi să-l ponegrească rău...

Orlando îi spusese "nu mai vorbi aşa". Poate că-i fusese jenă să-i spună "Vezi, că nu-i bine să gândeşti aşa", apropo de Emil şi relaţia lor. Da, ei îi făcea bine; se simţea oarecum răzbunată. Dar după aceea, când gândurile alea îi intrau în minte, viitorul lor era în pericol...

Mai aveau, ei doi, viitor? Între ea şi Emil mai putea fi ceva numit, generic, "viitor"? Mai putea ea, Elena Popescu, în halul în care era, să-l strângă în braţe pe bărbatul care-i făcuse chestia asta? Se îndoia, sincer, că da...

Luă telefonul şi se aşeză pe fotoliu. Alina... Mesaj.

"Bună. Eşti la birou?"

"Bună. Da."

"Care-i atmosfera? Pot să-i sun?"

"Da, cred că e foarte OK să-i suni acum,
că sunt chiar înainte de şedinţa de sumar."

Asta era minunat. Deci, să-i sune... Nu; de fapt, hai să facă videoapel. Cu băiatul dlui Drăghici, că dl Drăghici n-avea Facebook... Connecting... Şi gata - erau "live".

- Sărut mânaa!

Băiatul dlui Drăghici era un tip extrem de politicos. Şi avea reacţii prompte - se apleca spre ecran şi-i pica zâmbetul şi întreba imediat:

- Ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?

Zâmbi şi-i făcu cu mâna:

- Bună...

- Elena, ce s-a întâmplat?

- Să spunem că "s-a întâmplat un accident"...

Chipul lui suferi transformări mari - deveni înţelegător, semi-furios şi semi-îngrijorat:

- OK, am înţeles. Unde eşti acum?

- Sunt într-un alt hotel din Paris. Şi mă gândesc că, în clipa în care o să mă-ntorc în România, există riscul ca concurenţa - sau paparazzi - să mă prindă-n poză. Şi să ajung subiect de cancan.

- Evident că nu te poţi întoarce aşa! Cel puţin două săptămâni eşti "scoasă din joc", cum se spune!

Ridică ghipsul la cameră:

- Să zicem că am căzut şi s-a rupt. Dar restul...

- Restul e problema. Că nu poţi spune "m-a atacat un musulman nebun", dacă nu e soţul tău lângă tine, să adauge "eu eram la maşină, scoteam bagajul şi n-am avut cum să intervin". Păi, ce să zic - asta e! Tocmai ai intrat într-un binemeritat concediu!

- Da şi nu prea...

- Mă îndoiesc că poţi umbla pe-acolo, pe străzi, aşa. Eu zic să te duci la spital, să obţii un document medical, iar pe baza lui o să te trecem în medical.

- Am fost la spital şi am documentul medical.

- Ah, normal! Doar nu ţi-ai pus singură mâna-n ghips! Scuză-mă, dar nu mă aşteptasem - şi e bulversant...

- Nu-i nimic, stai liniştit. O să-mi recuperez aparatul foto şi laptopul - şi-o să încep să-mi scriu materialele.

Dl Drăghici intră şi el în cadru:

- Sărut mâna, Elena.

- Bună ziua, dle Drăghici.

- Elena, uite ce-ţi propun. Tu stai la hotel, da?

- Momentan, da. Dar o să plec de-aici joi.

- Eu zic că poţi sta liniştită acolo. Faci factura pe revistă - şi noi o plătim online.

- Dle Drăghici, e foarte posibil să părăsesc Franţa joi.

Erau uimiţi amândoi... Continuă:

- M-am întâlnit cu o rudă care vizitează Europa; şi mă gândeam să-mi fac recuperarea "pe spezele ei", cum se spune, în Spania.

- Aa, sigur! Cum crezi tu! În orice caz, noi putem să decontăm totul. Tu ce ne scrii? Adică ce-ai reuşit să documentezi până acum?

- Păi am material "original", cum se spune, pentru vreo 20 de pagini. Plus fotografii. Peste astea, aş putea să mai fac texte scurte, legate eventual de sărbători...

Dl Drăghici aproba cu capul. Aproba cu putere, semn că-i plăcea ideea ei. Fiul lui era "cel vorbăreţ" azi:

- În regulă. Te rog, încet, fără să exagerezi - gândeşte-te că eşti în concediu medical iar mâna trebuie să se sudeze dreaptă. Iar revista are destule materiale puse bine pentru "ocazia" sărbătorilor.

Dl Drăghici adăugă şi el:

- Da, Elena - dacă nu ai inspiraţie, sau timp, nu scrie.

Aprobă - şi-i venea să plângă, pentru că erau înţelegători şi n-o băgau în fără plată şi n-o concediau - aşa cum visa Emil...

- În regulă. Atunci ne auzim, sau ne vedem - cum vrei tu!

Aprobă din nou.

- Sărut mâna.

- La revedere.

Şi cam atât. Închiseseră ei. Nici nu se gândise că n-or să se grăbească să se sfătuiască, îngrijoraţi că Popeasca n-o să scrie nimic luna asta...

Deci azi teatrul avea spectacol. Categoric, azi trebuiau să se odihnească! În cazul ăsta, mâine pe la prânz o să-i roage s-o ajute să-şi recupereze aparatul foto şi laptopul. Ca să poată să scrie. Ca să n-o concedieze... spre marea lui satisfacţie...

18,20

Se uita la televizor. Adică prin televizor. Pe telefon, se uitase la modă şi tendinţe de sărbători. Se uitase cu folos, adică îşi făcuse un fel de "plan de atac" şi-şi notase două-trei teme de articole. Dar, de la patru încoace, nu mai putuse să atingă ecranul. Fiindcă o suna dementu' ca un dement, non-stop...

Cioc-cioc! Ştia deja că e Orlando, aşa că se ridică şi-i deschise pur şi simplu.

Ochii negri o priveau drept, veseli:

- Bună!

- Bună.

- Am venit să văd cum eşti.

Îi făcu semn să intre:

- Sunt bine. Am vorbit cu Bucureştiul şi sunt bine.

- Adică...

- Adică nu am reuşit să-i fac lui Emil bucuria şi să-mi pierd serviciul. Dar va trebui să mă ajutaţi să-mi recuperez aparatul foto şi laptopul.

- A, nici o problemă! Hai să le recuperăm!

- Nu. Acum, voi vă duceţi la spectacol iar eu mă uit la televizor şi aflu ce se poartă iarna

viitoare. Mâine dimineaţă, dacă puteţi...

- Mâine dimineaţă, la prima oră.

- Dacă nu, e OK - îl sun pe poliţist şi merg cu el.

- Stai liniştită, că mergi cu mine. Adică cu mine şi cu încă doi băieţi de-ai mei. Doi de-ăia, "bază" - dacă înţelegi ce vreau să spun...

Înţelegea - îi arăta semnul internaţional al musculoşilor care nu se mai vedeau de-atâţia muşchi câţi aveau ei...

- ... Deci eşti OK.

- Da. Mi-am luat pastilele, amorţeala mi-a trecut de tot...

- N-ai mai plâns...

Într-adevăr, nu mai plânsese - se resemnase, imediat după ce discutase cu Alina pe mess şi aflase opinia ei apropo de...

- ... Deci tu eşti bine.

- Da, Orlando. Eu sunt bine. Te rog - du-te la spectacol. Şi fii atent acolo. OK?

- OK.

- Şi nu sta cu mintea la mine - că eu încui uşa, mă uit la televizor şi mă culc devreme. Şi nu-i răspund sub nici o formă, aşa că o să fiu în siguranţă.

Orlando ieşi... şi se opri:

- Bine, Enna...

Aa... Ce şmecher! Ce obrăznicătură şmecheră! Făcuse iar mutriţa aia şmecheră la ea! Îi făcu cu ochiul:

- Hai - s-aveţi baftă!

- Să fie! Încuie uşa!

El nu pleca până nu încuia ea uşa! De parcă n-ar fi putut s-o descuie după ce pleca el! Dar... Dar, aprecia gestul. Îi arăta ei că era importantă. Şi că era o companie dorită. Aşa că închise uşa şi-o încuie. Şi reveni la televizor.

Lăsase telefonul pe silent, în priză. Ca să aibă baterie. Întrucât dementul suna non-stop iar ea nu stătea cu ochii pe ecran tot timpul, riscul de-a pierde un telefon important era mare. Aşa că, din când în când, îi dădea reject şi accesa lista de apeluri. Şi verifica să n-o fi sunat poliţistul, sau Alina, sau şeful...

Se reaşeză în faţa televizorului. Dacă telefonul îi era ocupat cu dementul ăla...

21,20

Se făcuse nouă şi-un sfert. Opt şi-un sfert în România. Copiii mâncaseră, probabil; aşa că ăsta era un moment bun să-i sune...

Păi, hai să-i sune.

Realizase, în jurul orei opt, că ea avea patru telefoane. Iar Emil suna doar pe unul dintre ele. În caz că-i pica fisa, ar fi putut să sune şi pe-al doilea. Dar n-avea patru urechi, aşa că ea avea la dispoziţie cel puţin două telefoane. Îl luă deci pe celălalt telefon personal şi selectă What'sApp-ul Georgetei. Şi inima i se strânse, scurt, fiindcă îi şi simţea micuţei supărarea...

Lăsă telefonul pe masă. Unde erau medicamentele?... Calmante - care erau calmantele?... Aha! Câte avea voie să ia?... Trei pe zi. Ghinion - ea va lua patru azi. Avea mare nevoie de pastila asta...

Bun. Şi-acum, se muta la masă. Lumina pica bine, adică Georgeta o s-o vadă...

Suna. Ea ofta şi încerca să înghită nodul din gât, pentru că o să-şi supere rău copiii...

Răspunsese! Aha! Uite-o! Era... Era supărată. Punea telefonul în suport şi era supărată. Ochii albaştri o priviră drept:

- Bună, Elena.

Înghiţi din nou nodul ăla nesuferit, cauzat de conformarea copilului la cerinţa ei... şi încercă să zâmbească:

- Bună, Georgeta. Te-am deranjat? Aveai treabă?

- Nu. Aşteptam să mă suni.

Serios? Ridică sprâncenele... Puştoaica nu zâmbi:

- Tata mi-a spus că o să mă mai suni. Şi mi-a spus să-l ţin pe George departe de telefoanele tale.

Deci şi el încerca... Oare nu cumva el încerca să-şi atragă deja băiatul de partea lui? Se încruntă scurt:

- Te rog să-l chemi la telefon.

- Tata te roagă să nu-l ceri la telefon, pentru că el nu ştie nimic. Şi e mic şi-o să plângă dacă te-apuci să-i spui că nu mai vrei să fii mama lui şi-l părăseşti.

Durerea pusese în mintea Georgetei cuvintele ideale, care zgândăreau la maximum rana din sufletul ei...

- E în camera lui, la calculator, cu căştile pe urechi. Dar, sigur - dacă vrei, eu îl chem! La urma urmei, cine sunt eu, să mă bag în certurile voastre?!

- Tu ce crezi - e bine să-l chemi?

- Nu.

- Atunci nu-l chema.

Bun. Primise o aprobare. N-o să-l cheme... Deşi pe ea o durea sufletul, fiindcă îi era tare dor de băiatul ei... Georgeta continuă, cel puţin sarcastic:

- Sau, scuză-mă! Poate ai sunat special ca să vorbeşti cu el!

- Nu, am sunat ca să vă văd.

- De ce?

Oare când dezvoltase Georgeta asemenea răutăţi "de om mare"? Oare i le predase, la urgenţă, cumnata lui Emil?... Era posibil! Deşi fuseseră amândoi de acord ca femeia aia să rămână în preajma Georgetei, în măsura în care propriul bebeluş îi lăsa ceva timp liber, practic o primiseră în casa lor la orice zi, la orice oră! Iar Georgeta era foarte ataşată de ea! Probabil că o sunase şi-i spusese deja... sau poate-i spusese Emil, disperat că o să-l piardă pe George, sau...

- De ce-ai sunat ca să ne vezi? Ţi-era dor de noi?

O privea lung... Privea răutatea aceea copilărească, teatralul din comportamentul Georgetei... Oftă greu:

- V-am sunat ca să profit de faptul că sunteţi singuri.

- Suntem cu bona.

- Sunteţi fără Emil.

- Ce-are a face tata în toată chestia asta?!

Oare... Oare avea vreun rost să-i explice? Avea sentimentul că nu. Georgeta n-o s-o asculte. Aşa că...

- Da, în fine! Deci, suntem cu bona. Dacă vrei să vorbeşti cu noi aşa, vorbeşte. Dacă nu, nu.

... Asta nu era Georgeta pe care-o ştia ea. Nu era Georgeta ei. Răutatea aia inoculată în ea o urâţise. Îi dăduse aerul ăsta fals, de falset prost...

- Am sunat ca să-ţi spun că n-o să vă părăsesc niciodată.

Copilul de pe ecran îngheţase. Copilul ăla se transformase într-o statuie - şi nu ştia cum să reacţioneze, dacă să se bucure sau... Încercă să-i zâmbească:

- Tu, pentru mine, eşti Micuţa Minune. Aşa te-a numit mintea mea atunci când ai intrat

în casa mea de la Circ şi-ai spart singurătea în milioane de cioburi - Micuţa Minune. I-am spus atunci lui Emil că vreau să-mi dea mie Ducesa lui. Mi-a dat şi mie din tine - dar lui i-ai dat întotdeauna 51%. Nu m-am supărat. Mi s-a părut normal să primească mai mult, de vreme ce era tăticul tău şi nu te dezamăgise niciodată...

Georgeta nu spunea nimic. O privea şi-atât. Era serioasă. Părea că-şi ascunsese răutatea, sau... În fine!

- Şi tu, şi George sunteţi copiii mei. Indiferent ce-o să se mai întâmple - eu o să am întotdeauna în suflet o fetiţă pe care-o s-o numesc Micuţa Minune şi...

Şi, iată - fetiţa de pe ecran apăsase telefonul roşu şi-i închisese-n nas...

"La urma urmei, Eleno, tu de ce-ai sunat-o? Ca să-i mai spui o dată că o părăseşti? Crezi că ea, la 13 ani, nu ştie că o să-ţi iei băiatul şi-o să plecaţi departe de ea? Iar ea o să rămână cu bărbatul care nu-i tatăl ei natural şi care e direct responsabil pentru plecarea voastră? De ce-ai sunat-o? Ca să-i spui ce?"

O sunase, ca o proastă, ca s-o facă să sufere! Ca să-i amintească de despărţirea de Emil şi s-o facă să plângă! Aah, ce prostie!

Lăsă telefonul pe masă, lângă celelalte... Păcat că n-avea laptopul la ea - s-ar fi cufundat cu mare plăcere în scrierea celui mai amplu reportaj posibil... Chiar şi-aşa, cu o singură mână - ar fi scris încet, cu atenţie, să nu greşească literele...

Tresări - o piuia telefonul! Georgeta era! Şi era ciudat! Adică... Adică îi închisese acu' nici un minut! Ce naiba! Oare nu-i închisese? Oare se întrerupsese convorbirea? Se grăbi să-i răspundă...

Micuţa Minune avea lacrimi în ochi. O privea, privea ecranul şi vedea că dădea să plângă... Oftă greu:

- Nu plânge. Aşa a fost să fie. Şi-ţi jur că, atunci când o să vrei să ne vedem, o să ne vedem. O să las baltă totul, indiferent de ceea ce-o fi să fac în clipele alea, şi-o să vin la tine şi-o să stăm împreună. Bine?

Puştoaica aproba grăbită cu capul...

Plângeau amândouă - că, la urma urmei, ce dracu mai aveau de făcut, nu? Ce mai era de făcut pentru ele două? Ea, vacă bătrână care nu se mai apuca să facă copii la 40 de ani... şi ea, copil care pierdea a treia mamă...

... Era cumplit pentru Georgeta să realizeze că pierdea a treia mamă deja - că, dacă va fi să fie o altă femeie în viaţa lui Emil, ea o să aibă "mamă de-a patra"...

Oftă greu şi... Şi insistă:

- Oricând ai nevoie de mine - eu o să fiu lângă tine. Ai auzit, da?

- Seara n-ai să fii lângă mine. Şi nici în cursul zilei. O să te duci la redacţie, sau prin magazine, sau pe la casele de modă...

Hei! Oare nu cumva... Zâmbi, încercând s-o încurajeze să spună adevărul:

- Scumpa mea, nu cumva i-ai spus tu lui Emil că ai nevoie de mine acasă? Adică să te ajut la unele lucruri, sau la teme, sau... Nu ştiu - i-ai dat cumva senzaţia că îţi doreşti să stau acasă, cu voi?

- ... Nu. Dacă despre asta a fost vorba, nu. Dar George i-a mai spus că ce bine ar fi fost dacă mami ar fi fost lângă el de dimineaţă! Că cică s-ar fi trezit mult mai uşor dacă îl trezea mami. Răsfăţuri de copil, na!

Aha! Răsfăţuri care-i alimentaseră lui Emil dorinţa de-a o vedea "dezlipită" de toţi bărbaţii ăia celebri şi de sală şi de spa şi de masaj şi de toate celelalte... care-i ridicau lui suspiciuni, sau...

- ... Ţi-a reproşat că nu eşti lângă noi?

- Mi-a reproşat multe. Inclusiv că nu sunt lângă voi. Şi n-a ştiut s-o spună frumos, civilizat - că, dacă o spunea frumos, îmi rearanjam agenda în aşa fel încât să plec dimineaţa mai târziu.

- Dar ai fi venit seara mai târziu, aşa că ar fi fost acelaşi lucru. În fine - la urma urmei, toate astea nu mai contează. Faptu-i consumat! Mă uit la tine şi-mi dau seama că, dacă mi-ar fi făcut mie aşa, aş fi sunat la Protecţia copilului, să mă ia şi să mă ducă la orfelinat...

- Scumpa mea...

- Lasă, stai liniştită! O să ne vedem pe net! Nu-i aşa? O să ne mai sunăm! O să mai vorbim... Dac-o fi să găsească vreo prostănacă de-aia încuiată-n cartea de bucate, poate o să mă mai înveţi tu nişte şmecherii vestimentare...

Hm! Şi cretinul ăla o acuzase că crescuse copii-cocote!

- Oricând vrei să vorbim, vorbim. Şi la trei noaptea! Auzi? Oricând! Şi oriunde! Doar îmi zici unde să vin, şi eu vin! Auzi?

Georgeta aproba...

- ... Te rog... Nu ştiu cum să facem cu George...

- Stai liniştită, că lucrurile sunt sub control. Încă sunt sub control! L-a sunat tati şi i-a spus că tu faci baie... Şi că eşti foarte obosită, că munceşti mult...

Nu mai putea să vorbească biata fată, că o bufnise plânsul rău...

- ... Nu mai plânge. Or să te vadă plângând şi-or să spună că eu te fac să plângi!

- Şi-or să te urască pe tine! Aşa e! Las' că beau nişte apă rece şi...

- Şi te rog mult să nu mai plângi. Ai încredere în mine - da? Te rog să ai încredere! Ştii că sunt un om de cuvânt, da?

- Da, ştiu.

- Ştii că, atunci când zic eu o vorbă, aşa e - da? Ştii că-mi respect cuvântul! Eu îţi dau cuvântul meu că n-am să te părăsesc. Nu pe tine! Da?

- Da.

- Tu o să rămâi întotdeauna Micuţa Minune care-a spart singurătatea în milioane de cioburi. Şi care mi-a demonstrat că sunt capabilă să fiu mamă - că să ştii că, înainte să te cunosc pe tine, simţeam că aş fi cea mai proastă mamă din univers, indiferent ce fel de copil o să aibă următorul meu soţ! Tu mi-ai arătat că...

- Elena...

Plângeau amândouă ca două proaste! Şi-asta, de ce? Din cauza lui Emil! Din cauză că vedea el amanţi şi adultere pe pereţi şi-o voia legată de coada cratiţei!

Se auzi un pocnet. Iar Georgeta tresări şi apăsă, probabil, telefonul roşu - că legătura se întrerupse...

Se îndoia că o s-o mai sune azi. Dacă intrase bona, era rău. Dacă intrase George, era limpede că o s-o bată la cap cu "de ce plângi"...

Lăsă telefonul... şi ignoră aparatul cu afişajul aprins. Ia să dea ea un pic mai tare, să audă discuţia! Nu putea "să recenzeze" un creator doar uitându-se la poze, nu?

8 decembrie 2020. Marţi.

1,15

"Enna..."

"Enna, eu sunt, Orlando..."

Cum-cum? Ce se-auzea? Era aievea, sau doar în mintea ei? Visa ceva negru-negru; greu de crezut că stătea Orlando în bezna aia...

"Enna, dormi?"

Hait! Orlando era! Şi nu era-n vis! "Eleno, trezeşte-te!"

Deschise, greu, ochii. Vedea prin ceaţă rău de tot...

- Stai! Închide ochii!

OK - închidea ochii...

- E unu şi-un sfert. Acum am reuşit să ajungem...

OK, deci venise să-i spună că ajunseseră cu bine...

- M-a sunat inspectorul şi mi-a spus că Emil a achitat încă o săptămână de cazare.

Aoleu! Deschise ochii - adică Emil

- Închide ochii. Zicea că azi până-n doişpe trebuia să elibereze camera - iar el o mai ţine o săptămână. Închide ochii, că fuge somnul!

Zâmbi şi încercă să se ridice măcar într-un cot. Şi bineînţeles că nu reuşi...

- Stai acolo cuminte. Deci de dimineaţă, când te trezeşti, eu zic să suni la hotel, să te prezinţi şi să le spui că doreşti să profiţi de absenţa lui din cameră şi să ridici unele bunuri care-ţi aparţin. Aşa că să facă bine să-ţi pregătească cartela de rezervă... Ştii tu!

- Ştiu...

- Şi-apoi facem cum am stabilit. Îl momim în cafenea şi mergem să-ţi recuperezi lucrurile.

- OK.

- Ţi-ai luat pastilele?

- Da.

- Bine. Fă nani mai departe, da?

- Da.

Fu sărutată pe frunte... Îl auzea îndepărtându-se...

Deci poliţistul... Emil mai stătea şapte zile, socotind probabil că...

Nu ştia cum reuşea omul ăsta s-o "redreseze" de fiecare dată, dar uite că o trezise şi vorbiseră şi-acum simţea cum adoarme cu viteza luminii...

9,15

Aoleu! Suna! Deschise repede ochii... Telefonul! Suna!

"Dacă tot tu eşti, să mor de nu vin la tine la hotel şi-ţi crăp capu'!" Deci, dacă era tot Emil, o să aibă surpriza vieţii lui!

Aoleu! Inspectorul era! Repede!

- Alo-da!

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa, dle inspector.

- V-am sunat ca să vă spun că ancheta trenează. Şi că, probabil, n-o să putem să-l identificăm pe atacator.

- Ştiu. Staţi liniştit, că nu e nici o problemă.

- Dvs. sunteţi bine?

- Da, sunt bine. Adică încep să mă refac. Rănile încep să se vindece.

- Aş dori să vă fac o vizită.

- ... Ah, desigur! Sunt la hotel, în camera mea!

- Ştiu. Urc imediat.

- ... Vă aştept.

Ciudat - inspectorul o controla? Sau... De fapt, de ce-o controla? Ca să vadă dacă nu cumva

dormea Orlando la ea? Sau ea la Orlando? Hm...

Intră în baie, luă halatul şi... Şi-l puse pe umeri - era o nemernicie de-aia strâmtă, croită pentru femei fără ghips la mână. Şi n-avea rost să-l îmbrace doar jumate. Nici n-ar fi reuşit să facă aşa mişcări ample! Încă o dureau muşchii, mai ales când se ridica din pat după nişte ore de nemişcare...

Cioc-cioc-cioc! Se grăbi să-i deschidă uşa.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Şi-l invită, cu un gest larg, să intre şi să verifice dacă Orlando era sub pat sau în şifonier... Inspectorul intra... Ea încuia uşa, că nu voia să afle că Emil trecuse la un nou nivel de şmecherie şi-l filase pe inspector sau...

- Într-adevăr, e mult mai bine.

Serios? Aşa i se părea lui! Negrelile erau acolo, pe faţa ei - le văzuse adineauri, când intrase-n baie după halat! Se aşeză în faţa lui, vizibil deranjată de prezenţa acelui individ...

- ... Dl Popescu a solicitat, ieri, să vadă filmările camerei de supraveghere de pe hol. A ajuns până la directorul hotelului, care s-a grăbit să mă anunţe şi pe mine. Aşa că m-am dus la hotel şi le-am vizionat împreună, cum se spune...

Dădu să-şi dea o palmă dreaptă peste frunte, dar greutatea ghipsului o opri la timp - şi doar oftă greu... Inspectorul îşi compuse un ton înţelegător-sfătos:

- De ce nu mi-aţi spus că el v-a agresat? De ce aţi încercat să-l protejaţi?

- Pentru că, de 20 de ani, e poliţist. Şi pentru că are, din timpul primei căsătorii, o fetiţă înfiată. Dacă se află în România, el poate să-şi piardă serviciul. Şi chiar dacă nu-l pierde, pierde cu siguranţă copilul - care ajunge la orfelinat. Şi n-am intrat în viaţa lor ca s-o distrug şi să-i despart pe ei doi...

- ... Înţeleg... Din câte am vorbit cu el şi-am observat şi eu, n-a ştiut. Adică a avut atât de mult alcool în sânge, încât nu-şi mai amintea nimic din drumul spre hotel şi revederea cu dvs. A fost de-a dreptul răvăşit când v-a văzut fugind desculţă, plină de sânge, cu mâna băgată pe sub cureaua genţii... Cum să vă spun... L-am simţit că e la un milimetru de-a spune "clar, eu am bătut-o, sunt un nemernic, vă rog să mă arestaţi".

Poliţistul zâmbea, vesel de aşa ispravă ce făcea el - şi-anume, îşi ajuta omologul să se-mpace cu concubina. Ea nu zâmbea. Că n-avea de ce. Ea îl privea şi aştepta să-i treacă accesul de veselie, să zică ce-avea de zis şi să se uşchească. Hm...

- Mi-a spus că, citez, "e evident cum au decurs lucrurile". Şi că, citez, "e evident că nu pot pleca de-aici fără ea".

- Nu suntem siamezi, avem paşapoarte individuale iar biletele de avion au rămas la el.

Inspectorul îi aruncă o uitătură de-aia "solidară cu omologul":

- Spunea că trebuie să vă împace cumva, pentru că vă aşteaptă copiii acasă...

- Mai degrabă trebuie să mă împace ca să nu mă apuc să-i iau băiatul!

- ... Aţi spus că e fată! Şi că e înfiată!

- Avem şi-un băiat. Din concubinajul nostru a rezultat un băiat. Care va ajunge la mine, în grija mea şi sub atenta mea supraveghere.

Poliţistul simţea, probabil, nevoia unei replici. Pe care n-o găsea în memorie, pentru că ea se uita drept la el şi-i vorbea răspicat şi-avea vânătăi negre pe faţă...

- Eu am vorbit cu amândoi - şi cu dvs, şi cu el. Şi sunt sigur că veţi găsi o rezolvare avantajoasă pentru toată lumea.

- Şi eu sunt sigură că ne vom despărţi repede, amiabil.

- Înţeleg... Din câte mi-a spus dl Popescu, este primul dvs conflict fizic.

- Da, e prima oară când mă bate. Putem spune că tocmai a inaugurat şi această metodă de convingere, nu?

Şi-i rânji frumos, amabil. Individul nici nu clipi mai altfel:

- În cazul acesta, constatând că tot ceea ce mi-a spus dl Popescu a fost confirmat de către dvs, nu-mi rămâne decât să vă îndrum către o reconciliere amiabilă.

Se sprijini de spătarul scaunului:

- Dle inspector Deschamps, aş avea o rugăminte uriaşă la dvs.

- Vă ascult.

- Eu sunt jurnalist. Scriu la o revistă de modă care se numeşte Femme fatale. Sunt cotată ca fiind printre primii zece cei mai iscusiţi jurnalişti de modă din capitala României. Am venituri cu mult peste media breslei mele, deoarece primesc comision din contractele de publicitate pe care le mediez. În plus, primesc o mulţime de alte beneficii, ca de exemplu haine gratis sau reduse 90%, abonament la sală, la spa, la fitnes, la masaj, la salon - la toate serviciile de care se poate bucura sexul slab, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

- Da, înţeleg.

- În timpul micii noastre altercaţii nocturne, dl Popescu mi-a reproşat sârguinţa cu care mă ocup de revista la care lucrez şi de unde primesc sumele considerabile despre care v-am spus. De asemenea, m-a asigurat că "ştie el" de ce anumite femei adulterine primesc tot felul de cadouri gen spa, masaj, haine, excursii la Paris etcaetera. Şi m-a asigurat că locul meu este acasă, lângă cratiţă şi copii. Care copii ar trebui să nu mai "deguste" din bun-simţul care-i obligă să nu se-mbrace ca nişte clovni jumuliţi de maidanezi prin parcuri; că, dacă sunt capabili să-şi pună pe ei două obiecte vestimentare de aceeaşi culoare, sunt cocote. Dle inspector, vă rog - credeţi că mă puteţi însoţi în camera de hotel pe care-o ocupă acum dl Popescu? Căci am acolo laptopul şi aparatul foto de serviciu. Şi, date fiind ultimele evenimente, mi-e teamă să interacţionez cu dl Popescu "între patru ochi", cum se spune, mai ales când trebuie să-i spun şi motivul...

Îl făcuse KO. Individul se gândise că "le punea o vorbă bună" şi-i împăca şi gata - şi omisese să se-ntrebe "da' victima o vrea să se-mpace?"... Zâmbi amabil:

- Dacă nu puteţi, nu-i problemă. Dl Sorrenti mi-a promis că ia doi băieţi de-ai lui şi mă ajută să le recuperez. Dar n-aş vrea să implic trei nevinovaţi în problemele mele personale...

- ... În mod normal, poliţia franceză nu se amestecă în disputele casnice.

Ce măgari erau bărbaţii uneori... Se ridică:

- În cazul ăsta, voi încerca să evit o confruntare între cei doi. Dacă-mi reuşeşte, bine; dacă nu...

"Dacă nu, te sun, să vii să iei declaraţii despre cum s-au luat la-ncăierare." Şi cam atât. N-avea ce altceva să-i mai spună, în afară de "mulţumesc" şi "la revedere"... Inspectorul se ridică:

- Sper să găsiţi o cale de mijloc, dvs şi dl Popescu. Din câte am observat eu, regretă sincer cele întâmplate.

Ei, la dracu! Ăsta se-ntrecea cu gluma! Răspunse tăios:

- Mulţumesc pentru sfaturi. Dat fiind că va trebui să dau ochii cu el cel puţin la tribunal, când se va discuta custodia băiatului, voi consulta un psiholog după ce mă întorc în România. Să vedem după aceea cum mă mai simt şi dacă îl mai pot dezlipi pe dl Popescu de imaginea pumnului care zboară spre fruntea mea.

Bărbatul o privi lung, mai rece şi imobil ca niciodată:

- Îmi pare rău că aţi trecut prin această experienţă nefericită tocmai aici, pe teritoriul Franţei, tocmai în vacanţă şi tocmai în preajma sărbătorilor.

Dădu scurt din cap spre dreapta - adică *shit happens*! Mai avea şi alte cuvinte drăguţe de rostit la adresa lui Emil Popescu, poliţai cu pumn de fier şi tehnică de mare valoare? Nu - individul ieşi:

- La revedere.

- La revedere.

Închise, încuie... şi concluzionă că inspectorul nu pricepuse nimic. Şi deci, mai bine că nu trebuia să se ducă cu el să-şi recupereze bunurile. Decât asemenea aliat, mai bine lipsă!

Era... Era nouă jumate. Orlando şi băieţii sigur dormeau duşi! Era deci momentul ideal

pentru ca ea să mănânce ceva şi să-şi continue documentarea! Acuşi recuperau laptopul - iar ea nu ştia ce să scrie! Hm...

14,30

Orlando tăcea. Era foarte tăcut. De când deciseseră că "la două jumate plecăm", devenise tăcut - şi merseseră în tăcere, şofase în tăcere, butonase telefonul în tăcere... Sigur, nici n-ar fi putut să vorbească, dacă butona acolo! Păi ori scria, ori vorbea! Nu?

Orlando "îşi selectase" doi băieţi "ca brazii". "Baze", cum le zicea el. Bărbaţi de-ăia tineri şi puternici, care ţineau pe umeri coloana de şapte acrobaţi. Erau francezi: Robert şi Louis. Erau, culmea încurcăturii, căţărători! Adică erau specialişti în pereţi de munte - naturali sau artificiali - şi aveau numere de forţă. Ei se puteau ridica, prin forţa unei singure mâini, oricum şi oricât şi oricând, indiferent de poziţia finală pe care trebuia s-o aibă corpul lor. Erau atât de puternici, că-i era milă de bietul Emil - în caz că bărbatul ei clipea mai altfel...

Apropo! Unde dracu era omu' ăla? Adică ce dracu făcea? Nu ieşea şi el la o plimbare mică?

... De fapt, avea ea o teribilă stare de nervozitate. Şi era linişte în maşină, iar Robert şi Louis nu-i spuseseră nimic - dar ea ştia că ei ştiau totul şi ştia şi ce gândeau băieţii ăştia doi...

Aşteptau în Mercedes. Orlando îi scria lui Emil - n-o lăsase să-i scrie ea, ca să nu fie acuzată că ea avusese ideea să-l mintă şi să-l trombonească...

- ... Gata. A muşcat momeala. I-am spus ca la fără un sfert să fie în recepţia hotelului nostru. A zis OK şi-atât. Deci, ne uităm la uşă şi aşteptăm...

Se uitau, toţi patru, la uşa hotelului unde era Emil cazat - iar ea se lăsa uşurel mai jos pe scaun, nu care cumva s-o vadă când iese...

Probabil că bărbatul ei era în izmene, sau se bărbierea - şi mai dura până pleca spre întâlnirea cu ea...

De pe bancheta din spate, unul dintre băieţi şopti, în franceză:

- Şi dacă e deja în recepţie? Dacă o aştepta oricum acolo?

Adevărul era că ei ieşiseră pe uşa personalului, pe undeva prin spate... Orlando butona iar telefonul... Brusc, tânărul de la volan zâmbi:

- Eşti genial. Karl spune că e în picioare, în mijlocul recepţiei. Şi că pare, citez, "capabil de orice". Haideţi!

Da, hai! Hai repede! Că nu erau foarte departe hotelurile, unul de celălalt! Odată îi venea poliţistului în minte ideea complotului - şi ştia să fugă ca nimeni altul din secţia lui! Dacă năvălea peste ea în camera de hotel, dacă-l vedea dând uşa de perete şi gâfâind în hol, roşu şi transpirat şi "gata încălzit pentru acţiune", era foarte posibil să facă infarct - să-i stea inima, pur şi simplu...

Intrară în hotel.

La vederea ei, tânărul de la recepţie se grăbi să ridice receptorul. Orlando mergea drept spre el; decise să nu facă ea notă discordantă, aşa că îl urmă...

- Bună ziua. Dna Popescu doreşte să-şi recupereze bunurile. Vă roagă deci să-i daţi cartela de la cameră.

Individul ridică sprâncenele la ea. Aprobă, aşa că insul rânji cu maximul de amabilitate disponibil la ora prânzului:

- Desigur! Poftiţi! Paza noastră o să vă însoţească, pe parcursul şederii în hotelul nostru.

Şi rânjea la ea! Cum adică?

N-avu timp să se gândească la asta - mâna lui Orlando o prinse de braţ. Aşa că se lăsă pur şi simplu remorcată... prin recepţia aia...

Intră în lift. Şi ea, şi Orlando, şi băieţii, şi doi bodyguarzi. Îngrămădeală mare - şi cum ea era cea mai "mărunţică" dintre ei, avea sentimentul că o cam striveau... Încerca să-şi protejeze mâna, deşi n-avea de ce să facă asta, că o protejau ei şi-avea destul loc...

Pâc! Ajunseseră. Cutia metalică se golea cu repeziciune... Ieşi şi ea şi se lăsă remorcată - Orlando era un băiat minunat şi zău că nu ştia ce s-ar fi făcut fără ajutorul lui... şi-al celor doi băieţi, Robert şi Louis, gentlemani de-o discreţie teribilă... Uniforma care mergea în faţa ei se opri... Piu! Ăsta cardul fusese! Ajunseseră la uşă.

- Dnă Popescu, nu vă impacientaţi. Sunteţi în perfectă siguranţă aici, în hotelul nostru.

Aprobă cu capul - ştia ea cât de în siguranţă era în hotelul lor!

- Staţi atât cât aveţi nevoie să staţi. Noi ne vom asigura că nu veţi fi deranjată.

Cum-cum? N-apucă să se dezmeticească, că Orlando o remorcă iar...

Era în cameră.

Uşa se închise şi se încuie. Aoleu! Încuiaseră uşa! O încuiaseră înăuntru! Piruetă - şi dădu să se repeadă să... Dar Louis zâmbi:

- N-o să intre neinvitat - asta e sigur!

Aprobă, încă speriată de perspectiva de-a fi încuiată în camera în care i se întâmplase porcăria asta... Orlando îşi umplu tonul vocii cu lapte cald şi miere multă:

- Hai să vedem pe unde ţi-a pus lucrurile. Hai! Deci, căutăm un laptop şi-un aparat foto...

Da. Ea le pusese în şifonier. Mai erau oare acolo? Trase de uşă... Iată-le. Le luă şi oftă uşurată:

- Le-am găsit. Putem să mergem.

- Nu mergem fără haine.

Poftim?

- Şi fără trusă de farduri şi foehn şi papuci şi prosop personal.

Da' ce-i venise? Adică, da, OK, acum stătea în hainele colegelor lui! Dar în maximum două zile o să poată ieşi la cumpărături!

- Îţi iei totul. Că el n-o să ţi le ia - şi e păcat de ele.

- Nu am nevoie de ele. Nu dau doi bani pe cârpele astea! Tot ce voiam este laptopul şi aparatul foto!

Ochii negri străluciră scurt - iar el mârâi printre dinţi:

- Şi renunţi tu la mulţumirea sufletească pe care ţi-ar da-o imaginea hainelor lui alături de spaţiile goale de prin mobilier?

Păi...

- O să se-ntoarcă aici - fie diseară, fie în următoarele cinci minute. În funcţie de cât de iute de minte e. Imaginează-ţi ce mutră va face când va observa că lipseşte valiza ta. Şi se va repezi la şifonier, va trage de uşă şi...

Rânji cu satisfacţie:

- Şi oricum aveam nevoie de haine şi toate celelalte!

Încă de la început, avusese impresia că Robert înţelegea româna. Acum primea şi confirmarea - tânărul chicotea, privindu-şi cu maxim interes manichiura... Păi, hai să împacheteze!

Orlando îi adusese valiza şi-o desfăcuse pe pat. Ea îşi căra hainele, două câte două. Nu le putea lua cu ambele mâini, ele erau pe bază de lycra sau mătase aşa că se cam desfăceau... În privinţa hainelor ei, Orlando nu se grăbea să-şi ofere ajutorul, semn că avea el ceva în minte - ceva ce-l împiedica să se implice chiar 100%...

"Eleno, păi nici nu se poate implica 100%! Că nu-i frati-tu - ci doar fostul amant din tinereţe!" Privind lucrurile prin prisma asta, chiar ar fi fost o tâmpenie ca Orlando să-i pună bikinii în valiză... Tocmai de-asta, nu-i cerea s-o ajute nici măcar cu blugii, sau... Dealtfel, mergea chiar repede! Ia uite, ce repede umpluse valiza! Mai avea trusa de farduri, gelul de duş... Prostioarele de prin baie. Pe care o să le ignore, fiindcă avea la hotel gel de duş.

Intră în baie, luă trusa de farduri... şi luă şi gelul de duş - că nu se ştie dacă or să stea la hotel sau nu. Şi nu se ştie dacă vor sta într-un hotel care oferea şi asemenea produse! La o stea, de exemplu, trebuiau să fie mulţumiţi dacă primeau apă...

Era un pic euforică, pentru că îşi imagina mutra lui Emil atunci când o să vadă rafturile goale, valiza lipsă...

Ridică privirea spre oglindă...

Rănile începuseră să se vindece. Rănile fizice. Întrevăzuse deja ieşirea din tot ceea ce însemna "Emil Popescu", aşa că rănile psihice se videcau şi ele. Momentan, rănile sufleteşti stagnau. Adică n-avea ea timp să se gândească la ele - şi nici luciditatea necesară pentru chestia asta. Se gândise la modă în ultimele ore, aşa că se simţea mai bine azi...

O să se despartă de Emil. O să facă ea cumva să-i reuşească despărţirea asta - adică să rămână băiatul la ea. Va trebui să găsească o cale de a-i interzice lui Emil să se mai apropie de ea sau de George. O s-o găsească, împreună cu avocatul. O să-şi angajeze un avocat bun - cel mai bun disponibil! Băiatul ei trebuia să rămână cu ea! Nici nu concepea altfel! Şi-aşa, o să-i fie infernal de greu lui Emil s-o crească singur pe Georgeta! Darămite dacă rămânea cu ambii copii!

"De ce spui că-i va fi infernal de greu? Nu-l crezi în stare să-şi găsească o casnică de nădejde care să-l ajute?"

La urma urmei, nu era vreun bocciu beţivan şi curvar, şi-avea serviciu bun, avea şi fizic...

Oftă scurt - la urma urmei, o să fie ce-o să mai fie şi nimic mai mult. Nu?

Reveni în cameră, aşeză şi ultimele cutii în valiză şi-o închise. Iar Orlando o încuie... şi o prinse de umeri:

- Bărbatul tău este nu genial, ci paranormal de-a binelea. E la uşă.

Cum-cum-cum? La uşă? Nu se poate! Sări în spate, şoptind speriată:

- Şi cum ieşim de-aici?

- Aşa cum se iese - normal, pe uşă. Dacă bodyguarzii nu-i fac faţă, să ştii că băieţii mei îl dovedesc dintr-o mişcare!

- Nu! Nu vreau să aveţi voi probleme! Las' că se ocupă bodyguarzii!

- Repet: dacă bodyguarzii nu se descurcă cu el, noi n-o să avem probleme în a-l ţine departe de tine. Bine?

Aprobă repede.

- Nu te sperii!

Negă, deşi se speriase deja - dar nu mai conta, totul era să reuşească să plece de-aici! Adică s-o ajute pe ea să plece cu bine de-aici!

- Enna?

Da?

- Eşti calmă, da? Nu uita că Emil tocmai a trecut la o nouă metodă de persuasiune - şi anume, spaima. Te convinge speriindu-te. Nu-l lăsa să te sperie, da?

Aprobă.

- Că, dacă-şi dă seama că te poate convinge speriindu-te, o s-o tot facă...

Aproba... Orlando îi puse aparatul foto de gât:

- Îl ţii tu pe-ăsta, iar eu ţin laptopul. Bine?

- Bine.

- Gata? Plecăm?

Aprobă... Robert descuie şi ieşi. Şi închise uşa după el, semn că aşteptau rezultatul negocierii... Îi auzea vorbind pe hol, dar nu le înţelegea cuvintele - hotel bun, pereţi bine izolaţi, bodyguarzi discreţi... Nu cumva era singura care nu înţelegea cuvintele? Că mai avea ea când şi când momente de "surzenie"! Îl privi lung pe Orlando:

- Ce zic?

- Nu se înţelege. Dar ceva îmi spune că zic multe lucruri despre poziţionare - a ta şi a lui. Pe ce parte a holului treci tu, pe ce parte a holului stă el şi aşteaptă să treci...

Asta nu era tocmai bine - că dacă bărbatul ei, poliţist cu ştate vechi şi tone de şmecherie-n cap, se prinsese de păcăleala cu "aşteaptă-mă în recepţie" şi mai şi reuşise să ajungă de la un hotel la altul în câteva minute, era floare la ureche pentru el să încropească un atac, mai ales atunci când era informat dinainte asupra "poziţionării trupelor"...

Uşa se redeschise. Orlando ieşi... şi întinse mâna spre ea. Dădu să-l ia de mână - şi realiză în ultima clipă ce fusese cât pe ce să se-ntâmple, aşa că îl luă de braţ. Şi ieşi şi ea.

Într-adevăr, Emil fusese "arestat" la vreo zece metri de uşă, pe partea stângă a holului. Bodyguarzii "îl împresuraseră" mai mult sau mai puţin realist - se aşezaseră de-a dreapta şi de-a stânga lui. Conform cu fişa postului, cu procedurile meseriei, dar un pic prosteşte - că aveau, totuşi, de-a face cu un poliţist. De-ăla activ. În fine...

Emil nu-şi lua ochii de la ea. Atunci când ieşise şi ea, îl căutase cu privirea - şi-l văzuse tresărind, dând să se-aplece spre ea de parcă chiar ar fi intenţionat să vină la ea... Şi-apoi Emil renunţase la idee. Renunţase, probabil, la toate ideile pe care le avusese în minte. Văzuse vânătăile negre şi ghipsul - că stătea cu mâna-n sus, ca să n-o doară de la greutatea mănuşii. Şi se oprise. Păruse... oripilat. Ba nu - păruse îngrozit! Îşi acoperise obrajii cu palmele. Şi-apoi îşi trecuse degetele prin păr şi rămăsese aşa, cu mâinile-n cap. Acum, când mai avea vreo trei paşi până la el, Emil Popescu nu prea mai ştia cum să reacţioneze, ce să spună, cum să spună...

- ... Elena...

Găsise ceva de miorlăit! Interesant! Pân' la urmă, găsise el ceva de rostit pe tonul ăla de milogeală jenantă!

Privi spre lift. Gata. Cu el nu mai voia să aibă de-a face vreodată!

- Elena, nu ştiu cum să... Elena!

Aha! Deci atât dura răbdarea la el - cinci cuvinte! Al şaselea trebuia să fie "cântat" cu o octavă mai sus!

- Elena, stai!

Întoarse capul şi-l săgetă cu o privire furioasă:

- Cu tine? Nici o clipă măcar!

- Elena!

Bodyguarzii interveniseră - îl opriseră. Orlando o remorca, iar ea se uita cum Emil încerca să-i calmeze pe bodyguarzi şi să o privească pe ea şi să găsească totuşi o rezolvare, o soluţie, o frază convingătoare care...

Brusc, Louis făcu un pas mai spre stânga - şi se poziţionă fix între ea şi Emil! Tii, ce bine! Reveni spre lift. Iar bărbatul ei reveni la binecunoscutele răcnete:

- Elena, n-am ştiut! N-am vrut! Ce dracu - mă ştii doar!

"Ehei, poliţistule! E o vorbă care zice că uneori nu-i de-ajuns o viaţă ca să cunoşti un om!" Se abţinea şi se grăbea spre lift. Că n-avea de ce să intre în polemică cu el - adică să iniţieze o discuţie, eventual în contradictoriu.

- Elena, nu pleca!

Ha-ha! Mai avea şi alte idei de-astea "mobilizator-organizatorice"?

- Elena! Elenaa!

Intră în lift. Fu, din nou, împinsă spre oglindă. Gata - revederea cu Emil se încheiase. Acum or să iasă, or să se urce în maşină, or să se întoarcă la hotel... Liftul cobora... Buzunarul ei tremura, semn că o suna... Îşi impunea să nici nu-l scoată de-acolo, să nici nu bage mâna după el, să...

- Te sună?

- Da.

- Dacă vrei să-i răspunzi, e momentul ideal s-o faci.

- Nu vreau să-i răspund.

Orlando se răsuci uşurel până ajunse în faţa ei:

- Mai devreme sau mai târziu, va trebui să vorbeşti cu el.

- Pot fenta momentul ăsta o viaţă!

- La tribunal, s-ar putea să nu-l mai poţi fenta.

- Să ajungem noi la tribunal - şi vedem atunci ce şi cum.

Orlando clătina capul, zâmbind şi concluzionând în gând că Popeasca devenise mai încăpăţânată odată cu înaintarea în vârstă...

- ... Eu cred că discuţia ta cu el e absolut inevitabilă. De-asta încerc să te conving să vorbeşti acum cu el - ca să pot să fiu de faţă, eu şi băieţii, şi să te-ajut să-ţi depăşeşti frica de el.

- Vă mulţumesc pentru amabilitate şi ajutor - dar nu mai am ce vorbi cu el. Nu e cazul.

Tânărul din faţa ei se aplecă şi... şi-o pupă pe frunte:

- Bine. Cum ştii tu atunci.

Aşa era mult mai bine! Ştia ea cum era şi cum o să fie cu Emil! Ştia mai bine decât ei, aşa că...

Ieşi din lift şi se grăbi spre recepţie. Tânărul era alb ca varul, ştiind că Popescu-bătăuşul trecuse de el ceva mai devreme, dar rânjea "cu profesionalism"... Hm! Puse cartela pe tejghea:

- Vă mulţumesc.

- Noi vă mulţumim şi vă invităm să reveniţi oricând doriţi în hotelul nostru!

Ce dracu să mai zică şi el, nu? Îl obliga şefu' lui să zică prostii...

Ieşiră din hotel iar Orlando descuie maşina:

- Băgaţi-o înăuntru - să n-apară val-vârtej, ca vijelia...

Corect! Nu avea camera la etajul douăjnouă; dacă ar fi pornit pe scările de urgenţă, Emil probabil că ar fi ajuns în recepţie înaintea lor...

Urcase în maşină, pe scaunul din dreapta şoferului. Louis stătea lângă portiera ei. Orlando şi Robert urcau valiza în portbagaj. Şi discutau, probabil, în şoaptă, "planul C". Dacă Emil "se teleporta" la hotelul lor, trebuiau să se replieze cumva şi s-o bage-n clădire! Şi, probabil, să-l sune pe inspectorul Deschamps - spulberându-i astfel ei dorinţa de a-l proteja pe poliţistul cu fetiţa înfiată...

Nu prea ştia cum or s-o scoată la cap. Poate doar dacă Emil era şi el înţelegător şi cu toate doagele la cap, ea s-ar fi mutat undeva cu chirie; iar el i-ar fi dat ei băiatul. Şi-atunci ar fi putut încropi un program de vizitare, ar fi putut să se înţeleagă să-şi joace rolurile în faţa comisiei de la Protecţia copilului... Dacă, însă, Emil îi va trânti un "nici nu vreau să aud"...

"Ehei, prostănaco - acu' să te văd! Cum demonstrezi tu justiţiei române că Emil este cel care te-a bătut, dacă în raportul poliţiei va scrie că nu-ţi cunoşti atacatorul? Ce-o să spună justiţia - că lasă copilul la un bătăuş, sau la o duduie care minte cu seninătate organele de anchetă?" Sigur, putea să invoce frica de el, spaima de moment, putea spune c-o ameninţase... Putea spune multe. Dar, aşa, în principiu...

Aşa, în principiu, observa că mintea ei încerca "să se dezvolte transformându-se". "Creştea" din locul ăla unde-o "plantase" Emil - se îndrepta spre un nou nivel. Mintea ei lupta din răsputeri s-o despartă de Emil! Mintea ei căuta tot felul de şmecherii şi tertipuri ca să pice ea bine, ca să-i reuşească ei planurile... Mintea ei parcă ştersese clipele frumoase - le îngropase sub planul de-a se despărţi de Emil, aşa că...

Portierele pocneau... Ridică privirea - şi-l văzu pe trotuar, în faţa uşii hotelului, privind-o lung, descumpănit... Ochii lui o priveau lung - şi chiar dacă era ceva distanţă până la el, ea înţelegea totuşi... "De ce pleci cu ei?"... "Cum poţi să pleci cu ei? Adică... tocmai cu ei?"... "Te văd cum fugi de mine şi am sentimentul că dorm şi am un coşmar..." Emil nu părea să realizeze, totuşi, că despărţirea se produsese deja...

Orlando demară.

... Era linişte. Buzunarul ei tremura în continuare - dar nu scotea telefonul. Ştia cine era. Singura persoană pentru care telefonul ei suna fără sunet era Emil. Aşa că el era. El o suna, turbat, gândindu-se probabil s-o împace cumva ca să nu-i ia copilul, sau... Sau gândindu-se cum s-o sperie îndeajuns de tare ca să nu ridice vreodată pretenţii la "băiatul lui"...

- Ajungem repede.

Aprobă. Ştia că ajungeau repede. După ce ajungeau, ea o să se apuce să scrie articolele.

Şi-o să continue să ignore apelurile lui. Că nu mai avea ce vorbi cu el. Se terminase.

16,45

Era plăcut în camera ei de hotel. Era calm şi cald şi muzică bună - o chestie cu yoga şi relaxare. Scria despre ţinuta de Revelion a doamnelor; chestia asta cu flaut şi optimism chinez o ajuta mult să se concentreze...

După părerea ei, ţinuta de Revelion trebuia să fie cuminte. Potolită şi nu foarte "praz" şi nici plină de leduri. Trebuia să respecte nişte canoane stricte: să nu sclipească mai tare decât bradul, să fie croită pe clientă - sau modificată de-o croitoreasă care chiar ştia ce face - şi mai ales să ilustreze din plin bunătatea şi candoarea şi dragostea celei care-o purta. Anul ăsta, după părerea ei, femeile care nu-şi petreceau Revelionul la cratiţă - sau prin spitale, caftite bine de bărbaţii lor - trebuiau să fie o apariţie care să inspire calm şi căldură şi temperare şi echilibru. Cam ca muzica asta. Obligatoriu, rochia cerea un pantof "cuminte". Iar singurul lucru care trebuia să amintească totuşi ocazia erau accesoriile - brăţara şi cerceii. Şi, după gustul ei, şi eşarfa. Sau şalul de caşmir, dacă rochia n-avea umeri. Şi-acum degetele ei se mişcau frenetic, pentru că trebuia să le spună cititoarelor ei gândul ăla cu şalul de caşmir care păstrează parfumul pe piele şi poate oricând servi drept paravan pentru sărut...

... Concentrarea ei se dusese dracului, odată cu yoga şi meditaţia şi relaxarea. Din toate cele patru telefoane pe care le avea, toate patru oficiale şi ultracunoscute de toată lumea, tocmai pe numărul ăsta se-nvrednicise s-o sune!

Apăsa tastele... "Fard pal cu auriu, părul strâns şi accesorii". Gata, acum n-avea cum să uite! Ia - cine ce voia de la ea?

... Oftă greu - Adrian, colegul de birou şi bunul prieten al lui Emil... La telefonul ăsta va trebui să răspundă. Glisă iconiţa verde:

- Da.
- Bună, Elena.
- Bună, Adriane.
- Ce faci tu - te-am deranjat?
- Nu. Concep o ţinută pentru Revelion.
- Aha! Păi o concepi? N-o cumperi gata făcută?
- Pentru revistă.
- Aa, credeam că-ţi cumperi o rochie de Revelion...

Adrian râdea cu putere. Ea râdea chinuit. Ştia de ce-o sunase omul ăsta. Ştia de ce "o luase de la Piemontul getic încoace". O oboseau teribil şmecheriile astea ieftine şi, în orice alte condiţii, chiar l-ar fi anunţat şi pe el chestia asta! Dar era binecrescută şi îl lăsa să creadă că la el e polul şmecheriei anul ăsta...

- Elena, uite de ce te-am sunat...

Aşa, asta era pauza "trăgaci" - aia menită s-o înfurie şi s-o facă să răbufnească şi să spună totul. El urma să asculte tot ce va debita ea, după care o va ataca cu atitudinea persuasiv-calmantă şi argumentele căsniciei, ale copiilor, ale bunurilor pe care le aveau în comun...

- ... N-am să încerc să te mint. M-a sunat Emil. Încă de aseară m-a sunat.

Aha. Bravo lui! Erau prieteni, nu? Prieteni buni! La cataramă de buni! Ieşeau la grătare şi berici împreună! Probabil că, în timp ce ea copsese cafeaua iar Iuliana, soţia lui Adrian, feliase salamul, ei doi îşi şuşotiseră secrete şi se sfătuiseră "ca băieţii", între patru ochi! Normal că-l

sunase Emil aseară...

- ... Mi-a spus că v-aţi despărţit. Adică aseară mi-a spus că se pare că v-aţi despărţit. L-am întrebat ce s-a întâmplat, mi-a spus că a făcut el o prostie uriaşă... Şi nu mi-a spus ce-a făcut. A închis şi nu mi-a mai răspuns la telefon. Dar presupun că te-a supărat rău!

- Da, poţi spune că m-a supărat rău.

- Adineauri, m-a sunat din nou. Era... Cum să spun... Aproape că plângea. A spus că ţi-ai luat lucrurile din cameră şi l-ai părăsit.

Aha! Zâmbi amabil:

- Eşti la birou, sau acasă?

- Acum, sunt la birou.

- Ai net acolo, da?

- Da.

- Te sun pe Facebook atunci, cu video.

Închise şi-l selectă, în Messenger. Suna; ea zâmbea... Şi continuă să zâmbească ochilor măriţi de uimire şi mutrei speriate:

- El a spus că a făcut o prostie uriaşă, da? Uite ce zic eu! Eu zic că am ieşit împreună de ziua mea, am fost la un spectacol şi acolo l-am reîntâlnit pe Orlando. Ştii care Orlando - vechiul tău muşteriu de pe strada Ghiocei.

Ştia şi se-ngălbenise deja. Bun!

- Nu mai e circar de umplutură, e şef de circ. Şi ne-a încântat cu talentul lui şi-al circarilor lui. După spectacol, Emil a ieşit să mănânce. Orlando ne-a invitat pe amândoi la o cafea, dar Emil n-a vrut să vină. Eu m-am dus. La unu jumate, când m-am întors în cameră, Emil nu se întorsese. A apărut la scurt timp după aceea; m-a trezit şi a început discuţia cu mine prin a-mi aplica un pumn exact aici, la confluenţa dintre nas şi sprâncene. Şi a continuat după cum se vede. Mâna mi-a rupt-o când a rupt scaunul pe mine.

- Elena,

- Mi-a spus tot ce nu-i place la mine - inclusiv că lucrez la revistă, că aduc prea mulţi bani în casă, că copiii cresc cu bonă iar de la mine învaţă doar să fie cocote, că locul meu e la cratiţă şi că ştie el cum toate bonusurile şi premiile şi cadourile pe care le-am obţinut, le-am obţinut regulându-mă-n toate cele patru zări.

- Stai, că

- Şi-apoi nu ştiu ce-a avut de s-a dus la baie - şi atunci m-am adunat de pe covor şi-am fugit. Am fugit afară şi-am luat un taxi şi m-am dus la Orlando la hotel şi l-am rugat să meargă cu mine la spital - fiindcă îmi era frică să mă duc singură. Şi a mers Orlando cu mine.

- Elena,

- Spitalul a anunţat poliţia. Le-am declarat că m-a atacat un necunoscut, în cameră. Am spus o minciună nesimţit de incredibilă, ca să-i salvez lui cariera şi să n-o văd pe Georgeta pornind spre orfelinat. Că ştii că e monitorizată şi acum!

- Ştiu. Elena,

- Emil nu-şi mai aminteşte nimic din noaptea aia. Fiindcă, după ce a mâncat cina, a serbat ziua mea de naştere dând pe gât două sticle de vodcă. De-alea mari. Şi i s-a rupt filmul înainte să ajungă la hotel. Dar filmările camerelor de supraveghere din hotel sunt lămuritoare: se vede cine intră şi iese pe uşa camerei, aşa că nu există dubii referitoare la autorul acestei capodopere.

- Opreşte-te.

- Acum sunt la Orlando. Am reuşit să-l conving să mă ia cu ei, cu circul. Mi-am recuperat lucrurile din hotel. Şi am anunţat deja copiii că, în ianuarie, eu şi Emil ne vom despărţi. Şi-acum tac şi te ascult pe tine. Poftim!

Se aşteptase ca Adrian să nu mai aibă cuvinte - să abandoneze discuţia, s-o închidă repejor. Când colo, îl văzu... turuind!

- Ştiu că a greşit. Şi el ştie! Chiar dacă nu mi-a spus cu cuvinte explicite ce-a făcut, e

limpede pentru mine că e mai conştient ca niciodată de gravitatea faptelor lui! Şi, dacă vrei opinia mea sinceră, să ştii că regretă enorm nu doar noaptea aia - regretă toată ziua aia, pe care şi-ar fi dorit mult s-o petreceţi altfel dar...

- Dar?

- Dar aţi petrecut-o aşa cum aţi petrecut-o.

- Şi, mă rog, cum şi-ar fi dorit el să petrecem ziua mea?

- Oof... Dat fiind că la Bucureşti încă e cald, el visa să te ducă la munte. Şi sus, sus de tot, să-ţi ceară mâna.

Pe bune? Aşa imaginaţie redusă avea bărbatu' ei? Sigur, cunoscându-l acum mai bine, deducea că da...

- De trei luni pregătea momentul ăsta.

Pe bune? Da' ce dracu avusese de pregătit trei luni la el? Că să ia un inel şi să rezerve o cameră la o pensiune îi lua cel mult o zi!

- Şi s-a pomenit dus pe sus la Paris...

Plecă capul - şi-l privi concludent:

- Adriane, tu ştii că eu sunt cu Emil de cinci ani...

- Da, ştiu.

- Ştii că, după primul an, am decis să-i port inelul.

- Ştiu, şi ştiu că-ţi spusese că în clipa în care îi porţi inelul, el face aranjamentele de nuntă.

- Aha. Păi, bine că i-a luat chiar aşa de mult! Că doar ce m-am răzgândit şi nu mă mai mărit cu el nici moartă!

- Te înţeleg... Din nefericire, noi doi nu ne cunoaştem îndeajuns de bine ca să ai încredere în cuvintele mele.

Afurisit soi de om! Gata - o şi-mbârligase să-l asculte!

- Dar sunteţi prietenii mei. Şi sunteţi o familie superbă. Şi e păcat să tac şi să nu spun ceea ce vedem noi, cei din afara familiei voastre.

"Hai, spune ce-ai de spus şi lasă-mă!"

- Emil nu e un om violent.

- Ştiu, Adriane. Dar tocmai a devenit violent. Şi n-a devenit violent dându-mi o palmă - a devenit violent altoindu-mi pumni în nas şi-n cap şi şuturi în burtă şi dându-mă cu capul de pereţi şi rupând scaunul pe mine. Adriane, mie mi-e frică de Emil. Înţelegi? Fizic, mi-e frică de el. În ianuarie, când vin să iau băiatul, o să vin cu poliţia. Sau cu bodyguarzi, sau cu o altă forţă capabilă să mă apere. Fiindcă mi-e frică de el.

- N-ai de ce să-ţi fie frică. Ştiu, sună tâmpit cuvintele astea acum - dar n-ai de ce să-ţi fie frică.

- Eu ştiu că, în toate cele pe care le fac oamenii, doar începutu-i greu. Şi mai ştiu că cine fură azi un ou, mâine va fura un bou. Şi ştim bine cu toţii că, atunci când într-o căsnicie apare bătaia, s-a terminat - nu va mai fi vreodată pace.

- Nu toate căsniciile pătesc aşa.

- Absolut toate pătesc aşa - odată inaugurată metoda asta, o va folosi tot mai des.

- Tu îl confunzi pe Emil cu vreun ţăran din Vaslui!

- Eu îl cunosc mai bine decât tine. Şi-l văd în momentele astea cu ochii minţii întrebând ce să cumpere de la Mega. Şi mă văd pe mine însămi împietrită şi fără cuvinte, pentru că mi-e frică să-i spun lista de cumpărături. Ca să nu i se pară nepotrivită. Ca să nu mă bage iar în spital. Ai înţeles?

- Da. Şi nu pot decât să-ţi repet: ai încredere în el! Emil să ştii că e un bărbat de toată isprava!

- Ştiu. Şi am încredere în el, în momentele astea, că va înţelege situaţia şi nu voi fi nevoită să disput băiatul prin tribunale.

- Elena...

Ridică o sprânceană - ce-i? Ce voia să-i spună şi nu-i spunea?

- ... Mi-a spus că a prelungit rezervarea la hotel şi a anulat biletele de avion. Mi-a spus că nu pleacă de-acolo decât împreună cu tine. Şi că n-are de gând să te lase să pleci cu Orlando. Apropo de Orlando, mi-a spus că "a descoperit succesul", cum se spune...

Nu Orlando era subiectul discuţiei lor, aşa că tăcu...

- Eu sunt prietenul lui. Poziţie care mă descalifică din start în ochii tăi. Dar să ştii că eu sunt coleg şi prieten cu el încă din prima zi când a fost repartizat să lucreze la a şasea. I-am fost cavaler la cununie. Şi tot eu l-am ajutat şi cu înmormântarea. Şi tot mie mi-a zis că ar vrea să facă cumva să vă fiu naş. Emil, din câte am observat eu, a fost mai fericit cu tine decât cu ea.

Minciunăă! Se ciondăniseră aproape zilnic! Avuseseră mereu ceva de-mpărţit şi de dezbătut! Iar dacă ţipa chestia asta la el şi-l enerva, oare o să şi-l facă duşman?

- Voi doi sunteţi o familie. Şi fără hârtie, şi fără slujbă la biserică.

- Aşa am simţit şi eu - şi l-am privit ca pe soţul meu, l-am numit "bărbatul meu" şi m-am gândit la el ca la bărbatul meu! Dar doar până în clipa în care pumnul lui s-a înfipt aici, în frunte! După aceea, am simţit că familia dintre noi e imposibil de salvat. Adriane, te rog - dacă vrei să ne faci un bine, un ultim bine... Spune-i să renunţe la George. Că eu nu renunţ la el. Şi nu vreau să iasă balamuc cu raportul medical şi pozele cu mine plină de sânge şi justiţie şi...

- Nici el nu-şi doreşte aşa ceva. Dacă tu insişti să-l părăseşti şi să iei şi băiatul, cred că până la urmă o să cedeze - şi o să fie cum vrei tu. Dar... Nu ştiu cum să-ţi spun. Nu ştiu ce cuvinte să folosesc, dat fiind că sunt prietenul lui şi

- Nu mă pot întoarce la el. Nu m-am putut întoarce la nici unul dintre bărbaţii care m-a rănit, într-un fel sau altul. Nici la Orlando nu mă-ntorc, indiferent ce-o să mai fie de-acum încolo.

- Ştiu, şi înţeleg perfect de ce reacţionezi aşa. De ce nu poţi ierta. Un singur lucru vreau să te rog. Adică să te sfătuiesc - că, la urma urmei, eu nu reprezint nimic pentru tine, ca să-mi permit să am rugăminţi...

Zâmbi:

- Tu eşti prietenul nostru. Şi al meu, şi al lui. Spune - vrei să mă rogi...

- Vreau să te rog două lucruri. Primul, să faci un efort şi să vorbeşti cu el. Adică să discutaţi. Şi al doilea... Aş vrea să te rog ca, înainte să iei o decizie finală, să te gândeşti foarte-foarte bine, cu obiectivitate, la tot ceea ce este Emil - cu bune şi cu rele.

Erau două rugăminţi de bun-simţ, aşa că nu-şi pierdu zâmbetul:

- OK. Promit că voi ţine cont de rugăminţile tale.

- Şi pot să te mai rog ceva?

Aprobă...

- Pot să te rog să-mi răspunzi şi pe viitor la telefoane?

- Nu trebuie să mă rogi. Doar să mă suni. OK?

- OK. Ce-au spus medicii - e grav?

- Nu. M-au analizat pe toate părţile şi n-a fost cazul să mă interneze. Doar mâna, care-i ruptă. Şi nasul, care...

"... care-i negru şi umflat şi îmi aminteşte ori de câte ori am în faţa ochilor un obiect lucios".

- Presupun că ţi-au prescris o tonă de medicamente...

- Nu chiar o tonă; o sacoşă doar. Dar sunt bune. Nu m-a durut foarte tare, m-am desumflat repede...

- Şi spui că pleci cu Orlando, cu circul...

- Nu mă pot întoarce acum în România. Sunt persoană publică. Nu ştiu dacă ţi-a spus Emil - dar sunt în top 10 jurnalişti de modă din Bucureşti. Există riscul să isc o dezbatere despre violenţa în familie. Iar asta l-ar ucide pe Emil...

Adrian aproba şi nega în acelaşi timp - semn că se gândise bine să nu se-ntoarcă acum...

- O să plec cu ei. Şi cred că în două săptămâni se rezolvă înfăţişarea, iar mâna pot spune că am rupt-o căzând în hotel...

- Aşa e.

- Deci, o să vin, probabil, înainte de sărbători. Că n-aş vrea să stau prea mult pe capul lui Orlando. A crescut mult, într-adevăr; şi n-are nevoie de-o duduie care să-i strice apele cu mândrele.

Adrian zâmbea şi-atât...

- Vorbim. Mă suni şi vorbim. Bine?

- Bine. Elena!

Da, ce era?

- Îţi mulţumesc că ai grijă de Emil şi îl protejezi aşa.

Poftim?

- Puţine femei s-ar fi pus pe locul doi, aşa ca tine, ca să-l ferească pe el de repercusiuni.

La dracu! Simţea că o înneacă plânsul! Oftă, evitând să mai privească spre ecran:

- N-am intrat în viaţa lor ca să-i distrug şi să-i despart. Vorbim! Pa!

Şi buton central şi gata - închidea el, când constata că nu mai vedea nimic.

A dracului să fie ea de treabă! Iar îi venise să plângă! Şi iar îşi umpluse nasul cu muci! Iar trebuia să-l sufle uşurel, iar o s-o doară rău...

Sufla şi se întreba cum dracu să facă să nu plângă, pentru că o durea cumplit când sufla nasul şi de la durerea aia îi venea să plângă... Şi, dacă plângea, iar făcea muci şi...

20,30

Categoric, ocupa cel mai comod loc din toată camera asta! Categoric, era cea mai plăcută cină de anul ăsta! Categoric, tot balamucul ăsta se făcea pentru ea, pentru zâmbetul ei...

Se pomenise cu ei la uşă la opt fix. Bineînţeles, tot Orlando fusese organizatorul şi "purtătorul de cuvânt". Cică "ei", adică el şi toţi colegii şi colegele lui, se hotărâseră că n-are rost să coboare la cină. Că n-are râşniţa asta de hotel aşa crâşmă mare, să-i cuprindă pe ei toţi, şi nici bucătar îndeajuns de maestru ca să-i hrănească pe toţi în simultan. Aşa că ei comandaseră online nişte ceva cald chinezesc şi veniseră pe capul ei, să mănânce împreună. Îi poftise să intre. Fusese aşezată pe canapea. Ei toţi stăteau în jurul ei. Toţi - fete şi băieţi. Se simţea ca o Ali-Baba mai "altfel" - era înconjurată de 40 de acrobaţi...

Mâncau o cină chinezească. Ceva cu orez - nu ştia ce, nu era aşa mare fan al bucătăriei chineze ca să-şi dea seama ce erau bucăţelele din cutie. Dar era îndeajuns de multă mâncare în jurul ei. Înfulecau de zor toţi 41 - şi tot mai apăreau cutii şi farfurii şi...

De când veniseră ei, ea nu spusese mare lucru. Doar "da" sau "nu". În rest, îi ascultase. Discutaseră despre spectacol. Despre stilul Prodigy. Discutaseră despre echipamente şi lumini. Discutaseră despre costume şi măşti. Discutaseră despre muzică şi clienţi. Ei le spuneau "*customers*", deşi vorbeau în franceză. Erau... Aceşti 40 de tineri şi tinere erau cel mai frumos, palpitant şi interesant film tridimensional pe care-l vedea! Îi numea "film" pentru că era în mijlocul lor, dar nu era "de-a lor". Era intrusa care tăcea şi-i privea şi-i asculta... Şi-şi imagina cu uşurinţă scenele pe care le asculta şi...

Erau minunaţi. Erau o familie. 40 de membri erau în familia asta - şi se-nţelegeau minunat! Păreau toţi fraţi şi surori - nici unul dintre ei nu lăsase să se înţeleagă că are o relaţie cu vreo colegă... Număra mai mulţi băieţi decât fete. Asta o cam încurca - nu-i putea recepta altfel decât ca pe cupluri, şi era imposibil...

În trupa lui Orlando erau mulţi francezi. Francezi nativi. Puţinii nemţi şi italieni se conformau majorităţii şi vorbeau tot franceza. Erau, oricum, "destupaţi" bine - aveau mentalitatea aia

occidentală, de tineret care-şi cunoaşte drepturile şi limitele şi-şi setează ţeluri pe care le atinge şi le şi depăşeşte... Erau fascinanţi. Ea mânca şi-i privea şi-i asculta şi avea senzaţia că visează...

Telefonul ei începu să piuie! Aah, ce tâmpenie! O suna cineva pe Messenger! Îl scoase... Georgeta era! Dădu să se ridice, dar Orlando o opri:

- Dacă vrei, facem linişte.

Negă şi se grăbi să intre-n baie. Şi să-i răspundă:

- Da!

- Ce faci?

Puştoaica era plânsă rău... Oftă:

- Uite, mănânc cina.

- Aha... Eşti în baie?

- Da, sunt în baia camerei mele, pentru că în cameră e o gălăgie teribilă.

- De ce?

- Pentru că un circ întreg a venit azi să-mi ţină de urât la cină.

- ... Un circ întreg?

- Da. Un bun prieten din tinereţe are un circ acum. Şi ne-am revăzut acu' două seri şi

- Orlando?

Adică îi spusese copilului? Era dement? Sau era capabil de orice ca să reuşească s-o rupă de salvatorul ei?

- Da, Orlando.

- Mi-a spus tata că v-aţi întâlnit cu el.

Aha. Şi? Ce-i mai spusese taică-su? Georgeta continuă în şoaptă:

- Şi că ţi-ai luat lucrurile şi vrei să pleci cu el, cu circul lui.

- Nu mă pot întoarce în România aşa, bătută. N-am explicaţie pentru urmele bătăii. Şi nu vreau să se afle acolo că Emil e autorul. Fiindcă te-ar pierde. Ştii, ţi-am explicat asta...

- Ştiu... Tati m-a sunat adineauri... Zicea că lui nu-i răspunzi la telefon... Şi mi-a zis să te sun eu, că mie îmi răspunzi...

Aprobă - îi răspunsese, iar asta însemna că din acest moment o să audă cuvintele lui Emil rostite de Georgeta...

- ... Voia să te întrebe ce mai faci, cum te simţi, să... Să te roage, cred eu, să mai încercaţi o dată...

- Mă simt mai bine - iau medicamente, fetele mă dau cu creme şi-mi fac masaj şi mă simt în fiecare zi mai bine. În privinţa încercatului, nu - n-o să mai încercăm decât să nu ne scoatem ochii în procesul de separare. În rest, nu avem ce altceva să mai încercăm.

Puştoaica îşi ştergea lacrimile şi probabil că-şi blestema rău tatăl, că o pusese pe ea să facă munca lui... Zâmbi:

- George doarme?

- Nu, e la masă. Voiam să te rog... Mâine sau poimâine, crezi că poţi să le rogi pe fetele alea de la circ să te dea cu fond de ten? Puştiul s-a cam supărat pe mine, că eu vorbesc cu tine şi niciodată nu-l chem şi pe el la telefon...

- OK. Mâine dimineaţă vorbesc cu el.

Şi iar nu mai aveau ce să-şi spună... Oo, ba da! Ea una chiar avea ceva foarte important de spus! Şi mai ales de arătat! Zâmbi:

- Hai să ţi-i arăt.

Ieşi din baie şi nimeri, fireşte, în mijlocul discuţiei! Inversă camera şi-i arătă oamenii înghesuiţi foarte-foarte tare în spaţiul meschin... Orlando zâmbea:

- Alina de la revistă?

- Nu, Georgeta.

Imediat, tânărul fluieră "de concurs" - şi-i anunţă pe toţi că fata Ennei se uită chiar acum la ei! În secunda doi, toţi îi făceau Georgetei cu mâna. Iar ea îi prindea în cadru şi se abţinea şi

nu-i spunea lui Orlando că era fata lui Emil, nu a Ennei...

Înghiţi nodul şi inversă camera. Şi-i zâmbi:

- După cum vezi, nu te-am minţit.

- Aa, dar eram sigură că nu mă minţi! De ce crezi că credeam că mă minţi?

Ridică din umeri. Nu ştia ce-i venise, de spusese cuvintele alea... Georgeta se uita la ea şi-şi ştergea lacrimile şi parcă tot nu-i venea să creadă că "Enna" redevenea "tanti Elena" şi ieşea din viaţa lor cu repeziciune... Îi făcu cu mâna:

- Vorbim mâine, da?

Ea aprobă cu capul, plângând. Şi nu-i făcu cu mâna, ci întrerupse direct legătura. Păi... Păi nu prea avea ce să facă. Momentan, era blocată aici. Din cauza lu' taică-su. Când o să se-ntoarcă în România, or să vorbească altfel.

"Constată" zecile de apeluri ale lui Emil, zecile de mesaje trimise tot de el... şi dezactivă ecranul. Că acum mânca.

Stătea pe canapea, lângă Orlando, şi se uita la ei. Şi se prefăcea că-i ascultă. În realitate, se gândea la ea şi la familia ei. Se gândea la "noua Elena". Era un model care-i displăcea - dar de care nu se putea dezbăra, ştiind că tot răul ăla care-i displăcea era menit să facă în aşa fel încât să-i fie sufletului ei bine...

Niciodată nu făcuse deosebire între copii. Întotdeauna fuseseră "copiii noştri". Acum, însă, mintea ei încerca s-o despartă cât mai uşor şi mai repede de tot ceea ce reprezenta Emil; şi cum Georgeta era înfiată de el, devenise brusc "fata lui". Jalnic - gândirea ei şi comportamentul ei şi toate lucrurile pe care le făcea ea acum erau jalnice şi cumplit de dure şi simţea nevoia să-şi spună ei însăşi "să-ţi fie ruşine, ordinaro"...

Trecea prin momente grele. Dar momentele astea or să se termine. Şi-o să se liniştească şi ea. O să-i fie mai bine, mai uşor... Şi-o să se vindece. Încet, aşa cum se vindecau şi urmele de negreală de pe faţa ei, şi oasele rupte, şi cucuiele...

Gata cu gândurile. Ce spunea fata aia frumoasă cu ochi verzi ca iarba şi trup mobil ca o liană? Spunea că roata ei e instabilă. Că, de vreo şase ori, avusese senzaţia că se desprinde şi cade peste *customers*. Şi că nu era în regulă. Orlando o asigura că se va ocupa de problema aia... Contrar senzaţiei pe care i-o lăsase, că va asista la o polemică de toată frumuseţea, tânăra nu continua discuţia... O continua, în schimb, unul dintre acrobaţi. Care râdea şi spunea că, după părerea lui, acrobaţii ar fi trebuit să se agaţe de roţile fetelor. Şi să urce la ele şi să facă acrobaţii cu ele. Evident, un altul râdea şi spunea ceva de genul "nebunaticule, tu vrei să faci acrobaţii cu Michelle"...

Voia să fie atentă la ei. Ca să nu se mai gândească la Georgeta. Şi nici la George. Şi nici la Adrian... La o anumită persoană nu se putea gândi fără să-i vină să plângă, aşa că evita şi să-i gândească numele...

23,50

Trebuia să doarmă. Avea mare, mare nevoie de odihnă! Fetele o ajutaseră iar să se spele, îi făcuseră masaj şi-o îndopaseră cu pastile. Şi calmante. Se lungise deci în pat, se învelise bine şi rămăsese singură. Şi luase totuşi telefonul...

Emil îi scrisese. Mult. Şi el avea două telefoane - unul de la secţie, unul personal. De pe ăla de la secţie o sunase; de pe cel personal îi scrisese. Îi scrisese un fluviu de cuvinte...

Îi înţelesese fiecare mesaj. Fiecare idee. Dar nu le reţinuse. Ca de obicei, mintea ei încerca s-o protejeze de ceea ce-ar fi putut să-i facă rău - aşa că îi şterse din memorie mesajele lui.

Sigur, ar fi putut să le recitească - că nu le ştersese şi din telefon. Dar... Dar era calmă. Şi se simţea destul de obosită. Prefera să doarmă. Încerca deci să doarmă...

Adrian o sfătuise azi să ia în calcul totul - tot ceea ce însemna Emil. Tot ceea ce era el, ca un om cu bune şi cu rele. Chestia asta, gândirea asta era ideală - şi tocmai de-asta n-o să reuşească să gândească aşa. Fiindcă idealul era o utopie. În practică, întotdeauna era loc de mai bine; aşa că...

Aşa că începuse să bată câmpii, semn că era pe cale să adoarmă...

Nu putea spune că-i era dor de el. Îi era dor de copii... De fată, nu prea. Dar de George... Adică nici de George nu prea...

"Eleno, te-ai tâmpit? Te-a dat cu capul de pereţi şi te-a dereglat? Adică nu ţi-e dor de copiii tăi?"

Ciudat, dar uite că nu bocea cu gândul la copiii ei... Să fie, oare, un semn?

"Oo, da! Categoric, e un semn că ai luat-o razna! Şi că trebuie să te culci, că dai rateuri!"

Ea s-ar fi culcat; dar uite că gândurile nu-i dădeau pace şi...

Ea era o mamă mai aparte. Adică făcea parte din grupul mamelor care nu-şi cocoloşesc copiii şi nu-i ţin în braţe ore-n şir şi nu se leagă cu lanţuri de ei. Ea era o mamă libertină. Lăsa copiii să facă ce vor ei. Nu-i controla. Până acum, stilul ăsta al ei dăduse roade. George era isteţ şi veşnic curios şi tropăia de colo-colo "ca un inspector fiscal", cum spunea soţia lui Adrian. Georgeta nu trebuia controlată zilnic la teme, nu trebuia să i se amintească zilnic "învaţă lecţiile" - şi, cu toate astea, făcea faţă cu brio cerinţelor de la şcoală. Dar, nefiind genul ăla de mamă care se lipeşte cu sperglue de copiii ei şi-i toacă la cap şi ştie absolut totul despre ei şi îi întreabă absolut totul - inclusiv dacă s-au şters bine când au fost la toaletă, iată că stătea în Paris, în hotel, departe de copiii ei, şi nu-şi smulgea părul din cap. Nici nu se sufoca, nici nu-i ţinea ore-n şir la telefon... Oare era ea... ciudată? Oare nu-şi iubea copiii? Cu siguranţă, existau pe planeta asta mulţi oameni care-ar fi putut s-o arate cu degetul şi să-i spună "Nu-ţi iubeşti copiii"...

Nu era vorba despre copii. Totuşi. Era vorba despre ea. Cu cinci ani în urmă, se gândise obiectiv şi concluzionase că nu era făcută să fie mamă, aşa că n-are de ce să se-apuce să nască la 36. Şi-apoi Emil o convinsese - şi născuse băiatul. Şi, după părerea ei, se descurcase binişor şi cu creşterea lui George, şi cu creşterea şi educarea Georgetei! Adică erau, totuşi, amândoi sănătoşi şi voioşi şi bine-mersi! Da, nu picau în depresie gândindu-se că la noapte nu vor dormi în braţe la mami; dar nici nu erau în situaţia de-a se gândi un pic înainte de a răspunde la întrebarea "cum o cheamă pe mama". Aşa că dacă ea nu se îngrijora pentru copii, nu era, totuşi, din cauza lor. Ea avea "o defecţiune". Ea, care-şi pusese toată speranţa în Emil, descoperise după cinci ani... Şi poate că George apăruse ca o nevoie subconştientă a ei de a se lega de omul ăla. Adică de a-l lega pe omul ăla de ea. Că dacă lui Mihai nu-i făcuse copii, uite că o părăsise şi se dusese la aia care-i făcuse...

Era, totuşi, vorba despre Emil. Nu despre copii. N-o să fie gâscă, aşa ca alte sute de mii de gâşte, să stea cu un "aparat de pumni" doar de dragul copiilor - ca să aibă copiii mamă şi tată. Nu-nu! N-o să le ofere copiilor ei o familie de-aia "modernă". O să le ofere o familie frumoasă... sau vizite civilizate la mama şi la tata.

Privind lucrurile prin prisma asta... Oare mai puteau ei doi să fie o familie frumoasă? Mai putea ea...

"Înainte să iei o decizie finală, să te gândeşti la tot ceea ce este Emil - cu bune şi cu rele."

... Oook!

Deci, Emil. Îl vizualiza în faţa ei... Drept, în poziţia normală a omului normal... Îmbrăcat în veşnicii lui blugi - că nu-l putea convinge să-şi pună altfel de pantaloni decât blugi -, cu bluză sau tricou de bumbac... Cu pantofii ăia negri, clasici, model "sport", la care renunţa doar atunci când îşi găsea el adidaşi să-i placă... Cu tunsoarea lui "de şmecher", un pic grizonat... şi parfumat bărbăteşte... ochii lui negri... chipul oval... Gata.

Iată-l pe Emil. Luă "ansamblul" ăsta şi-l făcu să se apropie de ea. Normal, păşind ca orice om normal... Un pas cu dreptul, apoi un pas cu stângul, apoi

Tresări şi deschise ochii - se speriase rău! Emil din faţa ochilor ei nu mai păşise normal, ci alergase - adică ţâşnise spre ea! Şi ridicase mâna dreaptă! Văzuse, limpede, degetele strânse-n pumn! Şi deschisese ochii - la timp, putea spune ea, cea care chiar văzuse în realitate cum pumnul vine spre ea şi-apoi chiar simţise lovitura...

Era prea devreme. Mult prea devreme! Nu putea nici să se gândească la el, darămite să ia în calcul o împăcare cu el! Aşa că...

Aşa că îşi punea în faţa ochilor cutia cu orez. O vedea limpede - era roşie şi avea înscrisuri în chineză. Şi-acum ridica ochii minţii şi revedea tinerii... Le reauzea râsul... Cuvintele... Oare cum arăta roata aia de care se plânsese Michelle? Oare era mare? Teoretic, da - că fata aia trebuia să stea în roată, adică să facă contorsionism în roată. Şi totuşi, fata aia era atât de mititică şi de slăbuţă, că parcă n-ar fi avut nevoie de-o roată uriaşă...

Oare care din tinerii care-o vizitaseră azi era iubitul Michellei?... Habar n-avea; dar bănuia că era un tânăr fericit... pentru că era frumoasă... şi-avea ochi verzi... şi era contorsionistă... Şi se antrena mult, chiar şi-acum, în visul ei...

9 decembrie 2020. Miercuri.

8,20.

Cioc-cioc!

Zâmbi şi se ridică - şi se grăbi să-i descuie! Ciudat - Orlando era foarte serios...

- Bună!

- Bună. Te-am trezit?

- Nu. M-am trezit singură, pe la şapte.

- Serios? Aşa matinal?

- Da, că am dormit cu grijă.

- Grijă?

- Da. Voiam să le rog pe fete să mă fardeze azi, ca să pot să vorbesc cu George. Dar e prea devreme totuşi...

- Fetele s-au trezit încă de la şase. Nu le-ai auzit?

Negă - n-auzise nici o şoaptă!

- Sunt sportivi - ies toţi de dimineaţă şi fac antrenament! Mă mir că nu i-ai auzit!

Negă iar. Orlando zâmbi cu subînţeles:

- Dacă vrei să le aştepţi, cred că pe la nouă dai sigur de ele. Dacă nu, pot să încerc să te fardez eu...

Daa, sigur - el era cel mai mare specialist în machiaje! Evident, nu făcea remarca asta cu voce tare... Iar tânărul schimbă cu rapiditate subiectul discuţiei:

- M-a sunat poliţistul. Ştii tu - inspectorul...

Serios? Îl sunase franţuzul? Păi tot pe el îl sunase? Era ceva în neregulă la chestia asta!

- Ştiu, e deranjant pentru tine să descoperi că te evită. Dar a zis că are motive întemeiate să o facă şi n-a intrat în detalii. Personal, bănuiesc că a fost solidar cu Emil şi-a încercat să aplaneze conflictul - că aşa au directivă, să aplaneze conflictele, nu să facă ei dreptate. Am ghicit?

Aprobă scurt.

- Aha. Deci, m-a sunat ca să-mi spună să am grijă, pentru că Emil a găsit o cale să intre în hotelul nostru.

Poftim? Cum-cum?

- Şi-a făcut rezervare şi a achitat o cameră. Deci, începând din dimineaţa asta, recepţia trebuie să-l lase să intre în hotel. Iar paza n-o să-l mai poată împiedica să se apropie de uşa ta. Îţi dai seama că e-n stare s-o ia la picior prin tot hotelul şi să bată la fiecare uşă până ne găseşte...

Aah, ce tâmpenie! Ce dezastru! Ce dracu îi venise ăluia, s-o asalteze aşa?

- Nu precupeţeşte nici un efort, în încercarea lui de-a ajunge la tine! Îmi place de el! Bărbaţii perseverenţi au întotdeauna succes!

No shit?! Îi aruncă o privire concludentă... Orlando oftă scurt:

- Dacă vrei, poţi să te muţi în camera mea. Sau în camera fetelor. Problema nu e unde dormi; problema e că diseară avem spectacol - şi iar rămâi singură...

- Poate merg şi eu cu voi.

Hait - că nu zicea nimic! Adică... Adică nu era binevenită la spectacol? Asta da, veste! Aproape imediat cum gândi chestia asta, Orlando o contrazise verbal:

- Dacă reuşeşe fardarea, mergi şi tu. O să te rog însă să stai cu mine.

- OK. Deşi mă tem că n-o să ştiu să fac aşa frumos cum faci tu...

Gesticula a tumba mare, aşa...

- Eu nu apar în spectacolul ăsta.

Nu? Asta da, noutate!

- Dar o să vezi diseară de ce. Le spun fetelor să vină să te fardeze, OK?

- OK. Tu ai mâncat?

Primi o aprobare. Şi cum tânărul mergea deja spre uşă, decise să-şi înghită tentativa de invitaţie la micul dejun... să renunţe la a căuta motive noi de-a petrece timpul cu el şi să se concentreze asupra propriei comenzi. Trebuia să sune la recepţie, să-i roage să-i aducă micul dejun în cameră...

13,30

Era mâncată, fardată şi calmă - înghiţise două pilule, ca nu cumva s-o apuce plânsul sau...

Selectă numele bonei. Suna, suna... Oare nu ajunseseră încă acasă? Grădiniţa se termina la 12; şi cum nu le lua mai mult de 20 de minute să ajungă... De ce nu-i răspundea?

... Nu cumva o instruise Emil să nu răspundă? Ca să nu poată ea să vorbească cu băiatul ei?

Gata - i se şi pusese nodul în gât...

Ecranul se lumină - iar femeia păru că-i "soarbe" dintr-o privire toată imaginea. Zâmbi:

- Bună, Maria

- Bună, Elena.

- Ce faceţi voi? Aţi ajuns acasă?

- Da, adineauri am intrat! Am răspuns mai greu fiindcă mă descălţam. George s-a dus să se schimbe...

Maria încerca din greu să-i arate că nu-i restricţiona ea accesul la minor, dar George să nu-şi dea totuşi seama ce făcea ea... Ce rahat! Ce porcărie uriaşă era separarea asta - despărţirea dintre mamă şi tată! Bietul copil era... sfâşiat între doi adulţi imposibil de împăcat... Şopti, arătând spre propria faţă:

- Mă vezi bine, da?

- Da-da, te văd foarte bine! Stai să vorbeşti cu George!

Deci le reuşise machiajul... Adică nu pica lumina mai altfel, sau... Brusc, ecranul se umplu de bucuria sinceră a băiatului ei!

- Maamii!
- Bună, Georgee!
- Bună, mamii! Azi nu mai eşti la interviuri?
- Ba da, dar una dintre creatoarele de modă întârzie.
- Aha! Mami, tu când vii acasă?
- Păi nu ştiu, puiule. Că uite ce-am păţit!

Ridică ghipsul la cameră... George părea că nu înţelege imaginea:

- Ce-ai păţit?
- M-am împiedicat de piciorul de la masă, la hotel, şi-am căzut. Şi mi-am rupt mâna.
- Aoleu! Şi te doare?
- M-a durut rău atunci când s-a rupt. Dar am fost la spital şi mi-a pus-o în ghips. Şi nu pot să mă întorc acasă până nu-mi scoate ghipsul.
- Da' de ce?
- Păi ce fac - vin acasă ca să mă-ntorc să mă vadă medicul?
- Da' te duci aici la medic!
- Nu merge. E o ruptură mai complicată şi trebuie să mă vadă tot medicul ăsta.
- Da' de ce, e mai deştept?

Bufni în râs:

- E cel care mi-a pus mâna în ghips. Adică ştie sigur ce-a făcut înăuntru, la oase.
- Aa...
- Sper să mă întorc înainte de Crăciun. Ca să serbăm împreună.
- Da, sigur! Dacă nu poţi să vii tu, pot să vin eu la tine!
- Stai liniştit, că vin eu. În rest, tu eşti bine?
- Da. Mi-a spus doamna educatoare că să vii să vorbeşti cu ea. I-am spus că eşti plecată la Paris şi s-a făcut albastră, aşa...

Năzdrăvanul râdea; ei îi venea să plângă...

- O s-o sun azi, să vedem ce s-a întâmplat. Voi sunteţi cuminţi, da? N-o supăraţi pe Maria!
- Aa, eu sunt cuminte! Georgeta o cam supără...
- De ce? Ce-i face?

Băiatul ei se aplecă spre telefon şi şopti îndeajuns de tare ca să-l audă şi Georgeta, din camera ei:

- E foarte supărată în ultimul timp. Nu ştiu ce-a păţit. Cred că are ceva la şcoală, sau nu ştiu.
- Ţi-a spus ţie că e supărată?
- Nu, dar are ochişorii roşii şi nu prea mănâncă mâncare.

Mm... Cum era mai rău! O să discute diseară cu ea - că nu se putea aşa!

- Dar tu mănânci bine, da?
- Da, sigur că da! Tanti Nora a făcut sarmale. Ştii ce bune sunt?

Aprobă - doamna Nora era maestră într-ale gătitului...

- Auzi, mami? Da' dacă eu mănânc prea mult şi mă fac gras, mă iei cu tine la sală? Ca să slăbesc?

Aprobă, că nu mai avea putere să-i explice acum de ce copiii de patru ani nu erau primiţi nici măcar la fitness...

- Bine, mami! Eu mă duc să mănânc! Să ai grijă de tine!
- Şi tu, să ai grijă de tine!
- Paa!
- Paa!

Maria se repezi şi înhăţă telefonul:

- Elena?

Se grăbi să-i răspundă în engleză:

- Da, sunt aici.

- Elena, ce s-a întâmplat?

Cum adică? Adică ea nu ştia nimic?

- Mi-a spus Georgeta... E adevărat?

- Dacă ţi-a spus că mă despart de Emil, da - e adevărat.

- Doamne...

- ... Eu nu mă simt în stare să continui. Şi nu simt că trebuie să continui alături de el doar ca să aibă copiii mama şi tatăl sub acelaşi acoperiş.

- Înţeleg. Te înţeleg. Am avut prietene care...

- O să te rog să nu-i părăseşti şi tu.

- Poftim?

- Copiii - să nu-i părăseşti.

- Aa, dar nici nu

- **Eu** mă voi asigura că termenii înţelegerii noastre vor fi respectaţi. OK?

- Stai liniştită, că nici nu mă gândeam să-i părăsesc! Cum să fac aşa ceva?!

"Aşa cum fac uneori bonele - se supără şi profită de bulibăşeala generală şi dispar pur şi simplu!" Evident, nu rosti chestia aia:

- Eu revin în preajma sărbătorilor - ori înainte, ori după Crăciun. Când revin, o să mă mut cu chirie. Iar în ianuarie o să-l iau pe George la mine.

Femeia de pe ecran o privea lung, cât de dezaprobator putea ea...

- Nu ştiu... Nu ştiu cum să fac, să fie bine.

- Cel mai bine este ca copiii să rămână uniţi. Adică, să nu te superi că-ţi spun...

- Nu mă supăr. Spune.

- ... Eu cred că copiii stau mai bine aici.

Poftim?

- Tu ai tot timpul treabă, în timpul săptămânii. Vii foarte târziu acasă. Dacă aţi face o înţelegere de genul "copiii stau la tine în timpul săptămânii şi la mine în weekend", cred că ar fi mai bine decât să-i despărţiţi şi...

- O să vedem. Oricum, Georgeta ştie.

- Ştie şi e în pragul colapsului, să ştii.

- Ştiu că suferă mult. Suferinţa ei e evidentă. Emil a sunat-o?

- O sună zilnic, de 4-5 ori. Încearcă s-o încurajeze... E foarte bulversant. Uneori e calm şi-o încurajează spunându-i că o să reuşească el să te-mpace, iar alteori ţipă şi-o asigură că le va fi mult mai bine fără tine. Uneori trag şi eu cu coada ochiului la ecran şi-l văd transformat, desfigurat de furie, de...

- Mi-e frică de el. De când l-am văzut cum vine spre mine şi ridică pumnul şi mă loveşte, simt că mi-e frică de el. Şi nu pot să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu un om pe care-l percep a-mi fi duşman. El o să încerce să se apropie de mine, eu o să încerc să fug de el, el o să-şi piardă din nou cumpătul... Este un cerc vicios, ştii? Fugim în cerc - şi ori de câte ori mă prinde, mă va lovi. Ceea ce ne va adânci în cercul vicios. Aşa că mai bine nu. Mai bine ne despărţim acum, cât încă mai avem amintiri frumoase. Aşa-i?

Maria aproba, întristată de rezolvarea evidentă... Zâmbi:

- Haai, că n-o să fie chiar aşa de rău! Tu o să stai zilnic cu copiii!

- Eu ştiu?!

Cum adică?!

- Adică, na - Emil era unicul om pe care nu-l vedeam sub nici o formă ridicând mâna la soţia lui! Şi totuşi, uite ce s-a întâmplat! În condiţiile astea, stau şi mă gândesc că Emil ar fi unicul om pe care chiar nu-l văd înveninându-şi copiii şi interzicându-le să vorbească despre

mama lor, sau...

- Emil n-o să le interzică copiilor să vină la mine. O să vezi. Te rog, ai mare grijă de Georgeta!

- Stai liniştită, că sunt cu ochii pe ea!

- Bine, Maria. Indiferent ce se-ntâmplă, te rog să mă suni! Da?

- Da, Elena.

- Îţi plătesc eu telefonul - aşa că să suni fără grijă!

- Stai liniştită!

- ... Pa, Maria!

- Pa! Ai grijă de tine pe-acolo!

Aprobă... şi întrerupse legătura. Şi se felicită pentru decizia de-a lua două calmante - reuşise să nu bocească...

George era bine. El chiar nu bănuia nimic. Slavă Cerului, că nu se gândise să învenineze copilul împotriva ei! Ştia ea nişte cazuri care aşa procedaseră - ca să despartă copilul de mamă, îl minţiseră şi-l înveninaseră şi-i răniseră sufleţelul...

Păi, hai să continue să-şi scrie textele. Şi-aşa n-avea ce altceva să facă! De ieşit în oraş, nu putea ieşi. Dacă o prindea în afara camerei, Emil era în stare inclusiv s-o răpească... Iar Orlando dormea, că avea spectacol diseară. Aşa că tot ce-i mai rămânea de făcut era să muncească. Nu?

15,10

Tresări - telefonul din cameră prinsese brusc glas şi începuse să piuie...

"Păi hai, Eleno - răspunde! Că nu poate fi decât ori recepţia, ori Emil!" Bărbatul ei nu va fi fraier la nesfârşit, nu? O să-i afle camera în cele din urmă! Că era poliţist, nu strungar! Aşa că se ridică şi se apropie de telefon... Şi se gândea, privind lung aparatul *vintage*, că dacă îl va auzi acum pe Emil va reîncepe să plângă şi va face muci şi-o va durea nasul şi tot aşa...

- Alo?

- Bună ziua, dnă Popescu. Recepţia sunt.

- Bună ziua.

- V-am sunat ca să vă anunţ că dl Popescu şi-a preluat camera. Este la etajul doi, deci mai jos decât dvs.

- Am înţeles. Mulţumesc că m-aţi anunţat.

- Evident, nu i-am spus numărul camerei dvs! Şi nici nu i-am confirmat că locuiţi în acest hotel! Dar e foarte posibil să ştie deja asta.

- Ştie deja asta.

- Ar putea fi tentat să vă caute. Deci, în orice moment vă simţiţi în pericol, sau ameninţată în vreun fel, trebuie să ştiţi că puteţi solicita paza noastră. Noi lucrăm cu o firmă de bodyguarzi - una dintre cele mai bune din Paris. Oricând aveţi nevoie, puteţi apela cu toată încrederea la tinerii noştri de la pază!

- În regulă. O să încerc să nu trebuiască să apelez la ei. Dar, pentru asta, ar fi bine ca dl Popescu să nu se apropie de mine.

- Noi, ca hotel, nu putem să-l monitorizăm pe dl Popescu; dar suntem obligaţi să vă asigurăm securitatea, dacă dvs ne solicitaţi acest lucru.

"Pe bune? Contra cost, nu-i aşa?" Începuse să priceapă cam cum era organizată "ospitalitatea" prin Paris pe-aici; şi se cam săturase de ospitalitatea lor. Aşa că rânji:

- În regulă. Am înţeles. Mulţumesc. La revedere.
- Mă iertaţi - doriţi cumva să vă aducem prânzul?
- ... Da, vă rog - aduceţi-mi prânzul în cameră, ca de obicei.
- Desigur. Imediat!

Şi-i închisese. Degeaba se supăra ea pe hotel şi ospitalitatea franceză - fata aia care-o sunase chiar încerca să fie amabilă şi serviabilă şi părea şi-un pic "solidară"...

Reveni la masă. Răsuci, rând pe rând, telefoanele cu faţa-n sus... O suna încontinuu, de parcă avea un telefon în creier şi aşa reuşea s-o sune non-stop - adică şi când mânca, şi când se ducea la pipi, şi când vorbea pe celălalt telefon cu Georgeta... Pe telefonul ăstălalt îi scria. Încerca să şi-l imagineze...

Categoric, Emil nu despachetase după ce se cazase aici. Probabil că nici nu împachetase dincolo, cum se spune! Adică probabil că-şi adusese şi aici un rând de haine - dar sigur nu renunţase la camera din celălalt hotel! Însă se mutase aici, la un etaj distanţă de ea. Stătea pe fotoliu, sau pe canapea, la masă; avea masa în faţă, cu ambele telefoane aranjate corect. De pe unul o suna - şi-l punea pe difuzor, aşa că auzea când şi cum suna -, iar de pe celălalt îi scria. Probabil că-i era foame, că nu putea să scrie aşa repede cu o singură mână şi bănuia că nu-l lăsa sufletul să facă cinci minute pauză şi să se hrănească...

Să citească ce-i scria?... Îi scria în Messenger; adică va trebui să facă mişcări mai multe ca să-i şteargă mesajele. Deci, probabil că le va şi citi. Adică oricum va apuca să citească măcar unul-două... Aşa că...

Apăsă pe numele lui. Tii, ce de mesaje-i scrisese! Derulă în sus, să înceapă să citească de la început...

"Elena, te rog, trebuie să vorbim!

Elena, nu face aşa! Tu crezi că eu am vrut să iasă aşa?

Crezi că te-aş fi lovit, dacă n-aş fi fost beat?"

Mişto! Şi ea ce să facă, să-i coasă gura ca să fie sigură că n-o să se-mbete iar peste câteva zile? Sau cum?

"Eu ştii bine că te iubesc!

Şi te pun mai presus de mine însumi!

Nu-mi face asta!

Nu-ţi bate joc de mine!

Tu pentru mine eşti"

Ptiu! Îi mai scrisese un mesaj - şi rândurile săriseră la ultimul! Îi dispăruse fraza din faţa ochilor! Mm, ce om! Ia! Ce dracu avusese de scris aşa de urgent, de n-o putuse lăsa să citească ce-i scrisese la foc continuu până acum?

"În sfârşit! Elena, te rog, răspunde-mi la telefon!"

Cum-cum? "În sfârşit" putea să fie cauzat de prezenţa ei pe Messenger - că doar îi bifase lui mesajele, semn că ea le primise şi le şi văzuse! Dar de ce insista cu "răspunde-mi la telefon"? Era nebun?

"Iubita mea, te implor, răspunde-mi!"

Luă telefonul, apăsă butonul verde şi rosti sec:

- Nu sunt iubita ta. Nu mai sunt.
- Elena,
- Vreau să ne despărţim - şi-asta înseamnă că poţi să nu-mi mai spui "iubita mea".
- Elena,
- Că o faci degeaba.
- La naiba, femeie! Nu face asta!
- Dacă semeni vânt, culegi furtună!
- Elena, te rog! Ce dracu?! Avem o casă împreună! O familie! Avem doi copii, Eleno! Tu nu te

- Tu trebuia să te gândeşti la toate astea înainte să-mi spargi faţa cu pumnii.

- Ştii bine că

- Şi-ar fi trebuit să te gândeşti la toate astea acu' cinci ani, înainte să vii să baţi cu pumnii în uşa mea şi să mă-ntrebi dacă eu te vreau! Da? Că dacă ştiai că vrei să ai lângă tine o casnică încuiată la cratiţă, cu curu' mare şi plete naturale pân' la brâu, care să-ţi scrie ode, n-aveai ce căuta la uşa mea!

- Nu voiam o casnică - te voiam pe tine!

- Eu aşa sunt - aşa ca acum. Iar dacă n-am fost aşa şi m-am schimbat între timp şi nu mă mai puteai suporta aşa, trebuia să-mi spui cu cuvinte. Nu să mă joci în picioare.

- Elena, te rog!

- Ce mă rogi? Ce dracu mai ai să mă rogi?

Tăcere, evident! Ea răgea de-a binelea:

- Ce mă rogi? Să mai stau la o cafteală mică? Să vin cu tine acasă, ca să mă poţi bate tihnit sub acoperişul nostru? Sau ce mă rogi?

- În primul rând, te rog să nu mai vorbeşti aşa.

- OK. Eu nu mai vorbesc aşa. Şi te rog să nu mă mai suni şi să nu-mi mai scrii şi să mă laşi în pace. Poftim - acum e rândul tău să faci cum te rog eu.

Şi-i închise, evident, în nas! Lăsă telefonul pe masă, tot cu faţa-n jos, şi intră pe Facebook. Că ea nu putea să scrie pe telefonul ăla micuţ - avea nevoie de tastele astea mari, ca să scrie repede şi să-l lămurească! Login... User, parolă... Emil... Start.

"Nu mă pot întoarce la tine.

Nici nu pot, nici nu vreau.

Ştiu ce urmează pentru mine şi nu vreau - pur şi simplu, refuz să mă transform într-o victimă perpetuă.

Simt în clipele astea că nu mă mai pot apropia de tine.

Nu neapărat ca să rupem patul, ci nici chiar în bucătărie, în drum spre chiuvetă sau coşul de gunoi.

În condiţiile astea, tu te-ai înfuria cu viteza luminii.

Am sfârşi prin a ne certa cumplit.

Ai sfârşi prin a mă pocni din nou.

E un cerc vicios în care nu vreau să intru.

Prefer să plec cât mai departe de tine. Măcar până mi se vindecă urmele.

Căci, ori de câte ori am în faţa ochilor un obiect lucios, îmi văd vânătăile în el şi-mi amintesc totul.

Lasă-mă în pace, ca să pot să încep să uit!

Vorbim în ianuarie."

Log out. Că n-avea ce altceva să-i spună, iar opinia lui n-o interesa nicicum. Şi-acum, textul despre cizme. Primise temă din România - nush ce magazin de mare fiţe trebuia "să vândă" nişte creaţii de-alea cu talpă triplă în formă de bombă nucleară second-hand. Creatorul "le ouase" în patru nuanţe, toate patru inspirate de *linerele* fosforescente în vogă: galben, roz, verde şi albastru. O să fie foarte, foarte interesant!

18,20

Se simţea obosită - dar fericită. Reuşise să termine materialul cu cizmele, iar dl Drăghici-juniorul tocmai îi scrisese un mail foarte măgulitor, apropo de talentul ei de-a convinge oamenii

că tot ceea ce le trebuie la masa de Crăciun este un rododendron pitic cu fundă tricoloră. Da, ştia că are o forţă persuasivă fantastică...

Cioc-cioc! Oare cine venise? Se ridică... încetişor, să nu facă zgomot, să nu foşnească...

- Aho, aho! Primeşti cu circul?

Daa, bineînţeles! Se repezi să-i deschidă! Orlando era foarte vesel:

- Neaţa! Recepţia spune că eşti gata de plecare!

- Neaţa! Ei, aproximativ! Îmi iau blugii şi-s gata!

Tânărul intră şi închise şi încuie uşa după el:

- Şi ceva îmi spune că ai schimbat câteva cuvinte şi cu Emil...

Aa, da? Deci ştia ceva - sau fusese informat! Îi dădu telefonul şi-şi luă blugii şi hamul ăla medicinal pe care i-l adusese - sprijinitoarea pentru mână. Intră în baie, să se schimbe - şi lăsă uşa întredeschisă, ca să-i audă cuvintele...

... Orlando tăcea... Tăcea... Ea se schimba, încruntată, aproape furioasă pe nemernicul ăla care era pretutindeni în jurul ei chiar şi-atunci când nu era prin jur...

Reveni în cameră... Orlando tăcea... Sparse ea tăcerea:

- Ce-a mai bălmăjit după ce i-am spus să mă caute în ianuarie?

- Ceva ce mă face să cred că, într-adevăr, nu-i momentul să te întorci la el.

Serios? Ia - ce bălmăjise?

"O să vorbim azi sau mâine - nu în ianuarie. Şi-o să te întorci acasă, la tine acasă, pentru că ăla e un neterminat iar tu eşti o femeie serioasă şi ai doi copii care te-aşteaptă să te-ntorci la ei."

Lăsă telefonul pe masă:

- Orice încercare de a-l face să priceapă este sortită eşecului.

- Nu. Toţi poliţiştii sunt antrenaţi s-o ţină pe-a lor până te exasperează şi renunţi la opinia ta şi-o adopţi pe-a lor. Şi au ei ultimul cuvânt şi ultima decizie, astfel încât chiar îţi vor scoate ochii că uite, ei au avut dreptate...

Aprobă...

- Stai jos, să-ţi văd machiajul.

Se conformă, fără să-l întrebe dacă "la şcoala de acrobaţie" îi învaţă şi arta picturii...

- Ţi-ai şters fondul de ten aici. Doar un pic. Stai aşa...

Stătea - dacă "o greşea", veneau fetele şi-o reparau...

La cum simţea ea mişcarea degetelor lui Orlando, începea să creadă că se înşelase - şi-avea de-a face cu un bărbat multivalent...

- ... Spectacolul Prodigy este "ediţie limitată". Un şeic plin de bani voia să se distreze - şi i-a antamat pe cei doi DJ. Din fericire, ei ne-au ales pe noi pentru *entertainment*. Aşa că luni a fost "spectacolul de control". Şeicul a venit, a stat deoparte şi a privit. Şi s-a arătat atât de mulţumit de prestaţia noastră, că şi-a chemat urgent câţiva prieteni... şi-a "rezervat" nişte locuri chiar în mijlocul mulţimii şi a mărit remuneraţia pentru spectacolul de azi. Dat fiind că e vorba despre acelaşi sponsor, iar sponsorii din lumea arabă trebuie măguliţi 27/4, pentru azi a trebuit să modificăm un pic numerele, echipele...

Aha...

- Noi doi o să stăm prin preajma DJ-ilor. Bine?

- Bine.

- O să te rog - indiferent cât de uimită vei fi, indiferent cât de mult îţi va displace ceva, să nu reacţionezi. E ditamai şeicul şi umblă cu o grămadă de bodyguarzi. Ăia sunt nebuni din fire. Şi decât să constaţi că cine ştie ce pericol iminent a văzut o gorilă de-asta în mişcarea ta de dans...

- Stai liniştit - că şi-aşa nu pot să dansez cu ghipsul...

- Ţi-am spus, ca să ştii - fără mişcări ample. OK?

- OK.

- Gata? Ţi-ai luat actele? Mergem?

Aprobă şi se ridică - îşi lua actele şi telefoanele şi mergeau.

21,50

Spectacolul trebuia să înceapă. Acum-acum ar fi trebuit să înceapă! Aşa scria pe afiş - ora zece. Era aşa nerăbdătoare...

Ieşise din hotel "prin spate", înconjurată de bodyguarzi - ca VIP-urile. Orlando accelerase serios până la ceea ce părea să fie un fel de Sală Polivalentă... şi se dovedise a fi, într-adevăr, un săloi de concerte uriaş. Spre surprinderea ei, trupa făcuse deja primul antrenament! Şi, pe la opt, apăruseră bodyguarzii şeicului...

Ăştia erau nişte oameni foarte interesanţi. Erau două echipe - unii mititei şi slăbănogi şi iuţi şi posesori de creier mult şi alţii "masă musculară". Ambele categorii erau monosilabice. Avuseseră şi ei "repetiţie". Şi, evident, percheziţie. Controlaseră totul. Ăia mititeii aveau nişte ochelari şmecheri, aşa că nu se obosiseră "să-i scaneze" cu piuitorile, ci doar să se uite de jur-împrejur! Atunci când îi confiscaseră hamul ăla medicinal adus de Orlando special ca să-i ţină mâna, îi venise să-i roage să se uite şi spre mâna ei şi să-i spună dacă se suda dreaptă; îşi muşcase limba şi tăcuse şi-şi spusese că, la urma urmei, "şeicu' plăteşte"...

După ce fuseseră ei legitimaţi şi percheziţionaţi, Orlando trebuise să însoţească bodyguarzii în "turul echipamentelor". Aşa că o aşezase pe-un scaun lângă DJ-i şi plecase cu gaşca de monosilabici. Dar nu se plictisise aici. Băieţii ăştia doi erau nişte haioşi nebuni! Iniţial, îi lăsaseră impresia că se cunosc cu bodyguarzii şeicului de-o viaţă, aşa! Îi miştocăriseră de mama focului, iar ăia nu reacţionaseră nicicum ci se rezumaseră la a verifica toate cotloanele, toate cutiuţele... Evident, se vedeau acum cel mult a treia oară-n viaţă. Dar fiecare îşi ştia rolul. Ăia trebuiau să controleze tot, să ştie tot, să verifice tot; ăştia trebuiau să nu se înfurie şi să spună tot, să arate tot, să se conformeze controlului... şi să numere banu' la final. Orlando, care se plimbase cu ăia prin toată sala, trebuia şi el să le arate absolut tot ceea ce voiau să vadă. Dacă ăştia monosilabici erau fericiţi, şeicul plătea. Cam aşa era socoteala, în termeni foarte-foarte generali...

Controlul sălii îi făcuse pe acrobaţi să prezinte tot decorul. Adică decorurile. Adică "suportul acrobaţiilor". Văzând deja varianta "soft" a show-ului, ea ştia cam despre ce era vorba. Dar decorurile alea din spectacolul văzut de ea aveau acum o cu totul altă însemnătate. "Altă faţă." Nu ştia dacă din cauza aranjamentului, sau din cauza luminilor; dar păreau alte decoruri! Văzuse acum şi roţile de care vorbise Michelle, tânăra cu ochi verzi şi trup de liană care era, de departe, cea mai frumoasă dintre toate fetele lui Orlando. Erau nişte sfere metalice cu diametrul de vreo trei metri. Atârnau de tavan. Or să se şi deplaseze pe tavan. Pe tavanul sălii era montat un labirint de ţevi şi şine; pe ele se va desfăşura azi o minunăţie...

Sala era împărţită în două - spaţiul amplu alocat publicului şi scena generoasă. "Pupitrul" DJ-ilor era "în fundul scenei", la vreo zece metri înălţime. Practic, între DJ-i şi public se desfăşura scena. Lângă cei doi DJ-i, în dreapta, stăteau alţi doi bărbaţi. Unul dintre ei era "băiatul cu luminile" - şi era "de-al DJ-ilor". În margine de tot, chiar lângă ea, stătea celălalt bărbat, membru al circului. Dedusese ea că era membrul circului - adică nu era "cu muzica". Orlando i-l prezentase sec: Igor. Din câte pricepuse ea, Igor ăsta era "miracolul" care muta decorurile de la un show la altul. Şi se ocupa şi de uriaşul labirint de pe tavan. Într-adevăr, spectacolul de azi va fi complet diferit de ceea ce văzuse ea pe 5. Atunci, spectacolul fusese în mijloc - iar spectatorii pe margini. Azi, spectatorii umpluseră la refuz sala aia - tot mijlocul sălii. De jur-împrejur, între pereţii sălii şi public, rămăsese un spaţiu de trei metri. Partea lui superioară era acoperită de un

fel de draperie; dar jos era liber. Ea presupunea că spaţiul ăla era absolut necesar evacuării în caz de incendiu - că altfel nu s-ar fi justificat risipa de spaţiu, care se resimţea în nivelul încasărilor! Preferase să presupună ea ce şi cum; nu ceruse indicaţii, nu pusese întrebări, pentru că toţi oamenii din jurul ei fuseseră atât de grăbiţi, atât de ocupaţi...

Simţi foşnetul din spate şi se răsuci - în caz că erau tot monosilabicii, să ridice mâinile şi să se lase percheziţionată din nou! Dar era doar Orlando... Tânărul îi făcu, discret, semn să se uite spre sală. Se conformă şi fu cuprinsă cu braţele. Şoapta lui o făcu să zâmbească:

- Ca să nu te evacueze de-aici, de la pupitrul de comandă, le-am spus bodyguarzilor că eşti iubita mea. Ei n-au clipit mai altfel. Să nu-i spui lui Emil...

N-o să-i spună lui Emil, că nu era nebună...

- Va trebui să mă suporţi în cârca ta...

- Dacă îmi ţii tu ghipsul, chiar îţi voi rămâne îndatorată...

Fu sărutată pe gât şi simţi cum Orlando îi susţine mâna:

- Şi-acum suntem atenţi la trei lucruri: şeic, acrobaţi şi Liam Howlett.

Liam-who? Ce zicea el aici?

- E jos, în public.

- Să-mi scuzi necunoaşterea, te rog - dar unele VIP-uri mi-au scăpat în ultimul timp.

- Britanicii sunt foarte grijulii cu munca lor. Mai ales britanicii ăştia.

... Deci nu voia să-i spună şi ei cine era băiatul ăla! Binee...

Şeicul era, cum se spune, "vizibil din spaţiu". Îl înconjuraseră monosilabicii ăia ca brazii. O parte din invitaţii lui erau şi ei în cercul pazei; o altă parte erau pe-afară, ca un fel de scăpare, de "revărsare"... Ca o "prelingere". Era nebună? Gândea ciudat!

Sala se cufundă brusc în întuneric. Beznă compactă. Iar unul dintre reflectoare o orbi la propriu!

Ptiu, drace! Mister DJ deschidea spectacolul ca un adevărat MC - vorbea la microfon! Ce om! Nu mai vedea nimic-nimic... Da, bine, OK, bună seara, cum vă simţiţi, toate bune - prostioare! I-ar fi răspuns ea: ne simţim nerăbdători, băă! Hai odată! Dar Orlando îi spusese să nu reacţioneze nicicum - să stea aşa, "de lemn tănase". Tăcea şi încerca să clipească des, ca să-i treacă orbirea.

"*Is everybody in the place?*" - răcni mister VIP în microfon. Iar sala îi răspunse cu un urlet de-ăla foarte nerăbdător... "*Everybody is in the place! Let's go!*"

Şi muzica porni, la unison cu stroboscoapele.

Din boxe bubuiau, la volum maxim, Prodigy. Clar, curat, de pe CD. Lumina albă a stroboscoapelor bătea spre scenă. Pe scenă, gimnaştii lui Orlando... săreau. Făceau un fel de... linii de sol, din gimnastică, dar care n-aveau nici urmă de graţie-n ele. Pur şi simplu executau săriturile şi rotirile "aşa ca-n parc". Haotic, ar fi spus ea, mare devoratoare de campionate de gimnastică de-aia "cu degetele lipite". "Sportiv", ar fi spus spectatorii, care chiuiau şi urlau... Nu cumva asta era "free running"? Mai auzise ea

"*Let's go!*"

... Melodia se dezlănţuise. Nu originala, ci un mixaj foarte-foarte "tare"! Adică dansabil! Vârful adidasului ei "ţâşnise" la dans! Şi tinerii de pe scenă de dezlănţuiseră. Îi privea şi se gândea că mai văzuse aşa ceva pe youtube, dar la scală mai mică. Mai "de începători". O tumbă şi-atât. Băieţii ăştia erau... Erau... Îi privea şi nu ştia cum să-i numească. Nu găsea cuvântul. Îi scăpa cuvântul, iar chestia asta i se întâmpla foarte rar şi doar în momentele de uimire maximă...

- Şeicul e vesel. Hai că-i bine!

Aha! Păi, bine că se uita el la lucrurile importante - că ea se uita la spectacol! Zâmbi:

- Iar Liam-VIP?

- El a mai văzut spectacolul. Şi e şi mai greu de impresionat...

Deci Liam-ăla era un tip ceva mai exigent decât şeicul care plătea show-ul. Oook!

- Dacă nu-mi spui cine-i Liam ăla, reacţionez larg către şeic.

Orlando râdea... Ea încerca să nu se înfurie foarte tare... Evident, tânărul Sorrenti avea cel mai şmecher telefon al momentului... I se puse în faţă o fotografie a formaţiei The Prodigy:

- El e Liam Howlett.

Oups!

- Oups! I-a dus cineva o cafeluţă, un biscuite, ceva?

- Nu e cazul. DJ-ii au plătit drepturile de autor, aşa că...

Aşa că trebuia să înceteze cu glumele, că Orlando era serios! Redeveni atentă la acrobaţi. Erau teribili. Erau... Erau naturali. Neîngrădiţi de vreo regulă, de vreun protocol - erau ei şi muzica. Şi urletele celor care chiar le apreciau efortul de-a sări atât de sus, de atât de multe ori...

Sala era în delir. Şi şeicul era aproape în delir - ţopăia şi rânjea cu toţi dinţii şi se uita la scenă. Ea, însă, ştia sigur că cei şase gimnaşti săreau atât de sus nu pentru "punga cu galbeni", ci pentru ceilalţi *customers* - cei care urlau şi se bălăngăneau haotic şi se-ntindeau spre scenă, să vadă mai bine...

22,35

Spectacolul era incredibil. Nu participase ea la multe show-uri de-astea - ea, mai mult cu Andre Rieu şi cluburile disco. Văzuse multe prezentări de modă în Bellagio. Văzuse şi o chestie gen "Jane-Tarzan", în Bamboo. Dar nu exista comparaţie cu ceea ce vedea aici. Spectacolul ăsta "electronic" era incredibil.

Tinerii acrobaţi nu "susţineau vizual" fiecare melodie; apăreau cam o dată la două melodii, chiar trei. Apariţiile lor erau, însă, fantastice! Apariţiile lor făceau sala să urle - şi cel mai urlător *customer* părea a fi tocmai şeicul...

După dansul "de deschidere", urmaseră două melodii pe care ea nu le putuse "plasa" în discografia Prodigy - dar pe care sala le dansase cu cea mai mare plăcere! Cea de-a treia fusese arhicunoscuta "Hyperspeed" de pe albumul Jericho. O "dansaseră" fetele - contorsionistele. Igor le ajutase să intre, cu sferele lor metalice, în sală - şi să alunece, graţios, încoace şi încolo pe şinele alea de pe tavan. Toată sala stătuse "cu ochii pe sus" - inclusiv şeicul, inclusiv bodyguarzii... Una dintre sfere se oprise chiar deasupra şeicului. O recunoscuse în ea pe Michelle. Şi nu putuse să nu se gândească că afurisitul de Orlando era un afurisit şi ştia tot felul de "tehnici" de-a exploata slăbiciunile celorlalţi... La un moment dat, fetele ieşiseră din sfere - şi "se înnodaseră" în exteriorul lor, agăţate bine de barele metalice. Puştoaica, şcolită probabil de acelaşi afurisit de Orlando, ieşise şi ea; şi se lăsase pe spate muuuult... şi ajunsese la vreo jumătate de metru de şeic, oferindu-i chipul ei frumos şi ochii ei ireal de verzi... Şi-apoi se-ntorseseră în sferele lor şi "ieşiseră din scenă". Şi mai urmaseră două melodii de-alea "de neînţeles pentru ea". După care li se servise "Voodoo People". Melodie mult prea "tare", ca să n-o danseze şi ea - chiar şi doar din călcâie şi gât! Voodoo People fusese a căţărătorilor. Cât se distraseră spectatorii cu celelalte melodii, Igor "muncise" - manevrase manetele lui şi trăsese draperiile de pe pereţi. Şi abia atunci descoperise ea că spectacolul ăsta o să fie mult mai amplu decât şi-ar fi permis să-şi imagineze...

Draperiile mascaseră pereţii de căţărare. Şi ţevile - nişte ţevi montate perpendicular pe pereţii ăia. Ei bine, în timpul lui Voodoo People, căţărătorii lui Orlando făcuseră nu doar o demonstraţie de căţărare, cât o demonstraţie de forţă - de putere şi forţă fizică! Se deplasaseră încoace şi încolo doar prin forţa proprie! Săriseră de pe un perete pe altul! Şi fusese evident că n-avuseseră centură de siguranţă! Făcuseră nişte "demonstraţii de bară fixă", la ţevile alea perpendiculare pe pereţi, de ea una rămăsese la propriu perplexă!

Melodia şi "acţiunea de pe margini" îi reamintiseră de filmuleţele pe care le vedea, când şi când, pe youtube. Şi găsise şi cuvântul. Băieţii ăştia ai lui Orlando nu erau "ca pe youtube"; erau "ca o compilaţie de pe youtube". Ştia, era o comparaţie trăznită şi cam nepotrivită, dar nu ştia cum altfel să exprime ceea ce vedea. Îi privea deci şi le spunea "compilaţie de pe youtube". Şi nu gesticula, ca să n-o împuşte bodyguarzii şeicului. Se bucura în interior, de parcă încerca "să se umple" cu minunăţiile pe care le vedea ca să şi le amintească mai târziu şi să se exteriorizeze...

Melodia "de neînţeles" era pe sfârşite. Sigur va urma una Prodigy - Igor bombănea ceva şi se încrunta la mixerul lui cu multe butoane şi manete şi beculeţe...

Orlando oftă greu:

- De melodia asta mi-e frică.

Poftim? Îl privi lung... Era serios:

- La melodia asta mi-e frică. O să vezi de ce.

Aha! O să vadă de ce... OK! Melodia era pe sfârşite... Se lăsa întunericul peste sală... Se auzea un zumzăit metalic, de rotiţe şi motoraşe care transportau nişte acrobaţi pe tavan... Fetele apăreau pe scenă o dată cu melodia...

"*Well this is where I kill the dancer*"...

Pe bune? Păi ştia melodia asta! Prodigy, evident! Dar de ce

"*Watch the MC kill the dancer*"...

Se întoarse spre el - era nebun? Ce tot zicea?

"*Death of the funky dancer!*"

Aoleu! Reveni spre sală. Şi văzu cum luminile se sting preţ de-o secundă, odată cu amuţirea totală a muzicii, după care din tavan se desprind două chestii - lumina puternică, perfect verticală, a reflectoarelor şi câte-o siluetă de nebun care se-aruncă-n gol urlând din toţi rărunchii!

Ăştia se omorau aici!

Scăpă un ţipăt!

- Şşt!

Aoleu, uitase! Dădu să-şi acopere gura cu palma, să nu mai ţipe, dar...

Dar nu mai apucă. Pentru că tinerii şi tinerele care se-aruncaseră practic spre mulţime erau, în realitate, legaţi cu corzi elastice. Iar toţi cei de sub ei "se tupilaseră", ţipând şi ei! Ce nebunie!

Muzica reîncepu - iar nebunii care se-aruncaseră spre clienţi se agăţară de funii - fiecare avea câte o funie atârnând pe lângă el. Îşi desfăceau carabina care-i ţinea în coardă... şi începeau "joaca pe funie".

Sala delira. Şeicul se lupta cu bodyguarzii, care se supăraseră rău pe aşa "coregrafie nepotrivită" şi încercau să-l scoată de-aici şi să-l ducă la o pizza probabil. Liam-VIP-ul nu se mai uita la spectacol, ci la Orlando... Se uita lung, aşa, de parcă între ei avuseseră deja loc nişte discuţii - şi se finalizaseră nefavorabil pentru VIP...

- De fiecare dată, mi-e frică să nu se desprindă vreo carabină. Să nu se rupă vreo funie. Să nu scape vreun dement cu armă înăuntru... Să nu dăm peste vreun dement care să se cţere pe ceilalţi şi să-i înhaţe, sau...

Într-adevăr, aruncarea aia era periculoasă. Ea una le-ar fi interzis s-o facă! Dar, desigur, ea ar fi fost o şefă plictisitoare care le-ar fi adus angajaţilor ei venituri mediocre. Şi n-ar fi văzut în viaţa ei un şeic *live*, ci cel mult prin poze. Hm...

- Cel mai rău ar fi să se desprindă şinele. Ar pica toţi, plus grilajul.

Categoric, s-ar fi lăsat cu morţi dacă se desprindea chestia aia! Orlando era conştient de cât de mare era pericolul! Asta era bine; asta era foarte bine...

- ... Liam e supărat pe mine.

- Am observat. Mă-ntreb de ce!

- ... Ni s-a propus, de vreo trei ori, să participăm la concertele lor. Am refuzat de fiecare dată, fără să clipesc - şi eu, şi băieţii mei. Chestia asta cred că-i irită rău...

- Îi irită, normal! Ei ar fi pentru voi o rampă de lansare uriaşă - iar voi aţi fi pentru ei

magnetul care să le atragă public proaspăt. Tânăr. Tineretul caută tineret; ei au o vârstă...

- Probabil. Nu ştiu, n-am stat să mă gândesc la ce cred ei despre refuzul nostru.

Hm - discuţia îl indispusese... Interesant!

Coregrafia acrobaţilor era... ciudată. Se vedea ca un fel de val. Rotirea începea în dreapta scenei şi se termina în stânga ei. Decalajul era atât de bine executat, că o speria...

23,20

Lucrurile începuseră să cam... "derapeze". De la "chestiile soft", ajunseseră la alea "hard". Dansaseră în toate felurile posibile. Săriseră pe trambuline, pe scenă. Spre marea ei uimire, îi fusese dat să vadă azi sărituri cu rolele şi skateboard-ul...

- Urmează o altă melodie la care îmi este foarte frică...

Aha! Păi, ceva îi spunea că "nu se ezistă" noapte Prodigy fără "*No good*"! Întrebarea era - ce ramură a nebuniei sportive activa melodia aia? Ce mai făceau pe melodia aia? Unde săreau? Şi de unde?

Igor privea tavanul. Mişca de manetele şi butoanele lui ca un nebun, cu ochii aţintiţi acolo sus... El ştia ce făcea! Ea privea sala. Ştia deja că urmau acrobaţii lui Orlando. Ştia că vor fi "pe sus". Era atentă, era alertă...

Aha! *No good*, desigur! Erau...

La melodia asta le ofereau o "compilaţie" de parkour. Una nebunească. Alegau... pe scenă momentan. Săreau pe mini-obstacolele puse acolo. Săreau şi pe ei înşişi - unul se apleca la 90 de grade iar un altul îşi oferea spatele un pic aplecat. Iar cel care trebuia să sară alerga, sărea pe ei şi... Şi se-agăţa, iată, de "lift" - o bară metalică de-un metru lungime, atârnată de lanţuri şi "condusă" pe tavan de Igor... Transportoarele astea aveau un traseu ciclic; plecau din dreptul scenei, şerpuiau pe deasupra sălii şi se-ntorceau pe lateralul grilajului. Atleţii "coborau" unde credeau ei de cuviinţă, după ce făceau între ei câte schimburi de transportoare credeau ei de cuviinţă să facă. În orice caz, ajungeau pe lateralele sălii, deasupra pereţilor de căţărare. Ea nu observase până acum, dar acolo era un veritabil pod suspendat... Alergau pe podul ăla, se întâlneau, săreau, se-aruncau pe transportoarele alea şi se mutau de colo-colo...

Şi ei îi era frică. Avea senzaţia că situaţia scăpase de sub control - adică ei toţi făceau nişte mişcări nebuneşti, o coregrafie nebunească ce nu mai părea coregrafie ci rebeliune şi refularea propriului liber-arbitru... Şeicul era fericit, Liam-VIP era fericit, Igor râdea şi bombănea ceva în ruseşte, DJ-ii erau în extaz - şi doar ei doi, ea şi Orlando, se uitau la spectacol şi simţeau că abia aşteaptă să se termine... această melodie mixată astfel încât să se lungească parcă la infinit...

Orlando oftă greu:

- N-o să mă pot obişnui niciodată. Asta e!

- E, într-adevăr, foarte periculos ce fac ei.

- E. Şi pentru ei, şi pentru *customers*. Până acum n-am avut nici un incident; dar cum în toate există, la un moment dat, un început...

Începutul ăla o să fie cumplit - primul accident o să fie îngrozitor, prin însăşi semnificaţia lui de "început al dezastrului"...

- ... Eu nu le impun nimic. Eu sunt cel mult tipu' ăla care semnează contractele, facturile, ordinele de plată... Ei sunt decidenţii, atunci când vine vorba despre munca lor. Ei hotărăsc cu ce colegi lucrează, ei îşi stabilesc singuri coregrafia, mişcările, salturile... Decorurile... Costumele...

În privinţa costumelor, angajaţii lui Orlando fuseseră "omogeni" - purtaseră lycra, varianta

cu mâneci lungi şi guler tip helancă. Culorile diferiseră, în funcţie de melodie. Adică în funcţie de lumini şi tipul mişcării. Dansatorii erau sidefii - dacă insul cu luminile punea asupra lor zece culori, deveneau cameleoni...

Gata. Se terminase. Orlando răsufla uşurat, ea răsufla uşurată...

- Şi-acum, încă o jumătate de oră, ne delectăm cu dans şi gimnastică. Şi ne bucurăm că nu se mai poate întâmpla nimic rău.

... Adică în timpul dansului nu se mai putea întâmpla nimic rău! Când oamenii ăia săreau şi se zdruncinau de mama focului, nu se putea întâmpla o entorsă! Sau chiar o fractură! Nu puteau să alunece şi să cadă şi să-şi rupă vreo mână! Sau nasul! Ori gândea el ciudat, ori era ea panicoasă şi fricoasă...

Nu mai conta. Spectacolul era minunat, iar acrobaţii îi dăduseră acea unicitate aproape nepământeană. DJ-ii ar fi putut să cânte şi cu un proiector; ar fi putut inclusiv să pună nişte holograme pe scenă. Dar n-ar fi putut să le lase spectatorilor amintirile pe care le lăsaseră tinerii şi tinerele din circul lui Orlando...

Oftă greu:

- Nu înţeleg de ce nu-ţi faci reclamă. Şi de ce nu inviţi o televiziune să vă filmeze integral. Aţi fi un pic mai tari decât Michael Flatley!

- O să-ţi explic de ce - dar nu acum.

Normal - acum erau atenţi, pentru că decorurile se schimbau din nou iar Igor bombănea în ruseşte iar Orlando avea senzaţia că ceva nu era în regulă şi se-ncrunta...

10 decembrie 2020. Joi

1,15

Era... emoţionată. Asistase la o scenă teribilă - şi era emoţionată ea, pentru succesul lor! Chiar şi acum, simţea bucuria în locul lor! Ei nu păruseră să conştientizeze ce "ispravă" făcuseră azi...

După terminarea spectacolului, şeicul dorise să-i cunoască pe acrobaţi. Nu pe DJ-i - pe-ăia îi ignorase total. El insistase şi fremătase tot şi nu se clintise din sală până nu plecaseră toţi ceilalţi spectatori. Acrobaţii, în frunte cu Orlando, se strânseseră în jurul invitatului lor special. Iar şeicul le strânsese mâna, rând pe rând, spunându-le, într-o engleză un pic ciudată, ceea ce îi plăcuse la apariţiile lor. Ştiuse în ce număr apăruse fiecare, ceea ce o uimise - dar îşi amintise că pentru el fusese a doua "vizionare" şi presupusese că se ghidase şi după costume... adică după culorile costumelor...

Orlando şofa cu calm. Lent. Nu se grăbea. Din bord se revărsa o melodie lentă, la volum îndeajuns de mic ca să nu-şi dea seama ce melodie era...

- ... Şmecheria cea mare nu e spectacolul. Şi nici teatrul. Nu ăsta e cheia succesului.

Poftim? Cum-cum? Păi dacă nici asta nu era cheia succesului, atunci care era cheia succesului? Strungăria?

- Oamenii nu mai apreciază arta. Şi nici lucrul făcut manual. Efortul în sine nu mai e preţuit. Cum s-ar spune, cel care nu cântă nu ştie cât de greu e să cânţi - dar critică şi râde de

fiecare notă falsă. Iar cel care nu pictează nu ştie cât de greu este să pictezi astfel încât să rezulte o chestie armonioasă - şi comentează el, după părerea lui "şcolită" la hypermarket cu design-ul publicitar... Extrapolând, să ştii că oamenii nu mai fac mişcare. Sunt sedentari prin definiţie. Între a o vedea pe Valentina încârligându-se la 360 de grade şi a o vedea pe Valentina stând drepţi dezbrăcată, oamenii ar alege fără să clipească nudul. Omenirea se îndreaptă cu paşi mari spre dezastrul final - regresul...

Aproba - ştia cum e chestia aia cu omenirea şi regresul. Ştia ce comentarii primea ea la articolele ei - şi ea chiar muncea, adică mintea ei chiar muncea şi aprecia hainele şi accesoriile şi căuta cuvintele potrivite pentru ele...

- Dacă ar fi ştiut că vor vedea un teatru sportiv, tinerii care au chiuit şi-au urlat şi-au aplaudat azi să ştii că n-ar fi dat 200 de euro pentru un bilet. Li s-a promis muzică electronică şi efecte speciale; dacă li se promitea "tumba mare", cum spune şi-acum miliţianul coleg cu Emil, sala ar fi fost goală...

Era posibil să fie aşa...

- Azi, în sala aia au fost 3.000 de oameni. Plus şeicul. Nouă ne revin 200.000 de euro. Dar asta-i o excepţie. Spectacolul ăsta este unul dintre cele mai bine plătite show-uri pe care le-am avut în 2020. Dacă luăm venitul nostru lunar şi scădem cheltuielile cu deplasarea şi costumele şi decorurile şi uzura şi taxele şi impozitele, rezultă la final un salariu de rahat...

Pe bune? Păi... Păi, dacă împărţea 200.000 de euro la 40 de inşi, îi rezulta un 5.000 de euro. Adică rezonabil. Dar dacă începea să scadă cheltuielile şi taxele... În plus, avuseseră azi un spectacol "de 5.000 de căciulă". Cine ştie când mai aveau ei asemenea "tun"! Poate că la următorul vor veni mai puţini spectatori! Poate că va fi cu tematică "vals", cum fusese spectacolul la care participase ea şi la care, groso-modo, fuseseră cam 500 de inşi care achitaseră 100 de euro...

- Igor mi-a spus că Michelle a primit un bilet de la şeic.

Ha? Cum-cum?

- A invitat-o să facă Anul Nou cu el, în Dubai.

Bufni în râs:

- Pe bune?

- Pe bune. De ce râzi?

- Fiindcă pare un fel de Cenuşăreasa *reloaded*!

- Aa, nu! Lucrurile sunt mult mai "pământene" decât Cenuşăreasa! Sau "Pretty woman"!

Şi-o spunea cu seriozitate... Renunţă şi ea la zâmbet:

- Şi? Se duce în Dubai?

- Nu. I-a spus că se mai gândeşte, că încă nu s-a hotărât unde face Revelionul. Dar asta nu-i bine. Şeicul ăla nu s-a amorezat de ea; dacă mâine vede o dansatoare de foxtrot cu ochi roşii, sau galbeni, o va invita şi pe ea. Şi, dacă aia spune "OK, vin"...

- ... Câţi ani are Michelle?

- 16.

Haa? Cum? 16? Erau nebuni?

- Igor e foarte îngrijorat pe tema asta.

... Pe ce temă? A şeicului, sau a vârstei? De fapt, o clipă!

- Igor e rudă cu ea?

- Da. E taică-su. Maică-sa a murit acu' cinci sau şase ani.

Aha...

- Sunt amândoi fugiţi din Rusia. Pe ea am reuşit s-o angajez cu normă întreagă şi să-i fac acte; dar la el merge mai greu...

Într-adevăr, legislaţia era mai restrictivă pentru bărbaţii de 40 care ştiau "mentenanţă" şi cam atât...

- Are 16 ani şi arată deja de vreo 20-22. Şi pierde timp şi bani. Igor e foarte supărat pe tema asta.

Ceea ce auzea ea întrecea orice regulă a bunului-simţ! Tatăl fetei era supărat pentru că fiică-sa nu curvăsărea la 16 ani? Curată dementă!

- Eh - las' că se descurcă ei! Cred că Emil doarme la ora asta - aşa-i?

- Sunt şanse mari să doarmă, într-adevăr!

- În cazul ăsta, te conduc în camera ta şi te las să te odihneşti.

- OK.

Şi iar înaintau în tăcere, cu muzica în surdină... Ei nu-i ieşea din cap chestia aia cu Michelle şi taică-su şi şeicul... Deci fata aia pierdea timp şi bani...

"Eleno, eşti chiar proastă!" Era chiar proastă, zău aşa! Păi fata aia avea 16 ani iar taică-su era supărat că nu se ducea cu şeicul în Dubai! Hm...

"Eleno, nu e treaba ta." Nu era treaba ei, nu o privea pe ea, nu avea de ce să se gândească la fata aia. Punct.

Mercedesul opri în faţa hotelului. Se grăbi să coboare, complet indispusă de descoperirea pe care-o făcuse... Îl urmă în hotel.

Ptiu, drace! Ăsta mâncase ness cu linguriţa!

Emil se repezi la ea:

- Hai cu mine!

Făcu un pas în spate şi întinse mâna spre el:

- Stai pe loc, că ţip!

- Eleno, încetează!

Aa, da? Ook!

- Pazaa! Ajutoor!

Paza presimţise deja că va fi solicitată azi, aşa că "o împresurase" din nou... Emil scrâşni, privind-o concludent:

- Încetează cu spectacolul ăsta ieftin! Hai acasă!

Prinse braţul lui Orlando şi rosti răspicat:

- Nu vin nicăieri - mă duc în camera mea şi mă culc.

- Elena!

Prea târziu - liftul ajunsese la parter. Intră deci în el. Şi se delectă cu mutra schimonosită de furie a lui Emil... Gata - urcau în cameră.

Orlando şopti:

- Dormi la mine azi.

- Nu, nu vreau să-ţi fac probleme.

- Nu-mi faci probleme. Dacă nu dormi la mine, dorm eu la tine. Şi-atunci chiar avem probleme!

În cazul ăsta, nu mai zicea nimic...

Erau însoţiţi pe coridor... în timp ce liftul cobora, că Emil locuia în hotelul ăsta şi-avea tot dreptul să urce şi el în camera lui...

Intră; iar el încuie uşa şi arătă spre baie:

- Duş?

- Nu, nu mai rezist - sunt atât de obosită, că tot ce-mi mai doresc acum este să dorm!

Orlando o luă de braţ şi-o conduse în baie...

- Stai jos acolo.

Se conformă. El pregătea discul demachiant... amintindu-i că are faţa plină de fond de ten şi fard... Ar fi trebuit să fie uimită că Orlando Sorrenti are în trusoul lui lapte demachiant - dar, la urma urmei, era acrobat şi apărea în spectacole, iar ea văzuse azi tineri "dreşi" cu corector şi pictaţi cu tuş...

- ... E bine. Se vindecă bine.

Prefera să tacă. Îşi amintise şi de pumnul care-o lovise fix la intersecţia dintre nas şi sprâncene, îşi amintise şi de lovitura cu scaunul, şi de ceea ce Emil numea cu nonşalanţă "spectacol

ieftin", şi de ordinele lui gen "treci acasă"... Îşi amintise că se despărţea de el - şi, o dată cu el, renunţa şi la visele ei, la planurile pe termen lung, la Micuţa Minune...

O demachiase. Acum o curăţa de demachiant, plănuind probabil să o dea cu crema medicinală... Într-adevăr, Orlando ieşi:

- Mă duc să-ţi aduc crema. Schimbă-te.

Să se schimbe? În ce? Tânărul trase uşa după el, punându-i în faţa ochilor halatele de baie... Hai să se schimbe!

Totul fusese perfect, până la Emil. Până în clipa când îşi amintise de el. Spectacolul şi toată agitaţia legată de el îi luase mintea de la propriile probleme - şi se simţise atât de bine, atât de... Şi-apoi dăduse nas în nas cu el jos, şi...

Nu ştia ce-o deranja mai rău - apariţia lui sau cuvintele lui. Sau gesturile lui. Sau tonul. Trăgea concluzia că el, Emil Popescu, ca un tot unitar - el o deranja. Iar dacă ajunsese s-o deranjeze Emil-omul, cu toate cele legate de el, ea una era lămurită. N-aveau viitor împreună. Nu mai aveau. Se chinuiau aiurea. Ea şi el puteau porni liniştiţi fiecare pe drumul lui - poate vor plânge un pic acum, poate vor suferi un timp, dar după aceea le va fi mai bine decât le-ar fi fost dacă ar fi rămas împreună. Acum măcar mai aveau amintiri frumoase...

Uşa se deschise larg. Orlando intră, luă halatul din mâna ei şi-o ajută să se îmbrace. Fără să dea vreo atenţie faptului că era dezbrăcată.

... Mintea ei, creierul ei se blocase - iar îi dădea eroare, iar el lega cordonul halatului şi-o lua de mână şi-o trăgea în cameră, în dormitor...

Fu aşezată pe marginea patului. El îşi trase scaunul în faţa ei şi deşurubă crema. Preferă să închidă ochii - trebuia să facă cumva să "rezolve" eroarea aia, să se deblocheze...

Sigur, prima ei reacţie la apariţia lui în baie peste ea fusese o exagerare. Că doar fuseseră amanţi, nu? Orlando "o ştia toată" - nu? Şi-avea acum în jurul lui zeci de fete frumoase, doar să-şi aleagă! Avea îndeajuns de mulţi bani ca să oferteze orice altă fată care nu era încă în jurul lui! A încerca să reînvie *freelove*-ul cu Popeasca, asta unsă şi smulsă şi masată şi tunată la sală dar care împlinise luni 40 de ani şi-avea bărbat şi copil legate de ea ar fi fost o tâmpenie "de grădiniţă". Creierul ei, însă, dăduse eroare. Semn că...

Semn că... ce? Că-i era frică de posibilitatea aia? Că se gândea la posibilitatea aia?

... Dracu ştia ce semn era ăsta cu eroarea! Pur şi simplu, se blocase ea! Semn că era pudică, na - şi gata!

Se deblocase. Zâmbi slab:

- Dacă te laşi de acrobaţie, poţi să te faci oricând cosmetician.

- Bun! E bine de ştiut!

Îl simţea zâmbind, aşa că zâmbea şi ea şi adăuga, doar în mintea ei, "sau psiholog". Orlando identificase bine blocajul ei, identificase şi deblocarea şi fentase cu graţie orice tip de discuţie pe tema năvălirii lui peste ea în baie...

"Bineînţeles că nu se-apucă să analizeze blocajul tău din punctul de vedere al lui «semn că»! N-a fost niciodată un mitocan, să încerce să scobească-n sufletul tău şi-n secretele tale!"

Trebuia să fie foarte-foarte atentă, fiindcă putea fi în pericol de "orlandizare". Aşa pusese gheara pe ea şi atunci, în 2015 - se strecurase în gândurile ei şi aşteptase ca ea să dezvolte fixaţia. Simţea, în momentele astea, că începuse să se gândească cam mult la Orlando Sorrenti... Şi-l cam analiza. Şi chiar nu era cazul!

Fu apăsată uşurel pe umeri, aşa că se lungi pe pat. La margine, ca să-i lase lui loc să se odihnească... Lumina se stinse, paşii se îndepărtară... Îl auzea în baie - el făcea un duş, aşa că mai dura un pic...

Nu-i ieşea din cap apariţia lui Emil în recepţia hotelului. O aşteptase în picioare. Nu se aşteptase! Adică da, în visele ei frumoase, alea cu fata pe care băiatul o iubeşte la nebunie şi pe care nu acceptă nici mort s-o piardă, da - el o aştepta pe ea în recepţie. Dar, după ce-o aşteptase circa şase-şapte ore, ea l-ar fi văzut zăcând, flămând şi obosit, pe-un scaun sau pe-un fotoliu.

Când colo, asupra ei se năpustise un Emil "fresh" de parcă atunci se trezise din somn!

... Îl vizualiza - adică îl revedea... Încruntat, străfulgerând-o cu privirea aia care diseca vinovaţii "dintr-o clipire"... De parcă dăduse deja verdictul că "nevastă-mea e vinovată"...

"... Eleno, tu chiar eşti proastă! Tu, în mintea ta, îi spui lui «bărbatu' meu». Dar atunci când te gândeşti la ceea ce gândeşte el, de ce te numeşti «nevasta mea»? Că nu eşti nevasta lui! N-ai fost niciodată! Concubină, dragă! Cel mult concubină! El aşa te vede - concubina lui."

Gândul ăsta era amar. Nu atât prin prisma desconsiderării pe care i-o transmitea ei acel substantiv comun al relaţiilor neînregistrate la Starea Civilă, cât prin prisma faptului că îi promisese că o ia de nevastă şi-apoi se făcuse că uită...

Poate că întrevăzuse el ruptura, sau...

Gata. Orlando terminase duşul - şi tocmai revenise în cameră. Ea una stătea lungită în pat, cu privirea în tavan. Oricum, din baie îi ajungea la nări un iz de gel de duş bărbătesc... Zgomotele îi anunţau apariţia rapidă a unui alt miros, mai puternic - cel de spray, sau roll-on... Mm - ce fericită o să fie madam Sorrenti, cel puţin în primii zece ani de căsnicie... Patul se lăsă, în partea cealaltă...

Era linişte, era întuneric, dar simţea că nici el nu se zorea să închidă ochii şi să se odihnească. Şi el se gândea la ceva. Ori la Michelle, ori la şeic, ori la factura de motorină... La sfera de care se plânsese Michelle... La tânăra care-l aştepta undeva, într-un oraş din Europa asta mare...

- Ce dracu a avut cu tine?

Poftim? Cum-cum?

- Nu înţeleg! Mă căznesc să înţeleg şi nu înţeleg! Era atât de turbat după tine!

Pe bune? Cine? Întoarse capul, să-l întrebe, şi

- Atunci, în 2015 - era atât de disperat, nu care cumva să te piardă! Şi-a fost aşa de uşurat atunci când i-am eliberat drumul spre tine...

Deci la Emil se gândea Orlando joi dis-de-dimineaţă...

- Enna...

Oftă greu - după ce simţise pumnul lovind-o în plin, după ce auzise cuvintele care însoţiseră loviturile alea, numele pe care i-l pusese Orlando în 2015 îi dădea o durere surdă în coşul pieptului...

- ... Ce s-a întâmplat în ultimii cinci ani? Când am plecat eu, voi doi alergaţi practic unul spre celălalt. Şi păreaţi 100% potriviţi unul pentru celălalt. Cum de v-am regăsit despărţindu-vă pe motiv de violenţă domestică gravă?

Îşi trase scurt nasul şi încercă să nu plângă prea tare - ca să se înţeleagă ce spunea:

- Cred că e vina mea. Eu am încercat să mă îndepărtez cât mai mult de viaţa pe care-o dusesem până atunci - aia cu Mihai. Am fugit cât am putut de stilul ăla de viaţă. Am încercat să nu mai fiu potolită şi "la cratiţă", să nu mă mai plafonez - să nu mai risc să stau pe loc, cum se spune. Am ţinut cu dinţii de postul de la revistă, pentru că e un job care mă ţine într-o perpetuă mişcare, în conexiune cu foarte multă lume... Am încercat să câştig bani. Nu ca să nu mai intru prin sehaşuri, nu pentru că trebuia să acumulez avere, ci pentru a simţi eu că nu mai am de ce să intru în sehaşuri. Da, am trecut peste propria convingere şi propria hotărâre şi-am făcut un copil. Dar îţi spun cu mâna pe inimă că nu m-am căznit să fiu mama perfectă - nici pentru el, nici pentru fată. După ce-ai plecat tu, am rămas aproape imediat gravidă. Şi am ştiut că nu mi-a crescut înţelepciunea aşa, peste noapte, şi nu mi s-a umplut instantaneu creierul cu informaţii despre copii. M-am simţit nepregătită pentru rolul de a-l creşte pe George. Şi, după ce cumnata lui Emil a rămas gravidă, am angajat o bonă. Una care chiar ştia şi ştie ce are de făcut. Am angajat şi o femeie la curăţenie şi-am plătit-o extra, ca să şi gătească. Şi-apoi am făcut ceea ce am simţit eu că ştiu să fac bine - am scris pentru revistă.

- L-ai ignorat?

- Pe Emil? Nu.

- Sigur?

- Foarte sigur. Nu l-am ignorat niciodată. Şi nu m-am dat niciodată în lături să-i pun masa, atunci când am fost acasă la ora mesei. Am spălat vasele după ce-am mâncat... I-am călcat cămăşile... N-am uitat cum se dă cu aspiratorul, n-am

- El a mai avansat între timp? Sau a rămas comisar-şef?

- N-a avansat. Spune că poate la anul...

Orlando se răsuci spre ea:

- Practic, tu te-ai transformat în Mihai Popescu. Iar el s-a transformat în Elena Popescu.

Hm! Negă şi începu să râdă:

- Aa, nu! Pe-asta n-ai nimerit-o!

- El e bugetar, are program fix şi poartă aceleaşi haine de cinci ani încoace. Tu eşti în plină ascensiune profesională, aduci un purcoi de bani în casă şi ai program fluctuant. Pleci şi prin delegaţii, primeşti tot felul de cadouri şi bonusuri şi premii, te întreţii de minune la sală şi spa...

Privind lucrurile aşa, simplist-generalist, mda...

- Ai agenda plină de persoane importante - şi femei, şi bărbaţi. Uneori, aceste persoane te sună când eşti acasă, la ore un pic nepotrivite. Alteori, apari în fotografii alături de ele - nu în revista ta, ci în revistele concurenţei. Deseori, trebuie să pleci de-acasă pe nepusă masă. Atunci când pleci, el rămâne acasă cu copiii. Sau vine acasă şi află de la bonă că ai plecat la nu ştiu ce serată dansantă.

- Stai puţin!

- Apropo - bona câţi ani are? Că contează!

Oftă greu...

- ... Enna, câţi ani are bona?

- 48.

- Deci n-ar fi bona de vină. Bucătăreasa cât are?

- Aproape 60.

- Deci n-ar fi totuşi chestia asta...

- Deşi să ştii că bona m-a sfătuit să nu despart copiii. Adică să nu-l iau pe George la mine, ci să-i las pe amândoi cu Emil şi să-i aduc pe amândoi la mine în weekend. Ceea ce ar califica-o pe ea în postul de "femeie omniprezentă în normalitatea copiilor"...

- Fii serioasă!

Da' era foarte serioasă! OK, bona avea bărbat şi copil mare, însurat; dar...

- ... Presupun că nu vă mai prind zorii zilei treji. Atunci, cât de des vă prinde miezul nopţii treji?

- ... Uneori, în weekend-uri, se mai întâmplă... În rest, ne mai întâlnim; dar nu facem excese. Că mergem la muncă a doua zi şi...

Orlando nu mai spunea nimic - pesemne calcula procentajul de eşec al rahatului numit generic "concubinajul duduii Popescu"...

- ... Va trebui să mergi cu noi. Să-l ignori pe el şi să mergi cu noi.

- Merg cu voi. Şi, în ianuarie, mă despart de el şi merg pe drumul meu. Că nu m-a câştigat la şcoala de gâşte.

Orlando nu mai spunea nimic... Nici ea nu mai spunea nimic - şi-i venea să plângă, aşa că nu prea ştia cum să facă să se-ntoarcă cu spatele la el fără să pară supărată pe el...

În concluzie...

În concluzie, luând în calcul întrebările pe care i le pusese Orlando, se părea că tot ea greşise. Adică se concentrase atât de mult asupra propriei dezvoltări, că uitase să-l dezvolte şi pe bărbatu' ei! Dar ce dracu să-i facă ea? Să-i pună pile la comandant, să-l avanseze? Să-i arunce hainele, ca să-l oblige să-şi ia altele? Păi îi adusese ea "cămăşi de cămăşi" - şi nici nu se apropiase de ele! Apoi, n-avea cum să-l ia la spa şi masaj - ea primea un singur abonament şi era programată de obicei până-n prânz, fiindcă răsfăţatele care plăteau cu cash veneau după doişpe şi le prindea cina încă acolo. El era la secţie la orele alea matinale. La cosmetică nu l-ar fi putut duce nici dro-

gat, nici legat fedeleş - nu că nu l-ar fi primit, dar n-ar fi venit el...

Ce putea ea să-i facă lui Emil, ca să avanseze şi el odată cu ea? Zău că nu ştia! Ori era prea obosită, ori...

- ... Nu e vina ta că el s-a plafonat aşa. E vina lui că n-a ţinut pasul cu tine. Adică a ştiut să se re-inventeze în 24 de ore, atunci când te-a văzut pe tine tunsă scurt şi fardată *profi*! S-a dus la frizer şi-a renunţat la moţul ăla de moş. Şi s-a tuns tinereşte! A scăpat de geaca aia cu buzunare pătrate, de şantierist, şi-a trecut la chestii sport! A aruncat valizoiul cu fermoare şi şi-a luat rucsac! Adică se poate, atunci când vrea el!

Oo, da! Când voia el ceva, Emil chiar obţinea! Problema era că, uneori, voia lucruri care-i făceau ei rău. Luni noaptea voise s-o îngenuncheze. Reuşise s-o îngenuncheze. Dacă n-ar fi fost Orlando, ea ar fi fost acum îngenuncheată - în România sau în camera lui Emil, tăcută şi docilă şi nefardată şi îmbrăcată "ca de 60 de primăveri"...

- Eu zic să ne culcăm. Că nu mai poţi face mare lucru azi, acum, aici.

- Când plecăm spre Spania?

Orlando oftă greu...

- ... S-a mai ivit o oportunitate pentru băieţi. Vineri seara avem din nou spectacol. De fapt, e mai mult un soi de demonstraţie...

Deci era blocată în hotelul ăsta azi şi mâine... Păi, asta e!

- Deci plecăm sâmbătă, pe la prânz.

- Plecăm sâmbătă dimineaţa, imediat după demonstraţie. Că sâmbătă seara avem spectacol acolo.

Aoleu! Aşa "din scurt" era programul lor? Nu era periculos pentru ei să se suprasolicite aşa? Şi să facă toate acrobaţiile alea obosiţi şi nedormiţi?

- Nu te îngrijora - au făcut ei şi câte două spectacole pe zi, zi de zi! Şi să ştii că atunci au fost mult mai fresh decât sunt acum, cu trei zile de pauză între ele!

Tot ce se poate! Dacă era pasiune şi nu muncă... Orlando păru împăciuitor:

- ... Am înţeles ce vi s-a întâmplat. O să încerc să vorbesc şi cu el.

- Eu te rog să nu vorbeşti cu el.

- Trebuie să vorbesc cu el.

- Nu trebuie nimic - nu în ceea ce-l priveşte pe el! Ce, ai datorii la el?

- Nu; dar nu vreau să mă acuze de răpire. Că ne-ar opri poliţia pentru verificări. Şi nu ştiu cât de bine ar fi asta...

Mda - uitase că Emil era poliţist, adică ştia bine legea, şmecheriile permise de ea şi avea şi acea "încăpăţânare profesională"...

- Iar dacă scoate legitimaţia şi spune că are Poliţia Română o informaţie cum că eu transport droguri sau arme în echipamente...

Asta aşa era! Emil îi putea face 101 răutăţi celui pe care-l recepta ca fiind duşmanul lui! Iar Orlando era un duşman vechi de-al lui Emil...

- Stai liniştită - o să vorbesc cu el şi-o să lămurim unele lucruri. Şi n-o să fii în pericol, cât călătoreşti cu mine.

Problema ei era nu să nu fie ea în pericol, ci să nu fie el în pericol! El, adică Orlando! Nu-l crezuse pe Emil în stare s-o lovească; de când realitatea contrazisese convingerea ei, simţea că nici una dintre convingerile pe care le avea, apropo de Emil, nu mai era 100% garantată - şi se putea întâmpla orice... El era capabil de orice...

- Hai să ne odihnim. Hai. Aminteşte-ţi cum s-au desprins de tavan luminile şi nebunii mei - şi încearcă să adormi cu ei în gând.

Aha! Asta chiar era o idee bună! Decât să adoarmă cu Emil în gând...

- ... Deşi nu ştiu cât de frumos poate fi un vis cu Prodigy...

Zâmbi, ştiind că şi el o să zâmbească, iar discuţia o să fie închisă cel puţin pentru azi:

- Poate n-o să fie un vis cu Prodigy... ci doar un vis cu Liam-VIP ăla...

Tăcere. Apoi un foşnet puternic, ca de Orlando ridicându-se oripilat în fund... Continuă, privind tot tavanul:

- Are un portcontainer de bani; aşa-i?

- ... E posibil! E britanic, iar ăştia sunt zgârciţi din fire. E şi destul de bătrân. S-ar putea să aibă un portcontainer cu bani... sau două...

- Aha... Nasol...

Aştepta replica lui, dar Orlando nu mai era atât de inspirat la două noaptea... OK! Era tot rândul ei!

- ... Auzi? Şeicu' a lăsat un număr de telefon, o adresă, ceva?

Foşnetul se repetă - şi se simţi pupată apăsat pe frunte:

- Noapte bună, Enna.

- Noapte bună, Orlando.

Şi-acum puteau să doarmă.

18,25

Stătea cuminte în camera ei şi "beneficia" de wi-fi-ul gratuit. Adică se uita pe youtube, la filme cu căţei. Alea cu pisici nu-i plăceau. Pisicile în sine îi displăceau profund! Şmecheria şi atitudinea pisicilor îi displăcea - îi amintea, în momentele astea, de duplicitatea lui Emil. Făcea o paralelă între atacul parşivesc al felinelor şi pumnul care...

Probabil că n-o să uite niciodată pumnul ăla. Primul. Scaunul o să-l uite, dar pumnul ăla... Primul pas al intrării lor într-o nouă etapă a vieţii - el, în cea de bătăuş de neveste, ea, în cea de femeie bătută de bărbatul ei...

"Proasto! Iar începi cu «bărbatul meu»?" Trebuia să facă cumva să-şi scoată din cap sintagma aia - că înnebunea!

Se ridică şi se apropie de fereastră. Era singurul loc de care se putea apropia ştiind sigur că n-o să vadă mutra lui Emil! Că bărbatu' ei sigur era în recepţie la ora asta!

"Iar «bărbatu' tău»?"

Ar fi dat orice ca să reuşească să nu-i mai spună aşa! Dar...

Dar, în realitate, se simţea singură. Părăsită. Orlando se trezise la opt şi se fâţâise prin cameră îndeajuns de mult ca s-o trezească şi pe ea. El plecase la "repetiţie", ea plecase în camera ei. Mâncase singură micul dejun şi prânzul. Sigur, nu-i putea imputa lui singurătatea ei! El era cu colegii - avea nevoie de orele petrecute alături de ei, fiindcă trebuia să afle de la ei plusurile şi minusurile organizatorice şi să se ocupe de ele! Dar ea se simţea singură... Pe Georgeta nu voise s-o sune, ca să n-o facă să plângă. Iar cu George nu voise să vorbească, deşi ştia şi ea să-şi dea cu fond de ten astfel încât să acopere urmele care-i mai stăruiau pe faţă. Apropo de urme - se vindeca foarte bine. Ori era crema aia foarte bună, ori erau ei foarte buni maseuri - ei, Orlando şi Patricia...

Ar fi trebuit să treacă pe la spital. O îngrijora mâna. Nu, n-o forţase - dar cine ştie cum dormise noaptea! Se gândea ca nu cumva să se fi deplasat oasele, sau... Mai ales că erau două oase, adică riscul de eşec era dublu...

Avea ea gânduri triste-n minte şi-o stare tristă şi depresivă şi "cu minus"! Dar, per total, lucrurile mergeau totuşi bine. Emil n-o mai sunase; doar îi scrisese, pe toate cele patru telefoane, acelaşi mesaj: ***"Trebuie să vorbim. Oricând vrei tu, oriunde vrei tu - trebuie să vorbim la modul cel mai serios."***. Bineînţeles că nu-i răspunsese, obţinând astfel - în sfârşit! - supărarea

lui supremă... şi binemeritata ei linişte. Chiar merita să fie liniştită! Să n-o mai bârâie la cap! Verifica telefoanele şi le vedea "amuţite" şi descoperea că "nu-i era deloc dor de el", cum se spune... Şi că nu-i regreta deloc absenţa, indiferenţa, tăcerea, uitarea... În fine!

Se ocupase de revistă toată ziua. Îşi scrisese textele şi-şi selectase fotografiile - şi trimisese totul pe adresa redacţiei. Primise mulţumirile şefilor ei şi i se ceruseră insistent factura de la hotel şi bonul de casă de la farmacie. Era bine. Era în graţiile lor. Încă mai era bine pentru ea... Pentru viitorul ei, pentru speranţa ei de-a nu sfârşi tot casnică răsuflată la cratiţă...

Cioc-cioc! Se ridică şi zâmbi - Orlando fluiera *"Singing in the rain"*. Era teribil omul ăsta! Venise, totuşi, la ea... Descuie şi-i deschise larg uşa - iar el intră în paşi de dans, fluierând în continuare... Încuie ea, râzând:

- Ori ai câştigat la loto, ori ai spectacol de Revelion în Burj Al Arab.

- Nici, nici. Am vorbit cu Emil.

Adio bună dispoziţie! Nu se sfii să-i arate şi lui profunda neplăcere cauzată de tema de discuţie...

- Degeaba faci aşa! Ţi-am spus - trebuia să vorbesc cu el, ca să nu avem surprize!

- Ştiu. Şi cum a rămas?

- Păi a cam rămas cum am stabilit, adică nicicum. Dar discuţia asta nici nu trebuia să aibă sorţi de izbândă imediată. Discuţia asta, dacă vrei, este un fel de investiţie pe termen lung. O să-şi facă efectul peste vreo săptămână. Cam atât de căpos e Emil Popescu - cât de-o săptămână.

Aha. Păi... Zâmbi amabil:

- Şi cam despre ce-aţi vorbit?

- Păi, despre noi trei.

Aoleu!

- Despre tine, despre el şi despre mine.

Aoleu!

- Despre rolul meu în vieţile voastre.

Văleleu, dezastru! Orlando nu-şi iubea propria piele nici cât de-o salvare mică!

- Nu i-a plăcut ce-a auzit. El ar fi vrut să ajungă la tine azi, acum, în condiţiile şi sub forma impuse de el. Şi n-am fost de acord. Din nefericire pentru el, nu prea are ce-mi face - aşa că...

Păi cum n-avea ce-i face? Păi nu zisese el că reclamaţie, că droguri în echipamente...

- I-am spus că orice rău mi-ar face mie acum, se va răsfrânge asupra lui. Că toate cuvintele tale şi toată comportarea ta asta denotă - că eşti pregătită şi dornică să iei toate gesturile lui şi să le numeşti negative şi dăunătoare şi principalul motiv pentru despărţirea de el. Aşa că "suntem *safe*", cum se spune. N-o să rişte să te înfurie şi mai rău. Mai ales după ce-o să discutaţi *face to face*!

- N-am ce discuta cu el. Serios!

- Şi totuşi, veţi discuta. Faţă-n faţă, în limba română, înainte ca noi să pornim spre Spania. Şi, dacă decizi să pleci cu el, atunci eu ies din calculele voastre - şi calculaţi singuri ce mai rămâne de calculat. Dacă însă pleci cu noi, peste-o săptămână discuţia mea cu el o să-şi facă efectul. Şi-o să înceapă să ia măsuri. El.

Nu prea ştia dacă să se bucure sau nu la auzul veştii că Emil o să ia măsuri. Aşa că...

- Ai încredere în mine, da?

Dacă avea încredere în el? Hm!

- Sunt hotărâtă să plec cu tine-n Spania! Tu ce crezi - am sau n-am încredere în tine?

- Din punctul ăsta de vedere, ştiu că ai încredere în mine. În privinţa capacităţii mele de-a discuta constructiv cu Emil - ai încredere în mine?

- Da.

Şi-o privea lung, mirat că are ea atât de multă încredere în "golănelul aproape genial"... Da' de ce era aşa mirat? Avea încredere în el! Tocmai pentru că era genial! Şi pentru că îl durea fix în freză de Emil şi simţămintele lui! "Da, Orlando - am încredere în capacitatea ta de a discuta cu Emil!"

- ... I-am spus ce s-a întâmplat - cum aţi reuşit să nu vedeţi toate semnele prevestitoare şi să ajungeţi în situaţia de azi. Evident, nu i-a convenit ce-a auzit! Dar, întrucât tu ai anunţat deja în gura mare că îl părăseşti şi pleci cu mine-n Spania iar eu nu m-am dus singur la întâlnirea cu el, nu şi-a permis să-mi închidă gura cu pumnul. Aşa că am spus tot ce-am avut de spus, iar el m-a ascultat. Or să-i treacă nervii, o să revină la serviciu, la discuţiile cu prietenul lui poliţist... Şi-o să se mai gândească la ceea ce i-am spus eu azi. Oricât de mult îmi displace să spun asta, să ştii că Emil Popescu e un tip foarte inteligent!

Ei, na! Bufni în râs - deci, oricât de mult îi displăcea să recunoască chestia asta...

- Inteligenţa lui nu-l va trăda. O să vezi!

Râdea, bineînţeles! Avea Orlando aşa un stil...

- Tu ai mai vorbit cu Alina?

- Nu; azi, nu.

- Ar fi bine să vorbeşti cu ea. Să-i spui să se pregătească pentru discuţia cu el.

- Ha-ha! Poate lui să-i spun să se pregătească pentru "discuţia" cu ea! Tu n-o cunoşti pe Alina!

- Mi-o imaginez - şi mi-e de-ajuns asta, ca să te sfătuiesc să vorbeşti cu ea.

Ce naiba voia să spună?... El ştia! Discuţia devenise neplăcută, aşa că se grăbi s-o încheie:

- O să vorbesc cu ea. Cum a mers repetiţia?

- Ca unsă! Lucrurile vor merge foarte bine mâine seară.

Aha! Bun! Perfect! În cazul ăsta... Orlando porni spre uşă:

- Dă-mi voie să-ţi dau un sfat. Fă-ţi aliaţi. Indiferent ce va urma între voi, vei avea nevoie de aliaţi. Momentan, tu ai puncte în plus faţă de el - fiindcă te-a lovit în halul în care te-a lovit. Dar le vei pierde în clipa în care vei pleca cu noi. Ţine legătura cu oamenii din România - cu colegele, cu prietenele, cu copiii şi bona. Şi încearcă să-i contactezi pe cei care fac parte din tabăra lui. Încearcă să-i câştigi de aliaţi. Încearcă să câştigi cât mai multe puncte. El face asta de două zile deja.

Uşa se deschise, se închise...

Phii...

Orlando avea perfectă dreptate! De-a lungul separării care va urma, ea va avea nevoie de tot ajutorul disponibil! Iar dacă acum avea atu-ul vânătăilor şi-al ghipsului, atu-ul ăsta se va şterge în clipa în care o să se afle că "Enna a plecat cu Orlando-n Spania". Aşa că... Aşa că diseară o să vorbească cu copiii. La ora asta, dna Nora sigur avea treabă - aşa că o s-o sune pe la şapte, ora ei. Iar pe copii o să-i sune la opt, ora lor. Ca să-i prindă mâncaţi. Azi o să vorbească cu amândoi. O să se fardeze, o să se aranjeze... Iar ziua de mâine le va fi dedicată celor două personaje secundare importante: Alina şi Adrian. Alina o să fie de partea ei - "dă-l dracului de idiot, dacă te-a lovit o dată o s-o facă mereu, e un cretin şi n-ar trebui să mai ai ochi pentru el". Ştia deja "cum vota" Alina. În Adrian va găsi un mesager de nădejde - bietul om se va grăbi să-i transmită el cuvintele lui Emil, înfrumuseţându-le bine şi ornându-le cu tentative de declaraţii de dragoste mascate...

De fapt, ştia că Emil o iubeşte. De când dormea cu Orlando-n pat, începuse să se simtă mai odihnită - şi începuse să-şi identifice propriile greşeli, cele care duseseră la întinderea nervilor lui Emil până la rupere. Ea se cam "instalase" sub formă de şef suprem şi decidentă *extraordinaire* peste familia lor. "Îl cam aranjase" în ultimul timp prin preajma ei, deşi ştiuse că are de-a face cu un bărbat, nu cu Pinocchio. Evenimentele se cam precipitaseră, după ultimul număr din septembrie al revistei; avusese nevoie de prezenţa lui la două întâlniri mondene. El o ascultase şi se prezentase aşa cum îi spusese ea. Drept, cochet şi tăcut. Dar nu era stilul lui să fie aşa. Iar ea nu apucase să-i explice ce şi cum - şi nu mai apucase să contrabalanseze gestul lui. Ea se dusese în delegaţii, avusese două interviuri infernal de grele, primise sarcină să scrie despre "ţinuta de clubbing a roşcatelor" - aşa că documentase roşcatele care făceau clubbing, evident, noaptea... Şi-apoi îl anunţase că, gata - au şapte zile *all inclusive* la Paris. Şi-i împachetase ea lucrurile, îi făcuse ea programul, îl târâse după ea în documentare, îl "organizase" colo şi dincolo...

Îşi amintea seara dinaintea spectacolului. Ea îşi făcuse moţul în baie, deşi avuseseră oglindă şi-n cameră... Se stropşise la el - că, ce, el nu poate să se bărbierească cu ea de faţă? Ceruse apoi imperativ spuma şi lama, să-l bărbierească ea... Şi-apoi se oferise să facă duş împreună - de parcă n-ar fi ştiut că n-au timp nici să se scarpine o dată-n plus...

"Eleno... Ia încetează tu - că mai ai un pic şi ajungi la concluzia că bine ţi-a făcut că te-a ologit aşa!"

Aşa era creierul ei, prost - era capabil să se autosugestioneze oricând şi oricât pentru a ajunge la orice rezultat! Dacă se gândea un pic mai bine, ajungea la concluzia că scopul ei în viaţă era să intre în cartea de istorie împuşcând-o pe Michelle Obama! Şi chiar nu era cazul!

O să discute cu ei. O să discute cu toţi. Va trebui să înghită calmante multe, că o să-i fie greu să repete aceeaşi istorie de-atâtea ori...

23,15

Azi dormea singurică în camera ei. I se părea normal să fie aşa - Orlando nu era al ei, să beneficieze de el 24/7! În plus, încă nu o identificase pe iubita lui. Se gândea că, dacă murea de curiozitate pe tema asta, era de-ajuns să se ridice şi să se ducă să-i ciocăne la uşă...

Emil nu mai insistase. N-o mai sunase. Nu-i mai scrisese. Iniţial, se simţise uşurată - scăpase de cicăleala lui! Dar, spre seară, începuse să-i resimtă lipsa. Era ciudat; era ca o duduie care nu putea nici cu el, da' nici fără el. Şi nu putea să-şi dea seama dacă era dragoste sau...

Trăsese azi nişte concluzii interesante. Trăsese concluzia că habar n-are dacă ea îl iubeşte sau nu pe Emil. Îşi pusese întrebarea asta şi rămăsese ţuţ când descoperise că nu ştie răspunsul... La început, îşi spusese că nu-l iubeşte şi ce bine era că nu-l iubeşte! Apoi se mai gândise şi începuse să vadă "şi partea cealaltă a paharului". Se pomenise verificându-şi telefoanele, apoi verificându-şi soneriile, setările - să fie sigură că vor piui dacă el o va suna...

Mâine o să-i scrie. Mâine seară. O să-i spună că reconcilierea lor ieşea total din discuţie şi că se vor revedea în ianuarie, când ea intenţiona să ia copiii la ea acasă, câteva zile. Chestia asta o să-l stârnească rău...

De fapt, voia să-l stârnească. Fiindcă voia să vorbească cu el. Îi rămăseseră-n minte cuvintele lui Orlando - alea cu "el câştigă puncte de două zile deja". Cele mai importante puncte erau cele date de copii. Iar ei îi intrase-n cap că Emil era mai convingător decât ea - fiindcă Georgeta era fata lui şi ţinea cu el "din oficiu". În condiţiile astea, George era uşor de manipulat, la cei patru anişori ai lui. Iar ea se speriase gândindu-se că Emil câştiga punctele copiilor de două zile deja! Da, vorbise azi cu ei - şi i se păruseră veseli. Şi el, şi ea. Dar ea ştia că Georgeta suferea, că începuse deja s-o urască, că în mintea ei îşi spunea ce bine-ar fi fost dacă tanti Elena n-ar mai fi sunat-o... nici pe ea şi nici pe micuţul George...

Ar fi avut mare nevoie de Orlando. Ar fi avut mare nevoie de opinia lui - părerea lui sinceră despre gândurile ei. Dar nu-l putea deranja. Era cu iubita lui, probabil - şi nu-i era ei dator să sară drepţi ori de câte ori ea suspina, sau...

Închise ochii - trebuia să doarmă. Pe Adrian îl prinsese azi tot la serviciu, iar el o rugase să discute mâine dimineaţă. Când era liber, aşa că ar fi vorbit deschis de-acasă. Avea emoţii când venea vorba despre câştigarea punctelor lui Adrian. Îl simţea... solidar cu Emil. Uneori, avea sentimentul că-i era ostil ei - cam aşa cum Alina îi era uneori ostilă lui Emil... În mod cu totul şi cu totul ciudat, ostilitatea făţişă a Alinei avusese asupra ei un efect oarecum invers; prietena ei insistase cu "lasă-l" şi "dă-l dracu de prost şi idiot" şi "cine ştie ce amantă i-o fi băgat în cap că el e

macho cu pumnii" şi toate celelalte, iar ea "parase" cu "dar". "Dar avem copii", "dar m-a agresat doar o dată", "dar în cinci ani a fost 99% armonie între noi", "dar nu bea şi nu umblă cu femei"... Şi tot aşa! Cât pe ce s-o audă pe Alina bombănind-o şi pe ea!

Gândul ăsta cu Alina, colega ei cea slabă şi înaltă şi frumoasă şi foarte sigură pe ea, încruntată şi bombănind la telefon şi împingându-şi cu furie ochelarii-n sus pe nas şi tastând cuvinte moralizatoare către ea - bombănind-o fireşte! - o făcuse să zâmbească...

Trebuia să adoarmă. Mâine, va trebui să discute cu Adrian. Va avea nevoie de toată atenţia, tot calmul şi toată răbdarea posibile - fiindcă el era prietenul bun al lui Emil. Cel care gândea la fel ca Emil, avea aceleaşi principii, vedea lucrurile cam la fel ca el... şi ştia, de la Emil, adevărul gol-goluţ despre motivele pe care le avusese omul ăla ca s-o "cuminţească" altfel decât prin puterea cuvintelor. Aşa că va fi îngrozitor de greu să câştige punctele lui...

11 decembrie 2020. Vineri.

10,25

Aştepta. Adrian îi scrisese că soţia lui se pregăteşte să plece cu băieţelul în parc - era bona unui prichindel chinez. Ea se fardase, se îmbrăcase şi-şi pregătise telefonul. Şi curajul. Şi aştepta...

În sfârşit, suna! Mess-ul făcea conexiunile, activa camerele... Ea simţea că-i este foarte frică... şi că îi vine să plângă...

Adrian apăru pe ecran. Se aşeza la birou, sau la masă - nu conta, că nu asta era important. În orice caz, îşi aprinsese o ţigară. Era preocupat de scrumieră şi cana cu cafea. Ea privea ecranul generos al laptopului şi vedea tâmplele încărunţite, pometele ridat... Involuntar, mintea ei punea furie în trăsăturile omului de pe ecran şi-l punea să se repeadă la nevinovata de nevastă-sa, cu pumnii strânşi, cu...

- Bună, Elena.

Îi vorbise frumos. Împăciuitor. Ea nu putea să vorbească, fiindcă îi venea să plângă rău; îi făcu deci cu mâna. Adrian privi lung propriul ecran... şi-şi pierdu imediat zâmbetul:

- Te rog să nu plângi. Să ştii că plânsul tău n-o să dea timpul înapoi. Şi n-o să îndrepte greşelile - nici pe-ale lui, nici pe-ale tale. Plânsul tău nu face altceva decât să accentueze şi să prelungească supărarea. Te rog deci să nu plângi. Da?

Aprobă şi se ridică. Şi-şi luă o cutie de Cola din minibar - că, la urma urmei, avea cu ce s-o plătească. Muncise pe brânci şi-avea bani. Hm...

- Aşa-i că n-ai ţigări?

Aprobă.

- Nu poţi să suni la recepţie, să le spui să-ţi aducă un pachet de ţigări?

- Nu vreau să mă apuc iar de fumat.

- Sunt momente-n viaţă când chiar e recomandat să te apuci de fumat.

La urma urmei, zicea ea că nu vrea să se reapuce de fumat - dar cât stătuse cu Orlando la cafea fumase ca turcoaica deghizată-n turc! Ridică deci degetul şi se ridică. Şi-şi aduse şi ea ţigările. Pachetul ăla nou, neîncepput.

Adrian nu spunea nimic. Ea încerca să desfacă pachetul - mergea greu cu o singură mână...

Trebuia să-l deschidă acum... Scotea ţigara... bricheta... Nu putea să aprindă cu stânga, că era dreptace... Şi-o bufnea plânsul...

Gata - o bufnise plânsul. Plângea. Acum totul era perfect! Nu mai avea de ce să se abţină, sau să joace rolul femeii calmă şi stăpână pe propria viaţă, aşa că plângea...

- ... Exact aşa a făcut şi el aseară. Şi el e cu nervii la pământ, să ştii!

- ... Sunt sigură că nici lui nu-i e bine.

- Elena... Să ştii că bărbatul tău n-a înnebunit.

- Stop! În primul rând, nu e bărbatul meu.

Adrian dădea ochii peste cap! Fireşte - doar era prietenul lui, nu al ei! Ridică vocea la el, arătându-i inelul:

- Mi-a zis că, în clipa când o să-l vadă pe degetul meu, bate clopotele de nuntă! Câţi ani au trecut, Adriane? Patru, da? Patru anişori! Şi nu că n-a bătut clopotele - a dat lecţii la struţi, cum se bagă profesionist capu'-n pământ! Şi-a zis probabil că, dacă proasta nu se-mpiedică în aşa detalii minore, el de ce s-ar grăbi să arunce banii pe prostii!?

- Nu, Elena. A fost vorba despre Georgeta.

Poftiim?

- Proasta aia de la Protecţia Copilului, aia de-acu' patru ani, a spus că Georgeta ar putea fi afectată de căsătoria voastră. Că e mare, că ştie deja ce înseamnă soţ şi soţie şi că s-ar putea simţi dată deoparte sau exclusă din ceea ce urma să devină "familia Popescu, cu soţ şi soţie şi băieţel legitim".

Poftiim?

- Şi eu am avut aceeaşi mimică. Şi el. Dar aia de la Protecţia Copilului aşa şi-a scris raportul. Aşa că...

Aşa că uite că nu ştiuse...

- Emil a încercat s-o convingă că n-o să fie aşa. Când n-a reuşit, s-a apucat de dat telefoane. Şi aşa a fost mutat cazul Georgetei Popescu la altă individă... Şi-apoi la alta...

Habar n-avusese! Da' ei de ce dracu nu-i spusese?

- Tu eşti nebun? N-a scos un sunet despre toate astea!

- Şi ce voiai să-ţi spună? "Dragă, nu pot să te iau de nevastă pentru că aia de la Protecţia Copilului zice că nu e bine pentru fi-mea"?

Tii...

- Asta de-acum e întreagă la cap. Conform raportului ei, care trebuie să continue nota rapoartelor anterioare, Georgeta e îndeajuns de mare ca să raţioneze corect şi să calculeze corect stabilitatea familiei. Şi să nu se mai simtă exclusă din familia Popescu.

- ... Tu ai avut vreodată senzaţia

- Nu, Elena. Şi el m-a întrebat. Şi aia de la Protecţia Copilului - că ştii bine că ne mai întreabă şi pe noi, când şi când! Nu! N-am avut niciodată senzaţia că Georgeta e simte exclusă din familie. Sau înfiată. Fata voastră este fata voastră - şi niciodată, sub nici o formă, nu s-a simţit altfel decât fata voastră. Da' ce să-i faci... Dacă statu' angajează şi de-ăştia...

Deci de-asta... Ce tâmpenie! Bombăni, ca pentru ea:

- Da' trebuia să-mi spună! Ce dracu - nu sunt un balaur fără minte, nu? Aş fi înţeles!

- Emil Popescu nu e genul de bărbat care să-ţi explice de ce n-a reuşit.

Da, ştia bine că bărbatul ei nu accepta ideea de eşec...

- Emil Popescu insistă până reuşeşte. E genul care pleacă să-ţi cumpere un calmant la miezul nopţii şi se-ntoarce, în cel mai rău caz, la opt dimineaţa - dar nu se-ntoarce fără pastila de care ai nevoie.

Aprobă...

- Emil n-a înnebunit, să ştii! Atunci când a turnat în el două sticle de vodcă şi şi-a crescut conştient alcoolemia până foarte aproape de intoxicaţie, n-a făcut-o pentru că a luat-o razna! Emil a cedat.

Hm...

- A cedat presiunii în care trăieşte de doi ani încoace.

Presiune! Emil! Trăieşte în presiune! Îl privea lung şi-i venea să-i bată obrazul - că nu era frumos să-i toarne asemenea gogoşi doar ca să-şi scape prietenul...

- Emil e... Cum să spun eu... Emil nu e genul de om care să-ţi arate că are probleme. Mai ales ţie! Ştie că te-ai îngrijora, că te-ai grăbi să te ocupi de problemele lui, să le rezolvi tu - şi ştii cum e el! Bărbatul este cel care trebuie să rezolve problemele familiei, să ocrotească familia, să întreţină liniştea şi bunăstarea şi veselia şi...

Probabil că şi el se minuna, cum de nu-l înjura femeia aia cu mâna-n ghips atunci când el îi recita bazaconii pe Messenger...

- ... I-au intrat în cap tot felul de chestii.

Uraa! În sfârşit! În sfârşit, vorbeau serios despre lucruri serioase! Ce minunat!

- I-a intrat în cap că tu scrii şi aduci un purcoi de bani. Iar el nici dacă ar fraterniza cu toţi infractorii din sectorul doi n-ar reuşi să facă jumătate din cât faci tu. I-a intrat în cap că primeşti o mulţime de beneficii - şi unele, trebuie să recunoşti şi tu, sunt greu de "digerat". Ca de exemplu 7 zile *all inclusive* la Paris, pentru doi.

- I-am explicat deja cum de-am primit tocmai eu excursia asta!

- Da, i-ai explicat. Dar în mintea unui bărbat care nu-şi permite să te ducă două zile la Praga sau Viena, 7 zile *all inclusive* la Paris este un vis. Sau un cadou foarte-foarte scump. De ce ţi-ar face ţie un magazin de haine asemenea cadou?

- Fiindcă le scriu advertoriale în revistă! Şi fiindcă plăteşte şi revista jumătate din excursie! Şi fiindcă, la dracu, aşa i-am rugat eu! M-am dus şi m-am milogit de ei şi-au mânărit tombola de gura mea!

- Mai aprinde-ţi o ţigară. Că noi doi chiar avem de ce să stăm de vorbă! Elena, Emil al tău este apăsat de foarte multe nemulţumiri. O parte din ele se referă la el; o altă parte se referă la tine. O mică parte din ele se referă la munca lui, la colegi, la comandant, la borfaşi, la bonă şi femeia-n casă care-i găteşte lui mâncarea...

Prea bine! Să-şi mai aprindă o ţigară!

- Mi-a spus despre tine că, citez, "mulţi rămân perplecşi, cu balele curgându-le după ea".

- Păi atunci să dea cu vitriol pe mine, mă! Şi gata! Scapă de-o grijă!

- Elena!

- Încetează, că-ţi închid în nas!

- Vrei să ştii ce-are bărbatu' tău? Sau nu vrei?

- Eu n-am bărbat. Am concubin. În rest... Poftim - spune!... Eu tac şi te ascult! Hai, spune!

Acum tăcea! Aah, ce om! Se vedea că erau tovarăşi la cataramă! Ciudat - Adrian nu tăcu mai mult de-o secundă:

- Asta este una dintre nemulţumirile lui legate de tine. Tu le ştii pe toate, ai replică la toate, ai răspuns la toate şi, dacă totuşi n-ai răspuns la unele lucruri, te ţâfnoşeşti la el şi pui mâinile-n şolduri şi-l învingi prin atitudine. Iar el nu e vreo mămăligă de-aia care spune mereu "da, dragă, ai dreptate"; e bărbat. Şi e poliţist, adică chiar are dreptate când şi când!

Mda...

- El n-a reuşit să avanseze un pas, de când v-aţi luat voi; tu ai devenit din redactor comun, unul din cei mai respectaţi jurnalişti de modă din Capitală. El câştigă fix cât câştiga acu' cinci ani; tu "ai rupt graficu'"!

Ei, poftim! Aducea prea mulţi bani în casă! Erau ei demenţi că nu le convenea performanţa ei, sau era ea tâmpită că se spetea pentru demenţi care nu ştiau să aprecieze spetirea ei?

- El nu mai apucă să se ducă la sală; tu eşti în permanenţă impecabilă. El a început să chelească; ţie parcă ţi-au pus alea sevă de viaţă-n cap, că ia uite ce frumos îţi stă părul! El face riduri, tu nu! El se îngraşă, tu nu! Pe el îl doare spatele, pe tine nu - că mergi la sală, masaj şi spa, aşa că "te dregi", cum se spune! Şi uite-aşa el îmbătrâneşte şi tu nu! Ăia salivează după tine,

tu interacţionezi cu ei şi glumiţi şi discutaţi şi le iei interviuri, iar el se ofileşte "parcat pe dreapta"! Înţelegi? Partea asta o înţelegi?

"Păi să arunce dracu cu vitriol şi gata - îşi rezolvă problema!" Tăcea şi privea ecranul şi-şi spunea că o să-l lase să toace ce-avea de tocat, ca să-i lase impresia că părerea şi cuvintele lui contează... Că, la urma urmei, nu-l sunase ca să-l contrazică - ci ca să primească puncte în ianuarie, la stabilirea programului copiilor!

- Tu umbli prin cercuri din ce în ce mai înalte. Atunci când l-ai luat cu tine, mi-a zis că a avut senzaţia că l-ai dus în televizor - şi l-ai amestecat printre personajele de la televizor! Printre hainele din televizor, printre culorile din televizor... Tu înţelegi că viaţa ta este complet diferită de a lui?

- I-am zis eu vreodată să stea acasă? I-am zis eu vreodată "Vezi că eu mă duc la prezentare la Bote, tu stai acasă cu copiii"?

- Nu. Apropo de chestia asta - înnebuneşte şi pe tema copiilor.

- Ştiu. Asta mi-a spus.

- Serios? Ce ţi-a spus?

- Că am educat copiii ca pe cocote.

- Cum-cum?

- Aşa a spus! Că copiii noştri sunt asortaţi şi studiaţi ca nişte cocote. Şi că am terminat cu revista, aşa că o să stau acasă, la cratiţă, şi-o să cresc copiii aşa cum se cresc copiii - nu ca pe cocote.

- ... Mie nu mi-a spus asta. Mi-a spus că, după părerea lui, copiii au nevoie de mai multă mami.

- De ce? Şi cum se face că, atunci când mami este lângă copii, copiii nu stau grămadă pe capu' ei - ci îşi fac de treabă, ca de obicei, cu altele?

- Nu ştiu. Cred că e vorba despre imaginea aia a mamei care le citeşte seara poveşti copiilor...

- Stai puţin! Nu e vorba de mama care citeşte! Georgeta îi citeşte în fiecare seară poveşti lui George, deci nu povestea e de vină! E vorba de mama care ajunge târziu acasă cam în fiecare zi!

- E posibil să fie, într-adevăr, vorba despre mama care vine târziu acasă. E însă posibil să fie vorba şi despre mama care ar trebui să îi citească Georgetei poveşti.

Cum-cum? La 13 ani? Erau demenţi?

- Probabil că simte apropierea perioadei dificile la fete; şi, neştiind cum ar putea să abordeze el problema cu ea, încearcă să te ţină pe tine mai aproape de ea. Că poate te-ntreabă pe tine, ştii...

Clătină încet capul:

- Pe mine, Georgeta m-a tratat întotdeauna ca pe "prietena lui tati". Şi-a controlat cuvintele, şi-a cenzurat întrebările, m-a privit cu grijă să nu mă supăr... Şi, de întrebat chestii femeieşti, a întrebat-o deja pe bonă. I-a explicat femeia tot ceea ce era de explicat, după care mi-a spus mie ce-au vorbit şi ne-am sfătuit apropo de ce-i va spune în continuare. Deci, când vorbeşti cu el, poţi să-i spui că Georgeta e lămurită.

- De către bonă.

- Şi ce-ai vrea - să-i explic eu? Cum să-i explic, dacă ea nu mă întreabă? S-o iau deoparte şi să-i spun despre? Şi încă ceva! I-am explicat Georgetei tot felul de lucruri până acum - şi uite că n-a fost bine! Vouă nu vă e frică de influenţa mea asupra fetei? Dacă o transform într-o cocotă şi mai cocotă decât este deja?

- Uite, vezi? Deşi ştii că fata ta are nevoie de tine, te-nfoi la mine şi-mi trânteşti întrebarea menită să mă facă să tac şi să regret clipa când am decis să deschid subiectul cu tine!

- Aa, da? OK! Uite cum facem! Eu vin acasă la şase, seară de seară! Să aducă el suma care lipseşte din bugetul familiei! E bine aşa?

Adrian clătină încet capul:

- Nu e vorba de tine, sau de revistă. E vorba de el. Emil e un om pe care te poţi baza, că

face ceea ce spune că va face. Atunci când a înfiat-o pe Georgeta, şi-a luat angajamentul că va avea cea mai mare grijă de ea. În privinţa discuţiilor mamă-fiică, el nu poate decât să încerce să-i aducă fiicei mama potrivită. Tu eşti mama potrivită - dar eşti atât de ocupată, că

- De ce încerci să mă minţi? Nu sunt eu mama potrivită! Eu am transformat-o într-o cocotă!

- Eu nu încerc să te mint. Şi nici nu vreau să mă cert cu tine. Eu încerc să-ţi spun ce război cumplit se duce în Emil. Pentru că, dacă înţelegi ce-i în mintea şi sufletul lui, înţelegi şi de ce a reacţionat aşa!

- Auzi? Ia să te-ntreb şi eu ceva! Ţi-a zis cumva Emil de ce dracu nu-i convine că dorm dezbrăcată?

Adrian aprobă scurt. Aşa! Bun! De ce nu-i convenea?

... De ce era ea proastă şi-şi imagina că tocmai Adrian o să-i spună tocmai chestia asta, tocmai ei? Şi de ce ea îşi mai pierdea timpul în încercarea de a face muntele să meargă către Mahomed?

- Uite ce e. Am înţeles că Emil are o grămadă de probleme şi de frustrări. Una şi cu una fac doar două! Eu aşa sunt! Eu n-am să mai revin vreodată la pocăiala din 2014! Sau la aia din 2013! Eu nu mai pot fi altfel decât aşa ca acum: independentă, capabilă să stau pe picioarele mele şi să mă descurc. Eu sunt mare şi răspund pentru faptele mele. Să fie şi el la fel.

- El nu

- Şi să fie un domn, aşa cum a fost întotdeauna, şi să-mi spună cu cuvinte ce nu-i convine. Nu să se impună cu pumnul, ca ultimul beţiv impotent din Vaslui.

- Emil

- Eu asta sunt. Iar el ăsta e. Dacă nu poate convieţui cu mine, să spună - şi-am plecat! Nu suntem legaţi unul de celălalt. Şi

- Elena,

- Şi e mult mai bine pentru copiii noştri să migreze de la unul la celălalt în weekend-uri, decât să vadă săptămânal câte-o cafteală-n casă. Da?

- Ai dreptate. Dar nu

- Nu mă mai întorc la el. Dacă mă întrebi azi, acum ce planuri am, îţi răspund fără să clipesc că intenţionez să-mi iau lucrurile din casa aia, să mă mut cu chirie într-un apartament cu două camere şi să iau în fiecare weekend copiii la mine. Amândoi copiii.

- Nu vorbi aşa!

- Şi el n-are decât să se folosească de farmecele personale şi căsoaia ultramodernă şi weekend-urile libere şi să-şi găsească o nevastă pe placul şi dorinţele lui.

- Elena!

- Eu n-am să-i mai tulbur existenţa şi viaţa.

- Elena, stai puţin!

- Şi-ar fi fost tare bine dacă s-ar fi obosit să vorbească cu mine despre toate astea. Nu să dea cu pumnul. Că suntem oameni, nu animale.

Apăsă ecranul şi se grăbi să oprească laptopul din buton. Al dracului el laptop, îşi ascunsese butonul - nu-l găsea, iar din difuzoraş se auzea vocea lui Adrian...

În sfârşit!

Era linişte în camera ei. Era, din nou, linişte. Se simţea un pic mai calmă, de parcă discuţia cu Adrian o ajutase să-i trimită lui mare parte din problemele ei şi să se uşureze...

Ding! Ce minunat! Se-apucase să-i scrie!

Abandonă telefoanele pe masă. Lângă laptop. La ora asta, în situaţia în care era ea, în starea în care era, tot ceea ce-i venea să facă era o baie prelungită. Una de-aia "cu mâna pe-afară". Şi pe urmă vedea ea ce mai făcea.

20,30

Asta i se părea o oră "numa' bună" să-i scrie lui Emil. Orlando şi trupa plecaseră deja spre spectacol, în hotel era linişte, telefoanele amuţiseră...

N-o să-i scrie de pe telefon; o să pornească laptopul, ca să poată să scrie repede şi bine. Tare-o mai enervau telefoanele alea cu touch, pe care trebuia "să împungă cu schepsis"...

Şi, dacă tot pornise laptopul, decise că o să-i scrie o scrisoare. Una de-aia adevărată. Yahoo... mail... parola... *Compose*... Emil... Trecu scurt cu degetele peste taste, fiindcă simţise că-şi pierduse tot avântul şi toate ideile şi toate cuvintele şi tot curajul...

"Bună.

Am discutat, în ultimele zile, cu extrem de multe persoane. Şi prieteni ai mei, şi prieteni ai tăi. Apoi, m-am gândit foarte-foarte bine la ceea ce am vorbit cu ei. Şi la ceea ce s-a întâmplat între noi. După toate aceste discuţii, am tras linie şi m-am întrebat: încotro? Mi-am răspuns azi la întrebare.

Nu voi reveni în Bucureşti; nu acum şi nu cu tine. Nu voi renunţa la jobul de la revistă. Nu voi ezita niciodată să spun ceea ce gândesc, aşa cum simt că trebuie spus.

Reconcilierea dintre noi doi este, în acest moment, imposibilă.

După ce mă voi vindeca îndeajuns de mult pentru a călători prin Europa fără să trebuiască să dau explicaţii medicale, voi reveni în România, voi închiria un apartament şi voi lua copiii la mine în fiecare weekend. Pentru că au deja camerele lor, spaţiul lor, viaţa lor în vilă. Şi este, la urma urmei, casa lor.

Ori de câte ori ai nevoie de mine, apropo de vizitele Protecţiei Copilului, e de-ajuns să spui şi vă voi ajuta necondiţionat.

Îmi pare rău, dar sentimentele nu mai au nici o greutate în ochii mei, acum.

Elena"

Send.

Tresări - îi apăruse un mesaj! Ce mesaj? Ce scria acolo? Ce voia Yahoo de la ea?

... Nu scrisese subiectul. O întreba dacă vrea să trimită un mail fără subiect. Hm...

... Era nebună. Şi "afectată mental". Trata mica scăpare a subiectului ca pe un semn divin - o "tragere de mânecă". "Reciteşte ce i-ai scris! Nu-i trimite aşa! Dacă ai scris o prostie?" Tocmai asta era ideea, să-i trimită ceea ce scrisese impulsiv! Ca să nu-şi cenzureze cuvintele! Să nu-i trimită idei cenzurate! Asta-şi dorise foarte-foarte mult: să-i trimită exact primul impuls, prima părere, prima reacţie...

... La dracu! Cancel! Hm...

Chestia asta necesita o ţigară...

... Treaba aia cu sentimentele nu-i ieşise. Nu transmitea ceea ce voise ea să transmită. Deci, şterse rândul ăla. Acum era... Acum era un mesaj ciunt, care-i dădea lui Emil motiv s-o sune şi să-i scrie. Hm... OK! Hai să facă chestia asta!

Îmi pare rău, dar din punctul meu de vedere nu mai contează dacă te iubesc, sau mă iubeşti. Sentimentele nu mai au nici o greutate în ochii mei, azi, acum.

Şi cam atât.

Subiect, ***"Mesaj"***. Că mesaj era - nu scrisoare. Send. Log out. Shut down...

Zâmbi. Şi, ştiind că Adrian era un domn prin definiţie şi-i scrisese un singur mesaj după ce ea îi închisese convorbirea-n nas, luă telefonul.

"Şi tu ai dreptate, dar şi el are dreptate. Damn! Sunt la mijloc! Şi-o să rămân la mijloc, ca să pot să vă ţin aproape unul de celălalt!"

Mda! Mesaj...

"Te rog să mă ierţi că azi am fost nervoasă şi am vorbit ciudat. Şi îmi cer scuze şi că ţi-am închis ecranul în nas."

Send. Tocmai câştigase "zece puncte pe puţin"...

Ecranul se lumină, fireşte! Ding! Emil îşi citise mesajul şi "luase unda verde"...

Păi, o să fie aşa azi. Şi, de mâine-ncolo, o să se supere din nou, fiindcă ea va pleca cu Orlando. El se va supăra foarte tare, se va simţi trădat şi înşelat şi călcat în picioare şi rănit în cele mai adânci şi sincere sentimente din el. Şi n-o va mai suna. Chestie care pe ea o va bucura mult...

În fine!

Se bucura mult că reuşise să le scrie. Adică să comunice cu ei. Ştia că are o problemă de comunicare. Nici revista, nici Agerpresul, nici chiar Orlando nu reuşiseră s-o vindece. Aşa că, pentru ea, a comunica lucruri atât de sensibile, în momente atât de dificile, era mare lucru!

23,48

Un fluierat! O fluierase mobilul! Repede - cine ce-i scrisese? Doar nu se-apucase dementul să învenineze copiii!

Nu. Orlando îi scrisese.

"S-a terminat spectacolul, într-un sfert de oră pornim spre hotel. Aflu că Emil e pe coridorul tău, mărşăluieşte pe-acolo şi e furios pân' la Dumnezeu. Nu încerca să comunici cu el. Imediat cum ajungem, rezolvăm problema asta. OK?"

Oftă greu...

"OK. Dar, te rog, aveţi grijă să nu vă facă vouă rău! În ultimă instanţă, plecaţi voi primii. Eu mă strecor după voi, mâine sau poimâine... Numai să-mi dai adresa, şi vin!"

Orlando scria...

"Nu sunt de acord cu varianta asta. Ajung la hotel şi rezolvăm problema."

Deci veneau ei şi rezolvau problema...

Şi dacă furia şi nervii lui Emil îl împingeau să apuce unul dintre acrobaţi şi să-l izbească de mobilă? Dacă rupea vreo mână sau vreun picior? Ce făceau oamenii ăia dacă se accidentau? Doamne! - n-ar fi putut rezista gândului că, din cauza ei... Adică... În fine!

Se ridică şi decise să se schimbe. Să fie pregătită de revederea cu Emil. Că sigur îl băga în cameră! Doar n-or să discute pe hol, nu? Orlando o să-l bage aici, în camera ei...

Deci, o să se schimbe. Şi-apoi o să înceapă să-şi facă bagajul - să fie făcut. La urma urmei, mai erau... zece minute şi putea spune că pleacă azi în Spania! Nu?

12 decembrie 2020. Sâmbătă

0,35

Tresări - ce se auzea? Alergă la uşă - se auzea gălăgie...

Se certau! Asta era vocea lui Emil! Mm, ce nervos era! Aproape că urla la Orlando! Sigur la Orlando urla - la bodyguarzii hotelului doar s-ar fi răstit...

Da' ăsta era dement? La douăşpe jumate noaptea el hălăduia prin hotel?

Se apropiau de uşa ei - şi începea să înţeleagă...

"... mă! Ai înţeles? Ai mare grijă! Ai mare grijă ce faci! Că te joci cu viaţa ta!" Ăsta Emil fusese! Mm, ce nervos era! Orlando râdea: "Acum ce faci, mă ameninţi?" "Nu, mă! Îţi reamintesc că de douăj de ani mă-nvârt printre pramatii de toate soiurile! Doar să-mi aleg una îndemânatică!" "Asta se numeşte ameninţare." "Asta se numeşte avertizare. Dacă te bagi în calea mea şi chiar şi doar încerci să-mi pui piedică, ai belit-o!" Auu! Chiar era furios rău! Emil al ei ştia tot jargonul şi argoul de Bucureşti - dar nu-l folosea nici mort! Uite că azi, acum, în Paris, Emil folosea argoul pe Orlando... Iar ea constata că cuvintele alea păreau ireale atunci când ieşeau din gura lui! Păreau... Părea imposibil ca tocmai Emil al ei să vorbească aşa! Nu vorbise niciodată aşa! Sigur, ştiuse că n-are de-a face cu vreun maestru budist proaspăt coborât din vârful muntelui; dar imaginea lui Emil Popescu se schimba repede, radical, într-un timp extrem de scurt! Pe 5, o jucase-n picioare; pe 12, îi spunea lui Orlando că o belea *big time* dacă aranja el cu vreun borfaş îndemânatic să-i facă una mică! Era...

"Unde pleci, mă? Mă! Vino-ncoace!" "Las geanta în cameră şi mă-ntorc. Şi mergem la ea." "Nu. Îmi spui în ce cameră e - şi mă duc eu la ea." "Nu, n-ai înţeles. Mergem în patru la ea. Şi mă asigur **eu** că discutaţi cu cuvinte, nu cu pumni." Ia! Ce zicea acum?... Tăcea. Ori îşi conserva energia pentru pumnii planificaţi ei, ori încerca să ţină pumnii ăia surpriză...

"Păi, Eleno, hai - fă-ţi socoteala şi vezi unde te refugiezi. Că or să vină la tine." Orlando sigur venea cu încă doi băieţi - două "baze"! În condiţiile astea, ea putea să stea la masă. Adică în dreptul mesei, astfel încât să pună masa între ea şi Emil. Se grăbi să ajungă acolo, să împingă scaunul... Aici era bine. Aici se simţea în siguranţă. Îşi imagina un tânăr în dreapta ei, unul în stânga şi pe Orlando lângă Emil - şi zău că se simţea în siguranţă! Singura chestie era că n-o să poată să-i spună lui Emil chiar tot ceea ce ar fi vrut să-i spună - că erau ceilalţi de faţă. Dar îi spusese deja cam tot ce-avusese de spus; aşa că...

Aşa că îi auzea apropiindu-se... Auzea vocea lui Orlando spunând ceva gen "nu se apropie de ea fără acceptul ei"... Cioc-cioc! Gata! Veniseră!

"Proasto! Uşa-i încuiată!" Mm, ce tâmpenie! Alergă şi luă cartela şi...

- Enna, eu sunt, Orlando. Eu, împreună cu Robert, Louis şi Emil, am vrea să-ţi facem o vizită.

Mm, ce afurist era! Pe Emil îl lăsase ultimul! Îşi dădea cu uşurinţă seama ce "draci majori" avea poliţistul... Validă cardul şi păşi în spate. Acum, o să fie cum i-o fi scris să-i fie!

Uşa se deschise. Orlando o privi lung preţ de-o clipă; după care zâmbi şi intră - şi închise uşa după el:

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Îşi apăsă scurt burta cu mâna:

- Nu ştiu. Simt ca şi cum mi-e frică. Dar nu mi-e frică, pentru că sunteţi voi aici. Aşa că nu ştiu.

- Ştiu eu. Ai emoţii. E normal. Hai!

Hai! Unde? O ducea spre masă:

- Tu stai pe partea aia a mesei, el stă pe partea asta. Eu stau lângă tine. În caz că face cumva şi le scapă băieţilor, eu îl încetinesc cât pot de mult iar tu fugi glonţ în baie şi încui uşa. Şi suni la 112. Bagă telefonul în buzunar.

Băgă două telefoane, să fie... Orlando ridică vocea:

- Intraţi.

Intrau, fireşte! Ca nişte veritabili... bodyguarzi, Robert şi Louis intrară primii, cu ochii la tot ceea ce era în camera asta, aranjarea mobilei, poziţionarea ei... Din spatele lor, Emil "tună" cu furie:

- Acu' ce faceţi, vă jucaţi de-a bodyguarzii?

- Nu; ne asigurăm că n-o vei putea lovi din nou.

Bărbatul ei intră şi împinse uşa după el:

- Da, bine, uite cine-şi permite să vorbească despre moralitate când vine vorba de femei!

Ea nu comenta chestia asta, Orlando nici atât. Bărbatul ei se opri în faţa ei - şi-o privi drept:

- Bună, Elena.

- Bună, Emile.

- Am primit mail-ul tău. Nu pot spune că apreciez pozitiv decizia ta de a susţine doar un monolog. Te-am sunat şi ţi-am scris, dar n-ai catadixit să-mi răspunzi.

Nu, nu venise la ea hotărât să facă pace; venise chitit s-o domine şi s-o înşface şi s-o ia pe sus şi s-o ducă acasă ca pe infidele, aşa, de-o aripă...

- Chiar nu eşti curioasă ce vreau să-ţi spun?

- Nu.

Emil o privea şi dădea constatator din cap, a "uite în ce hal ai ajuns, în ce hal te-a manipulat, cum ţi-a răsucit iar minţile"... Ea tăcea şi-l sfida - şi simţea totuşi golul ăla din stomac, despre care nu putea să spună dacă era provocat de spaimă sau de emoţie...

- ... Spui că ai vorbit zilele astea cu multe persoane. Cu mine n-ai vorbit absolut deloc. Chiar nu mai contează ce am eu de spus?

- Nu. Chiar nu mai contează.

- ... Adică ceea ce-ţi bălmăjeşte individul ăsta la ureche e mai important decât ceea ce-ar avea de spus omul cu care trăieşti de cinci ani de zile!

- Da. Fiindcă el nu minte.

Pe chipul bărbatul din faţa ei înflori un rânjet amuzat... Continuă:

- Individul ăsta, cum îi spui tu, nu mi-a promis nici o clipă măcar că, dacă iau inelul lui şi mi-l pun pe deget, mă ia de nevastă.

Emil păli... "Calculă" cam două secunde - timp în care bărbatul din faţa ei îşi schimbă atitudinea. Deveni încordat, pregătit să sară spre ea; deveni furios. Vedea cum îi zvâcneşte maxilarul! Evident, furia îi răbufni şi în tonul vocii:

- ... Eleno, eu te rog mult să nu te joci cu mine!

- Nu mă joc cu tine.

- Eleno, ai mare grijă! Ai mare grijă ce spui! Azi mi-ai scris nişte cuvinte pe care prefer să le consider o exagerare generată de bălmăjelile ăstuia. Sunt dispus să le şterg cu buretele. Mergem acasă - şi ştergem totul cu buretele.

- Tu te duci unde ai tu treabă; eu mă duc unde vreau eu să mă duc.

- Eleno,

- Casa mea nu mai este la aceeaşi adresă cu casa ta.

- Elena!

- Eu n-am casă. Îţi las ţie vila, s-o dai copiilor sau s-o joci la pokere - te priveşte! Vila aia nu mai e a mea. Eu nu mai am ce căuta acolo.

- Încetează!

- Eu mai intru acolo doar împreună cu femeia de la Protecţia Copilului. Atât.

- Stai, că

- Şi numai pentru binele şi de dragul Georgetei.

- Încetează, că

- Singură nu mai am curaj să stau lângă tine.

- Femeie, ce-ai? Ai înnebunit?

Robert mârâi, în franceză:

- Controlează-ţi limbajul!

Emil ridică un deget la el, tot în franceză:

- Tu vezi-ţi de-ale tale!

Robert era calm, Emil era în pragul erupţiei nervoase. Minunat! Interveni, reatrăgându-i atenţia:

- Du-te unde vrei tu să te duci şi lasă-mă să-mi văd de-ale mele.

- Eleno, nu mai vorbi aşa! Nu mai vorbi aşa, că nu-i bine!

- Emile, nu mai fii aşa căpos! Că nu-i bine!

Bărbatul ei făcu un pas apăsat spre ea - şi ridică vocea:

- Eleno!

... Era linişte. Toţi stătuseră cu ochii pe ea - şi deci toţi văzuseră cum sărise ea un pas în spate şi se-nroşise toată şi se zburlise de frică...

Înghiţi, scurt. Şi mai înghiţi o dată. Nu, nu reuşea să-şi înghită nodul din gât - nodul ăla care aproape c-o sufoca...

Emil oftă. Lung, greu - un oftat din toată inima lui! Ochii i se umeziră instantaneu, pentru că... totuşi... Tonul lui redeveni tonul lui Emil cel calm şi blând pe care-l ştiuse ea:

- ... Am înţeles. Ceea ce n-ai înţeles tu este că noi patru suntem o familie. Şi suntem uniţi şi la bine, şi la rău. Aşa că uite cum o să facem. Împachetăm şi pornim spre casă. Spre casa noastră, spre copiii noştri. Şi ne ocupăm cu adevărat de problemele dintre noi. Astfel încât să le rezolvăm şi să trecem peste ele. Să avansăm. Bine?

Înghiţi din nou - şi tot nu reuşi să scape de nodul din gât! Aşa că-i răspunse un pic şters:

- Nu.

Bărbatul ei îşi pocni una zdravănă pe frunte, dând bineînţeles ochii peste cap... şi-apoi reveni spre ea, cu un ton sensibil iritat:

- Sunt obosit şi tracasat şi nemâncat şi călcat în picioare de-atâtea zile! Te rog! Opreşte-te!

- Nu!

- Femeie! Hai!

"Ei, stai aşa!" Trase aer în piept, dar nu mai apucă "să-i zică ea vorba aia" - Orlando ridică degetul spre el:

- Ai grijă cum vorbeşti cu doamna Popescu!

Interferenţa lui Orlando în "treburile" lui îl făcu pe Emil să tresară. Categoric, îl scosese din starea aia de "transă nervoasă"! Bărbatul ei rânji amenințător spre Orlando:

- Ai tu grijă cum fluturi degetu' ăla! Poate rămâi fără el!

Aoleu! Acu' se-ncăierau! Orlando zâmbi amabil, lăsându-i impresia că practic se delecta cu schimbul de replici cu bărbatul ei!

- Eu te sfătuiesc sincer să nu încerci să te iei la întrecere cu vreunul dintre noi...

Emil făcu un gest scurt - "du-te, bă, râmă inutilă" - şi reveni spre ea:

- Elena, gata! Hai! Hai acasă!

Nu-nu! Negă scurt cu capul - iar el întinse mâna şi porni împăciuitor în ocolirea mesei:

- Hai, iubirea mea - lasă prostiile şi

Aa, da! Dădu repede doi paşi în spate şi bufni în ţipete, o dată cu suspinele şi lacrimile:

- Prostiile? Tu zici că astea sunt prostii? Asta e prostie? Şi negrelile astea tot prostii sunt? Cucuiele din capul meu sunt prostii? Şuturile pe care mi le-ai

- Ştiu că am greşit! Am recunoscut că am greşit! Dar asta nu înseamnă că

- Asta înseamnă că s-a terminat! Totul! S-a ter-mi-nat!

Emil lăsă să-i cadă mâna întinsă spre ea. Era descumpănit... Păi, foarte bine! Insistă:

- Eu merg cu ei şi stau cu ei până mă refac. Până-mi trec vânătăile şi se sudează oasele şi pot să-mi scot ghipsul. Şi pe urmă mă întorc în România, îmi închiriez un apartament şi iau copiii la mine în fiecare weekend. În rest, toate celelalte s-au terminat.

Degetul lui se ridică încet... şi se poziţionă exact între ochii ei şi ochii lui furioşi:

- O singură dată dacă mai spui asta...

Miji ochii la el:

- Sentimentele reprezintă în clipa asta zero barat pentru mine. S-a terminat. Între mine şi tine, totul s-a term...

Nu!

Strânse scurt ochii şi-şi acoperi capul cu braţele! Lovindu-se, fireşte, cu ghipsul! Dar nu putuse să nu reacţioneze aşa! Emil se repezise spre ea! Şi era furios! Într-o clipă, mintea ei văzuse

cum se strâng pumnii lui Emil - şi-atunci braţele se ridicaseră singure, ţipătul ieşise singur, genunchii se flexaseră singuri...

Auzi un foşnet. Apoi o bufnitură. Apoi foşnete şi icnete. Şi-apoi auzi un geamăt...

Emil?... Era vocea lui Emil! El gemea? Deschise ochii, coborî braţele...

Emil încercase să ajungă la ea trecând de Robert. Care nu se jucase - îl pusese pe agresorul ei jos şi-i trăsese câteva-n stomac. Bărbatul ei era pe covor, chircit pe-o parte, ţinându-se bine cu ambele mâini de burtă. "Desfăşurarea evenimentelor" pe care le pierduse acoperindu-şi capul cu braţele era evidentă ca un film prost de la Bollywood...

Orlando scoase pachetul de ţigări... îşi aprinse o ţigară... şi porni încetişor la plimbare prin cameră:

- ... Auzi, poliţistule? Hai să-ţi zic o chestie! Am întrebat-o pe Enna ce dracu ţi-a venit de-ai lovit-o în halul în care-ai lovit-o. Şi mi-a spus ce i-ai spus tu - ce-ai scrâşnit în timp ce-o loveai cu bombeul şi-i rupeai mâna şi-i spărgeai nasul şi-o călcai în picioare. Şi o singură chestie n-am priceput eu! De ce dracu ai rămas tu poliţist?

Poftim?

- De ce dracu nu ţi-ai făcut firmă de detectivi particulari, sau de bodyguarzi?! Dacă te apăsa aşa de tare gândul că ea câştigă mai bine decât tine, de ce dracu n-ai luat măsuri?! Dacă te apăsa gândul că ea se duce la sală şi tu n-ai timp să te duci şi tu, de ce dracu nu ţi-ai eliberat agenda?! Vorba ta - după douăj' de ani în poliţie, cuplat fiind cu o femeie care se-nvârte numai printre vedete, mă-ndoiesc sincer că dădeai faliment cu o firmă de detectivi! Sau cu o şcoală de detectivi! Şi-atunci, de ce? De ce n-ai făcut ceva ca să schimbi situaţia de căcat în care te aflai? N-ai vrut? Sau n-ai putut?

Îşi privea bărbatul şi se gândea că şi-ar fi dorit mult să aibă îndeajuns de mult curaj ca să-i spună să răspundă - că şi ea vrea să ştie răspunsul lui. Dar îl privea şi tăcea. Şi se gândea că Orlando Sorrenti, la 25 de ani, părea să aibă ceva mai multă minte decât poliţistul de 45...

- N-ai putut? Sau pur şi simplu nu te-a apăsat chestia asta? Şi-ai preferat s-o loveşti pe femeia asta şi s-o tragi lângă tine, în loc să iei măsuri cu viaţa ta - şi să te ridici tu la nivelul şi aşteptările ei?

Aha! Chiar! Ia să pună mâna să răspundă! Că tare mult voia să-i afle şi ea răspunsul!

- Păi tu eşti nemulţumit că ai femeie la curăţenie şi bonă la copii şi nevastă aranjată şi cochetă şi respectată - şi veşnic aproape de tine? Eşti nemulţumit că e jurnalistă şi nu ţesătoare la Apaca sau vânzătoare la Mega? Te indispui că ţi-a adus acasă o vacanţă de şapte zile, la *all inclusive*, la Paris, în preajma sărbătorilor de iarnă? Te-ai încăierat recent cu vreunu' din borfaşii ăia cu care mă ameninţai mai devreme - şi ţi-a tras-o la intelect şi te-a dereglat?

Da-da! Să răspundă! Emil nu mai zicea nimic...

Era linişte în cameră. Ei toţi se uitau la Emil, care zăcea chircit pe covor, cu ochii închişi, şi se ţinea cu ambele mâini de burtă...

N-o să răspundă. Era prea laş ca să răspundă la o întrebare de bun-simţ! Se aplecă şi-şi luă şi celelalte două telefoane:

- Orlando, hai să mergem.

Ocoli masa - iar bărbatul de pe covor întinse mâna spre ea:

- Nu!

Mm... Mamă, Doamnee, ce şuturi lipsite de milă îi altoia Robert! Băiatul ăsta, "baza" lui Orlando, fusese tare dornic de-o bătaie de-aia adevărată, finalizată cu spitalizare! Şi se simţea câştigător, aşa că se asigura că Emil era cel care se va spitaliza după întâlnirea lor...

- Ai strâns totul?

Poftim? Piruetă...

Orlando o întrebase dacă strânsese totul. El ţinea geanta laptopului şi aparatul foto. Louis luase geamantanul. Amândoi o priveau pe ea; Robert îl privea cu maximă atenţie pe Emil, de parcă încerca să-i observe fiecare contractură musculară cauzată de loviturile lui...

Orlando arătă scurt spre uşă. Apoi arătă scurt spre Emil. Apoi iar spre uşă... şi-apoi iar spre Emil... Nu. Ea n-o să fie victima lui Emil. Ea o să se salveze.

- Da, am strâns totul.

- Mai uită-te o dată şi hai să mergem.

Emil dădu să se ridice de pe covor - dar mai încasă un şut! Şi, de data asta, adidasul lui Robert se aşeză pe umărul bărbatului de pe jos. Îl apăsa spre-n faţă. Emil gemea şi se conforma - nu mai încerca să se ridice...

Ajunseseră în asemenea hal încât trei acrobaţi se preocupau să-i ţină despărţiţi, să nu se-ncaiere... În fine!

Intră în baie. Tur rapid - uitase ceva?... Nu. Reveni în cameră. Privea roată... Nu băgase nimic prin dulapuri sau sertare... Era gata de plecare. Porni spre uşă:

- Gata.

Tresări - că Emil gemu mult mai tare decât se aşteptase ea să-l audă, după aşa bumbăceală:

- Nu pleca! Te rog!

Robert ridică sprâncenele. O întreba ce să facă - să-l mai şutuiască? Să-i ardă una peste gura aia spartă? Sau să-l lase să se ridice şi, eventual, să-l scuture pe bluză? Zâmbi. Şi ieşi.

- Elena! Nu! Elenaa!

Orlando o împinse spre camera lui:

- Strângem şi noi şi pornim. Cel mult cinci minute durează...

Nu mai conta cât durează. Ştia acum că, atâta timp cât era cu ei, era în siguranţă. Băiatul ăla, Robert...

Fu împinsă în camera lui:

- Stai jos, te rog. Cinci minute!

- Nu te grăbi.

Evident, Orlando se grăbea - şi-o făcea, probabil, nu pentru că era chitit s-o contrazică pe ea, nici ca să evite confruntarea cu Emil, ci pentru că ceilalţi plecaseră deja! Ei "pălăvrăgiseră" vreo zece minute, timp arhisuficient pentru oamenii ăia să-şi strângă ultimele nimicuri şi să elibereze camerele...

Orlando se grăbea rău. Împacheta "la japcă" - înhăţa şi azvârlea în pungă. Cum umplea o pungă, o îndesa în rucsac. Avea trei rucsace de-alea înalte, de drumeţie pe Kilimanjaro...

Păi, uite că i se-mplinise visul - şi pleca cu Orlando în Spania. Adică se despărţea de Emil. De-adevăratelea, nu doar la nivel declamativ. Despărţirea lor era atât de evidentă acum, că se simţea undeva pe pragul dintre disperare şi extaz...

O să-şi trăiască singură restul vieţii. Şi-o să moară singură. O să aibă grijă să nu-şi neglijeze băiatul; iar băiatul ei o să se îngrijească ca ea să aibă flori proaspete la mormânt... Iar devenise morbidă...

O să trăiască frumos. Liberă şi independentă şi specialistă în judo. Că se-apuca de sporturi de contact, a doua zi după ce-şi scotea ghipsul! În noaptea de 5 decembrie, dacă ar fi ştiut judo, s-ar fi lăsat spre stânga, i-ar fi înhăţat mâna cu dreapta şi i-ar fi răsucit-o. Şi-ar fi mâncat el bătaie, nu ea, aşa că...

Va fi liberă şi independentă. Va cunoaşte mulţi bărbaţi pedanţi, eleganţi şi parfumaţi şi educaţi corespunzător. Şi discreţi. O să trăiască o viaţă liniştită. Şi-o să moară singurică, zâmbitoare, neiritată de vreun moşneag cu pretenţii de cap de familie.

Bun!

- Hai!

Terminase şi el. Hai! Apucă mânerul valizei şi-l smuci - şi-o puse pe roţi. Orlando încerca să-şi pună trei rucsace în spinare - două-i reuşeau de minune, pe umeri, dar el voia să-l pună şi pe-al treilea fiindcă plănuia să ţină laptopul într-o mână şi pe ea, probabil, în cealaltă mână... Ieşi.

Uşa camerei ei era închisă. Iar pe hol nu era nimeni - nici măcar paza hotelului. Asta, însă, n-o mai interesa. Emil era scos din joc. La halul în care fusese lovit, ştia sigur că Emil o să se

ridice greu şi-o să meargă aplecat şi-o să se resimtă o săptămână-două...

Uşile liftului se închiseră, închizând pentru totdeauna imaginea holului... Imaginea fugii din noaptea aia, bătută şi plină de sânge şi cu mâna "imobilizată" sub bareta genţii...

- Dă-mi cardul, că ţi-l duc eu.

Se conformă... Deci predau camerele şi plecau. Orlando avea un Mercedes. Mergeau cu el, nu? Adică ea mergea cu el! Ceilalţi oare aveau un autocar? Unul de-ăla mare, de peste 40 de locuri?

"Da' ce, e echipa de fotbal Dinamo Bucureşti?" Nu, erau un teatru. Iar autocarul era şi mai justificat pentru ei! Nu? Teatrele aveau autocare!

Uşile se deschiseră. Unde dispăruse recepţia?

- Dreapta.

Ieşi şi viră dreapta. Tii - erau în parcare... Iar parcarea asta era luminată ca ziua - tot rândul de maşini avea farurile aprinse... Hm!

Urcă în Mercedes, iar portiera se închise. Şi se încuie. Orlando spunea ceva despre "pune-le în maşină" şi "predau camerele"... Ea privea maşina din faţă, un Ford comun, şi nu mai spunea nimic...

Se înşelase. Complet! 100% eroare! Teatrul lui Orlando nu avea autocar; cel puţin jumătate din membrii lui aveau autoturisme. De-alea "cu ştaif". Mercedes şi BMW, rareori câte-un Mitsubishi... Şi nu de-ăla de familist... Nu de-alea vechi şi prăfuite şi "second"...

"La urma urmei, Eleno, la câţi bani ai socotit şi tu că fac oamenii ăştia..."

Făceau nişte bani frumoşi cu teatrul şi spectacolele exclusiviste! Să nu-i spună ei Orlando că erau "semi-muritori de foame" - că nu-l credea! Văzuse nişte telefoane foarte... interesante la ei! Semn că "se respectau", cum se spune...

Avea o problemă de atitudine. A ei faţă de ei şi ele. Pentru ea, ei şi ele erau "copii". Cel mult "tineri". "Copiii ăştia minunaţi", "Tinerii ăştia minunaţi"... Şi nu era aşa; erau adulţi. Chiar şi din simplul motiv că umblau singuri, nesupravegheaţi de părinţi, prin lume. Din simplul fapt că, iată, şofau. Din simplul motiv că se descurcau singuri - şi se descurcau de minune. Spera ca atitudinea asta "adult-copii", lipsită altfel de orice urmă de sarcasm sau negativitate, să n-o depărteze de ei. Să nu-i facă pe ei s-o izoleze. Ea ştia că are de-a face cu oameni în toată firea; dar erau atât de plini de viaţă, atât de tineri şi nebuni şi deschişi către orice nebunie mare sau mică, făceau atâtea lucruri de-a dreptul nebuneşti în numerele lor, încât păreau tineri sau copii lipsiţi de grijile adulţilor, de problemele adulţilor...

Şi uite că se îndrepta spre o nouă etapă din viaţa ei. Era în Mercedesul lui Orlando, pregătită să plece cu el şi prietenii lui în Spania. Emil rămăsese sus, în hotel... Ea pleca cu teatrul... "Cu golanul", cum zicea bărbatul ei...

"Nuu! Nu e bărbatul tău! Scoate-ţi din cap cuvântul ăsta! Că nu e bărbatul tău!"

Îşi aprinse o ţigară. Ei împachetau, sau jucau macao - ei ştiau, că uite că nu plecau şi ea se înfuria şi-i venea să plângă de ciudă că îi tot spunea "bărbatul meu", ca o proastă ce e...

"Eleno, cred că va trebui să faci schimbări mari în cutiuţă..."

Momentan, trebuia să plece cu ei. Şi să aibă mare grijă ce face, să nu fie exclusă dintre ei. Deci, o să stea cuminţică într-un colţ, mută şi lipsită de opinie, ca un mic obiect de mobilier...

De ce Orlando arătase când spre uşă, când spre Emil? Încercase să-i transmită ceva? Adică era el oare de părere că ea trebuia să se întoarcă la Emil? Nu de alta, dar îl surprinsese uneori susţinând, mascat fireşte, varianta asta! Oare el chiar credea că ei o să-i fie mai bine cu Emil - varianta caftitoare?

Se auzeau râsete... vocile lor tinere... Vorbeau ceva, în italiană. Probabil că i-ar fi înţeles, dacă s-ar fi căznit să fie atentă...

Paşi! Auzea paşi! Veneau în alergare! Emil era? Se răsuci... Nu. Robert era. Venise şi el, cu tot calabalâcul - două rucsacuri şi-o valiză. Le "descărca" lângă un BMW - şi uite că în timp ce tânăra cobora de la volan, el venea spre ea! Păi... Tânărul ocoli maşina şi-i făcu semn să deschidă portiera. Se conformă.

- Înainte să plec, i-am mai altoit câteva. Ca să fiu sigur că nu vine-ncoace cât îmi iau eu bagajele. N-a venit, nu?

Negă - nu venise.

- Da' de sunat, a sunat?

Negă din nou - nu sunase.

- Ei - dacă o fi să mai vină vreodată nechemat şi ştii că sunt prin preajmă, e de-ajuns să mă anunţi. OK? Şi las' că mă ocup eu de el!

Era un scump! Îl apucă frumuşel de cap şi-l trase şi-l pupă pe obraz:

- Mulţumesc pentru ajutor. Pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat.

Tânărul reveni la poziţia anterioară, zâmbitor... şi-i făcu cu ochiul!

- *Anytime*!

Serios? Avea el aşa un apetit teribil să-l bumbăcească pe Emil? Orlando urcă la volan:

- Robert - hai să mergem, că e târziu!

- OK! Nu uita - *anytime*!

Aprobă, iar Robert închise portiera. Iar Mercedesul ţâşni din parcare! Mm, se părea că chiar întârziaseră! Adică erau în întârziere!

- Avem o grămadă de drum de şofat - şi e noapte!

Şi mai erau şi obosiţi! Oof, bieţii de ei!

- Nu era mai simplu cu avionul?

- Nu.

... Dacă aşa zicea el... El ştia! Ea tocmai îşi amintise de planul ăla cu statul într-un colţ cu gura închisă...

- Noi călătorim cu rulotele. Ca să putem căra toate lucrurile, toate obiectele necesare nouă, toate costumele... Degeaba zburăm noi cu avionul la următorul spectacol; dacă Igor nu se teleportează acolo cu TIR cu tot...

Corect! Uitase complet de TIR-ul plin cu echipamente! Ce prostie! Uitase... Dar, pe de altă parte, Igor şofa şi ei îl aşteptau la destinaţie, odihnindu-se bine! Că ei foloseau echipamentele cărate de Igor şi trebuiau să fie odihniţi! Şi, cât asambla Igor... "Da' ce, Igor asamblează de unul singur? Păi n-ar termina într-o săptămână!" Şi-n plus, sferele metalice şi grilajul şi pereţii de căţărare şi costumele şi luminile şi toate celelalte nu încăpeau într-un TIR! Aşa că, ia mai bine să tacă ea din gură...

- ... De ce te-ai supărat? Din cauza lui Emil?

- Nu.

- Enna, tu te-ai gândit bine? Da' bine-bine de tot? Tu chiar vrei să mergi cu noi?

- Da, Orlando. Chiar vreau să merg cu voi.

- Deşi asta o să reprezinte, în mintea lui, dovada indubitabilă a despărţirii voastre!

- Da. Păi asta şi vreau - să mă despart de el!

Orlando nu mai spunea nimic... Îl privi lung - şi se şi întoarse spre el, ca să fie limpede că nu accepta un non-răspuns din partea lui:

- De ce am senzaţia că încerci să mă reapropii de el? Adică să mă răzgândeşti, să mă faci să nu mă despart de el?

- Pentru că el este bărbatul potrivit pentru tine.

Pff!

- Iar tu eşti femeia potrivită pentru el. Aveţi însă unele reglaje de făcut. Eu vă voi ajuta să le faceţi.

- Da' ce-ar fi să nu mă ajuţi să fac reglaje? Ce-ar fi să mă ajuţi doar să mă despart de el şi-atât?

Orlando oftă greu... Îl privea şi aştepta... Aştepta... OK!

- ... Nu vreau să mai am de-a face cu el.

Tăcere...

- ... Vreau doar să fiu lăsată în pace. Vreau, de fapt, să rămân singură. Ca să trăiesc cum vreau eu. Să fac ce vreau eu, cum vreau eu, când vreau eu, cu cine vreau eu. Vreau să merg prin toată lumea, atunci când vreau eu şi pe unde vreau eu. Vreau să nu-mi mai bat vreodată capul cu nevoile şi dorinţele altcuiva. Şi vreau să mor singură, fără ca un boşorog senil să încerce să mă resusciteze şi să mă învineţească inutil. Ca să fiu o moartă frumoasă şi neînvinetită.

Aşa! Punct! Adică nu punct - continuă, ca să nu pară nebună:

- Eu o să fiu o jurnalistă aşa de mare şi de importantă, că înmormântarea mea o să se difuzeze la teveu. Şi nu vreau să mă vadă o ţară-ntreagă vânătă. Da?

Ea zâmbea; Orlando nu zâmbi:

- Tu vrei să fii iubită clipă de clipă, 24 din 24. Şi urăşti singurătatea. Şi habar n-ai că pe lumea asta există nişte monştri care au înfăţişare de bărbaţi. Şi, categoric, habar n-ai de ce sunt capabili monştrii ăia. Bărbatul tău e un înger pe lângă ei.

Ete, fleoşc! Reveni spre parbriz - s-o lase-n pace!

- Dar despre asta avem tot timpul să vorbim de mâine-ncolo.

Îu! Măiculiţă, ce viraj luase! Se grăbi să-şi pună centura... simţind în graba lui nu doar nevoia de-a ajunge în Spania la timp, cât şi furia cauzată de căpoşenia ei...

La urma urmei, da - ştia că existau şi monştri. Ştia şi că bărbatul ei avea numeroase puncte pozitive. Ştia că avusese ea însăşi unele exagerări...

Lăsă capul pe spate, pe tetieră - mai bine închidea ochii şi dormea. Nu era în cea mai bună formă pentru discuţii... În plus, era ora unu noaptea. Îi era somn. Se simţea obosită. Se simţea tristă... Trase capul spre dreapta... mai spre dreapta... şi "îl fixă" între tetieră şi stâlpul uşii. Ca să nu rişte să-l bălăngăne pe la curbe. Şi-acum dormea.

... Era linişte în maşină. Orlando nu asculta muzică. Nu azi, oricum! Maşina era silenţioasă... Oftă greu:

- ... Nu pot.

- Ştiu. De-asta te-am luat cu mine.

"Cu mine". Aici era o contradicţie uriaşă, şi o să i-o spună dacă va fi cazul. Că nu pleca "cu el", ci cu teatrul lui. Putea să stea la hotel. Putea, la urma urmei, să-l roage să oprească pe dreapta şi să-i dea valiza - nu? Erau hoteluri în toată lumea asta mare! Şi nu toate costau o avere! Avea bani la ea...

- Dar o să poţi. Până-n sărbători. O să vezi!

Serios?!... OK, n-o să se certe cu el aiurea, aşa.

... Uneori încetineau, alteori accelerau... Orlando nu mai lua cu viteză mare virajele strânse... Mintea ei era plină de gânduri care n-o lăsau să adoarmă...

Cum-cum? Se oprise motorul? Da' ce păţiseră - erau la benzinărie?

Deschise ochii maari... şi încercă să-şi gonească somnul. Pentru că ceea ce vedea era o noutate. Şi, dacă era foarte atentă, va putea chiar să scrie despre ce înseamnă a campa *luxury*!

Erau într-o parcare mai... "specială". Pretutindeni în jurul ei erau rulote. Adică maşini-rulote. Păi teatrul lui Orlando călătorea cu ele? Sau cu maşinile mici? Ce făceau cu maşinile mici, dacă ei călătoreau cu rulotele? Nu puteau şofa două vehicule deodată, nu? Oare maşinile mici, BMW-urile şi Mercedesurile, erau închiriate?

- Hai.

Coborî. Aşteptă să i se coboare bagajele - şi-şi puse camera foto de gât şi luă ea laptopul. Şi-apoi se retrase lângă propria valiză. Privea agitaţia tinerilor şi nu ştia... Adică nu-i venea să creadă că...

... Poate că ar fi fost mai bine să încerce să reconsidere totul - tot ceea ce însemna Orlando Sorrenti. În mod cu totul şi cu totul ciudat, descoperea că tot ceea ce ştiuse ea despre Orlando era un pic... "inexact". Şi că avea din nou acea problemă cu diferenţa dintre "tineri" şi "bărbaţi". Teatrul lui Orlando călătorea cu nişte rulote "cap de linie". Şi iată că abia acum observa ea ditamai "cerculeţul" Mercedes pe măştile acelor rulote!

Rulotele astea erau foarte speciale. Bănuia că erau "de serie", dar "exclusiviste". Autoturismele intrau în ele. Da, recunoştea că se gândise la un moment dat la o "şmecherie" de-asta, dar nu-şi imaginase că cineva chiar se obosise să facă aşa ceva! Adică rulotă cu care să-ţi transporţi propriul autoturism... Nu se aşteptase. Şi se gândea, la modul cel mai serios, că în partea rezervată oamenilor "o să fie şi mai şi"! Evident, n-avea curaj să se apropie de ele, sau...

Orlando coborî de la volan şi se grăbi la ea. Şi-i luă aparatul şi laptopul... şi valiza:

- Imediat pornim la drum!

Aprobă. Şi nu încercă să-l urmeze. La urma urmei, i se părea logic ca rulota să fie goală în timpul călătoriei! Cine ştie - poate pe la curbe exista riscul ca pasagerul care dormea înăuntru să se lovească... Deşi se îndoia sincer că Mercedes avea asemenea scăpări... Deşi, cine ştie...

Hm!

Iată că intuiţia nu o înşelase - Orlando coborâse şi încuiase uşa. Semn că, într-adevăr, în spate nu stătea nimeni pe perioada transportului. Fu poftită în faţă - în cabină, lângă el. Se conformă... constatând super-fotoliul montat acolo pe post de "scaun"...

... Momentan, aşteptau. Ceilalţi nu erau la fel de iuţi ca el; aşa că aşteptau... Ea se uita, mută, la glisarea autoturismelor în interiorul maşinilor-rulote... şi se simţea "ca-n filme" de-alea cu James Bond... Sau de-alea cu şeici bogaţi...

"Poftim, Eleno! Să mai spună cineva că băieţii ăştia nu câştigă bine!" La aşa super-rulote, a spune "vaai, ce sărac sunt" era o prostie...

Orlando tăcea şi el... Pornise motorul; acum seta GPS-ul... GPS-ul era singurul lucru pe care-l pricepea acum, la ora asta, din multitudinea de "ghiduşii" din faţa ei. Bordul părea demn de-o navetă spaţială. Nici nu se căznea să înţeleagă cam ce rol au toate butoanele alea! Avea computer de bord, oricum! Avea o grămadă de lucruri...

O să caute "racheta" asta mai târziu, pe net. După ce afla măcar modelul - ca să ştie ce să caute! În orice caz - rulotele, în general, erau scumpe. Rulotele care transportau şi limuzine în ele erau şi mai scumpe. La urma urmei, cine era ea ca să-i numere lui Orlando banii... nu? Se puneau în mişcare. Formau, încet, coloana. Ciudat - Orlando nu se-aşeza primul...

"Eleno - o fi el şeful, dar asta nu înseamnă că este comandantul suprem în toate cele!"

Ia să închidă ea ochii! Şi-aşa, scaunul era foarte comod! Centura o ţinea bine-bine...

9,30

And A... a... a... iai will alllwayyys looove yooooooou... Will alllwaysss looove youuu... Cum-cum? Whitney Houston? La ştrand? Hm...

Ochii i se deschiseră imediat! Care ştrand? Magic Place, din Crângaşi? Ea era la Magic Place, undercover - adică în apă! Ce să caute...

Visase că e la ştrand - în unicul ştrand unde se simţise minunat. La Magic Place. Era ciudat - vizitase, de-a lungul "carierei" ei de jurnalist, nişte piscine exclusiviste unde "ştrandu' lu' Borcea" era un fel de lighean cu jeg, dar gusturile nu se discută...

Era în maşină, lângă Orlando. Care se repezise, bineînţeles, să dea muzica mai încet! Zâmbi:

- Las-o - că oricum nu mai puteam să dorm. Eram la ştrand - iar apa face poftă de mâncare...

Orlando râdea... Măiculiţăă, ce obosit era! Avea nişte cearcăne de-alea de filmări horror! O să-i zică, mâine dimineaţă - să nu mai facă de-astea! Să nu se mai priveze de odihnă! Da, banii erau importanţi - dar sănătatea lor nu era, oare, mai importantă?

“Eleno, tu nu cumva încerci să te transformi în maică-sa?” Hm...

- Unde suntem?

- Mai avem cam o oră de drum.

Serios?! Rânji cu graţie spre el:

- Până unde?

- Până la destinaţie.

- Iar destinaţia noastră este desenată pe hartă printr-un bumb, lângă care scrie...

- Bilbao.

Aha! Deci erau deja în Spania... Bun! Scoase telefoanele şi le porni:

- Minunat! Să-l sun pe şefu’, să-l întreb despre ce să scriu - volănaşe sau castaniete?

Orlando râdea şi mişca dezaprobator capul... Ea băga codurile... Telefoanele piuiau... Ding! Evident, avea un mesaj! Evident, era de la Emil! Evident, n-o interesa ce-i scrisese bărbatul ăla...

- Te rog frumos să-mi citeşti ce ţi-a scris.

Poftiim? Orlando privea, atent, drumul:

- Mă interesează, prin prisma riscului de a fi traşi pe dreapta şi controlaţi zile-n şir.

Aha! OK! Îi întinse telefonul.

- Nu pot să conduc şi să citesc. Te rog frumos să citeşti tu, cu voce tare.

Mm... La urma urmei, ştiuse de... 5 ani deja că Orlando deborda tot de şmecherie... OK! Hai să-i facă pe plac! Că bărbatul ăsta nu era nebun, s-o chinuie aiurea sau să încerce să-i facă rău! Deci Emil îi scrisese în messenger, ca să afle şi el când îi primea mesajul şi dacă îl şi citea...

- ***“Ai plecat cu ei. Înţeleg de ce ai făcut-o. Sper să înţelegi şi tu că eu nu pot ignora sentimentele din sufletul meu. Şi cum te iubesc, n-am să încetez niciodată să te caut şi să lupt să te aduc înapoi, în familia ta. Deci, atâta timp cât suntem amândoi în viaţă, mă vei găsi mereu în preajma ta şi mă vei auzi spunându-ţi aceleaşi cuvinte: vino înapoi.”*** Asta a scris.

Orlando zâmbi:

- Deci în stomac are poliţistul Popescu butonul de *reset*...

Poftim? Cum-cum?

- Bun! E bine de ştiut chestia asta!

Lăsă telefonul pe bord:

- Da, bine, cum zici tu. Fac un sandwich?

- Nu - că ajungem şi mâncăm mâncare caldă.

Pe bune? Avea el timp “să pună la oală”?... Nu, avea timp să intre într-un restaurant. Orlando Sorrenti îşi permitea şi extravaganţe, la o adică! Hm...

- Nu mâncăm niciodată pe drum, ca să nu ne fure somnul. Iar cafeaua am făcut-o eu, de dimineaţă. Sper să mai fie caldă...

Şi-i arăta spre suportul din bord, în care o aştepta ditamai cana termorezistentă... Hm!

Va fi o călătorie interesantă. Pe care, după părerea ei, o vor face în tăcere. De vorbit, nu prea aveau ce vorbi... înainte să stea de vorbă, ei doi. Aşa că, momentan, tăceau...

- ... Noi locuim, în majoritatea timpului, în rulote. O să vezi - sunt mari, spaţioase şi oferă tot confortul de care avem nevoie. Uriaşul ăsta în care suntem noi acum se numeşte Vario Perfect 1200 Triple Slide Out. Adică se poate extinde în exterior în trei puncte, astfel încât lăţimea interiorului ajunge la 3,20 metri. Aşa că majoritatea petrecerilor să ştii că se ţin “la mine acasă”...

El râdea, ea zâmbea doar...

- Are 12 metri lungime, 2,5 metri lăţime şi cântăreşte 4 tone. Pe lângă multe altele, avem la dispoziţie cam 1.200 de litri de apă, din care 500 de litri potabilă. Mastodontul e full option. Avem de toate - inclusiv cuptor, inclusiv termometru de exterior, inclusiv sistem de emisie-recepţie prin satelit, inclusiv încălzire prin podea, inclusiv pahare cu picior... Inclusiv tablou.

Ei, hai!

- Pe bune! Am un tablou pe perete! O să vezi când ajungem. În principiu, ai putea să stai

înăuntru pe drum; dar e periculos, pentru că nu ştii când trebuie să virez scurt dreapta sau stânga; şi nu vreau să te aud lovindu-te de mobilă pe-acolo.

- Stai liniştit.

Probabil că oricum stătea liniştit - şi spusese toate astea doar fiindcă încercase să fie amabil...

- ... E full option. Nouă, a valorat puţin sub un milion.

Pe bune?

- O să vezi când ajungem.

Aha! OK, o să vadă când ajungeau! La urma urmei, ce încerca să facă - să se mândrească cu maşina lui? Avea el senzaţia că ea e mică şi proastă şi nu-şi dă seama că o "jucărie" de-asta cu care se plimbau starurile rock trebuie să coste o avere? Hm...

Orlando dădu volumul mai tare:

- Sper că nu te deranjează...
- Nu, nicidecum.
- Drumul e aşa de bun, că mi-e frică să nu adorm!
- Stai liniştit, că nu mă deranjează.

Ciudat - Orlando asculta blues-uri la drum lung, ca să n-adoarmă! Hm... Omul ăsta fusese destul de "controversat" şi acu' cinci ani; dar parcă acum, la 25, avea mult mai multe ciudăţenii decât avusese în 2015, la 20! Şi era ciudat! În general, adolescenţii creşteau şi "se aşezau" şi deveneau adulţi normali! În fine...

Oare unde mâncau? Şi ce? Oare comandau ceva? Sau cumpărau din oraş şi mâncau la destinaţie? Presupunea că se vor opri într-un parc de rulote! Presupunea că erau prea obosiţi şi prea "pe fugă", ca să pună lemnele sub grătar! Deci, probabil că mâncau undeva...

Decisese să tacă. După ce îi citise cuvintele lui Emil, nu-i mai venise să vorbească. Pur şi simplu! Era... Se simţea ea ciudat, să-i vorbească lui Orlando despre Emil. Aşa că...

11,35

"Mr. Perfect", cum botezase ea în gând rulota lui Orlando, se mişca încet. Orlando era atent în oglinzi... Gata - motorul se opri.

"Păi, bine c-am ajuns cu bine!" Trase aer în piept şi-şi compuse un ton optimist. Iar el deschise portiera şi coborî pur şi simplu, grăbit...

"Eleno, treaba-i clară! Aţi întârziat, iar el oricum avea treabă! N-o să poată să stea după fundul tău, până înveţi tu cum e modelul ăsta nou de viaţă; aşa că tu te descurci singurică, astfel încât să nu-i încurci cu bălmăjelile tale, iar el se duce la treaba lui!"

Îşi luă telefoanele şi coborî şi ea. Şi se grăbi să se îndepărteze de rulotă - Orlando scotea Mercedesul...

Erau pe fugă. Întârziaseră. După cum bine spuneau tot felul de proverbe, "vei eşua tocmai atunci când îţi spui că nu se mai poate întâmpla nimic rău". Făcuseră pană. Rând pe rând. Şase pene - ultima chiar ei o făcuseră, spre disperarea tuturor... Inclusiv a urechilor ei, care auziseră din gura lui Orlando cea mai lungă şi elaborată înjurătură pe care-o auzise vreodată în limba lui Voltaire... Îi venea să râdă când şi-o amintea aşa, ieşind din gura lui - se abţinea, fireşte, că nimeni nu era vesel şi se grăbeau rău...

Doamne, ce nebunie era rulota asta! Maşina intra în ea ca în garaj! Era incredibilă! Nu putea decât să-şi imagineze ce-o să vadă înăuntru, pe partea "rezervată" oamenilor...

I se făcu semn să vină la el. Adică la uşa rulotei. Aha! Se conformă, evident - şi fu poftită să intre.

Primul lucru pe care îl văzu fu... un scaun. Comod, nimic de zis - adică aşa i se părea ei! Orlando o împinse un pic şi intră şi el:

- În stânga de tot e dormitorul. Are un singur pat dublu, aşa că...

- Canapea e?

- Da. Imediat. Aici în stânga e baia, în faţă e bucătăria, în dreapta e livingul şi canapeaua. Şi masa şi toate celelalte. Te rog, nu te supăra - dar trebuie să fug!

- Fugi liniştit!

Nu, nu fugea - apăsa nişte butoane... Scăpă un ţipăt scurt - că se mişca drăcia! Adică rulota! Se mişca toată! Văleleu - plecase peretele la plimbare!

- Triple Slide Out!

... Tii... Ia uite ce drăciee... Peretele alunecase spre exterior, aşa că rulota se transformase într-un veritabil living... El se repezise în faţă, unde trăgea chiar acum perdeluţa - şi iată ceea ce ea nu văzuse azi-noapte, şi anume că între ea şi restul rulotei fusese doar draperia aia...

- Aşa! În gentuţa de lângă masă găseşti toate instrucţiunile rulotei! Dacă nu ştii ceva, mă suni - da?

- Da. Stai liniştit, că mă descurc.

- Pe bune! Să mă suni! Şi, orice-ar fi, să nu te-apuci să muţi rulota!

- Doamne fereşte! Ce-ţi veni?!

Orlando nu-i răspunse - îi puse în mână două telecomenzi şi ţâşni pe uşă-afară...

"Eleno, gata! Lasă-l să plece! Şi vezi tu pe urmă ce şi cum mai faci!" Că de spus, probabil că n-o să spună. Plecau toţi, aşa că...

12,15

Stătea cuminte pe scaun şi se uita la televizor. Uitase să-l întrebe pe Orlando dacă satelitul era "contra cost"; că se uita prin satelit. Calculase că, dacă foloseşte wifi-ul lui, oricum îl pune să plătească internetul...

Orlando avea ditamai plasma atârnată deasupra scaunului şoferului. Ea stătea cuminte pe scaunul de lângă masă şi se uita la plasmă. Prin plasmă. Se gândea, de fapt, că uitaseră de ea - uitaseră că ultima ei masă fusese aseară, şi era aproape ora prânzului...

Încuiase uşa. Încuiase toată rulota. Îi era frică - era singură cuc într-un parc de rulote, înconjurată de 26 de rulote "de lux". Socotise că oricine ar fi vrut să fure sau să spargă una dintre minunăţiile astea trebuia s-o neutralizeze pe ea, martorul ocular incomod. Aşa că încuiase şi trăsese toate perdeluţele şi dăduse sonorul la minim...

Şi chiar şi aşa, auzea o maşină apropiindu-se... Se apropia cu viteză, cu motorul turat zdravăn... Frâna serios... Motorul se opri.

Curiozitatea o făcu să tragă perdeluţa doar un centimetru. Şi... Şi începu să râdă - chiar era proastă, dacă-şi imagina că Orlando uitase de ea! Uite în ce goană venea cu sacoşele pline! Se grăbi să-i deschidă şi să-i facă loc; iar el năvăli înăuntru:

- Uf! Le pui tu la loc?

- Bineînţeles.

- Să mănânci! Să nu ne aştepţi pe noi!

- OK...

Ce mai "OK", că ieşise deja în goana mare...

Păi, dacă ei trebuiau să susţină azi un spectacol, trebuiau să asambleze toate decorurile. Chestie grea şi de durată. Şi-apoi trebuiau să le verifice. Şi să se schimbe şi să repete şi să susţină spectacolul. Normal că Orlando se grăbea! Orice mână de ajutor în plus era un atu, nu?

Încuie uşa, opri televizorul şi se apropie de cele patru sacoşe... Luase doar mâncare caldă. Adică adusese mâncare gata gătită. Sigur, avea cuptor cu microunde, aragaz şi cuptor "de copt"; îşi permitea să încălzească, nu? Presupunea că erau pe gaz, iar butelia nu era goală...

Păi, hai să pună totul la loc, adică în frigider, şi să găsească o lingură. Atât îi trebuia, ca să mănânce şi ea ceva. În rest, o să-i arate el diseară...

12,42

Stătea pe veceu şi râdea. Şi-şi proptise fruntea-n palmă şi râdea şi nu-i venea să creadă că e aici...

Se aşezase să mănânce - că ăia de la restaurant se gândiseră la inima şi sufletu' ei şi-i puseseră tacâmuri de plastic în pungă. Şi uite-aşa găsise, în micul buzunar de lângă masă, "instrucţiunile de utilizare". Alea generaliste. Lucrurile nu erau chiar aşa de complicate cum i se păruseră ei iniţial. Totul se deschidea la fel ca sticlele de Nurofen siropel pentru copii - apăsa şi răsucea. Dulapul de bucătărie era complet utilat, deşi n-avea decât trei sertare şi două uşi. N-aveau aragaz, ci plită electrică. Paharele erau toate sus. Spre marea ei uimire, toate acareturile pe care ea le îndesa cu greu într-o bucătărie şi-o cămară încăpeau în acel mic bufet cu plită şi chiuvetă încorporate. "Mr. Perfect" chiar era perfect. Iar Orlando chiar avea pahare cu picior. Şase. Era incredibil...

După ce descoperise cartea, o deschisese exact la "cum se desfac sertarele". Apoi se gândise s-o ia de la început, ca orice om normal, aşa că o deschisese la prima pagină şi văzuse schiţa rulotei. Iar în clipa în care privise desenul, văzuse baia. Iar creierul ei îi dăduse comanda "start". Constata deci că baia era şi ea "luxury", deşi n-avea decât cabină de duş...

Iar ea râdea ca apucata pentru că privise cabina de duş şi observase stropii de apă de pe geam şi plănuise imediat să facă curăţenie şi următorul ei gând fusese "de parcă ţii tu morţiş să te comporţi ca un fel de veşnic femeie măritată"...

Râdea şi trăgea concluzia că era nebună totuşi...

18,25

Mobilul începu să cânte! Hei! Lăsă baltă bureţelul şi alergă şi răspunse direct:

- Da!
- Ce faci? Te-am trezit din somn?

Orlando era! Tii, ce bine! Ce bine că nu era Emil - că se repezise să răspundă şi nici nu se uitase cui răspunde! Negă:

- Nu, nicidecum!
- Ai mâncat, da?
- Da, bineînţeles!

- Să mănânci şi de seară, te rog!

- OK.

- Noi începem spectacolul la opt, aşa că până la zece suntem ocupaţi. Plus încă o oră dezmeticirea de după şi împachetarea chestiilor importante...

- Am înţeles. Nici o problemă! Stai liniştit, că mă descurc!

- OK. Să-ţi despachetezi lucrurile, te rog.

Daa, cum să nu! O să-şi întindă hainele pe-aici imediat!

- Bine.

- Aşternuturi găseşti în dormitor. Să nu te culci direct pe canapea! Să iei din dormitor o pătură şi s-o pui sub cearceaf, că nu e sănătos să dormi pe piele!

"Pielea de pe canapea!" Simţise mintea ei nevoia de a adăuga locaţia exactă unde voia Orlando s-o vadă dormind dusă atunci când venea el! OK!

- Am înţeles. Bine, iau pătura din dormitor şi-o pun pe canapea, sub cearceaf.

- Perfect.

Aah, Doamne! - mare şmecher era băiatul ăsta, când voia el!

- Dacă e ceva, mă suni!

- Te sun.

- Pa!

- Pa! Şi baftă!

Prea târziu - Orlando închisese...

Lăsă telefonul şi reveni la chiuvetă. Se apucase de curăţenie generală imediat cum observase că maşina de spălat vase le spală impecabil, dar mânerul uşii ei este destul de murdar. Spălase întâi mânerul, apoi şi uşa exterioară, apoi spălase şi sertarele de deasupra ei... Şi-apoi pusese apă şi detergent într-un castron şi se apucase metodic de treabă. Orlando n-avea timp să-şi cureţe rulota. Oricum, chestia cu bureţelul era specific feminină, nu? Iar ea putea mânui bureţelul cu o singură mână, aşa că...

După ce termina cu mobilierul urma podeaua. Era jumi-juma: mochetă şi linoleum. Trebuia să găsească aspiratorul...

Ştergea uşa mare a dulapului şi se întreba... Se întreba pentru care dintre fetele din teatru păstra Orlando cu atâta străşnicie patul din dormitor. Nu-i putuse identifica iubita. Pe unele dintre fete le putuse "cupla" cu băieţi; dar pe Orlando îi era absolut imposibil... Oare de ce nu-i putea găsi perechea? Fiindcă impusese el discreţia? Unele fete se aşezaseră pur şi simplu în poala băieţilor; altele îi îmbrăţişaseră, altele... Pe Orlando nu-l băgase nici una în seamă. Se gândea că tânărul Sorrenti fusese dintotdeauna discret şi foarte secretos când venise vorba de viaţa lui privată; dar chiar şi aşa, ea era un jurnalist de modă de succes! Se pricepea la cancanuri! Şi la semnele corporale! Nu reuşise să identifice nici măcar dacă era blondă sau brună! Chestia asta o indispunea...

Oare pentru cine păstra Orlando patul dublu? Poate afla diseară... nu?

Să-i dea zor cu spălatul. Că se cam plictisise de activitatea asta. În plus, trebuia să mănânce de seară, nu? Şi trebuia să adoarmă înainte să se-ntoarcă ei - ca să poată Orlando să se strecoare în dormitor, însoţit de tânăra extrem de discretă care...

21,10

Privea lung televizorul... Bun televizor! Bună rezoluţie! Claritatea imaginilor o omora cu zile, cum se spune! Îi venea să plângă rău...

După ce terminase curăţenia şi mâncase, îşi butonase telefonul. Şi găsise televizorul, adică

semnalul televizorului, dintr-o joacă! Încercase tot dintr-o joacă să-i transmită imagini de pe telefon. Reuşise din prima. O luase ca pe un semn; aşa că renunţase la chinuirea satelitului şi se uita la poze. Pozele din telefonul ei, desigur! Pozele astea frumoase cu ea şi George, cu ea şi Georgeta... Cu ea şi Emil... Cel mai rău o dureau pozele cu ea şi Emil.

Se ridică doar ca să-şi aducă cutia cu şerveţele. Că o să fie o seară lungă.

22,20

Tresări - şi-şi şterse grăbită lacrimile! Se auzea o maşină! Iar! Şi era de-abia zece şi-un pic, adică nu erau ei!

"Aah, Doamne! - de ce n-ai învăţat tu karate până acum?" Sau măcar nişte lecţii de tir să fi luat, sau să fi alergat pe bandă mai mult...

"Eleno, nu fii proastă! Sunt peste 20 de rulote luxoase aici! Stinge toate sursele de lumină şi roagă-te să spargă altă rulotă!"

Gândea mişeleşte, dar practic. Trebuia să-şi scape pielea, nu? Banii se fac, bunurile se cumpără; dar dacă o înjunghia vreun hoţ mai nevricos...

Motorul se opri. Moment în care opri şi ea televizorul şi apăsă butonul care stingea luminile. Era linişte şi întuneric beznă... Fusese chiar proastă când decisese să închidă ermetic perdeluţele...

Inima zvâcni să-i sară din piept, şi mai multe nu! Rulota piuise! "Mr. Perfect" piuise! Aoleu! La ea venea!

"Eleno... nu cumva este, totuşi, Orlando?" Care plecase imediat după terminarea spectacolului, tocmai ca s-o ia şi pe ea la cină? Trebuia să creadă că e Orlando, că altfel o lua razna... Uşa păcăni încet şi se deschise... Orlando oftă greu:

- Ai adormit?

- Nu.

Luminile se aprinseră imediat. Iar el se încruntă:

- Iar ai plâns!

Aprobă.

- Lasă telefoanele pe masă şi hai cu mine.

Se ridică şi prinse mâna întinsă spre el. Şi fu trasă afară din rulotă. Orlando... încuie:

- Ai despachetat?

- Nu. N-am avut când.

El aproba încetişor cu capul...

- Hai!

Hai! O plimba cu maşina mică! Hai la plimbare! De ce nu?! Decât să bocească cu ochii la momentele frumoase... din fosta ei căsnicie... Pardon, din concubinajul anterior... Orlando demară:

- Te-a mai sunat azi?

- Nu.

- Asta-i bine. M-a sunat pe mine. Şi am discutat constructiv, cum se spune; dar am avut senzaţia că nu l-am lămurit îndeajuns.

Aha! Păi, treaba lor! Dacă el voia să vorbească cu Emil, să vorbească! Cine-l reţine?! Ea? Nee...

- Mă bucur că a înţeles.

Bun! Dacă se bucura, bun!

- ... Sigur nu te-a mai sunat?

- Sigur.

- Atunci de ce-ai plâns?

Oftă greu... şi scurtă la maximum povestirea:

- Aşa...

El aproba şi nu mai spunea nimic... Ea descoperea că Orlando se obişnuise să-şi arate nemulţumirea apăsând mai tare acceleraţia...

- ... Azi dormim la un hotel.

- OK.

- Stai în cameră cu mine - da? Să nu te pomeneşti cu Emil pe cap...

- OK.

Iar nu mai spunea nimic... Păi, în cazul ăsta, avea şi ea de pus cel puţin o întrebare:

- Cum a fost spectacolul?

- Binişor. Se putea şi mai bine; dar, dat fiind că ne-am odihnit nouă ore pe drum, cred că a fost rezonabil. Onorabil.

Ei, pe dracu! Era sigură că spectacolul fusese "dinamită", şi era el prea aspru cu subalternii... Orlando parca maşina chiar perpendicular pe ceea ce părea a fi un hostel de periferie...

- Ai mâncat cina?

- Da.

- Bine.

Şi iar nu mai spunea nimic... Asta e! Ce să mai spună? Nu spusese destule până acum?

Fu luată de mână.. Treceau prin recepţia aia ca prin brânză, fără s-o întrebe cineva de acte sau... Intrau pe un coridor, urcau nişte trepte... Orlando părea să aibă o pasiune pentru cifra 3 - descuia a treia uşă de pe dreapta. Dar asta nu conta. Intră şi ea.

Clar - era un hostel ieftin de periferie.

- Aah, ce prostie! Te-am luat fără pijama!

- Sigur au un halat la baie.

O ducea să se convingă că are halat?... Da. Primi deci halatul. Iar el reveni în baie. Bun! El făcea un duş, ea se schimba şi-apoi dormeau.

Şi se schimba repede... Hainele ei erau murdare şi şifonate, dar nevasta-mamă din ea o împingea să le aşeze frumos... Auzea în continuare duşul... "Constata" evidentul - în camera asta existau un pat de-o persoană, două scaune şi-o masă şi un dulap îndeajuns de mic ca să poată dormi în el doar în picioare, aşa...

Se aşeză la masă. Şi puse ghipsul sus, pe ea... Mm, ce bine era aşa, fără ghiuleaua aia pe mână... Puse şi braţul celălalt... Lăsă capul pe braţul stâng... Noapte bună... Ca un făcut, duşul se opri... Cu cât se gândea mai mult că ar fi fost tare bine să adoarmă înainte s-o găsească el dormind în fund pe scaun, cu atât mai greu îi era să aţipească măcar...

Aştepta... Se simţi luată de umeri:

- Hai cu mine.

Mormăi, încercând să pară 99% adormită:

- Mm, las' că dorm aici!

Nu, o lua cu el... şi-o ducea în baie! Hei!

- Hai să faci o baie straşnică.

- Aa, nu, stai liniştit!

Orlando o răsuci spre el. Oups - era doar în prosop! Iar se-nfăşurase în prosop, "ca pe vremuri"! Nu-nu! Tânărul zâmbi:

- Fetele dorm la ora asta. Tu necesiţi un duş şi-o şamponare - ca să te simţi curată şi să poţi să te odihneşti cu adevărat. Iar în privinţa mea, poţi sta fără nici o grijă - am patru amante în circul ăsta. Şi mi-ajung, crede-mă!

Ei, hai! Îşi simţea obrajii arzând rău... Evident, şmecherul obţinuse ceea ce-şi dorise să obţină, adică îi scotea chiar acum halatul... O ajuta să se urce în cabina de duş... Nu zâmbea tainic,

deşi ea ştia prea bine că Orlando zâmbea larg, chiar acum, în sinea lui - acolo unde e şmecheria specifică bărbaţilor aşa ca el...

- Mâna sus, da?

Da. Ridică mâna. Iar el luă para duşului şi dădu drumul la apă. O potrivea...

- Ia vezi - e bună?

Aprobă - era cam rece, dar era bună. Era perfectă...

- Închide ochii şi ţine-te de nas, dacă vrei.

... Închisese ochii. Se ţinea de nas. Şi râdea. Apa îi intra în gură, bineînţeles, pentru că râdea... Aprecia mult faptul că Orlando nu spunea ceva ce începea cu "Enna", ca să-i amintească de trecut...

- Mă duc să aduc şamponul.

OK, să-l aducă. Ea îşi ştergea apa de pe faţă...

"Păi, Eleno, hai că-i bine! Orlando îţi face baie! Uite, asta-i o chestie pe care ai putea să i-o povesteşti lui Emil, dacă te sună să te-ntrebe ce mai faci..." Evident, n-o să facă un asemenea rahat - n-o să-l bage pe Orlando în gura şi flăcările lui Emil... Ştiind, desigur, ce i-ar fi făcut ea femeii care i-ar fi făcut bărbatului ei baie...

Iar se ciocnea de rahatul ăla cu "bărbatul meu"...

Orlando reveni în baie - şi-i arătă pliculeţul cu şampon. Aha - şamponul hotelului...

- Dacă vrei, eu am şampon; dar miroase *for men*.

Negă, că nu ţinea musai să se spele pe cap cu marca înregistrată.

- Şi cine ştie cum i-o fi pH-ul şi chimicala - să nu te umpli de mătreaţă...

Plecă capul într-o parte - "ce-ţi veni, să te îngrijorezi pentru mine şi mătreaţa mea?" Orlando nu răspundea, ci rupea pliculeţul şi-şi punea crema în palme şi se-apuca s-o întindă pe capul ei... Ea se uita lung la el... Nu zâmbea. Stătea bine cu nervii! Hm...

23,10

Păşi încet, cu atenţie, că se simţea moleşită de-a binelea şi toropită şi lipsită de putere...

Hostelul ăsta avea "apucături româneşti". Spre sfârşitul duşului, apa se încălzise. Devenise, treptat, aproape fierbinte. Şi-o luase somnul! Şi apa, şi gesturile lui uşoare... Îi picau ochii-n gură de somn!

Orlando o ştergea. Ea una nu ar mai fi avut putere să se împotrivească, sau să-i ia prosopul - ea una dormea pe ea la propriu! Şi se temea că, dacă închide ochii, o să pice pleaşcă pe-aici şi o să se lovească...

- Te superi dacă mergi pe picioarele tale până la pat?

Bufni în râs şi negă. Acum râdea şi el:

- Uite, te ţin eu bine!

Da, o ţinea bine de mână... O ducea la pat şi-apoi se repezea să stingă lumina... El se aşeza pe pat, strângându-i bine mâna, nu care cumva să protesteze la intenţie sau să se grăbească înapoi la masă... Se conformă - se lungi lângă el. El îi aşeză mâna ghipsată pe pieptul lui. Nu-nu - că era grea!

- Las-o aici.

Bine, o lăsa acolo... El o ţinea uşurel de degete - de două degete de la mâna dreaptă... Ceva era în neregulă... Deci "ceva" începea s-o îngrijoreze rău!

- Enna...

Oo, nu! O spusese! O strigase iar pe numele de demult! De ce voia s-o îngroape în amintiri? De ce voia s-o facă să plângă rău?

- Enna, sper că ştii că omul se diferenţiază de animale prin raţionament, da?

Da, ştia; dar... Orlando chicoti, ca pentru el:

- Că dacă ar fi numai după cum vor anumite părţi din corpurile noastre, mamăă! - ce peisaj ar fi pe străzi!

Oo, Doamne! Bufni în râs! Era teribil!

- Sau, şi mai rău, pe bulevarde!

Mormăi uşurel:

- Sau prin mall-uri...

- N-ar mai exista mall-uri. Dacă noi ne-am comporta după cum ne-ar dicta "ăla micu'", voi n-aţi mai avea textile. Chinezii textilişti ar da faliment, urmaţi imediat de constructorii de mall-uri...

Râdeau...

- ... Chestia e că te-am minţit. Atunci, după spectacol. N-am vrut să ştii adevărul. Dar cum s-a întâmplat ce s-a întâmplat şi-ai plecat cu noi... Ţi-am spus atunci, în 2015, că mama a discutat cu un acrobat bătrân, care ne-a văzut numărul şi crede că avem viitor în Italia. Apoi, acum, ţi-am spus că acrobatul bătrân a încercat să mă integreze într-o trupă gata formată. Te-am minţit şi atunci, şi acum. Am vrut să stai liniştită, să... Să nu te gândeşti la mine şi-ale mele. Dar...

Îşi drese scurt vocea, ca să fie extrem de convingătoare:

- Spune-mi adevărul.

Orlando oftă greu...

- ... În perioada aia, când ne-am cunoscut noi, eram "pe val". Nimeni nu mai era ca mine. Toate fetele leşinau şi picau în bot după mine. Le găseam sprijinind gardul vilei, când ajungeam seara acasă! Înţelegi? Ai văzut şi tu cu câtă disperare mă sunau! Şi... Şi mi se cam urcase la cap, cum se spune. Eu eram cel mai cel. Cel mai căutat, cel mai dorit, cel mai... În fine! Avusesem sentimentul că totul îmi aparţine. Că, la valoarea mea, îmi pot permite aproape orice. După ce m-am dezmeticit, m-am tot gândit şi m-am întrebat şi am încercat să-mi explic cum dracu mi-am permis eu să te pălmuiesc pe tine - femeie integră, cu bun-simţ şi scală de valori şi studii superioare şi limbaj elevat şi bun-gust şi atât de specială...

Daa, sigur, vrăjeală...

- Când mi-ai trimis filmarea din Bamboo, practic m-ai... M-ai dezmeticit. M-ai izbit cu forţa unui intercity - m-ai pus la podea şi m-ai strivit perfect plat! M-ai redus la zero! Înţelegi? Eu mă simţeam 100% învingător, iar tu mi-ai pus în faţa ochilor adevărul gol-goluţ - şi m-ai strivit dintr-un singur pas! Şi aşa, din poziţia aia de "zero", m-am uitat în jur... Le găseam în continuare atârnate pe gardul vilei; mă duceau în continuare pe sus până-n camera mea, unde se dezlănţuiau de parcă erau posedate - sau concurau pentru postul de "regina vieţii mele", sau "miss prostituata" *or something*... Şi nu observau că eram schimbat, că aproape că nu mai vorbeam cu ele, că... Şi totuşi, m-am găsit atunci. Exact în cel mai bulibăşit şi alambicat moment din viaţa mea, eu mi-am găsit eu-ul. Era jalnic - era puchinos şi rău şi plin de smoală şi catran... Şi te folosise chiar şi pe tine, cel mai pur suflet pe care-l cunoscusem până atunci...

Da-daa, bla-bla-blaa, ce minunată fusese eaa... Daa!

- Am vrut să mă îndrept. Să trec în partea pozitivă a vieţii. Să devin o fiinţă pozitivă. M-am supus unui "purgatoriu" de trei zile - m-am urcat în tren, m-am dus la munte şi m-am cazat într-un fund de curte, la o babă surdă. Şi-am stat trei zile-n camera aia bătrânească, care mirosea a săpun de rufe, şi m-am gândit...

Se gândise! Foarte bine! Cu alcool sau fără? Că era important! Nu ştia de ce, dar devenise uşor sarcastică atunci când i se amintise de trecut, de Bamboo, de...

- ... Am cumpărat inelul de lângă Gară. Şi-am venit glonţ la tine. Mă hotărâsem să mă aşez - să mă lipesc de tine, cu speranţa că voi învăţa de la tine şi mă voi adapta şi mă voi potrivi,

până la urmă, alături de tine. Dar tu mi-ai refuzat inelul. Şi...

Şi...

- Şi-am fugit la liceu. M-am oprit în curte şi-am sunat-o pe mama. I-am spus, plângând în hohote, că tu nu mă vrei. Că eu vreau să mă însor cu tine şi tu nu mă vrei. Şi că sunt un nemernic şi-un neterminat şi, la cât rău am făcut în doar 20 de ani de viaţă, nu merit să mai trăiesc pe planeta asta. I-am spus că toată ştiinţa şi tot talentul sunt un rahat, dacă nu există suflet. Şi cum eu n-am suflet, cum n-o să pot vreodată să cuceresc o inimă curată, a unei femei cu adevărat curate, cum n-o să pot să am vreodată o familie şi-un copil, am sunat-o ca să-mi iau adio de la ea. Ea mi-a spus să mă duc acasă imediat şi să împachetez, că-mi trimite ea biletul de avion pe mail... Şi-l dăm dracu' de bac, citez: "vin eu la anu' şi-ţi iau diploma"...

Deci aşa...

- Când am ajuns acolo, m-a remontat. Adică mi-a vorbit puţin, bănuind probabil că accentul ei italienesc şi româna stâlcită mă irită, şi m-a dus la circ. Unde am cunoscut, într-adevăr, un acrobat bătrân...

Ei, na! Acu' revenea la povestea anterioară?

- I-am povestit despre numărul nostru. M-a pus să-i arăt unele lucruri, să-i explic alte lucruri... Şi-apoi m-a dus într-unul dintre manejuri şi mi-a arătat o trupă de acrobaţi. Erau... perfecţi. Erau gimnaşti adevăraţi! Făceau performanţă - nu pasiune, aşa ca mine! Făceau, în mare, numărul pe care-l gândisem eu - dar îl executau perfect! Şi nu erau nici pe departe primadonele circului - erau o trupă de umplutură! Am rămas mască. Într-o clipă, toată speranţa mea murise...

Mda - nasol, cum se zice! Două striviri în nici o săptămână erau mult pentru Orlando...

- Bătrânul m-a luat pe după gât şi mi-a zis cam aşa: "Tu nu eşti acrobat. Tu eşti un golan cu sportu'-n sânge. Du-te diseară la festivalul de golani cu sportu'-n sânge, care sar pe blocuri şi se dau cu placa printre maşini şi-i doare-n cur de poziţie şi postură şi graţie şi corectitudine. Ia-ţi de-acolo treizeci de golani, aşa ca tine, fă un teatru exclusivist şi vinde-ţi scump pielea. Şi, ca să ai şi cu ce să trăieşti..."

Şi, ca să trăiască... Haai! Nu mai spunea?

- El a avut ideea teatrului nostru. El mi-a dat cheia succesului. N-a fost geniul meu; a fost geniul lui. Şi-acum vin şi-ţi zic aşa...

Nu zicea, ci tăcea... Ea se simţea mult mai în siguranţă, fiindcă se părea că şi "ăla micu'" ascultase povestirea lu' "ăla mare" şi-l luase somnul... hihihi...

- ... Dintr-a noua, eu am trăit "şmecherie pe pâine". M-am destupat, spun unii; m-am înnegrit, spun eu uneori. Şi-apoi ai apărut tu. Am încercat să te înnegresc... şi m-am descoperit gri, din ce în ce mai pal, din ce în ce mai albit... de tine... Eu trebuia să mor în Colectiv. Dar te-am sunat... Am simţit o strângere de inimă, că te lăsasem singură acasă; te-am sunat, tu m-ai îndemnat să rămân cu prietenii şi colegii iar eu am gonit la tine... şi m-ai salvat... Şi-apoi trebuia să mor în seara aia, în drum spre Balul bobocilor. Dar m-ai chemat la tine - şi-am scăpat. Şi-apoi trebuia să mor în parcul liceului. Bodyguardul nu era la post, eu îmi scosesem deja cureaua... Am sunat-o ca s-o anunţ că născuse şi crescuse un monstru. Şi când colo... Dacă tu primeai inelul meu, n-aş fi plecat. Şi nu cred că am fi reuşit să ajungem la un numitor comun. Nu cred că aş fi reuşit să găsesc înlocuitor pentru Amedeo, care nu s-a refăcut nici acum după Colectiv; nu cred că aş fi acceptat să fiu membrul unei trupe oarecare, aşa cum nu m-aş fi angajat la Mega şi nu m-aş fi făcut taximetrist. Iar tu nu cred că ai fi întreţinut un parazit. Categoric, n-ai fi făcut copii cu mine! Aşa că eu ţi-aş fi făcut ţie rău. Şi-apoi ne-am fi despărţit. Şi-apoi te-aş fi pândit, v-aş fi băgat beţe-n roate... Eram capabil de orice atunci; eram atotputernic şi diabolic şi coceam zilnic sute de metode de-a fi şi mai diabolic - aşa că ar fi fost rău, foarte rău! Dar tu...

Pe bune? Adică ce tot voia el să spună aici?

- Eu, acum, trebuie să te salvez. Înţelegi? Din dorinţa de a supravieţui divorţului de Mihai, de a nu ţi se mai întâmpla vreodată o asemenea nemernicie, din dorinţa ta de a ţine mereu capul deasupra apei, ai tot dat din mâini şi din picioare şi te-ai zbătut foarte tare să fii "sus". Şi i-ai lovit

pe toţi în jur. Ba chiar te-ai căţărat pe ei, fără să-ţi dai seama că-i bagi pe ei la fund... Poate nu înţelegi acum; dar într-o zi o să înţelegi. Şi-o să înţelegi şi de ce Emil n-a mai putut - şi te-a apucat şi te-a tras în jos, lângă el. O să înţelegi că te căţărasei pe el - iar el ajunsese în pragul înnecului. Sunt sigur că n-o să-ţi ia mult - eşti deşteaptă şi ai simţul măsurii şi raţiune...

Aha... Păi, ce să zică - în mare, Orlando avea dreptate! Într-adevăr, se zbătuse serios în carieră şi avansase mult! Probabil că o făcuse şi-n casă, în relaţia cu Emil... Chiar şi ea avusese uneori senzaţia că "devenise şefă", aşa că...

- Dacă tu n-ai fi fost aşa cum ai fost, soarta mea ar fi fost altfel. Şi nu mi-ar fi plăcut. Sunt ceea ce sunt şi pentru că, în anumite momente ale vieţii mele, tu ai venit şi m-ai îmbrâncit fie spre dreapta, fie spre stânga. Şi mi-ai dat, cum se spune, şutul în fund care m-a făcut să fac pasul decisiv. Aşa că, dacă am decis acum să te ajut fără să clipesc, n-am făcut-o ca să redau viaţă timpurilor de demult. Am făcut-o pentru că vreau să te ajut. Pentru că ai nevoie de ajutor. Şi pentru că ajutorul meu îţi poate folosi - te poate îmbrânci spre mai bine.

Aha! Deci... Fu sărutată apăsat pe cap:

- Noapte bună, Enna.

- Noapte bună, Orlando.

Deci el o ajuta pentru că ea, refuzându-i inelul, îl împinsese să plece-n Italia? Păi ar fi trebuit să-l ajute întâi şi întâi pe acrobatul ăla care-i dăduse reţeta succesului - nu pe ea! Că ăla avusese ideea! Ea nu făcuse altceva decât se dezbărase de el! Îşi amintea bine momentele alea - ea şi-l dorise pe Emil, întrevăzuse posibilitatea de a-l avea, aşa că încercase să-l gonească pe Orlando şi se bucurase mult când şi reuşise chestia asta. Ea se dezbărase de el. Ca să avanseze ea, ca să scoată capul din apă, ea se căţărase pe Orlando... fără să-i pese că-l doare, că-l răneşte cu refuzul ei, cu despărţirea lor, cu...

"Eleno! Ia pune tu mâna şi culcă-te! Hai! Că e târziu şi gândeşti prostii!"

La vârsta ei, era capabilă să se gândească şi la varianta în care Orlando îi spusese tocmai acele cuvinte menite s-o calmeze şi să-i dea siguranţa că nu i se poate întâmpla nimic rău, că el e de încredere, că e plin de bune intenţii... Hm!

13 decembrie 2020. Duminică.

11,35

Parcă-parcă începea să audă ceva... Un foşnet înfundat, sau... Aha! Foşnise din nou! Ia - ce foşnea aşa? Deschise ochii... şi văzu mobilul. Mobilul lui. Orlando scria ceva, repede-repede... Oftă greu:

- Mm - te-am sechestrat aici!

- Deloc! De-abia m-am trezit. M-a trezit furtuna, de fapt...

Furtuna?... Da, era furtună. Asta foşnea - copacul din faţa geamului. Orlando o pupă pe păr:

- Din fericire, m-a trezit la timp.

Şi arăta spre mobil. Aha! Conversase cu cineva deci...

- Acţiunea s-a sfârşit, aşa că putem să ne trezim şi noi.

Cum-cum? Cum adică? Ea îl privea întrebător, el zâmbea şi-o privea drept şi tăcea... Păi, era evident că n-o s-o lămurească. Aşa că se ridică:

- Am dormit foarte bine. Chiar pot spune că sunt odihnită!

- Bravo, mă bucur! Şi eu am dormit bine. De fapt, am închis ochii şi apoi s-a făcut întuneric, şi apoi a foşnit copacul...

Daa, sigur, el adormise instantaneu, aşa...

Nu mai conta. Recunoscuse chiar el că "trăise şmecherie pe pâine" încă dintr-a noua. Adică de la 14 ani. Normal că se strânsese ceva şmecherie-n el, nu? Şi cum avea şi multă şcoală-n cap - ea ştia rezultatele lui la bac...

Ea una recunoştea că nu se putea pune cu el. Nu, exclus! Şi-atunci, nici nu încerca s-o facă! Se ridica şi se schimba şi probabil că plecau la masă, nu? Şi, de la masă, probabil că se întorceau la rulote...

Aici era o întrebare la care nu prea găsea răspuns: de ce aseară Orlando venise până la rulotă ca s-o ia şi pe ea în oraş? N-ar fi fost mai normal să intre în rulotă şi să doarmă în patul lui dublu? OK, ceilalţi se opriseră direct aici; dar el bătuse drumul până la Mr. Perfect... Adică venise doar ca s-o ia şi să se înghesuie amândoi în hostelul ăsta...

O să-l întrebe, la un moment dat, de ce. Dar nu acum. Acum mergeau la masă.

Telefoanele ei erau în rulotă... Oare o sunase Emil? Nu că ar fi vrut să vorbească cu el; dar aşa, informativ... Oare o sunase?

... Oare cât din gândul ăsta îi fusese indus de ultimele ei discuţii cu Orlando? Alea cu "tu nu ştii ce monştri există" şi cu "bărbatul tău e un înger" şi cu toate celelalte?

... Era ostilă chiar şi gândului că exista posibilitatea ca totuşi... Aşa că mergeau la masă. Încă nu se vindecase. Încă era departe. Ghipsul o jena, era greu, mâna îi era imobilă, nu putea să facă nimic cu ea...

16,40

Mr. Perfect chiar era perfect. Aşa, manevrat de stăpânul lui, Mr. Perfect era în clipele astea întruchiparea luxului! Şi-i plăcea la culme! Iubea rulota asta! O iubea şi se întreba când vreodată şi-ar fi putut permite şi ea aşa minunăţie... care, nouă, costase puţin sub un milion - nici nu conta moneda, că doar n-o luase în lei de la Ţiriac Auto...

Colegii lui Orlando erau minunaţi. Erau - adică formau - o lume complet nouă pentru ea. Felul cum vorbeau, cum se mişcau, ideile pe care le rosteau - totul era altfel decât întâlnise ea până acum! Tocmai de-asta, în restaurant, cât serviseră prânzul, tăcuse mâlc şi-i ascultase cu maximă atenţie. Şi uite-aşa aflase că mai exista o opinie la clasicul "să obligăm sau nu cetăţenii să strângă după propriile câini şi pisici". Opinia lor era că patrupedele n-au ce căuta în spaţiile verzi. Că se puteau amenaja spaţii speciale pentru "uşurarea" lor, care, periodic, puteau fi igienizate corespunzător. Şi că degeaba erau obligaţi stăpânii patrupedelor să strângă după ele, dacă patrupedele maidaneze se uşurau pretutindeni şi nu strângeau după ele! Aşa că ar fi trebuit angajată o firmă care să se ocupe de asta. O firmă care să lucreze cu angajaţi *over 50* - adică neangajabili în alte slujbe şi care trebuiau să trăiască şi ei din ceva. Acea opinie o lăsase mască... Deşi erau tineri şi-aveau de toate, acrobaţii ăştia erau împotriva tehnologizării exagerate. Spuneau că 30% tehnologie e de-ajuns; iar atunci când tehnologia începe să ia locul salariaţilor, acea tehnologie devine nocivă. Omul trebuia să fie întotdeauna pus mai sus decât aparatul. Iar cel care punea aparatul să înlocuiască omul din motiv de reducere de costuri era criminal şi trebuia împuşcat în piaţa publică. Îi plăcea la nebunie de copiii ăştia - care, ca o paranteză, n-aveau nimic comunisto-socialist în ei...

Mâncaseră pe rupte. Se simţea plină-ochi, deşi terminaseră masa în urmă cu două ore. Veniseră glonţ aici, la rulote, unde năvăliseră fiecare în "apartamentul" lui şi încuiaseră uşile... Fusese numită de către Orlando "cel puţin nebună", pentru că deschiderea uşii coincisese cu ieşirea unui parfum îmbietor de lămâiţă şi vanilie şi curăţenie şi locuinţă primenită bine... I se frecase foarte-foarte bine ridichea pe tema surmenajului, a menajării mâinii fracturate, a statutului de invitat şi a isteţimii femeii care ar fi trebuit să profite de mica vacanţă neplanificată. După care fusese pupată apăsat pe amândoi obrajii, aşezată pe fotoliu de la masă şi servită cu cafea şi alune. Orlando îi pregătea acum canapeaua. Ea nu voise să intre ieri în dormitorul lui, aşa că nu-şi adusese pătura, după cum "o sfătuise" el...

Orlando robotea "ca o albinuţă". Era un scump; îi pusese muzică pe plasma aia uriaşă şi-acum îi făcea ei patul, în mişcări de dans... Era un scump. Era tare... altfel! Şi totuşi, nu-i era greu să simtă că acest Orlando, atât de scump şi drăguţ şi amabil cu ea, n-ar fi făcut efortul ăsta dacă ar fi fost vorba despre nevastă-sa. Ar fi găsit niscaiva treburi de rezolvat, prin camping sau prin rulota vreunui coleg; dar nu i-ar fi făcut el patul. Că aşa era natura umană, nu preţuia niciodată ceea ce avea şi-şi dorea în permanenţă altceva...

Emil o sunase. Oo, da! O sunase azi până-i mâncase toată bateria - adică toate bateriile! Găsise cele două telefoane oprite din motiv de "nici măcar 1%" - iar "rezervele" mai aveau cam jumătate. Categoric, Emil stătuse ore-n şir lângă priză... Era însă ciudat că nu-i mai scrisese! Adică... Adică avea o cale 100% sigură de-a-şi trimite mesajul până la ea - şi el n-o folosea! Era... Ori miza pe enervarea ei, care-ar fi urmat să-i răspundă chiar şi numai ca să-l înjure bine că îi tot piuia în creieri! El ştia! În orice caz, o suna. Suna în disperare chiar şi acum! Era nebun! Dacă o suna aşa şi acum, la aproape două zile după ce plecase...

"Păi da, Eleno - acum te sună, că nu te-a crezut în stare chiar să pleci! El se aştepta să tentorci după câteva ore! Sau să te duci acasă, la copii! Nu se aştepta chiar să pleci cu Orlando!" Că sigur aşa gândea - că nevastă-sa plecase "cu Orlando"...

Iar o trântise pe-aia cu nevasta...

Avea nevoie de ajutor. Neapărat! Că altfel n-o să reuşească să scape de porcăria asta de concubinaj - şi nici de ideile creţe cu bărbatul şi femeia care sunt bărbat şi nevastă doar pentru că au un copil împreună! O să-i ia o ladă de bere lui Orlando - că el îi propusese s-o ia cu el...

În fine!

Ce mai făceau după ce el termina de aşezat patul ăla? Că era tare curioasă! Probabil că stăteau de vorbă, nu? Ia să-şi închidă ea toate cele patru telefoane...

20.30

Uşa se deschise scurt, vijelios, iar Orlando năvăli în rulotă:

- Gata! Hai c-am terminat, în sfârşit!

Aha! Terminase în sfârşit! Salvă şi ea articolul-traducere - că, dacă venise gazda acasă, nu se făcea ca tocmai musafirul să fie ocupat... Orlando se aplecă preţ de-o clipă spre ecran - şi începu să râdă:

- Ce-a vrut: volănaşe sau castaniete?

- Şi, şi. Pregătirile pentru masa de Crăciun. N-am înţeles de ce, că e revistă de modă - n-are treabă cu ciorbele...

- Ba are! Dacă te-ndopi o săptămână cu ciorbă de perişoare, mai încapi în ţinuta de Crăciun? Nu mai încapi...

Corect! Nu se gândise la asta! Sigur, ea fusese uşor furioasă atunci când se văzuse lăsată singură cuc atâtea ore... Şi tradusese cu ghionturi la articolele alea... În fine!

Orlando se aşează lângă ea şi-o cuprinse cu braţele. Îu! O ţinea bine! Da' ce-i venise? Tânărul îşi lipi buzele de urechea ei:

- Nu cred că ţi-am spus că mama s-a măritat...

Negă, foarte precaută cu propriile gesturi în aşa mică-mică proximitate de el:

- Nu mi-ai spus.

- Ss... S-a măritat cu un parlamentar. Unul cu influenţă în toate partidele - şi de dreapta, şi de stânga, şi de centru...

Aşa! Şi? Orlando făcea o pauză...

- ... Ceea ce-ţi voi spune eu acum rămâne între noi.

Aprobă cu capul.

- ... Teatrul nostru este doar un hobby. Şi un pretext ca să călătorim împreună. În realitate, suntem oamenii care rezolvă problemele pe care alţii le au şi le este imposibil să le rezolve ei înşişi. Suntem şuţi, hoţi, spărgători, bătăuşi, curve, trişori, cărăuşi...

Aşa... Aprobă scurt cu capul.

- Rulotele astea au fost donaţie pentru teatrul nostru... de la o organizaţie nonguvernamentală nonprofit... Una italienească...

Aha... Aprobă din nou.

- Fiecare dintre noi are mai multe specializări în materie de spectacole. Astfel încât, atunci când unii dintre noi nu participă la spectacol, ceilalţi să îi poată suplini. Şi purtăm măşti, ne fardăm... Ne descurcăm!

Şi-şi asigurau unul altuia alibiul. Mda... Aprobă încetişor...

- Eu sunt cărăuş. Sub patul din dormitor sunt în clipa asta 80 de kilograme de cocaină a-ntâia.

Aha...

- Le plimb prin toată Europa; când şi când, cineva vine să ia din ele. Nu mă interesează cât şi ce ia şi de ce; e încuiată într-un super-lădoi iar cheile sunt la ei, aşa că sunt absolvit de orice răspundere. În plus, eu sunt pentru ei un număr de înmatriculare. N-am chip, nu mă cunosc...

Bun!

- Pentru fiecare zi de plimbare, eu primesc 200 de euro.

Ooo! Păi nu era rău deloc! 6.000 de euro pe lună era foarte, foarte convenabil!

- De-asta am dormit noi ieri la hostel...

Aha... Zâmbi şi aprobă - bun! Bine că-i zisese şi ei! La urma urmei, aşa era normal, nu? Să ştie şi ea! Că, dacă-i percheziţiona poliţia, o băga şi pe ea la arest şi interogatorii - nu?

- Sunt zile când încasez şi câte-o mie de euro - şi angajez un şofer să conducă autoturismul, fiindcă garajul e full...

Aha...

- La zece jumate ai un avion care te poate duce la Budapesta. Şi de-acolo iei orice zbor spre România. Dacă acum, după ce ai aflat chestiile astea, nu mai vrei să mergi cu noi...

Adică dacă nu mai vrea să meargă cu ei acum, când aflase cu ce se ocupau în realitate...

- Te duc la aeroport?

Negă.

- Atunci vrei să-ţi iau o cameră la hotel, în Bilbao? O iau pe numele uneia dintre fete, ca să nu te găsească Emil!

Negă.

- Atunci, dacă vrei, pot să vorbesc cu una dintre fete - să dormi la ea. Ele au rulotele curate. Vrei?

Negă din nou.

- Atunci rămâi aici?

Aprobă. Iar Orlando îi dădu drumul şi se ridică:

- Păi hai să încălzesc cina! Ia să vedem ce mai circulă prin cutia cu frig...

Încerca să fie amuzant şi destins, dar nu-i prea reuşea...

Deci trupa de teatru nu era chiar trupă de teatru. Spectacolele erau, probabil, un paravan. Dacă spusese că unii colegi îi suplineau pe ceilalţi... Şi mai era şi cărăuşia... Hm! Cum spusese? "Şuţi, hoţi, spărgători, bătăuşi, curve, trişori, cărăuşi". Nu văzuse încă numărul de prestidigitaţie - şi nici pe-ăla cu cărţile de joc. Dar probabil că s-ar fi plictisit rău. Trişorul putea cel mult să numere cărţile, sau... Adică nu - că nu era trişor "de spectacol", ci de-ăla "de cazino", aşa că nici nu-l vedea când trişează! Aici era şpilul...

"Eleno, nu încerca să înţelegi ceea ce ştii bine că nu vei înţelege niciodată." Că mai mult de-un film-două despre chestia aia nu văzuse, aşa că habar n-avea cum stăteau lucrurile în realitate. În fine...

Farfuriile se aşezară pe masă - iar Orlando constată aşa, ca pentru el:

- Angela şi Valentina sunt cele mai bune.

Serios? Cum adică? Adică la ce anume?

- Când pleacă împreună, se-ntorc şi cu 5.000 de căciulă.

Haa! Cuum? Ce tot zicea? Adică ce dracu-i venise, să-i spună ei chestia asta? Ce-avea? Se grăbi să schimbe discuţia:

- Ce mâncăm?

- Porcul cu sos. Ca să nu se strice.

Aha! Bun! Ia să se ridice ea şi să-l ajute să pună masa! Că, la urma urmei, fusese ea capabilă să lustruiască o rulotă-ntreagă - şi nu era în stare să-l ajute să pună nişte tacâmuri?

23,10

Era târziu. Foarte târziu chiar! Şi nu prea mai aveau chef de vorbă. Vorbiseră până acum - le-ajungea! Orlando se ridică, zâmbindu-i obosit:

- Ţi-am făcut capul pătrat...

Negă:

- Absolut deloc! Dar eu zic să ne odihnim. Adică să te odihneşti şi tu.

- Hai să vedem cum încropesc eu un paravan între mine şi tine...

Începu să râdă:

- Stai liniştit! Ştii că sunt discretă!

- Nu-i vorba de discreţie.

- Atunci s-o spun altfel - ştii că nu sunt indiscretă!

Orlando nega şi râdea. Iar ea adăuga:

- Şi ştii că n-aş putea suporta gândul că ciuruieşti cu cuie minunăţie de rulotă doar fiindcă am picat eu pe capul tău! Aşa că uite cum facem!

Mută perna înspre dormitor:

- Dorm cu capul încoace. Şi, ca să fie paravanul şi mai bun, hai să punem valiza mea aici.

Aha! Îi plăcea ideea ei! Valiza era puţin mai înaltă decât canapeaua, aşa că se putea numi, la nevoie, mini-paravan - nu?

- ... Sigur nu vrei un paravan mai serios? Pot să pun un cearceaf aici! Îl lipesc cu scoci - nu găuresc rulota!

Negă - nu, nu voia cearceaf...

- OK. Duş?

Negă, iar el nu insistă... Păi, degeaba făcea aşa! Era de acord s-o spele el, dar numai dacă era cazul! Şi era iarnă! Nu transpirase deloc! În plus, rulota avea resurse limitate de apă! Ce rost avea să se duşeze non-stop, aşa?! Doar aşa, ca să se bălăcească?

Se lungi pe canapea. Şi porni, totuşi, telefonul pe care avea Messenger-ul. Ar fi trebuit să vorbească cu copiii azi... Se simţea ca ultima mamă denaturată - uitase să-şi sune copiii, să le spună că ea e bine, că avea nevoie de un pic de timp de gândire departe de Emil... Ar fi trebuit să încerce măcar s-o liniştească pe Georgeta. Şi când colo, ea stătuse la palavre cu Orlando! Frumos...

El se duşa. Auzea fâşâitul apei. Ea stătea culcată pe canapea, se uita lung spre draperia care-i despărţea de scaunul şoferului şi se gândea la Micuţa Minune... La băieţelul ei, la George... La miile de puncte pe care le câştigase Emil de la ei doar amintindu-şi să-i sune zilnic...

Dacă în Spania era unşpe, atunci în România era zece. Georgeta nu se culca înainte de unşpe, aşa că...

Messenger, fetiţa ei, call... Aha! Răspunsese! Încercă să-i facă cu mâna astfel încât s-o şi vadă în bezna aia şi-i vorbi în şoaptă:

- Bună, Georgeta!

- Bună, Elena.

- Te-am deranjat? Dormeai?

- Nu, îmi făceam rucsacul pentru mâine.

Copilul se pregătea de şcoală! Minunat! Oftă greu:

- Eşti singurică?

- Da, sunt în camera mea. George e cu Maria; încearcă să-l culce, că mâine se duce la grădi...

Da, şi era un somnoros şi-un puturos - se trezea greu dimineaţa şi încerca din toate puterile lui să mai tragă de timp un pic...

- Tu ce faci? Nu-mi dau seama dacă eşti mai bine, că e întuneric la tine...

- Sunt mai bine. E întuneric pentru că nu mai sunt în Paris, la hotel.

- Ştiu, mi-a spus tati că ai plecat cu Orlando.

Oups! Teren sensibil! "Ia, Eleno - ia fă tu o mică investigaţie!"

- Şi ce ţi-a mai spus, apropo de asta?

- Că eşti foarte supărată pe el şi-ţi doreşti mult să nu se mai apropie de tine. Iar Orlando şi prietenii lui îl pot ţine pe el la distanţă. Şi că, după ce-o să-ţi mai treacă supărarea, probabil că o să staţi de vorbă şi-o să vă împăcaţi. Adică, în fine - o să puteţi sta unul lângă celălalt fără să vă scoateţi ochii.

- Are dreptate. Nu pot sta aici o veşnicie, nu? Am serviciu! În curând, o să mă întorc acasă. Adică în Bucureşti. O să-mi închiriez un apartament, undeva în apropierea voastră...

La Georgeta era lumina aprinsă, aşa că o vedea transfigurându-se, pregătindu-se să plângă...

- Acum, în clipa asta, sunt foarte-foarte supărată pe el. Dar, vorba lui - după ce-o să-mi mai treacă supărarea, o să stăm de vorbă totuşi. Suntem adulţi, nu-i aşa? Suntem capabili să vorbim omeneşte!

Puştoaica aproba şi-şi muşca probabil limba, să nu cumva să-i scape menţiunea că şi atunci când o bătuse, Emil tot adult fusese...

- Tu să stai liniştită - da? Că n-o să rămân cu teatrul ăsta pentru tot restul vieţii! Mă-ntorc înainte de sărbători! Da?

- Da.

- Eşti liniştită, da?

- Da, Elena.

Oftă greu... iar... şi şopti:

- Spune-mi cum vrei tu. Iartă-mă - am fost furioasă şi m-am luat de tine fără nici un rost. Mă ierţi?

- Da.

- Şi promiţi că-mi spui aşa cum vrei tu, nu cum vreau eu?
- Da.

Asta era o discuţie tare idioată! Zău aşa!

- Sper că nu te îngrijorezi din cauza lui Orlando!

Puştoaica nega, tăcută... Ea habar n-avea cum să-i spună că Orlando nu era amantul ei, că erau vecini, adică...

- ... Vorbim mâine - bine?
- Bine.
- Pa, scumpa mea!
- Pa, Elena.

La naiba! Gata - adio linişte şi pace! "Dereglase" copilul! Iar atunci când taică-su va afla asta, se va face foc şi pară! Că una era cearta lor şi alta era copilul! Bărbatul ei făcea diferenţieri clare atunci când...

Fir-ar el al naibii să fie de obicei! Că nu mai reuşea odată să scape de el?! Bărbatu'! Bărbatu'! "Bărbatu' cui, Eleno?" Întrebări retorice...

Lăsă mobilul lângă ea, cu faţa-n jos. Orlando terminase duşul; era în dormitor probabil. Sau...

Se înveli cu pătura şi-o aranjă mai bine... să nu se vadă mâna ei şi mobilul... Activă camera foto şi-o inversă. Şi iată şi holişorul, dormitorul... Uşa era deschisă, lumina era aprinsă. Se vedeau picioarele lui. Şi mâinile. Stătea în fund pe pat şi scria un mesaj... Adică multe mesaje... Şi putea jura că erau mesaje persuasive... Hihi!

Deci în seara asta o s-o cunoască pe amanta lui Orlando! Buun! Bună treabă! Era curioasă cine era "fericita"!... Adică una dintre cele patru "fericite". Şi mai ales, era curioasă să afle cum dracu reuşea el să le ţină fericite şi neîncăierate! Adică... În fine!

Telefonul sfârşi lângă el pe pat probabil; în orice caz, mişcarea îi inspirase gestul de-a se lăsa pe spate. O convinsese oare? Sau n-o convinsese? Tare era curioasă...

Aştepta... Se părea că aşteptau, totuşi, amândoi - el nu se urca în pat, nu stingea lumina, nu se obosea să închidă uşa...

Tresări - uşa rulotei se deschise brusc! Tii - nici n-o auzise când venise! Ia - era o fată? Sau un coleg?... Ia uite...

... Valentina se oprise în uşa dormitorului. Râdea şi spunea ceva. Vorbea extrem de încet... probabil despre "musafira nepoftită" de pe canapea... El răspundea pe un ton serios... Ea îşi scotea paltonul... şi pijamaua... Îşi desfăcea părul brunet, lung până peste mijloc... Era contorsionistă, normal că arăta super-bine...

... Şi-acum, dacă or s-o prindă cu spionajul, o să fie urât de tot - deşi, la urma urmei, ei erau de vină, că făceau prostii cu uşa deschisă şi lumina aprinsă...

23,35

Ia! Orlando spusese ceva! Aah, ce prostie - nu auzea nimic! În orice caz, Valentina nu-i răspundea...

Nu se pricepea la "chestii de-astea". Îl credea pe cuvânt când spunea că "Angela şi Valentina sunt cele mai bune". Şi totuşi, se-ntâmpla ceva. Ori nu era ziua propice pentru asta, ori era el îngândurat... Ori avea ea vreun junghi care nu-i dădea pace... Nu - nu ea părea să fie problema. Ea făcuse nişte "chestii" care-o lăsaseră mască - şi care, după părerea ei, i-ar fi asigurat succesul într-o clipită! El avea ceva! Ori se gândea la ceva complicat, ori...

Oups! O bombănise ceva mai tare acum! Iar ea lăsă baltă totul şi se grăbi să se caţere în pat, lângă el... Şuşoteau ceva... Şuşoteau de zor, semn că ea insista să mai încerce...

Buf! Buf! Poc! Închisese uşa! Aha! Pesemne că prezenţa ei îl deranjase! Hm...

"Păi, Eleno, ai terminat cu spionajul pe ziua de azi! Acum ştii care-i una dintre ele. Hai, treci la culcare!"

Opri mobilul şi-l lăsă pe canapea, lângă ea, cu faţa-n jos. Dacă Emil avea insomnie, să nu se vadă lumina...

De fapt, aflase care erau două dintre amantele lui Orlando. Nu spusese el că "Angela şi Valentina"? Cum ar fi putut să facă asemenea afirmaţie, dacă n-ar fi "notat" personal... Stop! Adică se culcase cu toate de-aici şi făcuse un top? Nu era el genul care "să le bifeze pe toate". Era conştient de propria valoare şi nu-şi consuma energia pe oricine şi pentru orice. Deci, probabil că topul era făcut în funcţie de încasări... Hm...

Închise ochii - noapte bună, era târziu, uşa era oricum închisă...

... Şi se auzeau totuşi vocile lor - şi nu făceau dragoste, ci se certau... Ce tâmpenie! De ce dracu nu se dusese ea la hotel? Adică de ce nu rămăsese la hotel! Şi-aşa, stătea degeaba aici! Dacă Emil voia s-o găsească, o găsea şi-n nucleul Pământului! Şi-atunci...

Uşa se deschise brusc - iar Orlando rosti scurt, sec:

- Nu e ea de vină.
- Ba ştii bine
- Tu eşti de vină. Tu şi ideile tale tâmpite!
- Lasă balamucul şi vino-ncoa!
- Te rog să pleci.

Oups! Tăcere... Ea nu mai spunea nimic?

- Nu mai am nevoie de serviciile tale. Noapte bună.

Aha! Foşnea! Şi bufnea şi trosnea şi bombănea! Pesemne se îmbrăca, sau...

Bum! Bum! Bum! Bum! Pe călcâie, aşa! Deschisese uşa prin smulgere probabil! Mm, şi ce-o trântise! Da' supărată mai era!

... Poate era pe bani, vorba aia! Că se-ndoia sincer că era din dragoste! În fine...

Ţinea ochii închişi şi respira uşurel, pentru ca el să-şi închipuie că doarme dusă. Că n-avea de ce să facă pe psiholoaga cu el. Şi bănuia că nici lui nu-i ardea de discuţii acum, când...

Paşii se apropiau... Orlando oftă greu... şi se îndepărtă. Şi închise uşa după el. Hm...

... Habar n-avea ce se întâmplase. În orice caz, bine că nu venise să discute cu ea! Că nu se simţea în stare să-i dea ea sfaturi în amor! Nu ea şi nu acum şi nu aici şi nu despre fata aia foarte frumoasă, sau despre motivul pe care-l avuseseră să nu închidă uşa de la bun început... Nu?

"Noapte bună, Eleno!" Nu de alta - dar dacă adormea acum şi-o apuca un acces de sforăit sonor, poate-o lăsa în pace... şi nu mai discutau deloc.

14 decembrie 2020. Luni.

9,20

Era linişte. Şi totuşi, simţea că doarme. Adică se trezeşte. Adică nu mai poate să doarmă. În plus, îşi amintea foarte limpede scena de aseară. Aia cu bruneta superbă, dezbrăcată, fierbinte,

şi cu mormăitul lui Orlando... şi simţea nevoia să se ridice. Şi să nu discute despre asta. Adică plănuia să facă o omletă şi... atât.

Deschise deci ochii. Draperia era trasă... Perdeluţele erau trase... Chiar şi cu perdeluţele trase, se vedea lumina puternică a zilei... Da' cât era ceasul? Luă mobilul... Ia uite, ce matinală era ea azi! Ia să se ridice ea...

"Nu, Eleno! Că poate s-a-ntors azi-noapte şi a dormit cu el!" Aşa că se întinse sonor, căscă sonor... Se ridică în fund:

- Neaţaa!

Şi n-auzea nimic, nici un răspuns... Era linişte...

Poate se dusese la vreun prieten, în altă rulotă! Ia să vadă ea... Avea două mesaje - de la Emil, bineînţeles, şi... Şi de la Orlando! Bun! Deci comunicau prin mesaje acum! Îi scrisese că...

"Neaţa.

Noi avem spectacol de la 10 la 12.

La 12,30 vin să te iau şi să mergem la masă."

Aha! Păi, bine că-i spusese şi ei, nu?... Deci era iar singurică...

"Eleno, caută ceva de mâncare. Adică fugi la baie şi încearcă să te speli singurică! Hai - că nu-i normal să te spele el!"

Era chiar foarte anormal, după părerea ei! Aşa că, dacă ţinea ghipsul în sus şi folosea peria de spate, putea să se spele cu stânga la subraţul stâng. Şi, pentru mai multă siguranţă, o să-şi bage ghipsul într-o pungă. Să nu-l ude totuşi. Nu s-ar fi desfăcut, dar s-ar fi pătat inestetic...

12,45

Motorul se opri - iar Orlando arătă spre dreapta:

- Aici e.

Aici?... Tii - umpluseră pizzeria până la refuz! Vaai, ce frumos se vedea! Era o nebunie necontrolată înăuntru!

Se grăbi să coboare. Abia aştepta să intre! Tii, ce-i plăcea! În sfârşit!

Deschiderea uşii coincise cu un hăulit vesel. Fuseseră aşteptaţi? Nu - unii comandaseră deja. Dar, evident, pizzeria nu avea 40 de cuptoare, aşa că unii mâncau iar ceilalţi aşteptau. În orice caz, era full. Practic, nu mai exista un scaun liber! Adică, nu - sigur mai existau două scaune libere! Ale lor! Dar patronul chiar putea să răsucească cartonaşul din uşă - era full...

Orlando o trăgea printre mese. Era îngrămădeală mare - fiecare stătea cam pe unde apuca, iar unele fete stăteau în braţele băieţilor. Apucă să observe că una dintre tinerele acrobate stătea azi în braţele altui tânăr - Orlando îi trase scaunul de lângă Michelle. Şi trase apoi chiar scaunul pe care stătea tânăra! Care tresări, evident, şi se întoarse spre ei! Orlando sări scurt de spătar - cât s-o deranjeze de-acolo:

- Ţi-am spus că e ocupat.

Mm, ce rău era! Adică ce necioplit! O mârâise ca pe ultima infractoare! Da' cu ce-i greşise?

Michelle se înroşise instantaneu - şi sărise practic în picioare! Acum se lupta să-şi ia pizza şi tacâmurile şi paharul şi telefonul şi ce mai avea întins pe-acolo!

- Mai durează?

Mm, ce rău era! Da' nu era bine aşa! OK, ocupase scaunul de lângă scaunul lui - dar nu aşa se elibera scaunul ăla! Nu cu cuvintele şi tonul astea! Ce-avea cu biata fată?

Orlando se aşeză şi-i zâmbi edificator, în limba română:

- Abia aştept! De care vrei?

Clar - voia să-i arate tinerei că îl durea fix în dos de ea şi supărarea ei. Ea una era feministă... dar nu chiar aşa de feministă:

- Cred că de care mai au prin congelatoare!

- Crezi că poţi să mănânci atâtea pizze? Şi să nu te doară stomacul de la sortimentul variat?

Ridică scurt din umeri - dacă insista el pe tema aia... Nu, nu mai insista. Căuta ceva pe telefon. Treaba lui! Scoase şi ea mobilul - şi ridică privirea spre ei, zâmbind cu optimism şi mare plăcere...

Erau veseli. Pălăvrăgeau în toate direcţiile, toţi cu toţi. Michelle se ducea spre o masă din dreapta, unde probabil mai era un loc liber. Era la fel de roşie, de botoasă. În mod cu totul şi cu totul ciudat, nimeni nu-i dădea atenţie, nimeni nu părea să se-ntrebe ce se întâmplase... Orlando indică spre telefonul lui:

- Nu asta-i calea către graţiile şefului.

Pe bune? La ce se referea?... La nimic. Îi arăta ecranul gol. Semn că "mirosise" nişte şmecherii ale puştoaicei... Oare Michelle încerca să-i intre-n graţii prin pat? Păi, n-ar fi fost "vreo inovatoare" - multe femei celebre ajunseseră celebre după ce trecuseră prin paturi celebre... Hm!

În fine! Treaba lor! La urma urmei, ce treabă avea ea cu ei?... Păi, avea! Dacă Orlando încerca s-o îndepărteze pe Michelle punând-o pe Enna paravan, atunci Enna era implicată...

Nu. Nu era implicată nicicum. Stătea acolo unde i se spunea să stea. Şi-atât. Deci, o să mănânce o hawaiană. Îi plăcea ananasul în pizza. Dacă era bine făcută, prânzul ei o să fie o nebunie...

18,40

Aha! Avea full! Las' că-i arăta ea lui uite-acuşi!

Blublublublup!

... Îi venea să urle... Îi venea să arunce cu cărţile şi să urle şi să fugă la aeroport şi să se urce-n prima cursă spre Bucureşti şi să gonească la el şi să-i dea una-n cap! Tare de tot! Tare cât să-i crape ţeasta! Ce dracu era aşa de căpos? Chiar nu putea să priceapă? Era retard? Ce-avea?

- Ai un mail.

Şi-o spusese pe-un ton calm, liniştit... Hm!

- Am un joc de poker de câştigat.

Orlando aruncă cărţile pe masă şi împinse chip-urile spre ea:

- Gata. Acum citim mail-ul?

Poftiim? Începu să râdă, forţat fireşte:

- Da' de ce să-l citim?! De ce să nu-l citesc?!

- Pentru că te rog frumos să mi-l citeşti şi mie. Şi pentru că ştii cât de curios sunt din fire şi cât de rău mă doare atunci când nu mi se satisface curiozitatea. Şi pentru că nu mă poţi refuza. Şi pentru că aşa e cel mai bine pentru toată lumea. Şi pentru că ştii prea bine că, într-o zi, o să-mi ceri opinia pe tema asta, iar dacă mă ţii neinformat o să primeşti un sfat greşit. Şi pentru că te rog eu mult. Citim mail-ul?

- Şi dacă este despre volănaşe?

- O să râzi, dar mă interesează ce se poartă zilele astea. Pentru costumele fetelor.

Hm... Îl privea şi se întreba cum dracu reuşea să fie atât de calm, atât de concentrat asupra discuţiei cu ea, cum dracu reuşise să scoată toate motivele alea şi să le spună aşa repede şi să nu râdă... Şmecher campion, ce mai! Oftă greu şi lăsă cărţile pe masă:

- Dacă vrei să ştii, aveam full!

- Deci mă băteai oricum.

Aha! Îl bătea oricum... Păi, hai să citească mail-ul! La urma urmei, putea să fie de la serviciu! Sau de la cine ştie ce revistă, sau client, sau... Era de la Emil.

- ... ***"Bună seara, scumpa mea. Am încercat"***

- Stai puţin. Asta cu scumpa mea e vorba lui? Sau a scornit-o special pentru mail-ul ăsta?

- Aşa îmi spune de cinci ani de zile.

- Aha...

Mai avea şi alte întrebări?... Nu. O privea atent şi tăcea. Reluă deci:

- ***"Bună seara, scumpa mea. Am încercat să aflu unde eşti şi n-am reuşit. Atunci am încercat să aflu unde e Orlando şi n-am reuşit. Aşa că am înţeles, într-un sfârşit, cât de supărată eşti pe mine. Ştii bine că regret enorm scăparea pe care am avut-o. Şi ştii, sper, că regret enorm decizia pe care ai luat-o. Am înţeles că decizia ta e cauzată de mine şi de comportamentul şi faptele mele. Trebuie să ştii că nu te acuz de nimic. Nici măcar de luarea deciziei nu te acuz. Eu te-am împins către ea. Din păcate, nu pot da timpul înapoi. Mă tem că nu mai pot decât să încerc să îndrept viitorul - să-l îndrept spre ţinta dorită de mine, şi anume reîntregirea familiei noastre."***

Orlando zâmbi:

- Şcoală veche! Bună! Se vede că şi-a luat pe bune diploma de Academie!

OK, *whatever*!

- ***"Am vorbit azi cu Maria; a spus că Georgeta e tristă şi plânge mai mereu, iar George e tot mai îngrijorat pe tema asta. După părerea ei, băiatul simte că ceva e în neregulă cu noi doi. Şi cum am înţeles că nu-mi vei mai permite să mă apropii de tine acum, în viitorul apropiat, am decis să mă întorc în România. Altfel vorbesc eu cu ei! Maria nici nu are pregătire pentru aşa ceva, nici nu are curaj să deschidă discuţia pe subiectul ăsta. Aşa că am avion diseară, la nouă."***

- Deci de diseară, de la nouă, Emil nu va mai fi prin preajmă...

Aprobă şi continuă:

- ***"Şi chiar dacă plec azi şi par că abandonez lupta, trebuie să ştii că mă voi întoarce după tine. Indiferent unde vei fi - în clipa în care îţi voi afla adresa, mă voi urca într-un taxi şi voi goni la aeroport. Pentru că noi, eu şi Georgeta, nu ne putem găsi rostul fără tine. Iar George are nevoie de toţi trei. Iar eu ştii bine că fac greşeli, când şi când, dar nu s-a întâmplat niciodată să le şi repet."***

Orlando deschise larg braţele şi răbufni:

- Mă-nclin! Şcoală adevărată! Vocabular, logică, exprimare...

Îl străfulgeră cu furie:

- Încetezi? Sau...

Gata, încetase 100%! OK! Hai şi cu finalul şi pe urmă scăpa de Emil!

- ***"Plec, deci, azi. Şi nu mai insist să-ţi vorbesc. Am înţeles că am greşit bombardându-te cu telefoane şi mesaje şi n-am s-o mai fac. O să te sun doar atunci când chiar o să fie nevoie să te contactez. Sper ca atunci să-mi răspunzi. Sper că voi reuşi să mă schimb îndeajuns de mult ca să-mi permiţi să mă apropii din nou de tine. Eu încă mai sper. Şi simt că nu voi înceta niciodată să sper... Te sărut, Emil."*** Asta a fost. Hai - jucăm?

- ... Nu vrei să-i răspunzi?

- Nu.

- Atunci jucăm!

... Ia uite-l, ce şmecher era! Păruse afectat, trup şi suflet la scrisoarea aia - şi, atunci când ea refuzase să comunice cu Emil, el părăsise starea aia cu atâta simplitate şi uşurinţă... Mare afurisit, Orlando ăsta!

- Hai să jucăm!

Da! Hai să joace! Hai, că ia uite câte chip-uri câştigase!

23,10

Privea tavanul rulotei. Era "profi". Totul era profi aici. Inclusiv stăpânul rulotei. Degeaba îl felicitase el pe Emil - îl depăşea de departe în şmecherie şi isteţime...

După ce se reapucaseră de jucat poker, în doar un sfert de oră, Orlando o făcuse să piardă toate chip-urile. Şi, întrucât ea fusese foarte-foarte atentă şi nu observase nici o şmecherie la el, o înverşunase îndeajuns de mult ca să-i spună că are cash în geantă - şi deci joacă mai departe. În clipa aia, Orlando oprise jocul - şi-o dezmeticise, spunându-i că aşa pică în plasă 90% din "oamenii normali"... Indiferent de studii, de experienţă de viaţă, de pasiunea pentru poker, indiferent dacă erau bărbaţi sau femei, căsătoriţi sau burlaci, bogaţi sau săraci. 90% dintre ei transformau jocul în treabă serioasă. Şi scoteau cash-ul din buzunare. Ăla fusese momentul în care ea îşi amintise discuţia cu el şi acel "trişori" pe care nu-l putuse asocia nici unuia dintre ei. El era unul dintre trişori. Nu ştia cum face, nu ştia dacă numără cărţile sau le are însemnate sau... Orlando putea câştiga orice joc de cărţi. În general, după părerea ei, care pornise de la "am făcut azi duş" şi sfârşise prin a se lăsa iar duşată, Orlando putea câştiga orice...

Era din nou linişte. Ea "dormea" iar cu capul spre dormitor. Spiona din nou prin camera mobilului. El era tot pe pat, în aceeaşi poziţie ca aseară, butonând iar telefonul... Uşa rulotei se deschise. Cine era?

... Femeia asta, Valentina, era superbă. După părerea ei, femeia asta ar fi dat pe spate 99% din bărbaţii de pe glob - indiferent de apartenenţa politică, cum se spune! Femeia asta, dacă ar fi existat un şablon al perfecţiunii, s-ar fi suprapus perfect peste el. Şi-şi amintea că femeia asta perfectă înfulecase două pizza azi... Hm!

... Tot după părerea ei, astăzi "succesul era garantat". Tânăra venise înarmată cu o cu totul altă atitudine! Părea o femeie normală - nu o prostituată plecată la făcut bani. Începuse discuţia cu "Îmi cer scuze că am trântit ieri uşa şi-am plecat ca vijelia"... El îi vorbea calm - şi nu-i spunea "ei, lasă, nu-i nimic" ci "dacă va fi cazul, îţi voi trimite factura pentru reparaţia uşii". Contrar opiniei ei, care ar fi pus bot la chestia asta şi n-ar mai fi spus nimic şi i-ar fi copt cel puţin douăj' de blesteme care mai de care mai complicate, Valentina era de acord să plătească ea reparaţia. Pentru că nu voia să se certe cu Orlando. De fapt, ea voia - şi făcea orice - ca să păstreze acea relaţie foarte aparte, foarte specială, cu Orlando... Relaţia lor - ştia el care, aia foarte specială şi aparte... Îi venea şi ei să spună, aşa ca Orlando, "ia uite ce efect minunat a avut şcoala asupra acestei tinere, care are toate cuvintele la ea şi le unge cu şmecherie şi le spune pe-un ton calm şi plăcut"... Din locul unde era mobilul ei nu se vedea zâmbetul lui Orlando - dar se auzea, în tonul vocii lui... Ea intra în dormitor, în sfârşit... Iar nu închiseseră uşa - de parcă aveau ceva cu ea, încercau s-o scoată din sărite sau s-o oripileze sau "s-o inspire"... Sau să-i amintească de trecut...

Opri ecranul mobilului şi-l lăsă lângă ea pe pat. Şi se răzgândi, aşa că îl mută pe valiză şi se răsuci cu faţa la canapea. Şi-acum ea dormea.

... Ei se iubeau. Îi auzea. Se iubeau "ca lumea", cum se spune. Pe ea n-o interesa asta - ea dormea. Era obosită şi mâine trebuia să scrie un frumos text despre modă, aşa că acum trebuia să doarmă.

... Chestie destul de greu de făcut, dat fiind că ei se iubeau... cu uşa deschisă şi lumina aprinsă, părând să uite complet că nu sunt singuri în rulotă...

... La urma urmei, Orlando n-avusese niciodată probleme audio sau vizuale. Aşa că...

"Aşa că, Eleno, fă bine şi cumpără-ţi nişte doape de urechi şi ochelari de somn!" Chiar se simţea un pic anapoda, că ea îi auzea cum...

15 decembrie 2020. Marţi.

10,20

Mm, cât de devreme era! Oare mai putea să doarmă măcar un sfert de oră? Pipăia, buimacă, după telefon... Ceasul era... Wow! Păi ea avusese impresia că e până-n şase dimineaţa! Aşa de obosită se simţea... după ce stătuse până la două jumate, până se terminase iubirea... În fine! Nu era vina lui că ea era aici; şi nici nu era obligaţia lui să se cenzureze pentru că ea era aici! Aşa că...

Aşa că se ridică. Şi descoperi un bilet scris, de data asta.

"Bună. Avem spectacol 12-14. Presupun că mâncăm iar în oraş, dar nu garantez nimic. Vorbim."

Aha! Şi ea ce să înţeleagă? Că putea să-şi comande ceva la catering? Că putea să cheme un taxi şi să se ducă să mănânce în oraş? Că putea să mănânce ce mai găsea prin frigider? Mm - se enervase rău...

"Să înţelegi că prostia asta a ta, cu mersul cu circul, e deranjantă pentru ei. Adică pentru el. Şi să te mai descurci şi singură."

Mda - uşor de spus, greu de făcut! Dar va începe prin a-i întreba când au următorul spectacol. Va continua prin a-i ruga să o ia şi pe ea până-n oraş. Şi de-acolo se descurca singurică! Putea să sentoarcă cu un taxi, că era într-un camping "oficial" care nu putea fi foarte-foarte departe de oraş...

Apropo! Ea era într-un camping "oficial"! Din Spania, nu din Albania! Ia să verifice dacă existau restaurante prin apropiere! Nu putea pleca din rulotă fiindcă nu ştia s-o încuie - dinăuntru avea un fel de siguranţă, dar pe dinafară n-avea cheie. Dar putea comanda ceva! Şi, dacă nu livra nimeni până aici, putea ruga un taximetrist! Adică suna, făcea comandă... Sau la restaurant, le spunea să trimită mâncarea cu taxiul...

Unde-i era laptopul? Ia să-şi procure ea ceva gustos de mâncare...

12,20

Traducerea mergea ca unsă! De când descoperise că Orlando n-o abandonase aşa, undeva în pustietate, se simţise mult mai bine - şi-şi alesese nişte articole pe care să le traducă... şi să le îmbunătăţească un pic, să se potrivească cu tabloul mirific din România. Asculta muzică în surdină, scria de zor şi ronţăia porumb dulce boabă cu boabă...

Intrase pe net, găsise campingul, găsise şi restaurantul cel mai apropiat şi îi contactase. Îi luaseră comanda şi puseseră doar două condiţii: să achite 10% extra pentru livrare şi să achite online. Se conformase, aşa că mâncase ciorbă la micul dejun, ca neoamenii... O să-i sune din nou, pe la

trei. Să mai comande nişte bunătăţuri. Zău că-i plăcea la nebunie Spania! Şi un singur impediment vedea în toată chestia asta - tranzacţia. Cardul ei apărea în tranzacţie. Un poliţist isteţ, aşa ca Emil, putea afla adresa campingului înainte ca afară să se înnopteze...

Emil era în România acum. Discuta cu Georgeta - sau se gândea să n-o trimită la şcoală complet întoarsă pe dos, aşa că doar se pregătea să discute cu George, care avea grădiniţa de dimineaţă. El ştia. Era strict treaba lui. Ea tocmai îşi amintise că aseară nu vorbise cu copiii...

Luă telefonul şi-o selectă pe Maria. Care acum era cel mai probabil în drum spre grădiniţă. Suna...

- Da.

- Bună, Maria.

- Bună, Elena.

- Eşti în drum spre grădiniţă?

- Da, mai am trei staţii şi ajung.

- Aha. Spune-mi te rog... Am înţeles că Emil s-a întors aseară...

- Da, s-a întors azi-noapte. Copiii dormeau când a venit el - şi nu i-a mai trezit.

Aşa... "Hai, Mario, spune tot..."

- Nu am stat mult de vorbă; doar cât să-i spun ce-au mai făcut copiii în lipsa lui. Ştii că noi doi, eu şi el, n-am fost niciodată extrem de comunicativi...

Da, ştia că între ei doi era o oarecare muţenie - şi tocmai de-asta se simţise foarte liniştită atunci când Orlando o întrebase câţi ani are bona...

- Dar de dimineaţă a stat de vorbă cu amândoi - şi cu George, şi cu Georgeta.

Aoleu!

- Şi ce le-a spus?

- Păi, eu îl pregăteam pe George de grădi când s-a trezit el. Iar piciul a chiuit şi-a ţipat şi-a trezit-o şi pe Georgeta...

Da, evident...

- Le-a spus că tu trebuie să scrii nişte articole pentru revistă. Şi, ca să faci asta, mergi din oraş în oraş împreună cu caravana unei case de modă, pe al cărei creator îl cheamă Orlando...

Măiculiţăă... ce de puncte câştigase Emil la ea doar aşa, într-o clipă... când o protejase şi scornise o minciunică simpatică pentru urechile băiatului ei...

- Georgeta a zâmbit, eu am zâmbit, aşa că a zâmbit şi George. Şi numai despre asta mi-a vorbit pe drum spre grădi! Singur s-a gândit că probabil că nu ai internet tot timpul, dacă umbli din oraş în oraş...

Deci băiatul ei îi găsise o scuză pentru "absenţă" - chestie care-o pălmuia mult mai rău decât o pălmuise Emil cu pumnii...

- Şi cam atât. Presupun că cu Georgeta a vorbit după ce-am plecat noi. Oricum, voiam să-ţi spun... S-a întors schimbat.

Poftim?

- E schimbat. E mult mai serios, mult mai atent la ceea ce face şi spune... E... Parcă a îmbătrânit. Psihic. Parcă s-a maturizat ca-n poveşti, într-o zi cât alţii într-un an!

- Am înţeles. Te rog, ţine-mă la curent cu ceea ce le spune copiilor! Şi încearcă, pe cât posibil, să nu-l laşi să depărteze copiii de mine!

- OK. Deşi să ştii că, cel puţin cât am fost eu de faţă, n-a spus decât că termini turul cu caravana modei şi te întorci acasă. Şi faceţi împreună sărbătorile de iarnă. O să-i mai întreb pe copii, să vedem ce zic şi ei. Dar eu cred că te îngrijorezi degeaba.

Aha! Păi dacă ea credea că... Adică... Zâmbi:

- Bine. Îţi mulţumesc mult!

- N-ai pentru ce. Stai liniştită, că aici mă ocup eu.

Asta putea fi aşa, cu dus şi-ntors; preferă deci să încheie discuţia, decât să-i intre-n cap că se ocupa ea de toate, inclusiv de Emil:

- Vorbim!
- Vorbim! Pa!
- Pa!

Buton roşu...

Deci bărbatul ei - pardon, tatăl copiilor - stătuse de vorbă cu ei. Şi nu făcuse ceea ce fac de obicei taţii atunci când mamele pleacă de-acasă; nu o ponegrise. Ba chiar îi găsise o explicaţie plauzibilă şi-o scuză plauzibilă pentru absenţa telefoanelor la copii! Nu ştia ce-nseamnă asta, presupunea că aşa făceau toţi înainte să se-nfurie rău şi să le spună copiilor că "mă-ta a fugit cu unu'". Nu prea ştia cât de plauzibilă era varianta asta pentru Emil. Momentan, stătea în expectativă. Aştepta să vadă ce mai făcea şi spunea tatăl copiilor. Dacă îşi păstra autocontrolul, dacă avea grijă să nu afle copiii cine era de fapt Orlando...

O să stea în expectativă. Şi-o să se mai gândească la Emil, copii şi viitor. Momentan, avea de terminat traducerea. Tocmai îi venise ideea unui articol "mama, tatăl, fetiţa şi băieţelul - soluţii vestimentare pentru noaptea de Crăciun". Sau ceva de genul ăsta. Tema era practic inepuizabilă - problema cea mare vor fi fotografiile...

"Nu şi dacă te uiţi pe net, găseşti fotografiile şi scrii pe baza lor!"

Da' ia mai bine să dea ea un mail la redacţie! "Colegul de la DTP" avea milioane de fotografii mari şi frumoase şi clare! Poate punea vreo fată din redacţie să caute prin ele nişte poze de familie...

16,10

Se auzea o maşină... Alta decât maşina de livrare, care-o vizitase la două şi-un pic şi-i adusese încă o friptură "cu de toate"...

Aşa se săturase de toată porcăria asta... cu dusul şi adusul şi venitul şi plecatul şi toate celelalte... Şi nu putea să zacă, sictirită, la laptopul ei, fiindcă era din nou singură cuc în parcul de rulote şi...

Robert era. Se apropia de Mr. Perfect. Probabil că îl trimisese Orlando... Hm! Păi dacă nu-l trimisese cu cheia, să fie sănătos! Putea să stea de vorbă cu ea, să-i spună bancuri! Că ea nu pleca de-aici dacă nu încuia uşa după ea! Sub patul din dormitor era... o mare avere! Nu?

Rulota piui. Hm - deci avea cheia... Uşa se deschise larg - iar tânărul băgă capul înăuntru, monument de veselie:

- Bună!
- Bună.
- Ce faci? Te-ai plictisit, aşa-i?

Ăsta venise "la fix", cum se spune! Ia să-i demonteze ea convingerile!

- Nu, de fapt nu m-am plictisit deloc. M-am ocupat de serviciu.

În loc să-l facă să plece, îl văzu intrând grăbit:

- Păi tu nu eşti în vacanţă? Adică în concediu medical?
- Nu există concediu medical "la privat".
- Aici să ştii că ai dreptate! Hai - salvează acolo şi hai cu mine.

Serios?! Puse coatele pe masă, în postura duduii înţelegătoare care-i acordă şi a doua şansă, că poate se va exprima mai bine... Iar el începu să râdă:

- S-a prelungit treaba la spectacol. În sensul că a început mai târziu, au avut şi-o defecţiune tehnică...

"Au" - cine "au avut" defecţiune tehnică? Nu era spectacolul lor?

- Orlando are un pic de treabă. M-a trimis pe mine să te iau şi să te duc în oraş.

Aha...

- Şi-a zis să mă grăbesc.

Aha...

- Adică să ne grăbim.

Aha...

"Eleno, dezmeticirea! Dacă Orlando l-a trimis pe Robert să te ia repejor de-aici, n-a făcut-o gândindu-se la stomacul tău!"

Şi cum chiar nu plănuia să cunoască azi nişte traficanţi de droguri, se ridică şi închise laptopul. Se grăbeau. Nici nu-şi mai lua geaca! Ce, o ducea la o bulgăreală? O ducea într-o cârciumă! Se obişnuise cu stilul...

16,40

Cârciuma era plină până la refuz cu acrobaţi. Altă cârciumă, evident! Azi mâncau lucruri serioase - mâncare gătită, "adevărată". Numai ei ştiau de ce ieri mâncaseră pizza şi azi mâncau ciorbă! O fi fost un schepsis, ceva...

Orlando nu era aici, cu ei. Orlando "avea un pic de treabă". Poate una legată de jocul lor de aseară... Poate nu. Poate avea legătură cu patul lui din dormitor. În orice caz, nu era aici. Era singurul care lipsea de la masă. Ea nu se grăbea să-l sune sau să-i dea un sms, ştiind că e foarte posibil să fie ocupat...

Regreta că nu era în rulotă. Ar fi vrut să-i sune pe copii. Dar se gândea că Georgeta sigur nu venise încă de la şcoală, aşa că suna degeaba... Ei vorbiseră deja cu băiatul, îi spuseseră anumite lucruri, aşa că aparţia ei putea să-l pună pe gânduri. Cine ştie ce cuvinte spunea ea şi-l contrazicea pe Emil, sau...

Oftă greu - atmosfera era extrem de veselă. Spuneau bancuri; adică inventau bancuri, transformând spectacolul de azi într-o foarte lungă poantă. Din câte înţelesese ea, le mersese foarte bine. Ei ştiau ce însemna asta - ei ştiau ce şmecherie ascundea sintagma "show-ul de azi"...

Stătea cuminte pe scaunul ei şi-i asculta. Şi-şi aştepta "prânzul" - meniu complet, comandat de Robert personal. De ce avea senzaţia că băiatul ăsta îi acorda ceva mai multă atenţie decât era necesară? O aşezase la masa lui, comandase el pentru ea, se căznea să-i spună ei bancuri... Ce era cu el?

Scoase mobilul şi accesă Messenger-ul... Nimic nou. De la nimeni. Emil era activ, Alina era activă, băiatul şefului ei... Şi mulţi alţi prieteni de-ai ei. Dar pe ea ei o interesau. Deci Emil era pe net la ora asta - când, vorba aia, era proaspăt sosit acasă de la serviciu... Oare bărbatul ei se dusese azi la muncă? Se învoise doar o săptămână, cât fusese sejurul. Apoi, probabil că prelungise - îi depusese Adrian hârtie pentru încă o săptămână. Oare...

O să vorbească cu Adrian, azi sau mâine. Momentan însă, voia să fie atentă la ei. La ei toţi. Şi la Michelle, şi la Robert... La toţi. Erau atât de aparte oamenii ăştia...

17,50

- Oo, bine-ai venit!

Cum-cum? Cine "răsunase" aşa de tare?... Nu mai conta - răsunase spre Orlando. Care venea spre ea, făcându-le tuturor cu mâna, şi pentru "băi, super-tare spectacolul", şi pentru "hai, mă, cât mai stăteai"... Tânărul se aşeză lângă ea:

- Minunat! Bine te-am găsit!

- Bine-ai venit!

Fu înhăţată de umăr, trasă şi pupată apăsat pe obraz. Involuntar, privirea îi pică în faţă - fix pe mutra lungă a lui Robert... Ia uite, drăcie! Bufni în râs, în română:

- Tu eşti omul extremelor!

- Oo, da! Cum e aici? Cum gătesc ăştia? Voi ce-aţi mâncat?

- Tot ce era de mâncare. Nimic nu mai au - i-am lăsat în fundu' gol! Aşa că nici nu mai contează cum gătesc, nu?

El râdea şi răsfoia fugitiv meniul... După care îl lăsă pe masă:

- Aşa e. Şi-aşa, m-am îmbuibat până acum! Simt că-mi explodează burta!

Aha! Adică mâncase deja... Pe lângă capul lui Orlando observă o coadă şatenă, groasă. Cine era?

Orlando se întoarse imediat - de parcă o simţise acolo! Michelle roşi violent şi zâmbi larg şi se fâstâci rău:

- Bună. Voiam să te întreb dacă ai vorbit tu cu el.

- Da, am vorbit cu el. Şi nu i-a convent.

- I-ai spus că

- I-am spus ceea ce trebuia să-i spun. Şi ţie îţi spun tot ceea ce trebuie să-ţi spun. E posibil să nu mai intri în spectacolele viitoare.

Aoleu! Văleleu! Da' ce făcuse fata asta? Tânărul reveni spre ea:

- Am fost la o chestie mondenă cu bufet suedez. Şi cred că au încercat să-mi distragă atenţia cu mâncare - m-au îmbuibat la propriu!

Aha! Ea dădea din cap că da, tânăra din spatele lui nu pleca... Orlando se răsuci din nou:

- Îi spui tu lui Igor? Sau îi spun eu?

Michelle nu răspunse. Iar Orlando nu mai aşteptă răspunsul ei; reveni la discuţia lor:

- M-am gândit azi la tine. Trebuia să te iau cu mine. Deşi să ştii că, dacă se afla că eşti jurnalist, s-ar fi terminat rău! Dar merita riscul! Trei luni ai fi scris despre locul şi oamenii pe care i-am

- Ba n-aş fi scris un rând. Fără poze, nu există articol. Şi nu cred că...

O secundă, două... Orlando zâmbi:

- ... Îţi jur că nu m-am gândit niciodată la chestia asta! Jur! Deci întotdeauna mi-am închipuit că jurnaliştii scriu pur şi simplu despre ce vor ei! Nicidecum că sunt condiţionaţi de ilustraţii! Şi,vorba aia - mă uit la poze prin reviste...

- Noi ca noi - dar gândeşte-te la oamenii din televiziune! Ăia cum îşi ilustrează reportajele şi ştirile?

Tânărul dădea din cap constatator, aşa... Coada din spatele lui nu se clintea... Se simţea privită din faţă, dinspre Robert... "Help! Orlando, ajută-mă!" Iar Orlando o cuprinse cu braţul:

- Vino să-ţi zic ceva.

OK! Să-i zică ceva!

- Din cinci în cinci secunde, chicoteşte.

Poftim?

- Hai, Enna - fă hihihi!

Era cumplit! Bufni în râs!

- Aşa - dar puţin mai domolit! Ca şi cum îţi povestesc despre stocul meu de prezervative...

Îi venea să-l răsucească şi să-l pupe - pe obraz, bineînţeles! Dar se abţinea, că avea el socoteala lui...

- O să discut mâine cu Robert. Deşi să ştii că el chiar n-ar fi o problemă!

Pe bune?! Hihihi!

- Adică e complet inofensiv! Aşa face ori de câte ori vede pe cineva care nu-i bărbat!

Zău?! Hihihi!

- Zice "cum mi-o fi norocul" şi-ncearcă! Că, dacă încearcă, are 50% şanse să "da"...

Hihihi, aşa era...

- Iar cu ea nici n-am ce discuta, aşa că...

Şi nu mai făcu hihihi, pentru că îi dăduse drumul deja şi scosese telefonul. Aşa că îşi verifică şi ea Facebook-ul. Aşa, ca să nu mai continue discuţia...

21,20

Părea să se uite la film. Adică părea să asculte filmul. Era o porcărie de-aia cu împuşcături; dar Orlando stătea pe scaun, cu faţa la televizor, butona telefonul ăla de ieşea fum din el şi părea să asculte cu viu interes dialogul din film. Nici nu-i venea să-l întrerupă! Adică nici nu-i venea să deschidă o discuţie... Deşi tare o rodea discuţia despre Michelle, nici ea nu ştia de ce...

Îşi drese scurt glasul. Iar mobilul ei, afurisit ca de obicei, începu să piuie! Aah! Cine ce voia de la ea? Era piuit de Messenger! Deci Emil era! Sau Georgeta, pusă de Emil s-o sune şi s-o înduioşeze ca să vorbească cu el! Televizorul tăcu - iar Orlando o anunţă, serios:

- Dacă vrei, mă duc să vorbesc cu băieţii.

- Stai liniştit.

Ia - cine era totuşi?... Adrian. Minunat! Şi mai rău, cum se spune! Hm... Acceptă videoapelul. La urma urmei, nu trebuia să câştige şi punctele lui? Adrian... zâmbea un pic:

- Bună seara, Elena.

- Bună seara, Adriane.

- Sper că nu te-am deranjat.

- Nu. Deloc chiar! Mă pregăteam să vorbesc cu copiii...

- Aha... Ai primit un mail azi?

- ... O să verific. Dar n-a piuit, cum se spune, aşa că probabil că nu!

- Probabil că ţi-l trimite mai târziu, sau...

Aa, deci era vorba despre un mail de la Emil! Şi se ferea el să pronunţe numele lui! Zâmbi:

- N-am primit azi nimic de la Emil. Nici telefoane, nici mail-uri, nici sms-uri - nimic.

- Atunci să ştii că e posibil să îţi trimită azi un mail. L-a scris deja; mi l-a citit şi mie, m-a întrebat ce părere am... Eu nu-mi permit să te rog să-l citeşti. Faci cum crezi tu. Eu te-am sunat, de fapt, să-ţi spun o chestie.

Maare şmecher! Poliţist cu ştate vechi! Zâmbea şi-l încuraja să spună...

- ... A venit azi la birou şi şi-a depus cerere de concediu fără plată, din motive personale. A spus că ai căzut la Paris şi ţi-ai rupt mâna. Şi eşti încă în Franţa, cu complicaţie şi perspectivă de operaţie, aşa că el trebuie să fie alături de tine şi să te ajute cum poate. Dar cu mine a vorbit un pic... în şoaptă...

Aşa...

- ... Vrea să înţeleagă ce s-a întâmplat cu el. Şi dacă mintea lui "a dat rateuri", cum se spune. Ştii la ce mă refer...

Ştia?... Da, bine, ştia - s-o lase aşa! Aprobă.

- De mâine deci, va încerca să afle adevărul. Adică va încerca să afle dacă ceea ce ştia el de la tine e sau nu adevărat. Să nu te superi pe el pentru ce-o să facă. Dacă aş fi fost în locul lui, îţi jur că exact la fel aş fi făcut şi eu! Şi poate nu cu tactul şi răbdarea lui!

Îi aroga lui Emil calităţi pe care nu le demonstrase încă şi fapte pe care nu le făcuse încă. Era minunat! Deci Adrian "vota multiplu" cu prietenul şi colegul lui...

- Pot să te rog să încerci să nu te superi?

- Poţi să nu mă mai cocoloşeşti aşa. Şi să nu mai încerci să mă "protejezi". Mă faci să mă simt fotomodelă - şi nu-i cazul.

Bărbatul de pe ecran roşi un pic:

- Bine, Elena. Şi să ştii că nu te cocoloşesc. Dar îmi dau seama cât de supărată eşti acum şi ştiu că orice cuvânt nepotrivit din partea mea, adică a "taberei Emil", poate produce pagube mari în calculul din mintea ta.

Da, bine, dacă aşa spunea el...

- Ştii ce mi-a arătat azi? Adică nici nu ştiu dacă e bine să-ţi spun asta...

"Hai, spune! Spune tot ce trebuie să-mi spui!"

- Nu. Mai bine nu. Las' să fie surpriză!

Aa, ce bine! Minunat!

- OK - te las să vorbeşti cu copiii atunci.

- Bine, Adriane. Îţi mulţumesc.

- N-ai pentru ce!

Şi-acum, plici!

- Ba am. Îţi mulţumesc pentru că ai grijă de el şi moralul lui acum, în clipele grele prin care trece.

Plici-plici!

- Şi sunt sigură că o să ai grijă de el şi în clipele grele care vor urma. De-asta îţi mulţumesc - pentru că eşti un prieten adevărat.

- Şi sunt şi prietenul tău un pic... Atât cât mă laşi tu să fiu!

Haha, poliţist cu ştate vechi, o-ntorsese ca la Brăila în ac de păr şi-o pliciuise şi el o dată...

"Gata, pune punct înainte să ţi-o returneze şi pe-a doua!

- Pa, Adriane! Vorbim!

- Pa, Elena! Să ai grijă de tine!

Aprobă cu capul. Şi-i făcu cu mâna. Şi gata - întrerupsese legătura. Deci avea un mail! Ia să verifice mail-ul... Nu, încă n-avea un mail. Poate după ce vorbea cu copiii! Ia să vorbească ea cu copiii...

Da' ia să vorbească ea întâi cu Orlando!

- Pot să te-ntreb o chestie?

- Bineînţeles.

- De ce eşti supărat pe Michelle?

Orlando mârâi, continuând să butoneze mobilul:

- Pentru că nu performează. Şi nu face mare brânză. Aşa că ta-su o să ia măsuri cât de curând. Şi s-o ferească Ăl de Sus să ia ăla măsuri!

Deci Michelle nu performa... nu făcea mare brânză... iar Igor o să ia măsuri în curând. Ce dracu însemna asta?

- ... Adică nu câştigă îndeajuns de mulţi bani?

- Adică pierde clienţi importanţi. Aşa ca şeicu' lu' Peşte.

Aoleu! Despre asta era vorba? Păi atunci era grav! Ta-su o împingea la curvărie? Chiar că era foarte-foarte grav...

- Şi tot rahatu' ăsta e oricum inevitabil, aşa că se încăpăţânează ca o proastă!

Aoleu! Inevitabil? Bombăni, ca pentru ea:

- Poate că nu vrea să...

- Nu e după ea. E după ta-su. Dacă ăla vede roşu, o trimite-n Rusia - unde face puşcărie, pentru rahaturi din copilărie. Sau mai rău, o aduce în mijlocul parcării şi-o joacă-n picioare. Şi, dacă-i rupe vreun os, poate să înveţe croitorie sau pedichiură. Sau ce-o primesc să înveţe, cu doar patru clase-n chirilice.

Mda... Nu mai spunea nimic! Că nu putea să-l întrebe ce amestec are el în problemele celor doi - de ce o pedepsea el pe fata aia, prin comportament şi probabil şi prin ştatul de plată...

- Da, am ceva cu ea. E proastă. Iar eu n-am proaste în echipă. Ori se deşteaptă, ori rămâne în urmă.

Aha! Adică se pregătea s-o concedieze... Păi dacă o concedia, cine...? Eh - doritoare erau o grămadă! Şi probabil şi înlocuitoare! Şi, la urma urmei, coregrafia se putea schimba astfel încât să îmbine armonios doar cinci contorsioniste. Aşa că...

"Aşa că, Eleno, vezi-ţi tu de treaba ta!" Treaba ei era să vorbească cu copiii, da? Deci, Georgeta... Stop. Telefonul blupuise, deci primise un mail. Îi venea să râdă... la fel cum zău că-i venea să plângă rău...

- Te rog frumos să-mi citeşti şi mie mail-ul trimis de Emil.

Aa, da? OK! Forward chiar acum!

- Şi te rog frumos să îl citeşti tu. Să nu-mi dai forward la el. Ca să nu afli mai târziu că a avut *carbon copy* şi vrea să ştie "cu ce ocazie" m-ai implicat pe mine în problema voastră.

Avea şi ăsta aşa un stil de-a face pe dracu-n patru până avea dreptate... Hm!

- ***"Bună seara, scumpa mea. Am ajuns cu bine acasă şi am vorbit cu copiii. Acum sunt amândoi liniştiţi. George ştie că ai rămas cu o caravană a modei, unde e şi un creator pe nume Orlando. Vezi, să nu-i spui ăluia că i-am dat rol de şef, ca să nu şi-o ia-n cap."***

Ridică privirea spre Orlando... Ciudat - ea zâmbise când citise asta, el însă părea "din stâncă"...

- ***"Iar Georgeta e consultantul meu de nădejde în problema întoarcerii tale acasă, aşa că îi dau prompt raportul şi e un pic mai liniştită. Scumpa mea, ţi-am înţeles tăcerea şi dorinţa de a mă ţine la distanţă. Este evident că eu trebuie să mă schimb. Nu să-mi schimb viaţa, ci să mă schimb eu - creierul meu. Cea mai afurisită schimbare..."***

Ce de cuvinte inutile scrisese...

- ***"Adrian spunea, în urmă cu câţiva ani, că cea mai cumplită boală este demenţa. Eşti bolnav, dar te consideri perfect sănătos. Trebuie să ai măsură şi cumpătare, ca să te poţi vindeca. Trebuie să auzi cuvintele celorlalţi, atenţionările lor, trebuie să te observi cu ochi obiectivi... Trebuie să accepţi că ai o problemă şi-apoi trebuie să te vindeci. Singur. Psihologii şi psihiatrii sunt cel mult "copiloţi" în lungul drum al vindecării minţii umane. Greul muncii trebuie să-l facă însuşi bolnavul. Aşa că, iată-mă în postura bolnavului care, în sfârşit, observă că ceva e în neregulă..."***

Ia să-şi aprindă ea o ţigară, că poate-i veneau ideile lui Orlando şi comenta... Nu!

- ***"Mi-am făcut un plan, pe care Georgeta l-a aprobat. Am fost azi la secţie şi mi-am luat concediu fără plată. Iar de mâine o să încep să fac ceea ce, la urma urmei, mă gândisem să fac încă de-acum cinci ani. Să-mi răspund la întrebări. În capul meu s-au strâns mii de întrebări la care uneori mi-am răspuns singur. Şi e posibil să nu-mi fi dat răspunsul corect. De aceea, de mâine o să fac ceea ce trebuia să fac încă de la început. Ca să pot să-mi limpezesc mintea, să pot să înţeleg ce s-a întâmplat, să înţeleg de ce s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat la Paris şi să văd, astfel, calea pe care trebuie să merg ca să pot ajunge iar la tine."*** Poftim - iar are toate cuvintele la el, cum se spune...

Orlando aprobă scurt cu capul - de parcă nici nu fusese atent, doar se prinsese că i se adresase lui direct...

- ***"Am vrut să ştii de ce, începând de mâine, vei afla veşti care este posibil să te cam înfurie. Ceea ce fac, nu fac ca să te enervez pe tine sau ca să te discreditez; o fac pentru familia noas-***

tră. Pentru că vreau să mă schimb - vreau să pot fi din nou un membru al familiei noastre. Iar ca să fac asta, trebuie să-mi răspund la întrebări. Te sărut, Emil." Foaarte frumoos...

Ea chicotea, Orlando era foarte serios... Nu. Orlando era supărat. Aşa fusese încă de când venise la cârciumă - serios, concentrat la o chestie foarte importantă... Oftă scurt:

- Şi-acum să vorbesc cu copiii - nu?

- Acum, dacă suni în România, dai de el. Indiferent unde ai suna - la fată sau la bonă. Vorbeşte mâine cu copiii. Ăsta e sfatul meu.

Aha! Deci el zicea că s-o lase pe mâine mai bine... Orlando intră în dormitor, închise uşa...

Mai bine asculta de Orlando. Că ştia el ce ştia! În orice caz, cunoştea psihologie masculină şi-avea tone de şmecherie-n el - deci, dacă cineva îl putea descifra pe Emil, acel cineva era cu siguranţă Orlando.

Lăsă telefonul şi se ridică - să-şi facă patul şi să se culce. Se părea că nici lui nu-i plăcuse filmul...

23,40

Ha? Cum? Ce se auzea?... Se auzea nişte amor înfocat. Tot aşa, cu uşa deschisă - de parcă aveau ceva cu ea, sau încercau s-o facă geloasă, sau încercau să o invite să li se alăture...

Nu era vocea Valentinei. Ar fi recunoscut-o - fata aia avea glas de soprană şi-un timbru inconfundabil. Era alta. Oare care dintre ele era?

"... Eleno, nu spuneai tu că nu eşti indiscretă?" Ba da, aşa spusese, dar... Dar erau atât de... "transpuşi" în ceea ce făceau, că zău că se minuna şi ea! Păi ce-i făcea fata aia? Adică ce-i făcea el fetei, de ea îi făcea ceea ce îl determina pe el să... Aah, ce tâmpenie!

Oare cine era "bucuria de azi"?... O să afle cam în... cinci minute. La aşa consum de energie cum se-auzea din dormitorul ăla, sigur în cinci minute "trăgeau obloanele"! Iar ea n-avea pe unde să iasă - n-avea el de ce s-o scoată pe fereastră, aşa că... Aşa că aştepta. Şi se gândea la ale ei. La scrisoarea lui Emil...

Într-adevăr, cele mai nenorocite boli erau cele ale minţii. Să fii ferm convins că ai dreptate, că e ca tine, că oamenii din jurul tău au ceva cu tine, că... Să crezi, aşa ca în cazul lui, că nevastă-ta-i o curvă, că bonusurile şi comisioanele şi variile cadouri sunt plata pentru servicii sexuale, că eşti luat de prost, că nevasta îţi îndoctrinează copiii cu modă... şi-i transformă în cocote... Oare ce i-a făcut Georgeta lui Emil, pe tema lui "cocote"? Micuţa Minune avea o memorie de invidiat - sigur nu uitase ceea ce-i spusese Elena cea bătută, imediat după "vă părăsesc"... Probabil că nu va afla niciodată ce-i făcuse Georgeta lui Emil. Şi probabil că va fi mai bine aşa - să nu afle. La urma urmei, rezultatul contează! Restul, "bucătăria", e sortit să rămână ascuns privirii. Deci, Emil se apuca să-şi răspundă la întrebări. Probabil că o să-şi ia legitimaţia, o să treacă pe la sala unde avea ea abonament şi pe la mall-uri şi pe la casele de modă... Oof!

În punctul ăsta, era tentată să-i scrie "Hoţului de hoţ i-e frică". Aşa, ca un fel de "ia vezi tu cum mă faci să mă interesez pe unde-ai făcut teren în ultimele săptămâni"... Dar el nu-i spusese direct "de mâine, o să mă duc să mă interesez dacă ţi-ai tras-o pe bani". Şi-n plus, i-ar fi scris-o degeaba. Hoţul neprins e negustor cinstit! Nici nu i se păruse că bărbatul ei fusese apăsat de asemenea probleme... fizice. Nu i se păruse interesat de pozele fotomodelelor din revista pe care ea o aducea acasă săptămână de săptămână... Ciudat!

În fine! Nu mai conta! De mâine, Emil o să se ducă să-şi rostească întrebările. Aici, vor avea o problemă! Dacă el se va duce să-i pună întrebări concurentei ei *number one*, va fi mult

mai rău decât fusese pe 6 decembrie, dimineaţa! Treaba aia cu etica şi corectitudinea şi verticalitatea era aşa, butaforie-decor! În lumea modei - şi-a jurnalismului - nu existau etică şi corectitudine. Existau bani. Şi renume. Şi-atât. Lumea modei româneşti era atât de diferită de cea occidentală! Acolo, un jurnalist de modă bun intra în analele jurnalismului; aici, un jurnalist de modă bun profita 2-3-5 ani şi-apoi pica în desuet. Şi ajungea cancanist de umplutură, fiindcă îi lua locul un alt jurnalist de modă bun, mai tânăr şi mai "ieftin"...

Bătea câmpii rău de tot - dar avea o scuză! Din dormitor se revărsa un concert care-i zăpăcea pur şi simplu şi gândurile, şi concentrarea! Erau cumpliţi! Ce-ar fi să se ducă şi să le închidă uşa? I-ar fi întrerupt, evident; iar Orlando sigur s-ar fi simţit deranjat de gestul-aluzie... Făcut aici, în "casa" lui... Mamăă, fata asta leşina cât de curând - de plăcere, desigur... Se-auzea şi el, un pic mai domolit - dar îndeajuns de tare ca să-i dea tinerei avânt...

Yuhuu!... Yuhuu... Yuhuhuu ca la nebuni pe-acolo... Să fie Angela? Că Valentina nu fusese în stare să obţină aşa "consens", aşa că probabil era Angela...

Buf! Îu! Ce se auzise? Vocea ei bufni în râs - iar el exclamă "Aoleu! Te-ai lovit?" Nu, nu se lovise. Râdea şi continua să geamă. Cel mai probabil, căzuse din pat. Ca orice profesionistă care se respectă... Activă camera mobilului... Îl ridică uşurel un pic mai sus... şi mai sus... Acum vedea uşa dormitorului. Se iubiseră cu veioza aprinsă. Aştepta...

Aştepta - şi-o să mai aştepte, că acum aveau de pălăvrăgit...

Aha! Se vedeau picioarele ei! Râdea, spunea ceva... Şi iat-o şi pe Angela! Aah - ştiuse ea că Angela trebuia să fie! Era înaltă şi slabă şi blondă platinată. Şi-avea de toate, dar în proporţiile potrivite. Nu deborda din costumul de spectacol... Ea pleca; el o conducea. Ea nu purta paltonul gros şi pijamaua cu fular, ci doar un halat din prosop; ca de obicei, Orlando umbla prin casă înfăşurat în prosop. Ori îi plăcuse "modelul", ori era un alt şpil la obiceiul ăsta; în fine...

Se opriseră lângă uşă. Ea îl luase de gât; el o luase-n braţe. "Negociau" ceva, cel mai probabil un *remake*. Păreau că se-nţeleg de minune... Uşa se deschise; Angela ieşi. Orlando încuie în urma ei şi porni direct spre dormitor. Opri şi ea ecranul mobilului, coborî foarte încetişor mâna...

"Gata, Eleno - poţi să te culci! Adică să te odihneşti!" Atâta yuhuu pe pereţi mai că-i dăduse şi ei gânduri ciudate! Zâmbea...

16 decembrie 2020. Miercuri.

11,00

Fluierul maestrului chinez era minunat. Vocea tinerei era minunată. Curat balsam pentru urechile ei! Degetele alergau fuga-fuga peste taste, că avea inspiraţie "la maxim"...

Ding!... Ding!... Ding!... Ding! Lăsă baltă tastele şi articolul şi toate celelalte şi-şi luă telefonul. Oare Emil era? Dacă era Emil, care voia să-şi exprime cine ştie ce nelămurire apropo de vreo sponsorizare sau vreun comision, o să-i răspundă. Adică o să-l sune şi-o să-i răspundă. Doar aşa, ca să-i limpezească gândurile înainte să-i spună, din nou, că totul se terminase între ei! Mm, ce-o irita omul ăsta!

Nu era Emil, era Alina.

"Neaţa. Eşti?

Uite, nu ştiu dacă ştiai...

A trecut Emil pe aici.

A venit de dimineaţă, la 9, ca neoamenii."

Aha! Şi încă mai scria! Ia s-o lase să scrie...

"Evident, n-a găsit pe nimeni la ora aia nebună."

Nu era oră nebună, era ora de începere a programului. Pe care n-o respecta nimeni, dar asta era altă discuţie.

"A păzit uşa până la şi jumate, când a apărut dl Drăghici.
Care l-a invitat în birou şi a închis uşa.
Au vorbit fff încet, eu am mai trecut pe acolo dar nu se auzea absolut nimic.
La un moment dat, dl Drăghici a chemat-o pe Simona şi i-a cerut nişte hârtii.
Nu ştiu ce hârtii, că nu am întrebat-o.
Dar ea s-a apucat de printat."

Adică bărbatul ăla se dusese să verifice cât câştiga nevastă-sa, de unde şi de ce! Suuper!

"În orice caz, şefu' cel mic a apărut la un sfert de oră după şefu' cel mare.
Şi era somnoros.
Semn că a fost chemat de urgenţă."

Aa, normal că îl chemase dl Drăghici! Păi nu trebuiau să-l convingă pe Emil Popescu s-o lase pe nevastă-sa să rămână jurnalistă la Femme fatale? De parcă ea era femeia afgană model, îi trebuia acordul şi binecuvântarea bărbatului! Aah!

"Toată lumea e mută pe-aici, apropo de vizita lui Emil şi de concediul tău.
Dl Drăghici nu vorbeşte despre aşa ceva, şefu' cel mic nici atât.
Simona e tăcută ca o stâncă, iar Dana n-a fost la birou.
Restul se uită la mine, care mă uit la ei.
Deci nu ştiu de ce a venit bărbatul tău azi aici."

Poftim! Încă una care credea că Emil este bărbatul ei!

"Presupun că a vrut să ştie "cu ce ocazie" a curs pe tine atâta bănet.
Şi cam cum merge piaţa cadourilor, ce se dăruieşte la jurnaliştii de modă etc.
Cred eu că a vrut şi să-ţi cunoască personal şefii
şi s-a întrebat, preţ de două ore, cu care dintre ei te culci.
Probabil bănuieşte că cu şefu' cel mic.
Chiar dacă nici tu, nici şefu' cel mic nu sunteţi genul.
În fine, nu mai zic nimic, că nu e normal să îţi trimit presupunerile mele..."

Mm - păi tocmai asta îi trimisese, presupunerea ei despre motivul pentru care Emil trecuse azi pe la redacţia Femme fatale şi vorbise cu ambii şefi! Aah, ce nu-i plăceau chestiile astea! Nici astea făcute de Emil, care se ducea la ea la muncă şi întreba "care-i treaba cu comisionu' şi unde-i fluturaşu' de salariu", nici astea făcute de Alina - care, din solidaritate cu ea, îi transmitea starea de sictir total şi ură şi dispreţ la adresa lui Emil. Hm...

"A plecat fără să încerce să stea de vorbă şi cu mine.
Într-un fel, îl înţeleg - ştie că sunt împotriva lui.
În alt fel însă, mă aşteptam să vină să mă convingă că n-avem dreptate, noi două.
Aşa că mă simt extrem de nebăgată în seamă!"

Era nebună! Bufni în râs - prietena ei era trăznită rău...

"Deci, tot nu pot să-l sufăr!
Şi tot nu pot să accept ideea că te vei împăca cu el!"

Ei, na!

"Nu mă voi împăca cu el."

Send. Alina continua să scrie, imperturbabilă...

"Ştiu din sursă sigură că există bărbaţi care
nu-şi bat nevestele sau iubitele atunci când vor să aibă ei dreptate.
Şi care ştiu să iasă civilizat dintr-o relaţie.
Fostul meu iubit nu m-a lovit nici o dată măcar, nici în joacă măcar!"

Şi totuşi, nu rămăseseră împreună. Se abţinea şi nu scria nimic...

"Tu eşti o femeie minunată şi un suflet extraordinar!

Meriţi mult mai mult decât este şi poate deveni vreodată individul ăsta!"

Şi-acum nu mai scria. Mm, recunoştea "stilul Alina" - spunea "Nu", enumera câteva motive pentru "nu" şi-apoi decreta că "Da". Şi se oprea, cu alura învingătoarei care are întotdeauna dreptate. *Quod erat demonstrandum*...

Îi trimise un smiley şi-atât. Deci Emil "investigase" cum era cu comisioanele...

Ia să vorbească ea cu fetiţa ei! Acum, repede, până nu ajungea Emil acasă!... Ba nu, că era ora 12 acolo şi Georgeta era deja la şcoală... Şi cum bărbatul ei era liber acum, diseară exista riscul să dea şi de el...

Una peste alta, iar eşuase! Iar nu-şi sunase copiii! Ce dracu era cu ea? Hm...

Azi, la cinci ora lor, îi suna! Nici nu concepea altfel! Adică nu la cinci, la şase - că poate nu ajungea Georgeta până la cinci. Sau la şapte - deşi aia era ora de cină... Hm...

Din fericire, Orlando era la repetiţie. Adică la antrenamentul-repetiţie. Diseară aveau iar spectacol. Aşa că nu ştia de vizita lui Emil la ea la birou. O să-i dea să citească mesajele Alinei, mâine probabil. Dacă nu cumva aveau şi mâine spectacol...

După cum bine spusese Orlando, ea habar n-avea ce monştri sălăşluiau pe planeta asta, ascunşi în piele de bărbaţi. Habar n-avea de ce monstruozităţi erau capabili monştrii ăia. Auzea, când şi când, de monştri care-şi violau copiii. Auzea şi de monştri care-şi omorau nevestele. Auzea de monştri care le schingiuiau şi le mutilau... "Bărbatul tău e un înger pe lângă ei" - aşa spusese Orlando... Probabil că mai existau şi altfel de monştri - un fel pe care îl cunoşteau doar bărbaţii. Că doar vorbeau ei între ei, nu făceau confidenţe cu femeile! Adică ea ar fi fost cea mai în cunoştinţă de cauză persoană când venea vorba despre bârfă şi răutate feminină. El era, cu siguranţă, una dintre cele mai în cunoştinţă de cauză persoane care putea să se exprime pe marginea monştrilor din anumiţi bărbaţi...

Oare unde-o să se ducă mâine Emil? Azi fusese la şeful ei - cel care stabilea şi achita salariile şi comisioanele. Mâine o să se ducă... la salonul de masaj? Să întrebe cum era cu bonusul? Sau la sala de fitness, să verifice pe-acolo dacă existau şi bărbaţi amatori de mişcare dansată? Mm, ce se înfuriase...

O să sune copiii la şapte fix, ora lor. Ca să-i ridice de la masă. Iar el să vadă cum şi băiatul, şi fata lasă baltă totul şi abandonează mâncarea şi pe "tati" şi fug în cameră, să vorbească cu Elena... Era atât de diabolică uneori...

Lăsă scaunul mai pe spate. Era un scaun cu schepsis - avea o multitudine de reglaje, se transforma şi-n pat... Închise ochii. Maestrul chinez sufla în fluier. Juna chineză, mititică şi cu ochi oblici şi zâmbet frumos, rostea nişte cuvinte imposibile dar avea un glas impecabil... Mm...

18,00

Bun! În sfârşit! Ia - cum era machiajul?... Era foarte bine! Dat fiind că se fardase cu mâna stângă, era o minune că nu se mânjise până-n creştet! Dar, în orice caz, nu se vedeau negrelile. Încă mai avea urme pe faţă. Mici, răsfirate ici-colo, dar le avea...

Scoase telefonul, o selectă pe Georgeta şi-i ceru videoapel. Aştepta... Ia uite ce zâmbet uriaş îi arăta fetiţa ei!

- Bună, Elena!
- Bunăă! Singurică?

- Nuu, stai să vezi!

Stătea, ce să facă... Ia uite-l şi pe George! Da' ce-avea pe faţă?

- Bună, mamii!

Îi făcu cu mâna - rămăsese fără cuvinte. Tocmai realizase că îi cereau Georgetei să fie fata lor, o creşteau ca şi cum ar fi fost a lor, dar copila aia nu-i spunea ei "mama"... George deborda de veselie:

- Mami, cum te simţi?

- Mă simt bine, mulţumesc. Voi cum vă simţiţi?

- Aa, super-bine! Ia uite! Georgeta m-a transformat în pisică!

Motan - se abţinea şi nu-l corecta. Îl pictase, cu fardurile ei probabil. Zâmbi:

- Se pricepe bine, să ştii! Aţi făcut poze?

- Aa, încă nu! O să facem puţin mai târziu! Mami, tu ce crezi - nu-i aşa că mai trebuie cu negru aici?

- Nu, dar nasul trebuie neapărat să fie negru.

Şi zâmbi larg, gândindu-se cu câtă grijă părintească îşi va spăla Emil băiatul diseară...

- Ba nu! Pisicile nu au nasul negru, aşa ca câinii!

Corect!

Tresări - prin spatele Georgetei tocmai trecuse cămaşa lui Emil! Hei! Era acolo? Trăgea cu urechea la discuţia lor? Georgeta zâmbi larg:

- Azi a fost o zi minunată!

- Aha! Bravo! Mă bucur mult! Spune, scumpa mea! Te ascult...

Poc - se auzise uşa! Semn că Emil ieşise... sau că voia ca ea să-şi închipuie că el ieşise. În fine - nici nu mai conta! Georgeta îi povestea peripeţii de la şcoală; ea o privea şi se gândea la trecerea fugitivă a bărbatului ei prin dreptul camerei...

Probabil că voia să câştige puncte la ea. Sau încerca să-i arate fetei lui că nu e el de vină - adică nu el e cel care urlă "gata, ne despărţim". Numai el ştia ce încercase să obţină! Poate doar voise să-i arate că se conforma dorinţelor ei şi n-o mai deranja! Evident, n-avea de gând s-o întrebe pe micuţă "cu ce ocazie". Îşi amintea că Georgeta fusese numită "consiliera lui Emil". Deci ştia şi ea unde fusese taică-su azi, nu?

George interveni brutal în povestirea Georgetei:

- Mami, eu mă duc să mă spăl!

- Bine, scumpule - fugi!

- Paa, mamiii!

- Pa, scumpule.

Georgeta spusese ceva despre fizică; acum tăcea şi zâmbea cu amabilitate... şi aştepta ieşirea lui George... Făcu ochii mari la ea; iar ea îşi continuă povestirea:

- Eu îmi făcusem tema; dar aveam emoţii la ultimul exerciţiu, care a fost destul de greu. Şi atunci am preferat să nu ridic mâna. Ştii?

Poc - uşa!

- Să nu risc să mă scoată la tablă şi să vadă rezolvarea din caiet...

Aşa. Şi-acum să lase baltă fizica şi să-i spună despre Emil! Georgeta se aplecă spre telefon şi şopti:

- Tu ştii că tati şi-a luat concediu?

- Ştiu. Mi-a trimis mail-ul, ieri.

- Aha! Bun! Azi, tati a fost la tine la serviciu! A spus că trebuie să afle adevărul - nu să-şi răspundă el după mintea lui, ci să vorbească cu oamenii şi să afle adevărul adevărat. Când s-a întors, a trecut pe la mine pe la şcoală, m-a scos din ora de fizică şi mi-a povestit...

Georgeta trebuia - şi voia sincer - "să-l spele pe tati". Ea, dacă voia să câştige punctele tinerei de pe ecran, trebuia să-i asculte povestirea despre tati...

- El nu a ştiut de unde aduci tu atâţia bani. Adică de unde câştigi atât de mulţi bani. Ştia

că ai un salariu mare, dar chiar şi aşa i s-au părut prea mulţi! Şi a vorbit azi cu şeful tău, care i-a arătat socotelile din contabilitate. A spus că a rămas uimit. Că totul este calculat la bănuţ şi că n-a bănuit niciodată că reclama în revista ta este atât de scumpă. Că, dacă ar fi ştiut cât costă o reclamă de-o pagină, sigur ar fi înţeles de unde primeşti atâţia bani. Mi-a spus că a fost prost; şi că ar fi fost atât de simplu să afle adevărul, dar nu l-a dus capul...

Asta era autocritica lui Emil; se făcea că n-o auzea, că n-o interesa...

- ... Tu chiar eşti atât de supărată încât nu vrei să-l mai vezi niciodată?

- Scumpa mea... Eu fac aproape în fiecare seară un test. Închid ochii şi mă închipui acasă. Îmi închipui că am treabă, fac curat sau pun lucrurile la loc, iar el vine şi îmi spune "Dă-mi lista de cumpărături, că mă duc la Mega". Nu pot să i-o dau. Nu pot nici să i-o spun. Nici chiar încet în gând. În mintea mea, mi-e frică.

- De ce? Că tati se pricepe la cumpărături!

- Mi-e frică că eu o să-i spun ce vreau eu să cumpere, el o să considere că unele lucruri nu sunt bune sau nu sunt potrivite pentru voi şi-o să reacţioneze. Şi în clipa aia deschid ochii - că mi-e spaimă de continuare. Scumpa mea, eu am văzut cum Emil vine spre mine, ridică fulgerător braţul şi-şi împinge pumnul exact aici. Nu mă aşteptasem la reacţia lui, aşa că aveam ochii deschişi, mă uitam la el. Şi am văzut prima lovitură. Din momentul ăla, ori de câte ori Emil se apropie de mine, fie personal fie doar în imaginaţia sau în visele mele, urmarea e aceeaşi - el trage umărul spre spate, ridică braţul iar pumnul ţâşneşte şi...

Distrusese toată bucuria copilului! Georgeta înţelesese acum că "e treabă serioasă" - şi părea de-a dreptul disperată... Zâmbi:

- Probabil că o să-mi treacă. Multe femei văd pumnii care le lovesc; şi le trece. Amintirea se estompează, încet-încet. În cazul meu, e prea devreme pentru estomparea amintirii. Trebuie să mai treacă ceva timp. Şi uite-aşa voi mă întrebaţi, iar eu nu pot să vă mint şi vă spun că nu, nu mă voi întoarce la el...

Fusese mult prea subtilă pentru micuţa de 13 anişori; dar dacă Georgeta îşi va aminti discuţia lor "la rece", se va linişti cu siguranţă! Se grăbi să schimbe subiectul:

- Te rog să ai grijă de el. Da?

- Da, bineînţeles!

- Să nu-l baţi la cap cu întrebări despre cum a fost atunci, în noaptea aia. Îi e greu şi să accepte că a fost capabil de aşa ceva - darămite să-ţi povestească ţie...

- Aa, nu, nu-l întreb eu aşa ceva!

- Şi te rog să nu-l baţi la cap nici cu "vreau să vină mai repede". Nici tu, nici George. Nu-l grăbiţi. Emil are nevoie să se convingă cu ochii lui că ceea ce i-am spus eu este adevărat; de-asta şi-a luat concediu şi s-a apucat să-mi investigheze viaţa publică. Dacă n-apucă să-şi verifice toate ideile din minte şi toate pistele, va rămâne confuz. Şi e posibil să recidiveze.

Georgeta aproba...

- Voi aţi mâncat?

- Încă nu.

- Atunci fugi la masă. Vorbim, da?

- Sigur că da! Paa, Elena!

- Pa, scumpa mea.

Apăsă telefonul roşu... Cum să-i sugereze ea Georgetei să-i spună "mama"? Cum să facă să "aprobe" acel apelativ fără s-o facă să se simtă obligată să-i aloce un nume atât de special cum era "mama"? Şi tocmai acum "o pocnise" pe ea chestia asta - acum, când se despărţise de Emil! Dar stabilise că copiii nu trebuiau despărţiţi, aşa că Georgeta va veni în weekend-uri la ea. Cum dracu să facă? Da, fusese mică atunci când murise mama ei naturală; fusese îndeajuns de mititică atunci când murise mama ei adoptivă. Dar nu fusese totuşi bebeluş; şi le amintea, le recunoştea în poze... Brusc, duduia Popescu îi sugera să-i spună ei "mama". De parcă era vorba despre o nouă denumire de franzelă. Aah, cât se ura pe ea însăşi în momentele astea!

Dormise la prânz, aşa că acum era mai trează ca niciodată. Şi cum se apropia cu paşi repezi ora cinei, ia să verifice ea cutia cu frig... Că poate reuşea să-şi scoată din minte gândul ăla.

23,26

Piu! Mr. Perfect se descuiase. Venise Orlando. Veniseră toţi, de fapt. Le auzise maşinile - care, deşi erau silenţioase, erau multe...

N-avea chef de discuţii. Chiar dacă era obosit, Orlando s-ar fi "avântat" într-o minimă discuţie de 5 minute cu ea! Şi chiar nu era cazul! Adică nu simţea nevoia să discute cu el. Nici despre spectacol, nici despre Emil. Stătea deci cuminte, culcată pe-o parte, cu ochii închişi. Telefonul era lângă ea, cu faţa-n jos. Mai dormise ea aşa, "cu mobilul la buric", deci n-ar fi trebuit să-i atragă atenţia...

Intrase. Nu aprinsese lumina; umbla pe-acolo pe întuneric... Uite, să ţină minte - data viitoare, după ce stingea lumina, să tragă perdeluţele în lateral. Ca să vadă şi el pe unde merge, când vine acasă! Să nu-şi rupă picioarele prin mobilă - că era acrobat... Îl auzea apropiindu-se... Era chiar lângă ea, aplecat asupra ei - îi simţea respiraţia şi parfumul. Şi doar gândul la discuţia despre Emil o ajuta să nu clipească, să nu ofteze, să nu aibă brusc mâncărici...

Slavă Cerului - se îndepărta! Ce bine! Chiar n-avea dispoziţie să discute... Şi nici somn nu-i era... Se îndoia că Orlando era mai priceput într-ale copiilor decât ea - adică era evident că pe el nu-l putea întreba cum să facă cu Georgeta şi "mama"...

Îl auzea intrând în baie... ieşind... Presupunea că făcea un duş - Orlando era un tip foarte pedant, care nu se suporta transpirat sau murdar sau prăfuit...

Cioc-cioc! I-auzi! Era cineva la uşă! Miji un pic ochii... Degeaba - uşa era undeva mult mai sus decât creştetul ei. Aşa că nici n-avea rost să-ncerce să vadă cine e! Închise deci ochii, cu gândul că avea ureche muzicală şi-o s-o identifice după voce... Paşii se grăbeau spre uşă... Nu auzi descuierea, ci doar deschiderea. Interesant!

"Salut, boss. Eşti ocupat?" Franceză dulce plus voce baritonală egal Igor...

"Salut. Nu. Dar, te rog..." Coborâse vocea; iar Igor şuşotea şi el un fel de "ah, sigur, nu ştiam că doarme"... Şuşotea era mult spus - avea o voce foarte groasă. Atât de groasă încât şoapta lui putea străbate inclusiv betonul armat...

"... sunt îngrijorat... nu ştiu ce să fac... trebuie să... nu se poate!"

"Nu o pot băga în spectacol dacă nu performează!"

La dracu! Despre aia mică era vorba! Despre Michelle! Ce nemernic, ta-su ăla!

"Da' ce-are?"

"Nu ştiu ce are. Ştiu ce n-are. Disponibilitate. Eu n-am cum s-o forţez - eu o penalizez scoţând-o din spectacol. Dacă face ceva în privinţa asta, bine; dacă nu..."

"Boss, trebuie să mă ajuţi!" Hait! Devenise iritat! Şi să vezi că îl punea pe Orlando să se caţere pe-aia mică! Mm - ce-i venea să se ridice şi să se ducă şi să-i ardă acelui hal de tată un ditamai ghipsul fix în creştet! Şi, dacă ar fi ştiut că ar fi câştigat ceva cu gestul ăsta, chiar l-ar fi făcut! Numai că l-ar fi înfuriat, cel mult. Aşa că stătea neclintită şi asculta...

"Spune-mi ce să fac! Învaţă-mă! Tu te înţelegi foarte bine cu toate fetele din teatru! Ele cum pot? Cum reuşesc?"

"Sst! Du-te şi vorbeşte cu ea. Întreab-o ce s-a întâmplat. De ce l-a refuzat pe-ăla. De ce nu se răzgândeşte, să se ducă totuşi la el. Încearcă să afli de ce nu vrea!"

"... Las' că ştiu eu ce fac!"

"Stop!... Du-te şi vorbeşte omeneşte cu ea. Nu o lovi, nu o brusca. Nu uita că e sportivă; dacă o răneşti, chiar că vă luaţi adio de la teatru! Şi nu uita că e un copil. Dacă o răneşti în suflet, rişti s-o vezi sinucigându-se în mijlocul spectacolului."

"... Ai dreptate, boss. Auzi? Eu cred că n-o să vorbească cu mine. Că i-e frică de mine."

"Vino-ncoa."

Foşnet... şi uşa de la rulotă se închise. Aah, ce tâmpenie! Ieşiseră afară! Mm...

Deci Orlando o scosese pe Michelle din spectacol. Logic - cine nu munceşte, nu este plătit. Deci probabil că ta-su era negru de supărare... Din fericire, Igor îl recepta pe Orlando ca fiind boss. Adică "şefu'" - aşa, cu apostrof. Adică Şeful cu ş mare. Poziţia aia care chiar este respectată şi temută în organizaţie - nu aia "doar cu titlul". Deci, dacă Orlando îi spunea acum "nu te apropii de fată", Igor păstra distanţa regulamentară. Orlando putea s-o salveze pe Michelle...

Putea, oare, Orlando s-o salveze pe Michelle? De şeic, nu - n-o putea salva. Cel mult, putea s-o ascundă într-un hotel din Spania şi să-i spună lui Igor că fiică-sa e cu şeicul în Dubai şi n-are voie să facă poze. Şi să-i dea el bani, la "întoarcere". Privind lucrurile prin prisma asta, deducea că biata fată n-avea scăpare - că Orlando nu era, totuşi, vreun nabab binefăcător al junelor asuprite de taţii lor. Şi probabil că ţinea la *customers*, nu-şi permitea să-i ţină tot într-un refuz şi-un "nu poate" şi să-i piardă! Aşa că...

Uşa se deschise, se închise... Se auzeau nişte şoapte... de tinere puse pe distracţie... Parcă două erau - şopteau, aşa că puteau fi şi trei... Lumina se aprinse în dormitor. După care una dintre ele chicoti mai tare - şi-o stinse. Deci îl aşteptau să-i facă o surpriză...

De când locuia aici, în rulota lui Orlando, începuse să tragă unele concluzii. Lumea, aşa cum o văzuse ea, fusese destul de... "redusă". Lumea era mult mai amplă decât văzuse şi trăise ea! Luxul în care trăiau unii oameni... Meseriile pe care le aveau unii oameni... Educaţia altora - la urma urmei! Că şi fetele astea două din dormitor avuseseră o mamă şi-un tată! Nu se născuseră în eprubetă! Cineva le crescuse şi le educase! Şi-apoi altcineva le "dereglase"... Astfel încât ele două să se strecoare în dormitorul şefului lor, sub formă de "surpriză", şi să nu se jeneze să-l iubească în simultan. Adică să-l răcorească - nu să-l iubească. Sau "să-l rezolve", cum spuneau ele probabil... Poftim! - şi vocabularul ei se lărgise de când locuia aici, în rulota lui Orlando...

Oare ce monstru le dereglase pe fetele astea?... Oare cum ajunseseră ele să se deregleze în asemenea hal încât să facă toate astea cu veselie? Oare banul era de vină pentru dereglarea lor? Sau vreo "decizie eronată" de prin tinereţe?... Cine ştie! În orice caz, fetele astea două din dormitor se protejau de altfel de monştri. Ăia care le puneau o şaibă pe deget, le însămânţau şi-apoi le numeau "multifuncţionale". Erau libere, independente şi nu le întreba nimeni "unde-ai fost". Poate doar Orlando, adică şefu'... Hihi!

Clar - avea ceva la "cutiuţă"!

Uşa se deschise. Iar ele chicotiră scurt, în simultan. Iar Orlando oftă straşnic - că numai belelele astea două îi mai lipsiseră acum, la miezul nopţii...

Se ducea la ele. Ele râdeau de-a binelea. El le spunea că mai bine o lasă pe mâine, că e obosit şi "n-o să performeze pe placul lor"... Nu, nici o şansă! N-o să scape de ele! Erau chitite să-i facă felul lu' şefu' azi, acum, aici, în formaţia asta! Oftă scurt - şi înlemni imediat, că ea cică dormea dusă...

Nu, nu părea s-o fi auzit, că se ducea la ele şi insista să amâne orgia...

Ele insistau să fie amabile şi drăguţe cu şefu' lor...

"Hai, Eleno - căzneşte-te şi adormi cumva!" Nici astea nu închiseseră uşa - iar el nu se obosea niciodată s-o închidă...

23,55

Nasol. Chiar începea să se îngrijoreze! Oare ea era de vină pentru "neperformanţa" lui Orlando? Că nici azi nu "performa"! Şi azi insista să le dea afară! Sigur, ceva mai frumos decât o uşuise atunci pe Valentina; dar le gonea. Ele voiau să ştie de ce; începuseră s-o ia prin eliminare, enumerau tot felul de motive... El era obosit - ea una îi simţea iritarea în glas...

Gata - rămăsese pe mâine. Deci peste 24 de ore o să audă un cor întreg... Le conducea la uşă... Închidea uşa... o încuia... Noapte bună...

Aoleu! Venea la ea!

Nici n-apucă să gândească chestia asta, că mâna lui se aşează pe umărul ei:

- Enna, dormi?

"Acu' fă-te că te trezeşti!" Mormăi ceva, iar el o scutură uşurel:

- Te rog, trezeşte-te!

Hm... Păi dacă venise el chitit s-o trezească, era limpede că se-ntâmplase ceva foarte serios! Aşa că dezlipi încetişor un ochi... Da. Era foarte îngrijorat.

- Enna, te rog, trezeşte-te!

OK, se trezise!

- Gata, m-am trezit!

- Enna, am uriaşă nevoie de ajutorul tău!

Ajutorul ei? Hm...

- Ajută-mă cu un sfat, te rog!

Aprobă - cu un sfat îl ajuta oricând!

- Igor a venit la mine, să mă întrebe de ce n-am băgat-o pe Michelle în spectacolul de azi.

- Şi de ce n-ai băgat-o?

- Pentru că nu pot să fac ca la magazin - să prezint o marfă pe care n-o scot la vânzare. La magazin, publicul nu este foarte... disperat să cumpere marfa. Nu mai e franzelă, e intermediară; nu-i nici intermediară, e de secară. Dar în meseria ei... Atunci când dau câte 300 de euro pe-un bilet, oamenii ştiu ce-or să vadă. Unii vin cu planul gata făcut. Cu ţinta gata reperată. Nu pot să le flutur pe sub nas marfa şi să le spun apoi că e ocupată, sau indispusă, sau...

"Marfa" - cuvântul ăsta o oripilase într-atât încât pur şi simplu îi tăiase respiraţia...

- Aşa cum am avertizat-o deja, n-am băgat-o în spectacol. Mi-am asumat riscul de a fi întrebat "unde-i tipa cu ochi verzi pentru care am plătit eu biletul". Am spus că e în alt oraş, "cu treburi". Au priceput şi au ales altceva. Dar ea nu încasează nimic pentru seara asta. Iar taică-su e oricum foc şi pară pe ea, pe chestia cu şeicul.

"Au ales altceva" - o înşiruire de cuvinte care ilustra o acţiune care-o oripila...

- Chestia e că ea e singura care poate rezolva problema. Şi trebuie să şi vrea s-o rezolve... dacă înţelegi ce vreau să spun.

Da, înţelesese, aşa că aprobă.

- Igor tocmai m-a rugat să o pregătesc eu pe Michelle pentru revelionul cu şeicul.

Pe bune? Venise să-l roage să-i reguleze fata? Mişto!

- Mie nu-mi surâde deloc ideea, dar mă tem că nu prea am ce face. Pe de-o parte, ştiind de câte ori a zis ea "nu", mă gândesc că chiar e cazul să mă asigur că nu face drumul până-n Dubai doar ca să ia reclamaţia şi să se-ntoarcă cu ea! Pe de altă parte, nu-mi permit să-l pierd pe Igor. Care este cel mai bun factotum pe care l-am avut în ultimii cinci ani - şi pe care îl voi avea vreodată. Şi care, ca o paranteză, ştie totul despre activitatea noastră...

Exact cum era mai rău...

- Şi mai e ceva. O să spui că sunt ciudat, sau crud, sau... Mi-e milă de fata asta. Ştiu că, dacă n-o să accept să mă ocup eu de ea, ta-su o s-o ducă la altul. Şi cine ştie pe ce bădăran îl convinge...

Daa, sigur, el era salvatorul fetei... Sau poate că chiar era salvatorul ei! Orlando putea fi

oricum - numai nu un bădăran în amor! Aşa că...

- Ai văzut şi tu - am fost cât de dizgraţios am putut să fiu. Am crezut că e dorinţa ei să se apropie de mine. Dar acum îmi dau seama că taică-su a tot îndrumat-o spre mine. Şi e cum nu se poate mai rău! Că acum sunt dizgraţios pentru ea, dar ta-su m-a rugat să

- Am înţeles. Te-am ascultat şi-am tras concluzia că eşti confuz. Tu vrei, sau nu vrei?

- ... În principiu, n-aş vrea. Ai văzut şi tu, cred, că nu duc lipsă de "acţiune"... Adică ai auzit - voiam să spun...

Aprobă - tema aia nu era una extrem de agreată de ea, cea care se întrebase de fiecare dată de ce dracu nu închiseseră uşa...

- Dar... Mi-e frică de Igor. Ăla e nebun, atunci când vrea el să fie nebun. Dacă eu îl refuz iar lui îi intră în cap că nu poate avea încredere în altul, ăla e în stare să se-mbete bine-bine şi s-o facă chiar el!

Ei, hai!

- N-ar fi primul care-ar face aşa ceva! În plus, ăla, dacă nu ţi-am spus încă, a fugit din Rusia pe motiv de crimă. Aşa că îl cred în stare de-un delict uite-aşa de mititel cât un viol-incest.

Pe bune?

- ... Serios. Când l-am angajat şi pe el, nu doar pe ea, mi-a spus că, dacă am vreodată nevoie de un *hitman*, el e soluţia ideală... I-am spus că eu n-am criminali în echipă. A lăsat-o moartă, cum se spune. Dar m-a privit concludent, în sensul că s-a înscris primul pe lista de angajare pentru postul ăla... când s-o înfiinţa el. Deci - am o problemă uriaşă...

Mda - avea o problemă uriaşă...

- Spune-mi tu ce să fac. Adică cum să fac.

Încercă să-şi... "plieze" vocabularul pe cel folosit de el:

- Să înţeleg că ea a mai avut clienţi?

- Da. Nu mulţi - doi sau trei.

- Şi ăia au mai căutat-o?

- Nu. În general, noi nu avem "clienţi stabili". Suntem aşa, "o experienţă şi-atât". Îţi dai seama că trişorii nu se pot abona la un anumit cazinou, sau la un anumit ofertant de jocuri de noroc ilegale...

Normal...

- Dar banii i-a adus!

- Da. Adică taică-su nu mi-a zis că e cazul să-i sun şi să le amintesc că au uitat să plătească.

Aha... În cazul ăsta... În cazul ăsta, zâmbi:

- Trimite-o mâine să vorbească cu mine. Că cu tine n-o să vorbească în veci despre chestiile astea.

- OK.

- Dar să-mi spui, în mare, ce-i cu fata asta. Ca să nu bat câmpii. Să mă exprim în cunoştinţă de cauză.

- Evident! Încă ceva...

Da? Orlando îşi căuta cuvintele, sau curajul de-a le rosti, sau...

- Mai e o posibilitate... Ceea ce fac eu mi-a adus o avere considerabilă... Iar noul meu tată adoptiv este "o minune la casa omului". Prin noul meu tată adoptiv i-am cunoscut eu pe Igor şi Michelle...

Aşa...

- ... E posibil... Michelle şi taică-su pot încerca să mă prindă. Înţelegi? Taică-su poate încerca să se prindă de mine, prin ea...

Aprobă şi zâmbi:

- OK. Mâine dimineaţă îmi spui cam tot ce trebuie să ştiu. Şi vorbesc eu cu ea.

Fu pupată pe frunte - iar el se îndepărtă, grăbit... Iar uşa dormitorului se închise, semn că putea să adoarmă şi ea...

"Şi ia uite, Eleno, ce frumos te-au implicat în problemele lor cele mai afurisite..." Orlando o pusese practic să se implice în convertirea Michellei la practicarea celei mai vechi meserii... Ce tâmpenie!

Ia să închidă ea ochii şi să se odihnească! Hai! Că mâine o să aibă o zi grea!

17 decembrie 2020. Joi.

10,20

Aştepta. Îi era aşa de scârbă de discuţia care va urma, că zău că nu ştia cum o să reuşească să nu vomite micul dejun...

Michelle se numea în realitate Olga. Până în urmă cu un an, aşa se numise. Se născuse în Rusia; nu reţinuse localitatea, nu era una "cu bumb pe hartă" aşa că nu era concludentă. Olga fusese încă de mică foarte mobilă şi foarte slabă. Ajunsese repede în atenţia antrenorilor de gimnastică - ăia din localitatea ei, desigur, nu ăia de la Moscova! O antrenaseră şi-o pregătiseră până împlinise 11 ani. Adică până murise mama ei. Atunci părea că se terminase totul - tot binele din viaţa acelei fete. Taică-su nu era vreun doctor docent; fusese electrician pe şantier. După moartea soţiei lui, devenise şi electronist de ocazie. Făcuse tot felul de dispozitive, pentru tot felul de clienţi. Făcuse inclusiv detonatoare. Inclusiv radioemiţătoare artizanale. Făcuse orice, pentru bani. Olga nu mai performase la şcoală; după ce dispăruse cea care insistase ca fata ei să ştie carte, Igor o îndrumase către sport şi limbi străine. Şi se dusese şi plătise, conştiincios, trecerea copilei din an şcolar în an şcolar. În hârtii, Olga terminase opt clase; în realitate, după clasa a patra, Olga făcuse multă gimnastică, multe ore de franceză şi engleză...

Înainte ca Olga să se înscrie în clasa a noua, Igor "păţise un accident". Nu se înţelesese la preţ cu unul dintre clienţii lui speciali. Fusese îndeajuns de beat ca să reacţioneze violent, aşa că îl ucisese cu o şurubelniţă. Peste 50 de lovituri consemnaseră legiştii în raport, mai toate în zona inimii şi-a gâtului. Igor fugise - cu Olga, desigur! Ajunseseră în Ucraina. De acolo, trecuseră în Republica Moldova. Şi-apoi în România. Acolo devenise fata Michelle. Acolo se întâmplaseră multe. Din cauza celor întâmplate acolo, Michelle nu se putea apropia de estul Europei. Adică ar fi fost foarte bine dacă n-ar fi ieşit vreodată de sub oblăduirea lui Orlando. Pe care îl proteja tatăl lui vitreg. Sub mantia lui trăiau mulţi urmăriţi şi căutaţi şi suspecţi aşteptaţi la audieri...

Igor nu avusese îndeajuns de mulţi bani ca să-şi procure şi el altă identitate. Aşa că, atunci când ajunseseră la Orlando, el o putuse angaja pe Michelle cu forme legale. Dar pe Igor, nu. Igor era un fel de SRL din Italia, cu care avea Orlando contract. Dacă Orlando ar fi vrut... se gândea ea, care ştia "cu cine are de-a face" şi ce poate obţine Orlando atunci când vrea el...

După părerea ei, Igor ăsta ştia foarte bine de ce-i spune puştiului cu ochi negri şi şmecherie-n sânge "boss". Orlando îl ţinea pe Igor în pumn. Dacă Orlando strângea degetele, Igor se sufoca... Dacă Igor strângea degetele, Michelle se sufoca - şi-atunci puţea în teatrul lui boss, aşa că boss trebuia să aibă mare grijă de Michelle...

Reciprocitatea asta, egalitatea dintre cele două personaje negative o scotea din minţi. Între ei, minge de ping-pong, biata fată nu ştia în ce direcţie să apuce...

Orlando o chemase pe Michelle la el. Adică în rulota lui. Acum era ocupat - fierbea nişte cafea. Îi simţea nervozitatea şi se simţea şi ea nervoasă...

Rolul ei era să tacă. Să asculte discuţia lor, să-i urmărească şi să-şi facă o părere. Şi apoi să facă cumva să-i ajute pe amândoi. I se părea atât de grea partea asta cu ajutorul... în care nu credea sub nici o formă, pe care în realitate ura să îl dea...

Cioc-cioc! Venise. Se ducea el să-i deschidă?... Se părea că nu! Se ridică deci şi porni spre uşă. Cu paşi mici, atentă la reacţia lui Orlando... N-o oprea. Adică n-o bombănea. Bun! Deschise larg uşa rulotei.

Ochii verzi o priviră lung, cu bucuria ciutei care se uită fix spre ţeava puştii:

- Bună dimineaţa. Orlando este?

- Bună dimineaţa. Da. Poftim.

Era... mititică. Şi "sărăcuţă" - adică total nepregătită. Purta un trening ponosit şi mirosea a haine îndesate-n cutii cât mai bine, ca să-ncapă toate. Era nepieptănată şi nefardată. "Ruşinică" - aşa-i venea să-i şoptească la ureche...

Michelle intră până în mijlocul rulotei şi se opri. Ea o ocoli şi se reaşeză pe scaunul ei. Nu primise alte "instrucţiuni regizorale", aşa că... Tânăra miorlăi şters:

- Bună...

- Bună. Bei şi tu o cafea?

"Vrei, fato, nişte ghilotină cu gloanţe?" Tonul lui fusese concludent, iar ea se conformă instantaneu:

- Nu, mulţumesc.

"Alelei, Orlando dragă - straşnică treabă ai făcut! Dacă ai încercat s-o depărtezi la maximum, ţi-a reuşit din prima!" O să i-o zică pe-asta! Imediat cum fata asta ieşea pe uşă-afară, o să i-o zică! Paşii se apropiară, iar ceaşca se opri în faţa ei:

- A venit Igor aseară la mine. M-a întrebat de ce nu te-am băgat în spectacol. Şi m-a mai întrebat ceva - m-a întrebat ce să facă el ca să remedieze problema.

Orlando se trânti pe scaunul lui şi-şi aprinse o ţigară. Puştoaica nu scotea un sunet - părea că nici nu respiră! Ea una se abţinea s-o privească direct; îşi privea telefonul, iar cu coada ochiului îi vedea înlemnirea...

- M-a întrebat ce-ai. Asta te-ntreb şi eu acum - ce-ai?

Tăcere...

- Nici în spectacol nu mai dai randament. De parcă îţi faci numerele în scârbă.

- Nu e adevărat.

- Ce? Că nu mai dai randament? Ba da. Ţi-am schimbat sfera şi tot nemulţumită de ea ai fost. Dacă tu crezi că eu am timp de chestii de-astea, te-nşeli.

- Nu e vorba despre

- E vorba despre tine. Şi despre Igor. A venit ieri la mine să-mi spună că trebuie să onorezi invitaţia şeicului. Şi că mă roagă frumos să te pregătesc eu pentru asta.

Maicăă! I-o zisese-n faţă! De parcă discutau despre vreo săritură mai aparte! Dădu să ridice privirea spre el, dar suspinele fetei o opriră la timp:

- Nu! Nu se poate!

- Ce nu se poate?

- Nu se poate să mă duc acolo! Nu-nu!

- Igor vrea să te duci.

- Dar eu nu vreau!

- Asta e problema voastră. Momentan! Că, dacă mai refuzi multe invitaţii de-astea, va deveni problema mea. Şi eu o rezolv repede - desfiinţez una dintre sfere şi angajez alt om bun la toate.

Hei! Nu era OK aşa! Nu-i vorbea cum trebuie!

- Te rog, nu face asta!

- Atunci rezolvă-ţi problemele. Şi pe-alea personale, şi pe-alea familiale. Repet - a venit la mine să mă roage să te pregătesc pentru revelionul în Dubai. Iar eu observ că tu nu vrei să faci

revelionul în Dubai.

- Nu! Nu vreau! Eu fug dacă mă trimite acolo, să ştii!

Orlando începu să râdă:

- Te găseşte în 24 de ore - şi-ţi ia gâtu' fără regrete. Tu nu-l ştii pe taică-tu, cât de... persuasiv ştie să fie atunci când vrea el?

Michelle nu mai spunea nimic - dar bocea de mama focului...

- Eu nu ştiu ce probleme ai. Nu ştiu de ce nu vrei să te duci la ăla. Că e un om perfect normal! Adică să nu crezi că are trei şi le-nvârte ca pe tentacule, aşa!

La dracu! Scăpă un chicotit, iar Michelle scăpă o nouă serie de suspine! Ce tâmpenie!

- Tu ai ceva. E limpede. Mă uit la tine şi înţeleg că tu ai ceva! Ori sus, ori jos - tu ştii unde, pe mine nu mă priveşte chestia asta! Rezolvă acest "ceva"! Fă ce-oi face, discută cu cine-oi discuta, dar rezolvă "ceva"-ul ăsta. Că începi să-mi faci mie probleme. Şi, dacă-mi faci mie probleme, eu mi le rezolv uşor şi repede - îndepărtez sursa problemelor! Nimeni nu e de neînlocuit. Cu atât mai mult, tu sau taică-tu! Vă înlocuiesc repede - că doritori şi doritoare sunt, să ştii!

Oof, ce tâmpenie! Păi el voia s-o convingă să "da", sau să-i dea preavizul?

- Ai înţeles?

Tânăra aproba... Orlando insista s-o audă vorbind...

- ... Am înţeles.

- Bun. După ce rezolvi "ceva"-ul, să mă anunţi dacă pleci în Dubai sau nu. Ca să ştiu şi eu ce am de făcut.

Adică dacă are de făcut sau nu. Toată discuţia asta fusese un chix neproductiv. Clar!

- Următorul spectacol e mâine. Să-mi spui dacă intri în el sau nu. Şi să nu uiţi să te mai antrenezi şi tu, când şi când! OK?

Iar dădea din cap - iar el iar insista s-o audă!

- OK.

Orlando îi făcu cu mâna. Iar ea se răsuci pe-un călcâi şi ţâşni spre uşă... Mm - trântise uşa, aşa de tare o împinsese când alergase spre... spre cât mai departe de şeful ei cel rău! Se răsuci spre el:

- Am înţeles - tu nu vrei "neam"!

- Eu aş vrea foarte mult să-şi rezolve singură problema. Să nu mă implice pe mine în chestia asta. Ştii, ţi-am spus...

Da, îi spusese că el era plin de bani iar ea putea fi pusă pe căpătuială rapidă! De parcă nu puteau face un contract prenupţial!

"... Păi, băi, Eleno - cum să facă contract prenupţial, dacă banii lui sunt negri? Şi-apoi, dacă se chiteşte să-l omoare - prin accident de muncă sau auto -, la ce-i mai foloseşte lui contractul?" Orlando nu era fraier deloc! Abia acum îi venise în minte concluzia că ieşirile lui intempestive la restaurant erau, printre altele, o modalitate sigură de-a mânca "sănătos"...

Eh! Prostii! Visa filme americane! Ia să-şi vadă ea de-ale ei! Că el se descurca foarte bine cu ale lui! Orlando sparse brusc tăcerea:

- Mergem afară, să vedem antrenamentele?

Aprobă. Şi-aşa n-avea nimic altceva de făcut! Nu putea scrie atunci când erau ei aici - se agitau şi făceau zgomot şi îi zăpăceau concentrarea. Iar telefonul lui nu suna non-stop, ci doar o dată la fiecare cinci minute... Orlando ieşi, grăbit ca la competiţiile internaţionale:

- Pregătesc imediat totul!

OK - nu era nici o grabă, după părerea ei... Deşi el s-ar putea s-o contrazică, mai ales dacă intenţionase să se antreneze o dată cu ei...

Îşi luă telefoanele... N-o sunase nimeni. Nici măcar Alina, sau... Era joi. Alina era la serviciu acum. Adrian era şi el la muncă, la secţie - sau pe teren, în funcţie de muşteriul de care se ocupa acum. Georgeta se pregătea de şcoală, George era la grădi, Maria... Oare unde era Emil azi, acum, la 9,35 ora României?

"Eleno..."

Chiar nu voia să-l lase să câştige "puncte nemuncite"! Că asta ar fi fost - puncte nemuncite! Dacă el stătea acasă şi dormea dus, iar ea se gândea la el şi presupunea că el se gândeşte la ea şi face eforturi şi se-apuca să-i dea puncte... Hm!

Orlando năvăli în rulotă şi luă cafelele. OK, hai la antrenamente! Îl urmă. Şi ocoli rulota. Ia uite...

Parcarea... Erau singuri în parcare. Adică parcarea aia, campingul era "doar al lor". Mutaseră maşinile - făcuseră cu ele un dreptunghi. Unul spaţios, generos... Un fel de blocaj pentru privirile indiscrete. Igor... sau "armata de Igori" scosese echipamentul. Întinsese saltelele şi trambulinele, obstacolele-piloni, sferele... Când dracu întinsese ăla toată nebunia asta? Că aseară avuseseră spectacol - nu?... O fi întins-o azi-noapte! Deşi, cel puţin teoretic, azi-noapte o demontase! Nu? Şi-atunci...

"Eleno, chiar te apasă atât de tare problemele lor organizatorice?" Nu, evident! Fu poftită să se aşeze în şezlong. Se conformă şi îşi aprinse o ţigară - că aşa spectacol n-o să mai vadă ea prea curând!

Contorsionistele îşi instalaseră aparatele chiar în dreapta rulotei lui Orlando. Gândul ăsta o făcea să zâmbească - dar se abţinea, spunându-şi că prea vedea "scântei" în toate cele... Angela lucra cu Valentina iar Nora lucra cu Patricia. Stephanie se antrena singură. Asta poate şi pentru că Michelle nu venise încă, sau... În orice caz, n-avea probleme de antrenament. Se poziţionase într-un fel de... toc de uşă. O arcadă. Văzuse cadrul ăsta în spectacolul de ziua ei. Exerciţiul era superb - tânăra stătea în mâini şi "mergea" pe cadru. Făcând, bineînţeles, o mulţime de mişcări graţioase incredibile şi nişte arcuiri care ei îi induceau un straniu sentiment de amorţeală dureroasă. După cum se curba fata asta, după mişcările lente şi pline de graţie ale corpului ei, trăgea concluzia că stupidul de şeic nu mersese la spectacolul potrivit pentru el... Şi-avea Stephanie nişte picioare lungi şi-o siluetă superbă şi emana o atmosferă de poveste... Şi aşa turuia Mario la ea, apropo de postură proastă şi execuţie defectuoasă şi poziţia degetelor piciorului drept, că mai că-i lăsa impresia că e o scândură diletantă...

- Poate face aşa între una şi trei ore. Cu pauze, bineînţeles...

Pe bune?... Se părea că da! Angela şi Valentina exersau "în sincron". Avea senzaţia că ele aveau un număr clasic de contorsionism "pe perechi"; îl ştiau bine şi se sincronizau perfect. Acum, de exemplu, stăteau cu umerii şi bărbia pe pătură şi se uitau la propriile picioare, aduse pe deasupra capului, cu care mimau mersul balerinelor pe poante - când spre dreapta, când spre stânga. Şi-acum "porneau în alergare" - picioarele le alergau de jur împrejurul lor, iar ea era conştientă că o să se ardă la degete cu ţigara care se fuma singură dar nu putea să-şi ia ochii de la ele... Păreau două păpuşi din cârpă. N-aveau oase-n ele. Păreau... siliconice! Într-un fel, da - păreau din silicon...

Gata. Nu mai putea să se uite. I se făcea rău. Se ridicaseră în picioare; se lăsaseră pe spate, răsucite înspre dreapta, şi puseseră palmele în dreapta picioarelor. Şi se lăsaseră şi mai jos, în cotul drept. Maţele din ele se răsuciseră la 360 de grade. Gata. Îi venea să vomite. Mai bine se uita la altceva.

Gimnaştii şi parkour-iştii se amestecaseră. Se antrenau "la grămadă". Unii săreau peste ceilalţi. Unii săreau, pe picioarele lor, peste cei care glisau pe skateboard-uri. Unii se roteau, ameţitor, pe bare fixe - mai repede sau mai încet, cu piruete sau fără, într-o mână sau în două... Îşi făcuseră un fel de "pistă de gimnastică" compusă din nişte capre - ea aşa le ştia din liceu, capre - şi săreau pe ele făcând cele mai trăznite combinaţii posibile... Cele mai complicate combinaţii posibile...

Căţărătorii nu-şi puteau monta pereţii pe-aici prin parcare - aşa că ei făceau exerciţii de forţă. Gantere, haltere... Ei înşişi folosiţi ca greutate pentru colegi...

Hihi! Unul dintre gimnaşti, Romeo, se juca pe bară! Se ridica pe ea, prin forţa mâinilor, mimând cu picioarele urcatul unei scări. Colegii, colegele râdeau; şi el râdea, deşi zău că efortul pe care-l făcea era considerabil...

Uau! Charlie se urcase cu palmele pe cefele lui Robert şi Louis - care se lungiseră pe jos.

Ridica acum picioarele în poziţia şezut... Robert şi Louis făceau o flotare completă, perfectă, ridicându-l astfel şi pe el... după care Charlie trăgea picioarele printre ei, spre în spate, şi-şi întindea corpul perfect orizontal! Şi Robert şi Louis ridicaseră picioarele! Stăteau toţi trei doar în forţa mâinilor, paraleli la orizontală! Uau! Erau cu faţa la ea; ea îi vedea ireal de drepţi, deşi era evident că, văzută din lateral, poziţia era alta...

Philippe şi Cezar, parkour-işti, îşi începuseră antrenamentul pe trambulina mare. Mm, ce de "ghiduşii" făceau în aer! Nu putea ea să numere câte rotaţii făceau şi de câte feluri şi-n ce direcţie! Uau!

- Fii atentă acolo!

Unde? Unde? Orlando arăta spre stânga. Unde Olivier se aşeza pe scaunul special... Agnes, tânăra parkour-istă mititică şi slabă ţâr care părea că zboară, nu sare de pe un obiect pe altul, se urca pe picioarele lui, sus-sus... Heei! Olivier o împinsese-n sus - şi-i dăduse şi-o mişcare de rotaţie! Agnes se rotea prin aer, ateriza pe picioarele lui Olivier, care-o împingea din nou...

- Poţi spune că foca Olivier se joacă cu mingea Agnes!

Oo, nu! Bufni în râs - era teribil! De fapt, Olivier se juca cu Agnes aşa cum, în tinereţea ei, văzuse la circ că acrobaţii se joacă cu tuburile acelea mari, variat colorate. Stop! Agnes aterizase în picioare, pe tălpile lui Olivier. Aterizase perfect, drept, fără nici o urmă de efort... Cum putea?... Hait - că o lansa iar în rotaţiile alea rapide! Şi iar stop! De data asta, tânăra era tot în picioare, dar pe o singură talpă de-a lui Olivier... Ea, spectatoarea lor, ameţise...

"Eleno, hai înapoi la parkour-işti!"

Ei erau o privelişte minunată. De la ei n-o apuca nici ameţeala, nici starea de vomă. Salturile lor păreau... oarecum normale. Sigur, nu şi astea - în care doi tineri, unul cu bicicletă şi unul fără, se întâlneau şi treceau unul pe deasupra celuilalt, făcând bineînţeles tot felul de lucruri minunate prin aer şi la sol... Puţin retraşi faţă de "pista de alergare", patru parkour-işti al căror nume nu-l reţinuse făceau exerciţii "pe loc". Mergeau şi săreau. Făceau sărituri şi nu numai. Uneori, exerciţiile lor păreau asemănătoare cu dansul ăla brazilian al cărui nume nu şi-l amintea acum - capoeira parcă...

- Acum să vezi!

Ce să vadă?... Aa, venise şi Michelle! Iar Celeste, de departe cea mai solidă şi puternică gimnastă, venise s-o ajute. Michelle o folosea pe post de "bază". Adică o săltase într-o mână, aşa... Iar ceea ce făceau ele era un greu, complicat exerciţiu de echilibristică. I se părea incredibil - dar vedea cu ochii ei cum Michelle se mută de pe mână pe picior, iar Celeste se apleacă... Michelle stătea în mâini pe piciorul lui Celeste. Iar simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Fata aia stătea cu stomacul invers iar ea se uita la ele şi i se făcea rău...

- Chestia asta numai Michelle o poate face. Să nu-i spui, că şi-o ia în cap...

Aha! Ce? Ce chestie? Păi... Păi se ţinea în mâini pe palmele "bazei". Şi se îndoia şi-şi aducea picioarele peste cap... şi mai jos... şi mai jos... Chiar aşa de jos? Adică era posibil aşa ceva?

- Şi uite şi numărul care te-a lăsat pe tine cu gura căscată.

Ce număr? Adică... la care dintre ele se referea?... Aa, la numărul ăla... Într-adevăr, era un număr de excepţie. Gustav, echilibrist prin definiţie, purta o pereche de jeans şi-atât. Şi stătea într-un cerc metalic. Şi se rotea în el şi cu el. Timp în care făcea şi mişcări de balet. Or, un atlet cu musculatură evidentă care făcea balet graţios într-un cerc, utilizând mai ales poziţia preferată a omului lui Michelangelo şi privirea aia afectată de bărbat iubitor de frumos, era, indubitabil, visul suprem al oricărei dudui măritate trecută de 40! Aşa că zâmbi şi pipăi după ţigări:

- Ai ceva tărie la rece?

Orlando râdea în hohote deja...

- Nu rânji fasolea la mine!

- Nu-nu! Uite - rânjesc la el! Asta îl bucură mult...

Normal că îl bucura , şefu' îşi rânjea mulţumirea spre repetiţia lui... Lângă Gustav venea acum şi Brigitte - care avea ceea ce Orlando numea *german rings*. Adică două cercuri unite între

ele. Asta era oarecum clasică... Dar ceea ce făcea tânăra în cercurile alea era ireal. În momentele în care cercurile se roteau, iar ea cobora spre pământ, îi venea să-i strige "sări de-acolo"! Avea senzaţia că o să-şi prindă mâinile între cercuri şi asfalt! Evident, nu şi le prindea. Şi era minunat - era un dans-balet incredibil şi-i lăsa senzaţia că Brigitte fusese balerină... Poftim! Îşi băgase picioarele în suporţi, rotise cercurile şi-acum stătea cu capul în jos. Şi făcea abdomene. Se ridica spre fiecare picior, rând pe rând. Repede. Foarte repede. Era incredibilă...

- Iar ceea ce fac ei, contrar opiniei tale, nu e gimnastică - ci yoga.

Ce anume? Aa... Olivia, Carla, Karl şi Edi stăteau în mâini. Şi făceau, după părerea ei, echilibristică. Că nu picau pe-acolo. Dădeau şi din trei membre deodată, dar nu cădeau. Deci, putea să zică Orlando ce voia el să zică - ei făceau echilibristică... Şi ceva gimnastică, fiindcă se apucau cu mâinile de picioare în nişte poziţii în care ea n-ar fi putut decât să geamă şi să rămână blocată, cu multi-cârcel...

- În caz că te întrebai ce-o să mai vedem azi... Un minunat număr de sărituri prin coarde - ştii tu, coarde care se învârtesc în simultan... Milioane de sărituri mari şi mici şi complicate toate... Milioane de exerciţii statice, care mai de care mai greu...

Arătă spre pista de parkour:

- Ei rămân adevărata mea iubire, cum se spune.

- Ciudat; credeam că eu sunt adevărata ta iubire...

Întoarse încet capul spre el... El o privea lung, drept... Zâmbi... şi-i răspunse pe măsură:

- După ce mi-ai luat toate chip-urile, tu crezi că...

Râdea şmecherul şi-o cam apostrofa cu degetul... Şi se uitau amândoi la parkour, semn că "o lăsau baltă"...

- ... N-au vrut să monteze adevăratele decoruri şi să facă adevărata repetiţie. Au spus că nu-i OK să le vezi tu.

Poftim? Ridică mirată sprâncenele... Orlando zâmbea, privind-o lung pe Michelle:

- Le-am spus că ştii. Au spus că, atâta timp cât nu poţi spune "am văzut cu ochii mei", ei preferă să-ţi păstreze eventuala declaraţie la nivel de "am auzit că". Şi-apoi am auzit o replică de genul "şi-aşa următorul spectacol e cu pene şi fiţe"... Aşa că i-am lăsat să facă cum vor ei. Cum ştiu ei. Istoria a demonstrat că, pentru un anumit tip de şef, e de-ajuns ca el să spună "trebuie să ajungem la 9" şi să-şi lase angajaţii să atingă ţelul impus. Exact cum am făcut cu ea.

Cu ea... Cu Michelle?

- I-am impus un ţel: să-şi rezolve problema. O va face... într-un fel sau altul. În ultimă instanţă, o să apeleze la mine...

Se răsuci spre el şi-l privi lung, concludent:

- Pot să te întreb cum de nu te antrenezi o dată cu ei?

Primi un zâmbet larg... Reveni pe şezlongul ei:

- Deci nu pot...

- Ai putea; dar eu n-aş putea să-ţi răspund.

- Există oare "nu pot"? În meseria voastră?

Orlando aproba încet... Prea bine! Dacă nu voia să-i arate, să nu-i arate! Şi uite-aşa îşi savurau ei cafelele şi ţigările şi se delectau cu cel mai frumos spectacol care putea exista...

17,40

Ding! Ding! Oare cine era? Nu de alta, dar tocmai i se adunaseră şi ei gândurile - şi...

Ei, poftim! Adrian era! Super! Trebuia să-i răspundă, nu? Hm...

Dacă şi mâine o va suna, o să-i spună că nu era cazul să se transforme în "raportorul zilnic". Emil n-avea nevoie de aşa ceva. Şi s-ar fi făcut foc şi pară dacă ar fi aflat că prietenul lui făcea de-astea - că sifona tot la nevastă-sa! Păi el îi...

Iar "nevastă-sa"? Hm...

Acceptă apelul şi constată că Adrian era la... birou!

- Bună.

- Bună.

- Te-am deranjat? Aveai treabă?

- Nu; scriam pentru revistă. Dar asta e o stare permanentă, aşa că...

- Am înţeles. Te-am sunat să-ţi spun că a trecut Emil pe-aici... Şi-am discutat despre plimbarea lui de azi. Cred că am uitat să-ţi spun că a promis că vine zilnic şi-mi spune ce află şi ce concluzii trage, ca să mă asigur eu că nu se mai înşeală...

Cu alte cuvinte "bărbată-tu a tras deja concluzia că s-a înşelat şi n-a avut dreptate". Frumoasă autocritică, ce mai!

- Azi a fost la AFI Palace. A trecut prin şase magazine. Din toate şase a obţinut cam aceleaşi declaraţii, cam aceleaşi tipuri de fişe, cam aceleaşi sume...

- Contractele de publicitate sunt STAS.

- Ştiu. Şi ştie şi el. Adică a aflat acum.

Ete, na! Că nu ştiuse până acum! Hai!

- M-a întrebat dacă mai are vreun rost să-şi continue "circuitul" şi mâine. Şi i-am spus că da. Că, pentru liniştea lui interioară, trebuie să investigheze fiecare aspect asupra căruia are dubii. Aşa că mâine se duce la cosmetică, coafor şi restul înfrumuseţării. Cred că n-o să găsească tocmai acolo vreun balaur, nu?

Îi zâmbi cu amabilitate - iar bărbatul de pe ecran se înroşi îngrozitor:

- Am înţeles. Deci voiam să ştii că azi a fost în AFI. Şi şi-a confirmat toate spusele tale.

Zău? O sunase ca s-o anunţe că spusese adevărul? Minunat!

- Tu îi suni azi pe copii?

- Mi-am stabilit obiectivul de a-i suna zilnic.

- Foarte bine. Mi-a spus că i-ai sunat ieri, iar ei au fost super-încântaţi...

Aşa, şi? Discuţia cu Adrian o irita rău, deşi realiza că omul ăsta era bine intenţionat...

- ... Elena, eu ştiu că sunt prietenul lui. Adică "nu mă crezi din oficiu", cum se spune.

- Ba te cred.

- Ba nu mă crezi.

- Ba te cred. Pentru că eşti un om integru. Şi nu m-ai minţi - nu şi dacă ai şti că minciuna ta îmi poate face rău, la un moment dat.

Şah? Mat chiar! Adrian uitase ce voia să spună. Se uita la ea şi nu mai ştia... Îi aminti ea:

- Deci te cred.

- Chiar şi dacă nu mă crezi - eu îţi spun adevărul. Pentru că vreau să mă simt eu liniştit, sufleteşte vorbind. Emil s-a întors schimbat de la Paris. Iar după ce-a vorbit cu şefii tăi, a fost şi mai schimbat. Azi mi s-a părut... Cum să spun eu...

- Toată lumea lui, aia virtuală pe care şi-a construit-o în minte pe baza propriilor supoziţii şi bănuieli, s-a răsucit de-andăratelea. Şi-a văzut realitatea. Şi i s-a cam făcut jenă...

- I s-a făcut ruşine. Îi e ruşine de tine. Şi pentru ceea ce-a făcut, şi pentru ceea ce-a spus... Chiar şi pentru ceea ce a gândit. Ceea ce face Emil zilele astea este un veritabil duş rece pentru el.

- Ştiu. Şi apreciez pozitiv faptul că îl face. Adică nu se fofilează, spunându-şi că "bine, fie, are ea dreptate-n toate"...

- Nu-mi rămâne decât să te rog din nou să iei o decizie doar după ce priveşti ambele lui părţi - şi pe cea negativă, dar şi pe cea pozitivă.

- În privinţa asta, poţi să stai liniştit.

- Şi, bineînţeles, să te rog să-mi răspunzi şi mâine...

- Doar dacă promiţi că mâine îmi povesteşti ce-aţi mai făcut voi.

- Aa, bineînţeles! După ce-ţi povestesc ce-a mai făcut Emil, îţi povestesc şi despre noi!

Îl admonestă cu degetul, râzând... El îi făcea cu mâna... Îl imită şi apăsă butonul roşu. Iar Orlando zâmbi:

- Nu ştiu cum să fac.

- ... Poftim?

- Nu ştiu cum să fac cu tine.

De ce?

- De ce?

- Pentru că exact acelaşi lucru voiam să-ţi spun şi eu. Şi nu pot să-i dau dreptate acelui miliţian, nu? Trebuie să găsesc o formulă nouă, care...

Era un şmecher uriaş şi ea nici nu mai stătea să-l asculte - ieşea să le caute pe fete...

18,20

O fi fost doar şapte şi-un pic la ei, dar nu mai avea răbdare! În plus, o cam mânca faţa. Deci, Georgeta, call...

O fardaseră fetele şi-o şi coafaseră, să pară că se duce la o prezentare de modă sau un eveniment monden. Tocmai ca să fie plauzibilă pentru copii povestea cu caravana modei. Era îmbrăcată frumos, purta o eşarfă multicoloră, rulota era luminată feeric... Orlando era şi el cochet - la o adică, să apară şi el în cadru şi să le spună copiilor că se va purta mult alb anul viitor. Arătau amândoi "ca de prezentare de modă". Ea se părea că se dezobişnuise de farduri, că simţea o uşoară mâncărime...

Georgeta îi apăru pe ecran. Mm, fetiţa ei era toată numai un zâmbet!

- Bună, Elenaa!

- Bună, scumpa mea!

- Bunăă, mamii!

- Bună, scumpule!

Imaginea se mişca rău, că George trăgea de mâna soră-sii ca să se vadă şi el... "Soră-sii"? Păi doar ce auzise "Elena" ieşind din telefon! Hm... Se grăbi să depăşească momentul - şi să-l oprească pe George din agitaţia specifică vârstei lui:

- Ce faceţi voi - vă pregătiţi de cină?

- Daa, tanti Nora ne-a promis o super-surpriză!

I-auzi! Te pomeneşti că le făcea prăjitură!

- Mami, tu când vii acasă?

Mm...

- Când termin aici, scumpule.

Se auzi o mormăială masculină, iar George schimbă imediat subiectul:

- Mami, da' ce frumoasă te-ai făcut!

Bufni în râs - şi reacţionă, urmărind cu privirea cămaşa care trecea prin spatele copiilor:

- Vaai, mulţumesc! Eşti foarte drăguţ, să mă complimentezi aşa!

- Da' te duci la o prezentare de modă?

- Da, azi am un show mare. Cred că se lasă şi cu interviuri! De-aia m-am aranjat aşa - or să mă vadă de-aproape, ştii?

- Daa! Îţi stă bine! Eşti foarte frumoasă cu hainele astea!!

Nu vedea din ea decât o bucată de eşarfă şi-un sfert de moţ, dar concluziona că îi stau bine hainele. Bun aşa!

- Mulţumesc, scumpule.

Poc! Se auzise un pocnet slab, ca de uşă închisă corect de mâna unui bărbat care respectă dreptul celorlalţi la a purta o conversaţie telefonică... Mm, cât de rău trebuia să-l macine pe Emil gândul că ea suna şi nu-l căuta şi pe el, iar el îşi impusese să n-o mai caute pe ea dacă nu se întâmpla ceva dramatic...

- Elena, hai să-ţi spun ce s-a întâmplat azi!
- Spune, scumpa mea.
- Tati a venit iar la mine la şcoală!

Aoleu! Păi era George de faţă! Ce făcea?

- Şi e super-bine, să ştii!
- Aha...

George se grăbi să confirme:

- Daa, e super-bine! Şi eu am primit azi bomboane de la tati!

Aha! Zâmbi... Că o speriaseră cumplit şi se şi văzuse pusă în situaţia de a-i explica piciului de patru anişori cum stătea treaba cu pumnul şi fractura şi cocotele şi curvăria şi...

- Mami, da' tu ai vorbit cu doamna educatoare?

Aoleuu, ce uitase! Oftă scurt:

- Azi vorbesc. Imediat cum termin cu voi, o sun pe ea.
- Bine, mami! Sun-o! Paa!

Şi... gata. Băieţelul ei "eliberase linia", cum se spune, pentru ca ea s-o poată suna pe educatoare... Doamne, ce copil! Orlando zâmbi:

- Mi-am permis să arunc şi eu o privire pe ecran. Ai un băieţel tare reuşit.
- Mulţumesc.
- Şi nici fetiţa nu-i de aruncat, să ştii!
- Ştiu.

Orlando nu continua cu aprecierile... Nici cu cele pozitive, nici cu cele negative, semn că momentan nu vor discuta despre problemele ei... Ding!

"Puştiul e super-încântat că ne-ai sunat de la prezentarea de modă!"

Georgeta îi spunea, probabil, de ce n-o sună ea - sau de ce o roagă, într-un fel, să nu sune din nou...

"Turuie prin casă despre castelul în care eşti.
Spune despre candelabre de aur, despre...
Ar trebui să-l auzi - e criminal!
Nu cred că mai putem vorbi azi, e foarte agitat.
Rămâne pe mâine.
Pa, Elena!"

Elena - nu mama... din nou...

Păi, se părea că n-o mai sunau azi. Putea să se demachieze, să se schimbe... Şi să o aştepte pe Michelle. Repetiţia de azi mersese ca unsă; deci, era foarte posibil ca tânăra să fi vorbit cu Igor după antrenament. Şi, peste vreo două ore, se putea pomeni cu ea la uşa rulotei. Ori ca să vorbească cu ea, ori ca să "discute" cu Orlando despre problema ei...

Aşa o indispunea chestia asta...

Reveni cu gândul la familia ei. Şi trase două concluzii. Prima, că Emil chiar voia să afle adevărul adevărat - şi, la urma urmei, să-l accepte, indiferent dacă-i convenea sau nu! A doua, că încerca să-i convingă pe copii să respecte depărtarea impusă de mama lor. Că ea impusese depărtarea asta - nu? Nu era vorba de George - lui îi spusese povestea cu specialistul în fracturi. Iar azi, atunci când George o întrebase când vine acasă, Emil îi amintise probabil că discutaseră deja despre asta... Oof!

Îi era dor de ei. De copii. De el, nu - dar de copii îi era tare dor! Şi parcă şi de casă îi era dor... Nu chiar atât de dor, dat fiind că peste tot unde pusese ea un lucru de-al ei venise şi el şi pusese un lucru de-al lui... Deodorantul ei era lângă deodorantul lui, periuţa de dinţi... Adidaşii lui erau aşezaţi printre pantofii ei... Hainele de vară erau puse în şifonierul-rezervă la un loc - ale lui şi ale ei... Prosoapele erau la un loc... La dracu!

Îşi şterse lacrima rebelă şi oftă greu - hai s-o sune pe educatoare! Ce s-o fi întâmplat oare?

18 decembrie 2020. Vineri.

10,20

Orlando şi trupa erau la spectacol. Azi "lucrau de dimineaţă". Ciudat program aveau oamenii ăştia! Dar, sigur - nu era după ei, ci după clienţii ăia speciali...

Se căznea să traducă un articol şi nu-i stătea mintea la el...

Nu. Nu va funcţiona aşa. Luă mobilul şi selectă numele Georgetei.

"Bună, scumpa mea."

Aştepta... Avea telefonul închis. OK!

"Am vorbit ieri cu educatoarea. E vorba despre o excursie.
Grădiniţa organizează o plimbare de-o zi până la Braşov, în ianuarie.
George vrea să meargă, dar e ferm convins că nu vom fi de acord,
şi a rugat-o pe ea să ne spună despre excursie şi să insiste până ne convinge.
Dacă Emil vrea să-l înscrie şi pe George,
trebuie să-i ducă banii - 150 de lei - până la sfârşitul anului.
Dacă nu vrea să-l înscrie, mă tem că va trebui să se lupte cu piciul,
să-i explice de ce nu...
Să fiţi cuminţi! Te sărut!"

Şi cam atât. N-avusese curaj să-i scrie "te sărută mama"...

Toată noaptea se perpelise, gândindu-se cum să-i facă aluzia aia - cum să-i spună că, dacă vrea, poate s-o strige "mama". Ora patru dimineaţa o găsise compunând o frază destul de alambicată: "Atunci când simţi tu că e momentul, eu sunt pregătită să răspund la apelativul «mama»". Nu i se păruse OK; aşa că găsise varianta cu "Te sărută mama". Îşi spusese că e bună, că o poate motiva cu "dacă George îmi spune mama, m-am obişnuit aşa - şi, într-un fel, mă simt un pic şi mama ta". Măcar deschidea discuţia despre asta! Măcar îi trimitea un semn... Un semnal...

Cum să-i spună ea fetiţei ei că îşi dorea mult s-o audă spunându-i "mama"? Grea întrebare. Foarte grea... Oare unde erau calmantele alea? Că o pufnea plânsul! Şi nu voia s-o găsească Orlando cu ochii roşii şi s-o bage-n şedinţă...

15,30

Atmosfera devenea incendiară. Restaurantul era, din nou, plin-ochi. Sosiseră toţi odată, comandaseră toţi odată şi acum aşteptau. Probabil că bucătarii "erau în flăcări", încercând să facă 40 de meniuri deodată... Şi iată că băieţii se plictisiseră - şi luau măsuri! Mario, Romeo, Hans, Edi şi Gustav se ridicaseră. Se urcau în picioare pe scaune... şi se-apucau de jonglerie. Cu mere. Aveau mere pe mese - fructe adică. Iar ei le aruncau de la unul la celălalt, într-o frenezie teribilă! Unele zburau pe sus, cu boltă, altele treceau aproape razant pe deasupra capetelor lor... Dar nici unul nu cădea. Nici unul nu-şi rata viteza şi traiectoria. Restaurantul devenise locul unei nebunii necontrolate...

Dindindinding! Aoleu! O suna cineva!

Orlando o prinse de braţ:

- Nu-n picioare!

Corect! Risca să încaseze un măr în cap! Şi doar ce-i trecuseră vânătăile de pe faţă - nu-i trebuiau altele, proaspete! Deci, se tupilă spre uşă, scotocind în buzunar...

Minunat! Adrian voia videoapel! Ieşi din restaurant şi se întoarse cu faţa spre ei - şi abia acum îi răspunse poliţistului cu minte "brici" şi ochi antrenat să-l caute pe Orlando prin imagini pe-acolo:

- Bună.

- Bună... Ah, scuză-mă! Nu ştiam că eşti în oraş!

- Stai liniştit, am ieşit la o crâşmă. Şi încă n-a venit comanda, aşa că...

Prietenul lui Emil îi zâmbea... Ei bine? De ce-o sunase? Ce ispravă mai făcuse Emil al ei?

- Tocmai m-am despărţit de Emil. Adică a pornit spre casă.

Aşa...

- Să ştii că a recunoscut că îi e ruşine. A spus cu gura lui: "Mi-e ruşine de mor".

Aşa...

- ... Oof, ce-mi faci tu mie!

Da' ce-i făcea ea lui? Ce, ea îl tot punea s-o sune şi să-i spună ce mai făcea bărbatu' ei?

Bărbatu' ei... din nou... hm...

- Azi, Emil a văzut cu ochii lui notele de plată şi OP-ul Femme fatale către furnizorul "răsfăţului" tău, respectiv excursia la Paris.

Aşa...

- Şi a vizitat multe case de modă şi creatori. A spus că în viaţa lui n-a văzut atâţia narcisişti pe metrul pătrat!

Aşa... El râdea, ea nu - că ei îşi închipuiseră că viaţa ei de zi cu zi, printre oamenii ăia, e un fel de super-distracţie pe cinste...

- ... Mi-a mărturisit că îi e ruşine faţă de tine. Pentru ceea ce a spus, îi e ruşine; dar pentru ceea ce a gândit îi e cumplit de ruşine. Ştii ce vreau să spun...

Negă scurt - dacă tot făcea pe mesagerul şi-i transmitea ei una şi alta din partea prietenului lui, măcar să-i transmită tot ce avea de transmis!

- A spus că este cumplit de prost. Că şi-a închipuit despre femeia de lângă el nişte lucruri de care îi este cumplit de ruşine. Şi că îi este ruşine de tine. Pentru că a fost îndeajuns de prost ca să te anunţe şi pe tine ce gândea el despre tine... Înţelegi, da?

Da. Şi n-avea suflet câinos, să-l pună să-i explice mai citeţ, aşa că aprobă. Mut. Scurt. Mut şi scurt, aşa cum ar fi aprobat femeia jignită de gândurile şi imaginea pe care şi-o făcuse-n minte bărbatul ei, apropo de ea...

Bărbatul ei? Iar?

Oftă scurt:

- Să-i spui lui Emil că am vorbit cu educatoarea şi

- I-a spus Georgeta. Mi-a spus că George i-a spus şi lui s-o sune, dar el a uitat complet.

A fost foarte afectat de faptul că el, de lângă copil, a uitat - iar tu, tocmai din Spania, ţi-ai amintit...

Daa, bla-bla...

- Mâine sau luni se duce şi la saloane. Deşi acolo e foarte limpede ce s-a întâmplat, cum şi de ce. Acolo nu mai e "pe acte"; e doar pe povestiri.

- Există acte, să ştii. Eu le-am semnat la rubrica "beneficiar". Saloanele, toate, sunt "pe advertorial". Mă duc, primesc şi scriu laudativ despre ceea ce primesc. E un fel de prostituare intelectuală cu contract, dacă vrei.

Adrian începu să râdă:

- Eşti extrem de crudă cu mine, deşi nu eu am

- Tu ştiai ce-i în capul lui. Că vorbea zilnic cu tine - eraţi prieteni buni. Tu l-ai lăsat să creadă ceea ce credea înainte să plecăm la Paris.

- Eu l-am contrazis de fiecare dată când l-am auzit spunând lucruri incorecte!

- Şi apoi tot tu l-ai încurajat să se ducă să investigheze.

- Eu doar

- Arătându-le tuturor că bărbatul meu vine după mine şi se interesează pe unde-am fost şi cum şi de ce. Şi umplându-mi numele şi obrazul de ruşine.

- I-am dat legitimaţia mea. Iar el nu întreabă de tine, ci de revista Femme fatale.

- Şi mai rău! În plus, tu ştii să fii persuasiv. Trebuie doar să vrei să fii aşa. A fost deci o chestiune de voinţă. Dar eu zic să nu mai lungim discuţia despre istorie.

- Aşa e, Elena. N-are rost să disecăm istoria. Dacă aş fi ştiut cât de serioase sunt bălmăjelile lui, probabil că l-aş fi pocnit atunci, pe loc - cu palma sau cu pumnul. Dar n-am ştiut. În fine...

Zâmbi:

- ... Voi ce mai faceţi? Mi-ai promis că-mi spui şi de voi!

- Păi, n-ai văzut pe Facebook ce mai facem?

- N-am prea avut timp să surfez pe net. Dar promit că mă uit!

- Hai, uită-te, că sunt tare curios să-ţi aflu părerea!

- Imediat. Pa!

- Pa, Elena!

Telefon roşu... Facebook, Adrian... Cum-cum? Test de sarcină? Aa - acum era momentul ideal! Comment...

"Fiind vorba despre o liniuţă roz, trag concluzia că va fi o domnişoară!"

Post! Ca să-l oftice! Că-şi dorea băiat...

Gata. Voia să încuie gândurile legate de Emil - şi să fie veselă şi liniştită. Pe ea una, veştile despre investigaţiile bărbatului ei, despre cum se ducea el zilnic pe la partenerii de afaceri ai şefului ei şi scotea legitimaţia şi cerea actele contabile şi-i calcula ei comisionul o înfuriau cumplit! Cam cum îl înfuriase pe George, acu' o lună, faptul că ea îl verificase ori de câte ori se ştersese singur la popou! Dar nici George n-avusese ce-i face ei, nici ea n-avea ce-i face lui Emil necredinciosul...

17,44

Deschise uşa şi... Mm, ce bine era aici! Mr. Perfect era cald în interior! Oare îl setase Orlando să pornească singur încălzirea pe la cinci, aşa? Era o nebunie!

- Mă duc până la Mario.

OK, să se ducă! Ea o să se schimbe şi-o să-şi reia traducerea de dimineaţă! Ia să-şi caute

nişte haine proaspete... Cioc-cioc!

... Era cineva la uşă... Ea era singură înăuntru... "Sigur, e aproape şase seara! Semn că nu-i vreun violator, sau vreun hoţ! Dar nici Orlando nu e, aşa că..."

Aşa că era adultă, vaccinată şi curajoasă, în general. Se grăbi deci să descuie uşa.

Ochii verzi o priviră cu spaimă şi speranţă totodată:

- Bună. Pot să-ţi vorbesc două minute?

- Sigur! Te rog, intră! Orlando s-a dus la Mario, să

- Ştiu, l-am văzut.

Ah, ce prostie! Normal că-l văzuse! Că doar îi pândise ieşirea din rulotă, ca să vină să vorbească doar cu ea! Hm... O invită să se aşeze pe unul dintre scaune; dar puştoaica se aşeză pe canapea şi decise să şoptească:

- M-a exclus iar din spectacol.

Deci o ţinuse iar pe bară - spre iritarea lui Igor! Mm, ce metode de convingere eficiente ştia Orlando!

- Şi nu ştiu ce să fac!

- De ce te-a exclus din spectacol?

Ei, poftim! Tăcea! Păi venise ca să discute cu ea, sau ca să tacă?

- ... Te-a exclus pentru că nu vrei să te duci la şeic?

Tot nimic - nici o reacţie, nimic...

- ... Ai spus că ai venit să-mi vorbeşti. Măcar dă din cap, dacă...

Nu. Adică dăduse din cap că nu.

- Nu, ce?

- M-a exclus ca să nu mă mai vadă *customers*.

... Chiar era proastă! Da' rău de tot! O mirase la început, când îi auzise numindu-şi publicul "*customers*"! Şi, când aflase cu ce se ocupau ei de obicei, omisese acel aspect! *Customers*, adică clienţii! Fata asta era conştientă de faptul că "fusese scoasă de pe raft" şi zăcea în depozit acum...

- ... Se pune rău cu ei, dacă...

Dacă ei o solicită iar ea nu se duce. Clar!

- Trebuie să...

Trebuie să... Michelle nu se grăbea să continue - părea că se gândeşte foarte intens la continuarea acelei idei, dar nu scotea un sunet...

Întinse pachetul cu ţigări spre ea - iar ea refuză imediat oferta. Probabil că nu fuma, sau... Hai să-i pună o cafea totuşi! Dădu să pornească spre zona de bucătărie, dar Michelle sări în picioare:

- Iartă-mă, dar nu pot să vorbesc.

- OK, nici o problemă!

Uşa se deschise. Încercă să se facă auzită fără să urle pentru toate urechile de-afară:

- Poate mâine!

Iar trântise uşa! Zăpăcită fată! Şi neatentă! Dacă se va lăsa uşa aia, Orlando o să le pună nu să i-o repare, ci să-i cumpere alt Mr. Perfect! Pe toate patru! Adică cinci! Adică... Adică, cine ştie câte persoane trânteau zilnic uşa rulotei...

"Eleno - rămâi la subiect..."

Da - să rămână la subiect. Deci, Michelle ştia că nu mai era primită în spectacole pentru că îşi refuza clienţii. Venise să vorbească cu ea despre asta, dar nu putuse. Poate mâine, după cum strigase după ea! Ştia sigur că o auzise, aşa că...

Aşa că, hai să se pregătească de videoapelul de seară! Îi era tare dor de micuţii ei! Şi, ca să nu o pufnească plânsul în timpul discuţiei, îşi pregătea chiar acum calmantele...

18,30

Dindindinding! Serios? Chiar aşa de grăbiţi erau?... Da. Georgeta era. Acceptă apelul, iar fetiţa ei îi făcu cu mâna:

- Bună, Elena!

- Bună, scumpa mea! Tocmai îmi dădeam cu ruj, cum se spune - adică mă pregăteam să vă sun!

- Aha! Păi nu-i nimic - că te-am sunat noi!

- Bunăă, mamii! Ce faaci?

- Bună, scumpule! Uite,

- Când vii acasă?

Se grăbi să râdă cu calm şi înţelegere, ca să nu-l mai audă pe Emil apostrofându-l printre dinţi:

- Vin, vin, stai fără grijă! Ce mai faceţi voi?

- Aa, foarte bine! Uite, am făcut o pictură minunată la grădi!

Serios? Ia - ce pictură? Piciul se lupta să ridice blocul A3 la telefon... Iar cămaşa trecea din nou prin spatele lor... Nu-nu!

- Bună, Emil.

Georgeta înlemnise. Şi ea, şi mâna în care ţinea telefonul. Îi vedea zâmbetul împietrit!

- Stai aşa!

George nu ştia nimic; tocmai scăpase planşele, aşa că o somase să stea aşa şi se aplecase să le adune. Lăsând astfel cămaşa "descoperită", în vizorul camerei video... Emil se aplecă spre ecran:

- Bună, Elena.

Măiculiţă Doamne, cât de roşu era! Ce dracu făcuse - băgase faţa-ntr-un solar? Era roşu ca roşia, la propriu!

În orice caz, îi zâmbea. Încurcat. Şi-i făcea cu mâna, cu un gest la fel de încurcat, de jenat... De ce oare? Ce era cu el?

Nu apucă nici să clipească - imaginea "se umplu" cu culori şi forme abstracte:

- Uite, asta e! A spus că sunt forme geometrice - ne-a arătat ea cum se fac şi pe urmă am făcut şi noi!

Bufni în râs:

- Vaai, dar e superbă! Mânca-l-ar mama pe el să-l mănânce! Micul meu Picasso!

- Deci îţi place!

- Sigur că da! Fii atent! Georgeta, te rog frumos - după ce vorbim, fă-i o poză şi trimite-mi-o. O să i-o dau lui Orlando, care sunt sigură că o s-o folosească imprimeu la rochii!

- Aa, bineînţeles!

- Da' ce-i aia imprimeu?

Georgeta se grăbi să-i răspundă:

- Desenul de pe rochii!

- Aha! Păi hai, fă-i poză!

- Stai, să vorbesc şi eu cu Elena!

Iar "Elena"? La dracu! Ce-o indispunea chestia asta cu "Elena"!

- Lasă, că...

Şi gata - George "câştigase" telefonul, aşa că întrerupsese convorbirea. Era grăbit să-şi pozeze capodopera... Oof! Mesaj, către fetiţa ei desigur!

"Stai liniştită - ştiu cum e el, când vrea ceva.

Fă-i poză şi trimite-mi-o.

Tu eşti bine? Ai probleme la şcoală, sau cu fetele?"

Şi-acum aştepta - Georgeta făcea poză cu desenul. Adică nenumărate poze probabil...

Îşi aprinse o ţigară. La urma urmei, nu se mai apuca de făcut copii - iar Emil fuma în casă, lângă copiii gata făcuţi, aşa că... Oricum o să moară, mai devreme sau mai târziu! Avea nevoie

de ţigara asta. Nu pentru că pe telefon începeau să-i apară fotografiile capodoperei fiului ei, ci pentru că îşi amintea scena...

George ocupase mai toată imaginea. Ea văzuse mişcarea, colţul de cămaşă atât de binecunoscută ei, şi decisese brusc să-l salute - adică să dea un mic semn de normalitate. Şi-apoi piciul se lăsase brusc în jos, "dezvelind" cămaşa oprită în spatele lui...

Emil fusese roşu. La propriu. Probabil că salutul ei îi urcase instantaneu tot sângele-n obraji! Îi zâmbise jenat, încurcat, bălăngănise mâna la cameră ca un pici emotiv la serbarea şcolară... Nu-şi imaginase că micul ei semn de normalitate va avea un asemenea efect "devastator". Şi abia acum se gândea ea, cu adevărat, la cuvintele lui Adrian... La seriozitatea cuvintelor lui Adrian. Atunci când le auzise, poate că nu le conştientizase corect. Dar acum, după ce văzuse cu ochii ei cât de ruşinat fusese Emil...

De fapt, era prima lor revedere - nu? După ce el încercase să se impună cu vorbă fermă şi gesturi asemenea, Robert îl pusese la punct. Iar ea plecase "cu Orlando". Iar el nu mai reuşise să ajungă până la ea. Adică nu se mai văzuseră "faţă-n faţă", cum se spune. El investigase, aflase adevărul şi...

Ehei - ce departe era reconcilierea! Dacă va fi să fie vreodată o reconciliere între ei!

Ce-i răspunsese fetiţa ei?

"Da, sunt bine. N-am probleme."

Atât...

Trebuia să facă cumva să scape de distanţa dintre ele. Trebuia să ajungă la fetiţa ei. Iar mâine, cu puţin noroc şi mult curaj, o s-o facă!

23,10

Paşii se apropiau; ea încerca să adoarmă, aşa că stătea cu ochii închişi şi spera că asta o va ajuta "să fenteze" discuţia despre "ce-ai vorbit cu Michelle"...

- Enna, dormi?

Hm... Deschise ochii şi nu-i zâmbi:

- A venit să vorbească cu mine, dar n-a putut să spună mare lucru. Şi-a cerut scuze şi-a rupt uşa. I-am spus că "poate mâine".

- Va veni mâine de dimineaţă. Noi avem spectacol de la 9; ea rămâne aici, aşa că...

Aşa că întinse mâna după telefon şi accesă ceasul - să-l pună să sune la opt jumate... Tânărul se ridică:

- Tu ai vorbit azi cu copiii?

- Da.

- Şi cu Emil?

- Şi cu Emil.

Orlando se lăsă din nou în jos. O privea cu atât de mult interes...

- Ne-am salutat - nimic mai mult.

- Deci aţi făcut un pas uriaş azi. Să-mi notez, să nu uit...

Ce rău era! Sau făcea mişto de ea? Paşii se îndepărtau, pe direcţia dormitorului:

- Se apropie Crăciunul; aşa că o să mă sune, să mă convingă să mă descotorosesc de tine trimiţându-te acasă. În condiţiile astea, e bine să ştiu toţi paşii pe care-i faceţi. Să nu bat câmpii în necunoştinţă de cauză.

Aha! O cam certa, că nu-i spusese despre pasul uriaş... Hm! Zâmbi slab:

- Noapte bună.
- Noapte bună, Enna.

Ce afurisit...

19 decembrie 2020. Sâmbătă.

9,10

Cafeaua era gata, ea era pregătită... Se întreba cum să facă s-o anunţe pe Michelle că "se deschisese", cum se spune...

Descuie uşa şi trase perdeluţele de la "living", pe ambele părţi. Şi se aşeză comod în scaun, la masă. Îşi aprinse o ţigară... Cafeaua era delicioasă... Cioc-cioc!

- Intră.

Tânăra nu se grăbea să se conformeze... La dracu! Răcni la ea:

- Intră!

Aha! Intrase! Şi iar era "şocată de bombe"! Hai să se ia de ea!

- Hai, că acu' apar!
- Sunt în spectacol până la 11. Dar nu toţi. Adică Orlando poate să vină oricând...

Nu venea, că avea treabă - discuta cu clienţii. O lăsa totuşi să creadă ce vrea ea... şi-o invita să ia loc, îi oferea iar o ţigară... Ea o refuza din nou...

- ... Şi-acum te-ascult. Te-a scos iar din spectacol pentru că nu ţi-ai rezolvat problema. Care este, de fapt, problema ta?

Tăcere...

- În primul rând - ai mai făcut vreodată sex?

Da. Slavă Cerului, nu o lua "de la zero", cum se spune!

... Sau...?

- De câte ori?
- ... De şase ori.

Mm - o apucase migrena instantaneu, aşa...

- ... Şi nu înţeleg ce e aşa de plăcut în asta.

Hm...

- ... Pe mine m-a durut îngrozitor, de fiecare dată.

Hm...

- ... De-asta nu vreau să mă duc cu ăla în Dubai.

Hm...

- Pe ăla nu-l pot păcăli "pe partea ailaltă". Asta merge o dată - dar ăla vrea să mă ţină o săptămână! Şi n-o să funcţioneze...

Hm...

- ... Nu înţeleg de ce toate joacă teatrul ăla fantastic şi se prefac că le place.

Hm...

- ... Că pe mine mă doare cumplit prin toate părţile.

Hm...

Gata - Michelle nu mai spunea nimic. Îşi răsucea de zor degetele-n poală şi tăcea mâlc, roşie-n obraji...

- ... Ai fost vreodată la un control ginecologic?

Nu. Nega grăbită.

- Ştii ce-i aia, da?

Nu, nu ştia... O privea şi realiza că fata asta trăise alături de-un tată beţiv şi-atât... Şi probabil n-avusese nici cine ştie ce prietene, de vreme ce dintr-a cincea nu mai trecuse pe la şcoală...

Nu era ea însăşi convinsă că voia s-o ajute pe fata asta să se facă prostituată. Aşa că insistă în primul rând cu autoconvingerea:

- ... Ce altceva poţi face tu, dacă Orlando nu te primeşte în spectacol?

- ... Nu ştiu...

- Serios! Dacă pleci de-aici, ce-ai putea face? Cum ţi-ai putea câştiga traiul?

- ... Poate dansatoare într-un bar, sau... Sau la vreun circ, la

- Până nu faci 18 ani, mă îndoiesc! Câte clase ai?

- Opt.

- Pe hârtie. Şi în realitate?

Tăcea...

- Olga, câte clase ai?

Ochii verzi o săgetau - o hăcuiau pentru acel apelativ...

- Şase?

- Patru.

- În rusă?

Tânăra aprobă... şi sări în picioare:

- A venit!

Poftim? Cine-a venit? Michelle alergă la uşă:

- S-a întors.

- Stai pe loc!

Răcnise la ea, dar o oprise! Ochii verzi erau înspăimântaţi:

- S-a întors Orlando!

- Probabil că a uitat ceva. După ce pleacă, te-ntorci să continuăm discuţia. Şi să-ţi spun de ce toate celelalte reuşesc şi tu nu.

Ia uite-o, ce uimită era! Aprobă încet cu capul:

- Iar dacă chiar eşti de acord să faci asta, te ajut să-ţi rezolvi problema. Şi nu spun nimic nimănui.

Uşa se deschise larg. Michelle tresări şi sări în spate - mult, aproape un metru! Orlando scăpă o înjurătură scurtă... şi oftă:

- M-ai speriat! Să nu mai faci!

Categoric, nu mai făcea! Nega din toate puterile ei! Deci! Interveni între ei:

- Nu pleca prea departe, că trebuie să continuăm discuţia.

- Mâine.

Fleoşc! Aşa zicea el, că mâine? Orlando continuă:

- Acum mergeţi cu mine.

Mm - iar veneau traficanţii lu' peşte ca să-i răvăşească patul? Se grăbi să-l contrazică:

- Atunci după-amiază.

- După-amiază ne mutăm.

- Serios? Unde?

- În alt oraş.

Zâmbi la el cu toţi dinţii:

- Reprezentat pe hartă printr-un bumb lângă care scrie...

Orlando zâmbi şi el - şi redeveni omul normal pe care-l cunoştea ea:

- Valencia.

Oo, bun! În port se duceau - să ia marfă proaspătă! Plecă scurt capul într-o parte... Plecă şi el capul într-o parte, părând că o întreabă de ce s-a făcut brusc indiscretă... Zâmbi:

- Bine, nu sunt indiscretă...

Orlando bufni în râs... şi auziră amândoi un chicotit timid. Moment în care atmosfera "se răsuci cu susul în jos"! Ea îşi aminti că Michelle locuise în România ceva timp; iar râsul lui îngheţă, el răsuci capul spre tânără, iar ea îngheţă şi ea... Oftă greu, privind-o concludent pe Michelle:

- Atunci mâine dimineaţă te aştept să discutăm. Dacă vrei să discutăm şi să te ajut.

Da. Voia. O să vină "lansat"! Şi s-ar fi "lansat" chiar acum pe direcţia "spre în afară", dar era el oprit chiar în cadrul uşii... Îşi luă telefoanele, oftând greu:

- Păi, hai să mergem. Apropo, unde mergem?

- În oraş.

- La spectacol?

- Nu; la shopping.

El păşise în dreapta iar tânăra ieşise "ca-n desenele animate" - dizlocase pelicula din cauza vitezei! Hm... El trăgea perdeluţele - le închidea. Normal - veneau traficanţii, nu? Continuă discuţia:

- Mergi şi tu cu noi? Nu de alta, dar dacă mă interpelează careva habar n-am o boabă!

- Stai liniştită. Aţi vorbit?

- Da.

- ... Aţi vorbit serios?

- Da: scurt, serios şi concis.

- ... Şi ai aflat ce are?

- 99% da.

- ... Crezi că o putem ajuta?

- Da.

- ... Presupun că mai întâi o ajuţi tu...

Se abţinea cu brio şi nu râdea, ci zâmbea doar:

- Da.

- ... Şi după aceea probabil c-o s-o ajut şi eu...

- Depinde cât de acru ai fost cu ea în ultimul timp. S-ar putea să nu vrea să beneficieze de ajutorul tău.

Orlando zâmbea şi el şi tăcea, adică "îşi mânca papara"... Ieşi:

- Merge cu noi?

- Da. N-am încredere s-o las aici.

- De ce?

- Fiindcă n-am încredere în mâncărurile amestecate.

Aa... OK! El ştia ce soi de parteneri de afaceri avea! Dacă erau de-ăia "ca barbarii", care cotropeau tot ce prindeau... Hai "să-l pregătească" cât de cât pentru doleanţa pe care-o va avea în viitorul apropiat:

- Cred că o să trebuiască să fac o radiografie, în curând.

- Luni sau marţi, oricând vrei tu, mergem la spital şi faci radiografie.

Da, ştia că era chiar atât de simplu dar pur şi simplu n-avusese ce altceva să spună ca să păstreze secretul bietei fete, aşa că...

Michelle alerga spre ei... Tânăra urcă pe bancheta din spate şi trase portiera:

- Gata.

- Dă-te jos.

Da' ce-i venise? Adică... Adică, da. Trântise portiera. Dar ăsta nu era un motiv s-o lase aici, pradă barbarilor! Michelle coborâse şi făcuse un pas în spate... Orlando coborî şi el. Mm, ce om!

"Te urci uşurel, fără să rupi bancheta sau suspensiile. Şi închizi portiera aia civilizat! N-o trânteşti ca pe uşa de bordei rusesc!"

Mm, ce urlase la ea! Finalul fusese un urlet nervos, crizat chiar... Michelle nu se încumeta să se mai apropie de maşină...

Coborî şi ea şi făcu un pas în spate. Şi-o privi concludent pe biata fată... "Hai, Eleno - fă-ţi pomană şi salveaz-o!"

Păşi spre maşină, se opri şi se răsuci. Şi se aşeză corect pe scaun. Apoi urcă şi picioarele, apucă mânerul uşii cu doar două degete de la mâna stângă şi-o trase cât să-i imprime mişcarea. Iar portiera pocni uşor, civilizat... Şi nu se auzea nimic... Aha! Foşnea! El foşnea! Maşina se lăsă un pic, pe partea ei... Pâc! Impecabil! Zâmbi:

- Vorbim mâine dimineaţă.

Iar Orlando reveni la volan, porni motorul şi demară spre ieşirea din parcare. În sfârşit!

Mercedesul ţâşni spre şosea. Aveau de parcurs cam 500 de metri, pe un drum perfect drept. Iar din faţă venea un jeep negru... Orlando înjura de mama focului, în franceză, printre dinţi... Probabil că, pe bancheta din spate, Michelle se făcuse mică-mică şi-şi spunea rugăciunile-n gând...

Ce-avea Orlando de înjura chiar aşa?

... Ăsta care venea era omul trimis să ia marfa. Şi nu degeaba exista regula cu "nu e nimeni acasă"! Orlando încerca să-şi ascundă chipul! Ei nu-şi făceau reclamă, nu aveau poze, nu aveau filmări!

"Eleno - fă ceva!"

Păi, să facă ceva! Să-l ascundă cumva!

Înfipse palma stângă în scaunul lui. Şi se ridică şi se răsuci şi ţinti direct spre el - spre faţa lui! Unde era? Uite-l! Era speriat! "Hai, Eleno - piteşte-l!" Aprecie "din ochi" ţinta şi se ridică. Şi-şi puse faţa în faţa lui.

Iar el se ridică un pic în sus - şi reveni imediat la poziţia dinainte.

Deci era bine aşa! Bun!

Sprijini ghipsul pe portieră - putea sta aşa şi-o oră acum! Orlando se ridică din nou - şi reveni... Se ridica... revenea... Vâj!

Fiu! Repede - să plece din dreptul drumului! Că, dacă se-nfigeau în vreun obstacol, în zadar tot efortul! Reveni pe scaun. Iar el şopti, în română:

- Doamne, ce cap ai!

Ce cap avea? Cum adică? "Era de bine", sau...? Orlando nu se grăbea s-o lămurească... Dar nici nu mai înjura, nici nu-i amintea că şoferii trebuiau să fie atenţi la drum. Semn că "era de bine". Ia să-şi vadă ea de-ale ei! Că nici Michelle nu spunea nimic, aşa că...

17,20

Azi o suna pe Georgeta mai devreme. Azi chiar voia să discute cu ea! Şi să-i transmită cumva acel "mama"! Azi, simţea că plutea ceva în aer...

Erau pe drum, spre Valencia. Erau în mers. Orlando fusese de acord ca ea să vină aici, în spate, dar o rugase să nu se ridice din scaun. Nu se ridica - n-avea de ce! Îşi aprindea o ţigară şi-şi pregătea telefonul...

"Bună, scumpa mea."

Oare avea netul pornit la ora asta?... Da. Ce bine! Deci îi scrisese "la fix"!

"Bună, Elena!"

"Eşti la şcoală? În oră?"

"Nuu! Azi e sâmbătă!

Am fost la Aurora; acum sunt în drum spre casă."

Ei, poftim! Mamă nebună - habar n-avea pe ce lume era şi-n ce zi trăgea concluzia asta!

"Bun! Trage pe dreapta."

Şi o suna. Ia să vadă ea... Georgeta râdea:

- Am parcat regulamentar în alveola unei bănci.

Intrase în intrândul unei bănci! Bravo! Deştept copil! Zâmbi:

- Perfect! Scumpa mea, nici nu ştii ce bine-mi pare că, în sfârşit, nu ne mai opreşte George discuţia!

- Daa, şi mie! Elena, voiam să-ţi spun că tata mi-a spus totul. Şi mi-a spus aşa.

- Opreşte-te. Mi-a spus deja Adrian.

Se oprise. Părea uşor descumpănită...

- Mi-a spus că Emil a investigat peste tot pe unde-a avut de investigat şi s-a convins că nu l-am minţit cu nimic. Iar ceea ce gândise el despre mine şi meseria mea era complet eronat. Asta voiai să-mi spui?

- ... Şi asta, şi faptul că îi este extrem de ruşine de tine.

- Mi-a spus Adrian şi am văzut aseară cu ochii mei.

- Elena, te rog frumos, iartă-l!

Poftim?

- Ştiu că ceea ce a făcut el este oribil şi că a greşit enorm faţă de tine! Dar îţi jur că îi pare rău! Şi îţi jur că eu nu l-am văzut niciodată lovind nici măcar o muscă! Adică muşte a mai prins el, dar doar atât! Înţelegi ce vreau să spun!

Aprobă. Înţelegea. Georgeta turuia insistent, încercând s-o convingă să-i ierte tatăl. Hm...

- Şi noi ne dorim mult de tot să te întorci acasă! Noi toţi ne dorim asta! Nu numai el! Şi eu, şi George, şi tanti Nora şi Maria - toţi te vrem acasă, alături de noi! Şi ne este foarte dor de tine!

- Şi mie îmi este dor de voi. Dar...

O întristase pe biata fată... Oftă greu:

- Vă promit că, după ce mă întorc, n-o să-mi duceţi dorul. E bine aşa?

Nu era bine, se vedea limpede asta pe chipul Georgetei, dar ea trebuia să dea afirmativ din cap. Că n-avea replică. Bietul copil trebuia să-i ţină piept unei adulte care cunoştea multe cuvinte şi deţinea multiple metode persuasive... Hm! Trebuia s-o re-înveselească cumva. N-o suporta aşa, tristă! Deci, zâmbi cu subînţeles:

- Şi tu zici că regretă...

- Bineînţeles că regretă! Deşi n-o arată foarte des, să ştii că tati te iubeşte mult! Ai uitat? Ai uitat acu' cinci ani, când m-a dus la tuşa şi ne-a spus că s-ar putea să renunţe la noi ca să fie cu tine? Să ştii că nu s-a schimbat! Şi acum ar face exact la fel!

Uitase. Pe cuvânt că uitase chestia asta! Îi ieşise complet din minte...

- Păi vezi?! Tati te iubeşte! Şi, dacă te-a lovit aşa de tare, eu cred că s-a speriat. A crezut că te pierde - şi s-a speriat! Şi, pentru că tu nu mai ascultai de el atunci când era calm şi vorbea frumos, a încercat să... La naiba, că nici nu ştiu ce-a încercat! Elena, eu atât am vrut să-ţi spun! Noi toţi avem nevoie de tine! Şi te rugăm din suflet să te întorci acasă!

- OK. Am auzit ce mi-ai spus şi să ştii că mă gândesc la modul cel mai serios la cuvintele tale. Nu eşti prima care le rosteşte; aşa că mă gândesc la ele de ceva vreme... Să vedem! În România mă-ntorc sigur! După ce mă-ntorc, o să putem să vorbim *tete-a-tete*...

Georgeta nu ştia dacă să se bucure sau nu, dar zâmbea cu încredere şi căuta, probabil, o altă temă de discuţie...

- În rest, acasă toate-s bune - da?

- Da. Toate sunt aşa cum trebuie.

- Bun.

Şi-acum se priveau - şi nu prea aveau ce să-şi mai spună... Oftă greu:

- Te-ai făcut fetiţă mare...

- Daa, uriaş de mare!

Se făcuse uriaş de mare... Oare sufleţelul din ea era şi el uriaş de mare?

- Mă mai suni azi o dată, da? Că mă omoară George dacă află că eu am vorbit cu tine şi el nu!

- Te sun, ca de obicei, la ora stabilită.

- Bun! În cazul ăsta... Pe curând!

Se simţea... curajoasă. Şi dornică să afle dimensiunea sufleţelului din ea. Aşa că zâmbi şi-o privi lung:

- Pe curând! Te sărută mama!

Şi-i trimise şi-o bezea. Şi rămase cu ochii la chipul uimit şi ochii extrem de mari...

Era linişte...

Poate că venise totuşi momentul să-i explice de ce folosise acel cuvânt:

- Îţi aminteşti ce ţi-am spus la prima noastră convorbire telefonică de după ziua mea?

Da, aproba. Îndepărtă mâna cu telefonul şi arătă spre propriul suflet. Şi aprobă, confirmându-i că acel "mama" venise chiar din sufletul ei! Georgeta începu să râdă:

- ... Eşti sigură?

- Da.

- ... Foarte-foarte sigură?

- Mie-n sută sigură.

- Atunci...

Râdeau amândouă - ea, bucuroasă că în sfârşit îi spusese Micuţei Minuni adevărul; Georgeta, bucuroasă că... Că... Oare de ce era bucuroasă Georgeta?

N-apucă să-şi răspundă, pentru că puştoaica îi făcu cu mâna:

- Atunci, pa, mami! Vorbim diseară, da?

Tii, cu ce plăcere o numise aşa! Şi ce bine era! Ce bine se simţea cuvântul ăla, rostit de vocea ei! Se grăbi să aprobe:

- Da, fetiţa mea, vorbim diseară.

- Paa!

- Paa!

Şi cam atât. Închisese ea. Îi venea să plângă - şi nu voia s-o vadă fata plângând, ca să nu-şi închipuie că o minţise, sau cine mai ştie ce...

Tii, ce bine se simţea! După ce-o spusese, după ce primise confirmarea faptului că nu greşise spunând-o, se simţise învăluită de-o căldură plăcută. Parcă o cuprinsese un fel de aulă minunată... Iar în sufletul ei simţea, din nou, linişte şi pace... Era ea mult mai uşurată, mai... liniştită...

Oare ce-o să spună Emil când o să le audă diseară?

Bufni în râs şi se ridică - trebuia să revină lângă Orlando. Nu atât pentru siguranţa ei corporală, cât pentru liniştea lui interioară...

Se aşeză. Şi tăcu. Iar el o privi preţ de-o secundă şi începu să râdă:

- Ai un zâmbet ciudat. Diabolic-plângăcios.

Aprobă şi bufni în plâns. Şi scurtă la maximum povestirea:

- E de bine, stai liniştit!

- Ook! Ai vorbit cumva cu Emil?

- Nu, cu Georgeta.

- Aha...

Îşi şterse lacrimile şi-şi suflă mucii şi zâmbi...

- Şi?

- Şi eşti cumplit de curios!

- Sunt extrem de grijuliu cu propria piele! Tu îţi dai seama cum o să facă bărbatul tău când o să ajungă în faţa mea? *Face to face*, aşa?

- Asta nu se va întâmpla prea curând.

- Asta se va întâmpla înainte de sărbători. Sau imediat după Crăciun. Va veni, leu-pa-raleu, să afle de ce nu porneşti spre casă. Ce-ţi fac şi ce-ţi zic şi cu ce te vrăjesc să stai departe de copiii tăi şi de familia ta.

Începu să râdă:

- Mai ştii?! S-ar putea să i se facă brusc dor de tine...

- Şi cum tu zâmbeşti diabolic, tare mult mi-ar place să aflu şi de ce!

- Păi, azi am trecut la un nou nivel. Începând de azi, eu îi spun Georgetei "fetiţa mea", iar ea îmi spune "mama".

- Uau! Tu vorbeşti serios?

- Da. Nu i-am impus niciodată să-mi spună într-un fel sau în altul; iar ea a ales de la început "Enna". Dar, după cele întâmplate, am rugat-o frumos să-mi spună "Elena". Şi apoi am regretat amarnic, pentru că am simţit răceala şi distanţa din glasul ei... Acum, am simţit că e momentul să-i spun şi ei ce simt în suflet. Iar ea a îmbrăţişat imediat ideea. Era chiar fericită, să ştii!

- Ştiu. Tu eşti o mamă minunată pentru copiii tăi.

Serios?!

- Nu-i mămoşeşti până la exasperare, nu-i toci la cap cu lecţiile, nu stai pe capul lor să vezi ce fac şi cu cine vorbesc şi ce şi unde se duc şi cum şi când se scobesc în nas. Şi nici nu faci din ţânţar armăsar pentru toate problemele inerente copilăriei. Fata lui îţi spunea "Enna", nu-i aşa?

Aprobă cu capul - de unde-o fi ştiut el... În fine!

- De-asta îţi spunea "Enna". "Elena" e un nume de duduie. Eu aşa îl percep - descrie o duduie cu păr închis la culoare, cu ochi închişi la culoare, calmă şi serioasă şi îmbrăcată comun. "Enna" descrie tinereţe şi exuberanţă şi culoare şi veselie...

Iar Emil o dorise totuşi pe "Elena"... Oare?

- ... Crezi că Emil îşi poate dori o "Enna"? Că, dacă n-o doreşte, n-o poate suporta. Cât e el de calm - la un moment dat, cedează.

- Dacă ascultă de mine - şi probabil şi de miliţianul lui -, da. Dacă însă n-are curaj să facă un asemenea salt...

Salt? Ce salt? Orlando zâmbi:

- Dar despre asta vom vorbi la momentul potrivit.

Era un vampir şi nu mai avea ce să discute cu el! Gata! Ia hai, că se supărase ea acum! Dădu muzica mai tare - că nu mai discutau deloc, despre nimica-nimicuţa!

- Nu uita nici o clipă că eu sunt aliatul tău. Chiar şi-atunci când n-ai dreptate. Eu voi ţine cu tine. Pentru că sunt un ilegalist şi am principii, iar ei sunt poliţist şi miliţian... Şi nici nu-s aşa simpatici cum eşti tu...

Hm...

- ... Azi m-ai salvat din nou.

- Fii serios!

- Sunt. Ăia umblă cu camere pe maşini.

- Te rog, putem să vorbim despre altceva?

Tăceau...

- ... Michelle e salvabilă? Adică ajutabilă? Ca să ştiu!

OK! Scoase mobilul, accesă netul... Valencia. Go... Bun!

- "Valencia este capitala comunităţii autonome Valencia şi al treilea cel mai mare oraş din Spania, după Madrid şi Barcelona, cu aproape 800.000 de locuitori în centrul administrativ." Oare din ce an e articolul ăsta?

- Dacă eşti în Wikipedia, scrie joooos de tot.

În Wikipedia era. Dar nu mai derula până jos.

- *Whatever*. Nu contează, că nu ne mutăm definitiv. "Zona sa urbană se extinde"

- Te rog, încearcă s-o ajuţi. Dacă poţi, dacă ştii cum, ajut-o. Pentru binele ei.

- Bine. "Zona sa urbană se extinde..."

Nu continuă - el era cel care dăduse radio-ul mai tare. Aşa că nu mai continuau - nici el, nici ea. Tăceau şi se gândeau la ale lor...

Orlando avea un mod straniu de a-i calcula ajutorul. În 2015, "îi dăduse" trei; ea socotea doar două. Acum, îi mai atribuia una. După părerea ei, viteza mare şi luciul parbrizului ar fi făcut oricum şmecheria cu ascunderea chipului. Ori exagera el, ori nu ştia ea pe ce lume trăieşte şi cât de mari sunt capabilităţile tehnice ale electronicii contemporane...

Diseară o să vorbească cu copiii. Aah, abia aştepta! Abia aştepta să vadă - sau să audă - reacţia lui Emil! Când omul ăla o să le audă vorbind "ca de la mamă la fiică şi retur", probabil că o să înnebunească - şi-o să se urce-n avion şi-o să pice pe capul lui Orlando, să-l convingă s-o gonească la ea acasă...

18,30

Ei, poftim! O sunau ei acum! Erau teribili! Erau... Erau copiii ei şi le era extrem de dor de ea. Se grăbi să le răspundă:

- Bunăă!
- Bună, mamii!
- Bună, mamii! Mami, azi am fost la patinoar!

Serios? Păi era zăpadă-n Bucureşti? Maria se aplecă şi ea la cameră:

- Bună, Elena. Am fost să vedem unde e localizat patinoarul. Ca să ştim.

Aa, OK!

- Bună, Maria. Foarte bine! Iarna asta trebuie neapărat să patinăm!
- Toţi patru!

George "mirosea" oare ceva? Se grăbi să-i zăpăcească gândul ăla:

- Toţi cinci, că merge şi Maria.
- Şase! O luăm şi pe tanti Nora!
- Nuu, că tanti Nora cade pe gheaţă!
- Da' de unde ştii tu?

Ah, Doamne! Doi fraţi adevăraţi! Ei se certau la cameră, iar din spatele lor Maria îi zâmbea "din tot sufletul"... Ridică puţin vocea:

- Bună, Emil.
- Aa, tati nu-i acasă! S-a dus la nenea Adrian, să-l ajute cu mobila pentru bebeluş! Mami, ştiai că nenea Adrian o să facă un copil?

Tehnic, nu era deloc aşa. Şi-o ştiau toate, mai puţin George, autorul inexactităţii. Aprobă deci. N-avea rost să facă analiză de-asta la patru ani...

- Daa, şi tati spune că o să fie fetiţă şi că nenea Adrian vrea să fie băiat şi-o să ia ţeapă!

Serios? Aşa neaoş vorbea Emil la urechea băiatului lui? Hm...

- Aşa se spune când crezi că o să fie într-un fel şi toată lumea crede că o să fie altfel. Îţi iei ţeapă.
- Şi pe cine-ai auzit tu spunând asta?
- Aa, la televizor am auzit!

Într-un fel, era mai liniştită acum...

O să fie o conversaţie lungă. Dar foarte veselă. Ochii albaştri râdeau, fericiţi - Micuţa Minune era cu adevărat fericită... Maria era şi ea fericită - se uita la ecranul telefonului şi, când şi când, se uita şi la bucuria Georgetei...

20 decembrie 2020. Duminică.

9,20

Orlando îşi punea geaca. Pleca "să arunce o privire prin port". Era la mintea cocoşului că se ducea să discute despre "încărcarea" lui Mr. Perfect şi, probabil, să încaseze şi nişte bani în avans! În fine...

- Durează mult?

Hm! Începu să enumere pe degete, în gând fireşte: lecţia de anatomie, cea de sexologie, cea de ginecologie, demonstraţiile video... Palavra aia despre cum fetele nu se comportă ca băieţoii şi trebuie să aibă o minimă graţie afectată...

- Cam cinci ore.

O privea lung... Ete, na!

- Vrei să iasă treabă bună, sau rasol?

- Ai trei. Că după aia avem spectacol. Şi, dacă n-o bag nici azi în show, o omoară taică-su.

- Facem altceva. Ne iei cu tine în oraş, iar ea nu apare in show pentru că merge cu mine la spital. Ca să-mi fac radiografie.

Ochii negri erau nedumeriţi. Zâmbi:

- Pe bune! Am nevoie de ea la radiografie! Doar n-o să mă plimb singură prin Valencia, cu mâna-n ghips, în preajma sărbătorilor! Mi-e frică de hoţi! Şi-i dau eu cât lua pe show şi gata.

Orlando făcu un gest de fatalitate şi-i întoarse spatele şi ieşi...

Păi, hai să se-apuce de treabă! O să fie de muncă la fata asta! Că o lua practic de la zero! Degeaba spunea ea că "de şase ori", că prostii verzi pe pereţi...

12,30

Privea drept prin parbriz. Era serioasă. Extrem de serioasă. Din dreapta, Igor o privea lung... Ea simţea că privirea aia îi induce o stare de teamă... Şi, de ce să mintă - se simţea apăsată de "sarcina" pe care şi-o luase. În trei ore... şi-o vizită la spital, trebuia să facă munca de ani a unei mame, plus munca unor prietene...

Puştoaica fusese receptivă la povestirile ei. Privise cu ochi mari desenele şi pozele şi schemele. O ascultase, de la un punct încolo, cu nesaţul cu care copiii îşi ascultă educatoarele la grădiniţă... În fine, unii copii! Ăia interesaţi de ceea ce li se spunea! Din momentul în care înţelesese că Enna deţine răspunsurile la toate întrebările ei, Michelle se trăsese mai aproape de ea - şi nu se mai depărtase. Simţise aşa, o strângere de inimă, când înţelesese cât de mult îi lipsise acestei tinere mama...

Dar lucrurile or să se rezolve. Porniseră spre spital. După ce înţelesese "ce are", tânăra zâmbise şi marşase la absolut toate propunerile ei. Aşa că o să se rezolve.

Şi, pentru că era afurisită, nu-i spunea asta şi lui Orlando! Îl lăsa să se agite şi să se îngrijo-

reze şi să se perpelească cu gândurile lui... Şi el era afurisit şi nu întreba... Hm!

18,20

Era tare curioasă să afle dacă Mr. Perfect chiar era programat să pornească încălzirea la ora cinci! Aştepta lângă uşă... Orlando apăru pe după rulotă - şi apăsă grăbit telecomanda:

- Ah! Iartă-mă!
- Nu-i nimic, stai liniştit.

Intră - şi-o "pocni" un miros de scorţişoară şi-o căldură plăcută...

- Auzi? E programat să
- Da.

Bun! Măcar ştia sigur o chestie! Îşi scoase geaca şi cizmele. Şi se întinse cu poftă. Era aşa de bine...

- ... S-a rezolvat?
- Ce să se rezolve?
- Problema contorsionistei mele.
- Problema medicală, da. Restul ţine de ea - de psihicul ei.
- N-ai vorbit cu ea despre asta...
- N-am apucat.

Tăcere... Evident!

- Dacă vine să vorbim, o să vorbim şi despre asta. Dacă nu, mă tem că m-aş duce degeaba să-i vorbesc.
- Evident. Stai liniştită - ai făcut o treabă pe cinste!

Daa, mare treabă ce făcuse ea... Pe care dealtfel nici n-ar fi făcut-o, dacă Michelle n-ar fi spus că vrea **ea** s-o facă! Că, la urma urmei, ce-o să facă când o să se mărite - o să fugă cu ginerică la spital? În fine!

Se aşeză şi-şi pregăti telefonul, ţigările... Georgeta... Call. Orlando se aşeză pe celălalt scaun. Ochii negri o priveau lung... Îi întoarse privirea:

- Ce-i?
- Nimic. Nu te-ai schimbat deloc. Fizic, te-ai făcut o bunăciune sexy; sufletul însă a rămas la fel de curat.

Aoleu, ce obrăznicătură! Dădu să-i răspundă, dar nu mai apucă:

- Mami, tu eşti?

Ia uite-l pe năzdrăvan, luase telefonul soră-sii!

- Bună, scumpule!
- Bună, mami! Să ştii că eu mănânc varză călită cu mămăliguţă!

Oo, mare lucru! El nu se atinsese defel de "varza care pute"!

- Bravo! Minunat! Şi e gustoasă?
- Daa, foarte gustoasă! Şi e şi frumoasă! Ia uite!

Într-adevăr, varza de pe ecran arăta "bestial"... Telefonul se mişcă - iar Georgeta îi apăru în cadru:

- Am sosit!
- Bine-ai sosit!
- Bună, mamii!
- Te sărut, fetiţa mea!

Zdrang - ceva căzuse într-un recipient de sticlă! Ochii albaştri se ridicară un pic... şi reveniră spre ea:

- Tati a scăpat furculiţa...

Hihi! Diabolice amândouă! Se grăbi să-l pălească încă o dată:

- Bună, Emil.

- ... Bună, Elena.

Înnecat şi ca vai de el! Aoleu, ce mieunat jalnic! Georgeta se repezi să-şi salveze tatăl:

- Mami, ştii ce-am făcut eu azi?

- Ce-ai făcut?

- M-am apucat de aerobic.

Îşi puse ghipsul la frunte:

- Tu vorbeşti serios?

- Da-da! Am găsit pe youtube un program de aerobic şi l-am făcut! Nu e greu, dar te solicită, ştii? Se simte!

- Să faci o baie fierbinte diseară. Să nu faci febră musculară.

- Aa, am făcut deja! Mă simt super - ce mai! Mami, crezi că pot să te rog ceva?

- Eu cred că poţi să mă rogi ceva. Nu ştiu dacă o s-o şi faci, aşa că te somez să mă rogi ceva...

Râdeau... Georgeta clipi dulce:

- Mami, poţi să-mi aduci şi mie ceva?

- Orice îmi ceri. Mai puţin un toreador.

Orlando îi făcu semn că nu e normală la cap şi, la urma urmei, face nişte poante un pic cam ciudate cu copila minoră... Minoră - corect! Drese poanta nepotrivită:

- Şi un colţ de lună. Altceva.

- Nuu, nu vreau un colţ de lună! Vreau un costum special! O rochie de-aia cu multe volane!

- Am înţeles. Bine.

- Ştii de care...

- Da, ştiu.

- Crezi că e scumpă?

- Nu. Ce culoare să fie?

- Ce culoare vrei tu.

La ochii ei se potrivea albastră; dar Georgeta avea un milion de hăinuţe albastre care se potriveau cu ochii ei, aşa că...

- Să vedem. Să ajung la casa de modă şi mă orientez acolo. Să te măsori azi, să-mi spui ce înălţime ai.

- Înălţimea întreagă?

- Da.

- Şi talia?

- ... Măsoară şi talia. Dar te complici - părerea mea!

- Păi şi dacă nu-i bună?

- N-am eu în Bucureşti două mii de croitorese pricepute?

- Aa, aşa e! Iartă-mă, nu mi-am dat seama...

- Stai liniştită! Deci o rochie cu volane. De-aia originală.

- De-aia de care găseşti. Vezi - să nu coste mult...

- Lasă asta. Vrei şi pantofi asortaţi, da?

- Dacă găseşti...

Râdeau amândouă cu subînţeles - şi probabil că taică-su înjura şi bombănea şi spunea iar în mintea lui că "aia" îi transformase fetiţa în cocotă... "Eleno, opreşte gândul ăsta." Bun!

- Rochie, coroniţă, plasă de păr, pantofi, poşetă şi evantai. Notat. Micul meu şmecher ce-şi doreşte din Spania?

- Un costum de toreador!

Mm, o să fie tot mai complicat...

- Bine, dragule. Al tău ce culoare să fie?

- Auriu!

Acum chiar că o înjura Emil rău de tot! Râdea:

- Bine, auriu îţi iau. Mm, o să sclipeşti rău!

- Şi ce dacă?!

La urma urmei, avea doar patru anişori - putea să se-mbrace cu orice, nu? "Eleno, atenţie la gândul ăla..."

- Auriu va fi. Cu pălărie, da?

- Cu pălărie şi mantie! Aurie!

- Mantie nu există decât roşie.

- ... Da' de ce?

- Pentru că taurul se înfurie doar la culoarea roşie.

"Şi-acum, dacă bombăni ceva despre faptul că taurii văd alb-negru, te strâng de gât prin telefon!" Aştepta, dar nu-l auzea pe Emil contrazicând-o...

- ... Aa, deci nu există aurie...

- Ba există, dar e contrafăcută. Nu e originală. Originală e doar roşie.

- Atunci vreau de-aia originală.

Orlando şopti:

- Spune-i că costumul original de toreador este alb!

Se abţinu şi nu bufni în râs:

- Bine. Am notat.

- Mami, tu când vii acasă?

- Termin treaba aici şi vin.

- Da' când vii, ne aduci costumele, da?

- Da. Sau s-ar putea să vă fac o surpriză şi să trimit costumele primele... Să le purtaţi de sărbători...

George chiuia şi aplauda. Era prea mic ca să socotească faptul că ea nu putea să le aducă costumele înainte de sărbători, semn că nu venea prea curând acasă...

- Yee! Mami, gata! Hai, că se răceşte varza călită!

- Bine, scumpule. Pa, puiuţ!

- Pa, mamii!

- Pa, mamii!

Îi făcu cu ochiul lui Orlando:

- Pa, fetiţa mea. Vă pup!

Şi cum încă mai auzea gălăgia din sufrageria casei, repetă... la derută:

- Pa!

Telefon roşu... Orlando râdea:

- Eşti diabolic de periculoasă! Mi-e frică de tine!

- Ţie? De ce să-ţi fie ţie frică de mine?

- Pentru că ai putea fi letală, dacă ţi-ai pune asta-n minte. Şi nu vreau să-l am pe Emil pe conştiinţă.

Poftim? Păi ce-avea a face una cu cealaltă?

- Eu încerc să-l îndrum pe calea cea bună spunându-i că la capătul ei eşti tu; tu insişti să-i comunici că te desparţi de el şi că nu există reconciliere, după care faci un asemenea pas uriaş spre fata lui!

Şi? Ce i se părea atât de anormal la chestia asta?

- Te-ntorci la el? Sau doar plănuieşti să-l vezi făcând comoţie?

Păi... Păi, se ridică:

- Nu ştiu ce-o să fac. Momentan, mi-e foarte bine fără el. Să vedem la anul ce-o să mai fie.

- ... Plănuieşti să faci sărbătorile cu noi?

- Crăciunul îl voi face cu voi. Revelionul... Nu ştiu. Adică ştiu sigur că n-o să-l fac cu şeicul în Dubai, ştii?

Râdea, normal!

- Că nu-l face el cu mine! Îl face cu cine trebuie, cum se spune...

- Apropo de chestia asta! Crezi că...?

- Eu nu cred nimic.

Şi tocmai primise un mail! Ia - oare de la cine era?... Se reaşează pe scaun:

- Emil tocmai mi-a trimis un mail.

Ia să vadă ea... Îşi drese scurt vocea:

- ***"Am aflat totul. V-am văzut schimbarea. Am înţeles cât de idiot am fost în ultimul an. Permite-mi să mă revanşez - să-ţi demonstrez că vreau şi pot să mă schimb. Şi chiar o fac - mă schimb cât pot eu de repede!"***

Lăsă telefonul pe masă:

- Când mai aveţi spectacol?

- Poimâine.

- Perfect - deci mâine vine la tine. Ai grijă ce faci! Să n-o şochezi! Ia-o uşor...

- Am eu grijă de asta.

Şi-o spusese un pic indispus... Mda!

Îşi luă telefoanele şi se ridică - ia să se ducă ea să... Să pară extrem de ocupată mai încolo, aşa! Mai spre hainele ei! Hai să se schimbe - că nu mai vorbea azi la telefon! Vorbise, îl pălise pe Emil de-i zburătăcise toate alea pe-acolo - gata! Deci, îi trebuia un trening... Şi plănuia să facă şi-un duş de-ăla straşnic, singură - că doar ce-o numise "bunăciune sexy". Şi... nu mai era cazul.

23,10

Privea lung ecranul ăla nesimţit de mare, nesimţit de clar... Cu un contrast de invidiat...

Se uitau la un film. Stăteau pe aceleaşi scaune pe care stătuseră azi toată ziulica şi se uitau la film. Şi se plictiseau, după părerea ei, la fel de rău. Ea nu voia să se ducă să se culce, fiindcă el s-ar fi dus şi el la culcare - şi poate că voia să vadă filmul până la final! Deşi era pe DVD - poate că nu voia să-i întrerupă şirul poveştii... El nu voia să-şi mesăgească vreuna dintre amante, poate şi pentru că poimâine aveau spectacol... Sau pentru că era ea trează şi "cu chef de film"...

Orlando întinse mâna, pipăi după ţigări... îşi aprinse una... Ea era, cică, extrem de atentă la filmul ăla... El îşi lua telefonul, activa ecranul... După cum mişca degetul, surfa încetişor prin *news feed*-ul Facebook... Îl privea lung... El părea că nu observă privirea ei...

Azi, Orlando îi pusese câteva întrebări serioase. Referitoare la viitor. O prinsese... nepregătită. Nu prea ştia ce să facă. Adică situaţia o cam depăşise. Nu ştia în ce direcţie să apuce şi ce să facă atunci când ajunge acolo. Nu ştia ce vrea, în primul rând! Adică, da - îi era dor de copiii ei! Dar nu s-ar fi întors acasă, deşi îi era dor de copiii ei...

Oare... Oare ar fi putut să se întoarcă acasă? Adică în locul în care era şi Emil? Că în casa aia erau şi copiii, şi Emil! "Nu mergea" unul fără celălalt! Iar cu Emil chiar nu-şi dorea să dea ochii! Adică să discute! Adică să ştie că e şi el prin preajma ei!

Oare... Nu mai făcuse testul, în ultimele zile. Aşa că lăsă capul pe spătarul scaunului. Mm, ce comod era! Închise ochii... Se poziţiona mental în livingul vilei lor... Greu, pentru că sonorul

filmului era destul de tare şi simţea sub degete pielea scaunului, iar ei n-aveau în livingul lor mobilier atât de pretenţios... Îşi închipuia... Emil tocmai venise de la muncă; era în hol. Îl auzea... Nu, nu era bine aşa! Emil era în hol, se descălţa. Iar lângă ea, în cameră, erau copiii - George şi Georgeta. Georgeta stătea lângă ea; George era la masă, făcea ceva acolo... Acum era bine... Emil intra în cameră... "Bună, tati..." Venea spre ea... O privea lung - ochii negri o priveau lung... Era serios... "Bună, dragă." Bărbatul înalt, bine clădit, mai făcu un pas şi se aplecă. Iar ea simţi că-i sare inima din piept - şi deschise imediat ochii, speriată de pumnul care...

Mm... Deci Emil venise spre ea... Se aplecase... Ştia, simţea că ea nu-i făcuse nimic; deci, cel mai probabil, el venise liniştit şi calm acasă. Şi, ca în fiecare seară când se întorcea de la muncă, Emil îi pupa pe toţi - pe copii pe frunte, pe ea... Acum realiza ea că... "Eleno, tu eşti nebună? Tu nu ţi-ai dat seama că s-a aplecat să te pupe?" Sincer? Nu. Ea întrezărise posibilitatea ca pumnul... Iar dacă chiar ar fi fost în living, iar Emil ar fi venit s-o pupe şi-ar fi văzut-o sărind aşa, oripilându-se şi panicându-se...

Oftă greu:

- Oare am eşuat?

Capul brunet se ridică imediat:

- Poftim?

- Eu am sentimentul că am eşuat.

- În ce sens?

- În sens general... Nu ştiu - în sensul vieţii mele, la modul general.

- Adică în sensul vieţii tale private, în mod special.

Aprobă. Primi un zâmbet slab, un pic neatent:

- Nu. N-ai eşuat.

- Nu ştiu ce să cred...

- Eu ştiu ce să crezi. Adică ceea ce este certitudine. Tu n-ai eşuat. Tu ai construit o familie aproape perfectă, ale cărei reglaje fine se fac chiar acum. Şi din care vei face şi tu parte, atunci când ea va fi perfectă pentru tine.

Nu mai înţelegea nimic... Orlando lăsă telefonul pe masă şi-o privi drept:

- O să te împaci cu Emil. O s-o faci nu pentru că aveţi vila împreună, sau pentru că aveţi copii împreună - tu o să te împaci cu Emil pentru că vă iubiţi. Adică el te iubeşte pe tine iar tu îl iubeşti pe el. Şi ceva îmi spune că, după aşa păţanie mare şi aşa schimbări uriaşe, n-o să vă mai certaţi vreodată.

Ehei - dac'ar fi fost lucrurile chiar atât de simple...

- ... Ştii cum văd eu lucrurile?

Cum vedea el lucrurile?

- ... Te-a bătut nu pentru că a fost gelos, nu pentru că a fost frustrat, ci pentru că am apărut eu.

Serios?!

- Eu, acrobatul cel tânăr căruia i-ai cedat atunci şi căruia puteai fi tentată să-i cedezi din nou.

Ete, fleoşc!

- La aşa bunăciune sexy cum te-am reîntâlnit eu pe tine, după cinci ani în care ai născut şi-ar fi trebuit să te transformi într-o duduie de 40, să ştii că o atare mişcare din partea mea n-ar fi fost deloc o chestie foarte alandala, sau ieşită din comun!

Pe bune?! Păi ăştia îşi închipuiau că "la femei" e ca la ei - când i se năzare lu' "aia mică", nimeni şi nimic nu i se poate opune? Ce oameni!

- Soţul tău

- Emil este concubinul meu. Între mine şi el este doar o coincidenţă de nume.

Orlando se aplecă pe masă, spre ea:

- Enna, copiii voştri vă spun "mami" şi "tati". Şi vă şi consideră părinţii lor. Sunteţi o familie. El este soţul tău mult mai mult decât l-ar face un certificat de căsătorie.

Hm... Bine, hai, să bălmăjească ce-avea de bălmăjit şi să o lase să se culce! Da' lui nu-i era somn? Că era, totuşi, târziu!

- Soţul tău te iubeşte îndeajuns de mult ca să-şi piardă capul şi cumpătul atunci când realizează că e posibil să te piardă.

Ei bine, ea nu vedea lucrurile aşa! Chiar deloc! Dar nu plănuia să facă o noapte albă doar din dorinţa de-a se certa rău de tot cu el. Aşa că decise să tacă. "Înţeleptul cedează întotdeauna" - aşa se spune, nu?

- După ce-ai stat cu mine trei ore, în barul hotelului, povestind şi hlizindu-ne şi distrându-ne pe cinste şi împărtăşindu-ne cele mai speciale amintiri şi isprăvi şi succese din ultimii cinci ani, timp în care nici măcar nu l-ai întrebat unde e şi dacă mai trăieşte...

Nu, ea nu vedea lucrurile aşa. Sigur, în viaţa ei privată ea nu se lăsa condusă de "aia mică"...

- Drumul tău e limpede. Pentru toată lumea din jurul vostru.

- Mai puţin pentru mine şi pentru Alina. Dă-mi voie să te-ntreb o chestie, te rog. Cum de tocmai tu, bărbatul şmecher şi pedant şi ordonat şi calculat pân' la Dumnezeu şi-napoi, tolerezi o asemenea dezordine gigantică în viaţa ta privată?

Orlando o privea lung... Probabil că era şi el obosit la ora asta, că îi lua ceva timp să înţeleagă... Tânărul începu să râdă - şi-i evită privirea:

- Ei, nu-i chiar aşa de mare dezordine...

- Patru deodată nu reprezintă o dezordine?

- Nu. Şi nu mă pune să-ţi spun ce reprezintă, pentru că m-ai pocni cu ceva-n cap dacă ţi-aş spune. Şi nu-ţi spun orice-ar fi. Că mi-e jenă, la urma urmei...

Bine, atunci să nu spună!

- Miliţianul ar putea scrie o carte plină-ochi cu cuvinte sarcastice care să explice ce reprezintă ceea ce tu ai denumit generic "patru deodată"...

Bine, OK, hai să nu mai discute despre nimic! Care era subiectul filmului?

- Momentan sunt burlac. Simt totuşi că viaţa începe să se accelereze; ştii? Se scurge ceva mai repejor decât acu' cinci ani. Aşa că, apreciez eu, peste vreo 2-3 ani o să fac o curăţenie exemplară în viaţa mea privată. Va fi aşa o ordine, că voi putea programa cu precizie de minut naşterea fiului meu!

Orlando, tată? Ha-ha! Se abţinu şi nu hăhăi, ci îşi păstră zâmbetul amabil. Şi se ridică:

- Pe mine te rog să mă scuzi - dar filmul nu m-a pasionat încă de la început, iar ochii îmi pică din orbite...

- Şi eu mă duc la culcare.

Deci şi el se ducea la culcare. "Da' te rog eu mult - închide uşa aia, ca să pot şi eu să mă odihnesc!" Evident, nu era rurală - nu spunea asta, ci îşi căuta pijamaua...

"Eleno - nu fii măgăriţă! El îţi vorbea despre fiul lui şi tu i-ai spus că te duci la culcare!" Pe-asta chiar trebuia s-o dreagă urgent!

- I-ai ales şi-un nume?

- Da.

Şi?... Şi el era în dormitor, cu uşa deschisă ce-i drept, dar... Se apropie de uşă:

- Auzi? Ştii ce mă gândesc? În general, băieţii seamănă cu mamele...

Tăcere; fie nu-i înţelesese mica şaradă, fie se supărase pentru "noapte bună" şi nu marşa la ea... Se opri lângă uşa deschisă:

- Şi mă întrebam ce culoare de ochi plănuieşti să aibă fiul tău!

Silueta lui apăru brusc în uşă! Orlando zâmbi cu subînţeles:

- George seamănă cu Emil - iar chestia asta îmi dă încredere...

Aa! Îl altoi în glumă, cu palma, iar el îi prinse mâna şi i-o sărută:

- Şi-atunci facem în felul următor. Tu te dai în continuare foarte supărată pe el, iar el mă sună pe mine, iar eu îl învăţ şi vă îndrum să vă reconciliaţi şi-apoi îl sun eu pe el şi-l întreb cum a făcut şmecheria cu George! Ce zici - mă ajuţi? Adică nu-mi strici planurile, da?

Încă era confuză, după ce-i auzise planul ăla alambicat, aşa că nu prea înţelegea... Degetul lui îi mângâie uşor mâna:

- Te dai foarte supărată şi...

Degetul lui îi mângâia mâna... amintindu-i brusc, despre nişte clipe de demult, care... Aprobă şi-i întoarse spatele. Şi se grăbi să-şi ia totuşi pijamaua.

Ce naiba era asta? Ce se-ntâmpla? Clipele alea fuseseră "acu' o veşnicie"! Şi-i ieşiseră complet din minte! Până în clipa asta, timp de cinci ani, nu-şi mai amintise de clipele alea! De mângâierea aia!

Se trânti pe canapea - dă-o dracului de pijama! Ce dracu era asta?!

... Ceva "activase" amintirea aia. Oare "Enna"? Sau discuţia despre ei doi? Sau râsul lui? Sau apropierea de el - apropierea fizică? Oare Orlando folosea "pafumuri cu şmecherii"? Oare... Oare era altceva?

"Eleno, nu ştiu ce-a activat amintirea aia; dar cred că se apropie momentul plecării tale din apropierea lui!"

Asta era categoric!

La urma urmei, tocmai se terminase ziua de 20 decembrie! Iar ea "decretase" deja că va face Crăciunul cu ei! Adică cu el - că n-o să se ducă să-l facă la Igor şi Michelle în rulotă! Iar asta însemna că...

Nu putea să se întoarcă. Vedea... Vedea şi acum pumnul care...

Scăpă un suspin. Fir'ar... Şi-ăsta avea mâncărici - în loc să se culce, el venea la ea s-o întrebe "ce s-a întâmplat"... Evident - se aşezase pe canapea, lângă ea! Deşi ea stătea ostentativ cu spatele, el... Oof! Parc'ar fi fost marţi, nu duminică!

- ... Încă n-am găsit acea femeie care... Poate că nu mi se potriveşte femeia pe care o visez eu. Şi poate că nici n-o merit. Eu, Orlando Sorrenti, sunt o poleială. Un spectacol frumos. După ce cade cortina...

Negă scurt:

- Nu cred.

- Am făcut testul şi să ştii că pot fi o poleială zile-n şir! Săptămâni chiar... atunci când consider eu că merită efortul...

Adică...

- Noapte bună.

Aa, perfect! Dacă se ducea să se culce, era perfect! Doar să închidă uşa după el! În rest...

"Eleno, chiar eşti toval gros!"

- Nu mi-ai spus...

Îl oprise... Se ridică, ca să-l vadă:

- Nu mi-ai spus numele.

- ... Numele?

- Numele puştiului.

- ... Mihai. Sau Michael. Sau Michele. Sau Michel.

Era teribil băiatul ăsta! Chiar teribil! Nu înceta s-o uimească! Ea avea cap? Ha-ha! În comparaţie cu el, ea era prostuţă rău! Zâmbi deci:

- E un nume frumos. Nume de războinic. Deci va purta plete...

Orlando râdea! Ah! Ce bine! Ce bine că-l făcuse să râdă! Simţea nevoia să-l vadă vesel, zâmbitor, într-un fel mulţumit...

- Noapte bună, Enna.

- Noapte bună.

Şi-acum chiar ar fi fost bine să adoarmă cumva! Intraseră în nişte discuţii sensibile. Şi parcă nu mai erau ei doi... ăia de demult, care să poată sta de vorbă ca doi prieteni la cataramă, ca doi...

Nu. Nu-l va numi pe Orlando "confident". Era un rol periculos pentru ea. A-l pune pe bărbatul care o crease pe Enna în rolul de sfătuitor era periculos... dureros...

21 decembrie 2020. Luni.

10,25

Era linişte. Vorbise până acum - şi, spre deosebire de ziua de ieri, nu fusese ea singura care vorbise. Adică nu mai monologase. Michelle prinsese puţin curaj. După ce se convinsese, ieri, că tot ceea ce spunea Enna e corect şi se adevereşte şi-i face ei bine, Michelle începuse să-i zâmbească sincer. Avea un zâmbet minunat fata asta, un zâmbet care-o făcea să se gândească totuşi la discuţia aia dificilă...

Acum trebuia să fie foarte, foarte atentă la ceea ce spune. Pentru că ea ştia ceea ce ştia, dar Orlando purta verighetă. Şi numai el ştia ce ştiau ceilalţi - şi mai ales celelalte - despre verigheta lui! Deci...

- ... Deci spui că te simţi bine.

- Da. N-a mai curs, nu... Mă simt bine. Cred că e bine.

- Atunci, mai departe ştii ce-ai de făcut.

- Ştiu. Adică să sperăm că ştiu! Că până acum, sinceră să fiu, nu prea am dat atenţie acestui aspect...

- Nu-i ca-n filme. El se va împiedica-n ciorapi iar tu nu vei reuşi "neam" să te dezbraci trei minute şi ceva, cât durează melodia. Nici dacă-ţi pui cinci costume de mascote nu-ţi ia atât de mult!

Doamne, frumoasă era! Râdea din tot sufletul - şi era superbă!

- Voiam să te întreb... Tatăl tău a aflat unde-am fost noi ieri?

- Nu. Dar m-a întrebat dacă apar în spectacolul următor. Că, dacă n-apar nici în ăla, "vom discuta pe alt ton".

- Păi, cum să facem să apari în spectacolul următor?

- Nu avem cum. Orlando stabileşte cine intră şi cine nu.

- Vorbeşte cu el atunci!

- ... El mi-a spus să-mi rezolv problema.

- Păi şi n-ai rezolvat-o?

- Nu.

Adică?!

- Stai, că nu înţeleg!

- El trebuie să ştie dacă sunt sau nu aptă să apar în spectacol. Adică trebuie să se convingă el...

Aa... Hm!

- Cu alte cuvinte, până nu-i faci o vizită, nu intri.

Da, aprobase...

- ... Îţi spun o chestie. Dacă vrei s-o auzi, bine; dacă nu, nu. Dacă vrei s-o crezi, iar bine; dacă nu, nu. În urmă cu cinci ani eu eram Elena, femeie măritată cu primul bărbat din viaţa ei. Aveam un serviciu stabil, o casă şi-o carieră. Şi au venit organele de anchetă ale statului român şi mi-au arătat că bărbatul meu, ăla alături de care îmi trăiam eu căsnicia liniştită şi pe care-l credeam monument de corectitudine şi onestitate şi dragoste şi devoţiune şi fidelitate, furase 50 de

milioane de euro de la stat. Şi, la 45 de ani, aştepta ca amanta lui minoră să-i nască copilul iar el să plece la ei, în vila super-ultra pe care le-o construise. Şi să ştii că, atunci când m-am dus la el, la arest, mi-a spus că a făcut totul pentru noi; că, după ce se va libera, noi doi - eu şi el - vom avea o viaţă frumoasă, îndestulată...

Michelle făcuse ochii mari şi gura "cerc". Îşi aprinse o ţigară... Hai să-i spună!

- Am vrut atunci să mă arunc în faţa metroului. Nu mai înţelegeam care era rostul meu! Şi de ce aş mai fi trăit, la urma urmei! N-aveam bărbat, n-aveam copil, n-aveam nici măcar o carieră sau vreun gram de avere! Construisem, eu ca om, zero! Şi cine dracu se mai uita la mine, la cei 35 de ani ai mei? În momentul ăla l-am cunoscut pe Orlando...

Chipul tinerei se înroşi instantaneu - schimbarea nu dură mai mult de-o secundă... Hm!

- În 24 de ore, Orlando mi-a umplut casa cu tineri şi tinere plini de veselie şi bună dispoziţie şi tinereţe şi poftă de viaţă. Şi a adus cu el şi specialista, şi voinţa de a-mi schimba radical înfăţişarea. În 48 de ore, tot ceea ce a făcut el, toate micile şmecherii şi aranjamente pe care le-a făcutt în timpul vizitei lor la mine acasă m-au ajutat să-mi schimb practic părerea despre mine - şi, implicit, şi despre viitorul meu! El m-a "rebotezat" Enna. Nume mult mai potrivit cu noul meu look, cu noua mea atitudine faţă de tot ceea ce însemna viaţa mea prezentă şi viitoare...

Puştoaica se uita la ea şi părea că-i soarbe cuvintele din gură...

- Aseară, Orlando mi-a spus că am o familie minunată. Că am doi copii cu bărbatul de lângă mine. Că am o casă, că am o familie, iar asta mă leagă de acel bărbat mai mult decât m-ar lega un certificat de căsătorie. Şi are dreptate. Cu primul meu soţ, cu care am fost căsătorită legal 15 ani, n-am avut o căsnicie, ci o detenţie...

Zâmbea! Bun!

- Omul alături de care am eu o familie este poliţist incoruptibil - adică un bărbat prost plătit şi neapreciat de către şefi şi colegi. Nu mai merge la sală, nu mai face mişcare, nu e "cât dulapu'" şi sforăie destul de tare noaptea. Nu ieşim zilnic la restaurant, nu ieşim săptămânal la dans, nu mergem seară de seară pe la prieteni să ne distrăm. Viaţa noastră constă în muncă şi casă. Şi-ţi spun asta pentru că... Pentru că tu eşti tânără. Tu încă n-ai un serviciu, ca să spun aşa.

- Sunt acrobată.

Îi zâmbi cu înţelegere:

- Pentru *customers*, nu pentru public. Şi încă nu eşti.

Tăcere...

- Tatăl tău te îndrumă către Orlando - adică către *customers*. De ce-o face, numai el ştie! Dar dacă m-am apucat să te ajut, o fac până la capăt. Dincolo de tot ceea ce îţi spun oamenii, dincolo de tot ceea ce credeai sau ştiai tu...

Stinse scurt ţigara:

- Bărbatul Orlando Sorrenti înseamnă *freelove*. Nimic mai mult. Nu poate oferi mai mult şi nici nu va lua vreodată mai mult de la o femeie. Îmi spunea, aseară, că peste vreo 2-3 ani o să devină tatăl unui băieţel. Cine - Orlando? Hm...

Se aplecă spre ea şi-o privi drept:

- Orlando e minunat. E fascinant. Când vrea el, e incredibil. Dacă îl laşi să te ducă acolo unde vrea el să ajungeţi, Orlando Sorrenti o să te facă să te simţi centrul universului lui. Dar este doar un *freelove*; după ce ajungeţi acolo, el o să iasă pe uşă - sau tu - şi totul rămâne doar o amintire frumoasă...

Mm, ce ochi minunaţi avea!

- Orlando nu se poate ataşa de vreo femeie. Indiferent ce bijuterii poartă... sau nu. *Freelove* cuprinde totul - tot ceea ce se întâmplă între el şi o femeie. Inclusiv sexul. Iar dacă se simte încolţit, dacă simte că vrei să-i îngrădeşti libertatea sau "să-l prinzi" cu ceva, Orlando te va strivi. Înţelegi? Chiar şi doar cu un cuvânt, sau cu un gest - că nu e genul care vorbeşte cu pumnii. În clipa în care îşi va da seama ce-ai făcut, sau ce încerci să faci, Orlando te... va... stri... vi.

- Ştiu că poate fi foarte dur...

- Nu - nici nu bănuieşti măcar! Orlando e capabil să-ţi intre-n inimă şi s-o ocupe toată. Iar tu, dacă vei face ceea ce-ţi spune tatăl tău şi nu-ţi vei aminti mereu că Orlando Sorrenti înseamnă *freelove*, n-o să apuci să-ţi mănânci tortul de 18 ani - o să sfârşeşti sub roţile trenului. Singură o să te bagi acolo.

- Nu cred că o să ajung atât de departe...

- Ai iubit vreodată? Dar nu aşa, superficial. Ai iubit vreodată cu adevărat? Ai simţit vreodată o durere puternică aici, în piept, şi senzaţia că nu poţi respira? Că lacrimile ies singure din ochi?

Tăcea şi zâmbea! Hm...

- Dă-mi mâna.

Tânăra se conformă. O răsuci şi trecu cu degetul pe pielea fină:

- *Freelove*. Tatuaj permanent. Pentru ca, atunci când aduci mâna spre lacrimi... să-ţi aminteşti că ştiai. Şi că oricum nu-ţi făcusei altfel de planuri. Şi să nu suferi. Nici cu Orlando, nici cu oricare altul de pe planeta asta.

Cioc-cioc! Ptiu, drace! Era şocată rău fata asta! Sărise cât colo şi-şi trăsese mâna şi părea un ninja pus pe autoapărare! Păi Orlando ciocănea la propria uşă?

"Uite, Eleno, vezi? Aşa faci tu când simţi că e Emil prin preajmă!" Şi se vedea şi se simţea jalnic! Aşa că mai bine nici nu-ncerca!

- Intră!

Patricia se conformă, dădu cu ochii de ele...

- Bunăă!

... Hm! Îi zâmbi:

- Bună.

- Ai treabă? Că voiam să te invităm pe la noi!

Pe ea?

- Pe mine?

- Da. Eu şi Nina avem o super-surpriză pentru tine!

Uau! Începu să râdă:

- Mi se face frică...

- Ee, e de bine, cum se spune! Hai, vii?

- Imediat. Cinci minute, te rog!

- Ai zece! Dar... doar zece!

Aha... Aprobă, uşa se închise... Reveni spre Michelle:

- După ce Orlando se va asigura că poţi reveni în spectacol, tu vei fi în uriaşul pericol de a fabula. Îmbrăţişările şi săruturile şi şoaptele sunt periculoase. Mai ales atunci când vin de la un academician în domeniu.

Iar roşise rău! Ce fată fără minte!

- Şi, exact ca toţi academicienii, el nu poate fi academician decât într-un singur domeniu. În toate celelalte va fi deficitar. Mai ales în cele opuse, ca de exemplu statornicia, seriozitatea, familismul...

Da. Acum pricepuse ce-i tot toca la ureche! Bun!

- Orlando are o aversiune teribilă pentru cuplu. Sau "laţ", dacă ştii ce e aia...

Ştia cuvântul ăla din franceză? Da. Arăta spre gât. Bun!

- Ceea ce îl face să iubească la nebunie *freelove*-ul. Dacă vrei să ştii cum se face treaba asta "ca la carte", vino diseară la el. Dacă nu vrei să rişti să-l pui la inimă, du-te în altă rulotă. Dar nu uita nici o clipă de metodele contraceptive şi BTS...

Şi-o atenţionă cu degetul, aşa cum o atenţionase ieri ori de câte ori spusese "BTS"... Tânăra se ridică:

- Îţi mulţumesc. Dacă nu erai tu...

- Dacă nu eram eu, era un cioban cu voinţă. Şi ajungeai de nevoie la spital. Şi, ce-i drept,

riscai să dai peste-un academician în medicină care să-ţi explice totul cu acreală-n voce şi mulţi termeni de manual. Aşa că, hai - pupă-mă şi fugi la antrenament!

Mm, ce forţă avea! Tii - era ea aşchiuţă, dar forţă avea! Michelle o pupă apăsat pe obraz... Şi-apoi fugi la uşă şi... Şi se opri:

- Ai spus că ai o familie minunată...

Aprobă.

- ... Şi copii...
- Da. O fată şi-un băieţel.
- ... Şi te întorci la ei, nu-i aşa?
- ... Da. Într-un fel sau altul, mă voi întoarce la ei.
- ... Tu eşti o mamă tare bună! Să nu-i părăseşti niciodată!

... Poc - iar trântise uşa, că iar ieşise ca vijelia... Hm!

Păi, în clipa asta, tot ceea ce mai putea ea face ca să se dezmeticească era... să se scarpine-n cap. Cu stânga, că dreapta era-n ghips şi era grea. Se scărpină deci neaoş, privind uşa...

"Tu eşti o mamă tare bună!" Ei, uite - atunci când i-o spusese Orlando, nu-l crezuse! Dar când o spusese fata asta, cuvintele i se înfipseseră-n minte şi-n suflet şi... Ca şi cum Orlando, pe care-l cunoştea prea bine de cinci ani deja, nu era îndeajuns de credibil când spunea asta... Când o aprecia din punctul de vedere al calităţilor şi defectelor ei ca mamă...

"Eleno, stop! Doi oameni ţi-au spus acelaşi lucru. Asta înseamnă că aşa e! Şi gata, *end of story*!"

Şi-acum, că se umflase pipota-n ea de mândrie despre cât de minunată mamă era ea, hai la masaj! Că Nina şi Patricia nu puteau avea altă surpriză pentru ea! Îi trebuia un halat de prosop, îi trebuia şi-un prosop mare... Avea prosopul ei, care era îndeajuns de "cuprinzător"... Îşi lua şi cremele - alea "medicinale", deşi n-o mai durea nimic, adică puteau să folosească un ulei oarecare... Se încălţa şi îşi amintea apariţia Patriciei, reacţia de dinaintea lui "Bunăă"...

Mai întâi, Patricia o observase pe ea; apoi o văzuse şi pe Michelle. Într-o clipă, îi aruncase acelei copile uitătura unui călău care-i promite cele mai cumplite schingiuiri, la cea mai mică greşeală! Şi-apoi revenise către ea, zâmbitoare şi veselă, şi spusese "Bunăă"... Oare ce-avea Patricia cu Michelle? Uite că n-apucase să o întrebe pe Michelle...

"Las' că o întrebi pe Patricia! Nu?"... Poate că nu. După ce fusese văzută pălăvrăgind, la o ţigară şi-o cafea, cu Michelle, normal ar fi fost ca Patricia să spună "Vai, dar n-am nimic cu ea, ce să am cu ea"...

Femeile erau cumplite. Tot ceea ce era legat de femei era cumplit. Puteau fi de-o bunătate cumplită, împinsă uneori până la prostie; iar când venea vorba de răutate, fiecare femeie era campioană mondială la "specialitatea" ei. Undeva între acele două extreme era normalul... Ăla pe care-l căutau bărbaţii atunci când plănuiau să se-nsoare... Ăla pe care-l căutau bărbaţii însuraţi atunci când veneau de la muncă şi nu-şi doreau decât să mănânce şi să nu li se amintească despre "ăla micu'"...

Îşi puse paltonul pe umeri şi ieşi - oare care era rulota Patriciei? Era ceva... cu roşu parcă. În aranjarea parkingului din Paris o ştiuse; în cea din Bilbao o identificase în ziua când asistase la antrenament. Aici, însă, era uşor confuză...

14,30

Zăcea pe canapea. Era... bine... Corpul n-o durea, ci o mânca. Îi venea să se scarpine pe toată suprafaţa pielii! De la ceafă şi până-n vârful degetelor, o mânca îngrozitor...

Patricia şi Nina o aşteptaseră şi ele "la o cafea". O lungiseră pe masa de masaj, Nina îi pusese pe faţă o mască cosmetică... Şi-apoi ele profitaseră de imobilitatea ei. Şi de faptul că masca îi acoperea inclusiv ochii, aşa că "nu vedea o boacă". Făcuseră tot ce voiseră ele. Singurele locuri neunse şi nemasate rămăseseră porţiunea acoperită cu păr pe cap şi zona inghinală. În rest...

O unseseră cu o cremă specială. Ea ar fi spus "câteva tuburi de cremă specială" - că nu făcuseră economie şi, la cât întinseseră pe ea, probabil consumaseră 2-3 tuburi. "Cea mai bună cremă din lume." Nu-i spuseseră pentru ce - dar nu era cu vitriol, mâncărimea îi arăta că acţionează, muşchii ei se destinseseră complet aşa că zăcea pe canapea şi ţinea ochii închişi şi simţea că o fură somnul... Dindindinding! Hm...

Pipăi după telefon şi trebui să deschidă ochii - că era videoapel. Cine... Adrian. Bărbaţii ăştia - aveau un talent înnăscut să deranjeze femeile de la înfrumuseţare!

- Da.

- Bună, Elena.

- Bună, viitorule din nou tătic.

Îl lovise. Rău. Râdea şi nu zicea nimic, că nu se aşteptase...

- Să mă ierţi dacă închid uneori ochii - dar tocmai am fost la masaj şi cosmetică. Şi sunt aşa de relaxată, că s-ar putea chiar să-mi pice electronica din mână!

- Aoleu! Păi te las să te odihneşti atunci!

- Nu, stai liniştit. Nu e odihnă. E zăcut.

- Stai, că nu prea înţeleg...

- Voi, bărbaţii, credeţi că noi ne ducem la salon şi intrăm, apăsăm un buton, o baghetă magică face şmecheria şi-apoi ieşim şi plecăm la plimbare. Nu-i aşa. Acolo înăuntru, în salon, noi suntem unse, smulse, trase, palmate şi palpate şi masate şi uneori chiar tuflite cu făcăleţu'!

Poliţistul de pe ecran râdea în hohote. Începu şi ea să râdă:

- Nu-i deloc uşor, să ştii! Ia s-o pui pe mândra ta să te tuflească cu făcăleţu' ca pe aluatu' de tăieţei; să vedem dacă-ţi mai arde de plimbări după aia!

- Am înţeles. Păi atunci, ce să zic...

- Tu zi-i ce-ai vrut să zici. Că la auz nu mi-au făcut nimic. Şi te-aud bine.

Era privită lung, ca un fel de "tu mă iei în balon, că mă pune Emil să te sun şi să recit poezia"... Zâmbi:

- Azi, două persoane mi-au spus că sunt o mamă minunată. Aşa că sunt pregătită să aud orice...

- Dă-mi voie să mă înscriu pe listă. Tu eşti o mamă minunată. Atunci când vrei tu! Ca de exemplu în clipa în care ai hotărât să-i spui Georgetei "fetiţa mea"...

Oftă greu... înghiţi nodul din gât şi oftă din nou, simţind că i se umplu ochii cu lacrimi:

- Întotdeauna a fost fetiţa mea. Ştii, în sufletul meu, acolo, ea a fost întotdeauna Micuţa Minune - fetiţa mea. Şi mi-a fost teamă să-i spun asta, pentru că mama ei naturală a murit, apoi şi prima mamă adoptivă a murit... N-am vrut să-i invadez sentimentele şi să-i răsucesc amintirile. Înţelegi? Mi-a fost frică să nu-i fac rău. Am lăsat-o să-mi spună Enna pentru că că aşa i-a plăcut ei - nu pentru că aş fi pus-o eu să-i amintească lui Emil de Orlando sau de

- Stai liniştită. Nici nu-ţi imaginezi ce pas uriaş ai făcut spre ea!

- Am intrat în normalitate. De cinci ani de zile ne căzneam în menuetul ăla stupid; şi uite că am depăşit bariera dintre noi tocmai acum, când...

- ... Tu când te întorci în România? În primul rând - mai ai mâna în ghips?

Îi arătă mănuşa la cameră:

- Trebuie să trec pe la spital, să fac o radiografie, să fiu sigură că s-a sudat cum trebuie. O să întreb dacă e musai să stau cu cataroiu ăsta atârnat de mine; dar mă tem că, dacă franţuzul a zis "patru săptămâni", spaniolul n-o să zică "două au fost de-ajuns".

- Aşa e. Să te duci neapărat la spital! Sau, nu mai bine vii tu aici şi te duc eu la specialistul meu? Că am un specialist în oase - unul care chiar se pricepe!

- O să vin. În ianuarie, cred.

- De-abia în ianuarie?

Aproba cu capul, spre imensa dezamăgire a bunului lor prieten... Continuă:

- Şi-o să închiriez un apartament. Pentru că mi-e în continuare frică de el. Îl văd în continuare apropiindu-se de mine doar ca să mă pocnească. Ştiu că fabulez, ştiu că

- Nu fabulezi. Ţi-e frică de el. Dacă vrei, am şi un specialist în aşa ceva.

- Specialist în frici?

- Da. Se numeşte psiholog şi e de o discreţie împinsă la extrem. Face inclusiv vizite la domiciliu, dacă nu vrei să te pozeze confraţii intrând *undercover* în cabinetul lui...

- ... Să vedem. Să mă-ntorc - şi vedem după aia.

- Elena... Tu ştii vorba aia, "cui pe cui se scoate"?

- Da. Dar nu vreau să o testez.

- Şi totuşi, multă

- Nu vreau să-l văd. Când închid ochii, îl văd perfect - până la nivel de pori ai pielii. N-am nevoie de imaginea lui live pe telefon.

- Ar fi

- Nu vreau să mai am coşmaruri. Nu vreau să risc ca frica de el să se accentueze. Lasă-mă aşa. Încă mă mai sperii când îl văd în mintea mea că vine spre mine - dar măcar deschid ochii, mă liniştesc şi-apoi conştientizez că venea să mă pupe de "bine-am venit". Las-o aşa cum e acum.

- Ideea cu închirierea chiar e foarte, foarte proastă! Uite, dacă vrei, se mută nevastă-mea la voi! Şi stă lipită de tine! Elena, nu e bine!

- Tu nu înţelegi că nu pot?

- Nu poţi nici măcar să-i răspunzi la mail?

- Ce să-i răspund la mail? Tu ştii ce mi-a scris? Că a aflat totul! Felicitări! Că ne-a văzut schimbarea! Bravo lui! Că a înţeles cât de idiot a fost! Aşa, şi?

- Ţi-a cerut permisiunea să se revanşeze!

- Da' eu nu pot să-i dau permisiunea asta! Chiar vrei să-i scriu "Nu, bă, nu te las să te revanşezi!"? Vrei să-i scriu "Mă doare-n cur de schimbările tale, eu am mâna-n ghips şi te vizualizez mereu venind la mine ca să mă pocneşti în frunte!"? Ce vrei să-i scriu? Ce dracu tot vreţi toţi de la mine? Ce vreţi, mă?

- Să vă vedem împăcaţi!

- Împăcare cu de-a sila nu se face!

Şi să-l ia dracu şi pe-ăsta, că o făcuse să plângă rău!

- Oof! Iartă-mă! Dar mor când vă văd aşa - tu pe-acolo şi el pe-aici! Şi copiii supăraţi, cu bona!

- N-avem rezolvare. Singura noastră rezolvare este timpul. Momentan e bine. Nu mă mai sună-n draci, nu-mi mai scrie romane... M-am mai liniştit. E bine. Sunt spre vindecare, cum se spune.

- Aha. Bun! Atunci stau liniştit. Adică încerc să stau puţin mai liniştit...

- Tu stai liniştit acum, cât mai apuci! Că după ce apare juniorul, o să vezi tu!

- Ahahaa! Ştiam eu că m-ai păcălit cu comentariul cu domnişoara!

Ei, poftim! Bufni în râs!

- Ştiam eu că o să fie băiat! De ce sunteţi, mă, aşa? Că şi Emil zice la fel, că e fată!

Îi făcu cu mâna pa-pa şi închise. Şi lăsă telefonul pe piept...

Chiar dacă râdea, ei îi venea să plângă. Emoţional, era la pământ. Era o epavă în pragul scufundării...

Deci şi Adrian considera că este o mamă minunată...

"Şi-atunci de ce dracu m-ai bătut, mă? De ce dracu mi-ai zis că am crescut copiii ăia ca pe cocote? Ce dracu nu-ţi place ţie, mă?"

Şi-a dracului să fie ea dacă nu bocea acum cât pentru toată perioada asta când se abţinuse!

Uite-aşa!

17,52

Suna. Pe Messenger. Iar. Cine mai era? Că o scoteau din minţi! Azi, cu siguranţă, or s-o interneze la nebuni! Toţi voiau ceva de la ea azi! Gata - planeta telefonului intrase în casa vieţii ei publice şi suna de-o luau toţi dracii. O sunaseră ambii şefi! O sunaseră şase magazine şi trei designeri de izmene tricolore! O s-o sune şi preşedintele - da' ăla o s-o deranjeze fix în mijlocul cinei! Apăi a dracu să fie aia care mai mânca azi!

Se ridică şi se întoarse cu spatele la telefon - că acum îşi aprindea o ţigară. Şi nici în fix n-o interesa cine era!

Deci, după ce Adrian o făcuse să plângă, Orlando revenise în rulotă şi o remontase cu două idei principale: cât de proastă era să plângă din cauza ălora doi şi cât de multe alte treburi aveau de făcut împreună! Îi ocupase mintea cu toate trăznăile, inclusiv cu lista de cumpărături - aia cu rochia cu volane şi costumul de toreador auriu. Şi-apoi o sunaseră toţi! Cinci minute şi telefonul! Erau imposibili!

Na! Iar suna! Nici nu tăcuse bine, că suna din nou! Erau absolut imposibili şi...

"Eleno, calm." Că era Emil. Şi insista, semn că vorbise cu Adrian şi pricepuse ce-avea de făcut... Şi nu era videoapel, era apel simplu, semn că Adrian fusese limpede în exprimare când îi spusese "nu-ţi arăta mutra"...

Păi, Doamne-ajută! Doamne-ajută să n-audă un "Eleno, iubito, întoarce-te la mine!"! Verde.

- Da.
- Bună, Elena.
- Bună, Emil.

Zdrang! Foşnet! Orlando ajunsese lângă ea într-un picior - şchiopăta, că se lovise în ceva...

- Te-am deranjat?
- Nu.

I se făceau semne disperate... Prea bine! Hai să facă cum spunea el! Dacă n-o să fie bine, o să fie ratarea lui!

- Tocmai am vorbit cu şefu'. Despre revistă.
- Aha... Te-a pus să scrii?
- Da. Ca să justifice cheltuiala cu şederea mea aici.
- ... Adică plăteşte revista?
- Da.

Tăcere... Oftă greu:

- Salariul, diurna şi transportul cu avionul. Ca nu cumva să-mi vină ideea să mă mut la altă revistă, care să-mi plătească inclusiv sesiunile de shopping.
- Am înţeles. Pentru o clipă, am avut senzaţia că...

Că-i plăteşte şederea în rulota lui Orlando! Mişto! Emil parcă-i citi gândul ăla, că sări la motivul apelului:

- Uite, te-am sunat referitor la George...

Orlando îi făcu semn "s-o lase mai moale"... Şi avea dreptate! În clipa în care Emil se minunase că "plăteşte revista", ei îi sărise ţandăra - şi, instantaneu, şi tonul vocii! Exact ca atunci când se atinge un subiect sensibil iar tensiunea pluteşte în aer iar orice cuvânt, indiferent la ce se referă el, este aţintit fix în subiectul ăla şi e "anti"... În fine! Deci, era vorba despre George. Start!

- A păţit ceva?

- Nuu, nu! Absolut nimic! George e foarte bine chiar...

El râdea; ei îi venea să-l înjure straşnic printre dinţi, că juca teatru şi era un actor incredibil de prost...

- Te-am sunat referitor la excursie.

- Nu ţi-a spus Georgeta?

- Ba da. Şi a vorbit şi Maria cu educatoarea...

"Da? De ce? Aveaţi senzaţia că am mâncat rahat şi v-am trombonit?"

"Calm, Eleno..."

- Şi voiam să-ţi cer părerea.

Pe bune?!

- Să-mi ceri părerea!

- Da. Nu ştiu dacă să-l las sau nu să meargă.

Oof... "Calm, Eleno. El, la urma urmei, n-are nici o vină că telefonul tău a sunat în duşmănie azi!" Orlando îi făcea semnul ăsta; era ideea şi părerea lui. După părerea ei, individul de la telefon trebuia înjurat foarte, foarte minuţios... Zâmbi amabil:

- După părerea mea, n-ar trebui să meargă singur. El s-ar descurca de minune; dar noi nu suntem pregătiţi să aflăm că s-a descurcat de minune singurel. Şi cum suntem diplomaţi, propun să-l trimitem însoţit de Maria. Astfel încât el să nu pară prea precoce iar noi să nu părem foarte încuiaţi la minte.

Orlando râdea fără sunet - o privea şi râdea din tot sufletul... Şi Emil râdea, dar cu sunet - şi era ciudat, imaginea lui Orlando şi sunetul lui Emil se suprapuneau ciudat, foarte neliniştitor...

- Ook, am înţeles! Deci trebuie s-o conving pe Maria să vrea la munte...

- Da, cred că asta este de fapt soluţia.

El râdea în continuare... Ea, mintea ei, lua râsul ăla şi-l punea lângă "cocote", lângă "şustuit", lângă "a dracului" - şi-o unea repede cu "cu moda ta cu tot"... "Prostănacu' tău"... "Rătăcirile sentimentale"...

- Bun, atunci o să încerc să vorbesc azi cu ea. Parcă văd ce mimică o să aibă...

Şi se hlizea în continuare... Pe acelaşi ton, cu aceeaşi voce cu care răgise "taci"... "Taci!" - aşa răgise la ea! "Taci!" "Taci!" Lacrimile îi inundară ochii. "Taci!" "Taci!" "Taci!"

Orlando o prinse de braţ - şi parcă-i dădu el energia necesară să oprească gândul ăla! Şi cum tocmai reîncepuse să plângă, decise brusc că îşi făcuse datoria şi-i răspunsese la apel şi-l lămurise. Şi-acum avea dreptul să-i închidă. Deci!

- OK. Scuză-mă, te rog, dar...

- Ah, sigur! Scuză-mă, nu...

- Vorbim. Pa.

- Pa. Sigur, vorbim...

Nu-l mai ascultase. Ea încerca să ajungă cu degetul mare la telefonul roşu de pe ecran şi nu putea. Aşa că lăsă telefonul jos, simţind că iar nu mai poate să inspire, şi apăsă telefonul roşu. Iar. Şi iar - că "n-o luase". Şi iar şi iar şi dracu să-l ia! Urlă la telefon:

- Taaci! Taci! Taci! Taci-taci-taci! Taaaaaci...

În secunda doi, Orlando o imobilizase în braţele lui, îi apăsase capul pe umărul lui şi-acum îi şoptea ceva... Nu mai ştia ce, că oricum nu-l auzea - în urechile ei nu se auzeau decât "cocote" şi "a dracului" şi nici măcar bocetul ei nu se auzea...

Orlando sâsâia... Ea bocea şi... Şi auzea în mintea ei, în urechea minţii ei cuvinte noi... Cuvinte rostite de vocea lui, dar pe care ea una nu şi le amintea... "Cretina dracului"... "Nemernico"... "Idioato"... "Modă şi curvărie"... "Împreună"... "Îţi baţi joc"... "de copilul meu"... "Să dispari"... "dracului"... "Să ieşi"... "din viaţa mea"... "Să te duci"... "dracului"... "cu circaru' tău"...

Abia acum mintea ei părea să proceseze ceea ce urechea auzise în dimineaţa zilei de 6 decembrie...

Ei bine, da. Avea dreptate. Emil avea perfectă dreptate! Era o cretină şi-o nemernică şi-o idioată! Pentru că, bătută şi cu mâna-n ghips fiind, ea se căznise şi se gândise şi-şi storsese mintea ca să se autosugestioneze să-l suporte în continuare pe el! Pe Emil! Pe poliţistu' lu' peşte! Ea încercase de mama focului să se-ntoarcă la el! La cel care-i spusese, în toate felurile, să se ducă dracului! Da - moda şi curvăria mergeau mână-n mână, uite-aşa! Da! Îşi bătuse joc de copilul lui, mai ales atunci când îi spusese adevărul şi-o făcuse să-i spună "mama"! Da! O să dispară! Cât mai repede şi cât mai bine! Ieşise deja din viaţa lui! Şi nici n-o să se mai întoarcă vreodată în viaţa lui! O să se ducă dracului cu circarul ei şi...

Se smuci - şi se eliberă şi-l prinse-n braţe! Nu-nu! N-o să mai plece nicăieri! O să facă ea cumva să se ducă amândoi dracului!

"Eleno... ce faci?" Că diferenţa de vârstă rămăsese aceeaşi, în timp ce "statura" lui Orlando crescuse exponenţial faţă de cea din 2015... Şi crescuse-n alte direcţii, cum se spune...

O să fie ce-o să fie. Cu cine-o fi să fie. Dar la Emil n-o să se întoarcă. Niciodată.

22,10

Era semiîntuneric - Orlando scria din nou mesaje pe mobil, în dormitor. Iar ea zăcea în pat, cu faţa la canapea. Cu spatele la toată lumea înconjurătoare. Nu mâncase nimic în seara asta, dar nu-i era foame. Nu-i era nici somn. Ar fi vrut să adoarmă, dar nu putea. O usturau rău ochii...

Nu. N-o să se întoarcă acasă. Nu acasă la Emil, oricum! De la şase fără zece, când o sunase el, şi până acu' juma de oră îşi amintise toate cuvintele lui, rostite în dimineaţa aia. Le descifrase. Creierul ei le scosese din arhivă şi le descifrase la nivel de inflexiune a vocii. Emil fusese furios şi nu se mai cenzurase. Şi, de la atâta "combustibil" puternic alcoolizat, nici nu se mai putuse stăpâni. Îi spusese tot ceea ce voise să-i spună. Tot ceea ce simţise el atunci. Cu patosul şi pofta şi determinarea celui care, simţindu-se călcat în picioare şi ignorat şi toate celelalte, prinsese în sfârşit "poziţia de lider"... şi-avea de descărcat tot sacul de opinii şi invective şi urări de plecat spre Satana...

N-o să-l poată ierta vreodată. Nici dacă se-mbăta criţă şi se ducea la el şi-i spunea tot ce simţea sufletul ei necesar să îi spună, cu cele mai urâte şi jignitoare cuvinte pe care le-ar fi putut învăţa de la un academician în înjurături, tot n-o să-l poată ierta vreodată... Şi tocmai de-asta, nici n-o să încerce să-l ierte. Nici n-o să încerce să treacă pe la vilă, când s-o întoarce la anul în România. O să tragă la hotel, o să se odihnească şi-o să-şi găsească un apartament. Şi-o să se ducă direct acolo. O să-şi cumpere alte haine, alte obiecte personale... Nu banu' o încânta pe ea. Nu de bani avea nevoie. De bani avea parte - dar ea... Aşa că o să renunţe la bunuri. Şi-o să fie calmă şi liniştită. Şi gata.

În privinţa lui "eşti o mamă minunată"...

Dna Claudia. 8 octombrie 2015. De dimineaţă. Venise întâi seara, pe 7, care picase într-o miercuri; îi adusese banii şi-i spusese despre Mihai. Şi-apoi se-ntorsese joi dimineaţa, tot cu Michu, şi-i spusese... "Copiii se fac uşor - dar se cresc foarte greu. Dacă nu i-ai făcut la timp... e uneori mai bine să nu încerci să contrazici evidentul." Ea îl contrazisese. Apăruse George. Şi-acum uite ce... Ce porcărie uriaşă...

"Ai alte puteri, alte priorităţi şi alte nevoi la 36." Dna Claudia îi spusese asta - şi, după vreo oră jumate, îl cunoscuse pe Orlando... Care dansase "*Personal Jesus*" în sufrageria ei şi-i aruncase fotoliul pe geam... Şi care şi acum, după cinci ani, îi sărise necondiţionat în ajutor - îşi luase actele şi cheile şi mersese cu ea peste tot, deşi avusese spectacol şi fusese obosit şi, la urma

urmei, ar fi fost de-ajuns să o invite să intre şi să sune la 112...

Nu se va întoarce. Niciodată. Nu la Emil - şi poate nici la copii. Cât despre Orlando...

Avea nevoie de ruptură. Avea nevoie să ştie că trecuse de *point of no return*. Iar ea chiar nu s-ar fi putut întoarce vreodată la Emil, dacă l-ar fi înşelat! Or, ştia că n-o să rămână cu Orlando. Marea ei grijă, în clipele astea, era că Orlando o s-o debarce în faţa unui aeroport, iar ea o să-şi spună iar că cine o mai ia pe ea la 40, că copiii au nevoie de ea, că e persoană publică... Şi-o să sfârşească tot în vila poliţistului Emil. Ca să nu se-ntâmple asta, avea nevoie de zâmbetul larg şi de "m-am culcat cu Orlando". Sau "mi-am tras-o cu Orlando". Sau "am rememorat nişte amintiri de-alea plăcute, că avea pat dublu în rulotă şi tot timpul din lume". În funcţie de cât de nervoasă va fi. După o asemenea replică, Emil n-ar mai fi insistat. Niciodată. Şi-atunci totul se rezolva! Dar...

"Eleno, tu ai luat-o razna? Ce-ai cu bietul băiat?" Lui Emil putea să-i căşune rău de tot pe Orlando... La fel cum oricare din cele patru s-ar fi putut simţi lezată... De ce să mintă - chiar dacă era ea furioasă şi plină de nervi şi toate celelalte la adresa lui Emil, parcă nu... Totuşi! Nu era genul care să sară chiar aşa dintr-un pat în altul, de la un bărbat la altul! Că nu era curvă! Spre marea

Cioc-cioc! Mm, ce prostuţă! Orlando o invitase iar ea ciocănea la uşă! Mm - trebuia să discute mâine cu ea. Musai! Păi aşa se face? Paşii se apropiau... Uşa se deschidea, se închidea... Nu-i auzea şoptind, semn că o invitase prin semne în "camera lui"... Uşa nu se închisese, dându-i ei o instantanee migrenă teribilă...

Păi, hai să asculte "iniţierea" şi-apoi să se odihnească - nu? Că, de culcat, se culca doar el!

... Ăsta fusese un banc sec destul de prost...

Momentan, se auzea şoapta ei. Spunea ceva. Cine ştie ce-i povestea! Că nu fusese isteaţă, să încuie gândurile şi să fie atentă la şuşotelile lor!... La urma urmei, nici n-ar fi fost foarte OK ca el să sară direct pe ea! Ce, era barbar? Adică tătar de-ăla sălbatic şi nebun şi pus pe pârjolit satele şi violat localnicele? Orlando era întotdeauna un domn... Chiar şi când o apucase pe ea de umeri şi-o azvârlise pe iarba Parcului Circului, o făcuse "cu stil"... Nu ca ciobanul de Emil, care "o pusese jos" dintr-un singur pumn şi-apoi o lovise ca pe badea Ghio... fără pic de simţ artistic...

Bătea câmpii. O luase razna. Era destul de obosită - o obosise bocitul. O obosise şi mâncărimea aia cumplită - fiindcă devenise cumplită de-abia între şapte şi opt seara...

"De ce nu mi-ai spus?" El o întreba chestia asta? După ce ea, cel mai probabil, îi răspunsese la întrebarea "ce-aţi făcut la spital"? Ei, hai! Acu' ce făcea - îi scotea ochii, că nu-i zisese că o doare? Ea şuşotea încet-încet de tot...

"Trebuia să-mi zici. Şi nu mai ajungeam la..." Deci se mai ciondăniseră şi înainte - nu? Ea aşa deducea - că se mai ciondăniseră, dar mai "soft"...

Continuau să şuşotească... El râdea: "Dacă închid uşa, o şi-ncui! Şi nu cred că vrei s-o încui! Nu azi, oricum!" Avea băiatul ăsta aşa un stil de-a le băga morcovu'-n fund cu tot cu frunze... promiţându-le că, atunci când o să-l scoată, frunzele alea or să le ofere senzaţia vieţii lor...

"Cu fetele de ce n-ai vorbit?" Ai-ai-ai, ce om - acum o certa că nu se sfătuise cu fetele! Ea spunea ceva, iar el râdea... "O să discuţi cu fetele, mâine sau poimâine. Să vezi ce bine-o să vă înţelegeţi!" Ea râdea şi ea, mai mult de complezenţă, şi spunea ceva de genul "Nu prea cred că sunt dornice de împrietenire"... "Aici, în teatrul nostru, suntem o echipă. Suntem împreună. Toţi suntem prieteni cu toţi. Nu există duşmănie, ură, invidie..." Ăsta era un fel de deziderat utopic, care nu funcţiona nici măcar în comunitatea paramecilor din balta numărul trei din parcare...

"Vino să-ţi arăt ceva."

... Şi-acum era linişte. Oo, minunat! Nici nu sperase ea la aşa minunăţie - să fie linişte! Ia să închidă ea ochii şi să adoarmă acum, cât era linişte...

"Eleno, cred că e limpede - dacă chiar vrei să-l înveninezi pe Emil, o să-l minţi!" Orlando ţintise, la 20 de ani, spre cele de 17-18. La 25 de ani, avea în dormitor o puştoaică de 16. Era "ca-n filme": orice asociere a Ennei cu persoanele din dormitorul ăla era practic imposibilă...

Oricum gândul ăla cu ea şi Orlando fusese o tâmpenie! Nu era curvă, nu curvărea... nici măcar aşa, din principiu! Sau ca răzbunare supremă! Nu! Dacă o să-i spună lui Emil că îl înşelase, o să inventeze o chestie aproape grotescă. O petrecere cu măşti. Şi-o să-i spună că nu ştia cu cine-l înşelase, dar "identificase" cu certitudine trei scule diferite. După formă şi grosime. Şi-o să detalieze, dacă era cazul; dacă nu, o să tacă... Dar de spus, o să-i spună! "Nu ştiu de ce te ţii aşa după coada mea; că la asemenea curvă penală, care s-a-ntins cu juma' de teatru şi două lesbiene-n simultan, zău că nu merită efortul! Un bărbat aşa ca tine - integru şi plin de verticalitate - umblă după o curvă penală... Cretină şi idioată şi nemernică... Care, vorba aia, cu moda, cu curvăria, cu..." Să vadă ce zice! Uite-aşa, ca să-l vadă cum amuţeşte şi se-nvineţeşte şi-i zvâcnesc fălcile de la dracii din cur...

Uite, asta chiar o să i-o zică! Atât o drăcuise, că era mai mult decât evident că el "o avea cu dracii", cum se spune! Şi mai toţi dracii lui sălăşluiau în cur! Ceea ce-l făcea un fel de... poponar... Nu?

Rânjea la canapea şi asculta foşnetele şterse... şi concluziona că era, totuşi, prostănacă - îşi închipuise că or să urle, când fata asta nu fusese-n stare să spună "Au" şi suferise-n tăcere de şase ori... El, din câte-şi amintea ea, "cânta" doar în duet. Dacă ea nu spunea nimic, nici el nu făcea gălăgie...

Simţea o durere surdă în capul pieptului, fiindcă lângă Emil ăla din faţa ochilor minţii ei stăteau copiii... Iar el, ca un nemernic jegos şi fără suflet ce era, îi ţinea bine de mâini... Cobora privirea aia a ochilor minţii spre mâini... Mâinile lui... care aveau forma pumnului - că aşa arătau atunci când strângea degetele, ca un pumn...

Simţea că îl urăşte... Că îl percepe ca fiind nenorocitul care ţinea copiii lângă el, cu el, şi ea se percepea ca fiind mică şi timidă şi mută şi docilă...

"Stop." Hait - se-ntâmplase ceva în dormitor! El o oprise în gura mare! Asculta... Nu se-auzea nici un foşnet, nici o respiraţie, nimic... "Alelei, maestre - după aşa un buton roşu ce-ai apăsat tu, n-o mai urneşti! Gata, la nani cu voi!" Era linişte...

"Ce s-a întâmplat?" Îi venea să râdă - Orlando aştepta răspunsuri... "Nu ştiu să citesc gânduri; mă tem că va trebui să le exprimi prin cuvinte." Nani-nani, somn uşor, mâine or să fie mai odihniţi...

"Te simţi ciudat?" Deschise ochii - deşi ştia că aşa va goni definitiv bruma de somn - doar ca să-i dea peste cap! Deci omul ăsta era cumplit atunci când voia el! Nu era evident că fata aia se simţea foarte ciudat? Adică era foarte-foarte nehotărâtă?

"... Da."

"Atunci spune: mă simt ciudat. Şi după aia o să vedem dacă pot să te mănânc, ca pedeapsă pentru că ai spus că te simţi ciudat!"

Ridică mirată sprâncenele... Orlando continuă, cu aceeaşi tărie în glas: "Fac focul, la marginea campingului, şi te pun la proţap şi te mănânc."

... Ei bine, în acest punct retracta toate gândurile. Toate aprecierile. Era genial. Orlando Sorrenti era genial... Michelle râdea şi îi spunea că se simte ciudat... El zâmbea şi-i spunea că n-o s-o mănânce, pentru că e toată numai muşchi şi fibră - şi-ar fi fost aţoasă... Hohoteau amândoi acum, aşa cum ar fi trebuit să fie un eşec cu sorţi de izbândă... "Nu te pun la proţap; dar pun o condiţie. Mâine seară... te-ntorci şi continuăm discuţia despre proţap." Râsul ei se domolea, foşneau... Foşneau... Foşneau... Oare se înşelase ea? Oare...

"Mâine seară. Ori aici, ori în capătul campingului, lângă foc."

Hihihi şi hahaha amândoi... Ea se apuca să-şi ceară scuze că se simţise ciudat; el se grăbea să o oprească... Un domn era un domn, nu? Până la proba contrarie!

Închise ochii - o conducea la uşă. Ea se oprea, întreba despre spectacolul de mâine... El răspundea scurt, tăios, cu "nu discutăm despre asta". Ea tăcea. Se auzea uşa... Încuiase. Minunat! Ochii închişi şi la culcare! Că venea... Îi simţea parfumul... Mm, şi ce parfum... Se îndepărta... Pâc - uşa dormitorului se închisese.

Noapte bună, somn uşor...

Oare de ce venise până la ea? Ca să se asigure că doarme? Ca să-i spună cum decurseseră lucrurile? Ca s-o întrebe cum să acţioneze mâine? Ca s-o roage să vorbească iar cu puştoaica?

"Eleno, are 25 de ani! Şi-o experienţă vastă! Zău aşa! N-a venit să-ţi ceară ţie indicaţii! Că nu-i rătăcit prin domeniu! Hai, treci la nani!"

Că era obosită şi mintea ei bătea câmpii.

22 decembrie 2020. Marţi.

9,22

Se auzea televizorul. Ceva cu ştiri - ăia aveau gingle sonor, tocmai ca să-i trezească din somn pe adormiţi...

"Hai, Eleno! *Rise and shine*!" Îi era o foame teribilă! Aseară nu mâncase nimic, iar în nări persista un miros de pâine caldă...

Se ridică.

- Neaţa.

- Ei, neaţa! Tii, ce-am dormit!

- Dacă nu porneam televizorul, ai mai fi dormit cel puţin încă două ore. Dar am vrut să te trezesc acum, cât e caldă.

Ia! Ce era caldă?... Mm, "pizza pe pâine"! Preferata ei! Zâmbi:

- Dejunul perfect, ce mai! Mă duc, mă-ntorc!

Intră în baie... Parcă se simţea... unsuros-lipicioasă. Ia să facă ea un duş! Aşa, cu mâna-n sus! Deci, jos bluza... şi pantalonii... Ia - ce rezultat avea crema aia? Că, după ce că o suportase cu tot cu mâncărimea aia cumplită, dacă nici nu dăduse vreun rezultat...

Cum-cum?

... Băi, nu se poate aşa ceva! Ia - cum-cum?

... "Eleno... Tu ori eşti chioară, ori ai probleme de înţelegere!"

Înfăşură prosopul pe ea şi dădu să iasă - să-l întrebe pe el dacă era chioară sau nu! Numai că se ciocni... chiar de el! Care-o prinse de braţ şi-o trase afară:

- Hai odată, că mor!

Pe bune? Da' de ce murea? Avea vreo urgenţă la toaletă?

... Nu. Murea de curiozitate, exact la fel ca ea. Deşi părea "rătăcit" undeva la marginea universului lor, Orlando stătea de fapt în mijlocul teatrului lui. Nimic nu se mişca, în vieţile angajaţilor lui, fără să afle el mai întâi. O răsucise şi-i ridicase, pur şi simplu, prosopul! Ştiuse de cremă, de masaj, de...

Oftă greu - viaţa ei era un rahat gigantic despre care nu ştia în ce direcţie se-ndreaptă. Când se-ndreptase spre Emil, Orlando o numise "bunăciune sexy cu suflet curat". Când se-ndreptase spre Orlando, el păşise spre minora aia nefericită. Ea o lăsase baltă, el îi ridicase prosopul şi trecea chiar acum cu palma peste piciorul ei, spre-n sus, fluierând şi sâsâind şi exclamând diverse chestii în franceză... Nu-nu! Piruetă cu deplasare. Iar el eliberă imediat prosopul:

- Corect! Iartă-mă! Îmi cer scuze! Mare măgar, mare greşeală!

Şi-şi altoise una peste mână. Scump şi şmecher ca de obicei... Zâmbi:

- Cum e?

Orlando râdea pe tăcute. Îi străluceau ochii. Deci era "de bine"! Insistă:

- Să-mi caut costumul de baie?

- Caută rochiţa super-sexy. Că mâncăm mic-dejunul şi mergi la spital, la radiografie. Poate-ţi scoate totuşi mănuşa aia...

Uraa! Mergeau la radiografie! Ce binee!

Înapoi în baie. Şi încuia uşa acum, că "nu mai era de joacă"! Mm, ce mişto era! Ce bine se simţea! Jos prosopul! Repede, la oglindă... Wow! Nici sutien nu-i mai trebuia!

"Eleno, fii serioasă!"

Să fie serioasă. Ca de 40 de ani de serioasă. Deci, duş. Şi rochiţa super-sexy. Nici nu-i mai trebuia micul-dejun! Păi ce să facă cu el - să-l depună? Acum, după ce fetele alea două şi crema lor minunată reuşiseră ceea ce armata de maseuze bucureştene şi tona lor de porcării nici nu visase să obţină vreodată? Ha!

11,36

BMW-ul înainta încet prin Valencia. Ea privea prin parbriz şi constata că tot ceea ce se denumea generic "Robert" era un fel de "Kinder cu surprize" - cine ştie care era adevărul şi cât de diferit era de prima impresie...

Orlando era ocupat azi. Şi la spectacol urma să fie extrem de ocupat. Deci, imediat după micul dejun, o anunţase că "am aranjat să ajungi azi la spital", după care gonise la Mercedes şi plecase. Şi ea se pomenise cu Robert la uşă! Îmbrăcat după ultimul strigăt al modei, frezat şi parfumat şi "drept ca bradul", tânărul căţărător specialist în orice se baza pe forţă venise s-o ia şi s-o ducă la radiografie...

Recunoştea că, în clipa în care-l văzuse, avusese o... strângere de inimă. Şi de stomac. Şi-un nod în gât. Degetele încorsetate în ghips apucaseră colţişorul rochiei super-sexy şi trăseseră-n jos...

În mica lor comunitate, de 40 de inşi toţi, nici un secret nu putea rămâne secret. Tot teatrul ştiuse despre masaj - fie auziseră vestea, fie o văzuseră pe ea intrând la fetele alea două... În orice caz, tot teatrul se strânsese "în curte", s-o vadă la minijupă! Când apăruse, o fluieraseră şi-o aplaudaseră. Erau îngrozitori când voiau ei! Noroc cu Robert, care-i oferise braţul - adică, care-i prinsese mâna stângă şi nu-i mai dăduse drumul nici mort...

Robert se numise la începutul vieţii Roberto. De-aia vorbea perfect spaniola. Primii şase ani din existenţa pe Pământ îi petrecuse la periferia Madridului! Următorii zece îi hălăduise prin Portugalia... Şi-apoi îşi stabilise "cartierul general" în Franţa. Adică umblase langa prin toată Uniunea Europeană, dar "concediul" şi-l făcuse în Franţa. Şi apoi îl cunoscuse pe Orlando şi devenise un fel de apatrid... Iar toată povestioara asta i-o povestise în franceză, glumind cu bungust şi apăsând acceleraţia BMW-ului cu graţia cu care un pictor îşi desăvârşeşte capodopera. Când văzuse limuzina, ea una o asociase cu şoferul şi se şi închipuise descarcerată şi culeasă cu făraşul dintre rămăşiţele vreunui pilon de autostradă...

Robert era minunat. Avea, contrar supoziţiilor ei, 32 de ani. Arăta "de coperta Men's Health". Avea ochi albaştri şi nişte gene atât de dese încât părea pictat cu dermatograf. Avea voce baritonală, un pic cam aspră. Avea, conform cu propria declaraţie, "şase urmaşi şi zero nunţi la activ" - despre care îi spusese direct, dar fără amănunte. Ca un fel de ştire de două rânduri, aşa!

Avea un parfum uşor acrişor. Avea palme mari, late, şi degete scurte. Era extrem de îndemânatic, de iute în mişcări şi stătea foarte bine cu coordonarea - cele mai bune poante le spusese făcând cele mai complicate mişcări automobilistice...

- Ăştia sigur au parcare - că sunt ditamai spitalul!

Da, mamutul ăsta sigur avea parcare! Iar el era prea descurcăreţ ca să n-o găsească din prima! Robert trecea chiar acum de barieră...

- ... Ştii ce mă întrebam eu? Şi n-aveam cum să-mi răspund, aşa că mă întrebam degeaba?

- Ce?

- Ce mai face caftangiul.

Poftim? Bărbatul de la volan zâmbea:

- Nu m-ai sunat de urgenţă; am tras deci concluzia că nu te-a mai căutat! Dar cum Orlando are transmisie bună la rulotă, m-am gândit că nu-l pot "corecta" prin telefon - şi de-asta ai fost atât de indiferentă cu mine...

Era teribil...

Îi venea să-i pună şi ea o întrebare. Dar se abţinea. Ar fi putut să-l întrebe unde-i domnişoara Lucreţia, cea care stătuse aici, pe scaunul din dreapta, când plecaseră din Paris. Nu era treaba ei, bineînţeles; dar l-ar fi întrebat totuşi chestia asta, fiindcă nu-i plăcea să rămână aşa, fără replică... Nu-l întreba pentru că îşi amintea cuvintele lui Orlando. Care spusese "e complet inofensiv", şi-apoi continuase cu "aşa face ori de câte ori vede pe cineva care nu-i bărbat", şi-apoi spusese "zice «cum mi-o fi norocul» şi-ncearcă, că dacă încearcă are 50% şanse să «da»". Reţinuse cele trei replici pentru că i se păruseră memorabile - cel mai fin şi delicat mod de a descrie un libertin uşor neserios...

- Nu spui nimic. Îmi cer scuze dacă am atins un subiect sensibil şi te-am întristat.

Oof, Doamne!

- Stai liniştit, că nu m-ai întristat. M-a mai sunat, mi-a şi scris... Îmi tot transmite mesaje, prin cunoştinţe comune. Şi prin copil. Prin fetiţa lui, care e înfiată.

- Asta denotă laşitate.

- Asta denotă disperare - că nu i-am răspuns nici măcar o dată la mesaje...

BMW-ul se opri pe locul de parcare iar Robert scoase telefonul:

- Spuneai că e poliţist?

- Da.

Tânărul accesa Facebook... Tasta... Primi telefonul:

- E un prost investigator. Orlando l-ar numi "miliţian".

Poftiim? Da' de ce? Şi de unde ştia el de "miliţian" - de termenul ăsta şi de diferenţa dintre el şi "poliţist"? Degetul lui îi indică ecranul:

- Iar dacă ar fi fost cu adevărat hotărât să te readucă alături de el, l-ai fi găsit păzind uşa rulotei la 24 de ore după ce am ajuns în Valencia.

Păi... Nu-nu!

- Nu ştie unde sunt. Ştie că sunt cu Orlando, dar nu ştie unde!

- Ce scrie la ultima ta postare? Enna Vassiliadis, ora postării şi-apoi...

Ce scrie... Fir-ar... Robert zâmbi:

- Şi eu sunt doar un sportiv. El are studii de specialitate.

Îi returnă telefonul:

- "*Near Valencia, Spain*" e un fel de "în Paris pe dreapta"...

- Vine la Valencia, scoate legitimaţia şi solicită ajutorul omologilor. Iar ăia solicită triangularea ta.

Tânărul coborî şi porni în ocolirea maşinii... Îl măsură, scurt, sus-jos... Ochii albaştri o priviră preţ de-o secundă - şi-i transmiseră cel mai limpede, mai puternic şi mai hotărât "eu vreau rău de tot"... Portiera se deschise:

- Şi dacă ia o ustensilă de contrabandă de pe net - în juma' de oră tot te găseşte. Dar el

uite că e-n România...

Coborî şi decise să tacă. El îi oferea braţul... Intrau în lift - iar oglinda era mai mult decât concludentă... Oftă greu:

- Nu mă pot întoarce la el. Dar nici nu pot renunţa la copii. Este... Cum să spun...

- Nu trebuie să spui nimic. Eram curios dacă te-a mai căutat - atât!

- Mă caută aproape zilnic. Deci, aproape zilnic eu închid seara ochii şi-l revăd apropiindu-se, ridicând pumnul şi lovindu-mă-n frunte. Aşa că...

- Aşa că în seara asta mergem la spectacol...

Bună idee!

- Mergi tu cu mine?

- Da. Azi, eu voi fi însoţitorul tău la spectacol.

- Sper că nu trebuia, în realitate, să faci parte din show!

- Aa, nu! Stai liniştită! Azi trebuie "să stau pe dreapta", cum se spune...

Deci azi trebuia să stea pe dreapta... Hm! Păi dacă el, bărbat "de forţă" care se putea căţăra oriunde doar prin forţa mâinilor, trebuia să pozeze azi în gradene... Zâmbi:

- Stă şi Lucreţia cu noi?

- Ar trebui să stea?

Hm... Prea bine! Să-l încuie ca la fazan şi să scoată actele:

- Cine ştie! Deci, să căutăm registratura...

- E chiar în dreapta. Poate să stea, dacă vrei tu. Dar eu aş fi preferat ca măcar prima oară să nu stăm înghesuiţi...

Cum-cum? Întoarse capul, oripilată... Robert rânjea, fericit pân' la Dumnezeu:

- Duelurile lingvistice n-ai cum să le câştigi - mama a fost profă de spaniolă. Şi-un mare fan al lecturii!

Aha! Mare afurisit, în cazul ăsta! Bărbatul îi luă dosarul:

- Dacă vrei, zilele astea, te invit la mine în rulotă, să-ţi arăt biblioteca mea...

Şmecher rău! Cumplit de şmecher! Şi nici nu-i mai putea da replica, de vreme ce ajunseseră la registratură iar el turuia deja "cazul ei" în spaniolă...

12,50

Lucrurile merseseră extrem de repede. Din păcate, nu merseseră chiar aşa cum le plănuise ea; adică aşa cum i-ar fi plăcut ei. Îi scoseseră ghipsul, da. Îi făcuseră radiografie, da. Oasele se sudau perfect - francezii făcuseră o treabă minunată cu mâna ei. Dar îi puseseră un ghips proaspăt. Medicul îi explicase, iar Robert îi tradusese, că timpul scurs de la fracturare până în prezent era prea scurt; şi, pentru binele ei şi-al mâinii ei, era mult mai bine să nu rişte. Aşa că azi reuşise să-şi calmeze îngrijorările, să-şi spele mâna cu săpun şi să capete un ghips nou, frumos şi curat şi mult mai "civilizat" - care nu-i bloca trei sferturi din degete. Şi cu care o să facă şi Crăciunul, şi Revelionul. Şi căpătase şi-o migrenă nou-nouţă. Pe Robert. Tânărul căţărător era, într-adevăr, maestru în arta conversaţiei...

- Am o idee!

Avea o idee...

- Eşti de acord să organizez eu programul de astăzi?

- Dacă nu implică o vizită la biblioteca din rulota ta, da.

Râdeau amândoi, hi-hi! Continuă:

- N-am dispoziţie pentru lectură...

Râdeau deci şi mai şi! Robert reveni spre parbriz:

- Pe el l-am cunoscut doar fugitiv - şi ştiu că nu era în cea mai bună perioadă a vieţii lui. Dar, cunoscându-te pe tine, îmi dau seama că nu m-am înşelat.

Nu se înşelase... în ce sens?

- În ce sens?

- În aproape toate sensurile. Deci eu organizez ziua de azi. Perfect! Spectacolul începe la opt, ceea ce ne permite să mergem întâi să servim prânzul.

Mm, ce viraje strânse lua! Şi-avea un stil aparte, care n-o bălăngănea prin tot habitaclul! Spre deosebire de Orlando, care...

Venise momentul să nu mai discute despre Emil. Sau despre ea. Sau despre el. Venise momentul să discute despre orice altceva. Şi, după părerea ei, cea mai bună discuţie ar fi fost despre Spania. Robert se numise iniţial Roberto iar mama lui fusese profă de spaniolă...

20,40

Spectacolul de azi era... tineresc-dance. Un fel de disco pentru grupa de vârstă 40-50 - dacă exista într-adevăr aşa ceva. Muzica era retro. Se aştepta ca, din moment în moment, să audă şi-o *Macarena*! Niciodată nu se mai distrase chiar atât de bine! Toată muzica tinereţii ei, toate melodiile superbe pe care le ratase fierbând ciorba lui Mihai şi călcându-i lui cămăşile pe care tot ea le spălase se auzea azi în boxe! Era "dementţial"! Juca sângele-n ea! Adică fiecare celulă din corpul ei sărea în ritmul muzicii! Şi zău că nu mai putea!

- Eu mă apuc de dans, să ştii!

Robert nu-i răspunse - o prinse de mijloc şi-o antrenă în mişcarea ritmată...

"Şi ştii ceva, Eleno? Ce-o să fie, o să fie - că-ţi place ţie sau nu! Dac-o fi să fie cu Robert, ai sta degeaba ca scândura; iar dacă n-o să fie, n-o să fie şi gata! Şi mai dă-le dracului de gânduri şi planuri şi socoteli! *This is the rhythm of the night*..."

21,10

Îu! Îi vibra geanta! Minunat! Cine-o întrerupea din cel mai frumos spectacol de pe planeta asta?... "Clasic". Emil. Voia videoapel. Hm...

- El e?

Aprobă cu capul.

- În astfel de incinte, toaleta este locul cel mai bine izolat fonic.

- Nu, mai bine nu.

Şi apăsă butonul roşu.

- Şi totuşi, eu îţi recomand să vorbeşti cu el.

De ce?

- De ce?

- Fiindcă nu este perfect izolat fonic.

Aa... Iar Emil auzea muzica, vedea rochiţa - pe care-o cunoştea deja - şi trăgea concluzia că ea se distrează şi e super-bine fără el... OK!

- Dar promiţi că ne întoarcem exact în locul ăsta?

- Promit.

Pe bune?! Nu de alta, dar era îngrămădeală mare în sala asta!

- Chit că te iau uite-aşa, pe braţe... şi tot te-aduc înapoi...

Mare, mare specialist într-ale cuvintelor! Şi obraznic pân' la loc comanda! Numai el ştia de ce nu se făcuse politician! Porni spre ieşire, protejată bineînţeles de el...

Geanta îşi reluase vibrarea...

Ei bine, azi o să i-o spună! Deci azi chiar o să fie sinceră şi-o să-i spună adevărul! Nu mai suporta! După ce îi descifrase cuvintele, după ce creierul ei acceptase să afle ceea ce rostise Emil Popescu în noaptea aceea, ea una nu-l mai putea suporta pe bărbatul ăla! Şi când se gândea că îl strânsese în braţe atâţia ani, că făcuse un copil cu el, că... Nu mai. Gata! Se terminase, definitiv şi irevocabil!

Ieşiră din sală, iar Robert o conduse spre dreapta... El ştia unde-o duce, ea nu vedea nimic - era plin-ochi coridorul ăla şi era semiîntuneric... Geanta îi vibra în continuare...

Intrară în toaletă. Robert viră spre dreapta. Şi intră cu ea la "doamne"! Evident, corul se urni:

- Hei! E toaleta doamnelor!

- Şi însoţesc o doamnă, aşa că puteţi face liniştite abstracţie de mine - n-am ochi decât pentru ea.

Ei, poftim! Intră într-unul dintre wc-uri şi-l trase după ea - ca să nu-l audă "evacuat cu bodyguarzii"! Tânărul râdea şi-o privea mirat... Păi, să nu mai râdă! Că nu era de râs! Toată viaţa ei privată eşuase lamentabil! Din 2021 încolo o să rămână singură, o să crească pisici şi-o să moară abandonată într-un azil! Nu era de râs! Scoase telefonul şi constată că Emil închisese...

Da' nu-i nimic - că-l suna ea! Şi suna... Suna... Aha! Răspunsese!

- Bună, Elena.

- Bună, Emile.

O secundă... Bărbatul ei stătea în fotoliul din living, la lumina veiozei. Pusese telefonul în suport, pe masă, şi fuma o ţigară. Bărbatul ei... Emil era posomorât:

- Iartă-mă că te deranjez - dar chiar trebuia să-ţi vorbesc.

- Nu mă deranjezi.

Unu, doi, trei, start!

- Atunci când mă sunai non-stop şi-mi şi scriai în acelaşi timp, da - atunci mă deranjai. Acum nu mă deranjezi.

Emil o privea lung... Ea îl privea lung... Robert o privea lung, foarte serios, foarte atent...

- ... Am înţeles. Te-am sunat pentru că am discutat cu Adrian...

"Iar? Sau din nou?" Strângea din dinţi şi tăcea şi aştepta...

- ... Am început azi să-mi împachetez lucrurile. Prima parte am dus-o deja la el, în camera piciului. Ştii că aşteaptă un copil...

- Ştiu.

- O să încerc să termin mâine. Să-mi iau toate lucrurile şi să le duc acolo. Ca să te poţi tu întoarce înainte de Crăciun.

Poftiim?

- Cum-cum?

- Eu eliberez mâine casa - o eliberez de tot. Mă mut la hotel, în primă fază. După ce se termină cu sărbătorile, o să caut o garsonieră, ceva...

La dracu! Îi venea să râdă rău! Emil se muta la hotel! Hal de bărbat matur şi cu mintea pe umeri! Ia să-l dezmeticească ea repejor!

- De ce?

Mm, ce oftat trăsese! Şi...

- Pentru că aşa e normal. Aşa trebuie să fie.

Pe bune? Normal era ca el să se mute la hotel? Sau într-o garsonieră? Era nebun? Emil abandonă ţigara în scrumieră şi-şi trecu scurt degetele prin păr:

- Te implor să te întorci acasă! La tine acasă! În casa pe care copiii tăi o simt ca fiind "acasă"! Am înţeles ce s-a întâmplat - şi plec eu, pentru ca tu să te poţi întoarce.

- Nu e cazul să pleci nicăieri.

- Ba da, Elena. Trebuie să-ţi eliberez locul. Îţi este frică de mine, aşa că eu trebuie să dispar. Pentru că din cauza mea nu te poţi tu întoarce acasă. Iar copiilor le e cumplit de dor de tine! Cumplit!

Pe bune? Ea vorbise cu copiii azi la şapte ora lor, ca de obicei, şi nu i se păruseră chiar aşa de turbaţi-cumpliţi-topiţi-tufliţi-striviţi... Emil continuă, pe un ton mult mai sfârşit:

- Şi mie mi-e dor de tine - dar... Dar asta presupun că nu mai contează - nu?

Ete, fleoşc! Devenise plângăreţ! Start!

- Exact. Asta nu mai contează.

- Sentimentele nu mai au nici o greutate în ochii tăi.

- Sentimentele simt că nici nu mai există, în momentele astea.

Bărbatul ei o privea lung, cu disperarea revărsându-i-se din privire... Nu-nu! Continuă ea:

- Nu trebuie să pleci tu. Eu am plecat deja. Şi chiar voiam să-ţi spun - poţi să arunci lucrurile mele. Toate. Că nu-mi trebuie.

- Elena,

- Niciodată nu mi-au trebuit lucruri. Şi nici bunuri. Şi nici bani. Casa aia nu-i casa mea.

- Ba e a ta, Elena! A noastră! A familiei noastre!

- Poate a familiei tale. Eu nu o simt ca fiind a mea. Încă de când ai proiectat-o cât Uzinele 23 August - casa aia nu mă mişcă nici cât negru sub unghie. Mie nu-mi trebuia spaţiu. Mie îmi trebuia altceva. Păstrează spaţiul, că ţie-ţi trebuie!

- Elena, te implor! Nu mai vorbi aşa!

Ăsta era nebun? Plângea? În faţa ei? Îşi arăta slăbiciunea şi plângea? Sau juca teatru - şi ăsta era "rolul vieţii lui"?

- Casa aia, pentru mine, nu reprezintă nimic. Aşa că nu mă mai întorc în ea. Dacă tu te muţi mâine, înseamnă că copiii fac sărbătorile cu Maria. Sau cu prietenii lor, la o lungă petrecere-surpriză.

Tăcere - Emil strângea foarte bine maxilarul şi spera, probabil, în mintea lui că lumina palidă a veiozei îi ascundea lacrimile... Hm!

- Am fost azi la spital şi am făcut radiografie. Trebuie să port ghips încă două săptămâni. Aşa că nu mă întorc înainte de sărbători.

Phiu, ce dezastru! Emil Popescu, poliţistul de oţel, bufnise în plâns! Ete, fleoşc!

- După ce-mi scot ghipsul, revin la Bucureşti şi închiriez un apartament. Cu doar două camere. Unul în care să mă simt eu bine. Şi o să iau eu copiii în weekend-uri. Dacă vrei să-i laşi, desigur! Şi dacă vor şi ei să vină! Că eu nu forţez pe nimeni să facă ceea ce nu vrea să facă, unde nu vrea să facă!

Bărbatul ei apucă telefonul şi-l trase spre el:

- Eleno! Eleno, nu mă părăsi! Te implor, nu mă părăsi! Mai dă-mi o şansă!

Jalnic! Bocea în ultimul hal! Bocea ca picii de grădiniţă atunci când nu era ca ei!

- Eleno, întoarce-te la mine! Eleno, eu fac nişte schimbări uriaşe pentru tine!

Pe bune? Ce-şi schimba - chiloţii, caracterul sau adresa de corespondenţă?

Ghipsul ăsta nou era minunat. Era mai uşor şi mai compact. Aşa că ridică mult mai uşor mâna dreaptă şi-i fu mult mai uşor să pună indexul peste telefonul roşu. Bun! Să-l bage-n geantă şi să se găbească înapoi, la spectacol!

- Nu eşti nici măcar curioasă să afli ce schimbări?

- Nu.

- ... Crezi că se referea la faptul că se mută?

Mm...

- Probabil că încearcă să-şi spele limbajul. Ultima oară când ne-am văzut între patru ochi mi-a adresat cuvinte şi expresii de tipul "cretina dracului", "idioato", "nemernico", "faci modă şi curvărie împreună", "îţi baţi joc de copilul meu" etcaetera. Asta, sigur, dacă nu se referea la schimbarea adresei de corespondenţă. Sau la o mică şmecherie, menită să-l ajute să păstreze şi copiii, şi proasta, şi amanta.

- Nu cred că e vorba de vreo amantă.

- Pe mine m-a îndrumat să dispar, să ies din viaţa lui şi să mă duc dracului cu circaru' meu. Prea a insistat să-şi elibereze locul de lângă el...

Ochii albaştri îi arătau că n-are dreptate... Zâmbi, hotărâtă să-l facă mat măcar la limba franceză:

- Dar destul cu vorbăria despre el! Hai să mai vorbărim şi despre mine!

- Despre tine nu putem vorbări.

Nu? De ce?

- Eşti... "nevorbăribilă".

Aa, da? Nu-nu! N-o să-l lase să-i dea mat! Se aplecă spre el:

- Cu chestia asta m-ai dat gata! Până aici! Solicit să văd urgent biblioteca din rulota ta!

Robert făcu ochii mari... şi îi sărută mâna, râzând:

- Îţi cedez acest punct şi mă-nclin!

Oo! Venind de la el, complimentul ăsta era uriaş! Băiatul ăsta chiar putea convinge munţii să se mute doar vorbindu-le!

23,40

Încercaseră să întârzie "cât putuseră ei de tare", şi tot ajunseseră primii! Ei, poftim situaţie! Colegii lui strângeau echipamentul, iar ei... Ei se apropiau de Mr. Perfect. Parkingul era pustiu... Maşina opri la nici un metru de uşă...

... Stupidă tăcere!

- Ştii? Dacă vrei, chiar putem să vizităm biblioteca mea! O ţin în garaj, ca să-ncapă toată. Asta ca să nu crezi că...

Ca să nu creadă că ce - că nu se puteau face prostii decât într-un spaţiu orizontal de minimum doi metri pătraţi? Ha-ha!

- Orlando are treabă. Dacă nu vrei să intri acum în rulota lui, te invit la mine.

Pe bune? Avea treabă?... Da. Lumina era aprinsă în dormitor. Păi...

Păi, Orlando "avea treabă". Ceilalţi erau toţi la împachetat echipamentul. În tot parkingul ăsta n-ar fi fost decât ei patru, despărţiţi de ceva spaţiu...

"Eleno - dacă chiar vrei să treci de *point of no return*, ai acum şi ocazia, şi ofertantul!" Şi ce ofertant! Bărbatul de la volan era "o nebunie"...

Ea tocmai se certase cu Emil. Adică tocmai îl anunţase "verde-n faţă" că se terminase. Şi-o făcuse fără să-şi confirme faptul că el avusese dreptate în privinţa lui "modă şi curvărie"! Aşa că n-avea nevoie de marcaj pentru punctul ăla de la care nu se mai putea întoarce. Nu trebuia să-şi înşele bărbatul. Nu asta era şmecheria. Zâmbi deci... şi decise totuşi să-l privească atunci când îl refuză:

- Orlando are tot timpul treabă. Nu te supăra - dar mă simt atât de obosită...

- OK. Am înţeles. Nici o problemă!

Mm, ce dezamăgit era! "Dulce-dezamăgit", aşa ca un şmecher care ştie să-şi joace rolul... Se aplecă spre el... şi-l sărută pe obraz:

- Îţi mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc.

"Şi-acu' fugi, Eleno!" Deschise portiera şi-l contrazise:

- Ba eu îţi mulţumesc!

- Eu îţi mulţumesc mai tare!

Piruetă:

- Eu îţi mulţumesc mai intens.

Şi-i aruncă o privire cu schepsis, iar el se aplecă spre ea:

- Eu îţi mulţumesc extrem de sincer, din adâncul sufletului meu...

Vampir mic - acum îl făcea mat!

- Eu îţi mulţumesc mai roz...

Mat deci! Îi făcu cu mâna:

- Şi, dacă vrei, mâine dimineaţă reluăm de la roz.

- Reluăm mâine dimineaţă, dar nu de la roz.

Nu? Robert îi trimise o bezea... Vampir mare şi plin de şmecherie... Îi făcu cu mâna:

- Pe mâine.

- Pe mâine.

"Şi-acum, Eleno, dacă tot ţi-a confirmat că vei fi şi mâine invitată-n biblioteca lui, hai să asculţi nişte sex! Că poate te inspiră, na!" Urcă treapta şi trase uşurel de clemă... De ce plângea?

Intră, iar Orlando trecu grăbit prin faţa ei, cu paharul în mână:

- Bine-ai venit.

La naiba - aia mică plângea rău de tot!

- Bine te-am găsit. Te-ajut cu ceva?

- Stai liniştită.

"Păi, corect! Stai liniştită! Că doar n-o să-l ajuţi să... ştii tu!" Bine, ea se referea la plânsul Michellei, dar lungile ore de "tuşe verbale" parcă o blocaseră în stilul ăla... uşor glumeţ-dezbrăcat. Ţinti spre valiza de lângă canapea... Michelle suspina mitraliat, ca după un hohot de-ăla straşnic. Dacă se-nneca cu apă, era rău...

Îşi luă pijamaua şi intră în baie. Şi nu închise uşa - murea de curiozitate să afle ce dracu se întâmplase! Adică Orlando era îmbrăcat - dar cine ştie dacă nu cumva se îmbrăcase după ce-o făcuse pe ea să plângă! Nu?

"... Ce mă fac eu acum?"

"Ce te faci tu acum?"

"Tu nu înţelegi că l-a anunţat deja că mă duc? Şi că stau până pe 4 ianuarie, cât vrea el?"

Aa, adică Igor îl anunţase pe şeic că domnişoara acceptă invitaţia! OK, acum ştia ce se întâmplase...

"Ba da, înţeleg."

"Şi ce dracu mă fac eu acum?"

"Te urci în avion şi te duci."

"Şi ce dracu fac eu acolo?"

"Sex."

Îşi bătu scurt fruntea cu degetele de la mâna dreaptă - că acum erau libere, putea să facă asta fără să-şi altoiască câte-un ghips în cap...

"Nu pot să mă duc!"

"Ba poţi."

"Ba nu pot!"

"Ba poţi - şi-o să te duci."

"Da' n-am de ce să mă duc! Pentru bani? N-am nevoie de banii lui!"

"N-o să te duci pentru bani."

"Şi-atunci pentru ce să mă duc? De ce şi pentru ce?"

Auzi un foşnet... Se opri - nu mai foşnea... Acum foşnea prelung, ca de-un aşternut de mătase... "Hai, Eleno, uşurel şi-n vârful degetelor porneşte spre canapea şi piteşte-te acolo după valiza-paravan..."

Ieşi, apăsă uşurel de tot comutatorul... Aruncă o uitătură extrem de urâtă uşii rămasă deschisă... Şi-şi lăsă hainele pe geamantan. Şi se lungi pe canapea. Acum ei făceau prostii iar ea se odihnea...

"... Nu, degeaba. El n-o să facă asta. N-o să se obosească..."

Fata asta era cumplit de gâscă! Îl corecta ea pe Orlando... apropo de ce-o să facă şeicu' lu' peşte atunci când...

"Eleno, nu-i treaba ta! Vezi-ţi de treaba ta!" Ia să-şi vadă ea de treaba ei - că avea la treabă de-aia proprie şi personală, mamă-mamă!

Emil n-o mai sunase. După ce ea îi închisese-n nas, n-o mai sunase. Ori se supărase, ori abandonase, ori băuse nişte votcă şi se-mpuşcase cu arma din dotare... Nu, nu se împuşcase. Ar fi anunţat-o cineva şi pe ea, dacă creierii lui s-ar fi răspândit pe-acolo prin zecile de metri pătraţi proiectaţi de creierii ăia megalomanici! Deci, era foarte posibil să se fi îmbătat din nou. Şi să fi adormit acolo, în fotoliu. Să se facă mâine de râs în faţa copiilor. Dacă mai şi duhnea a votcă, sau... Tot nu-i ieşea din minte porcăria aia - faptul că Emil băuse votcă. Păi el nici bere nu degusta! Ce dracu îi căşunase tocmai pe votcă, numai el ştia...

Era atât de obosită, atât de necăjită şi de tristă, că nu-şi mai putea controla gândurile. Şi gândea prostii. Jalnic...

Din dormitor se auzea... ceva interesant. Michelle nu mai plângea. Erau alt fel de zgomote... Parcă-parcă "era cu prostii"...

În fine! Se bucura că reuşise să-i spună lui Emil adevărul. Şi se bucura mult că el n-o sunase din nou. Că n-o stârnise ca să-i spună ea ceea ce-i spusese el în noaptea aia - cuvintele pe care fusese mult prea beat ca să şi le mai amintească. Cuvintele alea cu idioata şi cu nemernica şi cu circarul - pe-alea, dacă i le-ar fi spus ea, chiar că şi-ar fi zburat creierii! Emil cel controlat şi domn şi poliţist făr'-de-pată, să-i spună asemenea cuvinte femeii care-i dăruise un copil...

"Ia-mă de gât." Asta spusese el. După părerea ei sinceră, la ce se auzea ieşind din fata aia, nici o şansă să execute ea aşa o comandă complicată...

"Ia-mă în braţe." Fleoşc! Şi mai complicat! Pe sus? Pe jos? Cu o mână? Cu ambele mâini? Mult prea multe calcule pentru biata junâ care nu părea să mai ştie pe ce lume trăieşte, în ce zi e şi ce scrie în acte la numele mic...

... Privea canapeaua şi zâmbea. Şi se gândea... ce bine că ceilalţi întârziau! Orlando fusese dintotdeauna un tip discret! Fata asta l-ar fi dat de gol rău de tot... Şi i-ar fi făcut o super-reclamă... Că aşa gemete numai un maestru internaţional putea obţine... Şoptea şi el ceva, ceva cu cuvinte, dar zău că-i era imposibil să priceapă - era probabil primul ei orgasm şi se-auzea până-n spaţiu...

Cum-cum? Se-auzea un... foşnet metalic? Păi...

"Ei, Eleno - ia să vedem dacă ghiceşti ce-o să se-ntâmple mai departe!" Zău că nu putea să anticipeze chestia asta! Dacă abia acum... Adică dacă... Dar dacă nu era ceea ce crede ea că este? Dacă era altceva? La urma urmei, el era academicianul în domeniu - nu ea! Poate inventaseră oamenii de ştiinţă o chestie nouă... şi-o băgaseră într-un ambalaj...

Aşaa... Şi-acum era acum! El şoptea ceva despre luat în braţe. Şoptea extrem de încet, iar fata aia încă mai trăia momentul...

"Nu-nu-nu!" Cum? Ridică imediat capul! Că nu se-auzea! Cum adică, nu-nu-nu? Păi acu' ce mai avea? Şi el părea să se mire, că... "Nu, te rog!" Îl ruga. Fleoşc. Adio pasiune şi plăcere. Putea să se ducă să se odihnească fata asta! El insista, dar ea una ştia o chestie... Şi-l ştia şi pe

el, cum era şi când şi-n ce fel... Poftim, drăcie! El o ruga pe ea, ea îl ruga pe el - da' în sensuri inverse, aşa că situaţia regresa cu repeziciune...

"Mâine! Îţi jur că mâine! Te rog! Mâine! Te rog mult din tot sufletu' meu! Mâine! Mâine, bine?" El tăcea... "Jur că mâine! Jur, da?" El continua să tacă. "Şi nu te superi, da? Iartă-mă! Te rog, iartă-mă!"

Bonc, bonc - fuga pe călcâie, fâş-fâş - îmbrăcat paltonul pe pielea goală, poc-poc - uşa se deschise şi se-nchise...

Închise ochii: ea dormea acum. El probabil că mai făcea un duş - sau ceva de genul ăsta... Şi, dacă venea la ea, ea dormea dusă. Uite ce frumos respira ea - încet, calm, sacadat -, şi putea să mimeze şi-un sforăit uşor...

23 decembrie 2020. Miercuri.

8,10

Cioc-cioc!

Cum? Cine era? Cine ciocănea la uşa bibliotecii? Robert nu părea să fi auzit - el stătea lungit pe birou, la bustul gol, şi citea un catastif de-ăla mare şi foarte greu, de i se încordaseră bietului băiat toţi muşchii...

Ştia că are "un vis nepotrivit" cu băiatul ăla, dar îi era mult prea somn ca să se trezească...

"Ce vrei?" Hait! Ăsta Orlando era! Şi era nervos! Dezlipi o pleoapă, ca să n-adoarmă la loc...

"Intră." Poc. Intrase. Oare cine intrase?... Nu cumva era Robert? Nu cumva venise să continue discuţia cu ea? Nu cumva se dusese în oraş, dis-de-dimineaţă, şi-i luase un buchet de flori? Şi venise să i-l aducă şi s-o invite la micul dejun?

Zâmbea, mulţumită de ea însăşi şi perspicacitatea cu care ghicise vizita lui...

"El te-a bătut în halu' ăsta?" Emil îl bătuse pe Robert? Aa - asta era grav... Mai ales că Robert suspina... Robert suspina?... Nu era Robert. Era o voce de fetiţă mică şi plângăcioasă. "Eleno, deschide ochii ăia odată!"

Se conformă. Şi-şi lămuri misterul. Igor "îşi mânase fata pe drumul cel bun". Ăla bănos, cu prima staţie în Dubai. O luase la pumni şi-i arătase uşa de acces spre bunăstare. Uşa lui Orlando. Care se părea că era supărat pe ea, după ce aseară fusese lăsat baltă - o cam repezea, tăios...

"Va trebui să mă duc la el. Nu am scăpare. Va trebui să..." Tânăra amuţise - probabil că Orlando îi întorsese spatele şi se dusese să-şi ia pila, să-şi rezolve o unghie ciobită... Era... aproximativ linişte. Foşneau ceva. El probabil că-şi pilea unghia; ea probabil că-şi frământa mâinile...

"Tot aici eşti?" Ce ciobaan...

"... Nu mă goni! N-am unde să mă duc! N-am"

"Nu te gonesc deloc! Du-te unde vrei tu! Da' vezi să alegi uşa corectă! Să nu greşeşti ţinta!"

Ce ciobaan...

Foşnet... Foşnet... Zâmbi slab - ce şmecheer... Iar puştoaica nu era proastă deloc, pricepuse corect aluzia cu uşile şi se dezbrăca probabil chiar aici, în mijlocul "livingului"...

Orlando nu se înşelase. El nu primea proaste la *training*, iar prezentul ilustra limpede asta. Michelle era, cu siguranţă, o supravieţuitoare. Va supravieţui Revelionului în Dubai. Şeicul ăla nu putea fi non-stop! Rezista trei numere, patru... da' pe urmă îl dobora oboseala! Şi foamea! Şi-l

vor suna-n draci *entertainerii*, să-l ia şi să-l plimbe prin Dubaiul ăla! Că era pe bani! Şi n-or s-o lase pe ea să încaseze toţi banii! Toţi vor voi să interacţioneze cu bunăstarea...

"Nu ţi-e frig?" Adică stătea momâie nudă-n mijlocul casei. Iar el era extrem de supărat. Păi normal că era - după ce îl lăsase cu ochii-n soare şi "onoarea nereperată" azi-noapte...

"Ia mâna de-acolo." Prostănaca ţintise la finish - încercase să fenteze lungul drum până acolo! Habar n-avea ea ce minunăţii rata... atunci când încerca să-l fenteze pe Orlando...

"Vino-ncoa. Ce-ai tu aici?" Din gama "ce avem noi aici", îi venea să râdă rău...

"Tu ai aici creier. De ce nu-l foloseşti?" Dacă se apucase de analiza inteligenţei, era nasol...

"Tu ai oglindă acasă? Te-ai uitat vreodată în oglindă? De ce nu foloseşti ceea ce vezi tu frumos în oglinda aia?" Tăcere fără foşnete; eleva stătea drepţi şi aştepta să se termine perdaful, "ca să treacă la lucruri concrete"...

"Hai! Curaj! Păşeşte! Că n-am nici un chef să-ncing lemnele şi să montez proţapul aşa de matinal!" Academician în toată regula, ce mai! "Dacă ţi-o fi scris să te mănânc, te mănânc după patru!" Patru? Pe bune? Patru ce? Hihi! Păcat că nu se dădeau diplome în domeniu - Orlando ar fi închiriat o casă cu etaj, ca să aibă unde să le-agaţe pe toate...

"... Să-ţi iei gel de duş cu parfum de trandafiri." Pe bune? Orlando şi trandafirii? Nu prea era genul! Adică atunci, demult, adorase Dove... "Şi să nu-l foloseşti nicăieri pe teritoriul Uniunii Europene, când ai de-a face cu europeni." I se părea ei, sau încerca din greu să-i inducă Michellei senzaţia de lecţie? "Să cauţi parfumurile cu iz de mosc. Că ţi-ar sta bine. Mai ales atunci când NU închizi ochii!" Mm, ce-o certa! Adevărul era că "marea şmecherie" a ei ochii erau! Ochii ăia verzi, numa' buni de tuşat şi contrastat puternic şi asortat cu muzică orientală şi parfum de mosc... Foşnete şi paşi... Ţac! Foşnet de celofan dur, apoi de carton... Fâs... Fâs... Oo, nu! La nasul ei tocmai ajunsese un iz puternic de *J' adore* by Dior! Uau! Va fi vai de timpanele ei acum...

"... Îţi place?" ... Pisica teatrului îi mâncase azi-noapte toată limba, de-asta tăcea ca muta... Foşneau...

După cum "prindea" urechea ei, depăşiseră bariera fizică şi se pregăteau să intre-n dormitor... În sfârşit, puştoaica se dezmeticea - şi începea să se comporte natural...

"Mm... Ce bine miroşi!" La dracu, era *J' adore*! Puţine parfumuri "băteau" aşa campion! "Ştii a ce miroşi tu acum?" "Nu." "Miroşi a... Miroşi a..." Şmecherul o adulmeca şi-o pupa şi o ducea spre dormitor... "Miroşi a dragoste!"

...

Ţoc! "Frumoaso!"

...

"Eşti aşa de frumoasă! Uau! Niciodată nu te-am mai privit de-atât de-aproape! Eşti incredibil de frumoasă! Obscen de frumoasă! M-am tot gândit la clipele astea, la cum o să fie - da' nu mi-am putut imagina... că eşti chiar atât de frumoasă..."

...

Pâc. Clanc. Încuiase uşa dormitorului.

Se ridică şi-şi luă telefonul. Îl îndesă în buzunarul pijamalei, puse paltonul pe ea, băgă picioarele desculţe în cizme şi ieşi. Şi porni în ocolirea rulotei. Geamul dormitorului era spre uşă, aşa că ea trebuia să ajungă pe partea cealaltă...

După Mr. Perfect era parcarea goală. Şi pâlcul de copaci, un fel de mini-pădurice. Ei erau singurii nebuni care ocupau parkingul - restul oamenilor de pe planetă nu stăteau iarna în rulote...

Ieşi de pe asfalt. Intră pe pământ. Şi-apoi trecu de primul rând de copaci. Şi se trase după unul dintre ei - unul un pic mai solid... Scoase telefonul... Activă netul, că n-avea nevoie de netul lui prin satelit, avea şi ea net şi mergea bine... Alina... Call. Şi-şi trase mucii. Oare avea vreun şerveţel la ea? Acum avea degete la mâna dreaptă, aşa că încerca să scormonească...

- Ei, bună, Enna!

Numele ăla îi smulse un hohot straşnic! De plâns!

- Elena, ce-i cu tine?

Aha! Aşa da! Ţipă la ea:

- Ce-ţi veni? Ai început şi tu acum?

- N-am început nimic! Elena, ce-am făcut? Adică ce-ai păţit? De ce plângi? Elenaa!

- Stai...

Încerca să se potolească cumva, deşi îi era imposibil să facă asta fără o ţigară...

- ... Ai păţit ceva cu mâna?

Negă cu capul - şi-şi aminti imediat gândul ăla cu pisica care mânca noaptea limbi, aşa că trase concluzia că erau amândouă identic de proaste şi bufni într-o nouă rafală de plâns...

- Elena, te rog frumos să te liniştеşti şi să-mi spui ce s-a întâmplat.

Oo, da! Aşa, da! Asta era Alina ei - calmă, cerebrală şi calculată! Exact ceea ce-i trebuia ei acum! Înghiţi nodul de lacrimi cu muci şi-şi regăsi limba. Şi oftă:

- A fost o farsă.

- ... Poftim?

- A fost o farsă. Adică o scenetă. O minciună.

- Ce anume? La ce te referi?

Se aplecă, să vadă dacă venise cineva după ea... Nu - nimeni nu se obosise... Sau n-o observaseră când ieşise. Aşa că reveni după copac. Şi se lăsă pe vine, ca să fie şi mai greu de văzut:

- La Orlando.

- Ăla cu circul? Acrobatul ăla?

- Da.

- Şi de ce spui că a fost o farsă? Ce-a făcut?

Oof - Alina voia să ştie... Păi, hai să-ncerce măcar!

- ... Tot ceea ce a făcut el a fost o farsă. Sau un rol, dacă vrei.

- Păi el este un actor totuşi! Unul care se exprimă prin mişcare - dar tot actor!

Nu privise niciodată lucrurile... În fine! Continuă:

- Toată viaţa lui e o farsă. Totul. Până şi când face sex - foloseşte aceeaşi placă...

Alina oftă... şi-atât. Realiza că i-ar fi luat cel puţin o oră ca să-i explice de ce spune chestia asta; realiza că fata asta îşi închipuia că tocmai făcuse sex cu acrobatul... Hai măcar partea asta s-o lămurească:

- Nimic de zis - nu s-a apropiat de mine. N-a încercat să profite de vecinătatea noastră. Dar s-a apropiat de altă femeie - de-o puştoaică. Şi l-am auzit... L-am auzit folosind aceleaşi şmecherii, aceleaşi cuvinte... Exact aceleaşi cuvinte pe care le-a folosit în 2015 cu mine. Înţelegi? Ca un fel de ABC al sexului. Nu-şi bate capul să-şi personalizeze frazele de agăţat; are aceeaşi placă pe care-o pune, după care beneficiază de "audiţie"...

- Dar tu cum de l-ai auzit cu tipa asta?

- Locuiesc în rulota lui! Ai uitat?

- Şi s-a apucat de prostii cu tine acolo?

Avea vreun sens să-i spună că nu se obosise până acum să închidă uşa dormitorului? Nu, evident! Alina, dacă ar fi ştiut cum îşi petrecuse ea ultimele săptămâni, ar fi avut motive să-i facă morală doi ani cel puţin! Alina ei era de-o verticalitate cumplită uneori...

- Auzi? Ştii ceva? Dă-l dracului! Ce, eşti cu el? Nu eşti cu el! Lasă-l să spună ce-o vrea el să spună! Şi tu fă-ţi bagajul şi vino la mine. Am vorbit cu Ionuţ - şi te invităm să locuieşti la noi, până-ţi găseşti ceva frumos cu chirie.

- Vă mulţumesc. Dar nu mă întorc acum.

- De ce? E mai bine acolo, să-ţi toace Orlando ăla nervii?

"Orlando ăla" - Alina ei era, deci, verticală şi ascuţită ca un arici. Şi, când nu-i plăcea de cineva, îl "desfiinţa" chiar şi doar făcând aluzii la el! Oftă:

- Nu. Dar Emil mi-a spus aseară că s-a apucat să se mute el. Şi că azi termină. Astfel încât eu să mă pot întoarce de sărbători. Îţi dai seama ce vor simţi copiii dacă, de Crăciun, mami şi tati vor locui pe la prieteni iar ei vor servi turtă dulce cu bona?

- Da, e nasol... Măi Eleno, eu ce să zic... Cum o dai, tot nu-i bine! Dar e evident, cred eu, că cel mai rău şi mai rău lucru este că locuieşti acolo, în rulota unui bărbat singur şi cu moralitate dubioasă. Asta e, zic eu, principala urgenţă care se cere rezolvată.

Avea dreptate, ce mai!

- Nu mai plânge. Şi nu mai pune la suflet toate rahaturile pe care le fac bărbaţii. Tu nu ştii cum sunt ei? Nu ştii cum funcţionează? Pac-pac, un sfert de oră - şi pe urmă cine doarme? Şi cine strânge urmele lui pac-pac? Şi le face de mâncare, că nu-s în stare nici să pună salam pe pâine fără să se taie?

Alina ei, minunăţia ei de prietenă... Zâmbi:

- Ai dreptate. Hai, că mă duc să mă-mbrac.
- Nu te duci să împachetezi?
- Nu. Momentan trebuie să mă-mbrac, că sunt în pijama.
- Păi tu eşti nebună? Umbli dezbrăcată pe-acolo, printre acrobaţi?

Prietena ei, ce mai! O făcuse să râdă! Hai să pună condiment peste tot şi să se ducă să-şi ia totuşi haine groase:

- Nu, dar asta nu m-a împiedicat să primesc o invitaţie mai aparte...
- ... Ce invitaţie?
- Unul dintre căţărători m-a invitat să-i văd biblioteca.

Tăcere; aştepta...

- ... Tu vorbeşti serios?
- Foarte. Dar e cam mic pentru mine. Mi-e că vrea să citim împreună poveşti nemuritoare!

Acum râdeau amândouă. Şi se simţea şi ea puţin mai liniştită... Ce se auzea? Vocea cui era aia?... Vocea lui Alice. Păi...

- Auzi? Tu eşti la muncă acum?
- Dap. Aici e de-abia nouă şi ceva...

Aoleu! Nouă şi ceva?

- Iartă-mă că te-am ţinut din treabă! Hai, treci înapoi la articol!
- Stai liniştită, că n-a venit nici un şef momentan!
- Serviciu uşor!
- Să ai grijă de tine!

Buton roşu... Ia uite, ce nebună era! O sunase pe biata fată când era la birou! De parcă voia să anunţe toată redacţia că avea probleme sufleteşti cu Orlando Sorrenti...

Una şi cu una făceau totuşi două. Şi cine ştie câte altele nu picaseră în plasa lui "miroşi a dragoste"! Că nu fusese ea prima amantă din viaţa lui Orlando! Omul ăsta, în clasa a noua, locuise într-un bordel! Aşa că, la urma urmei, ea chiar ar fi trebuit să se bucure că "o luase cu zăhărelul" şi se purtase frumos şi...

Creier de găină proastă - se autosugestiona să se-mpace singură, spunându-şi că măcar se purtase frumos cu ea, îi ţinuse partea, o ajutase cu Mihai şi Emil şi "purtase căciulă"...

Porni spre rulotă. Moment în care observă agitaţia siluetelor încetând ca prin minune... Ieşiseră din rulote, cât vorbise ea cu Alina. Când ţâşnise afară, nu fusese atentă la lumea înconjurătoare, aşa că nu putea spune dacă o văzuseră şi ieşind, nu doar revenind...

Ajunse în colţul rulotei. Iar Robert îi făcu cu mâna. Îi făcu şi ea cu mâna, zâmbindu-i la fel de neutru... şi-şi continuă drumul. Şi intră în Mr. Perfect.

Orlando şi Michelle aveau treabă. Multă. Cântau în duet. Se auzea bine. Era bine. Domnişoara "se deblocase". Putea pleca liniştită în Dubai, nu va avea probleme pe-acolo. Unde erau hainele ei groase? Treningul flauşat - pe-ăla îl voia! Ăla, "moartea pasiunii". Că nu ţinea musai să fie sexy. Iubirea pe-aici, prin trupa de teatru a lui Orlando, era cea mai contraindicată activitate posibilă! Intră în baie, închise uşa... O şi încuie, ca să nu intre vreunul dintre ei peste ea...

"Eleno, de ce te superi? La urma urmei, încă de pe-atunci ştiai că el e *freelove*..."

Da, ştiuse. Dar ea nu era aşa. Adică ea nu putea să fie aşa. Ea nu-i zâmbea măcelarului ori

de câte ori voia să-l convingă să-i dea o bucată de carne mai frumoasă. Cerea pur şi simplu bucata pe care-o voia. De vreo două ori se supărase pe el, că nu-i dăduse ce-i ceruse, şi gătise ciupercuţe la grătar... Ea nu folosea "cheia general valabilă". Nici pe la interviuri nu folosise aceleaşi fraze-cheie! Pentru ea, oamenii de genul ăsta, care "îşi spuneau placa" chiar şi în cele mai speciale şi sensibile momente din viaţa lor, erau "de ocolit". În mod cu totul şi cu totul ciudat... Adică, nu! În relaţia cu ea, aia de zi cu zi, Orlando folosise multe cuvinte speciale, multe fraze cu schepsis şi multe gesturi "memorabile". Dar nu putea spune dacă fac parte dintr-un scenariu, pentru că nu-l observase niciodată petrecându-şi timpul cu altă femeie! Până acum, trăise cu impresia că "avuseseră o relaţie specială", ea şi el. Acum, nu mai era atât de sigură...

Acum, îl auzea "construind de zor" o super-relaţie minunată cu puştoaica aia. Adică nu o relaţie; o şcolarizare. Sau...

"Da' gata cu Orlando ăla! Gata! Ajunge! Gata cu Orlando! Că nu-l iei de bărbat! Nu te ia el de nevastă! Gata, mai dă-l încolo!"

Chiar aşa! Ea n-avea la ce altceva să se gândească, decât la individul ăla? Hm...

Ieşi din baie şi nu închise uşa. Că or să treacă şi ei în partea aia - şi să nu se-ncurce-n clanţă! Îşi puse hainele la loc... Scoase laptopul... Îl mufa destul de uşor acum, că avea degetele eliberate din ghips... Pornea. Iar ea scotocea în valiză după căşti. Doapele de la telefon. Oare unde erau? Mare nevoie avea ea acum de doapele ei... În geantă! Unde-i era geanta? În buzunărel... Exact. Ce bine că era ordonată din fire! Fiu! Şi-acum...

Şi-acum apucă cu grijă laptopul şi îl mută la masă. Şi se aşeză pe scaunul care-i permitea să stea cu spatele spre dormitor. Băgă căştile în laptop... Ceva de pe youtube - orice, că voia să fie sigură că se potriveau căştile telefonului şi nu se-auzea muzica ei... Perfect!

Şi-acum ea scria pentru revistă. Sau începea un jurnal. Sau se-apuca în sfârşit de *masterpiece*-ul ei, intitulat "Cum sunt bărbaţii", amplă capodoperă în vreo patru-cinci volume de-alea de neam prost...

"Eleno, lasă tu prostiile astea! Că nu-i chiar aşa!"

Nu, nu era chiar aşa. Unii bărbaţi nu erau chiar aşa cum i-ar fi descris ea în cartea ei. Şi nu putea să nu-şi amintească mereu că prin viaţa ei trecuseră fix trei indivizi - şi a cataloga o specie întreagă pe baza a trei exemplare nesemnificative era o prostie uriaşă...

Ce voia ea să asculte acum... Ce-ar fi trebuit să asculte, ca să poată să şi-l scoată pe Orlando din minte şi să nu mai plângă şi să se concentreze asupra scrisului?... Ceva fără cuvinte. Ceva drept. Vertical. Fără floricele, fără instrumente care cântă în contratimp. Ceva... clasic. Drept, fără floricele... Bach. Compozitorul ideal! *The best of Bach - go*!

10,20

Vara lui 2021 va fi plină de culoare. Va fi isterică chiar! Asta era aprecierea ei - şi, după ce se liniştise sufleteşte ascultând un compozitor extrem de exact şi bine porţionat, la care nici o floricică sonoră nu încăleca următoarea măsură, susţinea sus şi tare că vara lui 2021 va fi catalogată drept "vara geometriei civilizate". Nu vor exista croieli de-alea ascuţite, în care femeile aveau unghiuri drepte în loc de şolduri; în schimb, nu vor exista creţuri şi cute şi falduri diafane. Hainele vor fi croite pe siluetă. Curat miracol financiar pentru croitorese; *tricky shit* pentru muierile care îndesau chiar acum sarmalele pe gât gândindu-se că la vară or să-şi cumpere şase metri de piersică şi doi metri de şnur auriu cu ciucurel şi-or să improvizeze un fel de sari românesc. Enter.

"Vara 2021 va fi a femeilor care nu au nimic de ascuns. Care se cunosc şi se recunosc în

hainele pe care le poartă. Care...” Bătea cu degetul în plastic, că nu putea să scrie “care sunt diametral opuse cu alea care îndeasă sarmale şi îngheţată de parc-ar fi tulumbă fără fund şi leşină doar uitându-se la banda de alergare”...

Aha! Se mişca ceva lângă ea! Ce... Orlando îi făcuse cu mâna, zâmbind cu înţelegere - şi-acum întorcea capul spre uşă! Îşi scoase căştile! El i se adresa acelei fiinţe de lângă uşă:

- Stai liniştită - era cu căştile în urechi.

Pe bune? Aia mică se simţise neglijată, sau nebăgată-n seamă? Flutură mâna deasupra capului şi scaunului:

- Bach şi modă! Combinaţia fatală!

“Nu miroase a dragoste, dar de-un preludiu tot se-adună!” Puştoaica zicea ceva pe limba ei acolo, ea n-o lua în seamă - nici nu înţelegea ce bălmăjea rusoaica... Poc, uşa se închise. Destul de tare. Reveni spre ecran, în română:

- Pe-asta cu uşa o s-o deprindă greu.

- Asta e! Nimeni nu-i perfect...

Corect! Şi, în punctul ăsta, ea lua una dintre căşti şi-o înfigea în urechea dinspre fereastră...

- Tu chiar scrii despre modă când asculţi Bach?

- Dap.

- ... Şi ce iese?

- Momentan, nu mare lucru. M-am împiedicat în descrierea femeilor care nu îndeasă sarmale şi îngheţată ca balaurii, aşa...

Orlando se aplecă lângă ea. Ce rahat - puţea a *J’adore*! Proastă mişcare! Dacă încerca s-o impresioneze, tocmai făcuse o mişcare completamente greşită!

- Vara 2021 va fi a femeilor care nu pleacă urechea decât către opinia propriului arbitru. Care iubesc liniile naturale ale propriului trup şi geometria cuminte a imprimeului uşor. Care nu încearcă să-şi ascundă imperfecţiunile imaginare după un fald generos sau printre cutele ample ale rochiilor-gogoşar. Vara 2021 este a femeilor care-şi poartă stilul la vedere.

Propriul trup! Imperfecţiunile imaginare! Stilul la vedere! Îl bătu scurt pe obraz, cu gestul călăreţului care bate grumazul calului:

- Minunat! Mânca-te-ar mama de specialist lexicolog!

Rânjea fasolea la ea! Minunat! “Şi-acum du-te şi fă un duş - că miroşi a dragoste!” Îşi muşcă limba şi reveni spre ecran. Vara 2021 va fi a femeilor care nu pleacă urechea...

O apuca migrena, fiindcă telefonul ei piuia... a Messenger...

Emil voia s-o vadă. Adică să-i vorbească cu imagine. Ete că ea nu voia chestia asta! Dacă vara 2021 era a femeilor care-şi poartă stilul la vedere, asta se-ntâmpla pentru că iarna 2020 era a femeilor care nu mai înghiţeau rahaturile masculilor din jurul lor! Telefon roşu! Nu vorbea cu el! N-avea ce! Mm...

- Emil e?

“Da’ ce te freacă pe tine cine mă sună pe mine şi de ce? Vezi-ţi de chestiile alea pe care le toci acolo! Vezi, poate ţi-o tai din viteză!” Hm...

- Dacă e Emil, cred că ar trebui să vorbeşti cu el.

“Nu-mi mai spune tu mie ce trebuie să fac şi ce nu. Mai ales în privinţa relaţiei pe care o am cu bărbatu’ meu. Că e bărbatu’ meu, la urma urmei. Iar tu nu eşti nici pe departe «bărbat». Că n-ai fost în stare nici măcar să-ţi iei amantă stabilă, darămite să faci un copil! Şi să-l mai şi creşti! Aşa ca bărbatu’ meu!” Tăcea şi privea telefonul... Da, suna din nou! Roşu! Nu, n-o să vorbească cu el!

- O să mă sune. Iar.

- Pe tine?!

- Da, pe mine. Plângea ieri; adică încerca din greu să nu mă prind şi eu că plânge...

În cazul ăsta...

Nu-i era milă de bărbatul ei, că plânsese aseară; dar nu voia să-l lase să se înjosească în

faţa lui Orlando. Adică nu voia să-l oblige practic să-l sune din nou pe "Mister miroşi a dragoste". Facebook... Mesaj... Lui Emil...

"Nu pot să-ţi răspund acum. Ce s-a întâmplat?"

Că parcă aşa se-nţeleseseră, nu? El o caută doar când se întâmpla ceva cu casa sau cu copiii! Emil "prinsese ideea", că scria...

"În opinia ta, cu siguranţă nu s-a întâmplat nimic grav.
Şi te pregăteşti să-mi spui că dormeai,
pentru că eşti obosită
după ce ai dansat aseară pe rupte cu Roberto."

Cum-cum? De unde ştia Emil despre Robert? Şi de ce-i spunea Roberto? Ce dracu se-ntâmpla aici?

"În opinia mea, însă, s-a întâmplat un lucru groaznic.
Am aflat că nici tu nu mi-ai putut spune mie anumite lucruri,
aşa cum nici eu nu ţi-am putut spune anumite lucruri.
Şi faptul că eu nu am înţeles nemulţumirea ta
te-a făcut să te impui ori de câte ori ai simţit
că acţiunile tale pot împiedica trecutul să se repete,
adică mă pot împiedica pe mine să fac din nou
lucruri care ţie nu-ţi plac."

Ce tot bălmăjea ăsta? Deci nici ea nu-i putuse spune lui anumite lucruri, aşa cum nici el nu i-a putut spune ei anumite lucruri... La ce se referea omul ăsta?

"Din nefericire, nu am înţeles asta la timpul potrivit.
Nu m-am gândit nici o clipă că dna Nora
a apărut din cauza megalomaniei mele."

Ăsta la casă se referea! La faptul că ea fusese nemulţumită de proiectul casei, dar tăcuse mâlc şi se manifestase contrazicându-l în mai toate problemele şi făcând mereu aşa cum voia ea - cum ştia ea că e mai bine! Ca să n-apuce el să facă alte prostii! Oof - o să fie o zi lungă! Dacă Emil se apucase să facă teoria chibritului în scris, o să fie frumos...

"Şi că n-ai să poţi să întreţii singură ditamai mamutul de vilă.
Ai impus-o pe dna Nora
de parcă era un lucru firesc.
Şi Maria a fost tot un lucru firesc,
care a apărut într-o dimineaţă şi-a luat copiii cu ea.
Şi a plecat. Cu amândoi.
Tu te-ai dus la serviciu cu o linişte şi-un calm
care mi-au dat fiori!
O străină luase copiii, iar tu te-ai dus să scrii despre modă!"

Zâmbea şi citea şi-şi amintea că în ziua aia fumase 43 de ţigări - i le numărase Alina, cea care în ziua aia fusese "custodele confiscător" al telefoanelor ei...

"Nervii mei au cedat primii, iar asta n-am să mi-o iert vreodată.
Cumplit însă este faptul că nu-mi răspunzi la telefoane.
Că nici acum nu vrei să încerci măcar să comunici cu mine.
Să-mi spui ce nu-i bine, ce greşesc,
ce-ai vrea să fac şi nu fac acum."

De parcă nu-i ajungea că avea doi copii - trebuia să-l crească şi pe-al treilea! Ha! "Ia mai gândeşte-te, mă, şi singur! Hai - orientează-te! Că eşti adult cu studii superioare!"

"Tăcerea ta, absenţa ta sunt cumplite pentru mine,
care am înţeles că mi-am construit prezentul pe-un fundament greşit
şi mă căznesc din toate puterile
să redevin demn de-a fi din nou membru al familiei noastre."

Hai, că deja întrecea măsura! Muta mouse-ul sus, pe meniul care-l conţinea pe Log out...

"Fac schimbări uriaşe şi cu mine, şi cu viaţa mea.
Şi aş avea imensă nevoie de ajutorul şi sprijinul tău,
cea care este practic stâlpul familiei mele."

Click, Log out... Şi gata. Era din nou linişte în lumea ei. Adică va fi din nou linişte în lumea ei, după ce Emil o să termine de scris foiletonul iar telefonul ei n-o să mai dingăne...

Deci, Orlando spusese... Cum spusese?

- Maestre lexicolog - cum zisăşi că-i zice lu' paragrafu' ăla bestial pe care mi l-ai zis înainte să fim întrerupţi de bălmăjeala acestui individ?

- Vara 2021 va fi a femeilor care nu pleacă urechea decât către opinia propriului arbitru.

Mamăă, ce cap avea băiatu' ăsta! Se grăbi să-l înfrâneze:

- Uşurel, maestre! Uşurel! Că-s un pic cam şchioapă de-o lăbuţă...

Orlando râdea şi continua mult mai rar: "Care iubesc liniile naturale... ale propriului trup..." Ea apăsa tastele, încercând să ignore dingănelile telefonului... Încercând să ignore şi gândul care-i spunea că, cu siguranţă, bărbatul care-şi toca acum micul dejun în spatele ei avea în minte fiecare frază-cheie pe care i-o spusese fiecărei femei...

"Vara 2021... este a femeilor... care-şi poartă stilul la vedere." Punct. Oftă şi luă telefonul.

"Am vorbit ieri cu Orlando.
Mi-a spus acelaşi lucru - n-ai să te-ntorci înainte de Crăciun.
Iar dacă te întorci, o să te-ntorci cum şi unde vrei tu.
Pentru că nici nu mai poţi, nici nu mai vrei
să faci compromisuri.
Le-am spus deci copiilor că am dus la Adrian unele lucruri vechi
şi n-am continuat să împachetez.
Ca să nu-i sperii. Să nu ajungem cum ai spus tu:
noi în apartamente de închiriat şi copiii acasă cu bona.
Nu mai eşti online. Te-am plictisit..."

În punctul ăsta se oprise. La "te-am plictisit". Zău că o mâncau buricele degetelor să-i răspundă... Dar, dacă-i răspundea, putea să-l sune şi să-l pună la căşti, ca pe Bach. Că nu l-ar mai fi putut opri.

- Cu ce ilustrezi articolul?

- I-am scris unei bune prietene, creatoare de modă. Am rugat-o, dacă are nişte schiţe de chestii mulate sexy, să le coloreze nişte pătrate şi nişte triunghiuri şi să mi le trimită - şi o citez ca sursă foto.

- Bun! Dar asta te obligă să mai citezi încă două, cu schiţele lor cu tot.

- Nu. Asta le obligă pe celelalte paişpe să mă interpeleze săptămâna viitoare ca să-mi trimită schiţele lor.

- Ceea ce-ţi permite ţie să faci un miniserial. Bravo, Enna! La asta nu m-am gândit!

"Pe bune? Credeai că numai tu ştii şmecherie şi profitorie?" "Mister lova-lova" se aşează în faţa ei:

- Poftă bună.

Pe bune?... Da; pe bune. Ştiuse că nu mâncase micul dejun şi făcuse porţie dublă. Probabil pusese semne la frigider şi la cuţite, nu? Orlando făcuse o salată cu de toate, plus brânză. Minunat! "Hai, Eleno - fii profitoare şi bagă-n tine! De ce nu?! El nu profită de tine ori de câte ori simte că-l poţi ajuta?" Nu apelase el la ea, să discute cu don'şoara *J'adore* despre sexologie aplicată? Hm...

Foarte bună salata! Foarte, foarte bună! Da' nu cu furculiţa; cu lingura. Se ridica, se ducea să-şi ia o lingură... Revenea pe scaunul ei - şi îl privea pe Orlando, bărbat de 25 de ani bine făcut, minunat construit, minunat echilibrat, cu un milion de calităţi şi cam tot atâtea defecte...

Nu. Vraja se rupsese. Degeaba. Niciodată Orlando nu va mai fi ceea ce fusese atâta timp

pentru ea. Niciodată! Din omul care-o salvase, care-o scosese din groapă şi-o ajutase să strălucească, Orlando devenise...

Se trânti pe scaun, luă castronul şi se lăsă-n jos. Acum era pitită după monitor. Acum putea să nu se mai cenzureze... Acum putea şi să plângă, dacă simţea ea că...

Toate clipele frumoase, toate... Mic-dejunul... ăla special, când el venise la patul în care stătuse ea cu toate cele necesare, aşezate pe scândura aia din dulap... Nu - toate mic-dejunurile mâncate-n doi... Cuvintele lui, care... Din fericire, nu-şi mai amintea foarte multe fraze rostite de el. Din nefericire, nu-şi mai amintea nici palmele lui... Certurile lor... Pe-alea le suprimase printre primele! După ce Orlando dispăruse, ea suprimase certurile şi păstrase-n minte clipele frumoase. Şi faptul că, atunci când ei îi fusese greu, el lăsase baltă totul şi o ajutase. Şi venise la ea atunci când îl chemase... Avusese momentele lui de gelozie... Avusese momentele lui dulci... Şi avusese şi momente amare - după care suprimase restul şi continuase cu enumerarea părţilor bune ale acestui bărbat...

Se terminase. Gata. Orlando Sorrenti era acum complet - imaginea lui era completă. Cu bune şi cu rele. Un domn mai presus de toate doamnele din jurul lui - asta era Orlando Sorrenti. În rest...

Tocmai plănuise să plece spre casă după Crăciun. Acum dacă intra pe net şi căuta, n-ar mai fi găsit bilet de avion până-n 27-28! Nici o şansă! În ajunul Crăciunului, toţi căpşunarii goneau spre sarmale şi Maria Cârneci! Iar ea era "*near Valencia, Spain*". Aşa că o să se-ntoarcă cândva între Crăciun şi Revelion. Dacă avea noroc. Presupunea că n-o să se căznească să caute o rezervare, ci se va duce la aeroport şi va pândi un "last minute"...

Iar pe viitor, indiferent unde-o vor purta paşii şi când şi cum şi cu cine, istoria nu se va repeta. Niciodată. Însuşi "Enna" îi va aminti asta! Rana din sufletul ei se va închide - şi va lăsa o cicatrice îndeajuns de mare ca să nu se vindece niciodată. Astfel încât, peste încă vreo cinci ani, dacă se va mai vedea cu el, nu va mai plânge. Nici nu va mai aplauda. Nici nu va mai râde. Îi va face un semn discret... şi-i va zâmbi. Şi va trece mai departe.

"Ştii ceva, Eleno? Tu, dacă eşti isteaţă şi-ţi joci cartea aşa cum trebuie, ai putea să devii «doamna mai presus de toţi domnii din viaţa ta»! Ce-ar fi să-ncerci măcar? Că ia uite ce mişto e!" Domnul "mai presus" tocmai şi-o trăsese "la marea artă". Gratis. Şi-acum mânca salată, tolănit comod în fotoliul rulotei lui de-un milion de cocoşei, şi nici în cur nu-l durea că ea îl auzise, că aflase adevărul despre ei doi, că Michelle îl pusese la inimă cu viteza sunetului, că Valentina şi Angela văzuseră cum Michelle intră în rulota în care locuiau Orlando şi Enna... Domnul "mai presus" ştia că e mai presus. Pentru că le dusese de nas pe toate. Le minţise pe toate. Le ghidase şi le împinsese şi le dusese până acolo unde voise el - iar acolo le făcuse tot ceea ce voise el să le facă şi le convinsese să-i facă tot ceea ce voise el să i se facă. Iar ele erau foarte fericite pentru chestia asta. Mai mult chiar - ele se-ntorceau la el ca să mai meargă o dată împreună, acolo unde voia el. Domnul "mai presus" ştia că e mai presus. Şi nu-i trebuia altceva.

Aşa că, după părerea ei, Orlando Sorrenti o să rămână burlac. Până în punctul în care îşi va lua o soţie, o va însămânţa şi-o va planta în vila Luizei Sorrenti - una dintre ele. Va repeta mişcarea asta de trei-patru ori - adică până când soţia lui nu va mai spune "vreau să merg cu tine prin lume" şi se va concentra asupra creşterii hoardei de copii. Şi el va rămâne liber. Nu-şi va iubi urmaşii nici dacă vor deveni campioni olimpici, nici dacă vor conduce NYSE. Se iubea prea mult pe el însuşi, ca să... În fine!

Foarte bună salata! Numai că nu mai putea să mănânce. I se pusese un nod în gât. Va reîncepe, cât de curând, să plângă. Se ridică şi scotoci după medicamente...

- Ce-ţi trebuie? Spune, că-ţi dau eu!

- Stai liniştit, că mă descurc.

"Oups! Fii atentă, Eleno! Ai început să-i vorbeşti tăios! Şi nu-i bine să înceapă să se-ntrebe ce-ai cu el!" Oftă greu:

- Mă irită atât de rău ghipsul ăsta, că...

- Ghipsul e de vină?

- Da. Şi faptul că Emil ştie că aseară am dansat cu Roberto.

Aşa! Şi-acum să-l vadă ea cum îşi justifica turnătoria mişelească!

- Te-a întrebat de ce şi cum şi cu ce ocazie şi cum îţi permiţi?

- Nu.

- Asta e bine.

Poftim?

- În sfârşit, Emil al tău a înţeles "care-i şpilu'". Şi a înţeles ce femeie i-a dat Dumnezeu.

- Aş fi preferat să înţeleagă chestiile astea "în regie proprie" - nu împins de la spate.

- Nimeni nu poate înţelege chestiile astea fără ajutor. Nici tu n-ai înţeles ce se întâmpla cu adevărat cu tine, cu gândirea şi comportarea ta faţă de el, până nu te-a azvârlit prin camera de hotel. Nici eu n-am înţeles ce se întâmpla cu adevărat până nu mi-ai trimis înregistrarea din Bamboo. Aşa suntem noi, oamenii - aşa funcţionează mintea noastră. Se numeşte autosugestie. Ne autosugestionăm că e ca noi. Dacă în fiecare dimineaţă îţi vei spune că tu ai croit treningul ăla, vei sfârşi plângându-te tuturor că chinezii ţi-au furat modelul şi l-au patentat. Mai devreme sau mai târziu, noi toţi vom ceda în faţa autosugestiei...

Zâmbi:

- Aşa e. Aşa ajung unii oameni la "Prostănacii au talent"...

Orlando aproba... şi continua:

- E bine dacă s-a dezmeticit. Am senzaţia că ţi-a scris mult... Iar tu nu i-ai răspuns...

Aprobă şi-apoi neagă cu capul, iar el se reaşează pe scaunul lui:

- Deci o să mă sune din nou. Iar eu, obrăznicătură ca de obicei, o să-i spun unele lucruri...

- Spune-i că aseară m-am culcat cu Roberto.

- Vrei tu musai să-l vezi azi aici?

Nu-i făcea Emil aşa o surpriză - nici o şansă!

- E-n stare, în clipele astea, să dea toată agoniseala voastră pe un zbor privat. Ca să nu te piardă.

Asta era o exagerare uriaşă. Şi nu accepta să fie minţită chiar în halul ăsta! Mai ales că o privea drept în ochi! Şi insista!

- Înţelegi? Cam atât de mult te iubeşte omul ăsta...

Luă căştile şi le-nfipse bine-bine... Orlando clătina încetişor capul, zâmbind...

Deci, Bach. Unde rămăsese? La replay. A treia oară. Era atât de frumos, că nu se putea abţine! Atât de drept, atât de corect, de...

15,20

"Cine n-are ce face, îşi face de treabă." Aşa suna prescurtarea păţaniei ei de azi.

Terminase textul şi-l trimisese la redacţie, împreună cu schiţele. După cinci minute, o sunase şefu'. Ea îi spusese care era ideea, care era intenţia, iar dl Drăghici se-ndrăgostise rău de ideea ei, cu schiţele colorate. O rugase să continue cu tendinţele pentru femeile plinuţe. De la trei de X în sus. Or, pe ele nu le putea vedea decât în dungi! Suna ciudat, suna oribil de clasic dar n-avea altă idee! Şi Mihaela, creatoarea ei de XXXL, tot dungi îi trimisese! O rugase să le deseneze oblice şi primise un "Vrei tu musai să arate ca acadelele?"...

Cioc-cioc! Oare cine era?... Oare chiar aşa de... "turbată" să fie, să rişte "să facă bătături", cum se spune?

Orlando dormea. Aşa că ea se prefăcea că ascultă Bach... Chiar îndesa căştile în urechi şi dădea armonios din cap, ca să nu fie nicicum asociată cu chestia aia...

Cioc-cioc! Chiar insista! Hm... Prea bine! Abandonă totul şi se ridică şi deschise larg uşa...

Michelle suferise transformări... uriaşe. De parcă Orlando îi dăduse cu ceva-n cap, îi crăpase cutia craniană şi-i înlocuise creierul. Era o Michelle nou-nouţă. Una proaspăt duşată, proaspăt fardată, proaspăt parfumată - cu J'adore, desigur -, îmbrăcată într-un palton roşu pe talie din care ieşea un guler uriaş de pulover pufos... Zâmbi şi nu se dădu la o parte. Tânăra... o imită:

- Bună. Orlando e?

Aprobă... "Eleno, acu' ce faci - eşti bodyguardul lui? Sau impresara?" Păşi în spate şi arătă larg spre dormitor. Iar ea intră, închise uşa rulotei normal - adică încet şi frumos - şi reveni spre ea:

- Voiam să...

Voia să... Michelle se apropie şi-i şopti la ureche:

- Voiam să-ţi mulţumesc. Şi pentru ajutor, şi pentru sfaturi.

- N-ai pentru ce. Sper să-ţi prindă bine, cum se spune!

- Mi-au prins foarte bine. Dar noi n-avem voie să ne tatuăm. Sunt semne particulare, ştii?

Ete că nu se gândise - ei n-aveau tatuaje, n-aveau piercinguri... Ca să nu se dea de gol - vorba aia!

- Dar o să adaptez sfatul tău astfel încât să-mi fie de folos.

Aprobă - să-l adapteze! Cine-o împiedica... Michelle făcu un pas spre stânga; făcu şi ea un pas spre stânga...

"Eleno, tu eşti dementă? Ţi-a căşunat pe fata asta? Nu cumva ai îngelozeli pe amantele fostului tău amant?"

Corect! Foarte corect! Straşnic gând avusese! Hai să-şi scrie articolul cu rochii-acadele! Dar mai întâi hai să termine ce începuse cu fata asta! Că, uite - învăţa repede şi era receptivă!

O luă pe după umeri şi-o întoarse cu spatele către dormitor. Şi-i şopti la ureche:

- Îţi mai dau un sfat. Unul cam cât un plan de amplu. Pe care eu, dacă aş fi în locul tău, l-aş urma punct cu punct şi nu m-aş abate de la el.

O secundă de tăcere - că poate nu mai voia sfaturile ei, nu?... Le voia. Bun!

- Nici un bărbat, fie el şi şeic, fie el şi proprietar de concern farmaceutic, nu poate *all night long*. Mai ales dacă e fumător sau degustă ceva alcoolizat. Sau haleşte bine înainte. OK?

Se aplecă şi-i făcu cu ochiul - se prinsese ea, da?... Da, se prinsese. Bun!

- Şeicul ăla n-o să se-ncuie în cameră cu tine. Are şi alte treburi, printre care - fii atentă! Să doarmă, opt ore; să mănânce, vreo două ore; să joace la cazino, vreo alte opt ore; să se vadă cu alţi şeici ca şi el, vreo patru ore. Că face afaceri ca să aibă bani - ăsta e serviciul lui, afacerile, da? Îi rămân două ore pentru tine. Iar ţie, după alea două ore şi încă vreo două în care faci act de prezenţă şi zâmbeşti amabil ca să-i oftice el pe ceilalţi şeici, îţi rămân zece ore să hălăduieşti pe-acolo, să faci shopping pe contul lui bancar şi să stai la soare. Dacă o fi soare. Michelle, uită-te la mine.

Se uita. Îi sorbea fiecare cuvinţel!

- Tu ai posibilitatea să ajungi în locuri în care 98% dintre oamenii de pe planeta asta nu ajung. 1% ajung unde te duci tu de Revelion iar 1% ajung la un răsfăţ şi mai şi. Ai înţeles, da?

Aproba.

- Eu am 40 de ani. Şi, deşi muncesc 12 ore pe zi, n-o să văd niciodată Dubaiul altundeva decât pe youtube. Tu... fii fată deşteaptă. 14 ani de-acum încolo bucură-te de lucrurile pozitive din viaţa ta. Şi acumulează. Strânge. Pune deoparte. Acumulează cu cap, ca să nu-ţi poată lua nimeni munca. Şi pe urmă te pensionezi... Înţelegi?

Aproba, cu un uriaş rânjet plin de satisfacţie pe chip... O răsuci înapoi, spre uşa dormitorului. Şi dădu de privirea serioasă a lui Orlando. Care părea că o fulgeră şi-o spintecă doar aşa, cu furia minţii... Ete fleoşc!

Întoarse capul, să nu-i citească el pe buze, şi şopti uşurel de tot:

- Şi nu te lipi vreodată de cineva. *Freelove*. Până la final.

O pupă pe obraz şi-o împinse spre "domn' profesor". Şi-acum, hai la rochiile-acadea! Chiar aşa o să le spună: rochii-acadea, pentru femei dulci! O să fie cel puţin hilar, prin cercurile de grisine în care se-nvârtea ea...

19,40

Îşi trase încetişor căştile din urechi...

Era prea de tot. Deja pentru ea era prea de tot! Ascultase Bach ăla de încă două ori! Şi-apoi încercase ceva cu meditaţie şi harpă, dar nu reuşise decât să se înfurie foarte tare! Chiar dacă stătea cu spatele la uşa dormitorului - ştia ea că lecţia continuă şi...

Îşi luă telefonul şi paltonul, cizmele... Ieşi. Şi porni spre pâlcul de pădure. Vorbise atât de bine de-acolo, de după copacul ăla...

Avea sentimentul că ar fi trebuit să se oprească înainte de a-i da acel ultim sfat Michellei. Realitatea îi contrazisese spusele. Fata aia era "la şcolarizare" de mai bine de patru ore... Plus ora de dimineaţă...

Nu mai înţelegea nimic. Ştia că nu trebuie să înţeleagă ea, că nu-i treaba ei, că cel mai bine era să se prefacă că nici nu vede şi n-aude, dar... Dar tot ceea ce ştia ea despre Orlando se cam prăbuşise. Realizase, zilele astea, că-l căţărase pe-un fel de soclu; iar acum, după cinci ani de "glorificare" subconştientă, "salvatorul şi binefăcătorul ei" ieşise din costumul lucios şi-şi arătase toată hidoşenia... Şi parcă se simţea şi tristă, şi furioasă, şi nemulţumită, şi jenată de faptul că tocmai hidoşenia aia fusese salvatorul şi binefăcătorul ei... Că ea, cu 15 ani mai în vârstă decât el, fusese îndeajuns de proastă ca să-i permită să fie...

La dracu! Nici nu mai ştia cum e bine! Cum e mai bine! Nu mai ştia cine trebuia ea să fie! Enna? Sau Elena? Ce trebuia ea să fie - jurnalistă sau casnică? Amantă sau mamă? Tânără sau babă? Obraznică sau cuminte? Cum trebuia să fie ea? Cum voia Emil să fie soţia lui? Cum voia ea să fie soţul ei? Pentru că ea şi Emil erau, totuşi, diametral opuşi! Ea super-cochetă, el super-neschimbat; ea la privat, el la stat; ea cu agenda plină de contacte, el cu un singur prieten. Ea la restaurant, el în frigider; ea la teatru şi film şi club, el în faţa televizorului. Erau antagonici. Totul era invers la ei. Şi acum, când privea lucrurile aşa, îşi dădea seama că "discuţia" de ziua ei fusese inevitabilă. Şi că viitorul...

Stop. Era pitită bine acum. Selectă... Pe cine să selecteze ea? Pe Georgeta? Ca s-o întrebe ce - ce mai face? Dacă-l selecta pe Adrian, auzea o lungă pledoarie pro-Emil. Dacă o selecta pe Alina, auzea o lungă pledoarie anti-Emil. Ea pe cine să selecteze? Trecea încet printre contacte... Nu, nu era bine. Prea multe! Avea nevoie de cineva care ştia deja ce se întâmplase - şi numai câţiva oameni ştiau! Deci, ultimele contacte cu care vorbise erau...

Maria. Hai să încerce - nu? Deşi, la ora asta, probabil că era cu copiii...

Mesaj. ***"Bună. Eşti?"*** Îl primise, deci avea net... Şi ea, prostănacă ca de obicei, nu-şi luase ţigările... Porni înapoi, spre rulotă. Că nu terminaseră lecţia. Erau departe de momentul ăla. Ding! Ah, să-i scoată sunetul! Setări... Ia - ce-i scrisese?

"Da, sunt. S-a întâmplat ceva?"

Stop. Să-i răspundă.

"Da. Aş fi vrut să vorbesc cu tine,
dar fără să ne audă copiii sau Emil.
Eşti la noi, nu-i aşa?"

Send. Ridică privirea... Înjură bine-bine-n gând... Robert zâmbea:

- N-ai venit să-mi vezi biblioteca...

- N-am venit. Am avut de scris. Ştii, jurnaliştii scriu muult...

- Ştiu. Tata a fost jurnalist. De investigaţie, ce-i drept - dar investigaţie faci şi tu, nu? Atunci când storci ultimele tendinţe-n colţuri de la întâia designeră lesbiană a ţării, tot investigaţie se cheamă...

În orice alte condiţii, în orice altă situaţie şi stare de spirit, ar fi râs. Şi-ar fi stat la palavre cu el pân' la miezul nopţii! Acum însă nu era nici locul, nici momentul. Aşa că îşi continuă drumul. Iar el se depărtă... şi reveni totuşi lângă ea:

- Dacă te deranjează zgomotul dinăuntru, nu uita - în biblioteca mea e întotdeauna linişte. Rulota Volvo verde. Oricând vrei tu - invitaţia e valabilă 24 din 24...

Aprobă. Şi folosi şi cuvinte, că nu era vreo sălbatică de-abia ieşită din pădurice aia:

- Îţi mulţumesc. N-am uitat - şi nici n-am să uit. Doar că...

"Doar că trebuie să vorbesc cu femeia asta, înainte să-mi pierd minţile şi..." El aprobă. Şi-i şterse cu degetul lacrima imaginară de pe obrazul drept! Io-te la el! Evident, nu mai apucă să-l repeadă - Robert se grăbea spre Volvo-ul verde, chitit probabil să desprăfuiască biblioteca...

În fine! Nu mai conta! O să-şi ia ţigările şi-o să se ducă să vorbească cu ea. Şi gata. Ia - îi scrisese ceva? Îi răspunsese?

"Nu, sunt la mine acasă.

Emil e liber şi mi-a spus că stă el cu copiii.

Să mă duc liniştită acasă, să fac sarmalele şi cozonacul.

De parcă eu aş fi talentată aşa ca dna Nora!"

Deci Maria era acasă! Ce bine!

"Te sun imediat.

Stai o clipă, să-mi iau ţigările

şi să mă îndepărtez de urechile indiscrete!"

Intră în rulotă.

O miră... liniştea! Nu se auzea nimic! De parcă adormiseră amândoi! Bine, n-ar fi fost exclus - la atâta amar de lecţie... Pâş-pâş, pe vârfuri, se apropie de masă şi salvă articolul de pe ecran. Şi-şi luă ţigările şi bricheta... S-o şteargă repejor acum! Fuguţa, înapoi la copacii ăia! Dezactivă ecranul, ca să poată să-l ţină - că era ciungă de-o mână şi...

Se ascunse după copac. Repede! Maria, call... Femeia îi făcu cu mâna, zâmbind:

- Bunăă!

- Bună, Maria! Ce faci - ai treabă? Te-am deranjat?

- Nuu! Făceam bradul!

Şi-i arăta la camera mobilului un brăduţ de fix 50 de centimetri, din cel mai chinezesc plastic posibil...

- De ce n-ai spus?!

- Ce să spun?

- Că n-ai brad!

- Pentru că nu-mi trebuie. Emil m-a rugat frumos să vin la voi şi să fac Crăciunul cu copiii.

Cum-cum? Emil... şi bona?

- A spus că el n-o să fie acasă; şi mă roagă să nu-i las singuri de Crăciun.

Aha... Păi...

- N-a spus unde se duce?

- Ba da. Dar... Te rog, nu mă pune într-o postură neplăcută! Nu te-apuca să mă descoşi! Te rog eu mult!

- Nu te descos. Presupun că se duce la Adrian!... Sau la mămuca! Doar n-o s-o lase singură de

- Are trei variante posibile. La una dintre ele se duce. Şi nu greşeşte deloc când face asta.

Aha... Mda... Maria o privea lung... şi ofta:

- ... Eşti tristă. De ce nu vii acasă?

- ... Pentru că nu ştiu dacă e bine să fac asta. Nu neapărat să mă întorc acasă; să mă întorc la el.

- Elena... M-ai sunat ca să-mi ceri părerea?

- ... Te-am sunat ca să te-ntreb cum ai vedea tu viitorul familiei Popescu, asta ciungă şi şchioapă de-acum.

- Să ştii că de-aici, de unde stau eu, viitorul vostru este împreună. Aţi făcut multe cioace amândoi - nimic de zis! Aţi fost antagonici uneori - şi-o ştii prea bine! Dar, de când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat acolo, eu vă văd schimbarea... Şi viitorul vostru este totuşi împreună. De fapt, ce zic eu! - viitorul vostru este acum mai unit şi mai sudat decât a fost oricând altcândva, să ştii! Acum sunteţi mai potriviţi ca niciodată! După toate schimbările pe care le-ai făcut tu, după toate schimbările pe care le face el, să ştii că acum chiar sunteţi complementari! Şi chiar formaţi un întreg!

Pe bune? Şi-o spunea cu atâta patos, că... În fine!

- Spui tu că acum

- Spun că amândoi aţi înţeles unde-aţi greşit. Şi amândoi vă îndreptaţi greşelile. Chiar dacă ţi se pare că sunteţi completamente separaţi - sunteţi mai apropiaţi ca niciodată. Ceea ce aţi făcut, aţi făcut pentru a vă reapropia unul de celălalt. Înţelegi?

Nu. Negă cu sinceritate.

- După ce v-aţi certat, tu te-ai schimbat. Era inevitabil. Dar te puteai schimba astfel încât să te îndepărtezi de Emil. Tu te-ai schimbat invers. Schimbarea ta te apropie de el. Şi el - a făcut şi face schimbări radicale. Şi le face nu pentru a găsi o altă mamă copiilor lui, ci pentru a reuşi să revină alături de tine. Apropo! El pe tine te receptează ca fiind sufletul familiei voastre! Spune mereu că, dacă va eşua, dacă reconcilierea voastră va fi imposibilă, el va fi cel care va pleca! Nu tu! Aşa i-a spus şi Georgetei...

Oof, ce tâmpenie! Au! Măiculiţă, ce ghips îşi pocnise-n frunte! O să facă cucui... Maria râdea:

- Ce-i cu gestul ăsta la tine?

- Păi tu nu te-auzi ce spui? Omul ăsta e cumplit! Una-două, îi spune fetei că o părăseşte!

- Nu. Îi spune că nu va încerca s-o despartă de cea care-i este mamă.

Poftiim? Maria tăcea; zâmbea şi tăcea...

- ... El e tatăl ei. De mai mult timp decât sunt eu prietena ei.

- Ştiu. Şi ştie şi el asta. Şi cred că, undeva în cele mai diabolice gânduri din mintea lui, plănuieşte să lase fata cu tine ca să vină tot timpul s-o viziteze...

Şi-i făcea cu ochiul... Hm!

- Mie mi-e în continuare frică de el.

- N-ai de ce. Ştii prea bine că nu te va mai lovi niciodată.

Aici nu era ea prea sigură... Nici aici, nici în punctul în care o să dea ochii cu el aşa, faţă-n faţă şi fără "bazele" lui Orlando...

- Elena... Emil a înţeles că numele tău real este Enna. A înţeles şi de ce nu i-a plăcut numele tău până acum. Vrea să se schimbe. El. Să devină Emilio, na!

Bufni în râs - cum-cum?

- Vrea să se transforme într-un sac de testosteron cu Jeep şi bani cu duiumul, care s-o plimbe toată ziulica pe Enna lui pe la saloane - şi să se maseze amândoi. Ca să fie amândoi la fel de sexy. Şi să iasă amândoi la dans. Ca să nu-şi mai permită nimeni să se uite după fundul tău bombat şi sexy, pentru că e Emilio lângă tine şi-are port-armă!

Hahaha! Era teribilă!

- Şi cred că şi lui i-ar place nişte îngrijire corporală! Ras, tuns, frezat, masat... Ştii, sper, că şi bărbaţii merg uneori la mani-pedi...

Aproba, râzând - Emil "două cămăşi şi-un blug" voia să devină Emilio "zilnic altă maletă"?

Asta chiar era "ştirea mileniului"...

- Ştii care-i problema voastră? Că nu sunteţi voi. Că nu aţi fost "voi". N-aţi stat aşa, unul în braţele celuilalt, doar voi doi, să vă bucuraţi de voi! Să vă bucuraţi că sunteţi împreună, că vă e bine, că... Că sunteţi "voi".

Ei aşa, uniţi într-o singură entitate... Poate că avea, totuşi, dreptate! Fuseseră "ei", adică "ei doi", în măsura în care Georgeta dormise iar ea fusese gravidă. După ce născuse, adio "noi doi"! George îi solicitase toată atenţia, după care George şi Georgeta şi şeful îi solicitaseră toată atenţia...

- Eu nu te-aş putea vedea pe tine lângă alt bărbat. Şi nici nu mi-aş putea imagina altă femeie lângă el. Vă potriviţi mult prea bine... Iar după ce el o să termine ce-a început, o să vezi cu ochii tăi cât de bine vă potriviţi!

OK! Zâmbi:

- OK! Hai să-i dau o mică-mică şansă...
- Dă-i. N-ai să regreţi, crede-mă!
- Bine, Maria. Îţi mulţumesc pentru "consultaţie", ca să spun aşa!
- N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Stai liniştită, că copiii sunt cu mine; da?
- Da, Maria.
- Să mă suni! Ori de câte ori vrei să vorbim, să nu te gândeşti cât e ceasul şi ce-oi face - să mă suni, da?
- Da.
- OK. Pa, Enna!
- Pa, Maria.

Convorbirea se întrerupse... Ei, poftim! Acum "se dereglase" şi Maria! Începuse şi ea cu Enna! O să-i spună să renunţe la apelativul ăla. După ce se întorcea în România, după ce trecea şi "furia sărbătorilor", o s-o roage frumos să nu-i mai spună aşa...

De ce fugea de apelativul ăsta? Până acum îl iubise! Îl adorase! I se păruse minunat! De ce acum devenise indezirabil? Oare din cauza lui Orlando? A "noului Orlando", cel dezvelit de poleială? A hidoşeniei care "şcolea" de zor o minoră în arta de-a fi curvă de lux?

"Dracu ştie, Eleno, de ce faci lucrurile pe care le faci în ultimul timp!" Se apropia de rulotă, cu paşi mari... Intră. Închise uşurel uşa. Şi tresări!

- Tu ai mâncat cina?

Unde era? Ce făcea?... Era lângă plită. Pregătea ceva - toca ceva, extrem de repede... Îmbrăcat în blugi şi-un tricou lălâi, nu mai ciufulit decât de obicei, nu mai neatent decât de obicei... Nu mai afectat decât fusese ieri la aceeaşi oră...

Capul brunet se întoarse spre ea. Fu privită lung, drept:

- Ai mâncat ceva în seara asta?
- Nu.
- Atunci ai chef de paste? Cu carne şi sos, fireşte?

Aprobă cu capul - n-avea chef nici să moară...

- Auzi, Enna? Ştii ce

Gata! Până aici!

- Te rog frumos să nu-mi mai spui Enna.
- ... De ce?
- Pentru că nu-mi place.
- De ce?

Uite-aşa, că nu-i mai plăcea! Se grăbi să... improvizeze:

- Pentru că tu mi-ai pus numele ăsta. Şi a fost unul dintre lucrurile care a contribuit la cearta cu Emil.
- Nu eu ţi-am pus numele Enna.
- Ba da! Tu mi l-ai pus, în ziua în care m-a restilizat Iolanda.
- Nu. Ai venit cu el pus, de la bucătărie. Eu am stat cu băieţii în living.

Păi... Adică... Cum adică?

... Îl privea. Era năucă! Cum adică?! Nu el îi pusese numele Enna?

- Eu l-am auzit prima oară în drum spre liceu. După ce-am plecat de la tine. Maya şi Geo erau turbate - voiau tunsoare ca a Ennei, culoare ca a Ennei, fard ca al Ennei, parfum ca al Ennei... Atunci l-am auzit prima oară. Şi l-am plăcut imediat. Mi s-a părut mult mai potrivit decât clasicul "Elena"...

Ia! Că acum o apucase migrena! Deci nu el îi pusese...

Sigur nu el îi pusese...?

Sfrrr! Sfârâiala cărnii în tigaie o rupse din vraja gândurilor. Teoretic, ar fi trebuit să se ducă să-l ajute; dar, practic, avea alte urgenţe acum! Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Şi închise ochii şi lăsă capul pe braţul stâng... Dingănea un mobil, dar nu era de-al ei - deci n-o interesa...

Veniseră la ea, în dimineaţa aia. Iolanda o trimisese pe Zoe la cumpărături. O vopsise cu henna... Se spălase... Revenise în bucătărie, la tuns... Tinerei îi fusese frică să taie - iar ea ceruse foarfeca, hotărâtă să taie personal... Iolanda ceruse o aţă parcă... Îi prinsese părul... sus în creştet... Parcă reauzea chicotelile lor vesele... Cranţ-cranţ făcuse foarfeca în părul ei...

"Tocmai te-am re-botezat Ena!"

Sări în picioare - Iolanda o botezase Ena! Geo ţopăise isteric prin bucătărie, în timp ce Maya ţipase că ea e naşa, pentru că ea tăiase moţul, aşa că ea o re-botezase Enna, cu doi de n...

De ce dracu trăise ea cu impresia... De unde dracu îi venise ei... În fine! Nu mai conta! Se reaşeză. Şi se ridică din nou - Orlando avea de mesăgit telefonul, aşa că ea avea de salvat nişte paste cu carne de la eşec...

Ia uite, drăcie! Nu el o botezase Enna! Nu era "numele lui"! Ea îl asociase cu el! Dar... de ce? De ce făcuse ea chestia asta? De ce îi atribuise lui o acţiune pe care o făcuse Maya?

... "Se numeşte autosugestie. Ne autosugestionăm că e ca noi." Azi i-o zisese! Tot el! Pe-asta el i-o zisese, chiar aici, în rulota asta, chiar înainte să-i spună că "Cam atât de mult te iubeşte omul ăsta..."

"Mai devreme sau mai târziu, noi toţi vom ceda în faţa autosugestiei..." Îşi spusese că Orlando îi pusese numele ăla minunat, care-i stătea atât de bine, care o scotea din realitatea ternă a femeii ofilite lângă un ratat şi-o azvârlea direct pe firmamentul femeilor *hot*...

Era tentată să se gândească la tot ceea ce ştia ea. Să caute adevărul. Să despartă realitatea de autosugestie. Pentru toată viaţa ei, pentru toate lucrurile şi faptele din viaţa ei! Şi-asta era o prostie uriaşă! Aşa că restrângea mult "arealul" şi se întreba... Se întreba cât din ura ei faţă de Emil era reală şi cât era autosugestie...

Trebuia să încerce măcar să rămână lucidă. Trebuia...

Nu-i venea să creadă. Nu se putea dezmetici. Iolanda o botezase Ena! De la Elena, evident! Doar nu era să-i spună Ele! Iar Lena ar fi semănat cu o Lenuţă de Bucureşti! Normal că alesese Ena! Şi normal că "Maya cu igrec" nu putea să nu-şi aducă aportul înflorind pe un' se putuse...

Pastele or să fiarbă greu. Erau de-alea din grâu dur. Or să fiarbă într-o mică veşnicie...

Deci... Ei, nu - că asta trebuia spusă-n gura mare! Ca să se risipească complet orice dubiu! Scoase telefonul, Facebook...

"Autosugestia e cea mai mare belea care putea pica vreodată pe capul omului! Autosugestia şi imaginaţia! Oare unde-o fi acum naşa mea de nume, Maya cu igrec, care mi-a tăiat în 2015 moţul şi m-a rebotezat Enna cu doi de n?"

Post. Carnea se prăjea încet, pe nervii ei... Îşi amintea ziua aia, reacţiile băieţilor... discuţia cu salonul, cu...

Fu prinsă uşor de umeri. Orlando se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Vreau să te întreb ceva.

OK!

- Întreabă-mă.

- Dacă tot ai "derulat" până la începuturi... Enna... De ce el?

Cum-cum?

- De ce el şi nu eu?

Hait! Scăpase lingura din mână! Orlando voia să ştie

- De ce l-ai ales pe el? De ce m-ai respins pe mine? De ce nu mi-ai făcut mie un băiat?

Ăsta era dement de-a binelea! Dădu să se întoarcă spre el, să

- De ce m-ai respins încă din prima clipă? De ce te-ai autosugestionat să crezi că era doar un *freelove*?

Răspunse scurt, sec, tăios:

- Pentru că asta a fost. Un *freelove*. O chestie fără nici un pic de implicare. Fără nici o responsabilitate - nici din partea ta, nici din partea mea. Singura noastră "sarcină" era să ne simţim bine. Iar singura "obligaţie", dacă vrei să-i spui aşa, era să ne protejăm împotriva BTS. Şi-atât. În rest, fiecare a avut problemele lui. Şi s-a descurcat singur cu ele.

Palmele lui îi strâseră uşor braţele:

- Şi dacă ţi-aş spune... că şi acum... ca şi atunci...

Vraja mării, spuma sării! "Eleno, ia vezi tu cum pleci urechea la liedurile lui!" Hai să nu mai plece nimic la nici un lied! Unde era sarea? Păşi spre stânga, trăgându-se destul de ferm din mâinile lui, şi luă cutiuţa. Şi presără de două ori peste carne - aşa, ca să motiveze drumul după sare. Gata? Terminase?... Păi şi dacă nu terminase, o să termine uite-acuşi!

- Chiar tu ai spus că nu ţi-ar fi plăcut soarta pe care-ai fi avut-o dacă eu nu făceam ceea ce am făcut atunci. Chiar tu ai spus că te-am îmbrâncit spre mai bine.

- Enna,

Se răsuci scurt şi-l privi drept:

- Nu insista. N-are rost.

Tăcere... Da' la dracu cu macaroanele alea cu tot! Îi întoarse spatele:

- Nu mai miros a dragoste. Aşa că n-are rost.

Îu! Venea după ea! Aoleu! Nu-nu! Ia - că acu' îi altoia un ghips în

Se pomeni prinsă de cap şi pupată pe creştet! Iar nebunul ţâşni spre dormitor...

... N-o să afle probabil niciodată ce-a fost asta. Discuţia despre trecut, discuţia despre "şi acum ca şi atunci", pupatul ăsta pe creştet... Aşa că, hai să facă totuşi macaroanele. Nu-i era foame, dar ştia sigur că o s-o apuce durerea de cap dacă nu mânca.

22,10

Îi venea să se ducă la culcare. Da' rău de tot! Se plictisea cumplit! Iar se uitau la un film de-ăla "fără rost în viaţă"...

Macaroanele ieşiseră bune. Comestibile. Le făcuse "cu o singură mână", fiindcă în dreapta încă n-avea încredere, s-o folosească la capacitate normală. După ce se întorsese din dormitor, adică la vreo zece minute după ce ea terminase de pus masa, Orlando se trântise direct în scaunul lui. Şi mâncase fără s-o congratuleze - sau s-o critice - în vreun fel. Şi fără să continue în vreun fel subiectul cu "dacă ţi-aş spune că şi acum, ca şi atunci". Şi-apoi pusese filmul ăsta. Fără s-o întrebe dacă-i place sau nu, dacă tema e "comestibilă pentru ea" sau nu...

Orlando împinse farfuria şi lăsă braţele pe masă şi fruntea pe braţe... Ia să se ducă ea la culcare! Se ridică:

- Tu mai stai?

- Un pic. Trebuie să mă antrenez...

Pe bune? La zece noaptea? Hm...

“Eleno, nu insista! Adică nu încerca să afli la ce se antrenează!” Că poate-o aştepta pe-aia mică, să se mai antreneze un pic!

Începu să mute vasele în chiuvetă.

- Lasă-le.

- Nu pot să le las întinse peste tot pe-aici!

Bărbatul de la masă se grăbi să se ridice:

- Le strâng eu. Lasă-le, te rog.

OK! Le lăsa atunci! Îşi pescui pijamaua şi intră în baie. Că nu se schimba de faţă cu el nici moartă! După ce fusese numită “bunăciune”... Haha!

Deci trebuia să se antreneze... Păi, să se antreneze! Dacă şi azi se antrena la sex, ea una o să doarmă cu doapele-n urechi! Că nu se mai putea aşa! Sau... Sau o să se ducă să vadă biblioteca aia! De ce nu?! Dracu-l lua şi pe-ăla, dacă o minţise - şi n-avea bibliotecă-n rulotă! Îi spărgea capul cu ghipsul, dacă “o pescuise” ca pe liceene!

Se schimbase. Ia - nasturii erau bine închişi? Da. Îşi luă hainele şi ieşi. Şi porni spre canapea... iar paşii îi încetiniră, încet-încet, şi simţi nevoia să se aşeze...

Înţelegea, acum, de ce Orlando nu se antrenase cu ceilalţi. De ce nu riscase să se rănească. Orlando avea... alt obiect de activitate. Nu mai era acrobat în adevăratul sens al cuvântului. Era directorul teatrului. Şi jongla cu cărţi. Ceea ce vedea ea acum era un fel de vrajă mare-mare - sau nişte mâini robotizate care puneau şi scoteau şi făceau cărţile să se rotească, să apară şi să dispară, să se aşeze în cele mai ciudate moduri... Le pliau, le răsuceau, le-mpărţeau în două şi-n patru şi-n şase şi-n opt şi le răsuceau şi le readuceau împreună...

Ptiu, drace! Două cărţi se roteau pe buricele degetelor mari! Nu-nu! Nu se putea! Făcuse el ceva la cărţile astea!

- Cum faci asta?

- Uite-aşa.

Era dement! Ăsta era hal de răspuns? Ţinea pachetul cu buricele degetelor ambelor mâini; mişca încet mâinile, iar pachetul se împărţea - forma un romb, împărţit de-o carte după diagonala mică, cu două cărţi în S pe diagonala mare. Orlando era dement...

- Mai fă o dată aia cu învârtitul.

Orlando ţinea cărţile în palma stângă. Punea o carte pe buricul degetului mare al palmei stângi, cu dreapta întindea cărţile pe braţ, lua ultima carte şi-o punea pe buricul degetului mare de la palma dreaptă. Şi-apoi ridica degetele palmei stângi. Cărţile întinse pe palmă se răsuceau pe principiul domino-ului, împingând şi cele două cărţi de pe buricele degetelor, care se-nvârteau uşurel...

Acum împărţea pachetul de cărţi în două, trăgea spre el şi afurisitele de cărţi se răsfirau dreapta-stânga... Şi, culmea tupeului - pe ultimele le-mpingea spre-n faţă, şi alea se întindeau drept! Omul ăsta era un adevărat vrăjitor!

- Start!

Ia - că-şi dăduse singur start! Orlando ridică palmele una spre cealaltă. Cărţile se pliară, ascultătoare, iar cele care se-ntinseseră drept deveneau “acoperişul” unui triunghi... Hei! Cum naiba făcea chestiile astea?

Orlando n-avea timp să-i explice. Nici măcar să repete mişcarea, ca s-o vadă din nou! Orlando împărţea pachetul de cărţi în patru:

- Mâine am o demonstraţie. Adică vreo zece demonstraţii. Mâine seară, mâinile mele or să tremure ca la Parkinson. Dar voi fi mai bogat cu 10.000 de euro.

Serioos? Mâinile lui răsuceau cele patru tenculeţe cu cărţi în toate direcţiile şi-n toate modurile şi pe toate părţile:

- 1.000 per prezentare, partea mea.

Şi făcea “un show şi 9 bisuri”. Aha...

Mâinile lui... Era prea mult - nu reuşea să vadă nimic! Se ridică şi veni lângă el - că chiar

trebuia să vadă cum dracu face şmecheria aia! Deci ţinea cărţile în dreapta; în stânga lua două cărţi. Muta două din dreapta-n stânga, rotea o carte din mâna stângă peste cele două, după care iar putea două-n stânga, rotea două din palmă şi gata, era prea mult pentru ea, făcea mult prea repede şmecheria aia şi nu se mai uita, că ameţea! Gata!

- Zi-mi o carte - oricare vrei tu.

- ... Asul de roşu.

Un-doi-trei - trei mişcări şi asul de roşu ţâşni din pachetul cu cărţi cam ca glontele din puşcă:

- Alta.

- ... Şapte de treflă.

Un-doi-trei - zbrr, şaptele de treflă! Aha! Se prinsese, ce-avea de făcut! Păi, hai să-l ajute!

- Doi de romb.

Un-doi-trei - zbrr!

- Cinci de pică.

Un-doi-trei - zbrr!

- Dama de roşu.

Un-doi-trei - cărţile sfârşiră pe masă, cu faţa-n jos, iar Orlando se ridică şi porni spre frigider:

- Luna trecută, un milionar rus a vrut să-mi taie mâna dreaptă.

Zâmbi:

- Zi-i mersi că n-a vrut să-ţi taie capul!

- A crezut că am cărţi prin mâneci. A fost cumplit de-aproape...

Aşa, şi? Cum scăpase? Tânărul revenea, cu sticla de Coca-Cola şi două pahare:

- ... Capul m-a salvat. I-am spus toate cărţile, în ordinea în care erau. Trei pachete de cărţi, una după alta. Toate. Frica mi-a alimentat memoria - că de obicei le calculez şi le presupun. Când am ajuns la final, m-a scos din camera aia şi m-a dus la parter, în cazino. 500.000 mi-a pus în faţă. I-am făcut două milioane. Mi-a dat 20.000 şi mi-a spus aşa: "Câte zile ai tu de-acum încolo, să nu te mai apropii de mine".

Pe bune?

- Ia cărţile.

Se conformă.

- Răsuceşte-le.

Se conformă... şi începu să râdă:

- Dacă dama asta de roşu ar fi o femeie, mi-ar fi extrem de milă de ea!

- Mai toate sunteţi dame de roşu.

Cum-cum? Orlando îşi recuperă cărţile... şi-şi reluă antrenamentul:

- Toate sunteţi victime sigure.

Pe bune?!

- Din fericire, puţini bărbaţi ştiu să exploateze asta. Foarte puţini.

Bărbaţi aşa ca el? Erau, într-adevăr, foarte puţini! Spre marele noroc al lor, damele de roşu...

- Şi mai sunt, bineînţeles, şi juveţi de roşu. Şi femei care exploatează asta. Mult mai multe decât bărbaţi.

Oo, da! Ea lucra cu femei de-astea! Zâmbi:

- Sunt multe, într-adevăr! Eu cunosc o agendă-ntreagă!

- Şi ele devin, la un moment dat, dame de roşu. Toţi trecem, cel puţin o dată-n viaţă, prin postura figurii de roşu...

Asta aşa era! Orlando apucă din mijlocul pachetului şi desfăcu degetele. Iar cărţile se-mpărţiră în trei... Degetele mâinii lui drepte făcură o scamatorie şi împărţiră în două cărţile pe care le ţineau. Şi le-aduseră împreună, cap la cap, le aşezară deasupra celor din mâna stângă... Mâna dreaptă se ridica... formând din cărţi patru laturi... Plus cele două de jos - tii, ce frumos!

- Enna...

Da? Ochii negri erau foarte, foarte trişti:

- Ori de câte ori încerc să fac o casă, îmi iese un hexagon.

Da, hexagon era! Hexagon făcuse!

- Eu nu am baza. Fundaţia. Nu ştiu să fac fundaţia... casei...

Cărţile căzură pur şi simplu... Orlando se reaşează - şi, dintr-o singură mişcare a mâinii, adună absolut toate cartoanele alea de pe unde căzuseră ele, de pe masă:

- Emil e printre puţinii bărbaţi care ştiu să facă o casă. Şi le reuşeşte una îndeajuns de trainică încât să reziste până-n ultima zi, până-n ultima clipă. Nu-l lăsa să conştientizeze asta - raritatea celor de felul lui. Şi nu-l lăsa să-ţi scape.

Hm!

Orlando luă telefonul şi începu să-l butoneze. Cu dreapta. Stânga era ocupată cu cărţile. Dumnezeule! - cum învârtea cărţile alea! Era... Era ca un fel de pianist emerit al cărţilor!

"Eleno, te-ai damblagit?" Făcea comparaţii ciudate - dar avea o scuză: era prima oară când vedea o asemenea îndemânare incredibilă...

Se aşeză pe canapea... El butona şi exersa totodată - şi nu scăpa nici o carte, nu-i aluneca nici o carte... Nu greşea nici o mişcare, nu i se-mpleticea nici un deget... Nu privea ce face, nu încetinea, nu accelera, nu... Ridica telefonul la ureche... N-o privea...

Se lungi pe canapea. Şi fixă tavanul cu privirea. Deci aşa...

- ... Te-ai culcat?... Şi cum e?... Crezi că poţi să mă ajuţi? Am mâine o prezentare...

Deci chema pe cineva în ajutor... Pe ea nu o putea folosi, evident - de vreme ce era începătoare inclusiv la macao şi se minuna ca minorii în parcul de distracţii...

- ... Te rog... Da, e... OK...

Închisese. Butona în continuare, deci nu reuşise să convingă acea persoană...

"Mai toate sunteţi dame de roşu" - femei previzibile, despre care anumiţi bărbaţi ştiau absolut totul, ceea ce le permitea lor să le transforme pe ele în propriile lor unelte. "Toţi trecem, cel puţin o dată-n viaţă, prin postura figurii de roşu" - toţi oamenii se-ndrăgosteau... sau dădeau de câte-un geniu de-ăsta şi erau îndeajuns de orbi ca să nu vadă cum devin unelte... "Emil e printre puţinii bărbaţi care ştiu să facă o casă" - oo, da! Asta, da! Emil chiar ştia să construiască o casă! Adică o familie! Ştia să întemeieze o familie trainică... Şi, dacă nu şi-ar fi pierdut calmul şi autocontrolul, dacă n-ar fi băut tărie, dacă...

Dintre toţi bărbaţii ăştia care "gravitau" prin preajma ei... Dintre toţi bărbaţii pe care-i cunoştea, doar vreo şase ştiau cum se face o fundaţie. Una de-aia *"built to last"*. Unul era Emil, unul era Adrian... Deşi ăla o cam avea cu şpriţul... Unul era soţul Alinei, despre care avea multe informaţii dar pe care nu şi le confirmase nici măcar cât să-l cunoască personal la un suc... Unul era colegul ei de serviciu, care era însă celibatar convins - de parcă fusese juvetele vreunei fotomodele şi se lecuise... Printre creatorii de modă şi modele nu se uita, că s-ar fi uitat degeaba... Emil al ei era, totuşi...

Uşa rulotei se deschise larg! Îu! Doamne, ce-o speriase! Cine... Mario zâmbi ciudat, cu ochii la ea:

- Credeam că v-aţi culcat!

"Că te-ai culcat!" - asta îi transmitea privirea lui, un pic cam prea "tare", prea explicit... Orlando oftă stins:

- Hai - că sunt varză cu muci şi mă taie ăia mâine!

Ba era super-ultra! Se ţinea el foarte băţos, aşa, şi era şi perfecţionist...

- Vine şi ăla?

- Nu ştiu. Nu cred. Am uitat să-ntreb.

Hait! - Mario îi altoise una după ceafă de-i zburase frizura cât colo! Hait! - Orlando nu se grăbea să-i învineţească ochii! Ci se rezuma la a miorlăi la coregraful teatrului:

- Întrebi tu?

- Îţi dai seama că-ntreb! Ce dracu, bă! Cinci inşi sunt! Numa' cinci! Şi uiţi să-ntrebi de ei!

Probabil că ăia cinci erau cei care-i spuseseră lui Orlando, la un moment dat, să nu se apropie de ei...

Băieţii ăştia doi avea foarte multă treabă. Prezenţa ei aici îi încurca. Fiindcă îi obliga să vorbească cifrat, să se-nţeleagă din priviri, să... Şi nu era OK aşa. Orlando trebuia să fie în siguranţă mâine. Şi să se antreneze aşa cum trebuie azi. Iar pentru asta, ea trebuia să dispară din încăperea asta. Oftă greu şi se ridică:

- Pe mine o să vă rog să mă scuzaţi - trebuie să dau un telefon urgent.

Mario râdea; Orlando o privea lung, serios... Îşi luă paltonul şi îndesă în buzunar ţigările, bricheta şi telefonul. Şi se grăbi la uşă, să se-ncalţe... Mario chicoti, spre bunul lui prieten fireşte:

- Auzi, mă? Ştii ce-i la Valentina-n rulotă? Crimă şi rupere! Academiciană iese aia de-acolo! Mi-e milă de bietu' ăla care-o aşteaptă-n Dubai! Habar n-are el ce-o să i se-ntâmple...

Era... Era treaba lor. Ea oricum urma să plece curând de-aici. Crăciunul îl făcea în rulota asta; dar Revelionul, nu!

Ieşi. Închise bine uşa. Se zgribuli scurt - era zece jumate, era decembrie iar ea era în pijama şi-n palton...

Porni spre marginea pădăricii. Spre copacul ei. Să nu uite să-şi facă un selfie cu copacul - că tare bun mai fusese copacul ăla...

Deci ceasul era... zece jumate. În Bucureşti era unşpe jumate. Aoleu! Repede, Alina! Call, că nu mai stătea să tasteze... O sunase fără imagine; se gândea dacă să închidă şi să ceară video...

- Bună, Enna!

- Bună, Alina. Te-ai culcat, nu-i aşa?

- Nu - ne uitam la un film. Dar Ionuţ aţipise deja, aşa că oricum mă pregăteam să-l opresc...

Într-un fel îi deranjase, în alt fel nu. Ura răspunsurile astea... cu jumătate de vină, cu jumătate de greşeală...

- ... Dacă taci, înseamnă că s-a întâmplat ceva.

Oftă greu - într-adevăr, se întâmplase ceva... Şi, ştiind cum era Alina ei, zău că nu-i venea să-i spună ce...

- Te-a sunat iar Emil?

- Nu.

- Ai revenit în Bucureşti!

- Nu, sunt tot cu Orlando.

- Rămâi acolo?

- Nu. Alina, eu m-am tot gândit...

- Şi era şi normal să te gândeşti - nu?

- Da, era şi normal să...

- ... Şi m-ai sunat ca să-mi spui că te-ntorci la nemernicul care te-a bătut cu bestialitate?

Poftim! De-asta voise s-o sune şi nu prea! Alina era... Uneori, Alina ei era...

- La Emil Popescu, care n-a fost în stare nici măcar să avanseze-n grad o dată în ultimii cinci ani? Care a îngropat toată averea voastră într-o vilă pe care tu o urăşti din tot sufletul? La Emil care n-a fost în stare nici măcar să te ceară de nevastă aşa cum trebuie?

- Da.

- Adică te-ntorci la el! Vii în Bucureşti şi iei un taxi şi te duci la el!

- Alina, Emil este cel mai bun dintre toţi.

- Oo, nu! Te-nşeli! Doamne, cât te-nşeli! Există muult mai bine decât Emil, crede-mă! Iar tu meriţi mai mult decât individul ăla! Muult mai mult!

- Alina,

- Elena! Popescu Elena, zisă şi Enna Vassiliadis!

Aoleu, ce ţipa la ea! Alina ţipa din tot sufletul!

- Ascultă aici la mine! Epoca femeii supusă care înghite toate căcaturile bărbatului de dragul mariajului sau al copiilor a trecut demult! Că de-aia purtăm pantaloni! Şi ne obţinem

copiii în instanţă! Da? Dacă vrei să se repete povestea ta, pune mâna şi pune-ţi basma! Şi stai la cratiţă! Da?

Mamăă, ce ţipa! Clar - Ionuţ, soţul Alinei, era acum mai treaz ca niciodată!

- Păi tu eşti o femeie cu carieră! Şi ce carieră! Ce dracu, eşti în primii zece jurnalişti de modă din Bucureşti! Ce vrei, să apari pe la conferinţele de presă cu ochi vineţi şi cu mâini rupte? Să te pozeze cutrele alea de la Elle şi de la Wowbiz cu telefoanele şi să te pună pe net, ca să te râdă toate curcile cu patru clase şi toţi bărbaţii ţinuţi sub papuc?

Aici avea dreptate! Dacă alea patru individe, ştiau ele două care, reuşeau să-i facă chiar şi numai o singură poză...

- Nu crezi că a venit momentul să te mai gândeşti şi la tine? Pe bune acum! Ai făcut unele alegeri proaste, da? Ai fost slugă la primul soţ! L-ai hrănit şi l-ai spălat şi l-ai îngrijit şi el ai văzut ce-a făcut! Acu' ce vrei, să te bagi slugă şi la al doilea? Ţi-ai pus ţel în viaţă să fii sclava bărbaţilor fără creier?

Alina ei deborda de energie - şi de furie. Hai s-o oprească!

- Alina,

- Ţie îţi place umilinţa? Ai uitat prin ce-ai trecut cu primul? Cum a fost cu aia lăţindu-se la teveu şi cu hienele vânându-te pe la geamuri? Ai uitat ce mi-ai spus, apropo de staţia Izvor?

Nu uitase. Şi regreta, în clipele astea, că-i spusese despre staţia Izvor şi metroul care circula prin ea.

- Ai uitat cum a fost atunci şi cât de greu ţi-a fost să te regăseşti? Uite ce-i! Du-te şi dă-l pe-ăla afară din baie şi fă un duş scoţian! Şi să mă suni după ce-l faci! Că dacă nu, la dracu - vin eu personal la tine şi te bag cu faţa în apă rece! Ai înţeles, da?

Zdrang! Îi închisese-n nas Alina...

Băgă telefonul în buzunar, scoase ţigările... Trase adânc fumul în piept...

Nu se putea supăra pe Alina ei. Avea dreptate. Adică îi voia binele. Voia să o vadă continuându-şi cariera, continuând să scrie despre modă, continuând să hălăduiască ţara-n lung şi-n lat, continuând să pună întrebări indiscrete pe la conferinţele de presă şi prin interviuri... Continuând să se-mbrace în roşu strident, să se caţere pe platforme, să-şi dea cu vişiniu pe buze şi pe unghii, să meargă la salon şi la spa şi la masaj... Alina îi voia binele. După părerea prietenei ei, cealaltă variantă era cu baticul pe cap, mestecând docilă-n oala cu ciorbă de-aia de-i plăcea miliţianului Emil. Alina ei era o fană înverşunată a egalităţii dintre sexe. După părerea ei, dacă bărbatul putea să facă un lucru, femeia putea să facă nu acelaşi lucru, ci un alt lucru la fel de important. Ca exemplu, soţul Alinei avea uneori ture de noapte - iar ea avea uneori deplasări şi delegaţii... Şi, atunci când ea întârzia la muncă, el era cel care fierbea cartofii pentru piure... Deci, din punctul Alinei de vedere, faptul că Emil o bătuse echivala cu sinuciderea acelui individ. Bătaia apăruse după un lung şir de mici nemulţumiri - unele atât de mărunte, atât de copilăreşti că chiar făcuse poante din ele atunci când i le spusese şi prietenei ei. Alina reţinuse totul. Şi le adunase şi-acum i le servise...

Da, prietena ei avea dreptate. Emil Popescu avea un container de defecte. Dar mai avea şi un container de calităţi! De băut, băuse uneori bere - şi niciodată mai mult de una! Ceea ce se întâmplase la Paris chiar fusese excepţia care confirma regula! De muncit, muncise săracul din toate puterile lui. Făcuse şi ore suplimentare, muncise şi de sărbătorile legale şi toţi banii îi adusese-n casă. Nici cinci lei nu-şi pusese deoparte! Nici un leu măcar, să aibă şi el de-un covrig! Emil adusese în casă absolut toţi bănuţii lui! Şi-apoi se aşezase la televizor... şi-atât. Nu plecase pe la prieteni, nu se dusese "cu Adrian la o bere", nu venise niciodată cu cămaşa murdară de ruj sau îmbâcsită cu parfum de damă... N-o lovise decât o dată. La Paris. În rest... Da, construise o casă megalomanică. Dar n-o făcuse aşa ca să-şi mute rudele-n ea. Sau ca să închirieze două etaje, să scoată şi ei un ban grămadă. O făcuse aşa pentru copii. Îi spusese de zeci de ori că se gândise să stea ei la parter, Georgeta la etajul unu şi George la etajul doi. Şi-or să locuiască împreună, pentru ca ei să-şi poată ajuta copiii şi peste ani... Şi să-şi crească nepoţii... Îi spusese chiar şi despre nepoţi...

Emil avea defecte. Şi avea şi calităţi. Şi ea se gândea acum că defectele lui Emil erau, totuşi, destul de acceptabile... Dat fiind că nici ea nu era perfectă...

O să-i pună în vedere - ea la carieră nu renunţa! Ea va rămâne jurnalistă la Femme fatale! Să nu-ndrăznească să se ia de ea pe tema asta, că... Şi n-o să renunţe nici la agendele ei, la contactele ei, n-o să renunţe nici la educarea copiilor în spiritul îmbrăcării cu bun-gust... Ea, de fapt, n-o să renunţe la nimic! Adică o să fie mult mai atentă cu Emil. Şi cu modul în care i se adresa şi cu comportamentul faţă de el. Dar alte schimbări n-avea de gând să mai facă! Dacă el voia să continue convieţuirea cu ea, va trebui s-o suporte aşa! Că basma în cap nu-şi va pune, casnică nu se va face, supusă nu va mai fi vreodată! Ea nu va mai fi niciodată-n viaţă dama de roşu! Pentru nici un bărbat! Nici pentru Emil măcar! Nici de dragul lui George! Ea n-o să mai fie niciodată victima vreunui bărbat!

Scoase telefonul şi selectă din nou numărul Alinei. Suna...

- Gata duşul?

- Gata.

- Înseamnă că ţi-a trecut nebunia!

- Da, mi-a trecut. O să-i pun în vedere condiţiile mele. Dacă le acceptă, bine; dacă nu, ne despărţim definitiv drumurile.

- ... Nu pot să cred! Eu am tocat aiurea până acum?

- Ai tocat foarte bine, foarte ţintit şi cu folos. Emil Popescu va trebui să mă suporte, cu defectele mele. Ca să-l suport şi eu pe el, cu defectele lui cu tot.

- Nu te înţeleg! Să mor io dacă te înţeleg!

- E o vorbă care spune "Fiecare

- E o vorbă şi mai şi care spune "Cine fură azi un ou, mâine va fura un bou"! Şi-ncă una care spune "Începutu-i greu, după aia intervine obişnuinţa"! Abia aştept să aflu în ce fel şi cu ce cuvinte o să te măscărească atunci când o să-ţi rupă şi-o mână, şi-un picior!

Şi iar îi închisese-n nas... Hm!

Mesaj nou. Către Alina.

"Îţi mulţumesc că eşti aşa. Practic, tu eşti contragreutatea mea! Dar de data asta cred că nu voi urma sfatul tău."

Send. Şi gata. Îşi aprinse o nouă ţigară...

O să discute cu Emil. Nu acum - cândva în apropierea Revelionului. O să ţină Crăciunul aşa, "despărţit", ca un fel de avanpremieră-avertizare. Simţea că nu se putea întoarce acum... adică mâine...

Mai trase un fum. Şi închise ochii. Trebuia să-ncerce... Măcar să-ncerce... Adică să se antreneze...

"Hai, Eleno - eşti acasă, în living. Luminile sunt aprinse toate." Aşa - că simţea un pic de siguranţă în lumina puternică... "Copiii sunt şi ei acasă..." Vizualiza copiii jucându-se în living. Se jucau frumos, se înţelegeau minunat... Nu. Copiii trebuiau să se joace în altă cameră. George fugea şi propunea un joc de-a v-aţi ascunselea. Georgeta se ducea după el. Ea stătea pe canapea şi se uita la... Răsfoia revista Elle. Pentru serviciu. Se documenta. Era o atmosferă plăcută, caldă, luminoasă...

"Se aude cheia în uşa de la intrare - a venit şi el." Auzea cheia ronţăind... Uşa scârţâia un pic - doar cât să perceapă ea intrarea lui... Îl auzea descălţându-se... Făcea brusc iarnă afară, ca să lungească desfăcutul şireturilor de bocanc, ca să-l pună să-şi scoată şi haina, şi căciula, şi fularul... Copiii alergau pe lângă el - şi se opreau, bineînţeles, că ei se-nţelegeau de minune cu tati... Le auzea dialogul şi avea tendinţa să-l prelungească cu o amplă povestire de la grădi...

"Eleno, fii femeie serioasă! Ştii bine că n-o să stea-n hol două luni, până prinzi tu curaj! Hai! La urma urmei, e doar o situaţie ipotetic-imaginară - da? Ştii bine că nu-i reală, că eşti în pădurea de la marginea campingului iar el nu-i prin preajmă..."

Gata - copiii îşi reluaseră joaca prin casă. Îi trimitea urgent la etajul doi al vilei, cât mai

departe de eventualele ei ţipete... Paşii se apropiau... Răsucea instantaneu mobila-n living, ca să pună canapeaua cu spătarul spre uşă, să nu-l mai vadă apropiindu-se de ea...

"Eleno, nu uita - este doar o imaginaţie, un gând al tău! Eşti în Spania - da? Tu eşti în Spania iar el este în România acum!"

Gata. Ajunsese în uşa livingului.

"Bună, dragă."

Acum trebuia să se-ntoarcă spre el! Dar... dar... Trebuia să-i răspundă! Acum, înainte ca el să-i sesizeze pauza şi să se-nfurie!

"Bună, dragă."

Paşii intrau. Se apropiau... Emil se apropia de ea - venea din spatele ei, ceea ce îi provoca o spaimă teribilă...

Palmele lui o prinseră de umeri. Îl simţi aplecându-se spre ea. Simţi sărutul pe obraz.

Mintea ei compuse, "scurt", 20 de fraze - formate toate din cuvintele rostite de el în dimineaţa zilei de 6 decembrie. Şi i le rosti pe toate, "mitraliat"...

... Se lăsă uşurel pe vine, încercând să plângă mut - să n-o audă vreunul şi s-o ia şi s-o ducă în mijlocul campingului şi să bată toba mare că Enna plânge...

Nu ştia cum să facă. Nu ştia ce să facă şi cum, ca să-i treacă spaima asta nenorocită! Ştia că Emil n-o s-o mai lovească! Tocmai pentru că, dacă o va mai face o singură dată, chiar că o pierdea definitiv! Şi el ştia bine asta! Şi totuşi, mintea ei o făcea să-l vizualizeze venind, strângând pumnul...

"Mai ştii, Eleno? O fi ca frica de câini!" Că nici aia nu dispărea vreodată - după prima muşcătură, frica rămânea...

Probabil că o să sfârşească la psiholog. Probabil că o să-i treacă - altor femei le trecea şi fără aportul specialistului, nu? Dar durerea aia din suflet...

Dacă nu reuşea să treacă peste spaima de el, n-o să se poată întoarce acasă. Adică la copiii ei. Îi era cumplit de dor de ei! Făcea ea pe niznaiul şi pe importanta şi pe "femeia de oţel" - dar sufletul ei tânjea după micuţii ei... Micuţa Minune era, sărăcuţa... Nici nu putea să dea un nume stării care bănuia că o stăpâneşte pe fetiţa ei! După ce îi muriseră şi mama naturală, şi cea adoptivă, actuala mamă adoptivă o părăsea! Nici nu voia să se gândească...

Ar fi trebuit totuşi să se întoarcă acasă... Că Orlando avea şi el viaţa lui - şi nici nu era normal ca ea să locuiască în rulota unui burlac "săltăreţ"... Şi-şi dăduse şi ea seama, într-un final, de ce nici una dintre cele patru amante ale lui nu venise să-i spargă intrusei capul - erau toţi o mare echipă, făceau "sharing" şi erau fericiţi... iar unde încăpeau patru, plus o şcolarizată, încăpea şi-o "fostă"...

Mâine o să stea în rulotă. Sau o să roage pe cineva care avea drum în oraş s-o ducă şi pe ea. O să viziteze. Ce putea să i se-ntâmple?! Cel mult, profitând de faptul că era ciungă de-o mână, îi fura careva geanta; în rest...

Oare să-l sune pe Adrian? Se gândea în momentele astea, când căuta şerveţelul prin buzunare, că putea să-l roage să insiste el la Emil ca, în primele 24 de ore de după revenirea ei, el să nu stea acasă. "Ca să se bucure şi ea în linişte de copii" - scuză pe care Emil n-ar fi contracarat-o nicicum şi pe care ar fi respectat-o întocmai. Poate, dacă stătea 24 de ore cu copiii, dacă dormea în casa ei, în patul lor... Dacă revedea lucrurile lui, dacă... Poate se reobişnuia cu el şi fără ajutorul psihologului. Pentru copii ar fi fost o lovitură cruntă să vadă că mami fuge de tati, tati fuge după mami şi-apoi cei doi adulţi se ceartă şi mami fuge plângând pe uşă-afară... urmărită eventual de tati, care răcneşte după ea să stea pe loc...

"Eleno... Nu-i aşa că sunteţi jalnici?"

Da. Ea una era cumplit de jalnică! Dar... ce să facă... dacă nu putea... Dacă încerca, se autosugestiona, şi reuşea doar să-l vizualizeze venind s-o pocnească-n frunte...

24 decembrie 2020. Joi

8,15

"Enna... Enna..."

Ăsta Orlando era, dar nu se clintea nici moartă - s-o lase-n pace, că era obosită, el se antrenase până la unu noaptea aşa că ea n-apucase să se-ntoarcă în rulotă înainte de unu şi-un minut... Şi degerase pe-afară, din prea multe principii ce-avea în capul ei, aşa că acum era cald şi bine şi el să facă bine să se uşchească la treaba lui şi s-o lase-n pace...

Se simţi sărutată apăsat pe frunte!

Hei!

Deschise imediat ochii - ăsta voia cafteală? Că încă avea ghipsul - şi-i putea asigura o super-cafteală de calitate! Orlando... zâmbea:

- Neaţa. Trebuie să te trezeşti.

Pe bune? Da' de ce "trebuie"? Iar veneau mafioţii după "prafuri"?

- Diseară avem party mare; aşa că trebuie să te trezeşti, ca să poţi să dormi la prânz, ca să fii în mare formă la noapte!

Pe bune?! Zâmbi slab:

- Eu la noapte dorm, nu petrec.

- Nu se poate! La noapte e Crăciunul, aşa că petrecem cu toţii.

"Lasă, petrece tu cu ai tăi!" Preferă să tacă. Şi să se ridice. Dacă o mai pupa o dată pe frunte, îl pălea de-i înnegrea instantaneu ochii! Ambii ochi!

- Am o surpriză pentru tine. Ţi-o dau diseară...

Zâmbi cu subînţeles:

- Te-mbraci în Moş Crăciun...

- Dacă vrei, mă-mbrac în Moş Crăciun.

Ei, na!... Pe bune?

- Avem şi costume de Moşi. Şi de reni avem câteva - dar sunt ale "bazelor", aşa că s-ar putea să-mi fie mari...

Hai, că o lungea aiurea! Ia să schimbe ea subiectul!

- Cât e ceasul?

- Opt şi-un strop. Şi voiam, de fapt, să-ţi spun că eşti genială.

Pe bune? Da' ce făcuse?

- Nu ştiu ce i-ai spus ieri - dar ai făcut o minune.

Ce minune? Despre cine vorbea?

- Poţi spune că i-ai salvat viaţa.

Cui?

- Cui?

- Michellei.

Aa... Zâmbi amabil, fulgerându-l însă cu privirea:

- Asta e părerea ta; dar oare care e părerea ei?

Orlando se ridică şi-şi făcu de treabă prin zona dormitor-baie:

- Păi, ea e acum la Valentina şi Angela, la şcolarizare.

Iar? Mm...

- Le-a spus că e foarte fericită că s-a rezolvat şi că, citez, "intră-n pâine cu unul plin de bani". Probabil e vreo superstiţie la ele care spune că, dacă începi cu vreun pârlit, sfârşeşti salvată de poliţie sau...

El râdea. Ea nu râdea deloc! Ce dracu era de râs la chestia asta?

- Ea e, cu siguranţă, o puştoaică norocoasă! Statistica spune că, în meseria asta, contează mult trei chestii: voinţa, putinţa şi "corpul profesoral".

Ăsta avea ceva "la cutiuţă"! Clar! Se mândrea cu calităţile de armăsar specialist într-ale iniţierii-n sex! Orlando Sorrenti părea că damblagise...

Revenea în zona de living. Era elegant. Se parfumase cu o chestie greu de numit - avea câte ceva din vreo trei parfumuri... Orlando se aplecă şi-o pupă pe obraz:

- Mă duc la treabă. Să fii cuminte... Da?

Aprobă cu capul - nu mai avea nici un chef de pălăvrăgeală cu el! După ce-l auzise lăudându-se cu iniţierea... aia pe care-o auzise ea ieri, de care i se scârbise de nenumărate ori, din cauza căreia o sunase pe Alina şi bocise la telefon şi...

- Mă aştepţi, da?

Aprobă cu capul - nu pleca azi spre aeroport. Pleca mâine. Azi călătoreau toţi întârziaţii; mâine călătoreau cei care n-apucaseră avion azi... şi cei care nu voiau să serbeze Crăciunul cu familia. Şi ea. Duduie ciudată care nu voia să petreacă Crăciunul deloc...

Poc! Orlando plecase la treabă. Era singură în rulotă. Hm...

Scoase telefonul... Nu. Întâi se spăla, apoi mânca ceva şi abia apoi vorbea cu copiii. Şi poate şi cu Emil. În funcţie de cum se simţea - curajoasă, îndrăzneaţă, laşă, fricoasă... înţelegătoare, împăciuitoare... adică proastă...

10,50

Ding! Avea un mesaj. Hm...

N-avusese curaj să vorbească cu copiii. Sinceră să fie, se temuse de două lucruri: întrebarea "de ce nu vii acasă" şi salutul "Bună, Elena". N-avusese putere să găsească răspuns la ele; aşa că nu-i sunase...

Mesajul era... de la Emil. Clasic! "Bună Elena" ajunsese la ea pe cale scrisă...

Ciudat - mesajul era "cu enter". Adică era o adevărată scrisoare!

"Bună ziua, iubito...

Ştiu, sună ciudat. Nu-ţi vine să crezi. Dar e adevărat. Te iubesc. Şi te iubesc atât de mult, că pur şi simplu nu pot trăi fără tine!

Eu sunt cel care a greşit, în relaţia dintre noi doi. Şi am început să-mi îndrept greşelile. Am început să mă schimb. Şi am uriaşă nevoie de tine! Te implor - vino acasă!"

Oof... Hai să-i răspundă!

"Bună.

Nu trebuie să te schimbi. Trebuie să fii tu însuţi.

Ca să fii fericit, trebuie să fii tu.

Orice schimbare faci, va fi una de faţadă. Nu-ţi va place.

Vei sfârşi prin a redeveni tu însuţi.

Adică tu de până acum.

Şi-atunci, de ce să te-apuci - nu?"

Send. Şi-acum... Şi-acum, bineînţeles că el scria! Se ridică deci şi porni laptopul - că o să

aibă de apăsat taste! Şi era mult mai simplu pentru ea să apese tastele mari ale laptopului. Avea mâna dreaptă în ghips...

Iar îşi amintise, iar se încruntase, iar...

După părerea ei, n-o să reuşească să înceapă să uite înainte de a-şi scoate ghipsul. "Mănuşa" asta îi amintea mereu de cele întâmplate! Şi mănuşa, şi rulota asta - adică Orlando. După ce-şi scotea ghipsul şi revenea în România... Şi se-ntorcea la serviciu, la articolele ei, după ce n-o să mai aibă atât de mult timp să se gândească la pumnul care pornise de jos, ocolise prin spate şi

Ding! Ce-i scrisese?

"Te înşeli. Eu nu sunt aşa - static ca o baltă puturoasă şi fixist şi anti-schimbare.
M-am privit în oglindă şi nu mi-a plăcut ce-am văzut.
Aşa că am început să mă schimb.
Întâi ca înfăţişare, apoi ca vestimentaţie,
apoi ca mod de viaţă. Şi am prins şi glas.
Pentru că nu sunt mut din fire.
Te iubesc, Elena Popescu! Şi-mi doresc din suflet să fii a mea!"

Ete, na! Ia să-i taie ea avântul! Că prea şi-o luase la purtare rău de tot!

"Nu, nu mă iubeşti.
Te-ai obişnuit cu mine - atâta tot!"

Send. Şi hai să continue! Ca să nu se mai chinuie bietul Emil cu butonaşele alea mititele - s-o lase baltă şi să-şi găsească o casnică pe măsura doleanţelor lui!

"Şi eu mă obişnuisem cu tine.
Dar, după ce ne-am despărţit şi
i-am cunoscut pe cei doi bărbaţi din viaţa mea actuală,
am ajuns la concluzia că
tot răul a fost spre bine.
Îţi recomand să faci exact ca mine:
să găseşti două femei proaspete, să ţi-o tragi straşnic
şi să fii "dublu-O":
Obiectiv şi Optimist."

Send. Şi punctul pe i acum:

"Şi să o uiţi pe curva aia nenorocită,
boarfă şi ştoarfă şi fan curvărie-n modă,
care oricum nu punea la oală şi nu spăla chiloţi
şi pleca langa prin delegaţii şi prin cluburi
şi-ţi creştea copiii ca pe cocote..."

Send. Ia - mai scria ceva?... Nu; se părea că nu. Reuşise să-i taie apetitul pentru comunicare. Bun! Şi-acum, ce-avea de făcut?... Păi, dacă tot pornise laptopul, hai să se uite la filme cu pisici, nu? Şi cu căzăturile oamenilor nebuni care se credeau atleţi *extraordinaire*!

"Eleno, lasă prostiile! Sună-ţi copiii!"

Că nebunul ăla sigur începuse să trosnească şi să bufnească şi probabil că tocmai distrusese telefonul... Oof...

Georgeta, call... Suna... Fetiţa ei râdea!

- Bună, mamii!
- Bună, scumpa mea! Tii, ce bine-mi pare că eşti veselă!
- Da' ce - credeai că sunt supărată?
- ... Păi, nu neapărat. Dar...
- Dar sunt foarte veselă. Şi asta-i o veste minunată! Corect?
- Corect! Eşti singurică acasă?

Că poate Emil era la Adrian!

- Nuu, cu George şi Maria. Tati a plecat dis-de-dimineaţă. Are de făcut o treabă foarte

urgentă şi foarte importantă!

Aha... Dădu din cap constatator, aşa:

- Aha...

- Daa! S-a aranjat, s-a pregătit, "a mâncat cu vitamine" cum se spune - şi-a plecat!

- Aha...

Şi-acum fetiţa ei rânjea la ea. Şi tăcea. Semn că era ceva legat de ea, iar taică-su rostise cuvântul "surpriză". Hm...

- ... S-a dus la Adrian?

- Cred că trece şi pe la el.

Aha... Cine ştie - poate-i pica Alinei pe cap! Ca s-o convingă să-şi schimbe sfaturile! Era în stare! Emil era în stare de orice... Mai ales atunci când scria "te iubesc" - şi mai ales atunci când nu i se răspundea cu "şi eu"! Deci...

- Bună, mamii!

- Ei, bună, piciule!

- Mami, să ştii că dna Nora a făcut nişte sarmale delicioase!

Aha! Bun!

- Şi am fost ieri la shopping şi am cumpărat cadouri multe!

Aha!

- Şi le-am pus sub brad, pentru Moş Crăciun!

Aha! Minunat - copiii ei nu încetau s-o uimească, dar bona era de-a dreptul incredibilă...

- Mami, să ştii că noi am fost foarte cuminţi!

- Ştiiu!

- Aşa că Moş Crăciun vine garantat!

Aprobă - garantat şi mie-n sută! Dacă uitase Emil de el, sigur nu uitase Adrian! Şi probabil că nici şeful ei! Anul trecut trimisese şoferul îmbrăcat în costum de moş să-i aducă lui George ursul de pluş mare cât tot patul lui...

- Mami, eu mă duc să mă odihnesc! Că diseară trebuie să fiu în formă!

Categoric!

- Că avem petrecere mare, cu Maria şi cu dna Nora!

Aoleu! Distruseseră şi Crăciunul bucătăresei? Erau cumpliţi!

- Paa, mamii!

- Pa, scumpule!

Georgeta reveni pe ecran. Era atât de fericită că... Că simţi nevoia să zâmbească împăciuitor:

- Cred că e momentul ideal să-mi spui acel mic secret...

Fetiţa ei se aplecă spre ecran şi coborî tonul vocii:

- Ţi-am pregătit o surpriză!

Aha! Copiii îi pregătiseră o surpriză! Bun!

- O să-ţi placă la nebunie! O să râzi...

Asta era bine; se săturase de-atâta plâns...

- Mami, tu nu te pregăteşti pentru Crăciun?

Poftim?

- Presupun că în caravana modei o să fie o minimă petrecere, nu?

Da' de unde ştia ea despre petrecere?

- Ce petrecere?

- Nu ştiu! Petrecerea! Ce, oamenii ăia nu serbează Crăciunul?

- Ba da. Şi o să fie o petrecere, într-adevăr. Or să se ducă la restaurant.

- Aha! Şi tu nu mergi cu ei?

- Nu, nu cred. Adică nu. Sigur, nu.

- Te-ai certat cu ei?

- Nu, dar... N-am stare de aşa ceva. Nu-mi vine să petrec. N-am nici un motiv să petrec...

- Am înţeles. Eu zic totuşi să mergi cu ei. Adică să nu stai singură. Înţelegi?

Aprobă - singurătatea de Crăciun nu era bună, totuşi...

- Dacă vrei, mă mai suni! Bine, mami?
- Bine, fetiţa mea.
- Paa, mamii!
- Pa, fetiţa mea.

Georgeta închisese! Era o chestie foarte ciudată! Fetiţa ei o îndemnase să se ducă la petrecere şi-apoi se grăbise să încheie conversaţia! Oare de ce?

... Cine ştie! Poate avea şi ea o petrecere de Crăciun! Poate în realitate se ducea la vreo colegă de şcoală, sau organizase o petrecere, cu complicitatea Mariei...

13,40

Tresări - privirea ei periferică "prinsese" agitaţie în parking. Ce se-ntâmplase?

... "Cretină eşti! Trebuia să vezi tu ce s-a întâmplat! Proasto!"

Nu se-ntâmplase mare lucru. Michelle "terminase şcolarizarea". Individele alea două îl chemaseră pe Igor "să-şi recupereze investiţia". Ochii ei priveau scena iar stomacul i se întorcea uşurel de-andăratelea - tatăl îşi ducea fata pe braţe, rânjind fasolea şi jucându-i ochii de bucurie şi mângâind-o pe spate şi pupând-o pe cap şi felicitând-o probabil pentru "*magna cum laudae*" primită de la profesoare! Îi venea să iasă la el - şi să-i zică ea vreo patruzeci, aşa! Că ăla nu era hal de tată! Ăla trebuia băgat la zdup, cu acuzaţia de proxenetism! Să putrezească-n puşcărie! Aşa merita tatăl prostuţei ăleia...

Prostuţa, cum o numise ea pe Michelle, zâmbea. Îl ţinea pe ta-su de gât şi zâmbea, cu ochii închişi şi capul pe el. Şi-aia, altă proastă!

"Eleno, şi ce-ai fi vrut? Să se-nscrie în clasa a noua? Sau să reia de la a cincea, de unde-a rămas de fapt? Sau s-o ia dintr-antâia, cu grafie latină? Într-un orfelinat franţuzesc, eventual?" Din punctul ăsta de vedere, *touché*! Michelle nu ştia decât contorsionism. Şi poate ştia şi să danseze. Nu putea preda rusa nici măcar la grădiniţă, că i se cereau măcar 12 clase absolvite cu diplomă...

Nu. N-o să poată să se împace cu gândul ăsta. Punct!

Trase perdeluţa şi reveni la masă. Şi luă telefonul. Adrian, call...

- Ei, bună!
- Bună. Emil e la tine?
- A fost, de dimineaţă. A plecat.

Aha!

- Auzi? Tu mai stai mult pe-acolo? Că abia aştept să-l revezi!

Îi aruncă o uitătură de-aia "dificilă"... Adrian începu să râdă:

- E un cu totul alt om! Unul pe măsura ta! Şi abia aştept să văd ce faţă faci când îl revezi în forma asta de-acum!

Aa... De-asta o întrebase...

- Şi oricum nu se cade să stai atât de mult în rulota acelui golan! Că tu eşti totuşi o doamnă...

- Şi-l şi încurc cu prezenţa. O să mă-ntorc după Crăciun. Că n-am cum să zbor acum - nici dacă dau cuiva cu ghipsul în cap nu găsesc bilet!

- Asta cam aşa e! Dar ai putea
- O să pornesc uşurel spre aeroport, pe 26. Poate prind un loc la *last minute*.

- Exact asta voiam să spun şi eu! Că ai putea să încerci la *last minute*!

- O să încerc, de poimâine încolo.

- OK! Copiii sunt foarte bine - poţi să stai liniştită! I-am vizitat aseară şi erau "super"!

- Ştiu, am vorbit cu ei. Au fost la shopping şi au cumpărat cadouri. Şi le-au pus sub brad, citez, "pentru Moş Crăciun".

- Aha! Ia să-ncerc şi eu...

- Ce - să pui un Harley Davidson sub brad? Nu te-apuca - nu ai pungă de cadou aşa de mare!

Adrian râdea cu poftă... Ea zâmbea doar:

- Mi-a scris că mă iubeşte.

- Şi te miră că e sincer?

- Mă miră că nu abandonează!

- Nici n-o să abandoneze vreodată. Tocmai pentru că te iubeşte!

Bine, hai să schimbe subiectul!

- Doamna ta ce mai face?

- Ce să facă - e pe-aici. Zace în fund pe scaun, cu palmele pe burtă şi ochii măriţi şi gura căscată - şi nu poate să-şi revină!

- ... De ce? Ce-a păţit?

- Păi, l-a văzut pe noul Emil. Şi-a rămas aşa - că nu se aşteptase şi...

Maare şmecher! Îl certa uşurel cu degetul...

- Auzi, Eleno?

- Aud.

- Tu ştii că sunt prietenul lui; da?

- Da.

- Şi ştii, sper, că sunt şi prietenul tău! Da?

- Da.

- Şi ştii că nu-s nebun, să fac pe dracu-n patru să vă-mpac doar ca să văd cu ochii mei cum vă păruiţi iar! Da?

- Da.

- Eşti conştientă că, dacă n-aş şti că aveţi şanse reale să redeveniţi familia frumoasă pe care-o ştiu eu, n-aş insista şi nu mi-aş bate capul să vă împac. Da?

- Da.

- Eu zic că merită să mai încerci o dată cu Emil.

Aşa zicea el...

- Lui Mihai nu i-ai acordat o a doua şansă. Nici nu exista a doua şansă pentru el, cel care făcea un copil cu alta! Dar Emil... Emil chiar merită! Şi chiar vrea să facă mariajul vostru să funcţioneze din nou! Te rog eu mult - măcar încearcă să-i acorzi încă o şansă!

- O să încerc.

Adrian o privea lung şi parcă o ruga să detalieze...

- ... O să mă-ntorc. O să trec pe-acasă, să vorbesc cu copiii... Ieri, când mi-am imaginat scena, am reuşit să-l las să se apropie de mine. Dar din spate. Şi mi-am închipuit că mă ia de umeri. Şi...

- Am înţeles. Te rog, nu mai încerca să te gândeşti la asta! N-ai să reuşeşti să-ţi imaginezi exact scena care-o să se-ntâmple! Şi e mai rău să descoperi că te-ai înşelat! Că realitatea nu se desfăşoară conform cu aşteptările tale! Că el nu face lucrurile pe care ţi le-ai imaginat că le va face, că nu spune ceea ce ţi-ai

- Ai dreptate. Dar nu pot... Mi-e dor de familia mea, Adriane! Mi-e dor de copii! Mă gândesc tot timpul la ei, la întoarcerea la ei... Inevitabil, vine şi el în gândul meu. Şi-atunci mă sperii. Ştii, mi-e frică să nu descopăr că m-am întors nepregătită. Şi că reacţia mea la revederea cu el o să le facă rău copiilor. George nu ştie nimic...

- Revederea voastră ar fi bine să se petreacă la aeroport. Pe de-o parte, e normal pentru

copii ca el să te ia de la avion; pe de altă parte, e sănătos pentru copii să nu vadă şi să nu audă ceea ce veţi să vă spuneţi...

... Iote drăcie - nu se gândise...

- De-asta ţi-am spus - nu-ţi mai imagina revederea cu el. Crede-mă că vei fi nu uimită, ci împietrită de uimire!

... Iote drăcie - înnebunise bărbatu' ei!

... Iar "bărbatul ei", iar... Oof!

- ... Dacă vorbeşti cu el, spune-i că o să-l anunţ când revin în Bucureşti. Dacă vrea, putem să vorbim când vin. Adică înainte să ajung acasă. Bine?

- Bine, îi spun eu. Tu să ai grijă acolo, da?

Aprobă... Adrian îi făcu cu mâna:

- Pa, Enna!

Cum-cum?... Prea târziu - îi închisese... Iote că damblagise şi Adrian - se-apucase să-i spună "pe numele de scenă"...

Se întâmplau lucruri ciudate. Lucruri pe care n-ar fi putut să le anticipeze vreodată. Şi era bulversată de ele, de viteza cu care se derulau, de faptul că se considerase a fi o fiinţă inteligentă dar nu se gândise niciodată la ele...

"Eleno... E de-abia 24. De plecat, nu pleci înainte de 26! Hai - filme cu pisici şi casnice care cad în bot!" Parcă Failarmy se numea canalul ăla de youtube... Şi mai erau şi milioane de canale cu "faze tari din Rusia" - doar să dea de unul din ele şi le găsea apoi pe toate...

Adrian spusese despre Emil că "e un cu totul alt om". Unul pe măsura ei... Oare ce încercase să-i transmită? Că abordase o tunsoare nouă? Că se destupase la minte? Că... Nu-i venea în minte altceva! Probabil că se tunsese iar scurt, frumos, arăbeşte aşa - cu moţ în frunte, cum îi stătea lui bine... Cum îl cunoscuse ea în 2015, la Mega Image-ul de pe Ştefan cel Mare... Probabil că-i stătea şi mai bine decât atunci, că se grizonase un pic...

Nu mai înţelegea nimic. Dar nici nu-şi mai bătea capul să înţeleagă! Era atât de sătulă de toată chestia asta cu Emil şi cu împăcarea şi cu schimbarea şi cu revenirea şi cu copiii şi cu toate celelalte... Era atât de sătulă de insistenţele lor... De nepăsarea cu care toţi se făceau că nici n-o auziseră spunând "mi-e frică de Emil", de frenezia cu care toţi o împingeau spre împăcarea cu el - de parcă ea greşise iar el făcuse bine că "o corectase pe drumul cel bun"...

Nu-i nimic! O să se revadă cu Emil pe Otopeni! Dacă i-o fi scris să bocească şi să ţipe şi să fugă de el pe-acolo, aşa o să i se-ntâmple! Dacă i-o fi scris s-o pocnească din nou, o s-o pocnească din nou! Dacă i-o fi scris să ceară protecţia poliţiei şi escortă până la hotel, aşa o să ceară...

Failarmy. Search. Trebuia să uite cumva...

18,40

Agitaţia din parcare o lăsa rece. Stătea cuminte pe scaun, în faţa laptopului, şi se prefăcea că nu-i vede grăbindu-se să plece...

Michelle mergea cu ei. Încă se resimţea după "şcolarizarea prelungită". Dar era, într-adevăr, schimbată. Era foarte fericită. Radia când râdea! Purta o rochie lungă, crăpată sexy într-o parte. Faptul că era lungă îi masca "şcolarizarea"...

Avea gânduri ciudate, dar nu se putea abţine - se simţea vinovată pentru succesul tuturor celor care-o împinseseră pe fata aia spre o carieră "scurtă şi bănoasă". Simţea că participase şi ea la "şcolarizare"... Simţea că-i ajutase. Nu se simţea vinovată că nu încercase s-o salveze de ei,

ci se simţea vinovată pentru că îi ajutase...

"Eleno, gata! Îţi faci rău aiurea! Dacă nu-i spuneai tu, îi spunea Valentina! Sau Patricia! Sau oricare dintre fetele de-aici! Îi spunea ta-su, na! Printre pumni eventual!" Trebuia să-şi scoată vinovăţia aia din minte! Aşa că întorcea forţat capul, impunându-şi să nu se mai uite spre zona aia, spre fata cu rochie aurie...

Tot teatrul părea... "teatru mascat". Parcă plecau la o piesă de teatru, nu la petrecere! Chiar se întreba - când şi cum şi de unde îşi procuraseră hainele astea? Bărbaţii era normal să aibă un costum; dar ele aveau rochii de seară! Parkour-istele chiar n-ar fi avut de ce să care după ele...

"Auzi, bleago? Oare de ce se plimbă ei cu rulotele prin toată Europa? În loc să doarmă comod la hotel, de ce şofează ca apucaţii din oraş în oraş şi din ţară-n ţară?" Avea gândire de duduie sedentară cu o singură proprietate imobiliară. Se cunoştea că "n-are rulotă", cum se spune...

Deci, rămăsese la accidente cu ruşi. Căzăturile le văzuse aproape toate. Mai târziu, probabil că o să caute desene animate...

Cioc-cioc! Exact cum se aşteptase! Orlando trimisese pe cineva s-o ia şi pe ea! Adică se milogise de unu' şi de altu', s-o ia şi pe ea cu ei. "Ia-o, bă, şi pe-aia de la mine din rulotă!" - cam aşa sunase rugămintea lui... probabil...

Cioc-cioc! Mai tare! Mai cu putere! Ăsta era ciocănit de bărbat. Se ridică deci şi deschise larg uşa.

Robert era "în mare formă". Şi rânjea cu mare satisfacţie. Şi nu trecură decât două secunde; el o măsură scurt jos-sus, constată treningul şi-i pică toată bucuria... Negă scurt:

- Nu mă simt bine deloc. Nu merg.

- Dar nici nu poţi să rămâi aici!

"Ba pot să fac ce vreau, când vreau şi unde vreau. Că nu sunteţi nici peştii mei, nici stăpânii mei." Zâmbi scurt:

- Rămân aici. Iar dacă are musafiri, mă-ncui în baie.

Era mai tuflit decât cel mai tuflit *roadkill* din Europa. Hm!

- Stai liniştit. Aveam nevoie de seara asta de gândire. Mă pregătesc de plecare şi...

Robert începu să râdă:

- Păi dacă vrei să foloseşti seara asta pentru a te pregăti să pleci, să fii sigură că nu te las aici!

Zău? Începu să râdă:

- De ce?

- Pentru că nu trebuie să pleci. Adică nu e bine să pleci. Adică este total contraindicat să pleci înapoi.

- Este total contraindicat să mă întorc la familia mea?

Acum, că pusese problema aşa, Robert nu mai spunea nimic. Era evident, pentru amândoi, că bărbatul de 32 de ani n-avea nici o tangenţă cu noţiunea de "familie", sau cu cea de "stabilitate", de "fidelitate", de "statornicie"... În fine! Insistă cu ceea ce-l interesa pe el:

- Nu merg. Vă mulţumesc de invitaţie, dar eu stau azi aici.

- Cum crezi tu! În caz că te răzgândeşti...

Scotocea prin buzunar, după hârtie şi pix...

"Eleno, poate că a venit vremea să-i frigi un ghips în frunte. Ca să priceapă." Îl pofti să intre, cu un gest larg. Iar Robert se conformă cu viteza sunetului...

Nu. Se dusese la măsuţă, unde probabil ştiuse că va găsi notesul şi pixul. Totuşi, bărbatul ăsta nu era genul care "să sară pe femei" aşa! Ştia cine e şi ce poate, aşa că nu forţa nota. Probabil că nici nu ducea lipsă... cum se spune...

- Poftim. Dacă te răzgândeşti - şi eu sper din tot sufletul să te răzgândeşti...

Mare şmecher...

- Chemi un taxi şi îi dai bileţelul ăsta. OK?

Bileţel pe care scrisese, cu majuscule, un nume de restaurant şi-o adresă. Aprobă.

- Şi, vorba ta - în caz că are musafiri... Dar îţi recomand să te-ascunzi în garaj, nu în baie. Că are încuietoare mai bună.

- OK.

Şi cam atât... Nu?

... Da. Cam atât. Robert ieşise. Închisese şi uşa după el, frumos şi civilizat...

"Un domn rămâne un domn - nu?" Da, un domn rămânea un domn pân' la capăt. Mai ales atunci când nu plănuia s-o ia de nevastă.

"Hai, Eleno - înapoi la ruşii tăi! Accidente! Să sperăm că nu dai peste filme cu morţi..."

Răsuci încuietoarea. Ca să fie sigură că "n-avea surprize". Oftă greu...

N-avea nevoie de *the point of no return*. Dacă se va împăca cu Emil sau nu, asta numai timpul o s-o demonstreze. Şi zău că nu era chiar aşa de răzbunătoare... sau de infantilă! Şi nici uşuratică nu era!

Căzături cu ruşi. Sau, mai bine, hai să vadă altceva! Hai să vadă... un film de dragoste. Unul frumos. Superb. Unul care s-o ajute cu adevărat să rezolve propria problemă - frica de bărbatul ei.

Se aşeză la laptop. Ia să vadă ea nişte filme... Ba hai mai întâi să se uite pe Facebook! Să vadă şi ea ce mai e nou sub soare! Că doar mâine nu era 26 decembrie, zi numai bună de-ntors în România! Ea, jurnalist de modă de mare succes, nu putea "să rateze" trei săptămâni din viaţa celor mai crunte aşa-zise vedete! Nu? Era pâinea ei în joc!

Facebook deci. Ia să vadă ea ce mai zicea news feed-ul...

Hm...

Aşa...

Deci...

Se scărpina neaoş în cap, pentru că bărbatul ei devenise brusc mare meloman - adică redevenise fan Direcţia 5... Şi-i dăduse ei tag la fiecare melodie... Şi "se-apucase de socializare" pe la zece dimineaţa... prin schimbarea pozei de profil - şi-asta o mira mult, fiindcă poliţistul Popescu avea acum ca poză de profil o inimă mare şi roşie iar ca poză de fundal o frumoasă fotografie cu... "Enna"... Poftiim?

... Se părea că bărbatul ei chiar o luase razna! Făcuse - sau ceruse şi i se făcuse - o fotografie cu numele ei "de scenă". Enna, scris cu litere de-alea caligrafice, frumoase... Ia - click pe ea!

Tii! Erau mai multe "Enna" - scrise fiecare cu alt font! El, când setase fotografia, alesese doar acel scris caligrafic; dar mai erau un scris gotic, un scris "Times italic" - cum spunea Alina ei când se referea la fontul cu care revista lor scria *chapeau*-urile... Şi unul gros şi îngust, unul gras şi gol, unul jucăuş... Ca şi cum un ghiduş luase numele ei şi îl pregătise pentru nişte graffiti! Şi făcuse mai multe variante... Hm!

Ieşind totuşi din fotografia aia, re-constata scrierea caligrafică aleasă de Emil. Şi derula... tot derula... Bărbatul ei o luase razna - scormonise prin "discografia de demult" şi isterizase, probabil, copiii-n casă punându-le Direcţia 5 cât fusese ziulica de lungă...

"Am nevoie de tine". Cu tag pe ea. Like - îi plăcea melodia, de ce să mintă şi să fie rea şi lipsită de inimă... Urma... *"Într-o zi"*... Hm! Pe-asta n-o ştia! Ia să asculte ea nişte muzică! Că n-avea, totuşi, chef de accidentele ruşilor! Şi-apoi, ea se pregătea de revenirea în Bucureşti, la familia ei! Chiar trebuia să înceapă să se pregătească... psihic...

20,30

Se auzea o maşină... Hm!

Nu se uitase la filme cu femei abuzate. Şi nici la filme de dragoste. Nici la ştiri cu dudui

operate până-n rădăcina dinţilor care-şi dădeau cu presupusul despre orice. Se uitase la video-clipuri - alea cu muzică postate toată ziulica de Emil. Şi bocise! Preferase să bocească la Direcţia 5 şi Proconsul şi Holograf şi Taxi şi chiar şi Iris - şi alţi români inspiraţi, decât să bocească la filme cu femei abuzate, sau la filme cu bărbaţi violenţi, sau la filmele familiei ei - alea frumoase, cu ei doi zâmbind şi cu copiii fericiţi... Şi dăduse like, rând pe rând, la fiecare dintre ele. Observase că bărbatul ei "posta cu ceasul" - din cinci în cinci minute, o melodie nouă. Aşa că ea mai sărise peste ele, mai derulase - ca să-l ajungă din urmă. Şi-apoi găsise un mod de a-i răspunde - altul decât like-ul ăla fără sare şi piper. Se folosise de laptop şi trişase; căutase versurile şi le postase comentariu la postările lui. El parcă-i înţelesese nevoia de-a fraterniza mut cu el şi n-o sunase, n-o mesăgise, nu... Nici ea nu încercase să-i scrie, sau... Nu vorbise nici cu copiii, de parcă se ferise să n-audă că tati s-a întors devreme acasă şi stă pe net...

Poc. Piu. Venise Orlando. Aşa că închise browserul - ăsta o să încerce s-o ia cu el la restaurant. Şi, când n-o să reuşească, o să rămână cu ea aici! Asta-i mai lipsea - pe Mister Belea zăcând în rulota personală, dar pe nervii şi liniştea ei...

Se ridică şi-i descuie uşa. Restul putea să facă şi singur - nu? Că avea cheie... Ia - ce altceva mai "circula" pe net, zilele astea?... Păi iar net? "Da, Eleno, net! Mail-ul! Ăla personal!" Că plănuia să se-ntoarcă în mediul "foarte sociabil" care-o ajuta să-şi scrie textele! Mail, parolă... Tii...

- Bună!

- Bună.

Intrase ca vijelia. Normal - era rulota lui, nu? Fu ţucată în creştet:

- Ce faci? De ce nu te-ai dus cu ei? Nu te-ai plictisit?

- Sincer? Nu.

- Nu te-ai dus cu ei pentru că nu?

Întoarse capul şi-l privi lung... Era vesel. Era grăbit să-ndese ceva în micuţul seif din rulotă. Deci, după părerea ei, era vesel! Reveni spre cele 253 de mail-uri noi pe care le avea:

- Nu m-am dus cu ei pentru că nu am chef să petrec petrecăreţ. Şi nu, nu m-am plictisit. Emil a postat toată ziua muzică; aşa că m-am preocupat să găsesc versurile şi să le adaug eu.

- Mm - el cântă, tu scrii! Bună combinaţie! Şi ce-a postat?

- În principal Direcţia 5. Dar a cochetat şi cu Proconsul, cu Iris, cu Holograf

- Nu-i rău deloc! Presupun că a ocolit-o pe-aia cu inelul...

"Ţi-am dat un inel"?... Ia uite, că nu-şi dăduse seama... Zâmbi:

- Dacă nu ai fi pomenit-o tu acum, nu mi-aş fi dat seama de omisiune...

- Păi nu-i o omisiune; e o ocolire. Sau s-o numesc mai bine "amânare"?

Oare? Să "copilărească" Emil atât de rău încât să-i lălăie "Ţi-am dat un inel" şi să-i fluture un inel nou-nouţ pe sub nas? Păi nu-i dăduse deja unul? Să-i ia oare unul nou, pe motiv că ăsta "expirase"?

Apropo - unde e inelul ei? Îl scosese la spital, înainte să-i pună mâna-n ghips. Unde-l pusese?

Se ridică şi... Şi renunţă. Se reaşeză. Inelul ăsta, dacă fusese îndeajuns de neatentă atunci şi-l băgase-n geantă, era "expirat". Adică "compromis". Dacă Emil plănuia să reînvie "noi doi" cu ea, o să vină cu un inel nou-nouţ. Iar pe-ăsta, dacă-l va vedea, îl va suprima cu viteza luminii. Că era compromis. Nu?

- Prezentarea mea a ieşit "super"!

Răcnise ştirea asta din dormitor. Semn că tăcerea ei prelungită, cea de după "amânare", îi arătase că o pusese pe gânduri. Hai să-i răspundă - că, după ce-l gonea la restaurant, o să se tot gândească la cuvintele lui!

- Bravo. Bănuisem că o să iasă totul aşa cum trebuie.

- Au fost încântaţi. Şi, din fericire, n-au fost probleme.

Paşii se apropiară iar mâinile se întinseră ferm spre ea:

- Uite.

Se uita. Da, tremurau. Şi tremurau rău, semn că erau amorţite pân' la Dumnezeu şi proba-

bil că-l durea fiecare mişcare... Orlando ţâşni înapoi, spre baie probabil - că se plimba pe-acolo la bustul gol:

- Nici nu simt durerea! Ştii cât de fericit sunt?

- Se vede. Şi se simte. Mă bucur că eşti fericit.

- Am dat din nou ochii cu rusul ăla despre care ţi-am zis. Ăla cu mâna. Ştiam că s-ar putea să vină şi el - şi-am fost îngrijorat. Ăla putea să mă facă să anulez totul. Că, dacă clientul ăla special spune că vrea numărul şase, orice director de *resort* îi dă numărul şase! Sistemul funcţionează exact la fel când ăla spune că nu vrea numărul şase...

Logic...

- Dar a fost OK. L-am abordat pe bodyguardul lui înainte de prezentare. I-am spus cine sunt şi că vreau să-i salut stăpânul. Şi a fost OK. Adică ăla mi-a făcut semn să mă apropii, ne-am strâns mâinile, m-a întrebat cum fac să reţin 150 de cărţi deodată... Şi s-a delectat cu prezentarea mea. Ba chiar a aplaudat la final! Aşa că mă pregătesc să mă sune, într-o săptămână-două...

Deci o să-l sune rusul. Bun! Dacă spunea asta zâmbind, însemna că era bine să-l sune - nu?

- Mă tem însă că o să-l dezamăgesc.

Aoleu! Orlando se apropia, încheindu-şi nasturii cămăşii noi-nouţe:

- Ca orice rus care se respectă, plănuieşte să-şi îngenuncheze oponenţii la o partidă de poker. Şi nu mă bag la aşa ceva. Aş câştiga un rus, dar mi-aş face alţi trei ruşi duşmani. Şi, în general, cu ruşii nu-i bine nici măcar să te cunoşti! Nu, mulţumesc!

- În schimb, acest rus refuzat îţi va deveni "dublu duşman".

- Ceea ce e preferabil. Mai bine un singur duşman înverşunat, decât trei indivizi care-şi amintesc de tine când ţi-e lumea mai dragă!

Corect! Ce era mai dezirabil: un duşman sau trei? Unul, evident!

- Aici, în tabăra mea, nu se poate infiltra - suntem o societate închisă. Şi cea mai aprigă Nataşă găseşte uşa încuiată! Iar proviziile ni le cumpărăm personal, din hypermarketuri. Bijuteriile astea pe multe roţi au tot felul de senzori şi de alarme - iar el ştie toate astea, aşa că n-o să încerce nici măcar să-şi trimită gorila să-mi facă o măgărie mică. Hai - schimbă-te.

- ... De ce?

- Fiindcă mergem să mâncăm cina.

Negă scurt:

- Eu am mâncat deja.

- Ce-ai mâncat?

- Direcţia 5 cu muştar. M-am săturat, aşa că nu merg.

- Nu mergi nici dacă-ţi spun că Moş Crăciun va veni la restaurant?

- Nu merg nici dacă-mi spui că primesc cadou un milion de dolari şi cinci stripperi gata plătiţi.

Orlando râdea; ea nu zâmbea, plină-ochi fiind şi cu Direcţia 5, şi cu Robert, şi cu fiţele astea de mare cuceritor şi mare profesor-în-amor care era "servit" aşa că nu-i trebuia Nataşa ăluia...

- Dar eu vreau să mergem!

- Atunci du-te!

- Nu pot să mă duc fără tine.

- Poţi şi-o s-o faci.

- Nu pot.

- Atunci faci ce vrei tu! La urma urmei...

"La urma urmei, e rulota ta, dreptul tău, viaţa ta - iar eu pot să stau şi pe-afară, n-am probleme!" Tăceau...

- ... Te rog frumos. De dragul meu. Hai.

- Nu mă mai trata ca pe o jucărie. Sau ca pe-o puştoaică fără minte. Dacă am refuzat o petrecere pe cinste, am avut motivele mele. Dacă am refuzat să mă ducă Robert până acolo, am

avut motivele mele. Apropo - dacă am refuzat de-atâtea ori vizita în biblioteca lui, probabil că am avut motivele mele...

Tăcere... Foşnet - şi paşi îndepărtându-se. Orlando nu aştepta celălalt apropo - ăla cu "dacă n-am acceptat invitaţia uşii tale lăsate larg deschisă, am avut motivele mele". Se dusese în dormitor. Cine ştie ce-şi mai lua de-acolo...

Reveni spre laptop. Deci, avea 253 de mail-uri în Inbox. O parte erau spam-uri intrate eronat acolo. Dar nu le putea sorta; trebuia să-şi golească întâi Spam-ul, nu înainte de a-i da o privire - că se mai întâmplase ca mail-uri importante să intre-n Spam.

- ... Mi-a spus că ţi-a lăsat adresa restaurantului.

Şi-o spusese tocmai din dormitor, pe un ton de-ăla tăios, indispus şi acru! Buun!

- Da, mi-a lăsat-o. Dacă o fi să-mi schimb opinia, îmi comand un taxi.

- OK. O să-i scriu lui Moş Crăciun, să-i spun unde să-ţi livreze cadoul.

Aha, negreşit! Ridică mâna fără să-l privească şi-i arătă OK, ca să-l vadă plecat mai repede... Nu, nu pleca - întâi venea la ea. Mm, ce om! Orlando se aplecă şi-o prinse de umeri - şi-i şopti la ureche:

- Eu unul mi-aş dori din tot sufletul să vii şi tu. Înţelegi? Eu - Orlando! Eu mi-aş dori să vii şi tu...

Şi-o spunea cu determinare şi-o lăsa să se termine în puncte de suspensie... Hm!

- Dacă o să-mi schimb opinia, o să vin şi eu.

- Eu o să te aştept...

Tot în puncte de suspensie... Aprobă cu capul. Şi abia acum el îi dădu drumul şi se grăbi să iasă...

"Eleno - te pomeneşti că te-ai ales cu o problemă nou-nouţă..." Că asta-i mai lipsea - un Orlando *reloaded*...

Până una-alta, ea îşi curăţa mail-ul. Adică Spam-ul, ca apoi să-şi cureţe şi mail-ul. Vedea deja nişte invitaţii la "Party de Crăciun"...

Îl auzea pornind motorul... Ştergea newsletter-uri şi asculta - îl auzea cum o aşteaptă... Cum "pozează" în Orlando *reloaded* care aşteaptă, ca milogul, un "bine, mă, hai că vin cu tine"... Motorul Mercedesului se îndepărta acum încet...

Oare de ce insista Orlando? De ce încerca un *reload* - o reluare a *freelove*-ului de demult? Poate părea dezinteresat şi amabil pân' la Dumnezeu - dar ea îl ştia pe Orlando! Ştia cum funcţionează omul ăla! Şi ştia şi cum "nădea" femeile! Ceea ce făcuse el adineauri, cu îmbrăţişarea şi şoaptele, fusese cea mai clasică, cea mai evidentă şi mai puerilă nadă care-i putea trece prin minte acelui bărbat! La complexitatea lui, la "gradul de dificultate" pe care-l stăpânea acum, Orlando se comporta cu ea ca şi cu o liceană rurală - una de-aia care nu mai auzise niciodată "vrăjeală de Bucureşti"...

"Eleno..."

Nu de alta, dar iar începuse să se gândească la Orlando şi ceea ce făcea şi spunea el! Or, aşa o cucerise şi prima oară - băgându-se în gândurile ei! "Mirosind" posibilitatea de a o categorisi drept "damă de roşu"! Iar ea, deşi fusese într-adevăr damă de roşu, se dezmeticise. Şi nu-şi repeta greşelile, ci învăţa din ele.

"Aşa că..."

Aşa că, dat fiind că învăţase câte ceva în ultimele zile, decise să-l scoată pe Orlando din mintea ei prin... eliminare. Deschise deci un tab nou şi reveni în Facebook. Contul lui Emil... La care dintre melodii rămăsese? Încerca să-şi amintească...

22,10

Spania era minunată. În fine, nu toată Spania - Valencia doar. Şi numai partea asta în care era ea acum. Era linişte. Cerul era îngrozitor de curat, aşa că stelele străluceau incredibil... Iar Direcţia 5 cânta... nişte versuri minunate... în care nici ei nu credeau... Vrăjeală ieftină pentru gâsculiţe... Una dintre creatoare îi povestise despre o fată frumoasă şi deşteaptă, care se măritase cu "unu' de la Direcţia 5" şi care avusese nenorocul să aibă un băiat autist... Şi pe care "ăla de la Direcţia 5" o lăsase să crească singură copilul şi se uşchise de lângă ei... Şi care plătea, când şi când, cică pentru terapia copilului - în realitate, după părerea ei proprie şi personală, acel monument de laşitate scotea banii din buzunar doar ca să fie lăsat în pace...

Era bine aici, în parkingul de lângă Valencia. Era linişte. Şi era bine. Ea se simţea bine aici. Privea stelele, înfofolită bine, şi asculta Direcţia 5 dinăuntru. Din jurul ei, din exteriorul rulotei, nu se auzeau nici măcar foşnetele frunzelor...

Îu!

- Fir-ai...

Se opri - degeaba îl înjura de mama focului, că respectivul n-o auzea! Suna telefonul...

Ia uite, drăcie! Domnul Emil se hotărâse brusc s-o sune! Oare se ofuscase că nu-i mai dăduse gagică-sa like la ultimele postări muzicale? În fine...

O suna pe Messenger. Cu imagine. Acceptă apelul şi orientă telefonul spre stele:

- Da.

- Bună, Enna!

Ăştia toţi erau nebuni. Îşi închipuiau că numele după care o strigau îi influenţa ei decizia de-a reveni sau nu acasă! În fine!

- Bună, Emile.

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu. Stau şi mă uit la stele.

- Serios?

- Foarte serios. Şi ascult Direcţia 5.

- Da, pe-asta cu Direcţia 5 o aud şi eu...

Chicotea, bineînţeles... Ea nu chicotea, ea se simţea obosită şi stresată şi tare-ar fi vrut să-i închidă-n nas şi să se ducă să se culce...

- Uite care-i treaba! Nu te-am sunat ca să mă milogesc de tine. Şi nici ca să reîncep să smiorcăi ca o mâţă dezorientată.

Cum-cum? Hei!

- Nu te-am sunat nici ca să te-ntreb cine sunt ăia doi.

Doi?

- Că nu te cunosc de ieri-de azi, aşa că ştiu cât de neadevărată e chestia aia cu "cei doi bărbaţi din viaţa mea actuală". Adică a ta.

Aa, chestia aia! Ăia doi! Da, acum îşi amintea de ea! Şi zâmbea, profitând de faptul că telefonul era orientat spre stele iar el nu-i vedea zâmbetul...

- Te-am sunat ca să-ţi spun lucruri concrete. Ca de exemplu, că mi-am dat demisia luni.

Ce-ce?

- Mi-am dat demisia din Poliţie şi am început demersurile ca să-mi deschid firmă şi şcoală de detectivi particulari.

Ăsta era diliu de-a binelea! Păi Orlando aruncase o vorbă - şi-ăsta o absorbise toată?

- Şi mi-am schimbat înfăţişarea conform cu vârsta şi soţia pe care-o am.

Aoleu! Văleleu! Înhăţă telefonul! Repede - unde era? Emil... cel de pe ecran... turui:

- Păi mi-a tras Adrian o scatoalcă de n-am putut-o duce toată! Adică mi-aduce nevasta Calvin Klein şi Versace şi Armani şi eu ţin cu dinţii de chinezăriile mele vechi cumpărate din angroul Europa? Mi-aduce nevasta ceas Breitling şi eu pun baterie la un Q&Q cumpărat dintr-o

gheretă din Obor? Pantofi Salvatore Ferragamo şi Magnani, zece perechi de Converse - tu ştii câte şuturi în cur poate să aplice Adrian în momentele de furie maximă? Ehee...

Deci îl bătuse prietenul lui. Mi-nu-nat! Ea îi adusese de toate, iar el le ignorase complet! Bine-i făcuse Adrian că îl bătuse!

- Cămăşi Ted Baker şi BOSS nedesfăcute! Blugi Diesel şi Denim originali, cu eticheta pe ei! Parfumuri şi after-uri de sute de euro cu ţipla intactă! Tu ştii ce bătaie am mâncat eu din cauza ta?

Bufni în râs - pe bune? Din cauza ei?

- Pe bune?

- Enna! Iubito! De ce nu mă contrazici? Uite - vezi? Eu te acuz pe nedrept iar tu nu mă contrazici! Încetează să mai faci asta! Dacă n-am dreptate, trebuie să mă contrazici atunci, pe loc! Să nu mă mai laşi vreodată s-o iau razna! Enna, eu nu sunt puturos şi leneş şi anti-progres! Eu sunt îndrăgostit lulea de tine! Ceea ce face automat ca tot ceea ce spui tu să fie lege pentru mine! Şi totuşi, nu-i bine aşa. Tu nu trebuie să tragi singură căruţa; iar eu nu trebuie să stau în căruţă şi să nu te ajut, pe motiv că tu ai dreptate şi ştii cel mai bine drumul corect! Am făcut schimbări mari. Mi-am dat demisia, am înaintat actele şi am promisiuni ferme că în ianuarie am business-ul funcţional. Şi cum bugetarii nu muncesc de sărbători, am folosit timpul liber de după demisie pentru a lucra un pic la fizicul pe care plănuiesc să-l etalez lângă trupul tău superb.

Iaca! Emil făcu o piruetă pe-un călcâi, ca să-i vină lumina din faţă, şi-şi trase căciula din cap:

- Unu...

El arăta spre tunsoarea aia frumoasă, arăbească, cu moţ - ea se uita însă la el per total, aşa, şi-l vedea fericit...

- Doi...

Măiculiţă, mamă - îşi pusese belciugel! Îşi ciuruise urechea! Emil Popescu, poliţistul cel mai serios din Secţia 6, îşi pusese cercel! Modelul ăla pe care cu indignare îl tot numise "belciugel"!

- Şi trei!

Asta era, într-adevăr, lovitura de graţie. Emil nu testase talentele vreunui puşti posesor de tuburi de vopsea şi uşurinţă la desenat litere; Emil îşi tatuase numele ei pe gât. Cu literele alea caligrafice, minunate. Era un tatuaj mic, de bun-gust, dar poziţionat deasupra gulerului cămăşii. Adică era semn particular. Adio Poliţie, adio...

- Şi-am făcut ceea ce trebuia să fac de mult timp. Am redevenit bărbat. Unul de-ăla fără ghilimele.

Pe bune?! Bărbatul ei butona... Ete drăcie! Îi arăta aeroportul! Imaginea dinspre exteriorul lui! Şi nu era "Henri Coandă"!

- Sunt în Madrid. N-am găsit zbor spre Valencia - dar bine măcar că nu-s în Koln, sau în Amsterdam!

Oo, Doamne!

- Ştiu adresa, ştiu coordonatele, ştiu ce autobuz trebuie să iau până la gară. Ştiu şi ce tren trebuie să iau pân' la tine. Şi ştiu şi vreo zece companii de taxi din Valencia, dacă sunt un bărbat prostuţ şi mă rătăcesc totuşi după ce cobor din tren.

Ei, poftim! Poftim, drăcie! Emil Popescu prinsese zbor pe 24 decembrie!

"Apăi, ăsta da bărbat, Eleno! Şi-a pus în cap să vină după tine - şi uite că i-a reuşit!" Dacă punea problema aşa...

- Vin personal la tine, să te sărut şi să-ţi spun nu că te vreau acasă, la copii, ci că te iubesc. Şi merg eu cu tine oriunde vrei tu să mergi.

Ei, hai! Era prea de tot! Acum "o trăgea" că abandonează ambii copii?

- Vin la tine ca să te-ntreb dacă tu, Elena Popescu, mă mai vrei pe mine!

Serios?!

- Atât şi nimic mai mult! Şi la întrebarea asta nu există "poate" - există doar "da" sau "nu"! Aşa că uită-te bine la mine! Şi gândeşte-te că îmi deschid firmă şi şcoală de detectivi par-

ticulari, aşa că o să am timp să mă fac mai frumos!

Doamne!

- Şi-o să fiu şi mai bogat!

Ia uite ce făcea poliţistul ei nebun! Refolosea fraza de-atunci, de demult! Aia cu "tu mă vrei pe mine, aşa cum sunt eu acum"! O refolosea adaptată - "vezi, că o să mă fac şi mai şi"...

- Şi-o să fiu numa' bun de etalat şi scos prin lume! O să fac un trapez de-ăla generos, o ceafă lată, un BMW gipan pă negru şi-un teanc mare de dosare compromiţătoare - aşa că o să ridic încă trei mansarde la casă...

Râdea şi-l privea lung; el râdea şi-o privea lung şi gâfâia un pic, mergând repede-repede spre un mijloc de transport probabil...

- Iar dacă te vei gândi la întrebarea mea şi vei spune nu, să ştii că tot n-ai să scapi de mine. Pentru că eu nu pot trăi fără tine. Şi-o să merg după tine oriunde te vei duce tu şi-o să te-ntreb iar, şi iar, şi iar...

Serios? O s-o tot întrebe? Iar şi iar?... Probabil că da. Că tocmai se urcase într-un mijloc de transport. Folosea franceza. O folosea bine... Nu-şi luase bărbat prost - Emil al ei era "super"...

Emil al ei era atent la şofer şi la bani. Şi-acum şi la drumul prin autobuzul ăla. Nu mai dădea atenţie imaginii pe care-o "transmitea". Şi-i transmitea geaca aia "super", Cole Haan, în care ea ştia că e un bărbat adevărat... Unul puternic, cu gesturi iuţi... Care-o trăsese din faţa metroului... Care-o înhăţase de-atâtea ori din faţa aragazului - şi-o dusese, uneori pe sus, în dormitor... Care se răsucise scurt spre dreapta, ca să imprime forţă pumnului care...

Oftă greu. Şi-l lăsă să se aşeze, să revină pe ecran...

- Minunat!

Oftă din nou. Greu. Şi clătină încet capul:

- Nu pot să mă-ntorc la tine. Mi-e frică de tine.

- Enna, stai! Stai să stabilim o chestie!

- N-am de ce să stau.

- Enna, spune sincer - te-am mai lovit eu vreodată pe tine?

Nu. Negă.

- Am lovit vreodată copiii? Chiar şi numai în joacă - le-am dat eu vreodată vreo palmă?

Nu. Negă.

- La fund, sau peste faţă? I-am altoit cu un deget? I-am împins cinci centimetri mai încolo?

Negă din nou:

- Mi-e frică de tine.

- Deşi ştii că n-ai de ce să-ţi fie frică de mine! Că nu-mi repet niciodată greşelile! Deşi ştii că nu sunt un om violent!

- Eu nu mint. Şi tu ştii bine asta. Mi-e frică de tine, Emile. De-aia nu mă-ntorc. Şi de-aia n-am să mă-ntorc la tine - pentru că mi-e frică de tine.

- Enna, asta-i o prostie!

Sigur, asta era o prostie! Apăsă telefonul roşu. Nimeriseră înapoi, în discuţia aia fără rost în care el se jură şi-i dă o mie de argumente iar ea simte că pur şi simplu n-o ascultă nimeni şi n-o înţelege nimeni...

Deci Emil venea aici, în parking... Ajutat probabil şi de Orlando, care-i spusese şi adresa, şi mijloacele de locomoţie până la ea... "Ştiu adresa, ştiu coordonatele, ştiu ce autobuz trebuie să iau până la gară." Venea cu trenul. Asta însemna că azi... sau mai bine zis la noapte, Emil Popescu o să ajungă în parkingul plin cu rulote... Ca s-o sărute pe ea, ca s-o întrebe dacă-l mai vrea - dacă vrea varianta asta cu tatuaj şi cercel şi firmă de detectivi particulari şi...

"Am redevenit bărbat. Unul de-ăla fără ghilimele." Aşa o fi fost! Dar era prea târziu. Din punctul ei de vedere, momentul ăsta se petrecea mult prea târziu pentru ei doi. Ea se depărtase de el. Ea nu mai putea să se apropie de el. Îl privea şi nu-i venea să râdă - îi venea să fugă... Sau să se pitească...

Nu. N-o să poată, după părerea ei, să dea ochii cu el. Nici n-o să rişte să afle adevărul! Că, vorba aia - dacă omul ăsta se convingea cu ochii lui că... Iar ei îi trecea totuşi frica, dar după ce el observa groaza ei, spaima... Schimbarea...

Ciudat. Erau în contratimp - cine ştie de ce ei doi nu păşeau în aceeaşi direcţie, în acelaşi timp...

Oricum, Emil păşea chiar acum spre ea. Fizic. Venea încoace, în parking. Şi zău că nu era nici cel mai bun moment, nici cea mai bună locaţie pentru revederea lor! Ea una nu se simţea deloc confortabil cu ideea asta! Adică să vină Emil până aici... Cu un taxi, evident, că nu treceau autobuzele prin faţa parkingului... Şi să fie doar ei doi în tot parkingul? Adică el să poată să vină spre ea, fără să fie cineva prin preajmă care să-l poată opri? Nu-nu! Nici nu se gândea! Aşa că intra chiar acum în rulotă, se grăbea spre valiză... Îşi scotea nişte haine - oricare, nici nu conta, că nu se ducea să petreacă... ci fugea de bărbatul ei...

Ding! Serios? Îi scrisese ceva? Da' ce-i venise? De ce nu se supărase pe ea, că-i închisese-n nas? De ce nu se-ntorcea el în România? Hm...

"Discutăm când ajung la tine. Te rog. Stăm amândoi jos şi discutăm cu tot calmul şi cu toată deschiderea de care suntem capabili. OK?"

Deci el propunea să discute când ajungea la ea. În condiţiile în care ei îi era o frică cumplită de el. Omul ăsta nu era zdravăn...

De fapt, omul ăsta făcea tot ce-i stătea în puteri ca s-o împace. Şi-o grăbea. Or, ea nu putea fi grăbită. Nu în halul ăsta, oricum! El nu părea să dea vreo atenţie dorinţelor ei, opiniilor ei, temerilor ei, sentimentelor ei...

El îi spusese că o iubeşte. Şi că vine. Nu se-ntrebase nici o clipă: "dar oare ea mă mai iubeşte?" - presupunea că iubirea ei era a lui, toată, necondiţionată, aşa că venea s-o ia. Că era a lui. Nu?

Avea senzaţia că zace într-o fundătură. Că nu va mai putea ieşi din fundătura asta. Că Emil o să vină, o s-o găsească şi-o s-o ia pe sus şi-o s-o ducă acolo unde voia el. Şi-o s-o pună să facă ceea ce voia el. Şi ea n-o să mai poată spune nimic... N-o să poată să se lupte cu el, n-o să poată să i se opună, să-şi impună dorinţele... Avea senzaţia că, de unde până acum fusese liberă şi independentă şi plină de iniţiativă, pumnul lui o transformase într-un iepuraş sperios, speriat... speriabil...

Se îmbrăcase. Era... bine. Era îmbrăcată. Îşi luă geanta, dădu să iasă... Îşi aminti că nu-şi verificase actele şi banii, nu chemase taxiul... Nu ştia nici acum dacă are inelul la ea... Păi, hai s-o ia pe rând!

Actele... le avea. Pe toate. Telefoanele... Trebuia să le ia pe toate. Dar oprite. Ca să nu emită poziţia, adică să n-o poată el triangula. Îl lăsa pornit doar pe ăsta cu Facebook, cu Messenger... Ăsta cu aplicaţia taxi, pe care o accesa chiar acum... Comanda un taxi. Şi mergea mai departe cu verificarea. Inelul...

Oare unde pusese ea inelul ăla? Scotocea încetişor prin geantă... Îşi amintea că în noaptea aia, la spital, i-l scosese una dintre asistente, cu săpun. Şi i-l îndesase adânc în buzunarul stâng al blugilor. Deci, reveni la valiză, o deschise... Blugii ăia murdari de sânge... Nu - îi spălase! Şi-i şi buzunărise înainte! Aşa că trebuia să-şi amintească... Buzunărise blugii... scosese inelul... În acte! În buzunărelul cu capsă conceput special pentru monede! Ia să verifice... Iată şi inelul...

Era frumos inelul lui Emil. Era veritabil. Şi inelul, şi diamantul. Era finuţ, discret...

"Elena... Tu îl vrei pe el? Aşa cum e el - cu bunele şi relele lui?"

... De ce să mintă - până la bătaia cruntă din 6 decembrie 2020 nu avuseseră probleme. Se mai ciondăniseră, dar doar verbal. Şi fără răcnete. Îşi susţinuseră, pe tonuri ridicate, opiniile. Câştigase... în general ea. El câştigase doar în privinţa vilei. În rest, ea dominase "meciurile" din familia Popescu. Şi cu grădiniţa lui George, şi cu bona şi dna Nora, şi cu limbile străine ale Georgetei, şi cu hainele... Toate. Emil câştigase P+2+M. În rest...

Nu era un om rău. Nu era un bărbat rău. Era un tată minunat. Era un soţ... normal, adică cu comportament normal. În comparaţie cu mulţi alţii, era extrem de dezirabil... Nu golănea cu

amicii, nu zăcea ore-n şir la ei "la o bere", nu primea telefoane dubioase în miez de noapte... Nu se cocheta excesiv când pleca pe teren... Soţul ei...

Soţul ei nu era soţul ei. Era concubinul ei. Şi era direct răspunzător pentru mănuşa de ghips. Şi pentru vânătăile şi nasul dizlocat şi spaima cumplită din sufletul ei. Aşa că acum, în momentul ăsta, ea refuza să dea ochii cu el. Pleca deci. Or să discute, da. Dar nu aici. Şi nu acum. Iar inelul lui stătea foarte bine acolo, în buzunărelul pentru monede.

Ce zicea aplicaţia?... Zicea că taxiul era în drum spre ea. Făcea 15 minute, semn că Emil sigur va face cel puţin 30 după ce va coborî din tren... Adică după câteva ore bune cu CFR-ul spaniol... Hai că-i bine!

Youtube. Căuta Andra... *Vis de iarnă*. Share, pe pagina Georgetei. Nu scria nimic, că melodia transmitea exact mesajul pe care ar fi vrut ea să-l scrie copiilor ei... Iar pentru el... Pentru el, nu ştia...

Surfa încetişor printre melodiile Andrei... Oare... Selectă *Femeia*. Share, ca mesaj, lui Emil. Send. Şi-acum îşi oprea şi telefonul ăsta şi ieşea din rulotă, înarmată cu ditamai gentoiul, hotărâtă să se pitească undeva până venea taxiul...

23,20

Era pe punctul de-a forma 112. Ca să fie scris pe afişaj, *just in case*. Taximetristul care venise s-o ia era un bătrânel amabil - dar nu ştia decât spaniola şi şofa de jumătate de oră deja. Schimba bulevardele largi şi străzile înguste cu o nonşalanţă şi-o uşurinţă care-i dădeau fiori...

Aha! Spunea ceva, pe limba lui, şi arăta spre firma luminoasă. Acolo era restaurantul?... Da. Păi, să-l plătească şi să se ducă să-i spună lui Orlando de ce venise totuşi la petrecere! Nu? Adică de ce încerca să evite să primească cadoul lui Moş Crăciun proprietar de teatru...

Achită cursa şi coborî. Şi i se deschise imediat uşa restaurantului. Mm, crâşmă cu ştaif - avea uşier...

Fu salutată în franceză. Răspunse, după care fu întrebată "Sunteţi dna Enna Popesco?". Dăduse afirmativ din cap şi fusese condusă spre dreapta. Erau mai multe saloane în crâşma cu ştaif, iar uşierul fusese anunţat că "mai vine cineva". Se-ntreba cine-l anunţase! Robert? Sau Orlando? Sau vreuna dintre fete?

Nu mai conta. Tocmai i se deschisese o uşă. Şi-o pocnise în plin muzica tare, fumul de ţigară şi ţipetele vesele. Intră, ca să se-nchidă uşa după ea. Şi-apoi începu să-i caute cu privirea...

Robert stătea la o masă din stânga sălii - care nu era un mamut "de congres internaţional", ci permitea strict cele şase mese rotunde şi-un mic spaţiu pentru dans. Fusese observată încă din secunda unu. Îi făcu scurt cu mâna, zâmbind, şi porni spre dreapta. Ca să nu se pomenească cu el pe cap. În dreapta o aştepta Orlando...

Ochii negri o priveau lung, cu speranţă şi temere totodată... De ce se temea Orlando?

"Eleno, nu cumva..."

Gândul ăla o făcu să plece capul spre dreapta... Spre marea ei uimire, Orlando se-mbujoră un pic...

Era oare posibil... să... Dar... Dar atunci, de ce-i mai spusese lui Emil unde o poate găsi? De ce-l îndrumase spre ea? Miza oare pe o revedere cu ţipete şi lacrimi? Miza pe scena menită să-l convingă pe poliţist că pierduse totul? Oare...

Aproape ajunsese în faţa lui - braţele lui se-ntinseră brusc şi-o înhăţară şi-o îmbrăţişară tandru... aşa ca-n 2015...

"Eleno, fă ceva! Că nu-i în regulă!" Nu era deloc în regulă! Se grăbi deci să-i râdă la ureche:

- Dacă-i spui iar unde sunt, o să afli cum face Enna când e cu adevărat furioasă...

- Ţi-a spus că vine-ncoa?

Aprobă.

- E în Madrid, aşa-i?

- Când m-a sunat pe mine, se îndepărta grăbit de clădirea aeroportului.

Orlando oftă greu, clătinând capul a "incorigibil soi de om"...

- Repet: dacă-i spui iar

- N-am să-i mai spun. Absolut nimic. În schimb, o să-ţi spun ţie unele lucruri.

Prea bine!

- Dar nu chiar acum. Trebuie să-mi fac mult, mult curaj...

Palma lui trecu uşor pe spatele ei - ca o mângâiere. Şi exact când trase aer în piept, să-i spună că ea e femeie serioasă, auzi în spatele ei o voce de femeie isterică!

"Enna!"

În secunda doi, Orlando dispăruse. Ea fusese trasă-n spate, separată practic de el, şi integrată în dansul general. Agnes fusese "artizana" mutării ei. De lângă Agnes, Valentina îi zâmbea cu amabilitate... Cu amabilitatea femeii care are o socoteală-n amabilitatea ei...

În punctul ăsta, Alina i-ar fi bombănit Valentinei un fel de "nu crezi că el e singurul îndrituit să aleagă?", urmat de-un "mă îndoiesc că respinge el înţelepciunea şi calmul şi răbdarea şi maturitatea Ennei". Rostite, amândouă, de la înălţimea prietenei ei cea "cu craci lungi" şi cu seriozitatea pe care i-o dădeau ochelarii şi forma feţei şi părul negru, lung... Ea, cu calmul şi răbdarea şi mai ales maturitatea de care dădea dovadă la 40, vedea lucrurile altfel. Valentina îşi văzuse poziţia ameninţată. Nu de ea, de prezenţa sau de acţiunile ei, ci de felul cum opta el. În această "mini-societate" a tuturor pentru toţi, femeile nu erau geloase pentru salturile bărbaţilor. Ea, însă, era percepută ca fiind o ameninţare. Din motiv de "breşă", probabil - că era o *outsideră* pentru echipa lor. Şi devenise ameninţare brusc, aşa - că la petrecerile anterioare nimeni nu-i spusese nici "dă-te un pic mai încolo, te rog"! Deci, ceva-ceva se-ntâmplase cu Orlando...

Dansa. Cu ei. Păreau... veseli de revedere. Păreau fericiţi de ocazie. Şi de prezenţa ei aici, cu ei. Robert nu se vedea - era undeva în stânga ei, în spate...

Păi, nu prea avea ce să facă. Dansa, deci, cu ei. Şi se ruga să fie atenţi şi să n-o lovească peste mână. Într-un fel, se ruga ca Orlando să fie 50% parolist; să nu-i spună lui Emil unde-o putea găsi, dar să nu-i spună nici ei unele lucruri, mai târziu un pic...

Se pricepeau la muzică. Ei o selectau. Ei erau DJ-ii. Puneau muzică de dans. Zbânţuială disco din anii 2010. În felul lor, erau nişte clasici romantici...

25 decembrie 2020. Vineri.

0,20

Oficial, era Crăciunul. Neoficial, era momentul care-o îngrijora pe ea rău! Aşa că se aplecă spre Valentina:

- Unde crezi că mai e vreun scaun gol pe-aici?

- Încearcă la masa lui Igor!

Pe bune? La masa "personalului auxiliar"? Că azi identificase şi ea "mâinile vrăjite" ale lui Igor, respectiv cei patru tineri care n-aveau altă calitate decât înclinaţia spre şuruburi şi fire şi mufe...

"Ce să-i faci, Eleno? Dacă veneai cu Orlando, stăteai la masa lui Orlando!" Şi, ce-i drept, discuta cu Orlando; aşa că se grăbea spre masa unde Igor molfăia, tacticos, o felie de cozonac uriaş... Şi calcula şi "partea cealaltă", mesajul celălalt - "la vârsta şi posibilităţile tale, s-ar putea să fii mai binevenită lângă Igor"...

Dansase şi se zbânţuise. Evitase să se-aşeze până acum, gândindu-se că o atare decizie l-ar fi atras pe unul dintre ei la o discuţie. Robert nu se ridicase de la masă. Orlando se aşezase la masa lui arhiplină înainte de miezul nopţii - şi n-o scăpase pe ea din privire. Iar ea râsese şi dansase şi se tot gândise... Nu la Emil, fireşte, ci la acest bărbat extrem de ciudat... Care, la 25 de ani, era un milionar burlac convins, cu patru amante şi verighetă pe deget şi zero femei în suflet... Încercase să evite să privească spre el. Totuşi, ori de câte ori o făcuse, găsise ochii lui lipiţi de ea. Şi mimica serioasă. Orlando se pregătea să-i spună unele lucruri. Ei îi era frică de gândul ăsta, îi era groază de momentul ăsta, aşa că...

Aşa că îşi luă o felie de cozonac. Iar Igor se grăbi să-i ofere lapte, ceai, cafea, o cremă nedefinită cu iz de cocos... Nu, nu voia nimic. Mai ales de la el! Parcă-l simţea pregătit să o abordeze cu mulţumirile pentru ajutorul pe care i-l dăduse fetei lui. Şi tare se temea că în momentul ăla ea o să strice petrecerea asta perfectă, pentru că va lua ibricul cu crema cu cocos şi-l va izbi pe monstrul ăsta cu el în frunte...

Oare Orlando îl sunase pe Emil? Întoarse capul... Orlando privea ecranul. Era atent acolo. Citea ceva... Şi-acum o privea pe ea... Bărbatul ăla o privea lung... Îi făcu semn că "Nu". Iar telefonul lui sfârşi pe masă. Iar privirea lui rămase aşa, lipită pe chipul ei...

Ia să mănânce ea cozonacul ăsta! Că era bun! Dulce! Îi mai îndulcea amăreala gândului că nu fusese-n stare să-i sune pe copii înainte să plece spre restaurant... La ora când în România ar fi trebuit să vină Moşul...

Hait! Un blues! Aoleu! Unde era? Orlando se ridica, fixând cu privirea un punct din spatele ei... Ştia ea bine care punct, aşa că nu-i era greu să înţeleagă cine n-avea voie să pornească spre ea...

"Păi ce faci, Orlando? N-ai zis tu că în teatrul tău e ca la muschetari? Toţi pentru unul şi unul pentru toţi?" Regreta sincer decizia de-a pleca din parking! Ar fi fost de-ajuns să se-ncuie-n baie! Nu? Încuia şi rulota, şi uşa la baie - Emil n-ar fi avut proasta inspiraţie să se-nfigă cu umărul...

Prea târziu. Venea. Privirea lui îi ordona să se ridice **acum** şi să-i iasă-n cale... Flerul îi spunea să stea cuminte pe scaun, că îi putea spune toate cele stând jos - n-aveau nevoie de bălăngăneală... Fu luată de mâna stângă:

- Hai cu mine.

Hai cu el! Unde-o ducea - la Emil?... Nu, o ducea la dans. O lua în braţe, fireşte. Şi o ţinea în aşa fel încât suprafaţa de contact dintre ei doi să fie maximă... Mm, ce aproape era de urechea ei!

- Te doare mâna?

- Nu.

- Te-au lovit, la zbânţuială?

- Nu. Au fost foarte atenţi - deşi, dată fiind ocazia şi veselia generală, mă aşteptasem să se-ntâmple un accident sau două...

Tăcere... Ia să tacă şi ea! Poate-l inhiba şi tăcea aşa până la final!

- ... Sunt un pic nedumerit. Nu înţeleg de ce ai refuzat să te aducă Robert, după care ai refuzat să vii cu mine, dar ai venit singurică un pic mai târziu...

Începu să râdă:

- Păi, domnule *organizateur extraordinaire*, să-ţi spun! Sprijineam rulota, ascultând Direcţia 5 şi privind stelele, când a început să sune telefonul...

- Iar schimbarea lui ţi-a displăcut chiar atât de mult încât ai simţit nevoia să dispari din calea lui?

Negă... şi ridică din umeri:

- Şmecheria nu stă în tunsoare. Şi nici în cercel, sau în tatuaj. Şmecheria

- Nu e nici o şmecherie.

Pe bune?! Ştia el aşa?! Orlando slăbi strânsoarea braţelor cât să poată s-o privească-n ochi:

- În noaptea când te-a bătut, m-ai întrebat ce-i în capul lui. Şi ce dracu vrea, de te-ndeamnă cu pumnii să renunţi la toate şi să fii casnică la fundul copiilor - şi toate celelalte. Ţi-am promis că-ţi spun...

Da, aşa promisese...

- A venit timpul să-ţi spun.

Se grăbi să-l întrerupă:

- Despre el, te rog să nu-mi mai spui absolut nimic. Că nu mă mai interesează.

- OK. Dar eu am promis o chestie, iar mie îmi place să-mi ţin promisiunile. Aşa că îţi spun ceea ce am promis că-ţi voi spune.

Era aşa un

- Adevărul e că îmbătrâneşte.

Ha? Cum? Ce-ce?

- Zi de zi, Emil al tău se vede-n oglindă şi se simte tot mai bătrân. Are deja 45; pentru el, a spune că e "la jumătatea vieţii" e o prostie, fiindcă e fumător şi sigur şi-a neglijat stomacul şi ficatul. Deci, n-are nici o şansă să prindă 90.

Ete, na!

- Părul cade, iar unde nu se vede chelia se văd firele albe. Şalele dor, musculatura se lasă, apar colegi noi care s-au născut în anul în care el a terminat Academia...

Asta era posibil totuşi...

- Iar în timp ce el devine tot mai bătrân, tu devii tot mai frumoasă.

Pe bune?!

- Pentru că voi, femeile, aveţi capacitatea de-a îmbătrâni frumos - de-a îmbătrâni frumoase. Cu atâtea creme şi soluţii şi masaje şi saune şi invenţii de tot felul, voi puteţi să fiţi frumoase mult mai mult timp decât noi. Aşa că Emil s-a uitat la el, s-a uitat la tine, s-a uitat în jur - şi i-a văzut pe toţi uitându-se la tine... Că nu în fiecare zi vezi o femeie de 40 care arată mai bine decât multe puştoaice proaspăt ieşite din liceu...

Uau! Ce stil de-a face complimente avea!

- Şi-a simţit, probabil, că te pierde. Că nu-i mai acorzi atenţie - sau, mai degrabă, că atenţia ta se îndreaptă asupra altuia.

Ei, hai!

- Unul mai tânăr.

Ete, fleoşc!

- De ce nu?! Eu sunt dovada vie că poţi nu să-ţi găseşti un bărbat mai tânăr, ci poţi să-l găseşti şi să-l şi păstrezi!

Începu să râdă:

- Apropo de chestia asta... Înainte de toate, trebuie să fie clar un lucru. Am acordat toată atenţia mea serviciului. Banilor şi carierei. Viloiul s-a făcut din banii pe apartamente; dar ce-i în viloi n-a picat din cer. Şi-apoi, nu sunt genul care "degustă" din toate bunăciunile masculine pe care le-ntâlneşte-n viaţă.

Orlando bufni într-un hohot mut de râs...

- Apoi, trebuie să ştii că nu mă mai interesează ce motive a avut Emil ca să mă lovească cu atâta furie şi cu atâta dorinţă de a-mi face rău. Că între a-i da unei femei o palmă corectoare şi a o lovi cu şutul şi-a rupe scaunul pe ea e o diferenţă uriaşă. Pur şi simplu, nu pot să-l iert! Am încercat din toate puterile, dar n-am reuşit. Aşa că am plecat azi de la parking pentru că nu

vreau să dau ochii cu el. Ca să nu-i spun tocmai azi că nu vreau să mă întorc la el. Nu vreau să-i stric Crăciunul. Pe 26 dimineaţa îi zic; dar nu pe 25! Sunt umană...

El era vesel nevoie mare... Continuă, privindu-l lung:

- Eu vreau să încep o viaţă nouă. Nu de alta, dar ştiu "din sursă sigură" că există şi mai bine, şi mai serios decât Emil. Şi am început să simt că atunci, demult, am făcut alegerea greşită.

Şi-acum mingea era la el. Oare cum o va juca? Ochii negri o priveau lung... Orlando se apleca... până la urechea ei...

- ... Încerci cumva să-mi spui că, la o adică, ţi-ai dori să poţi da timpul înapoi?

- Într-un fel, da.

- Încerci să-mi spui că, la o adică, ţi-ai dori să-mi acorzi şi mie o şansă?

Ouch! Ce direct se exprima Orlando, când voia el! Roşi violent... şi aprobă cu capul. Şi-l simţi oftând... Greu, artistic, ca un actor de Oscar...

- Atunci trebuie să ştii că visez la clipa asta de cinci ani de zile. Am aşteptat-o zi de zi. Şi e o minune că se-ntâmplă tocmai azi, tocmai în ziua naşterii Domnului...

Serios?

- Fiindcă mi-am dorit enorm să-ţi spun... Să-ţi mărturisesc, de fapt, că şi eu m-am gândit extrem de mult la anul 2015. La deciziile pe care le-am luat atunci, la faptele mele, la cuvintele mele... Voiam să-ţi spun...

Aşa, voia să-i spună...

- Enna...

Da, era atentă, îl privea drept, el o privea drept...

- ... Enna, eu n-am uitat nimic din ceea ce a fost toamna lui 2015 pentru mine. Tot ceea ce s-a întâmplat atunci, toate clipele noastre m-au marcat mult. Niciodată, nici o femeie nu a mai avut un asemenea efect asupra mea! Şi să ştii că, dacă vrei şi tu, eu, Orlando Sorrenti, o să fiu al tău, aşezat la picioarele tale, slujindu-te cu credinţă şi îndeplinindu-ţi fiecare dorinţă şi oferindu-ţi tot ceea ce ţi-ai putea vreodată dori. Dar numai din momentul în care voi vedea că porţi inelul meu.

...

- ... Ştii care inel - cel pe care ţi l-am dăruit în decembrie 2015.

...

Shit! Shit-shit-shit! La dracu!

Parcă îndurându-se de chipul ei roşu până-n vârful firelor de păr, Orlando Sorrenti îi aplecă capul spre el... Se grăbi să lase fruntea pe pieptul lui, sperând că asta o să-i mascheze roşeaţa aia nenorocită...

Ce dracu era-n mintea ei? Ce dracu era-n capul ei? De ce lua asemenea decizii tâmpite? De ce venise azi aici? Ca s-o facă Orlando de râs? Ca să şteargă cu ea pe jos pe-aici? Ca să-i amintească el cum venise cu inelul la ea iar ea i-l dăduse înapoi în cel mai nesimţit mod posibil? Ca să-i amintească cum el încercase să croiască pentru ea relaţia perfectă, iar ea îi repetase pân' la exasperare să nu se implice, că n-o să funcţioneze, că e *freelove*, că diferenţa de vârstă şi gura lumii... şi toate celelalte...

Îşi trecu încet degetele prin păr... Nu ştia cum să facă... Cum să-i spună totuşi... că n-avea cum să recupereze inelul de pe fundul lacului, dar inima ei şi-ar fi dorit tare mult să poată face o vrajă şi...

- Enna...

Degeaba - nu-l putea privi, nu...

- Enna, tu să nu uiţi nici o clipă că Emil m-a numit "golan aproape genial". Iar eu nu am negat niciodată asta!

...

Fu pupată uşor pe frunte - iar îmbrăţişarea se desfăcu pur şi simplu. Ea nu sesizase, dar se terminase melodia. El o conducea spre masă... O împingea în faţa lui, de parcă încerca să le arate tuturor în ce hal reuşise s-o facă să se-ngălbenească...

“Eleno... cu toată stima şi respectul... trebuie să ştii că eşti dama de roşu perfectă! Fix în şablonul ăla te-ncadrezi! Poţi să faci tu ce-oi face - tot damă de roşu sfârşeşti!” Orlando tocmai o răsucise ca pe clătite! De la “stai”, o făcuse să spună chiar ea “hai” - şi-apoi o-ntorsese el la “stai”, făcând-o să regrete că... Să uite de “miroşi a dragoste”, de “am patru amante-n simultan”, de “port verigheta tatei fiindcă e mai palpitant pentru amante”...

N-apucă să-şi revadă scaunul - revăzu o cămaşă croită la croitor pe-o siluetă extrem de bine conturată. Iar Robert întinse cu fermitate mâna, tăindu-i orice cale de retragere... Orlando rosti calm, răspicat:

- Încet, că e obosită.

Adică... Adică cum? Ce voia să zică? Ce zicea ăsta aici?

N-apucă să-şi răspundă la întrebare, că fu răsucită şi luată-n braţe... Corect de data asta, normal, ca pentru un dans civilizat între doi oameni care se cunoşteau dar cam atât...

- Văd că te-a supărat.

- Nu, nu m-a supărat. M-a dezmeticit.

- Ba eu văd că te-a supărat. Ceea ce, în opinia mea, înseamnă că încearcă să-ţi transmită ceva.

No shit! Aşa vedea el lucrurile?

- Aşa face Orlando. În sensul că nu face nimic doar de dragul de-a-şi consuma energia. Dacă te-a supărat, a făcut-o cu un scop.

Aha! “Eleno, cum dracu să faci s-o ştergi înapoi, în parking?” Că tare mult şi-ar fi dorit să se sustragă de la discuţia asta - şi de la următoarele 20 de discuţii cu membrii trupei de teatru! Inclusiv cu şeful lor! Deci - cum ajungea ea la rulotă? Singură? Drumul dus fusese simplu; dar, pentru întors, nu mai avea adresa! Şi dracu ştie dacă o să fie în stare s-o găsească pe aplicaţia taxi...

- Dacă-mi permiţi...

Îi permitea - ce dracu să mai facă! O trăgea un pic mai aproape de el... ca să-i pună sub nas ditamai umărul de “bază” tânără şi puternică şi parfumul ameţitor... şi să-i şoptească la ureche:

- Iartă-mă, te rog, dacă-ţi par băgăcios, sau extrem de curios. Dar simt nevoia imperioasă de-a primi răspunsuri la propriile întrebări! Iar una dintre întrebări este “oare s-a hotărât?”...

“S-a hotărât” - ea, oare s-a hotărât? Hm...

- Oare te-ai hotărât ce alegi? Ce-ţi doreşti să se-ntâmple pe viitor în viaţa ta? Oare plănuieşti să te întorci la caftangiu?

... O întrebase de Emil. Nu pomenise nimic de copii. Semn, probabil, că nici nu-şi mai amintea de existenţa lor, sau pentru el erau doar o cantitate neglijabilă, sau avea senzaţia că “se va descurca” el cumva s-o ţină preocupată de altceva vreo şase luni, aşa...

Se bălăngăneau încet de tot - parcă nici nu se mai bălăngăneau... Ea îşi impunea să nu-i răspundă - să devină atât de indezirabilă, încât să-l facă s-o conducă la o masă şi să fugă mâncând pământul...

- ... Nu de alta, dar e evident că tu şi Orlando sunteţi amici la cataramă şi-atât. Şi, la un moment dat, să ştii că o să aibă nevoie de toată rulota...

Strângea din dinţi şi tăcea. Orlando era acum undeva în spatele ei. Probabil că schimba priviri edificatoare cu colegul lui! Ea una nu intenţiona să răspundă în vreun fel la cuvintele lui! Nu-nu!

- ... Enna, m-ai auzit?

Aah, Doamne - cât ura ea noaptea de Crăciun din 2020! Răspunse scurt, răspicat:

- Da.

- Bun. În caz că Orlando va avea nevoie de toată rulota, dă-mi voie să-ţi spun că am o rulotă Volvo aproape cap de linie, curată şi îngrijită şi destul de încăpătoare, plină de linişte şi pace şi bună înţelegere şi seriozitate...

Exact ceea ce-i lipsea ei acum - super-vrăjeală “de agăţare”! Hm...

- În care nu sunt niciodată probleme financiare... Şi nici violenţă n-a fost vreodată...

“Da’ ai nişte paturi suspendate, pentru ăia micii? Că dacă n-ai e nasol...” Tăcea, strângea din dinţi...

- Şi în care, dacă vrei, eu te invit cu braţele deschise, cum se spune.

Aha! Gata - terminase de agăţat la ea.

“Eleno, controlează-te! Nu-i vina lui că tu tocmai ai fost pălmuită şi azvârlită de toţi pereţii pe-aici!” Nu era vina lui că Orlando îi demonstrase, din nou, că pur şi simplu nu putea să se desprindă de statutul de damă de roşu! Aşa că trebuia să se controleze, să nu-şi verse aiurea nervii pe el... chiar dacă nu plănuia să rămână amici, sau...

- ... Îţi rămâne doar să te gândeşti la ce ţi-am spus. Şi, dacă invitaţia mea îţi surâde, să-mi dai un piu - să vin să iau valiza, laptopul...

Se şi vedea învingător...

“Nu, Eleno. E tot vrăjeală. Exact ca Orlando - vrăjeală, libertate, *freelove*...” Ridică capul şi-l privi drept, zâmbind:

- OK. Am reţinut. Mă voi gândi la cuvintele tale...

Robert aproba, zâmbind... Şi, întrucât părea pregătit să se-apuce s-o pupe rău, oftă scurt:

- Deşi nu sunt pregătită să renunţ la copii, la job, la... La viaţa mea, aşa, cu toate cele bune din ea...

- Şi probabil că nici la cele rele nu eşti pregătită să renunţi. Te înţeleg dacă n-o faci. Nu eşti genul care convieţuieşte cu un bărbat atâţia ani doar fiindcă se plictiseşte, sau fiindcă e vorba de un personaj important...

Aproba încet...

- Presupun că au existat sentimente...

Aproba încet...

- Mai ales că e vorba nu doar de copilul vostru, ci şi de acceptarea copilului înfiat de el cu prima soţie...

Aproba, minunându-se şi ea că Robert ştia atâtea amănunte - adică se preocupase să afle atâtea amănunte...

- ... O să fiu sincer. Tocmai pentru că sunt adeptul liniştii şi bunei înţelegeri şi seriozităţii. Orlando mi-a spus că sunt liber să încerc; dar că nu mă sfătuieşte s-o fac. Pentru că el te cunoaşte bine, îl cunoaşte şi pe caftangiu şi, după părerea lui, o să te întorci la el. Şi la copii, la casă, la job, la prietenii voştri, la traiul vostru...

Serios? Aşa-i spusese Orlando? Bărbatul din faţa ei ridică scurt din umeri:

- Eu încerc. Dar decizia îţi aparţine în întregime.

Şi-i dădu drumul. Ptiu, drace! - iar n-auzise nimic din melodia aia! Gata, se terminase! Oo, ce bine! O conducea înapoi, la masă! Lângă Igor! Care o privea lung, vesel nevoie mare, şi-şi pregătea probabil cuvintele... pentru “îţi mulţumesc că mi-ai ajutat fata”... Dacă nu cumva “se prinsese” - şi-şi ascuţea şi el cârligul de agăţat...

Se aşeză. Apucă felia de cozonac şi muşcă din ea. Muşcă o bucată consistentă, ca să fie limpede că ea şi rusul ăla n-aveau nimic de pălăvrăgit...

Deci tocmai fusese invitată să se mute la Robert în rulotă. Unde, după cum spusese el, “nu sunt niciodată probleme financiare”. Adică adio jobul ei de jurnalistă de modă! Ei, poftim! Încă unul care plănuia s-o ţină legată de cratiţă! Că, după ce-o iubea cu foc, i se făcea foame - nu? Hm...

Îşi storcea mintea... Căuta prin amintiri... Robert călătorise cu Lucreţia. Dar Lucreţia nu locuia în rulota lui Robert. Lucreţia locuia cu o colegă. Oare...

“Eleno, de ce te căzneşti să dezlegi şarada asta? Chiar eşti interesată de oferta lui?”

Nu, dar o rodea rău faptul că el ştia atât de multe lucruri despre ea iar ea habar n-avea pe ce lume o invitase el să se mute! Aşa că...

Băieţii ăştia şi fetele astea erau “o societate cu circuit închis”. Eventualele cupluri se formau între ei. După calculele ei, erau mai puţine fete decât băieţi... Dar, cu toate astea, cât locuise ea în “tabăra” lor, nu văzuse nici măcar o dată vreo persoană străină apărând... sau dispărând. În

afară de ea, nu-i deranjase nimeni. Iar asta însemna că...

"Eleno! Gândeşte! Maică-sa a fost profă de spaniolă, taică-su a fost jurnalist! El e un maestru al cuvintelor - şi, la dracu, are o bibliotecă-n rulotă! Iar tu eşti traducătoare - adică ştii să te joci cu cuvintele! Gândeşte!"

"În caz că Orlando va avea nevoie de toată rulota" se traducea prin "În caz că, dintr-un motiv sau altul, nu mai vrei să locuieşti în rulota lui". "Dă-mi voie să-ţi spun că am o rulotă Volvo" - de-aici deducea că era singur, adică locuia singur în rulota Volvo... "aproape cap de linie" - adică cumpărată destul de recent şi dotată cu tot confortul... "curată şi îngrijită şi destul de încăpătoare" - "sunt un tip ordonat, am grijă de mine şi obiectele mele, am tot spaţiul necesar pentru o viaţă-n doi civilizată"... "plină de linişte şi pace şi bună înţelegere şi seriozitate" - "evit scandalul şi cearta, îmi place liniştea, nu plănuiesc orgii şi nici să-ţi fac vreo farsă"... "În care nu sunt niciodată probleme financiare" - "am bani să te întreţin, nu e cazul să-ţi faci griji apropo de angajarea ta pe undeva"... "Şi nici violenţă n-a fost vreodată" - "n-am trosnit nici o persoană alături de care am format cândva cupluri"... Nu-nu! Corectură! "N-am trosnit nici o femeie, nici chiar atunci când ne-am despărţit!" Hm... "Şi în care te invit cu braţele deschise" - aici, în punctul ăsta al traducerii, zâmbea. Pentru că Robert pusese punct frazei şi-şi pregătise călcâiele. Orice altă femeie normală la minte ar fi spus *"let's talk about it"*. Fie pro, fie contra, dar ar fi propus o discuţie. Iar el era cu maşina. Iar cel mai minunat loc de discuţie era însăşi rulota Volvo, în care el - vorba aia - "o aştepta cu braţele deschise" şi tot confortul şi patul mirosind a balsam de rufe bun...

Ridică privirea spre Orlando - care era foarte preocupat de discuţia cu Nina... Se răsuci spre Robert - care era foarte preocupat de discuţia cu Lucreţia... Nina îi vorbea mult lui Orlando, în timp ce Robert o convingea pe Lucreţia...

Dama de roşu...

Lăsă baltă cozonacul. Închise ochii. Era dama de roşu - şi tocmai descoperise că avea imaginea asta şi pentru Orlando, şi pentru Robert. Şi amândoi o tratau ca pe dama de roşu, deşi unul era extrem de amorezat şi fierbinte iar celălalt extrem de calm şi liniştit... Deşi unul îi promitea o viaţă-ntreagă cu el la picioare şi ea sus pe cerul lui, iar celălalt îi oferea o relaţie corectă şi echilibrată şi-o despărţire amiabilă şi multe amintiri frumoase după despărţirea amiabilă... pe care începea s-o vizualizeze... corect, după părerea ei...

După ce Robert îi muta valiza şi laptopul în rulota lui, la un moment dat, în relaţia lor frumoasă şi corectă o să apară ceva. Iar ea o să vrea să se mute de la el. La Emil n-o să poată să se întoarcă, după ce stătuse cu Robert câteva luni bune! Şi-atunci ea o să-şi ia valiza şi... Şi-o să iasă din Volvo... şi-o să dea de privirea înţelegător-fierbinte a lui Orlando... care-o să-i spună că o iartă pentru inelul de pe fundul lacului şi e dispus s-o ia de la început... Şi n-o să menţioneze că e o bucătăreasă minunată, că nimeni niciodată n-a îngrijit plita aşa de bine ca ea, că se pricepe la călcat... Că, la urma urmei, dacă ar fi fost doi de "ei", i-ar fi putut oferi *a brand new feeling*...

"Doamne, Eleno! Când o să te-nveţi minte?"

Când o să se-nveţe ea minte?

... Se ridică. Îşi luă geanta şi porni spre uşă. Ieşi din sală, închise uşa... Venise prin stânga. Avansa deci pe coridorul luminat feeric... Iată şi ieşirea. Oo - minunat! Uşierul îi deschise larg uşa:

- Doriţi un taxi?

- Da, vă rog.

Deci pleca de-aici... Avea în geantă actele şi telefoanele. Şi portofelul. Altceva nu-i trebuia. O să-i scrie lui Orlando, să-l roage să-i trimită laptopul şi aparatul foto. Deşi, sinceră să fie, zău că prefera să cumpere ea altele, din banii ei proprii şi personali... decât să mai aibă vreodată de-a face cu acel bărbat...

Maşina opri la trotuar. Urcă pe bancheta din spate... Oare ăsta ce vorbea - franceză sau engleză?

- *Do you speak english?*

Primi o negare cu capul.

- *Parlez-vous francais?*

Primi tot o negare cu capul. La dracu!

- La dracu!

- Ha-haa! Ăsta-i accent de Bucureşti!

Poftim? Bărbatul de la volan rânjea:

- Strada Vedea. Lângă Piaţa Rahova.

Era român! Bucureştean din Rahova! Rânji şi ea:

- Secţia 6 Poliţie.

- Oo, stadionul Dinamo! Select cartier!

"Dac'ai ştii tu cât de select..." În fine!

- Te rog, du-mă la un hotel unde să nu pot fi găsită.

- ... De cine să nu fiţi găsită? Că e o problemă! Poliţia vă găseşte oriunde, să ştiţi!

- Aa, nu! Nu e vorba de poliţie! E vorba de trei indivizi, dintre care doi umblă-n gaşcă... Iar al treilea e tatăl copilului meu...

- Mm, complicată problemă! OK! Mergem la un "trei stele", la un sfert de oră de-aici.

- OK. Dă-i 'nainte, până aflu eu pe ce traseu să nu mergem...

Scotea mobilul, îl pornea...

- ... Ce adresă căutaţi?

- Nu ştiu. Adresa unui parking pentru rulote.

- Aha! Ştiu unde e! Acolo vreţi să mergem?

- Nu. În direcţia aia vreau să nu mergem.

- ... Deci hotelul să nu fie pe traseul ăla.

- Exact.

- Bun!

Şi vira pe străduţe lăturalnice, spre marea ei bucurie - care ştia că şi Orlando, şi Robert aveau maşini... Ar fi trebuit să-şi oprească telefonul - dar se gândea că, în caz că românul ăsta făcea vreo şmecherie, ea va avea nevoie de telefon funcţional...

"Eleno, fii serioasă! Nici unul dintre ei nu te vrea, de fapt! La ce să le foloseşti? Au fete tinere şi talentate! Şi maşini inteligente, care spală singure şi rufe, şi vase! Ce să facă ei cu o babă?" Că babă era, indiferent cât de bine arăta! Avea 40 de ani! O depăşea doar Igor ăla... probabil...

Deci se ducea la hotel, se caza acolo, ruga recepţia să nu divulge faptul că se cazase în hotelul lor... Şi dormea. Şi, pe la prânz, o să pornească spre aeroport. Găsea ea ceva! Orice zbor spre est era bun! O lua pas cu pas, ţară cu ţară... până acasă...

2,25

Camera era frumoasă. Curată. Acceptabilă. La trei stele era bine. Aşternut proaspăt, baie civilizată, covor pe jos, covoraş la ieşirea din cabina de duş... Pe ea n-o interesa nimic din toate astea, dat fiind că dormea un pic şi-apoi pleca. Dar constata şi ea aşa, stând culcată în pat, privind fereastra - şi ninsoarea de-afară - că la trei stele era bine şi camera ei mirosea a curăţenie...

Nu-i era somn. Nu putea să doarmă. Prea multe gânduri se-nvârteau în mintea ei, sporovăind în gura mare... Gânduri şi despre Orlando, şi despre Emil... Şi despre viitor, şi despre trecut... Şi despre prezent...

Într-adevăr, Orlando Sorrenti nu făcea niciodată vreo acţiune care să nu-i aducă un minim

beneficiu. Probabil că nici la liceu nu se dusese aşa, "gratis"! Probabil că ăia 2.000 de euro de demult, pe care-i trimisese maică-sa lunar, fuseseră un fel de "plată", o "achitare" a activităţilor prestate de el. Întoarcerea acasă în fiecare seară, prezenţa la liceu, ajutarea tatălui vitreg la treburile casei... Nu! Nu ştia dacă Orlando chiar îl ajutase pe Vasile! El susţinuse că îl ajutase; dar adevărul numai Orlando îl ştia... Aşa că era posibil ca, în realitate, ăia 2.000 de euro să fie "taxa de cuminţenie". Orlando nu făcea tâmpenii de-alea "de consemnat prin dosare" iar maică-sa îl plătea prompt. Iar ea, stăpânită de farmecul acelui tânăr, nu realizase ceea ce îi povestise atunci Emil. Nu realizase că Adrian chiar înregistrase patru plângeri împotriva lui - adică patru fete, patru minore, se prezentaseră la Secţia 6, însoţite probabil de cel puţin unul dintre părinţi, şi scriseseră plângeri împotriva lui Orlando. Plângeri de-alea cu date, cu ore, cu fapte... Nu realizase că Adrian chiar l-a anchetat pe Orlando - adică l-a chemat la secţie şi l-a interogat "pe toate părţile", pentru că au sechestrat, au îmbătat şi şi-au bătut joc de-o fată dintr-a noua - în vârstă de 15, maximum 16 ani. Şi-o şi filmaseră. Ea uitase toate lucrurile astea. Parcă fusese vrăjită... Sau orbită... Ea nu cântărise corect greutatea deciziei lui Emil, poliţist foarte bun, care după doi ani de filaj impecabil decisese să se deconspire faţă de ea doar ca să-i spună cine e Orlando... Să încerce să-i spună...

Se terminase. Gata. Între ea şi Orlando, totul se terminase. Atunci, în decembrie 2015, se terminase totul! Acum, când se revăzuseră... Tare se temea ea că acum, când se revăzuseră, Orlando voise de fapt să-l plesnească pe Emil - şi de-aia îi mutase la masa din faţă, de-aia organizase "mulţi ani trăiască"... Şi cum Emil nu fusese nicicum impresionat de reapariţia lui, îi invitase la o cafea - ca să stea la masă cu poliţistul, să-i râdă-n nas de-aproape şi să-l vadă schimbând feţe-feţe-feţe... Tare se temea ea că Orlando Sorrenti stătuse la palavre cu ea, la bar, iar în mintea lui îşi imaginase mutrele lui Emil şi jubilase... Şi-apoi, când se pomenise cu ea la uşă, plină de sânge şi cu mâna ruptă, nu putuse s-o dea afară. O dusese deci la spital. Din pur simţ umanitar. Şi-apoi se oferise s-o ascundă la el. Şi-apoi reapăruse Emil, care etalase o poziţie de forţă... mai ales faţă de ea, muierea care-l călcase pe orgoliu cinci ani de zile... mai ales faţă de golănelul ăla care nu era-n stare să aibă măcar o relaţie stabilă...

Orlando nu voise să reînvie relaţia din 2015. Nu voise nici să-i întoarcă "binele" - ăla cu de două ori, de trei ori, de treişpe ori. Orlando voise doar să fie un domn şi să nu-i dea un şut în cur în clipele ei de ananghie! În plus, prezenţa ei nu-l încurcase cu nimic! Ba ea chiar îi făcuse un serviciu - îi făcuse curăţenie-n rulotă! Şi-i şcolise şi prostituata... Probabil că-i ofticase un pic şi amantele, ceea ce se răsfrânsese - probabil - asupra lui printr-o revigorare a imaginaţiei şi libidoului acestora...

Orlando nu era Orlando dacă n-avea el ultimul cuvânt! Deci, se aştepta la un telefon din partea lui. Pe la... unşpe probabil, când va reuşi şi ea să se trezească şi să pornească spre aeroport. Atunci, va trebui să-şi pornească mobilul, ca să încerce o rezervare "miraculoasă" - şi, cu siguranţă, acela va fi momentul când reţelele de socializare vor comunica cu dispozitivul din geanta ei. Şi-i va anunţa şi pe ei că îi livraseră mesajele lor. Atunci o vor asalta amândoi...

Sinceră să fie, nu mai voia să se gândească la ei. Nici la Orlando, nici la Emil. Nici la copii. Nici la casă. Nici la viitor, dar nici la trecut. Voia să doarmă. Fiindcă nu ştia dacă să se simtă dezamăgită sau nu. Emil era cel care se părea că îi spusese întotdeauna adevărul. El îi spusese atunci, în 2015, că dincolo de toate celelalte sunt doar ei doi - ea şi el. Dincolo de case şi de copii şi de slujbe şi valori şi cuvinte ale celor din jur. Erau doar ei doi - ea şi el. El o voise atunci pe ea. Ea fusese, atunci, singurul suflet care avusese loc în sufletul lui. Şi parcă-i era frică să se gândească la asta. Parcă-i era frică să calculeze dacă mai era ea singurul suflet... Dat fiind că ea îl condiţionase atunci spunându-i că, dacă intră într-o relaţie cu ea, să facă bine să nu-ndrăznească să-i mai dea drumul vreodată - iar el venise azi-noapte după ea... Iar ea... Ea, care... Ea, care plecase cu Orlando, cu teatrul...

"Eleno, iar eşti damă de roşu? Iar te autosugestionezi? Ai şi uitat de ce-ai plecat cu Orlando? De ce nu te-ai întors cu Emil în Bucureşti? Ai uitat de pumnul şi de şuturile lui? Ai uitat de cuvintele lui?" Era atât de proastă, că se-ngrozea când realiza cât de proastă era... şi cât de proastă

putea fi, în caz că mai asculta nişte cuvinte de-ale lui Orlando...

Când se gândea cât de simplu era... Cât de uşor era pentru unii oameni... Cât de uşor îi era unui "specialist" să rănească, să mintă, să inducă în eroare doar prin câteva cuvinte rostite la momentul potrivit...

De fapt, şi ea putea face chestiile astea. Adică le făcea de ceva vreme. Şi ea minţea şi inducea în eroare oamenii din jur. De exemplu, îi juca pe degete pe cei cu care interacţiona pentru revistă! Pe-ăia îi putea face să se-ncaiere între ei! Şi zău că n-o duruse niciodată sufletul când îi văzuse certându-se, sau bălăcărindu-se... Nici n-ar fi fost normal s-o doară sufletul pentru ei - că nu ţinea la ei, n-o interesa soarta lor, nu... Aşa cum, probabil, se-ntâmpla şi cu Orlando... Şi cu Robert...

"Culcă-te, Eleno. Azi, mai spre seară, o să ai nevoie de mintea limpede. Că te-ntorci acasă..."

14,50

Cum? Cât era ceasul? Unde era? Nu cumva era în rulotă? În Mr. Perfect? Sau, şi mai rău, în Volvo?

Gândul ăsta fu foarte... eficient - ochii i se deschiseră larg... Vedea lampa de pe tavan, vedea tavanul "adevărat" şi parcă tot nu putea să se liniştească...

"Eleno, eşti în hotel. Ai plecat de la petrecere şi te-ai cazat într-un hotel. Ţi-ai oprit mobilul, ca să nu poţi fi găsită..."

Corect - îşi oprise mobilul, astfel încât Emil să n-o poată "detecta". Şi cum n-o trezise poliţia spaniolă, trăgea concluzia că nici măcar n-o căutaseră foarte tare! Nici el şi nici Orlando! La Robert chiar n-avea asemenea pretenţii...

Se ridică şi căută cu privirea un ceas, ceva... Nimic. Îşi porni deci mobilul. Cu riscul de-a se pomeni cu el pe capul ei. La urma urmei... La urma urmei, oricum se pregătise să se-ntoarcă acasă - nu? Azi-noapte, chiar se simţise oarecum împăcată cu gândul că se întorcea la Emil, la... Că se salva de şmecheriile bărbaţilor de teapa lui Orlando ascunzându-se în familia unui bărbat care o iubea îndeajuns de mult ca, timp de cinci ani, s-o lase să joace ţonţoroiu aşa cum îşi dorise ea...

"Poate că tu ai fost dama de roşu pentru Orlando. Dar e evident, în momentul ăsta, că ai făcut din Emil tot ce-ai vrut tu. Adică ai tras familia ta şi viaţa ta pe linia care ţi-a plăcut ţie. Şi chiar şi pe el, dacă stai puţin să te gândeşti, l-ai cam scos dintr-ale lui..." Culminând, fireşte, cu demisia de luni...

Uau! Ceasul arăta trei fără zece! Ia - îi scriseseră ceva?... Hm!

Scoase laptopul şi-l aşeză pe masă - că trebuia să contacteze toate companiile aeriene care frecventau Spania şi să-şi găsească un locşor într-un avion care decola azi spre Otopeni! Presupunea că, fiind Spania şi trei stele, avea wi-fi în hotel...

Da. Avea wi-fi. Tocmai se conectase la el. Că, dacă-i era scris s-o intercepteze, n-o intercepta după locul în care se conecta la net ci după transmisia aparatului! Atâta lucru ştia şi ea... deşi Emil nu-i prea împărtăşise din secretele muncii lui de poliţist...

Hai mai întâi să vorbească cu copiii. Să le spună că pornea spre casă. Hm...

Hai mai întâi să scrie un mesaj... sau poate două. Alina...

"Merry X-Mas iubito! Mă cerţi foarte tare?"

Send. Aştepta... Evident, prietena ei avea telefonul la îndemână şi nu amâna niciodată mesajele pentru prietena ei, Enna...

"Merry X-Mas to you too! Mai stai mult pe-acolo?"

"Mă pregătesc să mă avânt în lupta găsirii unui locşor într-un avion."

"Vrei să te ajut? Că deţin conexiuni prin punctele importante ale WizzAir. Şi, în caz că n-au locuri disponibile, aranjez să-ţi pună un scăunel pliant în cabina piloţilor."

Ce zăpăcită! Tasta...

"Nu mai bine în cabina stewarzilor?"

Alina râdea şi scria chiar acum...

"În ce cabină vrei tu. Numai să te faci femeie serioasă şi să revii acasă. Adică departe de Orlando ăla."

Apăi dacă şi Alina, care nu-l cunoştea pe Orlando decât din povestirile ei, îi scria să se îndepărteze de Orlando...

"Am plecat din rulota lui. Sunt într-un hotel. Mă pregătesc să mă întorc în Bucureşti. Iubito, mă cerţi foarte tare?"

"De ce să te cert?"

"Fiindcă mă gândesc la Emil?"

Alina nu mai scria... În schimb, suna! Video! Oo, ce bine!

- Bună.

- Bună. Hai să-ţi zic o chestie. M-a sunat Emil, azi, pe la şase dimineaţa. Şi-a cerut scuze pentru ora nepotrivită, mi-a urat de Crăciun după care m-a întrebat dacă am vreo veste despre tine. Că el a ajuns în parking şi nu eşti acolo. I-am spus că, dacă e singur cuc în parking, e posibil să fii la petrecere cu teatrul. M-a rugat să-l anunţ dacă aflu ceva despre tine, mi-a mulţumit frumos, s-a mai scuzat o dată... Recunosc că nu mă aşteptasem să se ducă în Spania după tine! Da, era normal să doarmă pe Otopeni, în faţă la Sosiri; dar să lase totul baltă, inclusiv copiii, tocmai de Crăciun şi

- Şi-a dat demisia.

Stupoare - Alina rămăsese la propriu cu gura căscată...

- Ieri, când m-a sunat, mi-a spus totul. Luni, şi-a dat demisia din Poliţie. Şi a început demersurile ca să-şi deschidă firmă şi şcoală de detectivi particulari. Şi, întrucât bugetarii nu prea lucrează zilele astea, a folosit restul timpului liber şi a făcut unele îmbunătăţiri: şi-a pus cercel şi s-a tatuat.

Alina ei bufni într-un hohot straşnic de râs! Un hohot uimit, stupefiat chiar...

- Şi-a scris "Enna" pe gât, exact deasupra gulerului cămăşii. Exact acolo unde n-ar trebui să aibă semne particulare. Emil a terminat cu Poliţia.

- ... Stai, că nu înţeleg nimic!

- Abia acum, asistat şi de Adrian, Emil a descoperit ce i-a adus nevastă-sa acasă în ultimii cinci ani. El zice că Adrian l-a bătut pentru hainele şi parfumurile nedesigilate; bănuiesc deci că l-a muştruluit bine şi i-a confiscat toate chinezăriile alea de la 1900...

- Slavă Cerului!

- Aşa că Emil este acum în Valencia, în parking, proaspăt demisionar, proaspăt tatuat, proaspăt înţolit şi parfumat şi frezat corespunzător... Şi chitit nu să mă ducă pe mine acasă, ci să meargă împreună cu mine oriunde vreau eu să merg.

- Şi tu ce zici de planul lui?

- ... Eu zic că, totuşi, n-am stat cinci ani cu el şi nu am făcut un copil cu el doar fiindcă mă plictiseam, sau n-am găsit altul mai breaz. După răbufnirea lui, sperietura şi durerea sufletească au acoperit trecutul; dar, făcând săpături, să ştii că e un trecut frumos!

- Ştiu.

- E un trecut normal. Adică exact ceea ce-mi doresc eu pentru mine. Ştii? Normalitate...

- Ştiu, Enna. Şi tocmai de-asta mă grăbesc să te opresc şi să-ţi spun trei chestii.

- ... Te ascult.

- ... Prima chestie e că scânteia scandalului tu ai dat-o - nu el. Ai acceptat invitaţia lui

Orlando la bar, deşi Emil o refuzase. Şi te-ai văzut cu Orlando ore-n şir, deşi ştii bine ce dezastru ar fi pentru tine "răsuflarea" acestei chestii în spaţiul public. Treaba asta n-a fost deloc OK. A doua: nu mă aşteptasem să pleci cu Orlando, cu teatrul. Indiferent ce motiv ai avut. Tocmai tu, femeie serioasă, persoană publică vânată de paparazzi şi concurenţă - tocmai tu ai lăsat baltă totul şi-ai plecat cu un circar cu 15 ani mai tânăr decât tine! Şi-ai plecat cu el cu rulota, nu cu avionul! Adică se subînţelege că aţi împărţit aceeaşi cameră! Nu se face... Iar tu, femeie matură cu familie serioasă, trebuia să ştii totuşi asta. Şi să nu te complaci în situaţia în care te-ai complăcut atâtea săptămâni.

Touché! Alina avea perfectă dreptate!

- Iar cea de-a treia chestie e că am discutat şi cu Ionuţ... Adică mai mult el cu mine, că ştii că sunt căpoasă din fire... El a zis aşa. Că, într-adevăr, bătaia cruntă îl descalifică. Dar toată lista de calităţi şi fapte pozitive din trecut, alături de faptul că recunoşti chiar şi tu unele exagerări şi unele greşeli care-ţi aparţin, indică totuşi spre o reconciliere între voi. Poate că viaţa ta n-o să mai fie atât de "pe cai mari"; poate că n-ai să te mai simţi atât de lipsită de griji, atât de stăpână pe situaţie... Dar o să-ţi fie bine. Mai bine decât ţi-ar fi fost alături de-un fustangiu, mult mai bine decât ţi-ar fi fost alături de-un alcoolic, sau de vreun împătimit de jocuri de noroc... Infinit mai bine decât ţi-ar fi fost alături de-un incult a cărui unică metodă de convingere sunt pumnii zilnici...

Apăi dacă şi Alina ajunsese la concluzia asta...

- Iartă-mă dacă te dezamăgesc. Dar astea sunt cuvintele lui Ionuţ. Şi ştii bine că el chiar e neutru! Şi e şi bărbat - adică ştie ce spune, ştie ce şi cum gândesc semenii lui...

- ... Tu te-ai întoarce, dac'ai fi în locul meu?

- Eu m-aş întoarce oricum. Fiindcă trebuie să-mi recuperez copilul, hainele, obiectele de valoare şi jumătate din casă. Şi, pe parcurs, cred că mi-aş pierde înverşunarea... Nu l-aş lăsa pe el să câştige; dar nici nu l-aş pierde pe el. Înţelegi?

Aprobă... şi zâmbi:

- Aşa mi-a dat şi mie calculul. Te rog deci ca, în cea mai mare discreţie posibilă, să faci tu o vrajă mare şi să mă strecori în cabina piloţilor, pe locurile în picioare...

Alina râdea şi aproba... Îi făcu cu mâna şi închise. Şi tresări - ia uite cine-o apelase, cât vorbise ea cu Alina! Adrian! Interesant... Oare Emil îl rugase să...? Apel. Zâmbea - şi nu făcea eforturi să-şi ascundă zâmbetul... Prima apăru soţia lui Adrian:

- Hei! Bunăă!

- Bunăă! Crăciun fericit!

Adrian confiscă imediat telefonul:

- Crăciun fericit şi ţie, fugitivo!

Şi-acum copiii confiscară telefonul lui Adrian:

- Crăciun fericit, mamii!

- Crăciun fericit, mamii!

Şi bona, undeva în spate:

- Crăciun fericit, Enna!

Deci... Deci mută telefonul în dreapta şi sprijini frumos bărbia-n palma stângă. Se uita la ei. Copiii şi Maria erau la Adrian acasă. Şi erau veseli. Turuiau toţi peste toţi, se agitau pe-acolo... Constata, în gând fireşte, că ei se distrau foarte-foarte bine... Adrian folosi tonul ăla profund, puternic, de poliţist cu experienţă, ca să se-audă peste hărmălaia generală:

- Poţi sta liniştită, că la noi a sosit Moşul. A fost încărcat cu daruri multe, aşa că atmosfera e de-a dreptul incendiară...

Da, era incendiară. Adică nici chiar Georgeta nu-şi dorea să stea la palavre cu ea! Le făcu semn de OK, aşa că copiii ei se grăbiră la masă - sau la cadouri, ei ştiau... Maria şi soţia lui Adrian îi urmau, pălăvrăgind de parcă se cunoşteau de-o veşnicie cel puţin... Gata - erau doar ei doi acum. Reveni la poziţia dreaptă:

- Te-a sunat?

- De nenumărate ori. E extrem de îngrijorat. Ai toate telefoanele închise, n-ai spus nimic

nimănui, el nu ştie unde eşti, dacă eşti bine...

- Sunt în Valencia, într-un hotel. Mă pregătesc să mă-ntorc acasă.

- Bun! Nu vrei să vă-ntoarceţi împreună?

Negă încet cu capul... Adrian coborî tonul vocii:

- Să ştii că am ajuns la concluzia că are circumstanţe atenuante pentru comportarea din ultimii cinci ani. Dacă purta chiar şi numai 10% din lucrurile pe care i le-ai adus tu, îl ancheta Controlul Intern de-l asculta cu urechea! Şi nu doar o dată - de nenumărate ori! Păi salariul lui pe-o lună nu acoperea contravaloarea ciorapilor pe care i-ai adus tu! Îţi dai seama ce anchetă ar fi iscat geaca aia "tristă", de doar 800 de euro?

Nu se gândise niciodată la asta. Realiza acum că Adrian avea perfectă dreptate. Şi realiză şi că nu era momentul să-şi lipească o palmă peste frunte şi să spună "Vaai, nu m-am gândit niciodată la asta":

- Te rog să nu-i spui că mă întorc acasă.

- ... Nu-i spun decât că am vorbit cu tine şi eşti bine. Enna, tu te întorci la copii? Sau la el? Sau te întorci la serviciu?

- ... Mă întorc. Sper să-mi regăsesc viaţa dinaintea vacanţei la Paris. Sper ca lucrurile să meargă bine, să nu mă feresc de el... Fizic... Dacă mă feresc totuşi, sper să înţeleagă, să nu-l afecteze prea tare...

- Nu cred că e ceva peste care n-ar putea trece. Ţi-a spus de demisie?

- Mi-a spus şi mi-a arătat totul. Adriane, bărbatul meu e nebun? Se vede bătrân?

- Se vede îmbătrânind alături de o femeie care pare preocupată de carieră. Şi se teme ca nu cumva aparenţa carierei să ascundă altceva - adică pe altcineva.

- E nebun!

- E îndrăgostit. Dacă n-ar fi fost îndrăgostit, nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin de delegaţiile tale, de documentările prin cluburi de noapte, de telefoanele nocturne... De agendele tale pline de Mişu unu, Mişu doi, Mişu blond, Mişu mic...

Asta aşa era - îi denumea astfel încât să şi-i amintească repede. Iar dacă lui Emil nu-i păsa de ea, nu l-ar fi atins nicicum eventualele ei derapaje. Şi probabil că s-ar fi şi fofilat de la "petrecerea nopţii împreună"! Când colo, el...

- Şi zici că ţi-a plăcut tatuajul...

Aprobă scurt cu capul. Adrian rânjea larg, cu o veselie ce ilustra perfect complicitatea la rebeliunea "pictată" a lui Emil...

- ... Să nu-i spui că mă-ntorc.

- OK. Dar copiilor pot să le spun?

- Nu. În caz că nu găsesc totuşi bilet de avion, să nu fie dezamăgiţi...

- Repet: n-ai vrea să veniţi împreună?

Negă din nou...

- Deşi v-ar fi mai simplu să vă revedeţi acolo, pe teren neutru...

Continua să nege...

- Bine, Enna. Cum ştii tu.

- Adriane, de ce-mi spui Enna?

- Pentru că, de când a aflat cine ţi-a pus numele ăsta, Emil îl adoră! Şi mie îmi place mult mai mult decât Elena - te descrie mult mai bine.

Pe bune?

- Am văzut că şi Maria a optat tot pentru Enna.

Serios?!

- În plus, e anormal ca Emil să se transforme în Mile, iar tu să redevii Elena! Nu?

Emil... Mile? *What*?

- Nu sună bine? Enna şi Mile...

Şi dădea teatral din mână, aşa, de parcă citea numele alea de pe-un panou uriaş... Începu

să râdă:

- Mă omoară mămuca dacă află că, din cauza mea, băiatul ei şi-a dat demisia, s-a tatuat şi şi-a schimbat numele!

- Mămuca te iubeşte prea mult, ca să-şi permită să te omoare! În plus, ştie că tot ce faci tu, faci din dragoste pentru Mile. Aşa că...

Omul ăsta era complet nebun! Îi dădea 'nainte cu Mile! De parcă "era oficial" deja! Hm...

- Şi zici că azi vii înapoi?

- Azi am rugat-o pe prietena mea să-şi întindă antenele pe la pilele ei şi să-mi găsească un scăunel într-un avion. A zis că, în ultimă instanţă, îmi pune unul de-ăla pliant, de pescuit, în cabina piloţilor. Dar, ştii cum e - nu-i de-ajuns să vrea ea, trebuie să vrea şi ei...

- Ee, ei cu siguranţă vor! La aşa tipă...

- Nu cred că le convine să zboare "cu ghipsul în ceafă" - cum se spune...

Adrian probabil că nu prinsese poanta - suna celălalt telefon, aşa că...

- Da, Mile.

Hait! Emil îl sunase!

- Da, am vorbit cu ea.

Minunat! "Am vorbit", adică nu le mijlocea el acum o conversaţie mică...

- Da, e bine. Spune că e în Valencia, într-un hotel, şi se pregăteşte să se întoarcă acasă.

Aha. Până acum era bine. Aprobă - că şi el o întrebase, din gesturi, dacă e bine ce spune...

- Mile, repet: se pregăteşte să se întoarcă acasă.

Şi-i rânjea ei complice... Mare şmecher!

- Tu unde eşti?... Aha! Legitimează-l - zi-i că te-am pus eu să-l legitimezi, ca să nu-şi piardă antrenamentul. OK, lasă-l încolo pe-ăla. Tu nu porneşti spre România?... Păi, pe aceeaşi filieră, normal!... Aha... Aha... Ia-i-le tu!

Adrian se aplecă spre ea, acoperind telefonul cu palma:

- Laptopul, hainele...

Îi arătă *thumbs up* - să i le ia el! Era perfect dacă le lua el! Deşi asta s-ar putea să-l împiedice rău în găsirea unui loc într-un avion, pentru că valizoiul ei era bagaj de cală şi implica o mulţime de operaţiuni ale companiei aeriene...

- ... Nu, n-am cum să dau de ea. A sunat să vorbească cu copiii, de Crăciun. Şi mi-a spus că nu vrea s-o găseşti, aşa că îşi opreşte toate electronicele... Nu ştiu de ce. Mă depăşeşte. Dar ceva îmi spune că cel mai bun loc pentru revederea voastră este Henri Coandă. Sau, în cel mai rău caz, livingul vilei. Fără copii. Da' de partea asta ne ocupăm noi. Da? Voi doar să veniţi înapoi...

Aprobă - poate că livingul era o idee mai bună decât aeroportul. Nu ştia. La urma urmei, locul revederii nu era chiar aşa de important... "Eleno, n-ai să reuşeşti să te autosugestionezi să-l chemi aici, aşa că nici nu-ncerca!" Zâmbi, iar Adrian îi făcu cu ochiul:

- Da' de ce nu încerci la poliţie? Că ăia sigur o găsesc!

Aoleu! Nu-nu! Ete ce idei bune îi dădea prietenului lui! I se făcea semn să stea liniştită, că "nici o şansă"...

- Mile, ascultă-mă pe mine! Vino acasă!

Nee, nici o şansă!

- ... Mile... Emilee!... Măi omule...

Aha! Pesemne că-i închisese-n nas! Adrian îi zâmbea ei victorios:

- A zbierat la mine - că ce, el s-a dus până-n Spania doar ca să se-ntoarcă? Nu s-a dus acolo după tine? Nu s-a dus să te găsească şi să te strângă-n braţe şi să-ţi obţină iertarea şi să te readucă lângă el? Mi-a mai zis două chestii imposibil de reprodus şi-a-nchis. Deci, e în parking, e cu Orlando şi e nedormit. L-am auzit pe golănel propunându-i să intre şi să se odihnească măcar două ceasuri. Mile nu-l băga în seamă, aşa că...

- Aşa că te rog să-i scrii şi să-i spui să doarmă. Că, probabil, o să fiu blocată aici încă 48 de ore - aşa că nu fug nicăieri, cum se spune...

- Şi, chiar dac-ai fugi - fugi către casă. OK, îi spun imediat.

- Oof... Îţi mulţumesc, Adriane.

- E plăcerea mea, să ştii. Mă simt şi eu mai important, aşa, că vă descurc iţele-ncurcate...

Îi făcu cu mâna:

- Vorbim!

- Vorbim! Oricând vrei, mă suni!

OK... Şi gata, telefon roşu. Deci Emil... Ce nebunie! Emil devenise Mile! Înnebunise Emil Popescu! Se tatuase, se ciuruise-n ureche şi devenise liber profesionist. Şi era în parkingul lui Orlando, înţolit şi frezat şi parfumat şi nedormit şi irascibil...

Şi-acum ea trebuia să-şi închidă telefonul...

N-o să-şi închidă telefonul. Dacă Mile decidea totuşi s-o sune...

Mile... Erau nebuni, ce mai! Şi uite că uitase să-l întrebe pe Adrian ce părere aveau copiii de noul tati - ăsta pictat, ciuruit şi rebotezat cu nume de "ceafă lată de prin Serbia"! Da' îl va întreba diseară, sau la noapte... sau mâine dimineaţă, înainte să se urce în avion...

Presimţea că o să petreacă 25 decembrie în camera asta. Şi abia de mâine-ncolo va putea spera la un bilet de avion Spania-România. Cu toate insistenţele Alinei, sau ale amicelor ei, sau ale creatorilor de modă cu influenţă...

20,15

Se întunecase devreme. Era frumos afară - erau beculeţe şi feerie... În camera ei intra feeria de la restaurantul de vizavi. Şi de la bradul magazinului de cartier de lângă el. Ciudat - Spania adoptase modelul românesc al carcaletelui-ghiveci cu carne. Pe stradă erau, la rând, restaurant, magazin "din Mărginimea Spaniei", bancă, terasă, agenţie de turism, aprozar, centru de pariuri... Bordeluri nu prea văzuse; în rest... Hihi!

Stătea cu lumina stinsă. N-avea nevoie de bec. Şi nici de televizor. Surfa pe net, de pe telefon - că laptopul era în rulota lui Orlando. Cum s-ar spune, "făcea cea mai contraindicată activitate posibilă", dat fiind că îşi emitea poziţia...

Căuta un zbor. Un bilet. Un loc. Un orice mijloc de locomoţie mic, mititel de tot - o şansă de-a se întoarce azi în România. Îi era cumplit de dor de copiii ei! Se uita către ecran, dar în faţa ochilor minţii ei erau imaginile de dimineaţă! Imaginile cu George şi Georgeta veseli, îmbujoraţi, bucuroşi pentru cadouri...

Se întorcea în România - şi nu le ducea nici măcar un nenorocit de magnet de frigider... Deşi, vorba aia, trecuse şi prin Franţa, şi prin Spania... Cumpărase rochia cu accesorii pentru Georgeta, costumul de toreador pentru George, dar erau în portbagajul lui Robert... Şi vor sfârşi, cel mai probabil, la gunoi. Sau la ajutoare pentru copii defavorizaţi. Sau înapoi la magazin - deşi aveau mult prea mulţi bani ca să se mai complice...

Ar fi trebuit să se ducă la aeroport. Aşa, online, nu găsea nimic! Paginile astea de internet erau "nemişcate"! Dar se gândea la micuţii ei, îi era cumplit de dor de ei şi realiza că nu putea pleca, pentru că nu putea reveni la ei cu mâna goală... Şi era închis peste tot azi, pe 25 decembrie...

Îu! Telefonul începuse să sune... Păi, hai să răspundă - nu?

- Da.

- Bună.

Orlando era.

...În clipa în care asocie vocea cu numele, "vraja" dispăru. Iar sprâncenele ei se încruntară.

Iar vocea-i deveni un pic aspră:

- Bună.
- Te-am deranjat?
- Nu. Spune.
- ... Unde eşti?
- Poftim?
- Unde eşti acum? Ai nevoie de ajutor?

Aa, deci de-asta voia el să ştie unde e ea acum! Era curios, dacă are sau nu nevoie de ajutor! "Apăi măi dragă Orlando - şi dacă eram pe-un vârf de stâncă, înconjurată de-un leu, un tigru, un boa constrictor şi-un grizzli, tot n-aş mai apela la ajutorul tău!" Rosti, bineînţeles, altceva:

- Nu, sunt bine. Sunt într-un hotel.
- Aha! Şi vrei musai să stai în hotelul ăla? Te-ntreb pentru că, uite, te aşteaptă cineva aici, în parking...

Şi chicotea, exact ca un peşte pus pe copt matrimoniale... Încercă să-i taie veselia cât mai repede, cât mai scurt:

- Îţi mulţumesc că m-ai anunţat.
- ... Să înţeleg că vii şi tu încoace?
- Da, o să vin şi eu încolo.

Tăcere... Tăcere... Prea bine!

- Vin eu! Azi, mâine, poimâine...

Tăcere... Orlando deveni extrem de precaut:

- Te-ai supărat?

Oo, Doamne! Începu să râdă:

- Nu! De ce?
- Pentru că pari supărată.
- Nu, nu sunt supărată! Stai liniştit! Te rog, dă-i lui camera foto şi laptopul. Atât - alte obiecte nu-mi trebuie. Aruncă-le. Vorbim! Pa!

Buton roşu. Butonul de oprire al telefonului... Că Emil sigur fusese lângă Orlando, cu urechea lipită de super-mobilul directorului de teatru-circ-echipă infracţională...

Gata. Şi-acum hai să pornească spre aeroportul ăla! Că ziua de Crăciun aproape se terminase, aşa că abia de-acum încolo începea bătălia pentru scăunelul pliabil din cabina piloţilor!

23,40

Era... sfârşită. Era obosită şi furioasă şi nebăgată-n seamă rău de tot! Cu tot ghipsul ei, lumea "o ignora major"! Îi venea să tragă o criză de isterie în mijlocul aeroportului - una de-aia cu trântit în cur pe jos şi urlat şi strigat şi smuls părul! Dar probabil c-ar fi arestat-o! Forţele de securitate sufocaseră clădirea, că doar era Crăciunul - sărbătoare ortodoxă de mare interes mai ales pentru teroriştii musulmani...

În clipele astea, era determinată să găsească un loc într-un avion. Să se întoarcă în România. Să se cazeze în primul hotel pe care-l va vedea în faţa ochilor. Şi, pe 28 decembrie, să închirieze un apartament. Şi abia după aceea să dea ochii şi cu Emil! Cu copiii oricum n-avea curaj să dea ochii, până nu le cumpăra alte costume spaniole... Că era mama lor, erau copiii ei şi pur şi simplu nu accepta să rateze cadoul ăsta! Cu atât mai mult cu cât fusese cadoul dorit de ei! Aşa că...

Aşa că stătea în picioare, cu geanta în mâna stângă, şi privea către cele patru ghişee. Fu-

sese la toate patru. Le explicase celor patru domnişoare de ce ea era cea mai urgentă urgenţă de Crăciunul ăsta. Aştepta acum, cu ochii pe individele alea. Aştepta şi se ruga ca unul dintre oamenii care trebuiau să se prezinte în noaptea asta la aeroport ca să urce în avion să se fi îmbolnăvit, sau să fi adormit, sau să se fi îndrăgostit, sau să fi păţit orice altceva...

Îu! Îi vibra geanta! Ei, hai! Ăsta Emil era! Scoase telefonul şi... Şi, ciudat - pe afişaj se lăfăia un număr lung, extrem de lung...

"Hai, Eleno! Cine poate fi? Orlando, Emil sau preşedintele BlueAir!" Şi cum toţi trei erau importanţi, decise să răspundă:

- Da.

- Bună seara. Mai bine spus, bună dimineaţa...

O femeie Oook! Poate era secretara preşedintelui BlueAir!

- Bună dimineaţa.

- Enna Popescu?

Încă una care-i amesteca numele "de divă" cu ăla "de secţie"!

- Da.

- Numele meu este Luiza Sorrenti. Sunt mama lui Orlando.

Văleleu! Şi aoleu! "Şi dă-mi, Doamne, o cale de scăpare!"

Păi, să se-aşeze pe ceva - că o luase cu vertij! O sunase mama lui Orlando! Zău că pe-asta n-o prevăzuse "neam", aşa că habar n-avea ce-avea de făcut, sau ce-ar fi fost frumos să spună - sau potrivit...

- Te-am sunat pentru că m-a sunat Orlando.

Aa, mişto! O pârâse lu' mă-sa! Straşnică treabă!

- Şi a insistat să-mi spună ce-ai păţit.

Ce minunat! Viaţa ei privată devenise subiect de şuetă a lui Orlando cu maică-sa!

- Mi-a spus totul.

Nasol! Îi spusese, cumva, şi despre chestia aia cu inelul? Sau despre uşa dormitorului, pe care-o tot lăsase deschisă?

- Asta după ce mi-a spus atunci, în 2015, absolut totul...

Văleleu! Într-o secundă, prin faţa ochilor minţii trecu tot 2015-ul, ceea ce-o făcu să înghită-n sec şi să tacă mâlc...

- Şi întrucât nu pari grăbită să te-ntorci la rulote, nici pentru el dar nici pentru soţul tău, permite-mi să te invit să faci o vizită la Palermo.

Iaca! Mama lui Orlando o sunase ca s-o invite "pe la ea"! Oare era trează, sau visa?

- Te asigur că aici, în Italia, lucrurile sunt ordonate; şi nu vei avea surprize. Soţul tău nu te va putea găsi, dacă tu nu vrei să fii găsită. Iar de paza ta mă ocup eu. În fine - nu eu personal, ci bodyguarzii soţului meu...

Femeia aia râdea, ea încă nu-şi putea aduna emoţiile şi nu-şi putea utiliza vocea...

- Deci - te invit în Italia, la Palermo, unde locuiesc eu. Te asigur că vei fi aici incognito, că vei fi bine păzită, bine îngrijită şi cu atenţie sfătuită...

Femeia râdea; aşa că începu şi ea să râdă...

- Ce spui? Accepţi invitaţia mea?

Acu' era acu'! Nu-i era teamă că o supără, sau că o indispune; dar pur şi simplu, fusese invitată atât de frumos, că nu putea să fie mitocancă... Aşa că oftă:

- Mi-ar face mare plăcere să ne cunoaştem - fie acolo, fie aici, fie oriunde altundeva pe planeta asta mare. Dar mă tem că trebuie să îţi refuz invitaţia.

Şi-acum femeia aia o să zică "Aa, OK" şi gata... Nu; femeia aia oftase din tot sufletul ei:

- Oof! Păcat! Îmi doream mult să ne cunoaştem personal! Am fi avut o mulţime de lucruri de vorbit! Şi-aş fi vrut mult de tot să-ţi pun unele întrebări...

Ei bine, tocmai de-asta se felicita că refuzase invitaţia! Pentru că numai întrebările Luizei Sorrenti i-ar mai fi lipsit ei acum! Întrebările mamei lui Orlando şi-un cutremur devastator!

- Tocmai pentru că am vorbit cu Orlando şi ştiu totul - şi cred că aş putea să îţi limpezesc gândurile.

Oftă şi ea... şi insistă cu refuzul:

- Chiar nu pot să te vizitez. Mi-ar face mare plăcere să te cunosc personal, mor de curiozitate şi am o mulţime de întrebări pentru tine - dar nu pot veni. Pe de-o parte pentru că e Crăciunul, iar copiii mei mă aşteaptă acasă; pe de altă parte, pentru că uneori a primi răspunsuri este periculos...

- Îmi place să descopăr că Orlando nu m-a minţit. Eşti inteligentă, precaută şi nu foarte sociabilă. Iar asta explică multe. De fapt, uite ce voiam să-ţi spun...

Voia să-i spună ceva dar făcea o pauză. OK - aştepta să-i spună! Nu era grabă, la urma urmei fusese sunată...

- ... Unii bărbaţi sunt făcuţi să fie soţi şi taţi. Alţii sunt făcuţi să fie liberi. Atunci când bărbaţii încearcă să fie altfel decât sunt ei de obicei, eşuează şi se dau de gol şi se fac de râs rău; unii sunt conştienţi de asta şi nici nu se-apucă, iar de ceilalţi râdem noi la ţigară şi cafea...

Asta aşa era!

- În concluzie - atunci când unui bărbat îi reuşeşte absolut totul, e semn de naturaleţe. Aşa e el! Şi dacă e un tată bun, şi dacă face cumpărăturile ca nimeni altul, şi dacă "loveşte şi fuge" şi nu-l prinde nimeni...

Asta aşa era...

- Am dreptate?

- Da.

- Ei bine, noi ştim că femeile sunt exact la fel. Unele sunt făcute să fie soţii şi mame, iar altele...

Altele erau aşa ca ea?... Nu - că ea era căsătorită acum! Din interes, dar căsătorită! Şi-avea un copil, nu? Îl avea pe Orlando! Deci, nu aşa ca ea...

- Voiam să-ţi spun că şi oamenii făcuţi să fie liberi se căsătoresc; dar tot liberi rămân. Orlando face parte din această a doua categorie. Să spunem că şi eu mă încadrez în categoria asta. Tu, însă, nu.

Într-adevăr - pentru ea, căsătoria nu era un mod de-a deveni "liberă cu certificat".

- Soţul tău, din câte spune fiul meu, face parte din categoria bărbaţilor făcuţi să fie soţi şi taţi. Iar tu, în 2015, ai simţit asta - şi ai ales omul potrivit pentru întemeierea unei familii. Tu te-ai schimbat atunci radical - dar ai schimbat doar înfăţişarea. Şi, deşi ţi-ai impus să nu mai devii vreodată "femeia cuiva", n-ai renunţat la felul tău de-a fi. Nu ţi-ai "recuperat" tinereţea mâncată alături de primul tău soţ zburdând din relaţie-n relaţie sau din pat în pat. Aproape imediat după divorţ, ai întemeiat cu soţul tău actual o familie. Ai devenit "100% soţie şi mamă" - şi ai devenit şi mama fetiţei adoptate de el, ceea ce n-ar fi putut face oricine...

- Ei... Nu ştiu cât de "special" este gestul meu. A venit de la sine. Adică încă din prima clipă am simţit că fetiţa lui este şi copilul meu. Micuţa mea minune, cum spun eu...

- Atunci când nu ştii cât de "special" este gestul tău, aminteşte-ţi că sunt femei care-şi abandonează propriii copii în maternităţi. Şi sunt şi femei care-şi aruncă nou-născuţii în latrine, sau în pubele de gunoi... Şi apoi gândeşte-te din nou la ceea ce ai făcut tu, la naturaleţea cu care ai făcut-o...

Aici avea dreptate - existau, într-adevăr, părinţi care n-ar fi trebuit să fie părinţi... Şi, da - apropierea ei de Georgeta venise de la sine. Nu se scremuse să iubească copilul ăla, sau să-l accepte - pur şi simplu...

- Tu eşti o femeie care nu poate fi amantă. Tu poţi fi doar soţie şi mamă. De-asta nu eşti acum în parking. De-asta n-o să mai treci vreodată prin parkingul ăla. Indiferent cât de mult te-ai căzni, ai simţi până la urmă că locul tău nu-i acolo.

- Probabil că da...

- Ştii, Enna? Îţi mărturisesc că, de-o săptămână, numai la tine mă gândesc.

- Aoleu! Nu mă ştiam aşa de dificilă!

- Tu nu eşti dificilă; eşti o femeie inteligentă, care cunoaşte foarte multe cuvinte, iar româna mea a cam ruginit. Şi am vrut să-mi pregătesc din timp ideile, ca să nu rostesc lucruri prost croite. Enna, nu distruge totul.

Poftim?

- Caută în suflet motivele pentru care, în urmă cu cinci ani, l-ai ales pe cel care putea fi soţ şi tată. Şi, dacă le mai găseşti acolo, în sufletul tău, eu zic să te întorci la el.

Să caute motivele...

- Aveţi doi copii. Aveţi o casă, aveţi cariere, aveţi... Aveţi multe lucruri care vă leagă. Dacă aveţi şi acele sentimente, adică dacă le mai aveţi, eu te sfătuiesc să te întorci.

La urma urmei...

- El, din câte am aflat eu, le are. Şi te caută, încearcă să ajungă până la tine, să-ţi vorbească, să-ţi transmită...

El încerca, într-adevăr...

- Repet - eu te sfătuiesc să nu goneşti un om care te iubeşte. Şi care-şi doreşte extrem de mult să fiţi o familie.

Corect! Emil chiar îşi

- Şi te sfătuiesc să faci cumva să observi nemulţumirile lui. Să afli ce-l deranjează, ce-l face gelos, ce i se pare în neregulă... Pentru că te-a bătut, da; dar nu s-a gândit niciodată la despărţire. Nu a abandonat nici o clipă familia voastră. Nu a încercat nici o clipă măcar să-şi ia fetiţa, sau să ia fetiţa şi băiatul şi... Pe când ştii bine că primul tău soţ...

Primul ei soţ, care n-o lovise niciodată, care nu se-mbătase niciodată, care nu venise niciodată parfumat acasă, care...

“Eleno, tu eşti proastă? Tu ştii ce ai acum acasă? Tu ştii cu cine-ai făcut tu familie?”

Zâmbi... şi oftă:

- Ai dreptate. Soţul meu nu este un bărbat de lăsat.

- Mă bucur că ai ajuns la concluzia asta. Şi cum ştiu din sursă sigură că tu nu eşti o femeie de lăsat, sunt sigură că nici copiii voştri nu sunt de lăsat...

Vaai, era teribilă! Râdeau, bineînţeles... Iar femeia de la KLM îi făcea semn să vină repejor la ea... Păi, hai să facă încheierea şi să se-mbarce odată:

- Mi-ar fi făcut o deosebită plăcere să stăm de vorbă faţă-n faţă. Dar, din păcate...

- Din păcate, distanţa fizică şi existenţa lui Orlando ne împiedică să facem asta. Sper să iei decizia corectă.

- Am luat deja decizia corectă. Şi îţi mulţumesc şi ţie pentru asta.

- Rămâi cu bine, Enna Popescu.

- Rămâi cu bine, Luiza Sorrenti.

Buton roşu. Şi fuga la femeia aia! I se zâmbea - dar fetele astea zâmbeau non-stop, aşa că ăsta nu era un criteriu...

- Din fericire, v-am găsit un loc la cursa de două jumate.

Oo, ce bine!

- E destul de scump - dar e!

- Nici o problemă! Îl cumpăr, indiferent cât de scump e!

Şi-acum era atentă, că dacă îi cerea vreo mie de euro, aşa, o altoia un ghips în frunte de “n-avea suflu”...

26 decembrie 2020. Sâmbătă.

2,05

Era veselă. Cumplit de veselă! Îi venea să chiuie şi să râdă şi să cânte şi să danseze rău de tot!

Făcuse shopping. Mamă-mamă, ce de shopping făcuse! Şi-ar mai fi făcut, dacă n-ar fi fost limitarea la bagajul de cabină! Găsise shop-ul deschis - şi cumpărase o geantă de-aia STAS, pe dimensiunea bagajului admis, şi-o îndesase cu suveniruri şi cadouri pentru toată lumea! În primul rând pentru copii! Nu găsise costume cum voiseră ei, dar... Dar le ducea ceva! Nu se ducea la ei "cu mâna-n fund"! Avea ceva şi pentru Adrian, şi pentru soţia lui, şi pentru Maria, şi pentru dna Nora... Pentru Alina avea ceva foarte special - un super-parfum...

Se grăbea spre îmbarcare. Îi anunţaseră zborul, aşa că se grăbea rău de tot! Hm - şi nemernica aia de la magazin nu-i dăduse... un bagaj... cu roţi...

Paşii, gândurile, logica - toate îi încetineau automat, pentru că... privirea îi rămăsese atârnată la propriu... Emil se milogea de tânăra de la KLM... Erau vreo 20 de rătăciţi cu el, în spatele lui, dar el era, categoric, cel mai înverşunat client care încerca să negocieze cu tânăra aia ataşarea unei remorci la avion! Sau a unei extensii! Dacă ar mai fi existat un singur locşor în avionul ăla, Emil l-ar fi obţinut! Categoric...

Drumul ei spre îmbarcare trecea prin spatele lui. El era foarte preocupat cu tratativele cu domnişoara KLM, aşa că nu-i sesiza privirea... Ea mergea către îmbarcare şi-l privea lung, îl măsura lung...

Bărbatul ei, adică bărbatul pe care-l privea ea acum, era... Era un bărbat adevărat. Din toate punctele de vedere. Era tuns tinereşte, în genul bărbaţilor care ştiu ce vor şi-s plini de acţiune. Era îmbrăcat tinereşte, cu geacă până-n talie şi blugi "pe măsură". Avea rucsacul ăla "şmecher", două telefoane-n mâini şi atitudinea necesară pentru a muta munţii "doar din vorbă". Avea, vorba aia, de toate - de la înălţimea necesară, la constituţia necesară, plus toate celelalte. Deştept era, că făcuse o facultate grea şi-o terminase "pe bune". Descurcăreţ era, că uite cum captase întreaga atenţie a domnişoarei KLM, deşi în spatele lui erau cel puţin doi tineri de vârsta ei. Bărbatul ei avea cercel în ureche, tatuaj pe gât şi era decis s-o găsească şi să se lege de ea, să n-o mai lase să fugă de el...

Din locul unde era el şi până la poarta de îmbarcare erau cam 50 de metri. Se gândea deci că, dacă el o va observa... Adică dacă ea îşi continua drumul, iar el recunoştea cumva hainele şi...

Nu. Nu-şi permitea să piardă avionul. Aşa că trecu prin spatele lui şi redeveni atentă la drumul ei. Acum era... "surdă şi chioară şi mută" - şi se urca în avionul ăla şi se ducea singurică acasă!

Se îndepărta de gălăgia de la ghişeul KLM şi se gândea... Se gândea că Emil, Mile mai nou, era şi acum bărbatul ideal pentru ea. Se gândea că, în ciuda celor întâmplate în hotelul din Paris, în ciuda tuturor divergenţelor pe care le avuseseră ei doi în ultimii cinci ani, nu exista, totuşi, om mai normal decât poliţistul ăsta - nu exista cineva care să gândească mai normal, să se comporte mai normal, mai natural decât Emil al ei! Şi, categoric, nu exista om mai special decât el...

Nu. Nu putea trăi fără el. Luiza Sorrenti avea dreptate. Se uitase la el, măsurându-l şi cântărindu-l sub toate formele, şi-apoi se uitase în sufletul ei. Şi regăsise imediat totul - sentimentele, amintirile, deciziile, planurile, miliardele de "da, dragă" şi "bine, dragă" pe care le auzise venind de la el...

Da. Îl voia pe Emil Popescu, zis acum Mile. Îl voia pe tatăl copiilor ei. Pe bărbatul ei. De care era legată cu mii de fire invizibile, mult mai puternice decât orice tip de certificat de căsătorie. Dar nu-l voia aici şi acum. Îl voia acasă. La Adrian acasă, pe cât posibil - că tot n-avea curaj să dea ochii cu el fără să ştie că exista lângă ea cineva capabil să-l oprească, la o adică...

Nu realizase, dar gândurile alea o făcuseră să grăbească pasul. Aproape alerga spre uşa de care el n-ar fi putut trece! Semn că nu era, totuşi, maniacă - sau răsfăţată. Semn că încă-i era frică de el. Semn că nu era momentul să-l strige, sau...

2,42

Clasic - decolau cu întârziere! Asta e! Măcar să decoleze - nu? Că afară ningea frumos ca-n filme...

Privea lung clădirea aeroportului şi se întreba ce-ar fi făcut ea dacă s-ar fi pomenit cu el aici, în avion... Se-ntreba cât de mult avansase Emil, după ce devenise Mile - dacă avansase într-atât încât putea obţine el scăunelul din cabina piloţilor... Ding!

... Simţea că putea fi liniştită. Simţea, avea un presentiment care-i spunea că Mile tocmai îi trimisese un mesaj...

Da. De la el era. Şi nu-l trimisese pe mess, ci prin mesageria telefoniei mobile.

"Hahahaa! Eşti teribilă! Ai făcut tu cum ai făcut şi-ai reuşit să pleci fără mine! Dar nu-i nimic - am un zbor Lufthansa peste jumătate de oră. Dacă vrei să mă aştepţi pe Otopeni, să mergem împreună acasă..."

Hm! Asta era aşa... cu dublu scop! Emil tot nu pricepuse în ce direcţie se deplasa nevastă-sa; adică spre ce destinaţie finală. Aşa că se informa subtil, plasând acel "acasă" lângă "împreună"... Mare şmecher!

Nu, n-o să-i răspundă la mesaj. O să vadă el dacă îl aştepta sau nu pe Otopeni! La urma urmei, nici ea nu ştia dac-o să-l aştepte sau nu! Nu ştia nici dacă decola sau nu! În condiţiile astea...

7,20

Cum-cum? Cineva o clătina încetişor...

- Doamnă... Doamnă, vă rog să vă treziţi.

Aha! Stewardesa! OK! Unde era? Adică unde ajunsese avionul?

- Ne pregătim de aterizare.

Aha! Oo, minunat! Ajunsese la Bucureşti! Ia - Bucureştiul era, da? Că şi-aici ningea rău, aşa că...

"Doamnelor şi domnilor, din cauza condiţiilor atmosferice improprii aterizării suntem obligaţi să ne îndreptăm spre aeroportul din Sibiu." Hm...

Se aşeză mai comod şi se reînveli cu pătura. Toţi cei din jurul ei bombăneau - numai ea zâmbea, veselă nevoie mare, gândindu-se cât de uimită o să fie mămuca atunci când o s-o vadă în faţa uşii... Cât de întristată o să fie atunci când o să-i vadă ghipsul - şi cât de palidă va fi când va afla cum reuşise să-şi rupă mâna...

Da' chiar! De ce aterizau ei la Sibiu? De ce nu-i ducea la Sofia? Că era mai aproape! Şi tot UE era! Hm...

8,55

Se aşeză pe scaun, iar bărbatul îi puse cu grijă geanta pe genunchi.

- Vă mulţumesc mult!

- N-aveţi pentru ce! Multă sănătate!

Şi lui să-i dea Ăl de Sus sănătate, că fusese un drăguţ şi se cocoşase cu bagajul ei până aici... Ding!

Scoase telefonul, zâmbind slab: cât era oare ceasul? Aproape nouă. Emil era, probabil, fiert de supărare...

"Aflu, prin metode specifice muncii naşului nostru, că tu ai aterizat la Sibiu. Pe mine vor să mă aterizeze la Iaşi. Oare au ei ceva cu mine? Sau mi-e scris să-mi trag pedeapsa până la final?"

Păi, ce mai putea să-i spună ea?! Nimic, nu? Deducea el că, dacă tot ajunsese în Sibiu, nevastă-sa o să facă un ocol pe la mămuca! Aşa că băgă telefonul în buzunar. Că n-o să-i răspundă la mesaj. Din nou, sesiza în tonul lui siguranţa bărbatului chitit să mute munţii doar din vorbă. "Metode specifice muncii naşului nostru" - apelase la Adrian, folosindu-şi telefonul în avionul de pe cer, şi-l numise "naş", transmiţându-i astfel ei că plănuia nunta şi-o cam organizase deja pe ici-pe colo, prin părţile principale. Stilul ăsta îi provoca totuşi teamă...

"Eleno, ştii ceva? Una şi cu una fac doar două! Tu vrei un bărbat adevărat? Unul care ştie şi poate să tragă căruţa-n viaţa voastră? Sau vrei un păpuşoi pe care să-l remorchezi după tine?" Privind lucrurile prin prisma asta...

"Eleno... Cred că a venit momentul să-ţi scoţi chipiul şi uniforma şi să-i dai lui bastonul de mareşal. Şi să stai comod în căruţă - la urma urmei, în ultimii cinci ani ai tras ca boul de povară la căruţa asta! Ce-ar fi să-i dai lui sarcina asta? Şi tu să-ţi tragi sufletul, să te relaxezi..."

Zâmbea şi privea lung pomii cocoşaţi la propriu de-atâta zăpadă...

"Eleno... Ce-ar fi să redevii femeie?"

Fusese femeie, pe vremea lui Mihai. El fusese bărbatul; el condusese căruţa. Ea stătuse cuminţică pe locul indicat de el şi executase sarcinile date de el. Şi poate că, dacă după cinci ani s-ar fi dezmeticit şi s-ar fi uitat atent la modul cum conduce el căruţa... Poate că Mihai nu ar fi derapat în halul ăla. Poate că nu şi-ar fi găsit amanta aia minoră, poate... Poate că ea s-ar fi ales cu mai mult de 200.000 de euro şi-un apartament cu trei camere! Cine ştie...

"Cel mai probabil, ar trebui să-i dai lui bastonul. Şi să-l laşi să conducă. Dar ar trebui să ocupi locul din dreapta lui. Ca să te uiţi şi tu pe unde merge..." Ca să nu mai pice vreodată de proastă, sau de prostită...

Da. O să-l lase să conducă. Emil nu era Mihai - Emil chiar era un bărbat adevărat! Din toate punctele de vedere! Mihai o trimisese pe ea să-i rezolve problemele; Emil le-ar fi rezolvat singur, dacă nu s-ar fi repezit ea să i le rezolve! Aşa că... Aşa că o să facă un pas în spate. O să-l lase pe el. Şi, la cel mai mic derapaj, o să pună mâna pe tigaie... şi pe telefon, şi-o să-l sune întâi pe Adrian şi-abia după aceea o să pună mâna pe tigaie...

Autobuzul se îndepărta, încet, de aeroport. Până la mămuca făcea cam o oră. Cu zăpada de pe jos, va face sigur două! Problema ei era că, mergând spre mămuca, se îndepărta de aeroport... Şi îi era dor... şi de copii, şi de el...

Poate că era mai bine ca el să ajungă primul acasă. Ca să discute cu copiii, ca să-şi facă o strategie... În imaginaţia ei, ori de câte ori ea ajunsese acasă înaintea lui, el venise spre ea şi-o pocnise. Acum, dacă ea venea spre el... Adică dacă el era deja acasă...

Nu. Nu era nici locul, nici momentul potrivite să închidă ochii şi să-şi imagineze. Privea deci copacii, zăpada...

11,20

În sfârşit! Oof, Doamnee!

Ca în fiecare an, gardul era îngropat în zăpadă. Din fericire, tot ca în fiecare an, primarul avea grijă de sătenii lui în vârstă la care avea oareşce interese; aşa că trimisese băieţii să deszăpezească accesul. Se vedea bine poteca făcută de cuva de excavator...

"Dă, Doamne, să nu cad!" Dacă pica acum, nu se mai ridica! Era congelată toată! Plecase din Spania îmbrăcată "ca de iarnă timidă" şi ajunsese în câteva ore în mijlocul Polului Nord! Şi era lunecuş pe jos, ea purta ghetuţe cu talpă linsă şi-avea şi mâna în ghips, şi sarsanaua cu cadouri pe umăr...

- Elena?

Poftim? Întâi puse frână, apoi întoarse încetişor capul... O întâmpină un zâmbet uriaş de pensionar încă în putere:

- Elena Popescu! Elena a lu' Emil!
- Chiar eu!
- Ei, bine-aţi venit! Da' Emil unde-i?
- Bine v-am găsit sănătoşi! Vine şi el...
- Aha! Păi hai să te-ajut! Ia - ţin'te de mine! Aoleu, ce subţirel eşti îmbrăcată! Tu nu ştii că aici e frig, nu glumă?

Nu-nu! C-o lua de mâna aia "faultată"!

- Uşurel, că am mâna-n ghips!
- ... Aoleu! Da' ce-ai păţit?
- Am căzut, la începutul lunii, şi mi-am rupt mâna.
- Aoleu, sărăcuţa de tine! Hai! Stai aşa, să te-apuc de partea astălaltă! Dă gentoiu' ăla-ncoa! Ete la ea - cară ca hamalu'!

Iubea zona asta, oamenii ăştia de-aici, le iubea limba, vocabularul, viaţa şi sufletul şi inima... Omul ăsta, al cărui nume nu şi-l amintea, aproape c-o "zbura" pe gheţuşul de pe jos - şi-o ţinea de braţ de parc-ar fi fost arestată...

- Bree!

Alelei, ce ţignal avea!

- Bre, mămucă! Haide, că ţi-au venit copiii!

Anunţase tot satu' că veniseră copiii lu' mămuca! Mm, ce om! Poarta se deschise larg. Păşi în curte şi răsuflă uşurată - aici zăpadă era nebătucită, aşa că nu mai aluneca chiar în halul ăla...

- Bre, mămucă! Haide să vezi ce ţi-a adus Moş Crăciun de la Bucureşti!

Ei, poftim! Începu să râdă, văzând-o pe bătrânica ei preferată năvălind pe prispă, îmbrăcată doar în hainele de casă şi cu papucii în picioare...

- Sărut mâna, mămucă!
- Tii, bată-te norocul să te bată! Că nici nu te-am recunoscut! Bine-ai venit, fetiţa mamii!

Oof, Doamne! Cum să-i spună ea femeii ăsteia că Emil a bătut-o? Şi că fuseseră, vorba

aia, la un milimetru de despărţire? Fu trasă-n jos şi pupată apăsat pe ambii obraji:

- Aoleu, ce subţirel eşti îmbrăcată! Hai, intră! Da' Emil unde-i?

- Vine şi el.

- Aa, parchează maşina!

Acum era momentul ideal "să stopeze căutările". Că or să iasă pe străzi, să-l caute! Aşa erau oamenii de-aici - în 30 de secunde aflau tot şi-n alte 30 de secunde invadau străzile ca la Revoluţie! Negă:

- Caută bilet de avion.

- ... Aoleu! Da' n-aţi venit împreună?

- Nu. Eu vin din Spania; el vine din Bucureşti.

- Aa...

Simţi nevoia... să dea o explicaţie plauzibilă pentru urechile omului care încă o mai ţinea de braţ:

- Am fost plecată cu munca.

- Aa, cu revista!

- Da.

Păi hai, să-l uşuiască pe omul ăsta şi să-i spună mămucii adevărul!

- Mămucă, te rog - dă-mi un sandwich şi lasă-mă să dorm...

- Aa, sigur, fetiţa mamii! Îţi face mama un sandwich uite-acuşi!

- Eu am plecat.

- Mulţumesc frumos pentru ajutor!

- Să fii sănătoasă!

Pleca... Pleca... Plecase... Se îndepărta... Gata. Oftă greu:

- Mămucă, ai vorbit cu Emil zilele astea?

- Nu. N-am mai vorbit cu el din septembrie, cred!

Vaai, ce urât suna chestia asta! N-o mai sunaseră pe femeia asta încă din septembrie! Nesimţiţi erau...

- De ce? Ce s-a întâmplat?

Oof... Bătrâna se aşeză lângă ea:

- Ce s-a întâmplat? Ai oftat de mi-ai rupt sufletu'-n mine! Ce-aţi păţit?

Păi... Păi, hai să-i spună - nu?

- ... Adevărul e... Ştii că am plecat la Paris amândoi...

- Nu, nu ştiu. Aţi fost la Paris?

Aprobă, trăgându-şi nasul... Îu! Ei, poftim! Şi-aici o sunau! Ăsta sigur el era! Ia!... Zâmbi:

- Copiii sunt. Hai să vorbim cu ei!

- Hai să vorbim cu copiii!

Apăsă butonul verde. Şi rămase, pur şi simplu, fără cuvinte... Mămuca se aplecă spre micul ecran... şi începu să râdă:

- Năzdrăvanule! Ce faci tu acolo? Te joci de-a cosmonautul?

- Aa, mămucăă! Nuu, mă joc de-a corida!

Se juca de-a corida...

- Mami ne-a trimis costumele, din Spania! Uite!

Nu, nu mami le trimisese costumele, ci Robert. Dar "problema organizatorică" nu mai conta. Probabil că făcuse curăţenie în BMW, găsise sacoşele şi se-ndurase de sufletul copiilor...

- Vaai, da' ce domnişoară mare şi frumoasă!

- Daa, mămucă! Şi stai să vezi, că Maria mi-a promis că mă fardează ca pe spanioloaice!

Pe bune?! Oo, Doamne! Bine că n-o vedea Emil, să facă infarct şi comoţie-n simultan...

Ea nu putea să se uite la ecran. Ei îi venea să plângă. Rău. Aşa că puse telefonul în mâna mămucii şi se ridică. Şi intră în dormitor, închise uşa...

Se aşeză pe marginea patului.

... Mirosea frumos aici - mirosea a lemn şi lână curată. Lângă ea, pe pat, trona un teanc mare cu tot felul de tricotaje din lână netoarsă... Biata mămuca se lupta singură cu ele - le împletea, le spăla, le usca, le călca ea cumva ca să fie aşa frumoase... Aici, la mămuca, mirosul nu dispărea niciodată - şi peste cinci ani dacă le va mirosi, tot aşa vor fi, parfumate a curăţenie. Ştia ea o şmecherie, ceva...

Stătea pe marginea patului, mirosea lâna curată, asculta bucuria copiilor şi-a mămucii şi plângea rău... cu sughiţuri de-alea nenorocite, de femeie ai cărei nervi cedaseră... De pe perete, din ramă, Emil o privea lung - îmbrăcat în uniformă, zâmbind doar cât să nu-i pice colţurile gurii, cu chipiul tras corect pe cap, Emil Popescu o privea drept... Era tânăr în fotografia asta - încă n-o cunoscuse pe mama adoptivă a Georgetei... Mămuca nu păstrase nici o poză a acelei femei? Prima ei noră? Sau le strânsese pe toate şi le pitise bine, nu care cumva să le vadă ea şi cine ştie ce prostii să-i treacă prin minte...

De dragul ei, bărbatul din fotografie, care avusese o carieră impecabilă în Poliţie, demisionase şi-şi pusese cercel şi se tatuase şi-şi deschidea firmă de detectivi... Şi-şi spusese, mai nou, Mile - ca să se potrivească cu Enna...

Gălăgia din camera mare se oprise, iar paşii veneau aproape în fugă...

- Elena! Ce-i cu tine? Ce-ai păţit?

Zău că nu putea să-i spună... Ciudat, dar mămuca nu insista cu întrebarea - doar o strângea în braţe şi tăcea... Şi nu era corect aşa. Nu era corect pentru mămuca! Aşa că încercă să-şi domolească plânsul... şi să fie cât mai coerentă cu putinţă:

- ... Am reuşit să fac rost, de la serviciu, de o vacanţă de şapte zile la Paris. Şi chiar de ziua mea, am fost la un spectacol. Unde m-am revăzut cu o cunoştinţă mai veche, care făcea parte din spectacolul ăla... După spectacol, Emil s-a dus să mănânce. Eu m-am întâlnit cu omul ăla la bar, am băut o cafea, am povestit ce-am mai făcut... Emil n-a vrut să vină şi el, deşi l-a invitat... M-am întors singură în cameră. Iar noaptea, pe la două, s-a întors şi Emil. Şi m-a bătut şi mi-a rupt mâna cu un scaun şi mi-a spus că-i cresc copiii ca pe cocote...

Nu primea de la ea nici o reacţie, aşa că continuă:

- Mi-a pus în vedere că am terminat cu revista, că o să stau acasă şi-o să cresc copiii aşa cum trebuie... şi m-a făcut albie de porci şi m-a lovit cu pumnii şi picioarele şi scaunul... Când a obosit, am reuşit să fug. M-am dus la cunoştinţa aia... Am ajuns la spital, m-au tratat şi apoi m-am ascuns de el. M-au ajutat colegii ăluia să nu pună iar Emil mâna pe mine, să nu...

Femeia îi dădu drumul:

- Vrei să spui că a încercat să te bată din nou?

- ... A încercat să se impună. Să-mi impună să fac cum vrea el - să mă întorc cu el, să las revista... Mămucă, eu nu pot să las revista. Şi nici nu vreau! Eu nu pot să stau casnică la cratiţă! Că, uite - cu revista asta am făcut un purcoi de bănet! Şi multe alte beneficii! Şi am şi conexiuni, şi pile şi relaţii peste tot! Iar el, spune şi dumneata - de ce-l deranjează aşa de mult că fata noastră este elegantă şi se aranjează frumos înainte să iasă din casă? De ce-l deranjează că băiatul nostru nu iese la fotbal îmbrăcat ca un papagal tărcat? De ce, mămucă?

Femeia tăcea şi-o privea lung, drept... Serioasă...

- Am... N-am vrut să mă întorc la el. Am vrut să-l părăsesc. Să termin cu el. Să aştept să-mi treacă rănile şi vânătăile - că m-a înnegrit pe toată faţa şi mi-a rupt nasul - şi să mă întorc şi să închiriez un apartament. Am plecat cu omul ăla, cu trupa de teatru. Emil s-a întors aici şi... Şi şi-a dat demisia din Poliţie.

Gata - era albă ca varul la faţă!

- După ce a umblat pe urmele mele şi s-a interesat la clienţi şi la revistă şi pe la magazine şi a aflat că nu l-am înşelat şi nu m-am culcat cu unu' şi cu altu' ca să primesc şedinţe de masaj şi haine de firmă, aşa cum îşi închipuia el, s-a gândit ce s-a gândit şi-a ajuns la concluzia că trebuie să se schimbe el. Aşa că şi-a dat demisia, şi-a aruncat hainele vechi, şi-a pus cercel în ureche şi s-a tatuat. Şi a depus actele ca să-şi facă firmă de detectivi. Şi a venit în Spania, după mine, nu

ca să mă aducă acasă, ci ca să fie alături de mine oriunde aş merge eu...

Gata. Acum ştia tot. Deci?

Mămuca tăcea. O privea lung. Era palidă, îşi ţinea mâinile-n poală şi-o privea şi tăcea... Şi părea şi mai mititică...

- ... Acum, el aterizează la Iaşi. Pe mine m-au aterizat aici, la Sibiu. Şi nu ştiu... Mă uit la el, la poza asta a lui, şi mă gândesc că din cauza mea şi-a dat demisia, din cauza mea şi-a răsturnat toată viaţa cu susul în jos... A doua oară deja, că a mai făcut o dată chestia asta atunci când ne-am cunoscut... Iar mie mi-e foarte frică de el, de când m-a bătut, şi nu pot... Nu pot nici să mă apropii de el, nici să-l las să se apropie de mine. Mi-e groază! Mă feresc de el când mi-l imaginez... venind spre mine...

Mămuca părea că nici nu mai respiră! Oof, Doamne!

- Şi nu ştiu ce să fac! Pe de-o parte, e viaţa mea alături de familia mea. Pe de altă parte, e teama de viaţa asta nouă... Asta cu bătaie şi interdicţii şi...

Şi mai bine-ar fi stat în aeroportul ăla, decât să vină şi s-o necăjească...

- ... Fetiţa mamii...

Ei, poftim! O făcuse şi pe ea să plângă! Femeia îşi trase baticul de pe cap şi-şi şterse lacrimile:

- Fetiţa mea, te rog...

Oof! I se rupea inima când o vedea aşa necăjită! Mai ales când ştia că ea o necăjise aşa! Că ea voise să vină aici, în loc să se urce cu toţi ceilalţi călători în autocarele spre Bucureşti...

- Te rog eu mult să nu-l părăseşti!

La naiba! Dădu s-o ia în braţe, dar se-ncurcă în ghips. Iar revederea acelui obiect, coroborată cu neputinţa şi stângăcia pe care i-o dădea el, o făcu să reînceapă să plângă!

- Emil e băiat bun, să ştii!

- Ştiu, mămucă!

- Şi te iubeşte mult, să ştii!

Asta n-o mai confirma - că nu ştia... Adică nu...

- De-aia a făcut toate schimbările astea! Pentru că te iubeşte mult! Şi nu vrea să te piardă!

- Ştiu, mămucă. Da' ce să fac, dacă s-a întâmplat aşa... Nu zic că eu am fost nevasta perfectă; dar putea să spună, nu? Putea să mă ia la o discuţie şi să spună clar: "femeie, nu-mi place că faci aia şi aia şi aia!"

- Tu i-ai spus lui vreodată ce nu-ţi place la el?

Oups! Roşi violent şi negă...

- Păi vezi? Cum să-ţi spună că nu-i place ceva la tine? Dacă-l părăseai?

- Mămucă, tu ştiai de raportul femeii de la Protecţia Copilului? Ăla în care spunea că nu e indicat ca eu şi Emil să ne căsătorim cu acte?

Da. Aproba. Deci era adevărat - tot ceea ce ştia satul, nu ştia soţul, sau soţia! În condiţiile astea... Femeia se grăbi s-o lămurească:

- M-a pus să jur că n-am să-ţi zic de el. Zicea că te-ai fi necăjit. Şi că ai fi putut, la urma urmei, să te simţi jignită că nu te ia de nevastă cu acte ca să nu-şi piardă fetiţa. Şi că ai putea să-i părăseşti...

"Pe bune? Aşa minciună mare ai crezut dumneata? Nu de alta, dar inelul l-am pus după ce-am născut! Chiar ai crezut că las bărbatul şi fata şi-mi iau băiatul bebeluş şi plec?" Tăcu, fireşte...

- Fetiţa mamii, tu îl ştii cum e el! Tu ştii că e un bărbat liniştit şi la casa lui şi la treaba lui - da?

Da. Aproba.

- Să ştii că e prima oară când aud că şi-a bătut nevasta. Îţi jur cu mâna pe inimă că n-a lovit-o niciodată pe Marilena!

Aha! Deci Marilena o chemase! Repede!

- Bre mămucă, ştii că e prima oară când aud numele ăsta? Că nu l-a rostit niciodată, nici

el şi nici Georgeta?

- Ştiu.

- Şi ştii că n-am văzut-o niciodată, în nici o poză?

- Ştiu.

- ... Toate pozele sunt cumva aici la dumneata?

Aproba. Hm... Deci le pitise la maică-sa...

- Băiatul meu te iubeşte foarte-foarte mult. Şi tot ceea ce face el e menit să te bucure şi să te mulţumească pe tine. El aşa mi-a spus, atunci când aţi venit prima oară cu George: "toate lucrurile rele se opresc la mine. Nu trec de mine, ca să nu fie ea necăjită din cauza lor".

Uite că la asta nu se gândise! Toate lucrurile rele... "Da' chiar, Eleno! Câte lucruri rele s-au întâmplat în viaţa bărbatului tău şi-ai aflat şi tu de ele?" Şi de-alea de la serviciu, şi de-alea cu prieteni, şi de-alea cu nasturi rupţi şi pantofi plesniţi şi răceală şi lovituri şi...

Ia uite...

Hm! Categoric, trebuia să-şi schimbe ea atitudinea faţă de el! Trebuia să devină mult, mult mai atentă la el! Păi, ce dracu - ea abia după cinci ani îşi aducea aminte că şi bărbatul ei avea probleme? Hei!

- Nu glumesc, să ştii! Şi nici nu-i iau apărarea aşa, fiindcă e băiatul meu!

- Ştiu, mămucă. Da' zi-mi şi mie o chestie! De ce nu "la bine şi la greu"? De ce doar "la bine"?

- Cine ştie? Poate pentru că te iubeşte? Poate pentru că e poliţist şi trebuie să se bată el cu greul şi răul? Numai el ştie de ce...

Numai el ştia de ce - iar ea, dacă voia să afle de ce, trebuia să-l întrebe... Să se-ntoarcă acasă şi să-l întrebe...

- Fetiţa mamii...

Apăi dacă mama lui Emil, mama bărbatului ei, îi spunea ei "fetiţa mamii" şi la bine, dar şi la greu...

- Fetiţa mamii, eu ştiu că ai dreptate. Ştiu că ceea ce a făcut el îl descalifică în primul rând ca om! Dar gândeşte-te că a greşit o singură dată!

- Şi ştiu că şi eu am contribuit la starea lui de iritare.

- Te roagă mama mult să-i mai dai o şansă...

"Aoleu, Eleno, proastă eşti! Uite în ce hal ai necăjit-o!" Săltă ghipsul şi-o cuprinse cu braţul şi-o înbrăţişă bine-bine... Iar din camera cealaltă se auzi soneria polifonică, semn că Emil aterizase în Iaşi şi-şi făcuse curaj să-şi sune mama... Mămuca nu se grăbea să răspundă la telefon:

- Gândeşte-te că el nu ştie cum e să fie însurat! Adică nu ştie să aibă o familie! Cu Marilena, nici nu s-a-nsurat bine şi-a aflat că e bolnavă! Şi a protejat-o cum a putut el mai bine! A apărut şi Georgeta, iar boala Marilenei a acţionat repede... Ei n-au avut cu adevărat o familie. Înţelegi? Au stat împreună trei luni, apoi s-au luat, apoi ea şi-a făcut analizele... Pe ea, rezultatul analizelor a dărâmat-o - nu boala-n sine! Faptul că ştia că e bolnavă - asta a omorât-o! Iar el, în clipa în care a aflat că ea e bolnavă, n-a mai ştiut decât cum s-o protejeze pe ea! Fetiţa mamii, tu ai fost căsătorită 15 ani! El a îngrijit-o pe ea doi ani...

Nu-nu! Gata! N-o s-o mai lase să se scuze! Că nu era ea de vină!

- Mămucă, te rog să mă ierţi că te-am necăjit!

- Da' nu m-ai necăjit!

- Ba da! Am venit şi ţi-am spus ce s-a întâmplat şi te-am necăjit!

- Nu m-ai necăjit, fetiţa mamii! Stai liniştită! Eu mă bucur că ai venit la mine! Şi că mă întrebi pe mine ce-i de făcut! Şi sper că auzi atunci când spun că ar fi bine să-i mai dai o şansă...

Aaa! Ce şmecheră era mămuca! "Păi normal, Eleno - crezi că Mile al tău a-nvăţat şmecheria la Academia de Poliţie?" O pupă bine-bine pe obraz... Emil insista la telefon, bănuind probabil că mămuca era pe undeva prin curte şi n-auzea piuitoarea... Dar nu era bine aşa. Se ridică deci:

- Hai să-i răspundem la telefon.

- Hai.

Oof, ce mititică era mămuca! Şi adusă de spate şi destul de obosită...

Trebuia să discute cu Emil, când ajungea în Bucureşti - să găsească o soluţie, s-o aducă pe mămuca mai aproape de ei. Că nu o mai puteau lăsa aici. Era singură, era departe de ei... Era adepta vorbei care spune că copiii trebuie lăsaţi să se ocupe de vieţile lor, nu împovăraţi cu veştile mai puţin bune despre părinţi...

O aşează la masă şi se grăbi să-i aducă telefonul. Bineînţeles că Emil era - îi vedea numele pe afişaj... Bătrâna zâmbea:

- Adu un scaun şi hai şi tu să asculţi.

- Mămucă, te rog să

- Ai încredere în mine?

Păi... da! Aprobă şi-şi trase scaunul lângă ea. Iar mămuca apăsă butonul verde, aduse telefonul aproape de ochi şi apăsă apoi şi difuzorul. Şi rosti tare, aproape ţipat:

- Alo, da?

"Sărut mâna, mămucă!"

- Aa, să trăieşti, Emile!

"Ce faci tu, mămucă? Aveai treabă?"

- Aa, nu! Stăteam şi eu aşa...

"Aha! Te simţi bine, da?" Cu alte cuvinte, "să-mi fie ruşine că nu te-am sunat de Crăciun să-ţi urez"... Adică, nu! Cu alte cuvinte, "să-mi fie ruşine că n-am venit la dumneata înainte de Crăciun, încărcat cu de toate"! Trecuse şi ea prin clipe de-astea, după ce murise mămica ei...

- Da, Emile maică; mă simt bine.

"Aha! Bun! Voiam să te-ntreb... Ştii ceva de Elena?"

Acum, repede! Îi făcu semn că nu, nu ştie nimica-nimicuţa!

- E aici, cu mine.

La dracu! Ete ce făcuse! O dăduse de gol! Aaah!

"Aha..."

Şi cam atât fusese-n stare bărbatul ei să zică... În cameră era o tăcere apăsătoare...

"... Nu ştiu cum să fac. Eu sunt la Iaşi. Oraşul e blocat de zăpadă. Şi aeroportul e închis - e o minune că ne-a lăsat să aterizăm aici şi nu ne-a trimis prin Republica Moldova încolo! Mămucă..."

- Stai liniştit, că noi suntem bine aici.

"Mămucă, nu ştiu dacă... Adică presupun că ţi-a spus..."

- Da, mi-a spus ce s-a întâmplat. Mi-a spus că aveţi probleme.

Mm, ce tare oftase! Probabil că tot aeroportul îi auzise oftatul ăla plin de obidă! Mămuca o privea, ea o privea pe mămuca şi amândouă ascultau la telefonul pus între ele două...

"... Spune-i... Spune-i cum sunt eu. Nu încerca să mă scuzi, sau să-i explici ce s-a întâmplat. Te rog! Spune-i cum sunt eu - atâta tot."

- Bine, maică.

"Spune-i că am greşit doar o dată... Nu ştiu - te rog, spune-i ceva! Spune-i de copii! Spune-i că le e dor de ea! Că au primit cadoul de la ea şi au întrebat când se-ntoarce acasă! Spune-i"

- O să-i spun eu totul.

"Mămucă, te rog, ţine-o acolo! Fă cumva s-o ţii acolo! Că i-e frică de mine - şi ea fuge de mine acum! Mămucă, te rog - ajută-mă să pot s-ajung la ea!"

- Bine.

"Trebuie s-o opreşti! Da, mămucă?"

- Da, Emile.

"Neapărat! Eu mă urc acu' într-un avion. Nu ştiu care - la dracu, o decola ceva azi! Şi vin acolo, după ea! Trebuie să vorbesc cu ea faţă-n faţă! Te rog! Da? N-o lăsa să plece!"

- Bine, maică. Stai liniştit, că o ţin aici.

"Aşa, mămucă! Săru' mâna!"

Şi-i închisese nebunul! Îi închisese maică-sii! Păi şi-acum...

- Şi-acum uite cum facem. El, dacă decolează acuşi-acuşi, face până-n Sibiu vreo două ore. Plus încă o oră pe drum încoace.

- Eu am făcut două ore pe drum, că e zăpadă.

- El e grăbit să nu te piardă, aşa că sigur o să facă una singură! Deci avem trei ore. Stăm amândouă la masă - mâncăm sărmăluţe cu mămăliguţă şi tobă şi cârnaţi făcuţi de mine. După care îţi arăt pozele şi-ţi spun totul despre ele. Şi pe urmă te trimit cu un vecin la aeroport - că eu trebuie să stau de vorbă între patru ochi cu băiatul meu.

Aprobă - nici nu conta despre ce voia mămuca să vorbească cu Emil! Categoric, nu-i va spune s-o părăsească şi să-şi găsească alta! Aşa că "mergea pe mâna ei". Că nimeni nu-l cunoştea pe Emil mai bine decât îl cunoştea mămuca lui! Şi-n plus, aveau şi ei secretele lor... Şmecheriile lor...

O să mănânce cu mămuca - că sigur n-avusese nici ea Crăciun de-adevăratelea! Şi-apoi o să vadă pozele, o să afle acele lucruri din trecutul lui Emil pe care doar le bănuise... Şi-apoi o să plece. Spre casă. Că, la urma urmei, fugea degeaba de el - mai devreme sau mai târziu tot or să se-ntâlnească, nu? Şi-o aşteptau copiii...

19,30

Zăcea în aeroport. La propriu. Se uita pe geam şi zâmbea şi-i venea să ridice din umeri - pe principiul "o să fie ce-o să fie"...

După ce mâncase, văzuse pozele şi-l aşteptase pe Emil, mămuca îl sunase. Şi aflase că era furtună de zăpadă la Iaşi, aşa că "la el mai durează". Deci, acu' vreo oră, o gonise pe ea la aeroport. O gonise, la propriu! Îl chemase pe unul dintre vecini, care avea SUV, şi-o adusese omul ăla pân' la scaunul ăsta! Mare om, mare caracter - se dusese el şi se interesase de cursele spre Bucureşti şi aranjase totul...

Teoretic, trebuia să decoleze la nouă jumate. Practic, o să decoleze atunci când Moş Vifor şi Baba Iarna or să se-ntoarcă cu spatele la oraşul Sibiu. Momentan, erau foarte atenţi la pistă. Turnau fulgi de zăpadă mari şi grei şi-i suflau încoace şi încolo, de parcă încercau să se ia la întrecere cu specialiştii într-ale ninsului electronic... Că nici în desenele animate Disney nu văzuse asemenea pale de vânt, cu asemenea fulgi minunaţi...

"Minunaţi, mari şi frumoşi şi jucăuşi - dar afurisiţi, că nu-ţi permit ţie să decolezi! Şi nici lui Emil să aterizeze!" Ea nu se gândea decât acum că, dacă bărbatul ei decola de la Iaşi, chestia aia numită generic "avion" era într-un real pericol atâta timp cât nu rula pe asfalt...

"Măi Eleno - de ce pui tu în pericol viaţa bărbatului tău? De ce nu-i spui că vă vedeţi la Bucureşti?"... Nu ştia de ce, dar parcă nu s-ar fi băgat în socoteala mămucii. Plus că n-ar fi vrut s-o tuflească spunându-i să nu-şi mai aştepte băiatul, că nu mai vine anul ăsta... Zău!

Se aşeză mai comod şi decise să-şi pornească telefonul. Bateria nu se încărcase decât jumătate, cât stătuse ea la mămuca; avea nevoie de toată energia disponibilă, în caz că peripeţiile ei se prelungeau...

Nu. Nici un mesaj. Nici un apel, după cum arăta aparatul din mâna ei... Să surfeze un pic pe Facebook?... Doar un pic. Cinci minute. Cât să vadă dacă Emil mai postase ceva după avalanşa de muzică de dragoste! Deci, Emil al ei... Ce frumoos! Îşi spunea Mile acum! "Mile Popescu" - aşa era el pe Facebook, Mile... Dar şi ea era "Enna Popescu" pe Facebook, aşa că...

Reţeaua de socializare îi arăta două notificări. Ia să le vadă ea! Primul o anunţa că Mile Popescu tocmai o marcase ca fiind "nevastă-sa" pe reţeaua aia. Şi i se cerea să confirme sau să infirme chestia asta. A doua îi arăta că o tăguise într-o postare. Ia! Ce postare?

"Te iubesc, Enna Popescu!"

Ei, uite de-asta n-avea ursul coadă şi ea putere să dea ochii cu el acum! Ce să-i răspundă? Ce să...

Bărbatul ei era şmecher şi ştia bine cum funcţionează reţeaua asta. Dacă ar fi vrut să ştie când e ea online, i-ar fi trimis un mesaj. Iar electronica i-l bifa în clipa în care îl primea electronica ei. Dacă ar fi vrut să ştie când ajungea declaraţia lui de dragoste la ea, i-ar fi trimis-o prin mesagerie. Tot din motiv de bifă. Nu - Emil făcuse o declaraţie şi nu-l interesa cine o vedea şi cine nu. Presupunea el că o s-o vadă şi ea... la un moment dat...

"Auzi, Eleno? Şi dacă el nu presupune că o s-o vezi, ci presupune că ştii deja lucrul ăla - şi nu simte nevoia să ţi-l declame aşa?" După cinci ani şi-un copil, era la mintea cocoşului că... Deşi ea, după 15 ani de mariaj impecabil, descoperise că...

Exit. Gata. Ia să-şi închidă telefonul! Că nu-i folosea la nimic să stea pe net şi să se enerveze aiurea! Pe ea o enervau chestiile de genul ăla...

Ia uite - îşi închisese telefonul, dar nu apucase să se uite dacă dăduse cineva like la postarea lui! Presupunea că Adrian, Georgeta... Dintre prietenii lui - adică foştii lui colegi - probabil că mai dăduseră like câţiva...

"Las' că vezi tu acasă ce şi cum! Ia preocupă-te tu de zborul spre Bucureşti!"

Se ridică - ia să se ducă ea să întrebe de zborul ăla! Şi să-ntrebe şi de zborul dinspre Iaşi - că poate se ciocneau pe-aici, prin aeroport, şi...

23,15

Aştepta. Se sprijinea de zidul rece, privea lung coloana de oameni şi aştepta...

Zborul ei avea întârziere. Decalaj. Sau amânare. Sau anulare probabil. Nici nu mai conta - zborul ei stătea cuminte pe pistă şi aştepta să-l ningă bine de tot. Aşa că ea stătea în aeroport. Şi, bineînţeles, socializa cu toată lumea prezentă - nefericiţi care voiau şi ei să ajungă la Bucureşti şi trebuiau să stea pe scaune şi să se uite ce frumos se troieneşte avionul lor...

Socializarea asta îi prinsese bine. Se-mprietenise cu trei indivizi "cât muntele". Dinamovişti convinşi, membri în galerie, fuseseră la unguri într-o deplasare amicală şi se-nzăpeziseră pe-acolo. Şi nu aşteptaseră să treacă sărăriţa şi plugul - luaseră avionul până-n ţară şi se troieniseră-n Sibiu. Le spusese că ea scrie despre modă, că este una dintre jurnalistele apreciate... Cel mai mult îi impresionase când le spusese că ştie cel puţin 200 de fotomodele - de-alea "cum trebuie". Din clipa aia, ei deveniseră fanii ei. Le arătase poze cu ele - pe telefoanele lor, fireşte, că ea îşi păstra bateria... Acum, în clipele astea, cei trei musculoşi "staţionau" între ea şi restul oamenilor şi o ajutau să rămână pitită. Cursa lui Emil aterizase în urmă cu un sfert de oră. Tovarăşii lui de călătorie aviatică ieşiseră... adică ieşeau...

Mamă, Doamne! Uau! Ce bărbat mişto de tot avea ea! Tocmai trecuse spre ieşire - şi ea se uita la el şi-i venea să-l fluiere admirativ! Ba chiar se aplecă un pic, să-l poată măsura "tot"...

- ... El e?

Aha! Unul dintre ei "se sesizase"! Aprobă scurt, iar respectivul rânji "din tot sufletul":

- Bun băiat! Tot dinamovist?

Dacă le spunea, le strica tot cheful - aşa-i?

- Nu-i microbist.
- Da' ce e - rugbist? Că ceva sport tot face, la cum arată!
- E tirist. Trage cu arma.
- Militar?

Aah! Ce oameni! Prea bine - ei au vrut-o!

- Poliţist.
- Aha! Bun! Da' păcat de el, că stă bugetar!

Nu era cazul să-i anunţe pe ei că n-o să mai stea mult timp bugetar, aşa că tăcu... Iar Emil, adică Mile Popescu, trecu de uşile alea mari dinspre stradă...

- Gata. Sau credeţi că...
- Cred că trebuie să aşteptăm până se urcă-n maşină. Că e poliţist de secţie, adică îi merg ochii-n cap ca girofarul...

Emil se urca în taxi... Negocia ceva-ceva, că era drum lung pân' la mămuca iar afară era noapte şi ningea infernal... În sfârşit, se pusese în mişcare! Băieţii nu se clinteau - ei cică citeau de zor pe mobile... Gata. Oftă greu:

- A plecat.
- Haideţi înapoi, pe scaun. Şi nu vă faceţi grii - dacă e un copoi cu nas fin şi deducţie bună şi se-ntoarce totuşi, îl oprim noi!

Îi venea să râdă - era plină lumea asta de bodyguarzi tineri şi dornici s-o salveze... Oof!

Când dracu pleca avionul ăla spre Bucureşti? Că zău că se săturase de aeroportul ăsta! Şi era şi foarte obosită! Voia acasă...

27 decembrie 2020. Duminică.

2,12

Se aşeză, iar tânărul de lângă ea ridică prompt mâna:

- Stewardesăă!

Băiatul ăsta era hiperactiv! Clar! Pe ea o obosise cumplit! Da' cumplit! Îi vâjâiau urechile...

- Da, vă rog.
- Sperând că vom decola într-o jumătate de oră, când apreciaţi că ajungem pe Otopeni?
- Cursa durează, în condiţii normale, o oră. În funcţie de vremea de la Bucureşti, e posibil să aterizăm cu întârziere.
- Am înţeles. Vă rog să aduceţi o pătură pentru doamna.

Hait - că avea grijă de ea acum! Începea s-o îngrijoreze! Tânărul i se adresă ei, jovial şi mulţumit de propriile fapte bune:

- Staţi liniştită, că vine acu' cu pătura! Un sandwich doriţi?

Negă... mai mult din principiu - că-i era o foame cruntă, după atâtea ore de aşteptare...

- Nu se poate! Doamnăă!

Mm...

- Vă rog, aduceţi şi meniul pentru doamna!

Prefera să ţină ochii închişi, să nu vadă rânjetul femeii... Care şi ea trebuie să fi fost stresată, după atâta "decolăm, ba nu decolăm, ba decolăm da' nu chiar acu'"...

Simţea agitaţia din jur, de pe culoar, şi parcă i se făcea frică pentru gentoi... Fiindcă nu-l pu-

sese ea sus, ci tânărul de lângă ea, iar ea era obosită şi maniacă şi panicardă şi bolnavă de nervi...

- Aţi adormit?

Nu. Deschise ochii. Tânărul îi întindea pătura şi rânjea, vesel nevoie mare de aşa reuşită ce-nregistrase el... O luă. Iar el o luă înapoi:

- Ah, mă iertaţi! Haideţi că vă învelesc eu!

Toţi cei trei dinamovişti erau în jurul ei. Şi toţi se preocupau de ea - unul cu pătura, unul cu meniul, iar ăla din spatele ei încerca să-i tragă perdeluţa ca să poa' să doarmă... Chiar o îngrijora preocuparea asta excesivă pentru ea! O privi deci lung pe stewardesă... Şi-i era atât de somn...

Trebuia să se gândească la ceva concret, ca să n-adoarmă! Emil era la mămuca acum... Să-şi pornească mobilul?... Nu. Dacă nu venise val-vârtej după ea, nu era cazul să încerce să comunice cu el. Probabil că mămuca îi dăduse să mănânce, îi arătase şi lui pozele alea de demult şi încercase să evidenţieze calităţile actualei lui neveste. Şi-l sfătuise să nu mai fie aşa ţâfnos, că şi femeile ştiau să facă una şi alta şi aveau şi ele dreptate şi nu mai era moda aia cu bărbatul la manşă şi femeia la cratiţă... După care probabil că îl oprise să doarmă la ea. Deşi nu-l văzuse decât din spate, nu-i era greu să înţeleagă cât de obosit era acum bărbatul ei...

Deci Emil dormea... Ca şi mămuca, ca şi copiii... Orlando avusese ieri spectacol, deci probabil că petrecea la ora asta... Oare o băgase şi pe Michelle în "distribuţie"? Adică "în circuit"? Probabil că da! Că-şi rezolvase fata problema...

"Eleno..."

Strânse mai bine geanta în braţe... Era cald sub pătură... Gentoiul ei plin cu suveniruri putea să se ducă dracului - geanta să nu i-o ia, că avea înăuntru cardurile, telefoanele...

"Eleno, cum să-ţi ia geanta? Pe un' să fugă cu ea? Prin uşa doi, cu paraşuta?"

Trebuia să doarmă. Acum. Urgent. Se părea că pân' la Bucureşti nu făceau mai mult de-o oră...

4,40

Era veselie mare în taxiu. Se îndepărtau încetişor de aeroport, iar ei scandau în şoaptă...

Aflase, pân' la urmă, ce interes avuseseră cei trei băieţi care-o îngrijiseră cu cea mai mare atenţie tot drumul. De fapt, ei erau faliţi. Iar aeroportul era departe de Bucureşti, iar RATB-ul deschidea la şase. Iar ei erau doar trei - plus ea plus şoferul, iată cum se ocupa perfect orice taxi care mergea către zone populate...

Îi luase cu ea. Doar nu era să-i lase acolo, nu? Şi ea tot în Bucureşti mergea! Conveniseră să-i coboare la Universitate, că de-acolo se descurcau singurei. Şi cum şoferul era tânăr şi ţinea şi el tot cu Dinamo, iar ea îi promisese 50 de euro dacă nu făcea accident până o debarca şi pe ea la poarta vilei, microbiştii schimbaseră şase fraze despre echipa din sufletul lor, alte şase despre scor şi echipa adversă şi-i apucase scandatul. Erau teribili şi-o ajutau pe ea să nu adoarmă...

Aţipise în avion cam cinci minute. După care sosise meniul - un spârc cu niţel sos. Mâncase şi aţipise din nou. Şi-o treziseră ei iar, ca să-i doneze spârcurile lor cu sos. Şi-apoi dormise un pic, după care o trezise stewardesa, că aterizau... Moţăise încă o oră, cât se-nvârtiseră pe deasupra Bucureştiului, prin furtuna de zăpadă... Se gândea, acum, când şoferul accelera "ca de promenadă" înspre centru, că era aşa de obosită încât sigur n-o să mai reuşească să adoarmă...

Bucureştiul era... gol. Luminat albastru şi galben palid - adică rece. Era glacial şi respingător... constata ea acum, după ce văzuse Parisul şi Valencia... Jegos, apos, nămolit bine în propriul praf spălat de zăpada topită şi adunat pe la colţurile rigolelor...

De ce-şi făcuseră ei vila aici, în Bucureşti? Adică în România? Erau oameni inteligenţi - şi aveau copii inteligenţi şi descurcăreţi. De ce nu-şi făcuseră ei vila în Franţa? Sau în Marea Britanie? De ce primarul primea de la mămuca tot felul de beneficii, inclusiv ajutoarele alea de la UE, ca să-i deszăpezească cu escavatorul poarta - în loc să o ia pe mămuca cu ei, într-o ţară normală... Astea erau nişte întrebări pe care şi le va pune după ce le discuta şi cu Emil. Adică după ce se împăcau, ei doi. Momentan, constata jegul şi aerul distant şi moţăia, în scandările şoptite a patru bărbaţi în putere...

Apropo - între ea şi ei era o diferenţă colosală. Nu doar de vârstă, cât mai ales de atitudine. Ea era mult îmbătrânită. Ar fi putut să scandeze cu ei - dar nu-i ardea. Şi de-asta spunea nu că e nepotrivită alături de tineret, nu că e "din alt film", ci că e îmbătrânită... "Ce vrei, Eleno - ai schimbat prefixul, da? Ce te-aşteptai?" Ce se-aştepta? Nimic nu se-aştepta... Hm!

Era obosită. I se amestecau gândurile, i se amestecau percepţiile - în maşina asta nu putea mirosi a sarmalele mămucăi, din simplul motiv că şoferul avea un brăduţ de vanilie atârnat la oglindă... Vedea ca prin ceaţă - luminile se amestecau rău...

"Eleno, scoală-te!"

Scoase mobilul şi-l porni. Trebuia să-şi verifice contul, messengerul, mesageria mobilă... Trebuia să nu adoarmă. Hai cu Facebook-ul!

Primul lucru pe care-l văzu în faţa ochilor fu... George. Băieţelul ei, costumat în toreador auriu. Ia să vadă ea mai întâi dacă erau insomniaci prin familia ei... Nu - messenger-ul îi spunea că toată lumea doarme. Bun! Reveni pe pagina Georgetei şi începu să dea like-uri... Nimerise măsura costumului de toreador! Îi stătea bine! Era... fâşneţ, aşa! Fluturase pelerina ca nimeni altul... "Şi să vezi tu că o să-ţi ceară spadă..."

Din ciclul "să-i mai ceară şi lu' ta-su'", zâmbi şi trecu la postarea următoare... Fetiţa ei se făcuse mare. Şi frumoasă. Îi stătea bine cu părul desfăcut. Chiar şi ochelarii îi stăteau bine... deşi tot ceea ce însemna "ramă" îi adăuga nişte ani... Fetiţa ei era aproape domnişoară. Cu siguranţă, exista undeva în jurul ei o persoană spre care ochii ei alunecau uneori... Un fel de papagal în izmene - că nu prea mai existau în România tineri care să nu se-mbrace "la modă" după imaginile de la televizor... Încerca să şi-o imagineze plimbându-se prin parc, alături de el... Şi nu-i era greu, căci vizualiza rochiţa ei cuminte şi pantofii normali şi vedea foarte limpede costumaţia papagal etalată de el...

"Ehei, Emile - şi tu ziceai că noi avem probleme acum? Stai să vezi tu..."

O să vadă el, cât de curând... Şi-o să vadă şi el, papagalul de lângă rochiţa cuminte, ce-nseamna să-i placă de fata unui poliţist straşnic...

Maria era... veselă. Oarecum veselă. Fie se plictisise până peste cap de copiii pe care-i avea în grijă, fie o năpădiseră gândurile şi amintirile, fie... O să discute cu ea. O s-o întrebe ce se întâmplase - dacă se întâmplase ceva. Îşi amintea că ultima mărire de leafă i-o dăduse în aprilie. Dar, sigur, copiii crescuseră, aveau nevoi complexe noi-nouţe...

Derula încetişor în jos... spre ziua de alaltăieri, că ieri era dominată de sosirea "cadoului ei" - şi apropo, să nu uite, dacă se ducea vreodată la biserică, să spună câteva cuvinte şi despre Robert şi dorinţa ei ca acel băiat minunat să fie sănătos...

Alaltăieri, în ziua de 25 decembrie, casa lor fusese goală. Copiii fuseseră la Adrian. Se vedeau camerele, mobila lui, bradul lui - că nu era bradul lor, de vreme ce era un copăcel românesc timid iar ea adusese acasă, prin intermediul revistei, un fel de sequoia argintiu cu foliaj abundent...

În 24 decembrie, copiii stătuseră acasă şi se pozaseră cu Maria şi dna Nora. Iar seara, între 24 şi 25, fetiţa ei postase... Postase o amintire de anul trecut. Crăciunul de anul trecut. Pe care-l petrecuseră în cinci - ei doi, copiii şi mămuca. Fetiţa ei se întrebase: "Oare ce-o să fie anul ăsta?"... Îi era jenă de răspunsul pe care-ar fi trebuit să-l scrie sub fotografia aia...

Privea imaginea şi-şi amintea ziua de pomină de 25 decembrie 2019... Ziua când fuseseră atât de fericiţi... chiar dacă cu o zi înainte se ciondăniseră, şi-apoi pe 26 se ciondăniseră iar. Pe

25 fusese minunat. Se vedea şi în privirile lor! Emil fusese foarte fericit, ea fusese foarte fericită... Amândoi o ţinuseră pe mămuca - o băgaseră la mijloc în fotografie. Iar George stătuse în faţa lui Emil, Georgeta în faţa ei... Lăsând-o descoperită pe mămuca... de parcă ştiuseră că în 2020 bunica lor n-o să mai apară în fotografiile de sărbători...

Va trebui să se schimbe. Aşa cum el se schimbase, va trebui să se schimbe şi ea. Să devină mai atentă la familia ei, mai concentrată nu pe bunăstarea şi binele ei ci mai atentă asupra membrilor ei, individual - asupra fiecăruia, cu problemele fiecăruia, cu bucuriile fiecăruia, cu întrebările şi răspunsurile fiecăruia... Într-adevăr - Emil nu ştia cum să fie cap de familie. Prima lui soţie fusese copilăroasă - şi-apoi se topise pe picioare în 3 luni, devenind practic o povară pentru bărbatul ei. Emil încercase nu să-şi conducă familia, ci să facă suferinţa ei mai suportabilă... Şi-apoi probabil că nu avusese curaj să caute pe altcineva...

- Săru' mâna! Să vă dea Dumnezeu sănătate!

Ha? Cum-cum?... Microbiştii coborau la Universitate. Începu să râdă:

- Să creşteţi mari, maică! Şi, dac-o fi să fie, s-aveţi spor în prelungiri şi la unşpe metri!

- Oo, săru' mâna, să fie!

Coborau... coborau... şi-i făceau cu mâna, încântaţi nevoie mare... Maşina se punea în mişcare...

- Şi-acum?

- Şi-acum mergem în Pipera.

- Păi am ocolit

- Da, fiindcă sunt şi ei oameni - şi e frig afară şi-s sărbătorile...

Şoferul nu mai zicea nimic, ci zâmbea şi accelera spre Pipera...

Trebuia, deci, să se schimbe. Să fie mai grijulie cu bărbatul ei. Cu problemele lui. Nu doar cu copiii, sau cu şcoala, sau cu frigiderul. Trebuia să înveţe... Trebuia să fie parte din viaţa lor. Faptul că copiii nu petreceau timp cu ea, ci doar prin preajma ei, era concludent - nu ştia să se apropie de copiii ei în aşa fel încât ei s-o primească la propriu în viaţa lor! Ea era doar un accesoriu al acelei familii! Era... Enna! Un fel de dna Nora care se ocupa cu aprovizionarea! Copiii ei nu veneau să-i spună ei ce probleme au, ci se duceau la Maria...

O să facă asta. Chit că o să se ducă la psiholog, sau la cursuri de mame - dar o s-o facă. N-o să mai fie un accesoriu al familiei ei. O să fie mama copiilor şi soţia lui Mile.

Apropo de Mile... Ia să vadă ea... Poftim! Om întreg la cap, cu toate doagele-n ordine! Îşi făcuse aseară o poză cu mămuca! Măcar atâta lucru, la dracu! Ea nici atât nu fusese în stare...

Iar Adrian?... Adrian nu era aşa un mare fan al socializării. În plus, era poliţist - lucra în trei schimburi, indiferent de data din calendar. Aşa că, după dezmăţul de Crăciun, el nu mai pusese nimic. Hm... Întoarse capul spre şofer:

- Cum de nu sunteţi acasă, cu familia?

- Păi, doamnă, noi de sărbători mâncăm - cum se spune! De Crăciun, de sf. Ştefan şi de Revelion! Şi-un pic şi pe 6 ianuarie, de sf. Ioan. După aceea murim de foame până-n martie, la ghiocel!

Asta aşa era - românii nu dădeau bani pe taxiuri, preferau să facă blatul prin RATB...

- ... Şi soţia ce părere are?

- Păi, ce părere să mai aibă săraca... Răbdăm. Eu pe drumuri, ea acasă cu băiatul...

Viaţă de tot rahatul, zău aşa...

- Dvs? De unde veniţi? Şi cum de v-aţi potcovit cu ăia trei pe urme?

- ... Eu vin, teoretic, de la Valencia. Unde-am fost plecată cu slujba. Trebuia să aterizez pe Otopeni, ieri; dar am ajuns la Sibiu. Partea bună e că am trecut şi pe la soacră cu ocazia asta...

- Aa, foarte frumos! Dacă aţi vizitat-o din proprie iniţiativă, cum se spune, înseamnă că aveţi soacră bună!

- Într-adevăr - e o femeie minunată...

- ... Şi-acum ajungeţi, în sfârşit, acasă.

- Exact. Întâi au ajuns cadourile; şi-acum ajung şi eu.

- Aa, aţi aruncat buzduganul, cum se spune!

- Păi trebuia! Am doi năzdrăvani, băiat şi fată...

- Ee, ce frumos! Şi eu îmi dorisem tot aşa, băiat şi fată. Şi-ar fi fost exact cum trebuie - că băiatul ar fi fost mai mare decât fata! Dar cu ce să-i cresc?! Când viaţa e aşa cum e, când nu ştiu ce-o să pun mâine pe masă, cum să mă apuc eu să torn copii? Când soţia trebuie să stea acasă să-i crească? Iar statul român nu mă ajută cu nimic? Ba, mai mult, vine şi-mi zice că aia mică primeşte alocaţie, aşa că îmi micşorează ajutorul pentru încălzire! Şi mult primeşte alocaţie - 100 de lei! Fix o pereche de ghete şi-o geacă de iarnă! Şi restu', Guvernule? Restu' de nevoi pe care le are un copil? Pe-alea din ce să le plătim?

Omul se înfuriase rău. Ea una îl înţelegea perfect - ea era de-a dreptul privilegiată, îşi permitea să mai facă un băiat dacă-i venea chef să revadă sala de naşteri...

- Unde în Pipera?

Acu' o s-o înjure rău... Asta e!

- Să mergem, momentan, la Live Love Mansion.

Dacă o înjura, era un domn - o înjura în gând şi nu foarte tare, de vreme ce nu se-nneca cu oboseala... Oftă scurt:

- ... Eu am fost bugetară. Viaţa mi-a dat un şut în fund şi-a trebuit să plec de la stat, la privat. Nu sunt afaceristă; sunt angajată. Muncesc cel puţin 12 ore zilnic. Copiii îi creşte bona, am femeie-n casă care şi găteşte... Ştiu că sună ciudat; dar uneori mi-ar fi plăcut să nu fie aşa.

- Vă înţeleg. E de muncă la privat! Sunt bani, dacă dai de privatul ăla corect care te plăteşte pentru cât faci; dar e şi muncă!

Era, într-adevăr, muncă serioasă, nu glumă... Se apropiau de căsuţa ei... De vila megalomanică ridicată de imaginaţia lui Emil... Treceau pe lângă complexul de apartamente...

- Opriţi aici.

Îi întinse bancnota promisă, iar el coborî. Tăcut, fără să mai încerce să comenteze pro sau contra... Ea îşi amintea că, atunci când se urcaseră în maşină, băieţii îl rugaseră pe taximetrist s-o ajute cu gentoiul până la uşă - că era lunecuş pe jos... Îl auzea luând gentoiul din portbagaj, apropiindu-se... Îşi deschise singură portiera - iar el îi oferi mâna:

- Aici alunecă mai rău; în curte presupun că n-a bătucit-o nimeni...

Probabil că copiii nu ieşiseră la joacă - că nu le arsese de aşa ceva, mai ales după ce aflaseră că mami şi tati umblau langa de Crăciunul ăsta... Intrau frumuşel în curte - şi nimeni nu părea să audă motorul maşinii... Bărbatul o urcă cele două trepte şi se opri:

- Uitaţi geanta. Dacă vreţi, vă ajut şi mai departe! Am zis să nu vă sperii, sau...

- Staţi liniştit, că de-aici mă ajută soţul. Vă mulţumesc.

- Eu vă mulţumesc. Sărbători fericite!

- Sărbători fericite.

Şoferul ieşea din curte... grăbit să plece mai repede de la "nomenclaturista asta"... Care avea vilă-n Pipera şi cică "lucra la privat"...

Nu era prima oară când se confrunta cu gândirea asta. Nici n-o combătea, nici n-o contrazicea! Că banii de vilă veniseră din ce furase Mihai şi-i adusese dna Claudia în 2015! Apartamentul din Parcul Circului nu adusese cine ştie ce bunăstare; că fusese mic, prost croit şi umbrit de copacii ăia! Iar apartamentul lui Emil fusese destul de... chinuit pe la ţevi, pe la instalaţia electrică, aşa că cumpărătorul adusese multe obiecţii la preţul iniţial...

Scotoci după chei... Descuie şi intră. Şi se grăbi să tasteze codul sistemului antiefracţie. Şi-acum încuia...

Ajunsese, în sfârşit, acasă.

Era linişte. Era întuneric. Era cald şi mirosea frumos... a brad de-ăla "de expoziţie în străinătate" şi a cozonaci cum numai dna Nora ştia să facă...

Intră în living şi puse gentoiul pe masă. Trebuia să scoată... Nu - n-avea ce scoate. Tot ce

era aici, în gentoiul ăsta, erau cadouri. Aşa că îl mută sub brad. Şi reveni la masă şi desfăcu geanta... Scoase toate telefoanele...

Facebook... Status...

"There's no place like home."

Post. Şi-l lăsă pe masă. Nu avea energie pentru socializare, aşa cum n-avea energie nici pentru întrebările copiilor. Îşi scotea cizmele, apoi paltonaşul... Se aşeza pe canapea... Închidea ochii...

Se îndoia că va reuşi să doarmă; dar nu voia să-i trezească pe toţi la cinci jumate, aşa că moţăia aici, în fund pe canapea...

6,45

Ding!

Tresări; dezlipi greu pleoapele... Afară părea să se-nsenineze. Adică, în fine, mijea lumina... Fie de la zăpada din curte, fie...

Ding!

Da; auzise limpede sunetul telefonului. Dealtfel îl vedea, pe masă; ledul roşu era aprins, semn că avea un mesaj... Două de fapt - dingănise de două ori...

Ar fi trebuit să-l oprească. Nici acum n-ar fi fost prea târziu să facă asta. Dar putea fi un mesaj de la Emil. Aşa că luă aparatul... Se încruntă foarte tare, fiindcă Mister Circolo se dezmeticise din beţia post-show şi-avea chef de conversaţie...

"Bună.

Ai ajuns cu bine, da?"

Amabilităţi ieftine! În fine - el se preocupase ca bagajele din maşina lui Robert să ajungă la copiii ei. Şi chiar dacă nu se preocupase el, ajutase măcar cu o informaţie - numele complet şi corect şi adresa. Iar ea nu era vreo needucată. Aşa că răspunse.

"Bună.

Da."

Orlando scria...

"Şi? V-aţi regăsit?"

Îi răspunse scurt, sec.

"Încă nu."

Primi imediat un smiley trist - şi scria...

"Păcat! Sunteţi un cuplu tare frumos!"

În fine! Asta oricum nu era treaba lui, aşa că se abţinu de la a apăsa ecranul. Nici el nu se grăbea să... Ba da - el scria din nou...

"Se pare că am eşuat.

Eu l-am chemat aici.

Mizasem că o să vă revedeţi,

că-şi pregăteşte şi el un speech..."

N-avea ce spune despre micul lor aranjament, mai ales că fusese îndreptat împotriva voinţei ei, iar ea nu plecase din Valencia din cauza apariţiei lui Emil...

"Pot să te rog să încerci măcar să-i mai acorzi o şansă?"

Bombăni uşurel, doar pentru ea:

- Poţi să-ţi iei rugăminţile şi să le susuri la urechile ălora de vor să le-asculte!

Iote ce tupeist se făcuse şi ăsta! Avea rugăminţi! Da, Adrian era normal să aibă rugăminţi!

Că era alături de ei şi la bine, şi la greu, şi zi dar şi noapte! Da' Orlando?

Ding!

Orlando ăsta devenise tare pisălog! Iar pe ea o cam furase somnul, că de-aia nu sesizase dezactivarea ecranului...

Era obosită. Ecranul ei se stingea după 30 de secunde de inactivitate, iar ea nu-şi dăduse seama când trecuseră... În fine! Ia - ce-i scrisese?

"Eşti supărată pe mine?"

Asta chiar nu era o temă de discuţie pentru ei doi... Orlando scria... Ea ţinea ochii închişi şi moţăia - şi zău că-i cam fugise somnul... Chestie total contraindicată acum, când Emil era în drum spre casă şi nu venea, vorba aia, să patruleze 12 cu 24 - venea să discute cu ea despre viitorul căsniciei lor...

Ding...

Ding...

... Terminase - părerea ei! Ia - ce-i mai bălmăjise?

"Nu întotdeauna soarta e de acord cu alegerile noastre.
Deseori, soarta ne dă altceva decât cerusem noi.
Uneori nici nu observăm asta;
alteori, decizia sorţii ni se pare de nesuportat.
Şi totuşi, la final, totalul arată
că soarta are întotdeauna dreptate."

Frumos! Foarte frumos! Îi amintea de mesajul lui Emil - ăla cu "termini cu Orlando doar când o să fie şi el de acord să terminaţi"! Şi cum Orlando tocmai îi scrisese un frumos mesaj despre... nimic, decise să-i forţeze un pic mâna. Să-i smulgă acum acel *"the end"*. Deci...

Deci, un smiley zâmbăreţ. Nu rânjit, nu înroşit - zâmbăreţ doar. Şi-acum mesajul... Un mesaj aşa, "ca pentru sufletu' lui"...

"Rămâi cu bine, suflet frumos! Să ai grijă de tine!"

Send. Şi-acum...

"Rămâi cu bine, Enna mea specială! Să ai grijă de voi!"

Mi-nu-nat! Dezactivă ecranul...

Lăsă telefonul pe masă. Şi se ridică şi porni spre scări.

Era linişte în căsuţa lor; mirosea frumos, era aproape întuneric... Scara nu scârţâia - şi-asta o bucura acum, când chiar nu se simţea în stare să discute cu copiii, cu Maria...

Deschise uşa lui George... Dormea. Iar Maria dormea cu el. Buun! O închise şi trecu la uşa Georgetei...

Intră şi închise uşa după ea. Oare dormea? Sau... Dormea. Se răsucise cu faţa la perete şi sforăia de mama focului.

"Păi hai, Eleno - la culcare cu tine! Ia uite ce te-mbie fetiţa ta..."

Nu o îmbia - o invita de-a binelea! Jos puloverul... Jos şi pantalonii, că era cald, aşa că renunţa benevol şi la ciorapi...

Se lungi încetişor lângă ea... cu mâna stângă pe sub pernă, ca să n-o trezească... Pusese ghipsul pe şold. Şi pe picior. O cam durea mâna - era o poziţie incomodă şi instabilă. Trebuia să-şi controleze mâna ca să nu-i alunece...

"Eleno, tu poţi să fii femeie serioasă?"

După cum bine spusese, trebuia să se schimbe. Trebuia să înceteze a mai oferi confort şi bunăstare - ci doar să-şi exteriorizeze dragostea. Fetiţa ei n-avea nevoie de spaţiu; avea nevoie de mămica ei. Aşa că mută mâna... şi-o îmbrăţişă...

Fizic, era un pic mai bine, adică n-o mai jena... Era linişte în toată casa - Micuţa Minune nu mai sforăia... Păi, hai să se culce şi ea! Că tare somn îi mai era ei... Închise ochii... Era cald şi bine şi-i era tare somn...

O simţi pe Georgeta tresărind... O pipăia pe ghips...

"Dacă se răsuceşte acum, să vezi ce te-azvârle din pat..." - că era pat de-o persoană iar orice mişcare bruscă "declanşa debarcarea"...

Fetiţa ei pipăia ghipsul... Ridica încet capul, să se asigure că era într-adevăr ceea ce credea ea că este...

- Ss...

Nu, nu-şi ţipase bucuria - începuse să se întoarcă încetişor, nu care cumva s-o lovească... Zâmbi:

- Neaţa, fetiţa mea!

Şi-acum... Şi-acum, ofta şi se lăsa pupată. Georgeta o mângâia, o pupa şi-şi trăgea rău mucii...

- Ss... Gata - da? Te rog!

- Da' nu pot! Că credeam că nu mai vii!

- Dacă am zis că vin, atunci vin!

- Păi asta e, că ai zis că nu mai vii...

Oups! Aici avea ea dreptate! Îi zisese că vine în Bucureşti şi se cazează cu chirie! Zâmbi:

- Ei - am exagerat şi eu...

Probabil c-o înjura rău, la cât plânsese biata de ea din cauza "exagerării" cu chiria... Continuă:

- În plus, a venit taică-tu după mine! Ce... te aşteptai ca el să nu izbândească?

- Aaa, sigur că nu!

- Tocmai el să eşueze? Niciodată! Păi are o reputaţie de menţinut, nu-i aşa?

Georgeta ei aproba şi râdea şi-şi ştergea lacrimile cu mâneca...

- Auzi? Eu sunt nedormită de vreo două zile şi două nopţi. Nu-i aşa că şi tu eşti foarte, foarte obosită?

- Aşa e. Tii, ce obosiită suunt...

Şi căsca foarte neconvingător, etalându-şi pe chip toată bucuria...

- Hai să facem nani. Măcar un pic! Un pic-piculeţ...

- Hai! Uite, tu te răsuceşti invers, ca să poţi să pui ghipsul pe pernă, şi eu te ţin în braţe şi am grijă de tine! Bine?

- Bine.

Deşi asta însemna că nu-i mai arăta fetiţei ei cât de mult o iubea...

Era din nou linişte. Georgeta o răsucise, o învelise, îi trăsese bretonul de pe faţă şi-o luase-n braţe. Şi se lipise bine-bine de ea... Zâmbi:

- ... Ai adormit?

- Nu, mami.

- ... Tu ai văzut ce şi-a făcut taică-tu?

- Cercelul şi tatuajul? Da.

Trase aer, dar nu mai apucă să-şi rostească întrebarea...

- Eu i-am găsit salonul, eu i-am ales modelul de cercel...

Şi era din nou linişte...

- ... Auzi?

- Da, mami.

Nu-nu! Se răsuci un pic spre ea:

- Tu ar trebui să fii un pic mai feministă! Ştii? Să ţii şi tu cu fetele! Şi să-i pârăşti pe băieţi când fac una şi alta!

Fetiţa ei râdea, fericită:

- Daa, da' ce frumoasă a fost surpriza...

- ... A fost frumoasă, într-adevăr...

Era din nou linişte...

- ... Mami, ai adormit?

- Nu, fetiţa mea.

- Mami, tu ce crezi - dacă tati îşi face firmă de detectivi, oare o să înceapă să mă urmă-

rească şi pe mine?

Oof, Doamne! Zâmbi:

- Dacă-l aduci civilizat acasă, să-l vedem şi noi cum se-mbracă şi cam ce-i iese pe gură, nu.

Fu pupată apăsat pe obraz... Adăugă:

- Cred că nu.

O pupa din nou, râzând... Hai să continue:

- Îl verifică la acte, îi verifică rudele - iar de filat, cred că-l filează doar pe el.

O pupa iar... Îi era cumplit de somn...

Închise ochii...

8,10

Bum! Poc!

- Mamii!

Deschise ochii - şi se delectă, preţ de-o secundă, cu tot chipul lui George...

O pupa, scumpul de el! O pupa rău de tot! Putea ea să se supere pe băiatul ei, că o trezea în pupături la... opt şi-un pic? Nu putea, evident...

Georgeta oftă greu, coborând din pat:

- Aoleu, cum poţi să fii!

- Da' cum sunt?

- Rău! Mami încearcă să doarmă iar tu o scoli!

Nu-nu! Stop!

- Nu vorbi aşa. I-a fost dor de mine. Şi mie mi-a fost dor de el...

Şi-acum puştiul se urcase peste ea şi-o mângâia de zor pe obraji şi-i spunea cât de dor i-a fost de mămica lui... în timp de Georgeta încerca din răsputeri să-i protejeze ghipsul de năvala frăţiorului mai mic, fără să bănuiască măcar că adevărata problemă era în zona coastelor şi-n stomac...

Brusc, George îi dispăru din braţe! Poftim?... Maria râdea:

- Bine-ai venit acasă!

- Bine v-am găsit.

- Foarte obosită ai venit; aşa că eu iau acum copiii şi-i duc la masă, iar tu mai dormi două ore cel puţin.

Aprobă, privind-o lung, rugând-o să facă ea cumva să le explice copiilor fără să le explice... George îi făcea cu mâna, Georgeta îi făcea cu mâna, amândoi spuneau ceva dar ea pur şi simplu nu-i auzea... Uşa se închise... Închise şi ea ochii...

11,20

"Elena..." "Enna..."

O striga o... voce de femeie. Trebuia să se trezească deci. Se conformă - deschise ochii.

Dna Nora se ridică, zâmbind:

- Bună dimineaţa.

Aoleu! Se ridică pe marginea patului:

- Săru' mâna! Doamne, ce-am dormit! Cât e ceasul?

- Unşpe şi ceva. N-ai dormit cine ştie ce!

- La cât de obosită am fost, mi s-a părut că am dormit cel puţin 12 ore!

- E bine dacă te-ai odihnit bine. A sunat Mile.

Aha! Aoleu! Mile? Păi şi ea?

- Spunea că a aterizat şi că vine spre casă. Şi m-a rugat să te trezesc.

O rugase doar s-o trezească... Hm!

- E perfect! Săru' mâna!

- Să creşti mare şi să vii să mănânci.

Să vină să mănânce... Uşa se închise încet...

Mm, ce bine dormise! Parcă "i se oprise curentul" vreo 24 de ore, aşa! Se simţea odihnită, fresh şi cu mintea limpede. Deşi era conştientă că, de la 7 pân' la 11...

"Hai, Eleno - du-te jos şi mănâncă micul dejun. Ca să poţi să iei o pastilă de răbdare. Şi-una de calm. Şi-una de curaj..." Bărbatul ei se-ntorcea acasă - venea de la aeroport, era cu maşina aşa că mai mult de jumătate de oră nu făcea...

Îşi puse puloverul şi pantalonii - n-avea putere să intre acum în domitorul lor, ca să ajungă prin el în dressing. Ieşi. Şi coborî treptele. Livingul era gălăgios... cam ca băieţii ăia trei de azi-noapte în primele cinci minute ale meciului. Slavă Cerului că nu mai stăteau la bloc...

- Hai, stai jos! Ţi-am încălzit laptele. Dacă vrei cu cacao...

- Săru' mâna!

Femeia asta era minunată - avea grijă de ea de parcă era mama ei! Îi adusese şi cacao, şi zahărul, şi-o cană suplimentară în care să răcească, eventual, laptele prea cald! Dna Nora era teribilă...

George se uita la desene animate - ceva cu Crăciunul, dat la volum maxim. Fetiţa ei socializa - scria repede-repede pe telefon şi vorbea cu Maria. Iar Maria era ocupată cu un ornament pentru brad - lipea nişte hârtie creponată colorată şi-i răspundea la fel de tare. Părea că face un fel de ţurţure-curcubeu...

Din nou, nimeni n-o băga în seamă. Nimeni - copiii erau ocupaţi, Maria era ocupată, dna Nora...

"Ce-ar fi să vă luaţi un bichon?" Asta fusese o întrebare tâmpită - numai un pufulete mic şi jucăuş şi lătrător le mai lipsea din balamucul ăsta general...

Ia să-şi pună ea nişte cacao în lapte, să adauge extra zahăr şi să se-ndulcească! Că acu' venea Emil...

Tresări - cu toată hărmălaia din living, auzise motorul... Se apropia... Se oprise. Exact în faţa casei se oprise! Gata! Venise Emil! Se ridică şi se apropie de fereastră - trebuia să se obişnuiască cu el, ca să nu ţipe, să nu se sperie...

Era frumuşel foc! Era frezat şi, aşa nebărbierit şi încercănat cum îl vedea ea, era atât de... Hm! Da' nu cobora odată din maşina aia? Ce tot făcea acolo?

... Ciudat - nu cobora din maşină! Vorbea la telefon! Sunase pe cineva, după ce oprise motorul... Se răsuci - nu cu Georgeta vorbea, nu-i aşa?... Nu. Probabil că îl sunase pe Adrian, sau... Sau pe mămuca! O sunase să-i spună că ajunsese cu bine! Oricum, spunea ceva; vorbea, adică avea de comunicat ceva...

Emil închise. Şi începu să butoneze. Hm... Se grăbi la masă şi-şi recuperă telefonul. Ia - îi scrisese ceva?... Nu! Da' îi scria sigur ceva!... Nu! Hm...

Privirea lui se ridică spre geamuri... O văzu - şi nu schiţă nici măcar un zâmbet, nici... Ce om!

- Mă duc până afară!

I-auzi?! Piruetă - şi-o privi lung, pătrunzător, somând-o să spună tot! Georgeta era fata lui Emil, aşa că alerga afară din living fără să încerce măcar să-i dea vreo explicaţie sau...

- Nu ţi-e foame?

Poftim?... Ah, da! Micul dejun! Aprobă şi se reaşează pe canapea:

- Ba da. Dar m-am luat cu...

Dna Nora îi aruncă o privire concludentă... de cea mai mare fană şi suporteră care-i dă întru totul dreptate şi-ar sfătui-o să-i frece lui Mile ridichea până dădea de sânge... Ia uite! Adică dna Nora...

"Păi da, Eleno! Că e femeie de modă veche! Şi ştie că sunteţi amândoi civilizaţi şi culţi şi nu vă bărbăruiţi ca la Vaslui în câmpie!" Normal că dna Nora, femeie de 60 de ani care văzuse multe-n viaţa ei, penaliza "din greu" derapajele lui Emil...

La urma urmei, chiar ar fi avut dreptate să fie în continuare supărată pe el! Păi ei, oameni civilizaţi şi culţi şi cu studii superioare, nu erau în stare să stea-n fund pe aceeaşi canapea şi să-şi discute problemele? Trebuiau să se bată parte-n parte? El trebuia s-o bată pe ea ca să-şi impună punctele de vedere şi dorinţele? Hm...

"Auzi, Eleno? Şi dacă vine înăuntru şi spune că, întrucât el îşi face firmă de detectivi, o să aveţi îndeajuns de mulţi bani aşa că tu poţi să stai acasă?"

Mintea umană, cu toate gândurile care treceau uneori prin ea, era o pacoste gigantică atunci când voia ea...

Rămăsese la pus cacao în lapte şi-apoi zahăr în cacao cu lapte. Dar, înainte de toate, selectă messengerul. Şi pe Alina.

"Ce faci? Ai treabă?"

Prietena ei îi răspunse imediat:

"Aa, nu. Ionuţ e la muncă, aşa că eu moţăi la televizor."

Era o femeie ciudată - nu-şi invita prietena pe la ea, să petreacă împreună... Eh! Nici Alina nu părea dornică să facă gestul ăsta, adică să le facă o vizită - măcar aşa, drept "zonă-tampon", pentru că uite ce întrebări îi punea!

"Tu ce faci? Unde eşti?"

"Am ajuns acasă.

Emil a ajuns şi el, acu' vreo cinci minute.

Şi stă în maşină, în curte."

"Stă în maşină în curte..."

Uşa se deschise, se închise, iar Georgeta trecu prin dreptul uşii, spre scări. Apucă să vadă... Oof, ce om!

"A chemat-o pe Georgeta ca să-i dea laptopul şi aparatul foto.

Alea ale mele, de serviciu."

"Păi erau la el?"

"Erau în rulota lui Orlando.

El a trecut pe acolo şi i-am zis lui Orlando

să i le dea lui."

"Aa..."

Şi nu mai scria nimic... Georgeta revenea în living, se reaşeza pe canapea, îşi relua tastarea pe telefon... Ia să-ncerce măcar!

- Georgeta...

- Da, mami.

Doamne, cât de calmă era! Cât de complice era la planul tatălui ei! Deci...

- Aa, mi-a dat laptopul şi aparatul foto! A spus că vine şi el, un pic mai târziu. Cam într-un sfert de oră, aşa...

Asta însemna... Însemna, cel mult, că îi comandase nişte flori. Şi aştepta curierul. Nu? Ce altceva putea să însemne... Hm! Ding!

"Aţi vorbit?"

Zâmbi...

"Păi n-auzi că e în maşină, în parcare?
Încă n-a intrat!"

Alina scria...

"Aah, şi eu credeam că gata, te-a pupat şi acum petreceţi..."

Aha! Ce-i venea să-i amintească toate cuvintele alea mitraliate, alea cu "nu-i bun de nimic", cu "o să te bată în continuare", cu "sunt alţii muuult mai buni"... Fu un pic... scurtă şi concisă:

"Nu."

Şi-acum... Şi-acum aştepta. Ori ceva de la Alina, ori intrarea bărbatului ei...

"Nu, Eleno! Acum mănânci ceva! Orice! Hai - puneai cacao în lapte şi zahăr în cacao cu lapte!"

Şi nici nu deşurubase cutiile, ca să se-apuce! Ia să...

Se căznea cu cutia de cacao... Era bine închisă, iar ea nu putea ţine foarte bine cu mâna dreaptă pentru că nu făcuse efort cu ea şi-o durea...

- Aoleu! Stai puţin!

Maria o observase. Că copiii ei...

Nenorocit gând - îi umpluse ochii cu lacrimi...

- Câte-ţi pun?

Îi luă cutia şi linguriţa - că n-avea nevoie nici de ajutorul ei. Nu-nu! O să se descurce singură! Două linguriţe de cacao... Amesteca... Luă zaharniţa - asta avea capac-pălărioară... O adusese ea de la Mall, după ce scrisese articolul ăla minunat despre decoraţiuni interioare mici-mici ca pentru pitici...

Amesteca, încet, laptele. Maria o privea pe sub sprâncene. Georgeta era atentă la telefon, George răcnea replicile din desene - le ştia pe de rost, semn că din 20 decembrie încoace adulţii avuseseră alte treburi iar el făcuse cam tot ce voise el...

Biscuiţi digestivi - preferaţii ei. Nici prea graşi, nici prea înnecăcioşi... O să-i înmoaie în cană. Ca să pice pe ea şi să fie obligată să urce în dormitor. Să nu se revadă cu Emil aici, cu copiii de faţă, cu...

Servea biscuiţi cu lapte şi se ruga să se rupă - şi nu se rupeau, de parcă erau legaţi cu ciment...

Se auzea o altă maşină apropiindu-se - era ceva, o problemă în capul ei, că mânca în hărmălaia asta teribilă dar auzea totuşi zgomotele de-afară... Maşina se oprea tot în dreptul casei lor... Era curierul probabil!

Maria se ridică:

- Copii! Haideţi sus, să ne pregătim pentru petrecere!
- Daa! Hai să ne-mbrăcăm! Da' mă faci cu negru pe la ochi!

Cum-cum? George urca voiniceşte scările:

- Îmi pun costumul de toreador şi mă faci cu negru pe la ochi! Ca pe Zorro!

În astfel de momente înţelegea... Înţelegea totul: şi frustrarea lui Emil, căruia nu i se cereau totuşi spadă şi pistol, şi privirea pierdută a Mariei, şi neatenţia Georgetei - care încerca, probabil, să se izoleze fonic de problemele frăţiorului mai mic şi să-şi rezolve propriile probleme... Înţelegea chiar şi detaşarea piciului de mama lui! El n-o văzuse niciodată fardându-se! Ea se farda în camera ei - adică în dormitor, în fine! El nu prea intra acolo, că n-avea de ce! Dacă stătea să se gândească mai bine...

"Eleno, tu în ce hal eşti cu fardul?" Călătorise, dormise, călătorise şi iar dormise - şi-avea şanse mari să arate ca bufniţa împăiată greşit! Luă telefonul, camera foto... Măi, să fie! Ce bine arăta! O ştersese oare Georgeta-n somn? Că arăta incredibil de... curată! În fine...

Lăsă baltă biscuiţii şi se ridică - ce naiba făcea omul ăla afară?

... Îu! Ce naiba...

"Eleno, un lucru e cert - aceşti doi bărbaţi sunt dementi! Doar acte le mai trebuie!"

Emil nu-l aşteptase pe curierul cu flori, ci pe Adrian. Care era "în timpul serviciului", se

deplasa cu maşina cu girofar şi purta uniforma completă, cu căciulă de iarnă şi tot tacâmul... Şi nu-l chemase neapărat ca să le mijlocească lor revederea; îl chemase pentru că bărbatul ei nu era adeptul violenţei. Şi, când îşi dăduse demisia, predase "tot arsenalul", inclusiv cătuşele. Azi, acum, Emil considera că cel mai important lucru pentru ea era propria siguranţă. Şi-şi chemase prietenul ca să-l încătuşeze. Frumos, cu mâinile la spate, aşa cum se face de când lumea cu persoanele violente...

"Şi nu te-ai gândit, nebunule, că te văd vecinii şi se gândesc la toate prostiile..." Adrian îi punea cătuşele în mijlocul curţii, lângă maşină, şi n-aveau gard şmecher - aşa că toţi cei care nu serbau sf. Ştefan puteau vedea "spectacolul"... Îl vedea şi colegul de patrulă al lui Adrian, care sigur îl cunoştea pe nea Emil şi sigur rânjea fasolea şi făcea poze cu telefonul ca să arate la toată forţa poliţienească din Bucureşti cum se prosteau ei pe 27 decembrie...

Se întreba acum, la modul cel mai serios, nu ce credeau vecinii despre ei doi, ci de ce ea credea că treaba aia cu cătuşele era "toate prostiile" şi "prostească", iar alţii, mulţi alţii, o apreciau ca fiind "interesantă cel puţin"... Mai ales în anumite momente...

Deci era adevărat - femeile se gândesc la prostii ceva mai des decât bărbaţii... Nu-i mai vedea, că ajunseseră la uşă... Descuiau... Intrau...

"Stai aici." Adrian era poliţist. Când purta uniforma, nu era altceva decât poliţist. Folosea tonul de rigoare chiar şi cu Emil. Hm... Paşii se apropiau...

Adrian intră. Şi-o văzu. Şi etală un zâmbet "mare şi gras" şi plin de satisfacţie:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

Chiar şi poliţiştii în uniformă erau umani. Cu femeile desigur! Pe ea o pupa prieteneşte pe amândoi obrajii, deşi purta uniforma!

- Ia să te văd!

O răsuci spre geam şi se uită atent la ea... Ridică sprâncenele, întrebând-o astfel dacă văzuse şi ea că Emil era "safe"... Da, văzuse. "Şi pot să-l aduc înăuntru?" Da. Aprobă, iar el îi întinse...

- Ţine-o tu.

Oof, ce oameni! Ori nebuni, ori minori mental!

"Ia vezi tu cum faci una nefăcută şi-o pierzi!" Băgă cheiţa de la cătuşe în buzunar şi se răsuci. Adrian revenise în hol. Şuşoteau ceva... Un foşnet...

Uite-l!

...

- ... Te rog să mă ierţi. N-am...

Ochii negri o priveau lung... Ea îl privea lung...

- ... M-am pierdut cu firea. Şi n-am...

El încerca să-i spună ceea ce plănuise să-i spună. Ea tăcea, îl privea şi scotocea prin memorie după clipele de spaimă, după clipele alea în care simţise că-i sare inima din piept şi se sufocă şi trebuise să deschidă ochii ca să... Clipele rămăseseră în mintea ei; dar nu le regăsea acum, în realitate. Ori fiindcă ştia că e Adrian în hol, ori fiindcă gândea că pumnul e legat bine la spate - pur şi simplu, nu simţea frica aia teribilă... Bărbatul ei plecă capul:

- ... Am întrecut măsura. Şi n-am mai judecat. Iartă-mă. N-o să se mai întâmple. Niciodată.

Stăteau ca prostănacii şi se priveau de la distanţă, aşa! Da' ce naiba - erau adulţi! Porni spre el - şi observă imediat tresărirea lui... mişcarea încurcată a capului care parcă încerca să-şi ascundă faţa de ea...

- Mile...

Bărbatul ei nu râdea, nu clipea, nu-şi spunea că gata - greul trecuse...

- ... Eu zic că amândoi suntem de vină. Eu pentru prea multă muncă, tu pentru prea multă suspiciune...

- Tu era normal să munceşti. Că ştiai cât câştigi şi cât mai vine pe lângă salariu şi comisioane. Eu, însă, n-aveam nici un motiv să gândesc ceea ce

- Ai avut toate motivele ca să gândeşti toate alea. Am fost mai mult absentă. Era normal să gândeşti aşa. Era însă normal să discutăm despre asta.

Emil aprobă ferm.

- Iar pentru lipsa de comunicare suntem amândoi vinovaţi.

... Da' de ce se uita aşa la ea? Ce, i se părea că face mişto de el?... Oftă greu:

- Îţi propun ceva. Eu îmi păstrez postul de la revistă iar

- Asta e o certitudine! Tu faci ceea ce vrei tu să faci! Şi ştiu că-ţi place să scrii la revistă!

- Îmi place să stau cu burta-n sus la soare şi să plutesc în derivă într-o gonflabilă, în mijlocul unei piscine, în timp ce patru stripperi în slipi şi cu papion la gât îmi cântă acapella Boys 2 Men. Şi-mi place să stai şi tu lângă mine, cât e ziulica de lungă, toată viaţa. Dar avem facturi de plătit. Aşa că trebuie să muncim.

- Eu am decis să mă privatizez, cum se spune. Şi am unele indicii care-mi spun că n-o să mor de foame - ba chiar o să prosper! Deci, dacă o să te simţi stresată cu revista sau

- O să vreau să fim serioşi.

Şi-acum îl amuţise, gata...

- O să vreau să muncim amândoi, atât cât putem, ca să le asigurăm copiilor noştri un viitor ceva mai uşor decât a fost al nostru.

Emil aprobă, privind-o lung...

- O să vreau, pe cât posibil, să avem ceva mai multă încredere unul în celălalt...

Aproba...

- ... Să deprindem arta conversaţiei - să ne facem în fiecare duminică obiceiul de-a servi o cafea în linişte, între patru ochi, la o discuţie constructivă despre tot ceea ce ne place şi ce nu ne place şi ce plănuim şi ce nu plănuim...

Emil aproba, la fel de serios...

- Ce ni s-a întâmplat bine, ce ni s-a întâmplat rău...

Aproba ca apucatul, de parcă tot ce spunea ea era minunat...

- Întrucât azi e duminică, propun ca în jurul orei 21 să ne întâlnim sus, la mansardă.

- Sunt întru totul de acord.

- Pe ordinea de zi de azi eu aş înscrie posibilitatea de a o muta pe mămuca aici.

Bărbatul ei o privea lung şi nu scotea un sunet... de parcă nu se aşteptase ca acea propunere să vină tocmai de la ea, nu de la el - fiul bătrânei din Sibiu...

- Şi organizarea unei cine aparent normală, în timpul căreia să îl cunoaştem şi noi pe tânărul cu care corespondează Georgeta mult în ultimul timp...

N-avea nici o reacţie... Poate că exagerase un pic cu veştile astea. Aşa că decise să lase "ordinea de zi" pe mai târziu:

- Şi ştii ce-aş mai vrea eu?

Nu ştia... Hm! Îl ocoli. Şi scoase cheiţa şi încercă să bunghească-n găurică... Deşi îi scosese "brăţările", bărbatul ei continua să ţină mâinile la spate... I le arătă, zâmbind:

- De-astea, din câte ştiam eu, se găsesc şi cu blăniţă - nu-i aşa?

El aproba... cu ochii umeziţi de lacrimi... "Oof, măi Mile măi - plângi ca un interlop sufletist!"

- Cred că or să ne trebuiască şase. Sau opt. Nu se pot bloca, nu? Adică, dacă le găseşte George, nu

Emil răbufni într-un şir de suspine:

- Doamne, ce-o fi fost în capul meu?!

Oof! Îl trase spre ea:

- Vino-ncoace!

Venise doar fiindcă-l trăsese ea:

- Cum am putut să fac asta? Cum am putut eu să-ţi fac una ca asta?

Îl cuprinse cu braţele şi lăsă capul pe geaca lui... Plângea bărbatul ei - plângea ca un copil... sau ca un adult cu nervii la pământ...

- Când eu te iubesc atât de mult... Cum am...

Îl bătea uşurel pe spate - cu stânga, că dreapta mai rău îi amintea de toată tărăşenia...

- Enna...

Îl sâsâi, că n-avea rost să continue cu văicăreala, cu scuzele, cu auto-acuzarea... El tot nu se-ncumeta s-o ia totuşi în braţe... În dreapta, înspre uşă, se auzea un foşnet ritmic de poliţist care dă nerăbdător din picior şi-abia aşteaptă să-şi recupereze cătuşele şi să plece la patrularea lui...

- ... Ştii ceva? Hai să-i dăm bijuteriile lui Adrian, că le are pe inventar...

Le-ntinse spre uşa livingului, iar mâna prietenului lor le luă...

- ... Şi hai să mergem noi doi sus, frumuşel aşa, şi să tragem un pui de somn de-ăla de 48 de ore! Mm? Ce zici?

Îu! Măiculiţă, ce-o înhăţase! Şi ce straşnic o îmbrăţişa! Hm...

Şi ce bine era în braţele lui! Chiar se simţea... Se simţea femeie. Şi se simţea iubită. Un sentiment nou, nemaiîntâlnit...